

Giới thiệu Di Thế Ma Hoàng

Bạn đang đọc truyện Di Thế Ma Hoàng của tác giả Thiên Đường Không Tịch Mịch trên trang đọc truyện online. Giống như bị một lời nguyền luân hồi độc ác nhất trên thế giới, Đông Phương Tung Hoành lần lượt xuyên việt, mỗi lần phụ thể nếu không phải chờ hành hình vì tội cường gian cũng làm một tên khát cái tứ chi không trọn vẹn, mà mỗi lần trong cuộc sống có một chút ánh rạng đông thì tai họa bất ngờ đột nhiên ập tới rồi đi đòi nhà ma, linh hồn lại lần nữa xuyên việt, có thể nói là người xuyên việt thê thảm nhất. Lần này hắn xuyên việt tới một Ma tộc xui xẻo ở dị giới... Lâm Phong Dực con thứ mười ba của Dạ Ma vương trong tam đại ma vương. Hắn phát hiện, hắn mặc dù thân là Ma tộc nhưng cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, một khúc Sát Phá Quân có khả năng phá địch, vẽ tranh có khả năng dễ dàng ngưng tụ ma lực thành ma pháp quyền trượng, ngâm thơ có khả năng gia tăng sĩ khí. Lừa gạt hoàng đế làm tiêu đề, trộm tuyệt thế mỹ nhân tâm, lừa thân tộc cam tâm tình nguyện cho hắn điều khiển, sờ... Ách, rất dâm đẳng, rất ngang ngạnh. Ma pháp sư: ma pháp sĩ, ma pháp sư, Đại ma pháp sư, thánh ma pháp sư, pháp thân Chiến sĩ: chiến sĩ, chiến sư, đại chiến sư, thánh chiến sư, Chiến Thần Mục sư: mục sĩ, mục sư, đại mục sư, thánh mục sư, thần mục sư. Thợ săn: săn giả, thợ săn, đại thợ săn, thánh thợ săn, săn thần. Đạo tặc: tặc đạo sĩ, tặc đạo sư, đạo tặc sư, thánh tặc đạo sư, tặc đạo thần. Ma tộc: Đê cấp (cấp thấp) Ma tộc, trung cấp Ma tộc, cao cấp Ma tộc. Cao đẳng Ma tộc dựa vào ma dực (cánh) xét cấp bậc. Hai cánh hồng ma, bốn cánh hoàng ma, sáu cánh lam ma, tám cánh lục ma, mười cánh thanh ma, mười hai cánh Tử Ma, mười bốn cánh ngân ma, mười sáu cánh kim ma, mười tám cánh Thiên ma. Thần tộc: Trái ngược với Ma tộc Dực giả (Người có cánh) là Thần tộc cấp thấp, như thiên sứ hai cánh, bốn cánh, sáu cánh, tám cánh. Không có cánh là thần tộc cao cấp, phân từ cấp một đến cấp chín, cấp một Đại Địa chi thần, cấp hai Thiên Không chi thần, cấp ba Tinh Thần chi thần, cấp bốn Ngân Nguyệt chi thần, cấp năm Diệu Nhật chi thần, cấp sáu Vũ Trụ chi thần, cấp bảy Hồng Hoàng chi thần, cấp tám Hỗn Độn chi thần, cấp chín Thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên Việt Thành Ma

"Ta XX con mẹ nguoi, lại xuyên việt." Đông Phương Tung Hoành ý thức tối sầm, chỉ kịp chửi một tiếng, rồi lại bất tỉnh nhân sự.

Đông Phương Tung Hoành, sở dĩ tên là Tung Hoành vì bà nội hắn mê tín bỏ ra mười đồng tiền nhờ một tên giang hồ tướng số bịp bợm bấm ngón tay xem cả nửa ngày chọn cho hắn, nói hắn sau này sẽ ngang dọc thế giới, không gì cản nổi.

Kết quả Đông Phương Tung Hoành không tung hoành thế giới mà hắn tung hoành xuyên việt. Người ta xuyên việt một lần, hắn nếu không làm mưa làm gió ở dị giới, đồ thần diệt ma, nếu không tại đô thị uống rượu hưởng lạc thành lập đế quốc thì cũng được mỹ nữ vây quanh. Nhưng hắn cũng không biết đây là lần thứ mấy xuyên việt, hắn chỉ biết mỗi lần linh hồn chuyển thế lại có ám ảnh, nếu không phải là tên khát cái không đủ tay chân thì cũng là kẻ cường gian đang đợi hành hình, lúc là một thiên tài âm nhạc bệnh hoạn bị nhốt trong viện tâm thần, có lần ám ảnh hắn là nhập vào một người ngoài hành tinh, bất quá hắn chưa kịp hưng phấn liền phát hiện đang lạc ngoài vũ trụ, cuối cùng năng lượng hao hết mà chết đối, xuyên việt so với hắn có người nào thảm hơn?

Lúc trước, là tên khát cái tứ chi không trọn vẹn cũng không nói gì, tuy thân thể tàn nhưng chí khí kiên cường, trên ngực có vết thương, còn sợ không có ngày lành sao? Là tội phạm cường gian sắp hành hình cũng không sao, ta nhận án tử hình thì sửa án thành không có gì, đi hồi lộ khai thông quan hệ, còn bắt lấy cơ hội xây dựng sự nghiệp hạng nhất, thoả một cái chưa từng kỳ đến nộp tiền bảo lãnh, ngày hôm đó cũng có hi vọng a.

Chỉ là, thế giới không giống như lúc trước, hắn từ làm tên khát cái đến mở công ty, còn có một đại mỹ nữ si mê hắn. Từ phạm tội cường gian đến anh hùng, trước đây mỹ nữ hắn XX qua tựa hồ có dấu hiệu yêu hắn. Chỉ là số phận đặc biệt chọc ghẹo hắn, mỗi khi sinh hoạt có chút hy vọng, tai họa liền lại đột nhiên ập tới bất ngờ rồi đi đòi nhà ma, linh hồn lần nữa xuyên việt, giống như là trùng phải trở chú độc ác nhất, tuần hoàn lặp lại, hắn xuyên việt đến thê thảm, chưa kể, ngay cả đây là lần thứ mấy hắn cũng không rõ.

Cũng không biết trải qua bao lâu Đông Phương Tung Hoành lung lay đứng dậy, ý thức vẫn còn đang lộn xộn, đây là tác dụng phụ mỗi lần hồi sinh.

Theo bản năng hắn mơ màng đi về phía trước, xa xa là cánh đồng hoang vu, chợt thấy một bóng màu đỏ biến mất, tựa hồ bị hắn làm kinh sợ.

Đi qua cánh đồng hoang vu, bước trên con đường đá vụn rất nhanh tiến vào một trấn nhỏ. Bây giờ là đêm khuya, cửa trấn đóng kín, không thấy một bóng người.

Đông Phương Tung Hoành giống như người mộng du, hắn đi tới trước cửa tòa hắc nham lớn nhất tiểu trấn, một cước đá văng cửa đá, rẽ trái rồi rẽ phải, chạy ào vào một cái phòng, hắn ngã trên giường, sau đó tiếng ngáy vang lên...

Đúng lúc này, bên dưới người Đông Phương Tung Hoành có cái gì đó nhúc nhích, rất nhanh hắn vén giường đá lên xem bên dưới.

Một thân ảnh uyển chuyển ngồi dậy, một mái tóc nâu đầy nhu thuận, từ ánh trăng qua cửa sổ có thể thấy đây là một cô gái xinh đẹp, con ngươi sáng tựa ánh sao.

"Thánh tông chủ, không lẽ đây là số mạng của ta sao?" Thiếu nữ nhìn Đông Phương Tung Hoành, không khỏi than khẽ, mang theo vẻ phiền muộn thêm

phần sợ hãi.

Sáng sớm hôm sau, gió mát từ ngoài cửa thổi tới, gió lồng lên đầu giường một nam tử trẻ tuổi đang ngủ say, nam tử này có mái tóc đen như mực, ngũ quan sắc bén như đao, trên trán có hai hình xăm, hai hàng lông mày rậm như sâu róm, trong miệng thì thảo những từ gì không rõ nghĩa.

"Hô..." Đông Phương Tung Hoành bỗng nhiên ngồi dậy, trán đầy mồ hôi.

Đầu tiên hắn cúi nhìn thân thể của mình, hoàn hảo, các bộ vị linh kiện đầy đủ hết (DG : đầy đủ nhưng còn phải xem công năng nữa), hơn nữa lực lượng trong cơ thể tựa hồ tăng lên, tổ chất thân thể cực kỳ cường hãn. Thờ dài một hơi sau đó hắn nhìn quanh căn phòng quen thuộc lại xa lạ này, quen thuộc bởi vì lúc đang ngủ thì hắn đoạt được thân thể này và từ đó nhận được tin tức, xa lạ vì khối thân thể này vốn không thuộc về hắn nhưng bây giờ linh hồn hắn đã hòa vào làm một thể.

Giống như từng thước phim quay chậm, từng khối ký ức trong đầu dần hiện ra, nam tử này tên là Phong Dực, là Ma tộc không phải nhân loại, địa vị cũng không nhỏ là con trai thứ mười ba của Hắc Dạ Ma vương, cũng là đứa có thực lực yếu nhất, tại khảo nghiệm lễ trưởng thành trong ma tộc suýt chết làm cho Hắc Dạ Ma Vương mất thể diện. Ma tộc là chủng tộc tôn kính thực lực, vì vậy ma vương không một chút thương cảm đá hắn đến lãnh thổ hẻo lánh nhất này, phiên toái hơn nữa là trấn nhỏ này rất gần nhân tộc chỉ cách một hoang nguyên. Nhân tộc và Ma tộc có cừu hận rất sâu đậm, chiến sự mà nổ ra thì trấn nhỏ này là nơi đứng mũi chịu sào, luôn đứng trước các công kích hủy diệt.

Phong Dực là vương tộc trong ma tộc, tổ chất thân thể tuyệt đối là tốt nhất, nhưng hắn từ nhỏ đã mất mẹ, tính cách cực kỳ không tốt, đối với tu luyện Dạ Ma Công không chút nào hứng thú, ngược lại toàn kiếm chuyện gây sự, trêu hoa ghẹo nguyệt, thế nên trong lễ trưởng thành Dạ Ma Công có tổng cộng mười tám tầng hắn khó khăn lắm mới đột phá tầng thứ nhất, ngay cả tiêu chí của cao đẳng ma tộc, hắc sắc vũ dực cũng không có mọc ra.

Dựa theo Dạ Ma Công, tu luyện đến tầng thứ hai liền có thể mọc ra một đôi hắc sắc vũ dực, tầng thứ tư mọc ra hai đôi, cứ như vậy mà tăng, nói cách khác nếu như tu luyện Dạ Ma Công đến đỉnh phong, liền có thể mọc ra mười tám đôi vũ dực. Hiện giờ cao thủ đệ nhất ma tộc cũng là cha của Phong Dực có mười hai đôi cánh, nhưng có người nói rằng trong thâm sơn còn có các ma tộc cao thủ ẩn thế đã đạt được mười bốn thậm chí mười sáu đôi cánh, bất quá mười tám đôi cánh trong truyền thuyết cũng tại trăm vạn năm trước Ma Vương đã thống nhất ma tộc đánh tan liên quân nhân tộc thần tộc mới đạt được.

Dần dần, ánh mắt Đông Phương Tung Hoành có chút mờ ảo, hắn trải qua mấy đời chuyển thế, mỗi lần hào khí của đời này đang bùng cháy thì trong một khắc lại chuyển thế đến đời khác. Mỗi lần như thế hắn cũng không tức giận, nhân định thắng thiên, hắn nghĩ nhất định có thể thắng được thiên mệnh, nhưng một lần rồi lại một lần thất vọng, lại một lần nữa chuyển thế, hiện tại hắn cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi thật sự, cuộc sống tựa hồ là một gánh nặng.

Cho dù trong đầu hắn có rất nhiều kinh nghiệm sống, có rất nhiều tri thức cổ quái, thậm chí nếu có đủ tài liệu ngay cả phi thuyền hắn cũng có thể chế tạo được, nhưng như thế thì có tác dụng gì? Không bao lâu nữa, linh hồn hắn lại xuyên việt.

Nghĩ đến đây, tinh thần Đông Phương Tung Hoành có chút sa sút, con mắt không còn tia sức sống, dường như trong nháy mắt linh hồn hắn bị rút đi chỉ còn cái xác không hồn.

Leng keng thùng thùng ... leng keng leng keng

Đột nhiên âm thanh dễ nghe nhẹ nhàng từ xa liên tiếp truyền đến, bắt đầu là âm thanh nhẹ như suối chảy huyền ảo, sau đó chuyển sang hào hùng mang tư thế sát phạt vĩnh viễn bất bại.

Đông Phương Tung Hoành sững sờ, ánh mắt đang đại ra chợt trở nên linh động, cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như giãn ra, một cỗ linh hồn lực lượng rót vào bên trong, vốn linh hồn đang buồn bã âm trầm trong nháy mắt xán lạn, một cỗ hào khí từ trong lòng bốc lên, hắn nhận không được muốn rống to.

Đông Phương Tung Hoành nắm chặt tay, chậm rãi bình ổn khí tức, hắn đã nhiều lần kiên trì khi bị chuyển thế, có thể thấy được tâm chí hắn kiên định như thế nào, trong lúc hắn đang sa sút tinh thần tiếng đàn làm cho hắn phát tiết được oán giận khi bị luân hồi, sau khi phát tiết tâm trí hắn lại càng trở nên kiên định.

"Lão tặc thiên, con mẹ ngươi cứ chờ xem" Đông Phương Tung Hoành hướng về trời xanh qua khung cửa sổ dựng thẳng ngón giữa lên, hắn tin tưởng nhất định sẽ chiến thắng vận mệnh cho dù phải mất cả đời, nhất định tại đời nào đó hắn sẽ sống tốt cho đến hết đời.

"Từ nay về sau Tung Hoành đã chết chỉ còn lại Phong Dực ma vương" hắn lầm bầm nói, nhiều lần chuyển thế hắn vẫn không buông được chấp niệm cái tên Đông Phương Tung Hoành, cái tên chôn sâu trong cõi lòng sẽ có một ngày hắn chân chính tung hoành thế giới.

Phong Dực đẩy cửa đi ra ngoài, thấy rõ góc sân có một cô gái xinh đẹp mặc áo trắng đang ngồi trên thạch đài chơi tổ cầm, tiếng đàn khi này là xuất phát từ đây.

"Này"

Phong Dực nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra tên thiếu nữ này đối với ma tộc mà nói tên nhân tộc đúng là khó đọc. Cô gái nhân tộc này là Phong Dực phát hiện trên hoang nguyên rồi cướp về. Bất quá cô gái này vô cùng quý dị, thoát nhìn nàng một điểm công kích cũng không có, nhưng Phong Dực không thể dùng sức mạnh đối với nàng, mỗi lần động vào nàng lại bị một lực lượng kỳ quái đánh văng ra.

Bất quá Phong Dực nghĩ ra biện pháp bắt hơn trăm người trong thôn trang nhỏ của nhân loại, bắt cô gái thu hồi lực lượng kỳ dị kia lại, ở trên giường phục vụ hắn nếu không mỗi ngày hắn liền trước mặt nàng giết một người. Biện pháp này đúng là có hiệu quả, thiếu nữ đã đáp ứng hắn, bất quá cần phải một tháng sau mới giao thân thể cho hắn.

Phong Dực cũng không quan tâm đến một tháng này, đồng ý thì cũng đồng ý rồi, mà kỳ hạn một tháng chính là tối qua, thế nhưng xế chiều hôm qua Phong Dực cười Phong Ma báo chạy trên thảo nguyên bắt chọt Phong Ma báo phát cuồng, tự bạo ma hạch đánh cho linh hồn hấn xơ xác.

Phong Ma báo không phải là ma thú bình thường, mà xuất xứ từ ác ma thâm uyên là ma thú chuyên phệ hồn S cấp thượng giai ma thú, với thực lực của mình Phong Dực không thể đem nó làm ma súng, thế nhưng cha hấn còn nhớ tới một ít tình cha con tặng hấn phong ma báo làm bảo vật cứu mạng, có thể nghĩ ma thú bậc này tự bạo ma hạch thì năng lượng to lớn như thế nào.

“Xem ra tiểu mỹ nhân này thật không đơn giản a”

Phong Dực nhìn bóng hình yếu điệu lộ đang lộ nét tươi cười, nàng đưa ra kỳ hạn một tháng, mà đúng một tháng sau Phong Ma thú phát cuồng làm cho Phong Dực "thật sự" đã xuống âm phủ, kẻ ngu cũng biết chuyện này có liên quan đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tiến Giai

Như cảm nhận được ánh mắt Phong Dực đang nhìn, bàn tay trắng nõn của thiếu nữ hơi chậm lại, tiếng đàn trở nên rối loạn, nàng ấn mạnh mười ngón tay xuống Tổ Cầm, rồi đứng dậy nhìn sang.

Đã sớm biết dung mạo của cô gái nhưng khi nhìn thấy tận mắt lại làm cho hấn không nhận được lộ vẻ kinh diễm, hấn đã trải qua nhiều đời, gặp qua các mỹ nữ không ít thế nhưng cô gái thanh nhã kỳ ảo như tiên nữ này là lần đầu được thấy.

“Ngươi đã tỉnh”

Thiếu nữ thân nhiên nói, vốn là một câu ân cần thăm hỏi nhưng qua miệng nàng lại không mang ý tứ như thế, ngược lại cảm giác xa cách ngàn dặm.

“Thế nào? Hy vọng ta mãi mãi không tỉnh phải không?”

Khóe miệng Phong Dực khẽ nhếch lên, đôi mắt đen bóng hơi nheo lại, như một thân sĩ vô hại.

Thiếu nữ giật mình cảm giác ma đầu kia dường như biến đổi thành người khác? Trước đây Phong Dực tuyệt đối sẽ không lộ ra nụ cười như thế, tuy nhiên nàng không khỏi thừa nhận nụ cười hiện tại của hấn có vẻ rất bất mắt. Nàng cũng không phản bác, bởi vì đúng là nàng hy vọng hấn vĩnh viễn không tỉnh lại, thậm chí tối qua nàng hy vọng không thấy hấn về phòng.

“Này, ân ta lại quên tên ngươi, có thể nói lại được không?”

Phong Dực đi lên phía trước, bàn tay nhẹ nâng mấy sợi tóc thiếu nữ, ân, rất mịn, rất mềm, rất mượt.

Lông mày thiếu nữ nhăn lại nhưng không hề tránh né mở miệng nói “Liễu Yên Vân”

“Liễu Yên Vân? Ha hả năng lượng hộ thân của nàng đã không còn?” Phong Dực cười nói.

Thân thể Liễu Yên Vân cứng đờ, một chút khó chịu vừa hiện lên liền biến mất, nàng ngược đôi mắt đẹp nhìn Phong Dực nói “Ngươi muốn thân thể của ta lúc nào cũng được, nhưng ngươi hãy giữ đúng lời hứa, đem nhân tộc thả hết ra”

“Ồ chỗ này cũng được sao?” Phong Dực giơ tay ôm nàng, trong ánh mắt mang theo tia dục vọng nóng rực.

Liễu Yên Vân nhắm hai mắt lại, trầm tĩnh như nước.

Thật sự Phong Dực rất không thích nữ nhân như vậy, cũng không biết nàng bị tôn giáo nào tẩy não, trong lòng nàng ngoại trừ tín ngưỡng lực cũng không còn gì.

Phong Dực buông tay ra, lưng chừng đi tới cây Tổ Cầm màu trắng, hai ngón tay lướt trên phím đàn, tiếng đàn lúc gấp gấp như tiếng mưa rơi, nhưng lập tức lại chuyển sang hòa phong tế vũ, có xúc động có bình tĩnh, có oán có sầu, một âm thanh vang lên huyền phù giữa không trung “Đêm nay tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường chờ ta”

Liễu Yên Vân nhìn bóng lưng Phong Dực biến mất trong nhà, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ không dám tin từ tiếng đàn của hấn không ngờ lại có thể

biểu đạt ra hỷ, nộ, ai, ố .. các cung bậc tình cảm

Đối với âm nhạc, trong một lần xuyên việt Phong Dực đã phụ thể vào một thiên tài âm nhạc nên bất kỳ loại nhạc khí nào hần chơi mà không tốt.

“Phong Dực vương tử mới dậy, hôm nay người muốn đi săn hay tra tấn những người này?” Phong Dực vừa ra hậu viện, một cái đầu có hai sừng dài trên mặt lộ ra hoa văn ma tộc cười đón chào.

“Bỉ Lợi người đem những người này thả hết ra sau đó đến phía tây hoang nguyên tìm ta” Phong Dực ra lệnh.

Bỉ Lợi chớp mắt, nghĩ rằng chắc tới qua vương tử đã đắc thủ, thấy tâm trạng chủ nhân vui vẻ hần lập tức thi hành mệnh lệnh.

“Đợi một chút, Bỉ Lợi, sau này đừng gọi ta là Phong Dực vương tử mà gọi là Phong thiếu” Phong Dực nói, vương tử ma tộc, thật buồn cười, để cho xứng đáng cái tên hần phải làm ma vương thậm chí vô địch thế giới ma hoàng.

“Vâng, Phong thiếu” Bỉ Lợi tuy rằng không rõ nhưng tâm tư linh xảo lập tức đáp.

Phong Dực nhìn thấy Bỉ Lợi đi xa liền một mình cười ngửa về phía tây hoang nguyên. Đối với hần mà nói, Bỉ Lợi có thể là người thân cận duy nhất, dù sao cũng theo hần từ nhỏ, đối với bất kỳ mệnh lệnh nào của hần cũng chấp hành như thánh chỉ.

Phong Dực đã nghĩ thông suốt, nếu đã đi tới thế giới này hần muốn mình phải sống tốt, có trở chú luân hồi hay không hần cũng không thêm để ý. Chỉ là đối với thế giới này hần cũng không quen thuộc lắm, chỉ biết có rất nhiều chủng tộc cùng sinh sống. Có Ma tộc, Nhân tộc, Thần tộc, Tinh Linh, Dạ Xoa... có nhiều chủng tộc khác nhau, về phần cụ thể thì khối thân thể này cũng không cho hần hiểu biết được bao nhiêu. Trước đây thân thể này chỉ toàn chìm đắm trong nữ nhân. Thế nhưng hần đã tiếp quản khối thân thể này thì tuyệt đối sẽ không như trước nữa, lúc trước hần dù có là tam giáo cửu lưu là trộm cắp lừa gạt đều đạt đại thành cảnh giới, dù là trộm cắp cũng có nhiều loại: trộm đồ, trộm người hay trộm tim. Trộm đạt cảnh giới đại thành trong mắt người khác hần đã không còn là trộm, nếu người trộm được trái tim tuyệt thế mỹ nhân không ai nói người là kẻ trộm, trái lại có rất nhiều người hâm mộ người, người sẽ trở thành giai thoại, có kẻ ăn trộm cả thiên hạ, trái lại mỗi người đều cúi đầu xưng thần, đây cũng là cảnh giới đại thành của trộm cắp.

Phía tây hoang nguyên là một phong cảnh kỳ lạ, nơi này quái thạch cao thấp hình thành các thạch lâm hình dạng khác nhau, bên trong có các loại dã thú, thế nhưng phần lớn dã thú lực công kích đều có hạn, tuy Dạ Ma Công kém cỏi chỉ mới đạt được tầng thứ nhất nhưng dựa vào cơ thể cường hần cũng có thể một quyền giết dã thú, vì vậy hần cũng không lo lắng cho an nguy của mình.

Phong Dực đứng phía ngoài loạn thạch, cạnh một tảng đá lớn, nhìn lên vô tận trời cao, rồi cúi xuống nhìn hoang nguyên vô tận, bất cứ sinh vật nào đứng trước vẻ mệnh mông của thiên địa cũng có cảm giác mình nhỏ bé. Nhưng Phong Dực trải qua mấy kiếp luân hồi, từ lâu thần kinh hần đã luyện thành vô cùng cứng cỏi, đối với trời xanh hay vận mệnh chẳng đáng cho hần để vào mắt, một ngày nào đó hần muốn đứng trên tất cả, phá vỡ vận mệnh.

Mới nghĩ tới đây, hào khí trong lồng nổi lên, Phong Dực cảm thấy trong ngực một trận nóng bỏng, sau lưng cảm giác có chút ngứa ngáy dường như có cái gì muốn phá thể mà ra.

Mà lúc này, Bỉ Lợi đang vội vã hướng phía loạn thạch chạy tới, từ xa đã nhìn thấy chủ tử mình như một bức tượng điêu khắc đang đứng trên đỉnh thạch, trên trán xuất hiện hai đạo hoa văn u mang cường liệt, sau lưng xuất hiện một đôi cánh nhàn nhạt.

“Ma thần bảo hộ, Phong Dực vương tử... A, không, Phong thiếu rất cực cũng đột phá” Bỉ Lợi từ xa muốn quỳ xuống, viên mắt rung rung, chủ tử không còn là si nhục của cao đẳng ma tộc nữa, tuy chỉ là một đôi cánh thực lực vẫn còn thấp nhưng cuối cùng vẫn là tiêu chí của cao đẳng ma tộc.

Bỗng nhiên một tiếng huyết sáo dài từ trong cổ họng Phong Dực phát ra, cuộn cuộn như sấm, khí thể bàng bạc, ma khí toàn thân bành trướng, sau lưng xuất hiện một đôi cánh hư huyền đã thành thực thể.

Bỉ Lợi vạn phần kích động đứng lên, đang muốn xông lên phía trước lại đột nhiên phát hiện phía sau lưng chủ tử của mình lại xuất hiện thêm một đôi cánh nữa, hai đầu gối mềm nhũn không khỏi quỳ lạy xuống, nghẹn họng nhìn trần trời bóng hình đang đứng trước mặt, trên mặt hần hiện lên vẻ có phần hoạt kê.

Phong Dực lúc này cũng không rảnh mà hưng phấn, vừa không hiểu sao lại đột phá tới Dạ Ma Công tầng hai còn chưa kịp cẩn thận cảm thụ, đột nhiên một cỗ năng lượng từ mi tâm điên cuồng hướng lồng ngực tiến đến, ma khí cuộn trào quanh thân thể nhập vào tứ chi, bách hải, đôi cánh thứ hai đã bắt đầu thực thể hóa, mà người hần cũng đã bay lên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bỉ Lợi

Sau khi tắt cả dừng lại, Phong Dực nhìn thấy phía sau nhiều hơn hai đôi cánh, có thể cảm giác được từ đó liên tục truyền đến từng đạo ma lực cùng với bản thân hắn tu luyện Dạ Ma Công như áo trời không vết rách (thiên y vô phùng).

Phong Dực vùng tay lên, một đạo hắc sắc quang đột nhiên xuất hiện, một tiếng nổ lớn, một mảng lớn núi đá phía dưới bị ma lực cường đại chấn nổ nát bấy.

Phong Dực vẫn không dám tin tưởng, hắn hình như cũng không làm cái gì a? Thậm chí còn chưa một lần nghiên cứu Dạ Ma Công, chẳng lẽ từ tầng thức nhất đột phá đến tầng thứ tư?

Hình như vừa rồi có một cỗ năng lượng kỳ dị từ mi tâm phát ra. Phong Dực nhắm mắt cảm ứng, không ngờ tại thiên linh cái lại “nhìn” thấy một khối hạt châu màu lục đang trôi nổi ở giữa.

“Cái này là sao?” Phong Dực không khỏi ngạc nhiên, hình như hạt châu là ở đời trước hắn phụ thể vào một lão đạo sĩ giang hồ mà có được, hạt châu là do sư phụ lão đạo sĩ truyền lại, có tác dụng gì cũng không rõ bởi vì sư phụ trong một lần lừa gạt ăn uống bị vạch trần, quần chúng trong lúc phẫn nộ do bị lừa gạt nên đánh lão cho hả giận, trước khi chết lão kín đáo đem hạt châu cho hắn. Phong Dực lấy được thì quên ngay nghề đạo sĩ, đổi sang nghề ca sỹ, được đông đảo giới truyền thông tranh nhau đưa tin, thậm chí công ty băng đĩa nhạc cũng tìm đến hắn ký hợp đồng, kết quả đêm đó hắn gặp nhóm khủng bố ném bom, linh hồn hắn lại một lần nữa xuyên việt, lúc đó hắn còn nắm chặt hạt châu trong tay không ngờ hạt châu này cũng theo hắn, chuyện tình này trước đây chưa lần nào gặp qua, xem ra hạt châu này quả thật là bảo bối a.

“Phong thiếu chủ, chủ tử của ta a” Bì Lợi vội vàng lao tới, nước mắt nước mũi hòa vào nhau, hắn thậm chí đừng coi thường chủ tử của ta, nếu biết chủ tử đã luyện ra hai cánh từ lâu, bọn họ còn không trọn trứng mất, sợ rằng người nào cũng nhanh chóng chạy tới nịnh bợ, đến lúc đó xem Bì Lợi ta cười nhạo họ thế nào.

Phong Dực bay xuống đất, ý niệm khẽ động, hai cánh liền thu vào trong người. Nhìn thấy Bì Lợi phủ phục dưới chân đang hôn mũi chân mình, không khỏi hiện lên nét lạnh lẽo, đá hắn một cước rồi bật cười mắng

“Này, khóc cái gì, chủ tử ngươi còn chưa chết khóc cái gì, còn không mau đứng lên”

Bì Lợi bò dậy, lau nước mũi, ha ha cười, đối với địa vị thấp kém trong Ma tộc như hắn mà nói, chủ tử cường đại thì hắn cường đại, chủ tử vinh quang đó thì hắn cũng được vinh quang theo, hắn sinh ra là vì chủ tử.

“Bì Lợi, đã thả hết bọn chúng ra?” Phong Dực hỏi.

“Đã thả, bọn này chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn” Bì Lợi đang vũ nhục chính là nhân loại làm Phong Dực có chút khó chịu, dù sao hắn cũng là nhân loại, linh hồn tuy xuyên việt nhiều lần nhưng cũng là nhân loại, chỉ là lần này lại trở thành Ma Tộc, một chủng tộc có mỗi thù mấy trăm vạn năm với nhân tộc.

Trong lòng Phong Dực cười khổ, hắn chỉ là người xuyên việt, căn bản không thể cải biến được sự thật này, có thể sau này ...

“Bì Lợi, đem tất cả hiểu biết của ngươi về thế giới này nói cho bản thiếu gia” Phong Dực nói, đây mới là mục đích hắn đưa Bì Lợi đến đây.

Hiểu biết của Bì Lợi về thế giới này hơn xa Phong Dực. Ma Vương đương nhiên còn biết nhiều hơn rất nhiều, khi nghe hắn giải thích, Phong Dực đã biết thêm một ít nhưng còn nhiều điều chưa rõ về thế giới này, dù sao có một số việc Bì Lợi cũng chỉ nghe nói lại, còn cụ thể thế nào hắn phải dựa vào bản thân mình tự đi tìm tòi.

Thế giới này được gọi là Thần Phong đại lục, có đông đảo chủng tộc có trí tuệ cùng tồn tại, Ma tộc, Nhân tộc và Thần tộc là ba đại chủng tộc trên đại lục, Ma tộc chiếm tây nam đại lục, Thần tộc chiếm giữ đông bắc, còn Nhân tộc thì chiếm trung tâm đại lục. Về phần các chủng tộc khác trên đại lục như Tinh Linh tộc, Dạ Xoa tộc, Thú nhân tộc, Ải nhân tộc dân số rất thưa thớt.

Có người nói tại phía xa đại hải còn có một đại lục khác là Hoa Hạ đại lục, cụ thể thế nào Bì Lợi cũng không rõ, nhưng đối với Ma Tộc thì hắn có hiểu biết khá rõ.

Ma Tộc tuy chiếm được diện tích lớn nhất nhưng đại đa số đều là cồn cát hoang vắng, khoáng thạch và ma tinh thạch để chế tạo vũ khí, áo giáp là ít nhất, tam đại ma vương cũng thường xuyên tranh đoạt khoáng vật của nhau làm nội bộ Ma tộc phát sinh chiến tranh. Mà khoáng sản ở lãnh thổ nhân tộc thì gấp mấy chục lần ở Ma Tộc, tuy diện tích khoáng sản của Thần Tộc so với ma tộc không sai biệt lắm nhưng so sánh về phẩm chất thì hơn rất nhiều, nói về giá trị thì khoáng sản của Thần tộc hơn Ma tộc mấy trăm lần.

So về thực lực, Ma tộc và Thần tộc không sai biệt lắm, Nhân tộc thì kém hơn một ít nhưng mà Nhân tộc lại có khả năng sinh sản rất mạnh, hơn nữa một vị ma pháp sư nhân loại cũng không yếu hơn chiến sĩ nhất lưu Ma tộc hay Thần tộc

Nói về thể chất, Ma tộc trời sinh thân thể đã cường hãn, công kích vật lý cực kỳ biến thái, mà Thần tộc trời sinh ma thể, ma pháp như là vì bọn họ mà sinh ra, còn nhân loại thì thân thể lại có phần cân bằng.

Ma tộc đối với lãnh thổ nhân tộc đương nhiên thêm nhỏ dãi, hầu như cứ mấy trăm năm liền phát động chiến tranh với nhân loại, chỉ là Nhân tộc và Thần tộc đã sớm hình thành liên minh, một khi Ma tộc tiến công Nhân tộc cùng Thần tộc liên hợp đối kháng Ma tộc, mỗi lần đều đem Ma tộc đánh đuổi.

“Phong thiếu, ngươi biết vì sao ma tộc chúng ta mỗi lần phát động chiến tranh, tối đa cũng chỉ cướp được một số của cải so với tổn thất hy sinh binh sỹ,

căn bản là không chiếm được tiện nghi nhưng cứ mấy trăm năm lại phát động chiến tranh không?” Bi Lợi thần bí cười nói.

Phong Dực đột nhiên gõ đầu Bi Lợi một cái “Định câu ta hà, nói mau”

Bi Lợi xoa đầu kêu đau, không dám tiếp tục thừa nước đục thả câu nói : “Tuy Ma tộc sinh sản không nhiều nhưng mấy trăm năm số lượng tăng lên cũng rất lớn, thế nhưng tài nguyên Ma tộc lại ít nên chỉ có thể qua chiến tranh để tiêu hao bớt, những kẻ ngã xuống đều yếu ớt còn lại đều là tinh binh, hơn nữa còn cướp được tài sản, là nhất cử lưỡng tiện a”

Phong Dực sùng sốt, kỳ quái nhìn Bi Lợi nói “Đây là nguoi nghe người ta nói hay tự mình suy nghĩ”

Bi Lợi xấu hổ sờ sờ chiếc sừng trên đầu nói “Đây là ta nghĩ, bất quá càng nghĩ càng thấy đúng”

Phong Dực cười hắc hắc nói “Nhìn không ra tiểu tử nguoi cũng biết suy nghĩ, thiếu gia mà phát đạt sẽ cho nguoi làm quân sư”

“Cám ơn thiếu gia, cám ơn thiếu gia” Bi Lợi lúc này rất hưng phấn, hần chưa bao giờ nghĩ chủ tử mình phát đạt hay không mà chỉ nghĩ đến làm sao chủ tử tín nhiệm hần.

Cánh đồng hoang vu rộng lớn, liếc mắt không nhìn thấy tận cùng, nơi này các loại ma thú thường lui tới, hơn nữa ở đây gần với ranh giới ma tộc, ngoại trừ một vài mạo hiểm đội cùng dong binh đoàn trang được bị đầy đủ, thực lực cao cường, rất ít có chủng tộc khác xuất hiện.

Dù sao trong lòng nhiều người, Ma tộc là ác ma khủng bố, bọn họ mặt mày dữ tợn, lại còn ăn thịt người. Mà trên thực tế tuy Ma tộc không như mọi người tưởng tượng khoa trương như vậy nhưng đúng là tướng mạo ma tộc cực kỳ khủng bố hơn nữa thân thể lại cường hãn. Trong nhiều lần chiến đấu với Ma tộc chiến trường lúc nào cũng đầy máu tanh thảm khốc bởi vì binh sỹ Ma tộc thường xé xác nhân loại thành bốn năm mảnh.

Trên cánh đồng hoang vu cạnh một hồ nước nhỏ, một đội người mạo hiểm hơn hai mươi người đang nghỉ ngơi trong đó có ma pháp sư chiến sỹ, có mục sư, liệt nhân (thợ săn), còn có hai gã Tinh Linh tộc cung tiễn thủ tuấn mỹ, là một đội ngũ hoàn chỉnh các chức nghiệp, hơn nữa trang bị của họ cũng bất phàm, sức chiến đấu tuyệt đối không thể khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hoang Nguyên Mạo Hiểm Đội

"Tra Lý đội trưởng, phía trước là nơi Ma tộc thường hay lui tới nhiều lần, đi sâu vào rất có thể gặp Ma tộc, ta nghĩ chúng ta không nên đi sâu hơn." Một gã thợ săn thân mặc giáp đẳng cấp cao đi tới trước mặt một gã chiến sỹ cường tráng thân mặc trọng giáp nói.

Tra Lý suy nghĩ một chút, bọn họ lần này đến hoang nguyên mạo hiểm đã có thu hoạch phong phú, nếu bị Ma tộc bắt gặp cái được không bù đắp đủ cái mất, vì vậy liền gật đầu nói: "Không sai, ta cũng nghĩ như vậy, mọi người thấy thế nào?"

Đội trưởng đã lên tiếng những người khác dù không cam lòng cũng không tiện phản đối, dù sao đây cũng là một đoàn đội, đội trưởng có uy tín tuyệt đối, với lại đội trưởng về thực lực hay kinh nghiệm đều cao hơn mọi người.

Đúng lúc mạo hiểm đội chuẩn bị dọn dẹp để quay về thì đột nhiên lũ tai gã thợ săn chợt động, lập tức nằm xuống dán tai sát mặt đất, nhắm mắt lại nghe trong chốc lát rồi nói: “Có một đám người đang chạy đến đây, bước chân hỗn loạn, có lẽ không phải ma tộc mà là dã thú, cũng có chút giống nhân loại bình thường”

Tra Lý nhướng mày “Xóa sạch dấu vết, phân tán ẩn nấp, xem là ai đến”

Một lúc sau, hiện ra trước mắt mạo hiểm đội là một đám nhân loại quần áo lam lũ bước chân lảo đảo, nhìn thấy hồ nước tất cả hoan hô một tiếng, bất luận là nam hay nữ đều lao đến vực mặt vào hồ uống từng ngụm lớn.

Tra Lý ngăn ra, từ lúc nào hoang nguyên xuất hiện người chạy loạn? Hần khoát tay ra hiệu, lập tức các đội viên hiện thân vây quanh hơn trăm người.

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, những người bình thường xô đẩy lại với nhau, run rẩy nhìn mạo hiểm đội đang vây quanh.

Thấy không có gì dị thường Tra Lý bảo đội viên thu hồi vũ khí, chăm chú nhìn đám người kia nói lớn: “Các nguoi chỉ là người thường? Sao lại ở trong hoang nguyên nơi Ma tộc thường hay xuất hiện?”

Lúc này, trong đám người một lão giả có chòm râu trắng như tuyết cúi người run giọng nói: “Các vị đại nhân, chúng ta là thôn dân của Kim Lân thôn ở

phía bắc hoang nguyên, bị ma tộc cướp nên chạy tới đây”.

Tra Lý cùng đội viên trao đổi ánh mắt, Ma tộc tuy thỉnh thoảng đến địa bàn nhân loại cướp bóc giết người nhưng cũng không bắt người làm nô lệ, nhưng nhìn những người này cũng không giống như đang nói dối.

“Vì sao ma tộc muốn bắt các người? Nếu đã bắt sao lại để cho các người trốn được?” Tra Lý hỏi, chỉ bằng những người này muốn chạy khỏi ma tộc hiển nhiên là không có khả năng, chỉ cần một ma tộc bình thường muốn đối phó mười mấy hai mươi người cũng không vấn đề gì.

“Khải bẩm đại nhân, ma tộc bắt chúng ta là muốn cưỡng bức một cô nương, nếu không tuân theo lời bọn chúng thì mỗi ngày sẽ giết một người trong chúng ta, ôi, cô nương đáng thương kia như tiên nữ trên trời... Hiện tại chúng ta được thả ra, tám phần mười là cô nương kia đã bị ma tộc làm hoen ố” Về mặt lão già vô cùng đau đớn, khi nói đến ma tộc thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai mươi người trong mạo hiểm đội nhất thời tức giận, hận không thể đem ma tộc giết hết.

Ánh mắt Tra Lý cũng trở nên lạnh lẽo, nhưng tâm tư cẩn mật đã giúp hắn nhanh chóng tìm ra được điểm không đúng, ma tộc hung tàn, coi như bọn chúng chiếm được thân thể cô nương kia cũng tuyệt đối không tùy ý thả những người này rời đi, theo bản tính của ma tộc mười phần chắc cả mười đem những kẻ vô dụng này giết hết.

Lý trí của Tra Lý không bị nhiệt huyết che mờ, làm một gã đội trưởng, hắn gánh vác hơn hai mươi sinh mệnh trong đội. Vì vậy hắn bắt đầu hỏi sự tình xảy ra tại tiểu trấn, ngay cả là chuyện nhỏ cũng không bỏ qua.

Nghe lão già bảo cô nương bị bắt kia có mang theo Tổ Cẩm toàn bộ thân sắc đội viên mạo hiểm đội trở nên kỳ quái.

Tra Lý vội vàng hỏi đặc điểm của cô gái nhưng cũng không biết thêm được gì... những thôn dân chỉ biết được ngoại trừ xinh xắn như tiên nữ giáng trần còn không có từ nào khác để hình dung nữa.

“Đúng rồi, cô nương kia đi đôi giày màu trắng như ánh trăng, mặt trên thêu một con chim màu vàng rất to” đúng lúc này có một thôn dân nói, lúc đó hắn bị dọa cả người run run căn bản không dám ngẩng đầu lên nên chú ý tới chân vị cô nương kia.

“Là loại chim gì, có phải là Kim Sắc Phượng Hoàng?” Tra Lý luôn bình tĩnh cũng trở nên kích động, túm lấy thôn dân kia hỏi dồn.

“Phượng... Phượng Hoàng? Ta chưa nhìn thấy nên cũng không biết hình dạng” thôn dân bị Tra Lý túm lấy giật mình, thân thể run lên, nghĩ rằng không phải vừa ra khỏi hang sói lại gặp lão hổ chứ (DG : nôm na là tránh vô dưng vô dưng)

Tra Lý cũng biết mình thất thố, hắn bèn vẽ Phượng Hoàng trên nền đất, sau đó hỏi lại tên thôn dân.

“Không sai đúng là con chim này” người thôn dân nhìn thấy hình vẽ liền khẳng định.

Tra Lý đứng dậy cùng đội viên tụ hội một chỗ, về mặt trở nên kích động mà nghiêm túc.

“Các người cũng đều nghe thấy, nếu ta đoán không sai thiếu nữ chính là Kim Phượng Các Vân Tiên tử, mọi người có ý kiến gì không?” Tra Lý hỏi.

“Đội trưởng, không bằng chúng ta liều mạng, nếu cứu được Vân Tiên Tử chúng ta có thể đặt quan hệ với Kim Phượng Các, được các chủ chỉ điểm một hai điều thì...” Một gã ma pháp sư nắm chặt ma pháp trượng nói, có điều hắn còn chưa nói nếu lọt vào mắt xanh Vân Tiên Tử thì cả đời này lên hương.

“Đội trưởng, chúng ta cũng đồng ý” Hai gã cung tiễn thủ tinh linh tộc cũng nói.

Rất nhanh, mạo hiểm đội ngoại trừ Tra Lý và gã thợ săn không có ý kiến ai cũng biểu thị tán thành.

“Mạc Da, người thấy thế nào?” Tra Lý nhìn người thợ săn trung niên hỏi.

Người thợ săn trung niên lắc đầu, nói: “Ta phân đối, một trấn nhỏ của ma tộc cũng có hơn trăm hộ vệ, hơn nữa một gã ma tộc phổ thông cũng bằng chiến sĩ ngũ tinh, chúng ta chỉ có hai mươi ba người, dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng không thể toàn thân trở về.

Người thợ săn trung niên nói xong, cả đội trở nên trầm mặc, bọn họ biết Mạc Da nói đúng, nhưng cũng không có người nào có ý bỏ qua.

“Mạc Da, nếu như chúng ta đánh lên, sau khi cứu được người liền dùng Quân Độn ma pháp quyền trực cấp bạch ngân chạy trốn, người nói xác suất thành công chúng ta có bao nhiêu?” Lúc này, đội trưởng Tra Lý thần nhiên nói.

Quân Độn ma pháp quyền trực cấp bạch ngân? Cả đội đều sửng sốt, sau đó dùng ánh mắt nhiệt tình nhìn Tra Lý.

Ma pháp quyền trực kia chính là một vật cực kỳ xa xỉ, đừng nói ngân cấp, nếu là hắc thiết cấp bậc cũng đã mấy nghìn kim tệ một cái, mà ngân cấp quyền trực được đầu giá tới hơn mười vạn kim tệ, hơn nữa cấp bậc loại quyền trực cứu mệnh này giá còn cao hơn trăm vạn kim tệ nhiều.

“Nếu có Quân Độn ma pháp quyền trực, xác suất thành công có thể tăng đến bảy thành.” Mạc Da nói, nếu là bất ngờ cứu người sau đó dùng ma pháp quyền trực trốn đi thì có thể thử.

Tra Lý gật đầu, tuy dùng một cái Quân Độn ma pháp làm hắn cực kỳ đau lòng nhưng hắn hiểu rõ ý nghĩa của ba chữ Kim Phượng Các, chỉ cần thành

công cứu Vân Tiên Tử, bọn họ sẽ thành anh hùng, địa vị được nâng lên không ít, hơn nữa Kim Phụng Các ban thưởng công pháp bí tịch coi như một thiệt hại trăm mà pháp quyền trực cấp bạch ngân cũng đủ bồi thường.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Liễu Vân Yên Ma Chướng

Ban đêm, muôn vàn tinh tú giống như khảm ngọc lên bầu trời. Ở trong đêm tối, cánh đồng hoang vu một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng sói tru nghe vừa cô độc lại thê lương.

Trong phòng, Phong Dục ngồi cùng Liễu Vân Yên, vẻ mặt yên lặng, nhìn chăm chăm vào phía trước giống như lão tăng ngồi nhập định, chỉ là mục quang của hắn ẩn hiện trên bộ ngực cao ngất của nàng, dĩ nhiên nàng vẫn không động đậy.

“Cởi quần áo ra”. Phong Dục phát giác mình chút thất bại, quả thật nữ nhân này tâm tĩnh như mặt nước, đến dung mạo lẫn thân thể tất cả đều có thể vứt bỏ sao?

Liễu Vân Yên nhếch đôi mắt đẹp, không hề do dự vươn tay cởi bỏ đai lưng để lộ ra vạt áo.

Y phục trên người Liễu Vân Yên rơi xuống, lộ ra một mảng lớn da thịt nõn nà trên vai, xương quai xanh tinh xảo nhô lên giáp với ngực ở giữa, đi xuống dưới là một đường vòng cung chắc nịch mê người, phong quang tuyệt mỹ ẩn hiện dưới áo lót.

Liễu Vân Yên cởi dây nịt áo lót ra, chậm rãi kéo xuống, mảnh tuyết trắng mượt mà kia như từ từ lay chuyển từ từ mở rộng ra trong mắt Phong Dục.

"Dừng." Phong Dục nghiêng răng nghiêng lợi hô ra một chữ này.

Liễu Vân Yên dừng tay, đỉnh núi phong quang tuyệt mỹ chỉ còn một chút là bộc lộ ra ngoài.

"Mặc vào đi, đêm nay thời tiết rất lạnh, đừng để bị cảm." Phong Dục khẽ nhếch khóe miệng, cũng không nhìn Liễu Vân Yên, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhìn hình bóng Phong Dục dần dần biến mất, trong ánh mắt Liễu Vân Yên bình tĩnh nhưng lại hơi nổi lên một tia gọn sóng.

"Xem ra tâm cảnh của ta còn xa mới tới luyện đạt đến cảnh giới như lời sư phụ nói a." Liễu Vân Yên khẽ thở dài, mặc xiêm y vào, mang thân thể khiến tất cả nam nhân trên đời này đều phải tẩu hỏa nhập ma kia che lại, ngay lúc Phong Dục đi ra, dĩ nhiên nàng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Có điều Phong Dục phản ứng vượt ra ngoài dự liệu của Liễu Vân Yên, tên Ma Tộc trước kia còn đối với nàng còn thêm nhỏ dãi vì sao lại thay đổi như vậy, khách quan mà nói, thân thể của nàng tuyệt đối có thể khiến nam nhân trong thiên hạ trở nên điên cuồng, vì sao hắn có thể nhẫn nại được? Hơn nữa phản ứng của hắn ta dường như giận dữ, thực sự có chút buồn cười.

Hơn nữa, nàng còn chú ý tới đường vân hắc sắc(1) hai bên trán Phong Dục đã biến thành hoàng sắc(2) chính là đặc thù của tứ dực Ma Hoàng, nhưng hết lần này tới lần khác từ trong cơ thể hắn lại không phát hiện được biến hóa gì xuất hiện? Lẽ nào là hắn cố ý mang đường vân hắc sắc nhuộm thành hoàng sắc ?

Nghĩ tới đây, Liễu Vân Yên đột nhiên cả kinh, sư phụ nói qua, vĩnh viễn không được đối với bất kỳ nam nhân nào có cảm giác hiếu kỳ, bằng không đó chính là ma chướng lớn nhất trên con đường tu luyện.

Liễu Vân Yên thầm đọc sư môn Thanh Tâm Quyết, khôi phục đến cảnh giới tâm như chỉ thủy, nhưng nàng biết, cảnh giới của nàng như vậy cũng không thể tĩnh tâm như chỉ thủy chân chính, bao giờ đạt đến cấp độ như sư phụ như vậy mới tính a.

Liễu Vân Yên đứng dậy, nàng ngồi xuống mở to cảm trắng như tuyết ra, trong đầu vừa bình tĩnh lại hiện ra hình bóng của tên Ma tộc. Một tên Ma tộc, làm sao có thể đàn được cổ cầm hay tới như vậy, hơn nữa cảnh ý trong đó lại có chứa ngũ vị nhân sinh cùng thất tình, người này thật là khó hiểu.

Lúc này nàng phát hiện suy nghĩ của mình lại bắt đầu không thể khống chế, Liễu Vân Yên nhú đôi mi thanh tú, sư phụ nói qua, nếu gặp phải ma chướng, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, chỉ có triệt để chinh phục nó mới có thể từ nay về sau không bị nó ảnh hưởng, chỉ là, như thế nào mới tính là chinh phục?

Đang lúc Liễu Vân Yên nhíu mày, ngưng thần vắt óc suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên truyền đến những tiếng động lớn, hỗn loạn, rầm rĩ. Mơ hồ có tiếng kêu thảm thiết cùng mùi máu tươi nhân nhát từ xa nhẹ nhàng bay lại.

Lúc này Phong Dực ở ngoài phủ đệ, đang thăm sát một hồi oanh liệt, trên mặt đất hơn mười cỗ thi thể nằm lung tung, có binh sĩ Ma tộc cũng có Nhân tộc.

Tra Lý hét lớn một tiếng, trong tay cự kiếm múa ra từng đạo hỏa diễm đầu khí, khiến hơn mười tên binh sĩ Ma tộc vây đánh hắn không dám tới gần. Lúc này tâm lý hắn thật phần hồi hận, quyết định này thật là sai lầm, những tên Ma tộc này đã biết kế hoạch đánh lên của bọn họ, sớm bày ra thiên la địa võng. Khi hắn chỉ huy các bằng hữu, tự mình cho rằng thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện ở chỗ này thì đột nhiên một trận ma nỏ như mưa từ bốn phương tám hướng phóng tới, mặc dù họ đã rất cảnh giác, nhưng ma nỏ là vũ khí có lực sát thương rất lớn mà Ma tộc chế tạo được, trên nỏ thêm vào hủ tâm thực cốt ma khí, mới chỉ một hiệp mười tên bằng hữu dễ dàng bị bắn chết.

Mà ác mộng vẫn kéo dài chưa kết thúc, sau khi mưa nỏ qua đi trăm tên chiến sĩ ma tộc xen kẽ nhau chia cắt 13 đội viên mạo hiểm đội còn lại, làm cho Tra Lý muốn dùng quyền trục Quân Độn mà pháp chạy trốn cũng không được, trừ khi hắn chạy trốn một mình nếu không cứ thế này hắn và đồng đội toàn bộ chắc chắn sẽ chôn xương tại đây, nếu như thế cả đời này hắn sẽ vĩnh viễn không được an bình.

Khoảng cách chém giết gần như vậy, Ma Pháp Sư căn bản không phát huy được uy lực, vội vã thả hai ma pháp giết chết vài tên Ma tộc binh sĩ lúc sau liền chết hoặc bị bắt.

Cuối cùng, ngoại trừ hai gã tinh linh tiền thủ bị bắt, một gã thợ săn, một gã Ma Pháp Sư, một gã Mục Sư ở ngoài, liền chỉ có Tra Lý còn đang điên cuồng chiến đấu.

"Bi Lợi, theo người thấy tên to xác kia đã đạt đến cảnh giới gì?" Phong Dực đứng ở bậc thang trên phủ đệ bên cạnh Bi Lợi. "Hồi bẩm thiếu gia, theo như phân cấp chức nghiệp chiến sĩ nhân loại, ... ít nhất ... là cấp bậc Thất tinh Chiến Sư, nhìn hắn phóng đầu khí ra, hẳn là Hỏa Hệ đầu khí, lực sát thương rất mạnh." Bi Lợi đáp, hắn đối với phân cấp chức nghiệp nhân loại có lý giải nhất định.

"Thất tinh Chiến Sư? Ha ha, thiếu gia ta đi chơi đùa cùng hắn." Phong Dực nóng lòng muốn thử, theo lý luận mà nói, tứ dực Ma Hoàng đứng trên một gã nhân loại Đại Chiến Sư.

Phong Dực huyết một tiếng sáo dài, hóa thành một bóng đen vọt tới, ma khí trên người bộc phát.

Hắc sắc ma khí cùng hỏa hồng sắc đầu khí va chạm, Tra Lý cùng Phong Dực đều thối lui vài bước, thoạt nhìn thì ngang tài ngang sức. Thế nhưng Ma tộc cao cấp chỉ có ngưng tụ ở ma dực một lúc mới có thể phát huy toàn bộ lực lượng, bình thường chỉ có sáu bảy thành thực lực.

"Tứ dực Ma Hoàng?" Tra Lý thấy trán Phong Dực hai đạo đường vân hoàng sắc sáng lên nhất thời cảm thấy hồi hộp, lão giả nhân loại dẫn đường kia không phải nói Ma tộc trấn nhỏ này, chủ sự chỉ là một tên Ma tộc bình thường sao?

Tra Lý cắn răng, giống như người điên, điên cuồng hét lên một tiếng: "Lão tử cùng người liều mạng."

Vừa nói xong, toàn bộ thân thể Tra Lý đều bắt đầu thiêu đốt một tầng hỏa diễm hư ảo, dường như đến từ sứ giả Địa Ngục, khí thế kinh người.

Phong Dực trong lòng căng thẳng, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Phong thiếu gia, mau ngưng ma dực, tên cao to này muốn liều mạng." Bi Lợi lo lắng hét lớn.

Cảm giác nguy hiểm bao phủ phong dực, nhưng hắn không ngưng ra ma dực, bởi vì lúc này ấn đường truyền đến một cỗ cảm giác mát lạnh làm hắn lâm vào một loại cảnh giới kỳ diệu, đối diện tên cao to này, đầu khí vận hành quỹ tích như những động tác chậm chạp, hiển hiện ở trong con ngươi của hắn.

Bỗng nhiên, Tra Lý di chuyển, một kiếm mang theo lực như núi Hoa Sơn chém tới với uy thế nhanh như chớp, hướng phía đỉnh đầu Phong Dực bổ tới.

Phong Dực thân thể quỷ dị hướng bên trái tránh tới, trong lòng Tra Lý hoan hỷ, bề ngoài chiêu này tuy thanh thế lớn, nhưng bất quá chỉ là biểu diễn động tác võ thuật đẹp mắt, chỉ dùng để tránh hoặc ra hư chiêu, sát chiêu chân chính của hắn phát động nhằm đúng thời điểm công kích phóng tới, bất luận Phong Dực tránh thế nào, đều đi vào trong phạm vi sát chiêu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Ma Pháp Quyền Trục.

Quả nhiên, Phong Dực trong sát na tránh được thì một đạo hỏa hồng sắc như ánh mặt trời bắn tới bao quanh lấy hắn. Thời gian tính toán vừa đúng, bởi vì lúc này năng lượng của hắn đang tiêu tan, năng lượng mới không sản sinh kịp, người bình thường căn bản không kịp phản ứng.

Cũng không biết Liễu Vân Yên đứng ở cửa phủ từ lúc nào, có chút ngạc nhiên lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, người thất tình chiến sự này sẽ thua. Nàng thực sự có chút nghĩ không ra, ngày đầu khi mới vừa bị tên tiểu lãnh chúa Ma tộc phóng đàng bắt đến, thì hẳn rõ ràng thực lực thấp kém, tại sao chỉ một ngày ngắn ngủi lại biến hóa lớn như vậy, lẽ nào ngay từ đầu hắn đã giấu thực lực rồi?

Chùm ánh sáng hỏa hồng xuyên qua thân thể Phong Dực, "Phốc" một tiếng trên mặt đất hiện ra một cái lỗ nhỏ thật sâu, chúng binh sĩ Ma tộc kêu vang một hồi đòi xông lên, chợt khước mắt Bỉ Lợi như muốn nứt ra.

Chính lúc này, một bàn tay to lớn như từ nơi hư ảo đến chẹn ngang, khóa chặt yết hầu của Tra Lý, bất thành linh đem hắn ném xuống đất, còn chùm sáng hỏa hồng xuyên qua người Phong Dực kia đã tiêu tán không thấy bóng dáng trong không khí.

"Không có khả năng... Không có khả năng..." Tra Lý nhìn Phong Dực tựa như gặp quỷ, trong đầu điên cuồng gào thét nói, thể nhưng yết hầu bị khóa, không có âm thanh nào phát ra được.

"Đem những tên đánh lên vô si này hết thảy lục soát, ta muốn đích thân thẩm vấn." Phong Dực hừ lạnh một tiếng nói, xoay người đi tới trước mặt Bỉ Lợi, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Bỉ Lợi, lần này ngươi chính là đại công thần, thiếu gia ta sẽ khen thưởng ngươi thật tốt."

Bỉ Lợi kích động đôi môi run run, hắn lập tức nhận mệnh lệnh của chủ nhân đem đám người nhân loại kia thả ra, để phòng ngừa vạn nhất, hắn thả vài con lục sĩ khôi lỗi trùng giám sát trên người bọn họ, hy vọng thu được tin tức quan trọng.

Lục sĩ khôi lỗi trùng là một loại côn trùng nhỏ màu đen, có khả năng thu thập tin tức, phản hồi cho chủ nhân liên kết với tâm linh của chúng. Mấy con lục sĩ khôi lỗi trùng này chính là xưa kia Ma Vương đã ban tặng cho Phong Dực.

Kỳ thực lục sĩ khôi lỗi trùng là một loại côn trùng đặc biệt trong u cốc của Ma tộc, có thể cùng Ma tộc ký kết linh hồn khế ước, lại nói tiểu trùng xấu xí này tuy có công năng, nhưng người trong Ma tộc rất ít khi đem chúng làm sủng vật linh hồn, đơn giản vì công năng của chúng quá kém, một chiến sĩ nhân loại cấp thấp nếu cẩn thận cảm ứng cũng có thể nhận thấy được sự tồn tại của chúng.

Chỉ tiếc Tra Lý cùng đội ngũ mạo hiểm đánh lên đã có kế hoạch từ trước, dĩ nhiên không ai phòng bị, bằng không kế hoạch đánh lên cứu người lần này, đâu không thành công cũng không đến mức toàn quân bị diệt. Hơn nữa hơn trăm tên binh sĩ Ma tộc bên người Phong Dực khẳng định sẽ tử thương nghiêm trọng.

Phong Dực dừng lại bên người Liễu Vân Yên, nhìn nàng thần nhiên nói: "Xem ra bọn họ là vì ngươi mà tới, ta đây miếu nhỏ khó mà chứa đại Bồ Tát được tôn sùng như ngươi."

Liễu Vân Yên khẽ chớp đôi mắt đẹp, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Có ý gì?"

Phong Dực nhếch khóe miệng nói: "Ý là ngươi có thể rời khỏi, lối ra của tiểu trấn ở phía đông, không tiến."

Liễu Vân Yên ngạc nhiên, dĩ nhiên không nghĩ tới Phong Dực sẽ đuổi nàng đi. Nếu là ngày hôm qua, khẳng định nàng cũng sẽ không quay đầu lại mà rời đi, tiếp tục con đường luyện tâm của nàng, thể nhưng hiện tại trong lòng của nàng có ràng buộc, Nếu rời đi từ nay về sau, tâm của nàng không cách nào đạt tới cảnh giới tĩnh lặng như nước, tất cả giai không như lời sư phụ.

Chỉ là Phong Dực lại không hề để ý tới nàng, để lại một đám người dọn dẹp hiện trường rồi vào nhà, tiếng cửa đá ầm ầm vang lên, chỉ để lại nàng kinh ngạc đứng ở trước cửa, trong lòng bối rối không biết làm sao.

Phong Dực cầm Đại Mã kim đao ngồi trên chiếc ghế đá màu đen trong đại sảnh, hai hàng binh sĩ Ma tộc đứng sừng sững ở hai bên. Ở chính giữa là mấy người Tra Lý đang bị trói chặt, ngoại trừ một nữ Phong hệ Ma Pháp sư khoảng hai mươi tuổi trên người còn y phục bên ngoài, còn lại đều bị cởi sạch trên người chỉ còn một cái quần cộc, vẻ mặt ai nấy đều bị phần khó tả.

"Phong thiếu gia, đây là vật lục soát được trên người bọn chúng, ngay cả một đồng tiền cũng không bỏ sót." Bỉ Lợi ngẩn đầu ưỡn ngực bụng tới một đồng đồ vật, trước mặt Phong Dực hắn có cảm giác đầu khớp xương đột nhiên mềm nhũn, bất giác khom lưng cúi đầu.

Phong Dực liếc mắt nhìn đồng đồ vật, bên trong nào là vũ khí, áo giáp, ống tên còn có ma pháp quyền trục. Trong đó có một ma pháp quyền trục ngân quang lấp lánh.

"Phong thiếu gia, đây là ma pháp quyền trục cấp Bạch Ngân, bên trong dùng ma pháp đặc thù vẽ thành trận đồ, một khi ném ra có hiệu quả ngang với ma pháp." Bỉ Lợi giới thiệu, đối với sức sáng tạo của nhân loại trong lòng hắn thập phần ghen ghét.

Ma pháp quyền trục? Trước tiên, Phong Dực đối với loại đồ vật này liền sản sinh hứng thú, nếu muốn đánh nhau dễ dàng liền mang theo một đồng ma pháp quyền trục là xong, phí nhiều khí lực như vậy để làm chi.

Thấy hai mắt Phong Dực lóe sáng, Bỉ Lợi lập tức biết ý nghĩ trong lòng chủ tử. Vì vậy liền tỏ vẻ đau khổ ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Phong thiếu gia, một cái ma pháp quyền trục cấp Bạch Ngân này trị giá đến hơn trăm ngàn thậm chí là trăm vạn kim tệ, chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy a."

"Quý như vậy sao? Vậy mình có thể làm được không?" Phong Dực trong lòng kinh ngạc, Ma tộc nghèo nàn a, lãnh chúa một tiểu trấn như hắn quý phù cũng chỉ có mấy vạn kim tệ, cố gắng lắm cũng chỉ mua được một cái ma pháp quyền trục cấp Thanh Đồng.

"Hừ, chính mình làm? Ngươi nằm mơ giữa ban ngày à? Ma pháp quyền trục há có thể để một tên Ma tộc như ngươi nói làm là làm?." Tên nữ Ma Pháp Sư kia hừ lạnh một tiếng trào phúng nói.

"Ngang nhiên si nhục chủ tử của ta, người đầu, chặt bỏ một cánh tay của ả." Bi Lợi vừa nghe thấy Phong Dực bị mắng, liền kích động cứ như là bị lão bà chộp mũi. Hắn ở trước mặt chủ tử như một con chó giữ nhà, nhưng trước mặt người ở bên ngoài hắn cũng giống bất kỳ một tên Ma tộc bình thường hung tàn độc ác.

"Bỏ đi." Phong Dực nhú mày nói.

Nữ ma pháp sư bị dọa đến lạnh run, nàng tình nguyện chết cũng không muốn thân thể thiếu một hai bộ phận a.

"Người nói cho bản thiếu gia nghe một chút, chế tạo ma pháp quyền trục có gì khó khăn?" Phong Dực ngữ khí chậm chậm hỏi.

"Tuy rằng đại bộ phận trận đồ để chế tác ma pháp quyền trục đã được công khai, nhưng một người chế tác chuyên nghiệp xác xuất thành công cũng thấp đến dọa người..." Nữ ma pháp sư bị Bi Lợi hù dọa, nàng không còn dám làm trái lời Phong Dực. Theo như lời nàng nói thì cũng không có gì là bí mật, rất nhiều người nhân loại không phải Ma Pháp Sư cũng biết.

Nguyên lai chế tác ma pháp quyền trục cũng có các đẳng cấp chuyên môn, một cái ma pháp quyền trục cấp Hắc Thiết giá thị trường đại khái khoảng mười kim tệ, quyền trục cấp Thanh Đồng khoảng một trăm kim tệ, quyền trục cấp Bạch Ngân khoảng một nghìn kim tệ, quyền trục cấp Hoàng Kim khoảng một vạn kim tệ, mà tối cao là quyền trục cấp Kim Cương phải mười vạn kim tệ.

Để chế tác ma pháp quyền trục cần phóng thích ra ma lực gấp năm lần tụ lại tại một điểm, cho nên chế tác ma pháp quyền trục cũng phân cấp bậc. Giống như cấp Hắc Thiết ma pháp quyền trục, ma pháp sĩ liền có thể chế tác. Mà cấp Thanh Đồng ma pháp quyền trục yêu cầu cảnh giới Ma pháp sư, cấp Bạch Ngân ma pháp quyền trục cần đạt cảnh giới Đại Ma Pháp Sư, ma pháp quyền trục cấp Hoàng Kim cần phải có cảnh giới Thánh Ma Pháp Sư, mà ma pháp quyền trục cấp Kim Cương thì phải đạt được cảnh giới Pháp Thần mới có thể chế tác.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vẽ Thử

Cũng không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thiên phú làm ma pháp quyền trục, bởi vì dù là ma pháp quyền trục cấp thấp thì trận đồ cũng cực kỳ phức tạp, không chỉ nhiều đường nét mà cường độ ma pháp rót vào lúc mạnh lúc nhẹ, rất khó nắm bắt.

Ví dụ như ma pháp quyền trục cấp thấp nhất : hắc thiết quyền trục, hiện nay đại sư nổi tiếng nhất đại lục Thần Phong Vô Ngân Pháp Thần đại sư chế tạo hắc thiết quyền trục tỷ lệ thành công là hai mươi lần được một, chế tạo ma pháp quyền trục cấp thanh đồng tỷ lệ năm mươi lần được một, chế tạo một cái cấp bạch ngân tỷ lệ là một trăm hai mươi lần được một, chế tạo cấp hoàng kim là một ngàn lần mới được một, còn về phần cấp vu toàn thạch thì chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hiện nay trên đại lục không ai chế tạo được ma pháp quyền trục nghịch thiên đó.

Đây là đại sư chế tạo ma pháp quyền trục nổi danh còn những người khác xác suất thành công lại càng nhỏ, nếu không phải là người chuyên chế tạo quyền trục, người coi như may mắn thành công một lần phỏng chừng cái được không đủ bù cái mất.

Phong Dực sa sầm nét mặt, thảo nào giá cả ma pháp quyền trục lại cao như vậy, chỉ cần giá tài liệu cùng tổn hao tinh thần đã lớn rồi, chế tạo ma pháp quyền trục khó khăn đến vậy sao?

"Một gã ma pháp sư có thể vẽ được quyền trục cấp hắc thiết thậm chí cấp bạch ngân sao?"

Phong Dực hỏi.

"Có thể, việc đưa ma pháp lực vào có thể dùng ma tinh thạch thay thế tuy nhiên ma lực bên ngoài lại càng khó khống chế, hơn nữa giá cả ma tinh thạch cũng không thấp, cho nên ngoại trừ một vài kẻ tài phú kinh người, không ai dùng phương pháp này" nữ ma pháp sư trả lời.

Phong Dực gõ gõ ngón tay lên tay vịn của ghế, dường như đang suy tư, một lúc lâu hắn liếc mắt về phía mấy tên tù binh nói "Được rồi, hiện tại bản thiếu gia đã có phản quyết với các ngươi, bởi vì các ngươi vô ý đánh lén làm bản thiếu gia tổn thất mất hơn 30 binh lính cho nên căn cứ vào luật của tiểu trấn toàn bộ sung quân. Công việc ở mô tiểu thiếu ở phía tây trấn giao cho các ngươi"

Phong Dực nói xong liền đi ra ngoài, chỉ còn lại mấy người Tra Lý nhìn nhau, còn chưa kịp kháng nghị, bọn họ là nhân loại sao có thể trở thành binh lính ma tộc, đáng hận nhất chính là bắt bọn họ đi làm thợ mỏ.

Bi Lợi chạy tới nói.

“Phong thiếu, chuyện kia ... Liễu Yên Vân đang ở ngoài cửa, nói muốn gặp ngài”

“Không gặp” Phong Dực dứt khoát từ chối.

Bi Lợi đang định đi đuổi nữ nhân kia, khi hắn cho rằng chủ tử đã chơi đùa nàng chán, bây giờ đối với nàng không còn hứng thú nữa, vậy chính mình cũng không cần khách khí với nàng, đáng tiếc cho một nữ nhân xinh đẹp, chỉ có Bối Lệ Thập công chủ con gái của Huyết Ma Vương mới có thể so bì được với nàng, thì Phong Dực lên tiếng :

“Đợi một chút” Phong Dực gọi Bi Lợi lại và tự mình đi ra trước cửa.

Bi Lợi rút cổ, may mắn hắn không có tự tiện hành động, xem ra chủ tử vẫn còn tình ý đối với nàng, điều này cũng cho thấy hắn còn chưa đoán được đúng tâm ý của chủ nhân, xem ra cần phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được.

Phong Dực mở cửa đá, Liễu Yên Vân ở bên ngoài nhìn hắn một cách hồ hững.

“Ngươi muốn gặp bản thiếu gia? Rốt cuộc có chuyện gì?” Phong Dực không đổi sắc nói.

“Ngươi đang giữ tiểu cảm của ta” Liễu Yên Vân đáp.

“Cầm lấy tiểu cảm của ngươi rồi mau đi đi” Phong Dực sốt ruột nói.

“Nhưng mà ... ta muốn ở lại” Liễu Yên Vân nói một câu làm cho Phong Dực tròn mắt, chẳng lẽ nữ nhân này đã yêu hắn một kẻ anh minh thần võ? Cái này tựa hồ không có khả năng a, âm mưu, nhất định là có âm mưu.

“Sư phụ có nói, thế gian này rộng lớn, đúng sai lẫn lộn, chỉ có tâm tĩnh như nước, tiện khả đạt đạo vật lai tức hiện, vật khứ bất lưu đích cảnh giới (DG : cũng không hiểu đây là cảnh giới gì nữa), ta vốn cho rằng mình đã làm được, nhưng từ sau đêm qua, không biết tại sao trong lòng ta như có gợn sóng, cho nên mới ở lại để tìm lại tâm cảnh trước đây” Liễu Yên Vân cất giọng nhẹ nhàng, không một tia bối rối nào.

Sắc mặt Phong Dực trở nên quái dị, lời này có vẻ không được tự nhiên a, chuyện này thật khó giải thích, hắn biết cô gái này không phải động tâm với mình, mà là biểu hiện của mình trước sau khác xa nhau làm nàng kinh dị dần trở nên hiếu kỳ, cái này cũng là chuyện bình thường, nàng cần gì phải đem nó quan hệ với tâm như nước, quái lạ, nhất định tâm lý của sư phụ nàng có phần lệch lạc biến thái.

“Nghe nói ngươi là Vân Tiên Tử của Kim Phượng Các? Mấy tên ngu xuẩn kia khi nói về Kim Phượng Các giọng trở nên cực kỳ cung kính, chắc hẳn ngươi rất nổi danh, vậy ngươi có khả năng chế tạo ma pháp quyền trục không?” Phong Dực lộ nụ cười đầy âm mưu như một gã hồ ly hải.

Phong Dực nhìn Liễu Yên Vân đang cầm bút vẽ ma pháp khắc họa đồ trận phong hệ ma pháp sơ cấp phong nhận thuật lên hắc thiết quyền trục, nhìn nàng vũ động ngòi bút trong đầu hắn không khỏi hiện ra tên gọi bức tranh phù hợp với đường nét này.

Rốt cuộc, Liễu Yên Vân cũng hoàn chỉnh xong nét bút cuối, trên bề mặt ma pháp quyền trục chợt lóe lên tinh quang, trong nháy mắt bức tranh ma pháp trận dường như có sức sống. Nàng thở ra một hơi, cuối cùng sau khi hao phí ba mươi quyền trục trống cũng đã thành công. Bởi vì trong cơ thể nàng không có ma pháp lực cho nên bút của nàng phải khảm ma tinh thạch, loại ma lực bên ngoài này rất khó không chế, nàng mất ba mươi lần thì thành công cũng coi như là cao thủ trong giới ma pháp quyền trục sư rồi.

Phong Dực cầm họa bút trong tay xoay xoay vài vòng, ánh mắt chăm chăm nhìn Liễu Yên Vân nói “Mạo muội hỏi một câu, trong cơ thể của ngươi có phong ấn ma pháp phải không?”

Liễu Yên Vân cười nhạt nói “Đó không phải là chuyện của ngươi”

“Ok, coi như ta nói nhầm, hiện tại ngươi dạy ta vẽ đi, bất quá ta hơi ngu dốt, ngươi phải cầm tay ta dạy mới được” Phong Dực hắc hắc cười nói.

“Ân”

Liễu Yên Vân thấy Phong Dực sử dụng một loại ngôn ngữ kỳ quái nhìn không được muốn tìm tòi nghiên cứu, chỉ là những gì sư phụ dạy nàng trước khi ra ngoài lịch lãm lại trở thành ma chướng, nàng đã rơi vào một cảm giác kỳ lạ khi vào ma tộc, hiểu kỳ rồi lại cực lực khắc chế, nhưng càng khắc chế lại càng thêm hiếu kỳ, cứ như thế lặp lại có xu hướng trở nên tuần hoàn.

Liễu Yên Vân cũng không phản đối, bàn tay nhỏ nhắn của nàng đặt trên mu bàn tay của Phong Dực chỉ bằng có một nửa, một đen một trắng lại càng trở nên nổi bật.

Hai tay vừa chạm vào nhau, trong đầu Phong Dực liền hiện ra 3 từ “ mềm mại, trắng mịn, ôn nhu”, trên mũi cũng ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt, cảm giác này thật không bình thường.

Liễu Yên Vân cầm tay Phong Dực huy động, lúc này nàng mơ hồ hy vọng Phong Dực có động tác chiếm nghi của nàng, như vậy có thể cảm giác bí hiểm của tên ma tộc đem lại cho nàng sẽ bị phá hủy, mà tâm cảnh của nàng cũng có thể khôi phục lại, lại lần nữa tiếp tục trên bước hành trình lịch lãm.

Chỉ là Liễu Yên Vân phải thất vọng, Phong Dực cũng không có hành động xấu xa nào, trái lại mới đầu hắn nở nụ cười xấu xa sau đó thần tình trở nên

chăm chú, ngũ quan lại trở nên sắc bén như đao, mang theo một khí chất dụ nhân.

Đột nhiên, Liễu Yên Vân cầm tay Phong Dực dùng sức quá mạnh làm quyền trục lập tức bị hủy.

“Này, Vân Tiên Tử, lúc dạy ta người có thể không thất thần như vậy được không?” Phong Dực bất mãn nói, hắn vừa tìm được cảm giác lại lập tức bị hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phá Rời Lại Lập

Đôi mi thanh tú của Liễu Yên Vân khẽ nhú lại, tựa hồ như đang suy nghĩ tại sao mình lại thất thần, nàng giương mắt nhìn sang Phong Dực, xem ra là do khuôn mặt tuấn tú này, lại một lần nữa không tìm được khí chất kia.

“Người tập luyện một mình đi, ta nghĩ ta phải nghỉ ngơi” Liễu Yên Vân không đợi Phong Dực trả lời đã đi ra ngoài.

Phong Dực cũng không quá mức để ý, lại bắt đầu cân nhắc cách vẽ ma pháp quyền trục, khi hắn xem xét các loại đường cong uyển chuyển với cách sử dụng nặng nhẹ ma pháp lực thì hắn nhận thấy hoàn toàn có thể dùng các loại kỹ xảo trong vẽ tranh để thực hiện, hắn tựa như vừa nắm bắt được cái gì đó thì Liễu Yên Vân mắc sai lầm nên phải dừng lại.

Hắn nhớ lại những điều hắn biết khi phụ thể vào một họa sĩ thiên tài, vẽ tranh, muốn để bức tranh nổi lên họa ý, muốn để bức tranh khắc họa sâu trông óc thì trước hết trong lúc vẽ phải lưu loát liền mạch không được dừng lại, nếu một họa sĩ mà vẽ tranh chia làm nhiều lần thì thoạt nhìn bức tranh khá hoàn chỉnh nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện được những điểm chênh lệch, bởi vì linh cảm mỗi lần đều không giống nhau.

Phong Dực chăm chú nhìn trận đồ song trọng phong nhận thuật, vừa nhìn một lúc đã qua một canh giờ.

Đột nhiên hắn động, hắn cầm họa bút thoăn thoắt vẽ trên hắc thiết quyền trục, thoạt nhìn như nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, không hề có một tia ngập ngừng, mà ánh mắt hắn dường như rất thoải mái không có gì gò bó lại rất chăm chú, ở trong mắt hắn ngoại trừ họa bút còn lại không có vật khác.

Lúc ánh sáng ma pháp lóe lên, Phong Dực mới sức tỉnh lại như người vừa trong mộng, nhìn lên trận đồ tươi sáng có sức sống, tâm tình của hắn trở nên kích động.

“Ha ha, lão tử là thiên đại, đại thiên tài a” Phong Dực điên cuồng cười nói, tựa hồ hắn đã thấy được ánh sáng vàng rực rỡ của kim tệ đang cuộn cuộn như sóng triều hướng hắn mà chảy tới.

Trong mấy ngày liên tiếp, Phong Dực đều chìm đắm trong ma pháp quyền trục, hắn tổn hao rất nhiều tâm cơ mới có được hơn hai trăm hắc thiết quyền trục trông, mà lúc này hắn đang vừa cười vừa nhìn năm mươi cái ma pháp quyền trục cấp hắc thiết chế tạo thành công, tuy nhiên những quyền trục này đều là ... song trọng phong nhận thuật.

Tuy ngay lần đầu hắn đã chế tạo thành công một cái ma pháp quyền trục, nhưng may mắn chiếm phần nhiều, dù sao họa ý cũng không phải tùy tiện đều có thể đạt được. Nhưng đến cuối cùng, hắn không ngờ là liên tiếp thành công mười lần, đây không phải là do may mắn mà là hắn đã tìm được phương pháp vẽ, tin tưởng thời gian tới, hắn chỉ dựa vào buôn bán ma pháp quyền trục cũng có thể phát nhanh.

Mà điểm kỳ quái chính là, mấy hôm nay không ngờ Liễu Yên Vân luôn ở trong phòng hắn, cũng không biết đang làm gì trong đó?(DG : tự yyy rồi)

Trên thực tế, trong đầu hắn đã xuất hiện những ý nghĩ không thành thật, trong lòng Phong Dực vừa nghĩ đến Liễu Yên Vân thì cô gái này tựa như lần khói đi tới trước mặt hắn (DG : Giống ma quá), sắc mặt thản nhiên, nhưng ở sâu trong con người thỉnh thoảng trong lúc lơ đãng hiện lên vẻ mê hoặc.

“Ồ, người làm sao vậy? Nhìn bộ dáng của người tựa hồ như gặp phải tâm ma?” Phong Dực đánh giá Liễu Yên Vân một hồi, vẻ mặt như ngày tận thế đến tận thờ nói.

Liễu Yên Vân nhìn chăm chăm Phong Dực rồi sau đó gật đầu, đột nhiên cảm giác được ma đầu kia lộ ra vẻ thần bí, đối với hắn lại tăng thêm phần thiện cảm.

“Ta là tâm ma của người sao?” Phong Dực hỏi.

Liễu Yên Vân lại lần nữa gật đầu, ánh mắt nhìn Phong Dực không khỏi mang theo một tia kỳ vọng, nàng nói “Người nếu đã đoán được thì người có phương pháp phá giải không?”

Nếu có người biết Vân Tiên Tử của Kim Phụng Các bị một tên ma tộc ảnh hưởng sinh ra tâm ma, sợ rằng sẽ ngã ngửa, mà nếu họ biết Vân Tiên Tử lại hỏi tên ma tộc cách phá giải tâm ma sợ rằng đều nhảy lầu tự tử.

“Phương pháp phá giải không phải là không có, người có biết phá rồi lại lập không?” Phong Dực vòng tay ra dáng cao nhân nói.

“Nếu ta là tâm ma của người, đó là vì người sản sinh hiểu kỳ đối với ta, người tự ép buộc mình cũng vô ích, vậy không bằng người buông lỏng để thích ta, yêu ta, đợi khi người hoàn toàn rơi vào tay ta lúc đó người có thể như Phụng Hoàng niết bàn dục hóa trùng sinh”. Tâm tư của hắn hiện tại cô cùng xấu xa, đã không dùng từ hồ ly để so sánh, hồ ly tuy giả dối nhưng cũng không có vô sỉ như hắn. (DG : ae nhớ kỹ yếu quyết này).

“Phụng Hoàng niết bàn, dục hóa trùng sinh, đây cũng chính là phá rồi lại lập sao?” sắc mặt Liễu Yên Vân đột nhiên sáng lên, nàng cảm thấy như đã tìm được con đường mới cho mình (DG : muốn được tên Phong Dực yyy đây mà)

Phong Dực thấy rõ sắc mặt của Liễu Yên Vân trong lòng thầm nghĩ : không lẽ nữ nhân này cũng tin sao, chẳng lẽ con đường tung hoành vô địch của ta là bắt đầu trên người nàng.

Ngay lúc này, Bì Lợi đột nhiên chạy tới, hướng Phong Dực nói : “Phong thiếu, ma pháp sư nhân loại đã bắt tỉnh”

Ma pháp sư nhân loại? Lúc này Phong Dực mới nhớ tới những tên tù nhân bị hắn phái đi làm thợ mỏ.

Tại quặng mỏ, sau khi nhìn thấy Phong Dực vài tên mới bị hắn bắt làm thợ mỏ dùng ánh mắt oán độc không gì sánh được nhìn hắn, bọn họ ai cũng cả người đầy bụi, ngay cả hai tên tinh linh tộc tuần mỹ cũng không giữ được phong thái lúc đầu, hai lỗ tai dài cụp xuống, quần áo rách nát, so với dân chạy nạn càng giống hơn.

Phong Dực ra lệnh đem nữ phong hệ ma pháp sư cứu tỉnh, rồi hắn ngồi bắt chéo hai chân trên một tảng đá, đối với ánh mắt oán hận của mấy người làm như không thấy.

“Con người ta tương đối nhân từ, các người đánh lén bản thiếu gia, nếu ta đem các người ngũ mã phanh thây cũng không quá đáng, nhưng bản thiếu gia chỉ bắt các người đi đào mỏ, bản thiếu gia đã đủ lượng khoan hồng chưa? Được rồi những lời vô ích cũng không cần nói, từ nay các người có nguyện ý đi theo bản thiếu gia không, nếu muốn thì đứng ra, không muốn vậy suốt đời làm thợ mỏ”

Phong Dực thờ ơ nói, đừng xem hắn như một tên vương tộc mê muội, hắn biết cái danh đó không đáng một đồng, muốn sống tốt ở trên đời thì phải tăng cường thực lực, những người còn sống sót của mao hiểm đội thực lực không kém, hơn nữa có thể thấy được bọn họ vẫn còn có thể phát triển.

“Phong thiếu, huynh đệ chúng ta nguyện ý đi theo người” không ngờ hai gã cung tiễn thủ tinh linh tộc đồng ý đầu tiên, đây cũng là ngoài ý nghĩ của Phong Dực, vốn thông qua ánh mắt, hắn cho rằng thợ săn trung niên sẽ là người thuần phục đầu tiên, không ngờ hắn lại nhìn sai, huynh đệ tinh linh tộc tài năng là rất lớn a, thoát nhìn chính trực, trên thực tế lại dễ tiện, những tên như vậy nếu biết lợi dụng tốt sẽ là lợi kiếm thật tốt.

“Ha ha, rất tốt, các người tên gì?” Phong Dực híp mắt cười nói.

“Ta là ca ca tên là Bối Tắt, hắn là đệ đệ của ta kêu là Ngũ Tư” tên tinh linh cao gầy cười nói, nụ cười hắn đầy yêu mị, ngoại trừ hắn ra không ai phát hiện được.

“Đệ tiện vô sỉ, ha ha, tốt, ta thích, các người quỳ xuống” Phong Dực cười to nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Linh Hồn Ấn Ký

Hai gã tinh linh tiễn thủ lấy tốc độ cực nhanh tới sau lưng Phong Dực, đối với ánh mắt khinh bỉ của hai đồng đội cũ là vị Mục Sư cùng với nữ phong hệ ma pháp sư mới vừa được cứu tỉnh coi như không hề thấy. Da mặt thật là quá dày.

“Cửu tinh Liệt Nhân Mạc Da nguyện ý đi theo hầu hạ thiếu gia.” Y như Phong Dực mong muốn, cái tên Liệt Nhân tộc này đã rất nhanh thần phục hắn. Tên Liệt Nhân này vừa cơ trí, vừa lãnh tĩnh, hơn nữa cũng đủ thông minh. Có thể tên này không hoàn toàn vì bảo mệnh mà thần phục hắn, nhưng cái này cũng không quan trọng, vì từ lúc mới bị bắt tên này đã có ý định thần phục.

Mục Sư và Ma Pháp Sư đều nhìn về phía đội trưởng Tra Lý, vị chiến sĩ dũng mãnh này về mặt đang dờ dẩn, không biết đang nghĩ gì.

“Ta có thể thần phục ngài, nhưng có một điều kiện.” Tra Lý trầm giọng nói.

"Ha hả, điều kiện gì?" Phong Dực nhìn đại hán này hỏi.

“Nếu như Ma tộc tấn công Nhân loại, ta sẽ không tham chiến.”

“Vây, nếu nhân loại tấn công Ma tộc thì sao?” Phong Dực hỏi ngược lại.

“Chỉ cần không động đến người, ta sẽ không động.” Tra Lý quật cường nói, hán cũng đã chuẩn bị cho tình huống nếu Phong Dực không đồng ý.

“Tốt, điều kiện này ta đáp ứng.” Phong Dực cười rất sáng khoái.

Tra Lý hơi ngần ra, có chút kinh ngạc, sau đó liền đưa tay điểm ngay ngực mình nói: “Cửu tinh chiến sư Tra Lý nguyện ý đi theo Phong thiếu gia.”

"Đội trưởng... Người..." Mục Sư cùng với nữ ma pháp sư không dám tin nhìn Tra Lý, đội trưởng mà bọn họ một lòng tôn kính không ngờ cũng đầu hàng, điều này khiến họ khó có thể tin được.

“Chỉ còn hai người các người!” Phong Dực liếc mắt nhìn tên thanh niên Mục Sư và vị nữ Phong hệ ma pháp sư.

“Chúng ta kiên quyết không theo.” Hai người đồng thanh nói.

Phong Dực quét mắt qua hai người họ một vòng, nhún nhún vai nói: “Không thể không nói, hai người cũng là tâm đầu ý hợp, hay là cùng nhau cả đời làm thợ mỏ đi, làm một đôi đồng mệnh duyên ương là tốt nhất a, nếu như có thể sinh được hải tử (con) thì càng tốt, để cho chúng nó tiếp tục làm thợ mỏ.”

Phong Dực nói xong liền đứng dậy bước đi, để lại một đội binh sĩ Ma tộc hung ác đang chăm chăm bọn hán không có thiện ý.

Mục sư cùng với Ma pháp sư tuyệt đối là một cặp đôi chức nghiệp phối hợp không thể thiếu trong một tiểu đội, một người đảm bảo sinh mệnh cho đồng đội, một người phát ra công kích cường đại, thật đáng tiếc a.

Phong Dực dẫn mấy người đi theo vào trong phủ. Hắn liền lệnh cho Bỉ Lợi mang linh hồn ấn ký chuyên dụng của Ma tộc, đó là một cái ấn ký màu đen hình vuông khoảng mười thốn (10 inch), đồ án ấn ký như một đoàn U Lục hỏa diễm đang di động.

Thần sắc đám người tr đều biến đổi, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt nhau.

“Linh hồn ấn ký của vương tộc Ma tộc chúng ta, chắc các người biết chứ, nhìn nét mặt các người hiển nhiên là biết rồi. Các người đều là người ra giang hồ kiếm ăn, như vậy chắc phải hiểu là trên đời này không có cái gì cho không (bữa cơm miễn phí), nếu muốn ta tin tưởng các người thật lòng trung thành, rất đơn giản, chỉ cần để ta khắc một cái linh hồn ấn ký trên người các người.” Phong Dực cầm lấy linh hồn ấn ký, hướng đồ án về phía bọn họ. Sở dĩ gọi là linh hồn ấn ký bởi vì nó có thể khắc dấu ký hiệu lên linh hồn, cả đời cũng không thể nào cởi bỏ được. Cũng vì lý do này nên muốn thành công khắc ấn ký lên linh hồn thì người bị khắc ấn phải cam tâm tình nguyện mới được.

U lục hỏa diễm lóe lên ánh sáng bất định trước mặt bọn họ, làm cho sắc mặt của họ như bị nhuộm thành màu lục sắc vậy.

“Ai trước?” Phong Dực nở một nụ cười hết sức rạng rỡ hỏi.

“Ta trước.” Cửu tinh Liệp Nhân Mạc Da đứng đây, thần sắc bình tĩnh nói.

Mạc Da thu lại tất cả phòng hộ, vươn tay trái, linh hồn ấn trong tay Phong Dực cũng vì một tiếng bắn tới, sau một tiếng xèo xèo như da thịt bị đốt cháy, lòng bàn tay của Mạc Da có thêm một hình xăm (hay ấn ký) của U lục hỏa diễm, sau đó chậm rãi biến mất.

Ý niệm Phong Dực khẽ động, lòng bàn tay của Mạc Da lại hiện lên ấn ký của U lục hỏa diễm, hắn cười hắc hắc nói: “Linh hồn ấn ký này không có cách nào xóa bỏ, cho dù người có chặt tay thì nó cũng tự động di chuyển đến chỗ khác trên thân thể người, trừ khi người chết.”

“Ta biết, Phong thiếu gia.” Mạc Da bình tĩnh nói.

Rất nhanh, Bồi Tắt, Ngũ Tư và Tra Lý cũng bị khắc ấn ký. Phong Dực chính thức đưa bọn họ bổ sung vào quân đội của mình, cùng với bảy mươi binh sĩ Ma tộc còn sót lại sau đợt huấn luyện. Những binh sĩ này đều là Ma tộc cấp thấp, vượt qua được huấn luyện quân sự chính quy của Ma tộc, sự phối hợp tác chiến coi như không tồi, nhưng từng cá nhân thì không có tác dụng gì. Một người như Tra Lý là có thể giết sạch bọn chúng. Phong Dực ra lệnh cho hai huynh đệ Bồi Tắt, Ngũ Tư dạy bọn họ tài bắn cung, còn Mạc Da thì dạy bọn họ chế tạo và lắp đặt bẫy, Tra Lý thì dạy bọn họ kiếm thuật. Nhìn cách hán ra lệnh cứ như là muốn biến đám binh sĩ này thành chiến sĩ toàn năng vậy.

Phong Dực phát hiện, tại Ma tộc chỉ có tu luyện công pháp chứ không hề có chiêu thức và kỹ xảo. Công pháp Dạ Ma công của hán có thể là công pháp hàng đầu, nhưng cũng chỉ có tu luyện mà lực, căn bản không có chiêu thức hay kỹ xảo gì, tất cả chỉ có thể dựa vào chiến đấu liên tục mà linh ngộ sáng tạo ra. Bởi vậy, cho dù cùng tu luyện một loại công pháp, thực lực đồng cấp nhưng chân chính đối chiến thì trình độ lại không giống nhau, có chiêu thức và kỹ xảo tốt thì thường có thể phát ra được công kích cường đại hơn.

“Cầm long thủ!” Phong Dực khẽ động cặp ma cánh sau lưng, tay vung ra một chiêu, một luồng ma lực đen đặc phóng ra tạo thành một chưởng ấn thật lớn giữa không trung hướng cự thạch phía dưới chộp tới. Oanh một tiếng, đất đá bay tán loạn, cự thạch kia bị Cầm long thủ của hán làm cho vỡ thành bốn năm mảnh.

“Niêm Hoa chỉ!” Phong Dực lại quát thêm một tiếng, mười ngón tay như múa lượn hoa lên, cự thạch cách hán mười mét liền xuất hiện mười lỗ thủng nhỏ.

Phong Dực bình ổn lại khí tức nghĩ, phối hợp thêm những chiêu thức kinh tài tuyệt đỉnh này thì chỉ cần có một phần ba ma lực là có thể tạo được uy lực ngang ngửa với cao thủ đồng cấp.

“Phong thiếu gia, người quả thật rất uy mãnh, rất lợi hại, rất ...”

“Ngừng ngừng ngừng, khỏi nịnh, Bì Lợi, người nói xem, thực lực của ta hiện tại có thể xếp thứ mấy trong đám huynh đệ? Phong Dực hỏi.

“Nói thật hả?” Bì Lợi dè dặt hỏi.

Phong Dực trừng mắt lên, Bì Lợi bị dọa cho giật mình lập tức nói: “Bằng thực lực hiện tại của Phong thiếu gia thì có thể xếp thứ bảy hoặc thứ tám”

“Chỉ xếp thứ bảy thứ tám thôi sao?” Phong Dực nhú mày.

“Phong thiếu gia, người quên sao, Đại Vương tử là bát dưc lục ma, nhị tam tứ cùng ngũ Vương tử đều là lục dưc lam ma, thất bát và cửu Vương tử mặc dù chỉ là tứ dưc hoàng ma nhưng đều đã đột phá tầng thứ năm Dạ Ma công, mà thập vương tử, thập nhất vương tử, thập nhị vương tử cùng với thiếu gia người vẫn còn dừng ở tầng thứ tư.” Bì Lợi đáp.

Hình như có chuyện như vậy, Phong Dực không thể không thừa nhận, chủ nhân trước đây của cái thân thể này quá yếu, nếu không thì lúc mình phụ thể vào thì ít nhất cũng đạt đến bát dưc lục ma cấp rồi.

“Đáng tiếc, lúc trước phụ thể vào hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia chỉ biết có Cầm Long Thủ và Niêm Hoa chỉ, nếu học được toàn bộ bảy mươi hai tuyệt chiêu của Thiếu Lâm Tự thì tốt biết mấy.” Phong Dực lắc lắc đầu than thở.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tam Đại Bình Trận.

Xa xa, một thân ảnh với một thân tố y màu trắng nhẹ nhàng uyển chuyển đang hướng phía này đi tới.

Không đợi Phong Dực trừng mắt, Bì Lợi thông minh tự giác tiêu thất, bởi vì chủ tử của hán lại muốn cùng Liễu cô nương tìm hiểu nhân sinh đại đạo văn vân a. Hạ nhân như hán chỉ cần ở xa xa hóng mát canh chừng (ngó trộm thì có) là được rồi.

Tiếng đàn nhẹ nhàng như âm thanh của tự nhiên quanh quẩn trên đám loạn thạch trong rừng. Liễu Yên Vân thần tình điềm nhiên, ngón tay như tinh linh vũ động trên huyền cầm, mà Phong Dực đang đứng nghiêng người, tay cầm một cuốn cổ văn đen dày toát ra mùi cổ xưa cách đó không xa. Nếu trước mặt có thêm hai chén thanh trà (trà xanh) thì thật giống với gã thi nhân lấy thơ bình thiên hạ. Mà bộ dạng hai người lúc này rất giống một đôi thần tiên uyển trong bạn lữ.

"Tâm nhược chỉ thủy, phương hiển kỳ cảnh." (Tâm luôn phẳng lặng, cảnh đẹp hiện muôn phương_ ta cũng không biết dịch có chính xác không nữa, các lão rành về thơ help ta). Phong Dực nghiền ngẫm câu nói này, đột nhiên có chút minh bạch tại sao Liễu Yên Vân mỗi ngày đều đọc cuốn cổ văn này, nàng mỗi ngày đều nói tâm như chỉ thủy chính là nền tảng của con người đó sao.

Tiếng đàn dừng lại, chỉ còn dư âm vang vọng.

Liễu Yên Vân ngồi cạnh Phong Dực, nhẹ giọng nói: “Đây là thượng cô đại hiền giả Uy Nhĩ Tư (Wil) tiên sinh sáng tác, là báu vật mà gia sư ta rất trân quý.”

“Thảo nào mà quá thâm ảo đi.” Phong Dực cười nói.

Liễu Yên Vân nhìn Phong Dực, hình bóng tên ma đầu anh tuấn này càng ngày càng xuất hiện nhiều trong đầu nàng, nàng gần như lúc nào cũng nghĩ tới nụ cười của hán. Rất kỳ quái, một tên nam tử Ma tộc dã man thô lỗ mà lời nói lại luôn khiến nàng phải tự hỏi nửa ngày, cho nên trong lòng nàng, ma đầu này thậm chí có lúc giống như nhận loại vậy.

Lẽ nào đây là dấu hiệu trái tim rung động! Nhưng hình như không giống lắm, Liễu Yên Vân có cảm giác như vẫn còn thiếu một chút gì đó giống như phá rồi lại lập như là Phương Hoàng niết bàn từ trên người hán. (Đoạn này ta đau đầu luôn).

“Người cảm thấy cấu ‘tâm như chỉ thủy’ là cảnh giới như thế nào?” Liễu Yên Vân đột nhiên hỏi.

“Ta không cho rằng ‘tâm như chỉ thủy’ là một cảnh giới gì cả, cùng lắm chỉ là một loại tu tâm dưỡng tính mà thôi, để được gọi là một cảnh giới thì quá xa vời.” Phong Dực nói xong liền tiêu xái đứng dậy, lưu lại cho Liễu Yên Vân một bóng lưng cao thâm mịt mịt.

Trang B (làm ra vẻ, sống giả tạo, không thật với chính mình) có đôi khi cũng là một sự thống khổ, đặc biệt là thời gian ở bên cạnh Liễu Yên Vân, nữ nhân này dường như tin tưởng mấy câu chuyện ma quỷ của hắc hắc đây. Đoạn thời gian này, nàng không ngờ thay đổi cuộc sống đậm đặc trước đây, suốt ngày cùng hắc thảo luận mấy thứ cảnh giới cao thâm gì gì khiến cho hắc rất đau đầu, bất quá cái mỉm cười thân nhiên của nàng luôn làm cho hắc nửa tỉnh nửa mơ, tâm trí chập chờn cả nửa ngày. Nữ nhân này lớn lên sắc đẹp khiến tiên nữ cũng phải ghen ghét, nụ cười trên gương mặt nàng so với Thái Dương còn rạng rỡ hơn, phẩm nhân tục tũ có kẻ nào chịu cho nổi chứ. Cũng vì vậy mà Phong Dực mỗi lần thấy nàng đều cố gắng né tránh, nếu không chỉ sợ nữ nhân này chưa yêu hắc thì hắc đã bị nàng cấp mất trái tim rồi.

...

Một tháng sau, Phong Dực tiến hành kiểm tra thành quả huấn luyện bảy mươi hai binh sĩ Ma tộc tại một cánh đồng hoang ngoài thành. Không thể không thừa nhận, bảy mươi hai tên binh sĩ này tiến bộ rất nhanh, mặc dù năng lực tác chiến của mỗi người đều khác nhau. Kỹ năng đặt bẫy, phục kích của cả đám đã có vài phần đáng đáp.

Nhưng Phong Dực cũng chưa hài lòng lắm, nguyên nhân là năng phối hợp tác chiến của bọn họ vẫn còn dậm chân tại chỗ (không tiến bộ). Điều này không khỏi khiến hắc nhớ tới những binh trận (trận hình chiến đấu của binh sĩ) phối hợp hoàn mỹ trừu tượng thời kỳ chiến tranh lạnh như Cửu cung trận, Lục hợp trận và Tam tài trận.

“Ngừng, tất cả tập trung lại đây.” Phong Dực quát lớn.

Bảy mươi hai tên binh sĩ Ma tộc cùng với đám người huấn luyện bọn họ là Charles, Mạc Da và huynh đệ đệ tiện vô sỉ lập tức tập trung lại.

“Thực lực các người tiến bộ không tồi, đáng khen ngợi, bất quá, năng lực phối hợp tác chiến vẫn quá kém, bây giờ ta dạy cho các người ba cái binh trận, các người có liều mạng cũng phải luyện tập tốt cho ta, luyện thành rồi, thiếu gia ta sẽ mang các người đi Hóa Cốt thành tiêu dao một trận, luyện không tốt thì đừng trách ta.” (Khúc này có kiu là ngồi chồm hổm hăm dọa, ta bó cổ). Phong Dực lạnh lùng nói, trên người hắc toát ra phong thái uy nghiêm của vương tộc.

“Vâng, Phong thiếu gia.” Bảy mươi hai binh sĩ Ma tộc lớn tiếng đáp lời, người nào cũng rất hưng phấn. Hóa Cốt thành cách trấn Tây Nam hơn trăm dặm, đây là một tòa đại thành duy nhất ở Ma tộc, cũng là một cứ điểm quan trọng của Ma tộc. Nơi đây cực kỳ phồn hoa, mà quan trọng nhất là tại Hóa Cốt thành có một nơi phong nguyệt rất nổi tiếng, là nơi tiêu khiển chuyên dành cho Ma tộc có tiền hươu thụ, không chỉ có Ma tộc mỹ nữ, các mỹ nữ của Nhân tộc, Tinh Linh tộc ... cũng không hề ít, thậm chí còn có cả thú tộc mỹ nữ (thú tộc mỹ nữ nhìn ntn há các lão ^^). Chỉ cần có kim tệ (tiền) thì người muốn làm gì thì làm. Chỉ là quân ki của quân đội Ma tộc rất nghiêm ngặt, trong lúc chiến tranh, binh sĩ Ma tộc có thể giết người cướp của ... không sao, nhưng lúc bình thường thì tuyệt đối không cho bọn họ làm vậy, một khi bị phát hiện sẽ chịu hình phạt rất tàn khốc. Vì nguyên nhân này cho nên trong lúc chiến tranh, binh sĩ Ma tộc mỗi người đều rất hung hăng không sợ chết. Chẳng trách đám binh sĩ Ma tộc của hắc (bản CV ghi là Đồng Phương Tung Hoành, ta biến một chút nghe cho thuận) khi nghe có thể đến Hóa Cốt thành tiêu dao thì hưng phấn như thế.

Vừa nghe Phong Dực muốn dạy bọn họ binh trận, mấy người Charles đều kinh ngạc nhìn hắc, phải biết rằng những binh trận đơn giản hiện nay của Ma tộc đều là học được từ Nhân loại, không biết binh trận Phong Dực dạy có lợi hại hơn không?

Binh trận, là một môn học cực kỳ cao thâm trong binh pháp chiến tranh của Nhân tộc. Một cái binh trận thành thực được sản sinh đều phải trải qua vô số lần chiến tranh thực nghiệm và tiêu hao tâm huyết của nhiều thế hệ tài năng mới hình thành được. Cách Lôi Đạc – thống lĩnh bộ binh của Kim Ưng đế quốc lúc sinh thời sáng tạo ra “Ngũ Kim Sát Trận” uy lực rất cường đại mới được nhân loại tôn xưng là binh pháp gia vĩ đại.

Phong Dực bắt đầu giảng giải tam đại đại kinh thế danh trận: tam tài trận, lục hợp trận, cửu cung trận, việc này cũng không phải việc dễ dàng gì, mỗi một binh sĩ trong trận đều thiên biến vạn hóa, muốn cho những binh sĩ Ma tộc có suy nghĩ đơn giản này hiểu là một vấn đề với Phong Dực.

Theo Phong Dực từ từ giảng giải, đám người Charles người nào thần tình cũng dần trở nên trang nghiêm, cái nhìn về Phong Dực cũng lặng yên thay đổi. Bọn họ đều là người thông minh, nếu những binh trận này có thể phối hợp thành thạo thì sẽ đạt tới sự khủng bố cỡ nào chứ. Nếu mấy trăm vạn quân đội Ma tộc đều học được ba cái binh trận này ... mấy người Charles nghĩ mà rung mình.

Phong Dực tất nhiên nhận thấy thần sắc mấy người Charles nhưng hắc cũng không ý kiến gì. Đừng nói hiện tại hắc không có khả năng đem ba cái binh trận này truyền thụ đại quy mô cho tướng sĩ Ma tộc, cho dù sau này hắc có thể thống nhất Ma tộc cũng không hề có ý định để cho Ma tộc dựa vào ba cái tuyệt thế binh trận này đi chém giết, khiến cho Thần Phong Đại Lục đảo loạn. Không chiến mà có thể thu phục người mới là vương đạo, cùng nhau chung sống hòa bình với nguyên tắc thu được lợi ích lớn nhất mới chính là khiêu chiến vương giả.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng kêu rất to, một con Hắc Ám Ma Chuẩn (không biết con gì luôn, help ta) thật lớn dang cánh hướng bên này lao tới.

Hai huynh đệ đệ tiện vô sỉ lập tức giương cung lắp tên, Mạc Da và Charles cũng sẵn sàng chiến đấu, chỉ có đám binh sĩ Ma tộc vẫn không hề nhúc nhích.

“Đừng khần trương, là truyền tin của lão đầu tử của ta.” Phong Dực lên tiếng. Quả nhiên, con Hắc Ám Ma Chuẩn này chỉ lao đến cách mười thước là ngừng lại, hai con mắt hung ác nhìn chằm chằm Đồng Phương Tung Hoành một lát rồi há mồm phát ra một thanh âm trầm thấp lạnh băng: “Phong Dực, một ngày trước Thân Ma tế tự về Ma Đô hội họp, nếu đến trễ, lão tử sẽ lột da ngươi.”

Hắc Ám ma chuẩn nói xong liền đập cánh phóng lên cao, trong chớp mắt chỉ còn lại một điểm đen nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ô Giang Thành.

Mấy người Tra Lý cảm thấy rất mới lạ, đã sớm nghe nói một vài con Hắc Ám Ma Chuẩn sau khi trải qua huấn luyện có thể học theo tiếng người, hiện tại không ngờ được thấy tận mắt, đúng là đại khai nhãn giới.

“Ngày Thiên Ma tế tự? còn có ba mươi ngày nữa, cũng không biết lão đầu tử có biểu tình thế nào khi nhìn thấy nhi tử vô dụng này đột nhiên thành tứ dực? Nhất định sẽ cảm thấy tự hào a” Phong Dực cười thâm trong lòng.

Vào ngày Thiên Ma Tế Tự Dạ Ma Vương, Huyết Ma Vương cùng với Cuồng Ma Vương tam đại ma vương tề tựu cùng nhau cử hành tế tự, đây là ngày lễ trang nghiêm long trọng nhất của ma tộc. Ma đều có nguồn gốc từ Thiên Ma Vương, tam đại ma vương cũng không dám trái lại.

Đã là ngày lễ long trọng nhất, đoàn người của mình cũng không thể bị chế nhạo được, xem ra cần phải chuẩn bị trước một ít kim tệ, ít nhất về mặt khí thế cũng không được thua kém, trong lòng Phong Dực liền nghĩ.

“Mạc Da, ngươi cùng bản thiếu gia đi một chuyến đến thành Ô Giang của nhân loại, Tra Lý cùng Bối Tắt, Ngũ Tư (đê tiện, vô sỉ) ở lại tiếp tục tu luyện” Phong Dực nói.

Bi Lợi nhìn bóng hình Phong Dực, Mạc Da cùng với Liễu Yên Vân cười ngửa đi xa lắm lắm “Không thể luôn đi theo chủ tử ra bên ngoài, làm người hầu thật là sỷ nhục, sẽ có một ngày ta cũng có thể cùng chủ tử thu liễm khí tức đến thành thị nhân loại dạo chơi”

Sau khi hóa trang tỉ mỉ đem những đặc điểm đặc thù của ma tộc biến mất, mặc vào quần áo của nhân loại Phong Dực trở thành một thanh niên phong độ tuấn lãng.

“Ngươi đi thành Ô Giang để làm gì?” Liễu Yên Vân sau khi thay đổi quần áo đã trở nên giống nữ nhân bình thường, chỉ có điều khí chất đặc thù trên người không thể che đi, nàng khi nghe được Phong Dực muốn đi thành Ô Giang thì cũng đòi đi theo.

“Hắc hắc, kiếm ít tiền làm lộ phí” Phong Dực cười nói.

Lông mày Liễu Yên Vân khẽ nhăn lại “Ngươi định giết người cướp của?”

Phong Dực liếc mắt nhìn Liễu Yên Vân cười ha hả “Vân Tiên Tử, xem ra ngươi còn không có tin ta a, ta là Phong Dực. Ma vương cũng không thể làm ăn với nhân loại được sao? Lần này đi thành Ô Giang tự nhiên là buôn bán nhỏ”

Liễu Yên Vân sững sờ cúi đầu xuống, cẩn thận suy nghĩ, xem ra nàng muốn tăng sự hiểu biết về ma đầu kia, nhưng là hần lúc nào cũng làm nàng đoán không ra.

Mấy ngày sau ba người đến thành Ô Giang.

Thành Ô Giang là một trong những thành lớn ở gần hoang nguyên, là một thành thị độc lập, không thuộc về quản hạt của bất kể quốc gia nào, bởi vậy nơi đây tụ tập đủ mọi loại người, người đến người đi thập phần náo nhiệt.

Phong Dực hiếu kỳ đánh giá thành thị cổ kính này, thông qua kiến trúc của một tòa nhà trong thành thị, thường thường có thể thấy được một ít văn hóa đặc trưng của thành thị đó.

“Mạc Da, nơi này đối với ngươi quen thuộc, ngươi có biết nơi thu mua quyền trục không?” Phong Dực hỏi.

“Phách Mại hành có phòng giao dịch, chỗ ấy có người chuyên thu mua các loại ma pháp quyền trục khác nhau” Mạc Da hồi đáp.

Được Mạc Da dẫn đường ba người Phong Dực tới Phách Mại hành, đây là một trong những sản nghiệp của Khuất thị gia tộc.

Phòng giao dịch của Phách Mại hành tựa hồ luôn luôn đông đúc, có cả người mua lẫn người bán.

Mạc Da dẫn Phong Dực đến một nơi mua bán ma pháp quyền trục gần cửa sổ.

“Khách nhân tôn kính, xin hỏi các người muốn mua ma pháp quyền trục loại gì, ở đây chúng ta đều có từ ma pháp quyền trục cấp hắc thiết đến cấp bạch kim, cần loại nào cũng có” một thiếu nữ xinh đẹp đứng bên trong cất giọng hỏi.

“Phong hệ song trọng phong nhận thuật cấp hắc thiết giá bao nhiêu tiền?” Phong Dực hỏi.

“Sáu nghìn kim tệ một cái” thiếu nữ đáp.

“Như vậy giá các người mua vào bao nhiêu?” Phong Dực nhíu mày, thật là đắt tiền, coi như một trăm lần chế tạo thành công một lần cùng với tiêu hao ma pháp lực và tinh lực, giá trị của thành phẩm bất quá cũng chỉ là một nghìn kim tệ, xem ra ma pháp quyền trục sư quả nhiên là một nghề kiếm ra tiền a”

“Giá chúng ta mua vào là năm nghìn năm trăm kim tệ, nếu là số lượng lớn có thể thêm hai trăm kim tệ nữa” thiếu nữ đáp.

“Mạc Da, đem bao quần áo xuống đưa cho vị tiểu thư này” Phong Dực phân phó nói.

“Vâng, Phong thiếu” Mạc Da có chút không rõ, hắn cũng không biết trong bao quần áo là vật gì, không lẽ tất cả đều là ma pháp quyền trục sao?

Cô gái mở bao quần áo ra, không khỏi che miệng kinh hô một tiếng, chỉ thấy bên trong có vài chục cái ma pháp quyền trục cấp hắc thiết trong đó còn có hai cái ma pháp quyền trục lóe ra ánh thanh đồng.

Mạc Da và Liễu Yên Vân đều kinh hãi nhìn Phong Dực, căn bản không biết những ma pháp quyền trục này hắn lấy từ đâu, mà Liễu Yên Vân căn bản không nghĩ đây đều là do hắn chế tạo.

“Khách nhân tôn kính, xin chờ một chút, ta đi gọi chương quỹ đến” thiếu nữ nói xong thì đi ra. Mà lúc này phòng giao dịch cũng có nhiều người chú ý ba người Phong Dực, thấy hắn xuất ra một lúc nhiều quyền trục vậy không ngừng đánh giá hắn, ma pháp quyền trục sư là một chức nghiệp rất nổi tiếng, địa vị còn quý hơn ma pháp sư đơn thuần, đặc biệt đại sư có thể tạo ra quyền trục cấp hoàng kim, vô luận đi đến nơi nào cũng có người tiền hô hậu ủng, bởi vì quyền trục cấp hoàng kim không phải có tiền là mua được, thường thường xuất hiện trên hội đấu giá đều bị đẩy lên giá trên trời, vốn dĩ giá trị thật của quyền trục cấp hoàng kim là mấy trăm vạn kim tệ, nhưng thông thường phải mất mấy nghìn vạn kim tệ mới mua được. Hơn nữa bên trong quyền trục cấp hoàng kim là thánh ma pháp uy lực cực lớn, nếu như có một cái, tương đương với có hai sinh mạng, bởi vì nếu là thánh ma pháp cũng cần thời gian dài để ngâm xương chú ngữ, nếu như tiện tay ném một cái thánh ma pháp, tin tưởng rằng sẽ có rất nhiều kẻ bị lật thuyền trong mương.

Rất nhanh, một trung niên nam nhân mập mạp trông giống tượng Di Lặc vẻ mặt mang theo nét cười hòa ái, một cặp mắt vì béo quá nên trông như một đường nhỏ, hắn tự thân mới ba người Phong Dực đến phòng khách quý.

“Khách nhân tôn kính, bi nhân (người hèn mọn) là chương quỹ của chi nhánh Khuất thị Phách Mại hành tại thành Ô Giang, ngài tổng cộng đem ra bán năm mươi cái quyền trục hắc thiết, hai cái thanh đồng, hắc thiết quyền trục giá năm nghìn chín trăm kim tệ một cái, thanh đồng quyền trục giá sáu vạn hai nghìn kim tệ một cái, tổng cộng bốn mươi một vạn chín nghìn mai kim tệ, xin hỏi ngài cảm tiền mặt hay đưa vào kim tệ?” chương quỹ Nhạc Vô Biên hỏi.

“Nhạc Vô Biên? Ha ha là Vô Biên, giúp ta chuyển vào kim tệ đi” Phong Dực nói xong lấy ra kim tệ, kỳ thực loại kim tệ này trong toàn bộ đại lục Thần Phong đều thông dụng, vô luận là ma tộc, thần tộc hay nhân tộc còn có các chủng tộc khác đều dùng, dù sao kim tệ cũng rất tiện lợi, không người nào nguyện ý đem theo một đồng kim tệ nặng trĩu trên người.

Không bao lâu, Nhạc Vô Biên cầm kim tệ đưa lại cho Phong Dực, sau đó mở miệng nói “Khách nhân tôn kính, mạo muội hỏi một câu, những ma pháp quyền trục này đều là do đích thân người vẽ sao?”

“Không sai, bất quá năng lực của ta chỉ có thể tạo ra cấp hắc thiết cùng với thanh đồng, nhưng mà sự phụ của ta có thể tạo ra bạch ngân thậm chí cấp hoàng kim” Phong Dực đắc ý cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tỷ Đệ.

Ánh mắt của Nhạc Vô Biên nhất thời toát ra một trận tinh quang, hắn ra dấu một cái, lập tức thiếu nữ tiếp đãi bọn họ lúc trước lập tức đem một cái khay đi tới, trên khay dường như là một khối vải bên trên có một tử sắc tạp phiến mặt trên có khắc hai chữ Khuất thị.

“Khách nhân tôn kính, đây là tử tinh tạp của Khuất thị Phách Mại hành dành cho quý khách, không những được giảm giá khi mua mà còn được tham gia bất kỳ hội đấu giá nào của Khuất thị Phách Mại hành” Nhạc Vô Biên nói.

Nhìn vào tử tinh tạp trên khay, Phong Dực không chút do dự cầm lấy “Nhạc chương quỹ không nên khách khí, đã là khách quý, vậy gọi ta là Phong Dực đi, chương quỹ nếu cần giúp đỡ gì thì cứ nói”.

Nhạc Vô Biên nở nụ cười, nói chuyện với người thông minh quả nhiên không tốt sức “Bỉ nhân chỉ hy vọng Phong tiên sinh sau này chế tạo thành công ma pháp quyền trục thì bán cho bỉ nhân tiêu thụ, nếu quý sư có ma pháp cấp hoàng kim muốn bán cũng có thể giao cho Phách Mại hành tổ chức đấu giá”

“Ha ha, hóa ra là chuyện này a, ta đáp ứng với Nhạc chương quỹ, ta cùng gia sư đều đồng ý” Phong Dực cười nói, nụ cười như thiếu hiểu biết, chỉ cần người khác liếc mắt là nhận ra, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ, chỉ là lời hứa suông thôi, hắn cũng không biết hình dạng của quyền trục hoàng kim như thế nào, cũng không biết có thể thành công chế tạo nữa hay không.

Cả hai bên đều vui vẻ, Phong Dực được lợi ích thực tế mà Nhạc chương quỹ lại bán được nhân tình, sau này nếu thật sự có quyền trục hoàng kim đem đấu giá, như vậy tâm nguyện tiến vào tổng bộ của hắn cũng được thực hiện.

“Người thành thật nói đi, những quyền trục này làm sao người lại có được?” ra khỏi Phách Mại hành, Liễu Yên Văn hỏi, trong lời này mang theo ý ai oán.

“Đương nhiên là ta làm, không phải người dạy ta sao?” Phong Dực cười đáp, trên người có bốn mươi mấy vạn kim tệ, cũng không cần lo lắng nhiều, nếu muốn cho thủ hạ cam tâm bán mạng cho người, kim tệ tuyệt đối không thể thiếu.

“Nếu người không muốn nói thì thôi” Liễu Yên Văn thân nhiên nói.

Phong Dực cười hắc hắc, nữ nhân này không tin tưởng hắn, trong lòng ý muốn hắn chứng minh đây.

Đúng lúc này, phía trước vang lên một trận rối loạn, một bóng người nho nhỏ lao đảo chạy tới, khi đến bên người Phong Dực tựa hồ như hết sức, thoáng cái ôm lấy đùi hắn. Mà lúc này một nữ nhân che mặt thân mang ma bào màu đỏ mang theo sát khí đằng đằng cùng hộ vệ bao vây bọn họ lại.

Phong Dực nhướng mày, hắn không muốn gặp phiền toái, nhưng phiền toái tựa hồ không muốn buông tha hắn. Ôm lấy đùi hắn là một nam hài tám mười tuổi, mặt đẹp như ngọc, quần áo thập phần sang quý.

“Khải Nhĩ, người mau tới đây” nữ tử hỗn hển nói, âm thanh thanh thúy, tuổi hắn là không lớn lắm, trên người nàng ma pháp lực tỏa ra nồng đậm, nhìn ma bào và khí tức của nàng có thể thấy được nàng là ma pháp sư hỏa hệ.

Ánh mắt Mạc Da khẽ động, nhẹ giọng nói với Phong Dực “Phong thiếu, nhìn trang phục của những hộ vệ kia, đó là cấm vệ của hoàng thất đế quốc Thanh Long, nữ nhân này nếu không phải là đại ma pháp sư thì cũng là cửu tinh ma pháp sư”.

Đế quốc Thanh Long? Mặc dù Phong Dực đối với quốc gia nhân loại không hiểu biết lắm, nhưng cái tên đế quốc Thanh Long nghe có vẻ rất hay, chắc là một đế quốc có thực lực trong các quốc gia nhân loại.

“Ta không đến, các người sẽ khi dễ ta” tiểu tử này rúc vào bên người Phong Dực, chỉ để lộ ra một cái đầu, tựa hồ đã đem Phong Dực trở thành chỗ dựa vững chắc.

“Qua đây, cùng tỷ tỷ trở về, tỷ tỷ sao lại khi dễ người?” âm thanh nữ tử nhẹ nhàng, trong ánh mắt không che dấu nổi vẻ lo lắng.

“Không quay về, nếu tỷ tỷ không khi dễ ta thì bọn Jack cũng khi dễ ta” tiểu tử quật cường nói.

Nữ tử cũng không tiếp tục khuyên nữa mà nhìn về phía ba người Phong Dực nói “Ba vị bằng hữu, đây là đệ đệ ta vừa mới trốn nhà đi, có thể để ta dẫn hắn về nhà không?”

Hai mắt Phong Dực nhíu lại, nếu Bỉ Lợi ở đây hắn sẽ rõ ràng đây là biểu hiện của chủ tử hắn khi mất hứng. Phong Dực rất khó chịu, bởi vì lời nữ tử nói nghe khách khí, nhưng lại mang vẻ ra lệnh, hơn nữa ánh mắt nàng nhìn về phía bọn họ cao cao tại thượng giống như ánh mắt của nữ vương.

“Ta bảo, người làm tỷ tỷ quả là thất bại, ngay cả đệ đệ của mình cũng không bảo về nhà được, nhắc lại với người một câu, đây là Ô Giang” Phong Dực thờ ơ nói.

Ánh mắt nữ tử trở nên sắc bén, những tên hộ vệ vây quanh cũng tiến lên một bước, khí thế bức người.

Lăng Sương Phổ Lạp Đức tức điên lên, nghe thẳng khốn này trách cứ nàng giống như trách cứ một tiểu thiếp vậy, nàng đường đường là trưởng công chúa đế quốc Thanh Long đã khi nào phải chịu những lời đó.

Ngay lúc nàng định phát tác thì lại nghe Phong Dực khinh thường nói với đệ đệ của mình “tiểu tử, người có phải nam nhân không? Phía dưới có vật kia không?”

Tiểu nam hài dường như bị kích động, hắn lớn tiếng nói “Ngã Khải Nhĩ Phổ Lạp Đức ta đương nhiên là nam nhân”

“Người là nam nhân tại sao lại không dám trở về? Tại vì có người khi dễ người sao? Tại sao không khi dễ lại?” Phong Dực nói.

Khí thế Khải Nhĩ Phổ Lạp Đức nhất thời giảm xuống, lí nhí nói “Nhưng mà ta đánh không lại bọn chúng a”

Phong Dực ngồi chồm hổ xuống, ghé sát tai tiểu tử nhẹ giọng nói thầm. Chỉ thấy nét mặt tiểu tử biến đổi từ kinh ngạc, khiếp sợ rồi lại mừng rỡ như điên, nét mặt thay đổi làm cho người khác khó hiểu.

Phong Dực nói xong thì đứng dậy, bộ dáng cùng vẻ mặt đầy bí hiểm.

“Tỷ tỷ ta trở về cùng người” ánh mắt Khải Nhi đầy kiên định, hướng về phía Lăng Suong đi tới, điều này làm cho nàng cùng với đám hộ vệ ngạc nhiên nhìn nhau, tại sao nam nhân kia lại làm được? Hắn đã nói gì với Khải Nhi.

Lúc Khải Nhi đi được một nửa thì đột nhiên ngừng lại, hần gờ trên cổ xuống một khối ngọc bội có hình Thanh Long, chạy lại đưa cho Phong Dực nói “Đại ca ca, lúc nào rảnh rồi thì đến thành Thanh Long tìm ta”

“Chất lượng ngọc bội thật tốt, bán đi có thể kiếm được hơn vạn kim tệ” Phong Dực đặt ngọc bội trước mắt nhìn một chút rồi cười nói.

Mạc Da nuốt từng ngụm nước miếng, vội vàng nói “Phong thiếu, ngọc bội Thanh Long này từ trước đến nay chỉ có hoàng đế với hoàng tử đế quốc Thanh Long mới có thể mang theo”

“A, nói vậy tiểu tử kia là hoàng tử của đế quốc Thanh long sao” Phong Dực cười hắc hắc cất bước tiến về phía trước.

“Thuộc hạ hoài nghi rất nhanh hắn sẽ thành hoàng đế đế quốc Thanh Long, nghe nói vài tháng trước hoàng đế đế quốc Thanh Long mắc phải bệnh tình nguy kịch” Mạc Da nói tiếp, giọng nói có phần hưng phấn, có khối ngọc bội Thanh Long này, tiến vào bên trong đế quốc Thanh Long hoành hành không trở ngại.

“Ha hã, tiểu tử này vẫn còn quá nhỏ, cũng chỉ là một bù nhìn mà thôi, nhưng thật ra tỷ tỷ cũng biết cách xử thế, nói không chừng nàng chính là người phía sau” Phong Dực cười ha hã, cũng không thêm đề ý đến chuyện thay đổi hoàng quyền, dù sao không có quan hệ gì đến hắn, hưởng hô hắn lại là ma tộc.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: chơi Đùa Một Hài.

Sau khi ra khỏi thành Ô Giang, cuối cùng Liễu Yên Vân nhìn không được hỏi “Người đã nói với đứa bé kia những gì?”

Phong Dực khẽ liếc Liễu Yên Vân cười hắc hắc nói “Ta còn tưởng người có thể nhìn một thời gian nữa, muốn hỏi cứ hỏi đi”

“Kỳ thực rất đơn giản, tính cách tiểu tử kia có chút mềm yếu, chắc là từ nhỏ bị khi phụ quen rồi, ta nói cho hắn biết, nếu đánh không lại thì âm toán, có thể vu oan giả họa, đâm sau lưng, ly gián phân hóa đối phương, tiểu tử này cũng thông minh, liền hiểu ngay” Phong Dực nói tiếp.

“Người ... dạy hư hại từ” Liễu Yên Vân không nghĩ hắn lại nói những điều này, vốn còn tưởng hắn nói mấy câu cổ vũ.

“Dạy hư? Từ đâu mà nói? Ta chỉ dạy hắn cách sinh tồn thôi, ôi, loại người như tiên tử trên trời làm sao hiểu được chuyện phạm phu tục tử bọn ta” Phong Dực thờ dài lắc đầu, đi nhanh về phía trước, bóng lưng hắn thoát nhìn cô liêu, tịch mịch.

Mạc Da sững sờ rồi đột nhiên nhìn Liễu Yên Vân nói “Kỳ thực ta cảm thấy Phong thiếu không nói sai, ở trong hoàng cung không hiểu những điều này thì sớm muộn gì cũng chỉ có chết”

Liễu Yên Vân sợ run lên một lúc sau mới đi theo, nàng từ nhỏ đã được nhồi nhét tư tưởng quang minh thuần khiết, nói một cách khác là thân không nhiễm bụi trần, chỉ có mục đích là truy cầu đột phá thực lực, để có thể giống như tổ sư khai sáng Kim Phượng Các đạt cảnh giới phá toái hư không, có người còn nói cảnh giới tổ sư còn cao hơn nữa, đương nhiên có phải là sự thật không cũng không có người nào kiểm chứng. Cho nên đối với những điều vừa rồi nàng có một cái nhìn phiến diện.

“Phong thiếu có người theo dõi chúng ta” Mạc Da thấp giọng nói.

“Àn, không phải là người của Khuất thị Phách Mại hành mà là người của công chúa đế quốc Thiên Phong” Phong Dực gật đầu nói.

“Có muốn hay không ...” Mạc Da giơ tay lên làm động tác chặt xuống.

“Ta là người văn minh, chó hơi tí là đòi đánh đòi giết, người chú ý đến bọn chúng là được” Phong Dực cười mang vẻ đầy vô hại.

Mạc Da rùng mình, người không hô hào đánh giết mà người vô thanh vô tức giết người a.

Rất nhanh, một trung niên nam nhân nhìn qua như một thương nhân bình thường bị Mạc Da dẫn đến quảng dưới chân Phong Dực.

“Đừng giết ta, các ngươi muốn cái gì thì cứ lấy đi” Người này nắm trên mặt đất run rẩy nói.

Phong Dực đá một cước, cười hắc hắc nói “Trước mặt bản thiếu gia đừng giả bộ, nói với chủ nhân của ngươi, nếu bản thiếu gia đến để quốc Thanh Long, nhất định cùng nàng chơi đùa vui vẻ, bảo nàng đừng có gấp”

Phong Dực nhấn mạnh chữ “chơi đùa”, nghe ra có điều mờ ám

“Phong thiếu tại sao ngươi lại biết chủ nhân của hần là vị công chúa nợ mà không phải là Khuất thị Phách Mại hành?” Mạc Da khiếm tốn thỉnh giáo.

“Cái này, ta đoán” Phong Dực nhún nhún vai nói.

Là đoán? Mạc Da không biết nói gì, là đoán mà còn khẳng định như vậy?

Trong một rừng cây ngoài thành Ô Giang, trung niên vừa theo dõi ba người Phong Dực đang nửa quỳ trước mặt Lăng Suong bấm vào.

“Không được giấu diếm chuyện gì, nói hết cho ta” Lăng Suong thấy thuộc hạ do dự thì biết hần không có nói thật, mặt sầm xuống mở miệng quát mắng.

“Hần ... hần nói nếu hần đến để quốc Thanh Long nhất định sẽ cùng công chúa điện hạ...”

“Nói tiếp” Lăng Suong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhất định phải cùng công chúa chơi đùa vui vẻ” nhắm mắt nhanh chóng nói, mồ hôi chảy đầy toàn thân, hần sợ công chúa nổi giận đem hần bẻ xương

Khuôn mặt Lăng Suong lúc trắng lúc xanh, tu luyện hỏa hệ ma pháp nên tính tình nàng càng nóng nảy, thậm chí có một lần nàng còn đem ngự hoa hoa viên đốt hơn phân nửa, bất quá nàng được Hoàng Đế cưng chiều, ngoài trừ bắt ở trong phòng tự nghiền ngẫm cũng không có phạt gì.

“Hắc” đang ở một bên nghe trộm, Khải Nhĩ không nhịn được bật cười, hần tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng biết chữ “chơi đùa” có ý nghĩ gì, chữ đó nói với một nữ nhân thì rất dễ liên tưởng đến chuyện kia. Nếu vị ca ca kia có thể đem đại tỷ hàng phục thì tốt rồi, trong lòng hần nghĩ như thế.

Lăng Suong trừng mắt nhìn, nếu không phải chuyện quan trọng cấp bách là đưa đệ đệ về để quốc, nàng nhất định đem người đuổi theo thẳng khôn đem vật “chơi đùa” của hần cắt đi, cho hần biết hậu quả của việc nói năng lỗ mồm.

Lúc Phong Dực cầm hơn bốn mươi vạn kim tệ trở lại trấn nhỏ thì Tra Lý cùng hai huynh đệ đệ tiện vô sự đã đem bảy mươi binh lính ma tộc huấn luyện tam tài trận có chút hình dạng

Mấy ngày nay để trở thành một người hầu toàn năng Bì Lợi quyết tâm tu luyện, hần biết khởi điểm của mình thấp, chỉ có thể dựa vào chăm chỉ để bù vào, điều này đã làm Phong Dực thấy cảm động.

Ngày hôm sau, Phong Dực cùng bảy mươi binh lính ma tộc, Bì Lợi, Liễu Yên Vân, Tra Lý cả đoàn người đến ngoài thành Hóa Cốt trăm dặm chọn mua khai giáp tốt nhất cho binh sĩ, bảy mươi tên binh lính ma tộc khí thế nhất thời tăng lên rất nhiều, sau đó hướng về đô thành ma tộc tiến lên.

Lãnh thổ ma tộc phần lớn là những vùng khí ho cò gáy, ma thú hung mãnh rất nhiều. Vì lý do này mà Phong Dực quyết định xuất phát sớm, không chỉ là đi mà còn là luyện binh, bình thường dù có cố gắng huấn luyện đi nữa cũng phải thực chiến trên chiến trường. Có những ma thú sống thành bầy đàn, tấn công hay phòng ngự đều có tính tổ chức cao, giống như phong lang, đao tị thú giống nhau đều có hàng trăm hàng ngàn con, đẳng cấp của chúng cũng không cao là đối tượng mà Phong Dực chọn để binh lính ma tộc thực chiến.

Trải qua mấy lần cùng từng đàn ma thú chiến đấu, bảy mươi binh lính ma tộc dùng tam tài trận phối hợp với nhau càng thành thạo, uy lực công kích càng ngày càng lớn. Mà Tra Lý, Mạc Da, hai huynh đệ Bối Tất Ngũ Tư thực lực cũng tăng lên nhất định. Chỉ có Liễu Yên Vân chỉ lẳng lẳng cảm thụ tất cả chuyện này, nhìn thấy hình ảnh đầy khí phách của Phong Dực trong đôi mắt của nàng dần dần thêm về ôn nhu.

Từng trận gió mát thổi tới, trong rừng cây bãi cỏ vang lên tiếng côn trùng, vài đồng lửa được đốt lên làm cho buổi tối thêm phần ôn nhu mỹ lệ.

Liễu Yên Vân từ trong không gian dây đai lấy ra tổ cầm tuyết bạch, dùng một cái khăn lau chùi tỉ mỉ, binh lính ma tộc đã chuẩn bị nghe tiếng đàn của nàng. Trong những ngày này, mỗi khi tới đến, lĩnh chủ phu nhân mỹ lệ (chỉ ít là bọn chúng cho là như vậy) sẽ lấy đàn ra, đầu tiên là lau chùi rồi dạo lên những nhạc khúc như thiên âm (tiếng trời), sau một ngày giết chóc bạo ngược tiếng đàn làm cho tâm tình bọn chúng trở nên bình lặng, trong lòng trở nên bình tĩnh thư thái, sau khi ngủ một giấc ngon lành, hôm sau tinh dậy sẽ cảm thấy tinh lực dư thừa.

Tiếng đàn du dương vang lên, như băng tuyết tan ra gọi mùa xuân đến, có thác nước vạn trượng, có khe suối róc rách.

Phong Dực chăm chú lắng nghe tiếng đàn, hần hiểu biết về âm nhạc, đối với tiếng đàn hần thập phần mẫn cảm, cảm giác tiếng đàn Liễu Yên Vân gây lên có tiết tấu kỳ lạ mang theo quy luật thiên nhiên, đây mới chính là mấu chốt sản sinh ra hiệu quả như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Linh Hồn Cầm Âm

Tiếng đàn như thiên mã hành không Phong Dực thầm nghĩ, nếu tiếng đàn có thể khiến cho nhân tâm bình thản nó cũng có thể khiến cho tâm tính trở nên bạo ngược, thậm chí ảnh hưởng trực tiếp đến linh hồn tinh thần lực dẫn đến sát thương?

Còn hiện tại Phong Dực dường như có chút cảm giác, trong hoảng hốt hần chột nhớ tới đời trước lúc chết, lão đạo sĩ vì âm mưu bị vạch trần, quần chúng trong lúc phẫn nộ đánh lão đến chết, quả thực lão đã từng ngâm nga một khúc Sát Phá Lang có vận luật tiết tấu rất quý dị, bởi vì sau đó hần mới nhập thể vị đạo sĩ kia nên trí nhớ chỉ là mơ hồ cảm thấy ca khúc mang đậm ý sát phạt, suy nghĩ làm đầu hần vang lên ông ông, đau như cắt. Ngay lúc nghĩ đến đó hần cảm thấy vận luật kia cũng giống như của Liễu Yên Vân chỉ là hiệu quả lại là hoàn toàn trái ngược.

Vậy phải chăng chỉ cần nắm giữ vận luật kỳ dị này dung nhập vào tiếng đàn, tiếng ca, ngâm thơ thậm chí chỉ cần điên cuồng la hét thôi, cũng có hiệu quả như nhau?

Khúc đàn Liễu Yên Vân dừng lại, Phong Dực đi tới bên nàng, tỏ ý bảo nàng nhường chỗ, hần muốn thử tìm hiểu loại vận luật này.

Phong Dực nhắm mắt trầm ngâm một hồi rồi bắt đầu khảy đàn.

Liễu Yên Vân vốn tưởng rằng Phong Dực lần này khảy đàn cũng giống như lần trước, nhưng rất nhanh nàng hiểu mình sai rồi. Bởi vì Phong Dực lần này gảy huyền cầm không có tiết tấu, âm thanh chói tay giống như một cơn... không giống như một đám Ô Nha kiệt lực khàn giọng mà kêu to.

Đám người Charles cùng với một đám binh sĩ Ma tộc đều đang cực lực kiềm chế, giận mà không dám nói gì (cảm nộ bất cảm ngôn), ai bảo Phong Dực là BOSS (ông chủ) của bọn hần chứ.

Liễu Yên Vân chỉ là thương xót nhìn cây Bạch Ngọc Phi Tuyết cầm trong tay mà đầu kia quả thực là lãng phí.

Nhưng rất nhanh sau đó, Liễu Yên Vân đã nhận ra điều gì, nàng kinh ngạc nhìn Phong Dực đang nhắm mắt nhưng trên người dần dần lại tỏa ra sát phạt chi ý

Tiếng đàn lộn xộn dần trở nên ăn khớp, hầu như mọi người sắc mặt đều thay đổi, chỉ cảm thấy tiếng đàn như một loại thực chất xuyên thấu qua đầy mình, chấn động như muốn đem linh hồn mình đập thành từng mảnh nhỏ rất nhiều người lập tức bưng kín cái lỗ tai, nhưng lại phát hiện hoàn toàn vô ích.

"Két" một tiếng phá âm, Phong Dực thân thể chấn động, từ trong ý cảnh trong tỉnh táo lại, mọi người bao gồm cả Liễu Yên Vân nhìn hần như gặp quỷ. Hần biết hần vừa tìm được, loại ý cảnh này cũng giống như khi hần toàn tâm vui đầu vào vẽ ma pháp quyền trục, lúc linh nghiệm lúc không, chỉ cần chậm rãi tìm hiểu sau này ý cảnh sẽ dễ dàng bắt gặp hơn rất nhiều.

"Làm sao tiếng đàn ngươi có linh hồn như của Kim Phượng các chúng ta?" Liễu Yên Vân chấn kinh hỏi.

"Điều không phải học của ngươi sao?" Phong Dực lau mồ hôi, cười nói.

"Ta..." Liễu Yên Vân chỉ nói được một tiếng thì ngậm chặt miệng, chẳng lẽ ma đầu này là một tuyệt thể thiên tài, vẽ ma pháp quyền trục nàng cũng chỉ dạy hần một lần, sau đó hần tại Ô Giang thành mang ra năm mươi cái hắc thiết ma pháp quyền trục và hai thanh đồng ma pháp quyền trục đi bán, tuy rằng thực sự nàng luôn không tin là Phong Dực chính mình vẽ ra. Thế nhưng hiện tại trong tiếng đàn của hần có linh hồn. Loại tiếng đàn này có thể sinh ra nhiều loại hiệu quả, nhưng loại phá hồn âm đã thương linh hồn địch thủ này khó học nhất, ta còn chưa hoàn toàn học được. Nếu như đây đều là hần trong những ngày này học được, vậy hần thực sự là rất đáng sợ.

Ở gần Phong Dực càng lâu, Liễu Yên Vân ngày càng mê man, nàng đối với hần đã sản sinh một loại khó cảm giác rất khó nói. Nàng cũng bắt đầu thả lỏng lỏng mình lại gần hần. Nhưng lại phát hiện tim của hần như bao phủ trong một mảnh sương mù, khó có thể nhìn thấu. Mỗi khi nàng cho rằng có thể hiểu hần thì hần lại làm cho nàng càng thêm kinh ngạc.

Hiện tại Liễu Yên Vân cũng minh bạch tại sao nàng và Phong Dực luôn có điểm ngăn cách, đó là do trái tim hần luôn đóng chặt, không phải nàng không muốn tới gần, mà là hần một mực cự tuyệt. Hai quả tim không có cách nào hòa hợp thì tình yêu chân chính không thể xuất hiện, một bên không đáp lại thì chỉ là tình yêu đơn phương mà thôi, mà ái tình là tương hỗ. Nếu như nàng muốn phá rồi lại lập, trừ phi nàng có thể hưởng thụ được tình yêu chân chính, cho dù chỉ là một giây.

Phong Dực ngồi cạnh Liễu Yên Vân lang trao khoác trên bờ vai ngọc của nàng hỏi: "Làm sao vậy" Vân tiên tử xinh đẹp, có phải thấy ta quá xuất chúng nên trong lòng rung động phải không?"

Liễu Yên Vân đột nhiên nghiêng người, tựa đầu vào vai Phong Dực, hai tay vòng lại ôm hông hắn, trên thắt lưng hắn thậm chí còn có thể cảm thấy hai gò ngực mềm mại chắc nịch của nàng.

Phong Dực không khỏi ngẩn ra, lúc trước hắn cũng sờ sảng đưa tay khoát trên vai của nàng như bây giờ nhưng nàng đều không nhúc nhích, đương nhiên hắn cũng sẽ không làm gì quá mức, đó cũng không phải là một chuyện tốt.

"Người không yêu anh mình thân vô như ta sao." Phong dực rõ ràng cảm giác được tim đập có chút nhanh hơn.

"Có lẽ vậy, nhưng mà sau này đừng gọi ta Vân Tiên tử, gọi Yên Vân được không?" Liễu Yên Vân nghe mùi trên người Phong Dực, không có mùi của Ma tộc mà Nhân loại vẫn luôn tưởng tượng trái lại là một loại khí tức ấm áp rất dễ chịu, điều này làm cho trong lòng của nàng không khỏi thở dài, cảm giác trái tim lại lần nữa rơi vào tay giặc vài phần.

Phong Dực trầm mặc một hồi rồi mở miệng nói: "Yên Vân, kỳ thực ta cảm thấy cần phải cho nàng biết một việc, ái tình thuần khiết chân chính là ái tình không có bất cứ toan tính nào, người nghĩ tìm tình yêu trên người của ta phá rồi lại lập, như thế rõ ràng có mục đích toan tính, thì làm sao tình yêu chân chính có thể nảy sinh?"

Liễu Yên Vân lại lần nữa ngẩn ra, trong lòng suy ngẫm lời nói của hắn, nàng vừa mới tưởng rằng vấn đề giữa hai người là do hắn lẩn tránh, không cho tình cảm nàng lại gần hắn.

"Nếu có một ngày người quên tâm cảnh của người, quên tu luyện, quên phá rồi lại lập, có thể giữa chúng ta mới có thể nảy sinh tình yêu chân chính." Phong Dực vỗ vỗ chiếc lưng ong của Liễu Yên Vân, đẩy nàng ra bên kia rồi đứng dậy. Trước đây hắn nói cho nàng nguyên nhân phá rồi lại lập mục đích là dẫn dụ nàng yêu chính mình, mấy ngày này hắn cũng đã nhận ra nàng đã ngày càng tới gần hắn hơn, cũng không phải là hắn cố gắng lảng tránh nàng, mà là tại hắn hiểu rõ mục đích nàng như vậy nên tâm hồn hắn căn bản không thể mở rộng để tiếp thu. Hắn không phải là một người tốt, lần lượt xuyên việt trải qua bao nhiêu kiếp nhân sinh hắn có thể vì đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn. Nhưng ái tình là thứ duy nhất ở trong lòng của hắn chưa từng bị hoen ô, thánh khiết hoa sen giữa bùn lầy mà không nhiễm bẩn (nguyên văn: thánh khiết như xuất ử nê nhi bất nhiễm dịch bạch liên), ái tình không phải đồ vật hạ phẩm, muốn có ái tình, chỉ có thể dùng tâm để đổi (nguyên văn: ái tình bất thị liêm giới vật phẩm, trường yếu khả dĩ, nã tâm lai hoán).

Ma đô, là thánh địa toàn bộ Ma tộc.

Ngày Thiên Ma vương tế tự, mỗi năm cử hành một lần, ngoài nghi thức đặc biệt ra kỳ thực cũng là ngày tam đại Ma vương hội đàm giải quyết tranh chấp hàng năm, còn có thể tổ chức nhiều hạng mục so tài giữa các thanh niên Ma tộc.

Một ngày trước khi Thiên Ma vương tế tự bắt đầu, tam đại ma vương đã tề tụ tại Thiên Ma đại điện. Trong tam đại ma vương Cuồng Ma vương mất hí, mũi tẹt, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn bạo tạc có một loại khí thế cuồng vọng ngạo thị thiên địa; Huyết Ma vương đôi người đỏ như máu nhưng tướng mạo lại thập phần tuấn lãng nho nhã, dưới hàm là chòm râu dài, phong độ bóng bẩy; Dạ Ma vương sắc mặt âm trầm, ánh mắt lợi hại, dường như ẩn chứa một bóng ma trong đó bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra cắn người, quả thực người như con Báo.

"Dạ Ma, năm năm trở lại đây nhi tử của người tiến bộ cũng không ít a, con cả của người rốt cục đột phá đến Dạ Ma công tăng thứ chín chứ." Cuồng Ma vương cười nói, trong giọng nói lại hàm ý hết sức khinh thị.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thiên Ma Lâu

Dạ Ma Vương giương mắt lạnh lùng nhìn Cuồng Ma Vương, năm năm trước Ma Tộc thanh niên tỷ thí, Con cả nhà hắn bại bởi con cả Cuồng Ma, càng làm cho hắn mất mặt chính là con cả của hắn là bát dực lục ma, mà con cả của Cuồng Ma lại là lục dực lam ma, chênh lệch một cảnh giới a, làm cho hắn mất hết thể diện.

"Dạ Ma, hiện tại chỉ còn đứa con thứ mười ba của người chưa tới sao." Huyết Ma vương lúc này cũng mở miệng, đừng xem thoát nhìn hắn "bóng bẩy", nhưng vừa mở miệng thì như mũi tên nhọn đâm thẳng vào vết thương của Dạ Ma vương, ai cũng biết đứa con thứ mười ba này tại lễ thành niên chút nữa bỏ mạng, đến giờ vẫn chưa ngưng tụ ma dực, điều này như cây đinh trong lòng Dạ Ma vương

Dạ Ma vương tức giận nghiêng rằng "ken két", Cuồng Ma vương cùng Huyết Ma vương tựa hồ đạt được một ký kết ngầm nào đó, không ngờ cùng đứng lên công kích hắn, hắn cũng chỉ miễn cưỡng gạt đầu nhưng không hề lên tiếng.

"Huyết Ma, cũng là nha đầu của nhà người tốt, tuổi cũng không sai biệt lắm với đứa con thứ mười ba của Dạ Ma Vương, nghe nói đã là lục dực lam ma." Cuồng Ma sớm đã quen với sự âm trầm của Dạ Ma vương, có thể Dạ Ma vương hận hắn, nghĩ phương pháp trả thù hắn, bất quá hắn không thêm đề ý trái lại còn bắt đầu khen tặng con gái Huyết Ma vương.

“Ha ha, quá khen, con trai ngươi so với nha đầu nhà ta còn mạnh hơn nhiều, hiện tại đã là bát dực lục ma a.” Huyết Ma vương cười cười vuốt râu nói.

Ánh mắt trầm mặc của Dạ Ma vương chợt loé lên, Chẳng lẽ hai lão hỗn đản này có ý định kết thông gia? Huyết Ma vương không có con trai, chỉ có mấy người con nuôi, chỉ có một đứa con đẻ là Ma tộc thiên tài Bối Lệ Tháp, vừa qua lễ thành niên đã là lục dực lam ma, ngấm lại niên kỷ không sai biệt lắm với tên phế vật thứ mười ba nhà mình, Dạ Ma vương càng không yên lòng.

Tại lúc tam đại Ma vương đang công kích nhau thì Phong Dực mang theo đám thủ hạ tiến nhập Ma đô.

Là thánh địa của Ma tộc, Ma đô là nơi lớn nhất và phồn hoa nhất, cũng là thành thị có nhiều Ma khẩu nhất (nguyên văn là: Ma tộc nhân khẩu), do tam đại Ma vương cùng phái người quản lý.

Phong Dực mang theo đám thủ hạ tới Phủ của Dạ Ma vương trong Ma đô, chỉ là Dạ Ma vương không có trong phủ, mười hai ca ca của hắn cũng đều đi chơi bên ngoài.

Phong Dực chờ không được nên lưu lại lời nói rồi dẫn người đi ra.

Đội hộ vệ của Dạ Ma vương phủ khiếp sợ, bọn họ nhận biết tiểu nhi tử của Dạ Ma vương – Phong Dực. Lại nói người người không biết hắn không nhiều lắm, hắn cùng con gái thiên tài Huyết Ma vương – Bối Lệ Tháp cùng nổi danh, bất quá là danh phế vật. Nhưng lần thứ hai nhìn thấy tiểu nhi tử phế vật của Dạ Ma Vương lại phát hiện ra hai đạo hoa văn đã biến thành hoàng sắc, hơn nữa một đám thuộc hạ người nào cũng toát sát khí không thể che giấu được, lẽ nào bị đẩy đi biên cương sau đó bỗng nhiên bạo phát?

“Một người một trăm kim tệ, tự do hoạt động.” Phong Dực nhìn đám thuộc hạ cười nói.

Bảy mươi tên binh sĩ Ma tộc nhất thời bàn tán một trận, lĩnh tiền từ Bì Lợi(Billy) xong rồi cùng nhắm hướng phong nguyệt (BT: gió trăng – cái này anh em nào cũng biết) của Ma Đô phóng đi. Bảy mươi tên binh sĩ Ma Tộc tuy xuất thân là quân đội chính quy nhưng sau khi phân phối cấp cho Phong Dực lại chuyển thành tư binh, chỉ cần Phong Dực đồng ý bọn họ liền không kiêng kỵ ra vào nơi phong nguyệt.

“Phong thiếu gia, chúng ta bây giờ đi đâu?” Bì Lợi hỏi.

“Đi Thiên Ma lâu đi.” Phong Dực theo bản năng đáp, lời vừa nói ra tâm hắn có cảm giác khác thường, hắn tinh tế nhớ lại, mới biết Phong Dực tại Thiên Ma lâu này đã trước đây đã từng đau lòng. Năm năm trước trong ngày Thiên Ma Vương tế tự, Phong Dực tự xưng phong lưu khoáng đạt tại Thiên Ma lâu gặp được Bối Lệ Tháp nhất thời giật nảy mình lập tức ưỡn ngực đi tới làm quen, kết quả bị Bối Lệ Tháp đánh chob một trận thương tích đầy mình, Cô nàng tuyên bố năm năm sau trong ngày Ma tộc thanh niên tỷ thí thắng được nàng, nàng liền gả cho hắn, nếu thua phải cời sạch đồ chạy quanh Ma đô ba vòng. Ngay lúc đó Phong Dực then quá hoá giận đáp ứng khiêu chiến, Ma tộc không có tinh thần kỵ sĩ như kỵ sĩ nhân loại nhưng cao đẳng Ma tộc có tôn nghiêm của mình nếu Phong Dực năm năm sau không ứng chiến e rằng Dạ Ma vương đem hắn ra mà khai đao.

Bì Lợi chú ý thấy thần tình của chủ tử tất nhiên hắn biết Phong Dực đang nghĩ gì, nếu đoán không sai thì Bối Lệ Tháp có thể ở trong Thiên Ma lâu.

“Phong thiếu gia, nếu không chúng ta đổi chỗ khác đi.” Bì Lợi dè dặt nói, rất sợ chạm vào vết thương lòng của chủ tử.

“Không đổi, chúng ta phải đi Thiên Ma lâu, những người đã cấp sự nhục nhã cho bản thiếu gia tất nhiên phải trả lại gấp trăm nghìn lần phải không?” Phong Dực cười hặc hặc nói, nếu hắn đã chiếm thân thể của Phong Dực vậy phải gánh cho hắn tất cả kể cả danh dự.

Liễu Yên Văn quan sát thần sắc Phong Dực, chứng kiến biểu tình hắn có chút khó chịu, rốt cục trước đây hắn phải chịu nhục nhã như thế nào?

Đoàn người đi tới Thiên Ma lâu, đây là Ma đô đệ nhất lâu nghe nói do Thiên Ma vương xây nên, chỉ là trăm vạn năm qua, Thiên Ma lâu đổi mới không biết bao nhiêu lần, tất nhiên vô pháp khảo chứng.

Chỗ cao nhất của Thiên Ma lâu, một đám Ma Tộc tuần kiết vây quanh một cô gái xinh đẹp, thiếu nữ này mặc một bộ hắc bào bó sát người làm nổi lên nhưng đường cong bốc lửa, nụ cười hiện trên khuôn mặt trắng ngần như tuyết gần như trong suốt, đôi mắt huyết sắc được khảm trên khuôn mặt hiện lên vẻ cương liệt nhưng bên trong mang theo vẻ thuần khiết.

“Công chúa Bối Lệ Tháp, ta mới thấy tên phế vật năm năm trước cùng người đánh cuộc vào Thiên Ma lâu, hắn... hắn hình như đạt cảnh giới tứ dực hoàng Ma.” Một thanh niên Ma Tộc vội vàng đi vào nói.

Bối Lệ Tháp rung mình, Một đám Ma Tộc tuần kiết cũng xôn xao trong đó có hai người thần tình quái dị là nhị ca cùng tam ca của Phong Dực.

Tên phế vật này trong lễ thành niên năm trước nghe nói còn không ngưng kết ra Ma dực vậy mà trong hai năm ngắn ngủi đạt tới cảnh giới tứ dực hoàng Ma? Bối Lệ Tháp trong lòng có chút giật mình, bất quá không lo lắng lắm, nàng hôm nay đã là lục dực lam Ma, đồng thời cùng phụ thân sáng tạo ra một bộ pháp quyết quý dị, chiêu thức có lực sát thương cường đại, đối với nàng mà nói dù phế vật đó đạt tứ dực hoàng Ma vẫn không phải đối thủ của nàng, nàng có chút thông cảm hắn nhưng ai bảo hắn không biết tốt xấu dây dưa với mình cũng không nhìn tính tình của mình, phải biết rằng con cả của Cuồng Ma vương là bát dực lục Ma mình cũng chường mắt

Phong Dực trong Thiên Ma lâu lấy một lần hai phòng cùng với bọn Tra Lý say sưa nói chuyện lịch sử

Chỉ là đang nói hăng say thì của phòng bỗng nhiên “bịch” một tiếng mở ra, hai gã gia hỏa đang muốn nghênh ngang đi vào, bỗng liếc mắt nhìn thiếu nữ nhân loại lẳng lặng ngồi cạnh Phong Dực, nhan sắc còn hơn Bối Lệ Tháp không khỏi làm cho hai gã gia hỏa ngừng người tại chỗ.

“Các người làm gì đó, còn không mau đi vào.” Bên ngoài truyền đến tiếng quát đầy bất mãn.

Hai gã gia hỏa vẫn chưa tỉnh táo lại liền bị người phía sau đẩy mạnh vào, nhưng lúc này, đoàn người Phong Dực bịt kín mũi thấy rõ hai bên cửa chính có hai thùng nước màu vàng hướng hai người mới vào lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chấn Hàm Nhất Kích

Bởi vì diện tích che phủ rộng, hơn nữa đám người kia lại chen chân đứng một chỗ, cho dù né tránh có nhanh hơn nữa cũng phải dính một ít nước.

“A, hảo xú, nước này chỉ dùng để tưới cây a.” Bọn Ma tộc tuần kiệt điên cuồng gào thét, mũi hôi thối không gì sánh được chui vào mũi làm cho chúng thấy buồn nôn.

Đám người vừa tới lấy tốc độ nhanh nhất hướng bên ngoài chạy đi, việc cấp thiết trước mắt là phải thanh trừ mùi xú ố này.

Bối Lệ Tháp cùng vài tên thanh niên Ma tộc kiểm chế không xông vào đứng ngoài cửa cau mày nhìn về phía cửa gian lâu.

Đoàn người Phong Dực thản nhiên đi ra, không biết trong lòng nàng nghĩ gì, Liễu Yên Vân duỗi tay ôm lấy cánh tay Đông Phương Tung Hoàn.

Ánh mắt Bối Lệ Tháp nhìn chăm chăm về phía khuôn mặt điểm đậm của Liễu Yên Vân, cho dù nàng dùng ánh mắt soi mói nhìn thật kỹ Liễu Yên Vân cũng không phát hiện đối phương có điểm nào thua kém mình, đối phương có khí chất đậm bạc ẩn chứa trong đó là sự cao quý tuyệt không thấp hơn nàng, bởi vậy nàng đưa ra một kết luận thiếu nữ nhân loại này không chỉ có nhan sắc không thua gì mình, xuất thân nhất định cũng bất phàm. Một thiếu nữ nhân loại đẹp như thiên tiên sao lại coi trọng tên phệ vật ấy? Bất quá nhớ tới tên phệ vật này từng bị mình làm nhục trong lòng lại cảm thấy dễ chịu, dù sao phệ vật này so với mình thì chẳng đáng gì.

“Lão nhị, lão tam đi theo bám váy nữ nhân như vậy không cảm thấy mất mặt sao?” Phong Dực liếc hai vị ca ca cùng huyết thống rồi mở miệng nói một câu khiến bọn họ thiếu chút tức chết, tên hỗn đản này không biết lớn nhỏ không ngờ dám dạy bảo bọn họ.

Ánh mắt Phong Dực dừng lại trên gương mặt tuyệt mỹ của Bối Lệ Tháp khoe miệng khê mỉm cười rồi xoay người rồi đi.

“Phệ vật, người không phải là đối thủ của ta.” Thanh âm của Bối Lệ Tháp truyền đến, nàng chờ mong được chứng kiến sự tức giận của hắn, chỉ vì lúc này hắn đang mỉm cười làm cho nàng thiếu chút kìm không được cơn tức của mình, từ lúc nào đến phiên tên phệ vật này đối với mình không đề vào mắt.

Phong Dực quay đầu lại cười hăng hặc nói: “Bối Lệ Tháp, tin rằng rất nhanh người sẽ quỳ dưới chân bản thiếu gia cầu xin tha thứ.”

“Người...”

Huyết quang trên thân Bối Lệ Tháp chợt lóe, sau lưng ngưng ra ba cặp cánh, ánh mắt độc ác nhìn chăm chăm Phong Dực.

Phong Dực mặc kệ nàng, đang định rời đi, nhưng bên cạnh hắn Bì Lợi đột nhiên biến sắc, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Phong Thiếu, thuộc hạ của ngài đã xảy ra chuyện.”

Phong Dực biến sắc vội vã hướng bên ngoài chạy đi.

Ma đô tiêu hồn phố, đó là nơi tập trung nhiều kỹ viện nhất trong Ma Đô, cả con đường có hơn trăm cái kỹ viện lớn nhỏ, trời tối ở nơi này là thời gian hoạt động.

Trên tiêu hồn phố trong một kỹ viện tên Yêu Mị Quật là một mảnh hỗn loạn, vang lên tiếng binh khí cùng với âm thanh ồn ào và những tiếng thét chói tai hỗn loạn.

Trong đại sảnh Yêu Mị Quật đang xảy ra một trận hỗn chiến, hai phe binh sĩ Ma tộc tàn sát lẫn nhau, ko ít người ngã xuống mặt đất, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi.

Trong đó một bên chỉ có hai mươi mấy người, nhưng phối hợp cực kỳ khéo léo, ba người một tổ dựa lưng vào nhau, công kích cùng phòng ngự cẩn mật, tổ này với tổ khác hỗ trợ lẫn nhau, mà vây công bọn họ là mấy trăm binh sĩ Ma tộc đã tử thương thảm trọng mà hai mươi mấy binh sĩ Ma tộc nhiều lắm chỉ bị một số vết thương nhẹ.

Đúng lúc này, cánh cửa phịch một tiếng bị đánh nát, hơn mười Ma Tộc hộ vệ canh ở ngoài không cho phép bất cứ ai xâm nhập kêu thảm theo những mảnh vụn của cánh cửa bay vào.

“Các huynh đệ, chúng ta đến giúp các người.” Rống to một tiếng, vài chục tên binh sĩ Ma tộc vọt vào, không nói hai lời bắt đầu chém giết binh sĩ Ma tộc vây công.

Trên lầu một thanh niên Ma tộc nghiêm mặt nhìn mấy trăm thủ hạ bị hơn mười binh sĩ của đứa con phế vật của Dạ Ma Vương giết thảm hại, ánh mắt chợt hiện lên một tia sát khí.

Không hề nghi ngờ, đó là bảy mươi thủ hạ của Phong Dực đi tìm thú vui. Bởi đây là trong đại hội Thiên Ma Vương tế tự, rất nhiều kỹ viện đầy khách, vì thế nên họ phân tán ra. Trong Yêu Mị Quật có hai mươi ba tên binh sĩ Ma tộc cùng con cả của Cuồng Ma vương phát sinh xung đột, làm ra một phen hỗn chiến. Đang ở hai kỹ viện bên cạnh hưởng lạc có hơn mười tên binh sĩ Ma tộc nghe thấy tiếng đánh nhau thì tập hợp vọt tới cứu viện.

“Mễ Lặc, như vậy là đủ rồi, làm lớn chuyện này ai cũng không tốt cả.” Lúc này một thanh niên Ma tộc cao lớn đi tới nói

“Mại Khắc, thủ hạ của ta đã chết mấy chục người người còn muốn che chở cho đệ đệ phế vật của người sao?” Mễ Lặc hừ lạnh nói, với hắn mà nói không chỉ ô nhục đối với hắn mà còn ô nhục với phụ thân hắn Cuồng Ma Vương

“Chỉ trách thủ hạ của người thực lực không đủ, nếu ta không bảo vệ, xem chừng bọn hắn chết sạch.” Mại Khắc Ma vương nói, hắn chính là trưởng tử của Dạ Ma vương, tuy khinh thường đệ đệ phế vật nhưng thế nào cũng là người trong nhà, những thủ hạ của đệ đệ phế vật này tuy cường hãn nhưng nếu Mễ Lặc xuất thủ đảm bảo không một ai còn mạng

Mễ Lặc nhìn Mại Khắc Ma Vương nói: “Người sợ ta xuất thủ, yên tâm, con kiến thì vẫn là con kiến, bọn họ không xứng để ta xuất thủ để cho đệ đệ không nên hồn của nhà ta xuất thủ, lão già người lên.”

“Dạ, đại ca.” Phía sau Mễ Lặc một thanh niên Ma tộc lên tiếng, trong không khí một trận ma lực chấn động. Phía sau đã ngưng tụ hai đôi Ma dực, như tia chớp hướng phía binh sĩ Ma tộc đang hỗn chiến phóng đến.

Cổ hết sức thu thập nhưng thực lực hai bên quá chênh lệch, kỹ xảo hoa lệ cũng không có đất dùng. Thủ hạ Phong Dực luyện tam tài trận chưa lâu vô pháp phát huy được uy lực lớn nhất, sự hỗ trợ lẫn nhau còn chưa đạt được cảnh giới thiên y vô phòng(BT: áo trời không vết rách - chắc chắn không có sơ hở).

Vên vẹn chỉ chống đỡ được một chiêu, hơn mười tên lính bị một cỗ lực lượng quét bay ra ngoài, trận thế nhất thời sụp đổ

“Cuồng Phong quyền.” Thanh niên Ma Tộc hét lớn một tiếng, không trung xuất hiện một mảng quyền ảnh trùng trùng đường như bao trùm cả bảy mươi tên binh sĩ Ma tộc.

Mại Khắc Ma vương ánh mắt ngưng trọng, đang suy nghĩ có biện pháp ngăn cản, Mễ Khắc tựa như cười, nhìn hắn ý tứ rất rõ ràng đó là: người tốt nhất chớ nhúng tay vào bằng không ta sẽ động thủ.

Tất cả mọi người cho rằng bảy mươi binh sĩ Ma tộc chết chắc thậm chí bảy mươi binh sĩ Ma tộc cũng cho là vậy. Nhưng đúng lúc này không khí đang lưu động bỗng đình chỉ một bàn tay màu đen mang theo khí tức khổng lồ vọt tới, vào giờ khắc này Yêu Mị Quật kêu lên rằng rắc nứt ra, một vài gã gia hỏa thực lực không cao đứng trên lầu xem náo nhiệt đau đớn kêu lên lùi lại vài bước.

Một tiếng ‘oành’, bàn tay màu đen cùng cường phong quyền của thanh niên Ma Tộc chạm nhau, liền nghe được thanh niên Ma Tộc kêu thảm một tiếng bay ngược lại với tốc độ tên lửa, cánh tay phải bị Ma lực khổng lồ đánh nát thành thịt bằm.

Phong Dực mỉm cười mang theo một tia băng lãnh, phía sau hai đôi hắc sắc Ma Dực cứ như vậy phiêu du trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nụ Cười Khuynh Thành.

“Phong thiếu”

Bảy mươi tên binh lính Ma tộc vừa bước một chân vào cửa tử, trong lòng đối với lĩnh chủ đại nhân vừa cảm kích lại vừa xấu hổ, cảm kích vì đã hắn cứu mạng bọn chúng, xấu hổ vì làm mất mặt mũi của hắn.

“Mấy tên gia hỏa vô dụng còn đứng đó làm gì, còn không mau đi ra ngoài?” Phong Dực nắng, bọn này thật ngu xuẩn, không biết nơi này đầy thị phi sao, đứng đây để chờ chết à.

Sắc mặt Mễ Lạc kỳ kỳ khó coi đồ lấy một bên cánh tay của ngũ đệ, ánh mắt lạnh như băng mang theo sát khí nồng đậm chăm chăm nhìn Phong Dực đang đứng giữa không trung.

“A, lão đại, đã lâu không gặp a” Phong Dực hướng về Mạ Khắc nhàn nhạt bắt chuyện.

Mạ Khắc thu hồi sắc mặt kinh ngạc khẽ gật đầu, sau hai năm thời gian, đệ đệ phế vật không ngờ đã đạt đến cảnh giới tứ dực, hơn nữa còn sáng tạo ra chiêu thức uy lực kinh người, nếu không cùng là tứ dực, hẳn không thể bằng vào một chiêu chặt đứt cánh tay lão ngũ con của Cuồng Ma Vương, trong lòng đánh giá lại vị đệ đệ này, ma tộc chính là lấy thực lực để nói chuyện, cho dù thân là huyết thống cũng không có ngoại lệ.

“Tiểu tử thôi, ngươi nhất định sẽ phải trả giá đắt” Mễ Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, một cỗ khí thế khổng lồ bao lấy Phong Dực.

“Ta chờ đây” Phong Dực không để ý đến khí thế đối phương thờ ơ đáp, cái gọi là khí thế ép người khi một cao thủ đạt đến trình độ nhất định thì thường sẽ sinh ra lực áp bách, nếu như song phương thực lực chênh nhau quá lớn có thể kẻ kém hơn sẽ bị phá vỡ linh hồn, ngũ tạng vỡ nát. Nhưng Phong Dực lại biết, khí thế kỳ thực là áp lực tinh thần, hẳn nhớ kỹ trước đây phụ thể vào một nhà khoa học điên cuồng bị nhốt trong viện tâm thần, đã từng nghiên cứu qua, bởi vậy Phong Dực cũng không sợ khí thế của Mễ Lạc, trừ phi khí thế của đối phương đạt đến trình độ như tam đại ma vương mới tạo thành ảnh hưởng cho hắn.

Mà lúc này người một con gái yêu mị đang đứng ngoài cửa lớn, Bối Lệ Tháp không dám tin tưởng nhìn thân ảnh Phong Dực, lúc hắn vội vã lao về phía này, nàng vì tò mò nên cũng đi theo, tận mắt nhìn thấy một chàng kinh thế kia, đồng dạng là bốn cánh, hẳn chỉ một chiêu đã phế đi cánh tay của đối thủ. Đây thật sự là phế vật hai năm trước còn không ngưng tụ ra ma dực sao? Chẳng biết tại sao Bối Lệ Tháp có chút bàng hoàng, vốn tưởng rằng ước chiến năm năm trước nàng nhất định sẽ dễ dàng thắng lợi, hiện tại nàng đã không nắm chắc. Nhớ năm đó Mạ Khắc con trưởng của Dạ Ma Vương là kẻ duy nhất trong thế hệ thanh niên ma tộc đạt cảnh giới bát dực, nhưng không ai ngờ tới trong lần tỷ thí chọn ra quân quân trong thế hệ thanh niên ma tộc lại bị đánh bại bởi Mễ Lạc con trưởng của Cuồng Ma Vương kẻ chỉ đạt đến lục dực. Tuy là thắng hiểm nhưng đó không phải là thắng sao? Vạn nhất mình mà bại bởi tay hắn, sợ rằng mình và phụ thân Huyết Ma Vương sẽ trở thành trò cười cho cả ma tộc.

Bất quá lòng tin của Bối Lệ Tháp rất nhanh lại trở nên kiên định, mình là lục dực lam ma, thắng hắn hẳn là cũng không khó, trong lòng nàng một mực tự nói với mình như vậy.

Trong Thiên Ma Đại Điện lúc ba vị ma vương đang đấu khẩu gay gắt thì chuyện tình xảy ra ở Yêu Mị Quật cũng đã được bẩm báo.

Huyết Ma Vương cùng Cuồng Ma Vương đang hạ hê cùng hợp sức đã kích Dạ Ma Vương sắc mặt trở lập tức nên âm trầm, trái lại Dạ Ma Vương ở một bên lại lộ ra bộ dáng tươi cười.

“Dạ Ma, không nghĩ đến a, đứa con thứ mười ba của ngươi ẩn dấu đủ sâu a” Huyết Ma Vương ha hả cười nói phá vỡ không khí trầm mặc.

“Đầu có, đầu có, tiểu tử thú cũng chỉ mới tứ dực hoàng ma, so với nha đầu nhà ngươi còn kém xa” Dạ Ma Vương khoát khoát tay nói, trong lòng tuy nghi hoặc nhưng cũng thập phần đắc ý.

“Ha hả, nha đầu nhà ta khi đạt đến tứ dực hoàng ma cũng không có thực lực trong vòng một chiêu đã thương đối thủ” Huyết Ma Vương cười nói, mà sắc mặt Cuồng Ma Vương lại càng khó coi.

Trong lòng Dạ Ma Vương thầm nắng một tiếng, hướng về Cuồng Ma Vương nói: “Cuồng Ma huynh, tiểu bối xuất thủ không biết chừng mực, ta thân làm cha thay nó hướng ngươi xin lỗi”

Tại một nơi lấy thực lực nói chuyện như ở ma tộc, tranh đấu gây tử vong sẽ không bị truy cứu trách nhiệm, người nghĩ muốn trả thù cũng được, đó là đi âm hại.

Cuồng Ma Vương hừ lạnh một tiếng nói “Ta còn có việc gấp, đi trước một bước” Nhận được tin tức này, hẳn tất nhiên không thể ở lại phải tự mình đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ha hả, Dạ Ma, không bằng chúng ta cùng trở về, là biết rõ ràng chuyện xảy ra đi sao” Huyết Ma Vương nói.

Dạ Ma Vương đang có ý này, vì vậy cuộc tụ hội của ba vị ma vương tạm hoãn, mọi người đều nhanh chóng trở về quý phủ.

Phủ đệ của Dạ Ma Vương thập phần rộng rãi, người trong ma tộc phong cách thô lỗ, phủ đệ tuy mang vẻ hùng hồn nhưng độ tinh xảo lại rất kém.

Liễu Yên Vân như một tiên tử đứng lẻ loi trong sân một mình, nàng lặng lẽ nhìn mấy cánh bướm đuổi nhau như nhảy múa. Bên tai bỗng nghe thanh âm của Phong Dực “Thế giới này kỳ thật còn nhiều sự vật mà chúng ta quên lãng, bầu trời trong xanh, lá cây xanh biếc, thậm chí đất dưới chân chúng ta đi hàng ngày, bất kể là nhân loại, thần tộc hay ma tộc đều là một bộ phận tạo nên thế giới này, cũng không phải là đại diện cho thế giới, người luôn luôn theo đuổi cảnh giới siêu phàm thoát tục, nhưng tâm tình là cái gì? Có lẽ là một sự cảm ngộ nào đó, vẫn là không thể thoát ly thế giới này, muốn theo đuổi trái

lại càng không được, không bằng người cảm thụ sinh hoạt của thế giới này, nói không chừng lại làm được”

Liễu Yên Vân nhìn mấy cánh bướm, đột nhiên nàng phát hiện ra những sinh vật mà bình thường nàng không chú ý này thật là xinh đẹp, như có linh tính vậy.

Liễu Yên Vân đột nhiên giơ tay ra, mấy cánh bướm đang đuổi nhau đột nhiên bay về phía nàng, rồi đậu trên ngón tay nàng cùng nhau nhảy múa.

Khỏe miệng Liễu Yên Vân khẽ cười, nàng hoàn toàn không ý thức được mình đang nở nụ cười, mọi cái đều phát ra từ nội tâm, nụ cười không chứa một điểm tạp chất (DG : vậy bình thường cười toàn tạp chất), nụ cười làm rung động lòng người.

Ở cách đó không xa, Phong Dực đang phác họa lại hình bóng của nàng bỗng dừng ngẩn người, hắn đột nhiên giật mình, họa bút bắt đầu vung lên, lần thứ hai tiến nhập vào một ý cảnh vong ngã, trong đầu chỉ còn lại nụ cười khuynh thành kia.

“Phong thiếu” Bì Lợi vừa thở hồng hộc vừa chạy đến một bên kêu to, lúc thấy thần tình chăm chú tập trung của chủ tử nhà mình lập tức tự giác im lặng, bằng không chủ tử nổi giận hắn không gánh nổi a.

Bất quá âm thanh của Bì Lợi đã làm Liễu Yên Vân chú ý, nàng nhìn thần thái của Phong Dực, thần thái này giống như lúc hắn gây Phá Hồn âm, nàng nhẹ nhàng đi tới sau hắn, đôi mắt đẹp lập tức lộ ra nét khiếp sợ.

Trên bức tranh hiện ra một thiếu nữ như tiên trên trời, mái tóc dài đến mép váy tung bay, trên đầu ngón tay nàng từng cánh bướm nhảy múa, mà nụ cười trên môi thiếu nữ không thể nào dùng ngôn từ để diễn tả, đó chính là nụ cười khuynh quốc khuynh thành. (DG : Liễu Yên Vân tự sướng a)

“Đây là ta sao?” Liễu Yên Vân không dám tin tưởng, nụ cười của nàng sao lại như thế, dường như là có yêu pháp, chính nàng cũng cảm thấy kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Huyết Tâm Ảnh

Cuối cùng, Phong Dực cũng hoàn thành bức tranh, hắn si mê nhìn ngắm bức tranh đến nửa ngày, mới chậm rãi thở ra một hơi, hắn quay lại nhìn Liễu Yên Vân đang kinh ngạc đứng bên cạnh, nghĩ lại khung cảnh lúc trước, không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, trên người của nàng cũng không tỏa ra cảm giác như lúc nãy nữa, có lẽ nụ cười xinh đẹp nhất trên thế giới này chỉ còn lại trên bức tranh.

“Có thể cho ta không?” Liễu Yên Vân nhẹ giọng hỏi.

Phong Dực suy nghĩ một chút rồi đem bức tranh cho nàng, hắn biết nếu có một ngày nàng phát hiện bức tranh cùng với nụ cười kia trở thành chứng ngại trên bước đường tu luyện nàng sẽ không một chút do dự phá hủy.

“Phong thiếu, Dạ Ma Vương bề hạ cho gọi người” Bì Lợi nói.

“Biết rồi” Phong Dực đáp lời rồi đi ra ngoài.

Còn mặt âm lãnh của Dạ Ma Vương nhìn chằm chằm vào nhi tử, tựa hồ muốn từ người hắn tìm ra vẻ không bình thường.

“Tiểu tử thôi, tiếp chiêu” Dạ Ma Vương đột nhiên hét lớn một tiếng, một quyền hướng phía lồng ngực Phong Dực đánh tới.

Phong Dực biến sắc, cổ tay rung lên tạo thành một đường cong quỹ dị, khó khăn lắm tay hắn mới bắt được nắm tay to lớn của Dạ Ma Vương, mà trên nắm tay từng trận lực lượng liên tục truyền đến, hắn khẳng định mình sẽ nằm trên giường vài tháng nếu như không ngăn được một quyền này.

“Hát” Phong Dực hét lên một tiếng lớn, hắc mang trên người chợt lóe, hai đôi cánh sau lưng hiện lên, từ đằng sau liên tục truyền đến từng trận ma lực, hắn lùi vài bước mới dừng lại được, dưới chân, hơn mười khối hắc nham cứng rắn bị hắn giẫm đạp nát bét.

Dạ Ma Vương thu hồi nắm tay, trên nét mặt âm trầm lộ ra vẻ vui mừng nói “Tốt, một quyền này của ta coi như lão bát thực lực đạt đến tầng thứ năm Dạ Ma Công cũng không đón đỡ được, không nghĩ người chỉ dựa vào bốn tầng Dạ Ma Công có thể đón đỡ được, hai năm nay ngoại trừ cố gắng chắc người cũng đạt được cơ duyên đi sao.

Phong Dực lắc lắc cổ tay đang tê dại nhe răng nói “Đây là do lão đầu tử ngươi bắt công, nếu không ta đã đạt đến cảnh giới lực dực lam ma”

Dạ Ma Vương cũng không để ý đến xưng hô của Phong Dực, đó cũng là sự khác biệt giữa ma tộc và nhân loại, trong nhân loại nếu dám xưng hô với cha như vậy, sợ rằng sớm bị đánh gãy chân đuổi khỏi nhà rồi.

“Ngươi dùng biện pháp gì để che dấu ma khí trên người” Dạ Ma Vương hỏi.

“Ta không biết” Phong Dực thẳng thắn nói, kỳ thật hắn suy đoán là do tác dụng của hạt châu thần kỳ trong mi tâm, bất quá bí mật này có đánh chết hắn cũng không nói.

Dạ Ma Vương quét mắt nhìn hắn một cái, cũng không tiếp tục truy vấn mà trầm giọng nói “Ngày mai là điển lễ Thiên Ma Vương, đó cũng là thanh niên ma tộc bị tái năm năm một lần, trận tỷ thí của ngươi với nha đầu của Huyết Ma Vương cũng không thể nào trốn tránh, nói cho ta biết ngươi có mấy phần nắm chắc.

“Mười phần” Phong Dực nói làm cho trong lòng Dạ Ma Vương chấn động, tuy rằng đã thử thực lực của nhi tử nhưng hắn cho rằng trận chiến với Bối Lệ Tháp đã đạt đến lực dực lam ma thì nhiều lắm cũng chỉ có một phần chiến thắng.

Dạ Ma Vương phát phát tay ý bảo Phong Dực đi ra ngoài, hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin lời hắn, nhưng cũng không muốn gây cho hắn thêm áp lực.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phong Dực đẩy cửa phòng, đáng vẻ cực kỳ uể oải, thật là hoài nghi có phải đêm qua hắn làm đến bảy lần (DG : vậy còn kém hơn ta a hắc hắc).

“Phong thiếu, đêm qua ngủ mất ngủ sao?” Bi Lợi đang gác bên ngoài chạy tới thân thiết hỏi, xuyên qua cửa phòng có thể thấy trong phòng chăn màn vẫn chỉnh tề như cũ, nói một cách khác chủ tử của mình căn bản là không lên giường ngủ. Bất quá hắn cũng rất ngạc nhiên, dựa vào thể chất một gã ma tộc phổ thông, ba đêm không ngủ cũng không mệt như vậy a, huống hồ chủ tử là tử dực hoàng ma, bất quá nghi vấn này hắn vẫn không dám hỏi, bởi vì hắn chỉ là một người hầu.

Phong Dực sau khi hoạt động gân cốt liền gật đầu.

Nghi thức tế tự phía trước Thiên Ma Điện đã được long trọng bắt đầu, thiên vu ma tộc chủ trì toàn bộ nghi thức.

Dưới đài, ma tộc ngồi xếp bằng tạo thành một mảng mênh mông, phía trước là đại biểu của thế lực tam đại ma vương, phía sau đều là ma tộc phổ thông đến tham gia Thiên Ma Vương tế tự, khoảng hơn trăm vạn ma tộc chen nhau ngồi trên bãi đất trống, mà ngay cả đường phố cận Thiên Ma Đại Điện đều tràn ngập ma tộc, đây là nghi thức hành hương của ma tộc.

Phong Dực cũng ở trong đó, đang nhắm mắt ngủ gật, tựa hồ trời có sập xuống cũng không tỉnh lại, làm cho một vài cao đẳng ma tộc chú ý.

Không bao lâu, thân thể Phong Dực đột nhiên đổ sang một bên, cả người dựa vào một nữ tử ma tộc, đồng thời đầu cũng dựa trên vai nàng.

Bốn phía xung quanh nhìn cảnh này đều cả kinh, tất cả đều xoay đầu không dám nhìn. Có thể ngồi ở đây đều có thân phận cao đẳng trong ma tộc, mà vị nữ tử ma tộc bị Phong Dực đem làm nơi gối đầu có vóc người nóng bỏng, đây là nhân vật mà tam đại ma vương cũng không dám trêu chọc, nàng chính là thân sinh muội muội của Huyết Ma Vương, cô cô của Bối Lệ Tháp, Huyết Tâm Ảnh, nàng đã đạt đến cảnh giới thập nhị dực tử ma, năm mười năm trước được xưng là mỹ nữ thiên tài đệ nhất ma tộc, bất quá hiện nay danh xưng đó đã chuyển cho cháu gái nàng Bối Lệ Tháp. Bởi vì nàng không lấy chồng mà Bối Lệ Tháp lại mất mẹ sớm nên chính nàng đã nuôi dưỡng Bối Lệ Tháp lớn lên, tính tình Bối Lệ Tháp cao ngạo hơn phân nửa là từ nàng mà ra. Hơn nữa về sự tích của Huyết Tâm Ảnh đến bây giờ vẫn còn một chuyện mà ma tộc còn hay đàm luận, trước kia khi Dạ Ma Vương còn trẻ từng mượn việc say rượu cầm trộm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, kết quả bị nàng truy sát vài tháng. Hiện nay nhi tử của Dạ Ma Vương cũng giống cha hắn, không biết kết quả thảm trạng đến độ nào?

Kỳ thực cũng không phải Phong Dực cố ý chiếm tiện nghi, căn bản bên cạnh là nam hay nữ hắn còn không rõ ràng. Chỉ là hắn đang nhắm mắt ngủ gật theo bản năng lại đi nghiêng cứu hạt châu thần kỳ trong mi tâm. Khi hắn dùng ý niệm cẩn thận thăm dò thì hạt châu đột nhiên truyền đến một lực hút, khóa chặt lấy ý niệm của hắn, thế nên hắn ngã lúc nào cũng không nhận biết được.

Đôi mắt đầy huyết sắc của Huyết Tâm Ảnh lạnh lẽo, gia hỏa không biết sống chết này lại dám chiếm tiện nghi của nàng, đã mấy năm rồi nàng chưa ra tay bây giờ hoạt động gân cốt một lúc. Nàng đem ma lực trong cơ thể ngưng tụ thành hình dáng mũi dùi nhọn, hướng về phía Phong Dực đâm tới. Chỉ là tình huống ngoài ý muốn của nàng xảy ra, Phong Dực đang tựa trên người nàng bị mũi dùi đâm trúng thân thể hơi chấn động, đầu hắn từ vai nàng trượt xuống chui vào bên trong bộ ngực dĩ thường sung mãn của nàng, ngoại trừ việc đó ra thì hắn cũng không có phản ứng gì nữa, ma lực nàng phát ra như ném đá xuống biển, hiệu quả gần như chỉ tạo chấn động nho nhỏ.

Nhưng mà Huyết Tâm Ảnh hiểu rõ, ma lực mà nàng phát ra coi như bát dực lực ma trúng phải nếu không mất mười ngày nửa tháng thì đừng mong động đậy, nhưng mà tên nam tử ma tộc trẻ tuổi này vẫn ngủ ngon như cũ, càng ngày đầu của hắn càng chui sâu vào bộ ngực mà bao năm qua chưa có tên nam tử nào động vào. Nàng cũng không biết nam tử này là ai, chỉ biết mỗi lần ngày Thiên Ma Vương tế tự kết thúc thì hắn cũng biến mất, tuy trong ma tộc rất nhiều người biết nàng nhưng người quen biết của nàng rất ít.

Chương 19: Ai Chiếm Tiệm Nghi Của Ai

Đúng lúc Huyết Tâm Ảnh định đẩy Phong Dực ra thì trên đài thiên vu ma tộc sau một hồi làm lễ thì đột nhiên hướng về Thiên Ma Điện quỳ xuống, mà lúc này tất cả ma tộc đều giống như thiên vu cùng quỳ xuống. Đây là nghi thức trang nghiêm nhất của Thiên Ma Vương tế tự, quỳ rạp xuống dùng tâm linh lắng nghe thanh âm của Thiên Ma Vương, nghe nói nếu trong lòng đủ thành ý thì có thể xuyên qua thời gian nghe được tiếng thờ dài của Thiên Ma Vương, trong đó ẩn chứa ma công chí tôn Thiên Ma Công.

Thân thể Huyết Tâm Ảnh cứng đờ, khẽ cắn môi hạ thân thể xuống, bộ ngực cứ như vậy đặt trước mặt Phong Dực. Nếu như nàng không quỳ xuống sau này ma tộc không còn nơi nào cho nàng yên ổn sinh sống.

Mà lúc này Phong Dực vẫn đang cùng hạt châu lục sắc trong mi tâm tranh đấu hết sức quyết liệt, một bộ phận ý niệm của hắn đã bị hút vào trong hạt châu, một vài tin tức kỳ quái sát nhập vào trong ý niệm của hắn, bởi vậy hắn không biết mình đang được hưởng điểm phúc vô biên.

“Ai...” đúng lúc này một tiếng thờ dài như tiếng Như Lai từ viễn cổ đột nhiên vang lên trong óc Phong Dực. Hạt châu màu lục sắc run lên, Phong Dực nhân cơ hội đem ý niệm hoàn toàn thu về.

Ý niệm vừa trở về trong óc, tất nhiên là Phong Dực tỉnh lại, nhưng rất nhanh hắn ý thức được đầu mình đang bị hai khối thị mềm mại mang theo mùi thơm nhẹ nhẹ đè lên, nếu hắn đoán không sai, chín mươi chín phần trăm là bộ ngực của nữ nhân, lẽ nào trong thời gian ngắn ngủi mất đi ý thức hắn bị nữ nhân nào đó bắt cóc sau đó tiến hành “ngực đãi”

Phong Dực giãy dụa muốn đứng lên nhưng bị ép chặt đến nỗi không nhúc nhích nổi, trên người đối phương ma lực tỏa ra khổng lồ, rõ ràng so với mình không cùng cấp bậc a.

“Tiểu tử thôi nếu không muốn chết thì dừng đi chuyển” Huyết Tâm Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói, gia hỏa này lại trên bộ ngực mẫn cảm của mình động đây, từng đợt cảm giác tê dại truyền đến làm nàng vừa thấy xấu hổ vừa giận dữ.

“Không được đầu đại tỷ, đang là nghi thức tế tự a, người muốn cường ngạnh bản thiếu gia tốt xấu gì cũng phải chọn địa điểm, cũng phải để bản thiếu gia nhìn thấy hình dạng người a” Phong Dực khóc không ra nước mắt úp mặt lên ngực nàng áp úng nói” (DG : ^.^)

“Cầm cái miệng thú của người lại” Huyết Tâm Ảnh oán hận nói, thanh âm gia hỏa đủ lớn để người xung quan nghe được, để cho hắn không nói nữa nàng dùng bộ ngực tăng lực đạo đè lên.

“Ta XX, lần này không lẽ ta bị ngực nữ nhân đè chết sau đó lại xuyên qua sao” Phong Dực vừa há mồm thì một cổ lực lượng khổng lồ đè ép lên, trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ chết kiểu này thật mới mẻ, quả thật chưa lần nào ah.(DG : chết kiểu này)

Đang nghĩ như vậy đột nhiên hắn cảm thấy như có một quả nho nhét vào trong miệng hắn. Theo bản năng Phong Dực khép miệng lại. (DG : tên tên tên)

Mà Huyết Tâm ảnh như bị điện giật cả người bỗng nhiên run lên, lúc này mới ý thức được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, gia hỏa này không ngờ dám ngậm vào của mình

Đúng lúc này nghi thức cũng kết thúc, Phong Dực bật dậy như lò xo, hít lấy từng ngụm không khí lớn, thiếu chút nữa hắn đã bị ngạt thở chết. Hồi quay đầu lại, hắn nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ phẫn nộ, trong mắt hiện lên tia huyết hồng đầy sát khí, bỏ qua những điều này thì nữ nhân đúng là cực phẩm trong nữ nhân, đã đến thời kỳ thành thực, thân thể cùng khí chất phong tình tiêu cô nươg không thể nào sánh kịp. Ánh mắt hắn nhìn xuống dừng lại nhìn chằm chằm trên ngọn nhũ phong như muốn lột sạch quần áo, bên trái trên đỉnh còn in lại rõ ràng một dấu nước miếng.

“Tiểu tử thôi người sẽ chết rất thảm” ánh mắt Huyết Tâm Ảnh như đao đâm vào Phong Dực, khoe miệng nở nụ cười băng lãnh, những người quen thuộc với nàng thì biết ngay nàng đang rất tức giận.

“Rất nhiều người đã nói như vậy a bất quá bản thiếu gia vẫn sống tốt.A, ta nói, đại tỷ người thừa dịp bản thiếu gia đang ngủ cường ngạnh phi lễ, lời này là ta nói mới đúng” Phong Dực liếc xéo Huyết Tâm Ảnh nói.

Huyết Tâm Ảnh hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến hắn.

Trong lòng Phong Dực căng thẳng, nữ nhân này tuy rằng không nhìn hắn nhưng sát cơ vẫn tập trung vào hắn không có thả lỏng. Nữ nhân này thực lực biến thái ít nhất cũng đạt cảnh giới thập dưc thanh ma, muốn thu thập hắn thì quá đơn giản, nhìn bộ dáng này nàng muốn đợi nghi thức tế tự kết thúc là động thủ, phải nghĩ biện pháp mới được.

“Này, lão huynh, nữ nhân này có địa vị gì” Phong Dực hỏi một vị ma tộc cao đẳng bên cạnh, Huyết Tâm Ảnh tuy là cao thủ hàng đầu, người nhận biết nàng cũng nhiều, nhưng trước đây thực lực Phong Dực kém cỏi, Dạ Ma Vương sợ mất mặt khi gặp nàng nên không cho phép hắn tới tham gia Thiên Ma Vương tế tự, tại lần Thiên Ma Vương tế tự lần trước hắn vất vả lắm mới đạt được tâng thứ nhất Dạ Ma Công được tham gia thế nhưng Huyết Tâm Ảnh

sau khi tham gia tế tự xong cũng đi ngay, khó trách sao hấn không nhận ra.

Vị ma tộc cao đẳng kia nhìn hấn không chớp mắt, dường như không tin vào điều mình nghe thấy, kỳ thực trong lòng hấn vừa rất đố kỵ lại vừa thương cảm, đố kỵ vì Phong Dực được tiếp xúc thân mật với người trong mộng của chín mươi chín phần trăm nam tử trong ma tộc, tiếp xúc thân mật như thế đến nằm mơ hấn cũng muốn. Nhưng nghĩ tới thủ đoạn của Huyết Tâm Ảnh hấn không khỏi thương cảm cho Phong Dực, hấn nghĩ thậm chí ngay đến cha người cũng bị nàng truy sát đến chết vật đến không chịu nổi, tiêu tử người chuẩn bị nằm trên giường vài năm đi.

Tế tự đến nghi thức phồn thịnh mãn thiên tiến hành cũng là cuối cùng, hàng trăm vạn ma tộc tham gia tế tự sẽ có một ngày cùng nhau đi ăn cơm, có người sớm đã bắt đầu chửi bới ví dụ như Phong Dực.

Lúc thiên vu ma tộc vừa tuyên bố kết thúc tế tự, Phong Dực lấy tốc độ nhanh nhất đứng lên, há mồm muốn gọi lão gia tử đến cứu. Nhưng hấn vừa mở miệng thanh âm còn chưa phát ra thì một tia khí tức âm lãnh tiến vào trong cơ thể hấn, bắt đầu di chuyển lung tung, nơi nào nó đi qua thì cực kỳ đau nhức khó chịu, giống như bị cắt từng miếng thịt, muốn kêu to nhưng hết lần này đến lần khác lại không mở miệng được.

Đúng lúc này, hạt châu lục sắc trong mi tâm Phong Dực phóng ra một loại năng lượng kỳ dị chống lại khí tức âm lãnh, trong cơ thể Phong Dực như có hai người đang đánh nhau, làm cho sự thống khổ Phong Dực phải chịu đựng tăng lên gấp bội, Phong Dực rất muốn đại não làm một lựa chọn tốt nhất là bất tỉnh nhân sự.

Nghi thức tế tự kết thúc, trăm vạn ma tộc bắt đầu chậm rãi đi về, toàn bộ lập tức trở nên ồn ào, các tửu lâu, tiệm cơm kỹ viện đều đầy khách, mà một vài tin tức nhỏ nhỏ cũng được truyền ra.

“Thật hay giả, con trai thứ mười ba của Dạ Ma Vương trong lúc diễn ra tế tự chiếm tiện nghi của Huyết Tâm Ảnh?” tại một góc tửu quán, một giọng nói đầy kinh ngạc vang lên, tửu lâu đang ồn ào náo nhiệt bỗng trở nên an tĩnh, người nào cũng dựng lỗ tai lên, bất kể nhân loại hay ma tộc đều có đặc điểm là tò mò.

“Lừa các người làm gì? Ta còn thấy tận mắt, lúc đó...” lời này là của một gã ma tộc cao đẳng, thật có khả năng ở gần Phong Dực khi đó, bằng không sao lại miêu tả rõ sống động như chính mình trải qua vậy, ngay cả động tác hay tâm tình đều miêu tả kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dĩ Nhiên Là Bối Bối.

“Không thể nào, nếu như theo người miêu tả thì cuối cùng giống như là Huyết Tâm Ảnh chiếm tiện nghi của Phong Dực a” một người trong đó nghi hoặc hỏi

“Ai biết được? tuy Huyết Tâm Ảnh cao cao tại thượng thế nhưng vẫn là nữ nhân a, nàng cô đơn tịch mịch bao nhiêu năm, có nhu cầu về phương diện này cũng là bình thường” có người mở miệng trên đùa.

“Đúng a, đúng a, trong nhân loại có câu nói nữ nhân ba mươi như sói bốn mươi như hổ, tuổi của Huyết Tâm Ảnh so với nhân loại cũng xấp xỉ bốn mươi, cũng có thể hiểu được a” có người bắt đầu ồn ào.

“Phanh”

Thanh âm vang lên, cửa quán nặng nề rơi xuống, Bối Lệ Tháp lạnh lùng nhìn đám đông ồn ào nói “Ai chán sống thì nhắc lại”

Trong tửu quán nhất thời an tĩnh, không khí có chút quỷ dị, có người từ lúc cửa mở ra đã nhìn thấy Huyết Tâm Ảnh, người nào cũng toát mồ hôi, nhanh chóng chuẩn bị, sợ hãi bà cô này tìm đến gây phiền toái.

Không đầy một lát, tửu quán đang chật ních trở nên hoàn toàn vắng vẻ.

Bối Lệ Tháp vào phòng hỏi “Cô cô tại sao không cho ta giáo huấn những gia hỏa mồm đầy phản kia, thật sự là đáng giận mà”

“Lời đồn như gió không ngừng, nếu người giáo huấn bọn chúng, chỉ làm cho lời đồn càng nhiều hơn, không cần quan tâm đến nó, qua đoạn thời gian là lắng xuống” Huyết Tâm Ảnh nói.

Bối Lệ Tháp gật đầu chần chừ mở miệng “Cô cô, tên khốn kia có làm sao không? Ngày mai ta vẫn muốn cùng hấn tiến hành tỷ thí đã được ước định từ năm năm trước a”

Huyết Tâm Ánh hơi nhủ mày, theo lý mà nói ma khí phế tâm thực cốt không để cho hấn bị hôn mê, một chiêu tối âm tàn đó chỉ gây đau đớn đến tận xương tủy mà thôi còn ý thức vẫn thanh tỉnh, không có khả năng hôn mê. Nhưng mà gia hỏa nọ chịu đau đớn một lát thì bất tỉnh nhân sự, thật là kỳ quái.

“Đừng lo, đến ngày mai là hấn không còn việc gì” Huyết Tâm Ánh nói.

“Nga, vậy có ảnh hưởng đến thực lực của hấn không?” Bối Lệ Tháp hỏi.

Huyết Tâm Ánh kinh ngạc nhìn chăm chăm Bối Lệ Tháp cười hỏi “Người muốn thắng hay là muốn thua?”

Bối Lệ Tháp hờn dỗi dậm chân nói “Cô cô, ta đương nhiên là muốn thắng, bất quá ta cũng không muốn thắng người bệnh, ta muốn hấn thua tâm phục khẩu phục”.

“Hóa ra là như vậy, cô cô còn tưởng rằng ... Ha ha người yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến thực lực của hấn” Huyết Tâm Ánh vỗ vỗ đầu Bối Lệ Tháp, đối với cô cháu gái này nàng yêu thương như là con đẻ.

Kỳ thật khi Phong Dực được người đưa về phủ thì hấn đã tỉnh, trong thân thể hấn luồng khí tức âm lãnh và năng lượng do Định Thần châu phát ra lúc trước còn đấu đá nhau giờ đã không thấy, tựa hồ như chưa từng phát sinh ra chuyện gì.

“A, ta làm sao lại biết hạt châu tên là Định Thần Châu?” Phong Dực nghĩ thầm, hấn tập trung suy nghĩ, một vài đoạn tin tức bắt đầu loáng thoáng hiện ra, tựa hồ như một bộ phận ý niệm lúc trước bị hút vào định thần châu bấy giờ dung hợp vào.

Định thần châu ... ý niệm Pháp trận ... thiên thần ... ma ... không gian âm dương.

Phong Dực không biết nói gì, đoạn tin tức này quá mức rời rạc, căn bản không có khả năng suy đoán toàn bộ.

Đúng lúc này Dạ Ma Vương đẩy cửa bước vào.

“Làm sao lại đi đắc tội với Huyết Tâm Ánh? Ta xem nàng nể mặt ta nên mới hạ thủ lưu tình” Dạ Ma Vương vừa đi vào đã nói, chuyện này bên ngoài đã đồn đãi ầm lên, tiểu tử thú này thật có phong phạm của lão tử năm đó, có lá gan đi chiếm tiện nghi của Huyết Tâm Ánh.

“Ta làm sao biết đó là nàng. Hơn nữa không phải ta đắc tội với nàng, là vị đại tỷ đó phi lễ với ta, lão tử người phải làm cho rõ ràng” Phong Dực tức giận nói, hấn thật sự không biết tại sao lại nằm trong lòng Huyết Tâm Ánh.

“Chỉ bằng vào tiểu tử người, Huyết Tâm Ánh chẳng lẽ đi phi lễ với người? Nhớ ngày đó ta ... khụ khụ ...” Dạ Ma Vương tất nhiên là không tin, chỉ là không nói ra, tuy rằng chuyện ngày trước hấn bị Huyết Tâm Ánh truy đuổi là bí mật được công khai, nhưng trước mặt nhi tử cũng phải giữ gìn tôn nghiêm của mình.

“Ta sao biết được, nói không chừng nàng ấy thấy khó chịu? Lão đầu tử người cũng biết, Huyết Tâm Ánh là nhân vật cùng cấp với người, đều là thập nhị đệ tử ma, ta có thể phi lễ nàng sao?” Phong Dực nói.

Dạ Ma Vương trầm nghĩ, cũng đúng a, nếu Huyết Tâm Ánh không muốn, chỉ bằng vào thực lực tiểu tử thú này mà muốn bá vương ngành thương cung sao (DG : nôm na là hấp diêm ý mà ^.^), sợ rằng còn chưa chạm được vào chéo áo nàng đã bị chặt tay chặt chân, thật sự Huyết Tâm Ánh coi trọng tiểu tử này sao? Dạ Ma Vương nghĩ vậy trong lòng thấy ghen tị, nguyên lai nàng ta muốn trâu già gặm cỏ non a.

“Cộc cộc cộc” lúc trời vừa hừng sáng thì cửa phòng Phong Dực vang lên tiếng gõ cửa.

Cửa vừa mở, Tra Lý, anh em Bối Tất Ngủ Tư lắc mình đi vào.

“Thế nào?” Phong Dực ngồi trên ghế rót một chén trà nóng nhấp một ngụm.

“Sau khi nghỉ lễ tế tự kết thúc hấn cùng với đệ đệ uống rượu tại tửu quán, sau đó mấy vị đệ đệ rời đi, mà hấn thì một mình đi về một khu nhà phổ thông ở phía đông, sau đó ...” Tra Lý nói đến đây nét mặt đột nhiên trở nên kỳ quái.

“Sau đó một nam nhân ma tộc ra mở cửa, nhào vào lòng ngực hấn, sau đó bọn họ ... ọe...” Tra Lý nói đến đây thì nôn khan một tiếng, hai tay khuỷu lên làm tư thế đang hôn môi.

“Phốc” Phong Dực phụt miếng nước trà vừa nhấp xong, ngậy người cả buổi.

“Các người chắc chắn?” một lúc sau Phong Dực mới hỏi.

Ba người đồng thời gật đầu, Tra Lý nói “Mạc Da bây giờ còn đang ở đó canh gác”

“Hắc hắc thật không ngờ a, thanh niên đệ nhất ma tộc Mễ Lạc dĩ nhiên là bối bối a” (DG : gay ý mà) Phong Dực cười quái dị nói, nghĩ tới cảnh Mễ Lạc cùng một nam tử hôn môi, thậm chí XXX, hấn không khỏi thấy lạnh người, buồn nôn.

“Được rồi, bản thiếu gia muốn làm cho hấn cảm thấy khó chịu, chuyện này có thể lợi dụng được hay không” Phong Dực nói.

Trông mắt huynh đệ tinh linh tộc Bối Tất và Ngũ Tư loạn chuyển, Bối Tất mở miệng “Phong thiếu, đừng chuyện này có thể bồi nhọ danh dự hần, hôm nay không phải là đại hội tỷ thí của thanh niên ma tộc sao? Chúng ta có thể bắt tiểu tình nhân của hần...”

“Sau đó khi hần đang tỷ thí chúng ta cho hần chứng kiến tiểu tình nhân của hần đang bị ô nhục....” Ngũ Tư tiếp lời.

“Không sai, tốt nhất lột hết quần áo của tiểu tình nhân hần để cho mấy bác gái ma tộc hảo hảo hầu hạ hần, hắc hắc...” Bối Tất tiếp tục nói.

“Dừng” Phong Dực hô lên, hần dùng ánh mắt sợ hãi nhìn chăm chăm hai huynh đệ Bối Tất Ngũ Tư, vài giây sau đột nhiên cười ha hả nói “Tốt, quả nhiên đủ đề tiện vô sỉ, cứ thế mà làm”

Đại hội tỷ thí thanh niên ma tộc kỳ thực cũng chính là sự tranh đấu giữa tam đại ma vương, tỷ thí đều là tuần kiệt của ba phái ma tộc tuyển chọn ra, đều là ma tộc cao đẳng.

Đại hội tỷ thí được tiến hành trước Thiên Ma Điện, hàng nghìn vạn ma tộc bị hấp dẫn cùng đến, chỉ hơi kém hơn so với ngày tế tự hôm qua, cũng vì vậy mà kẻ thắng trong cuộc tỷ thí cũng vang danh khắp ma tộc.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đại Hội Tỷ Thí

Bối Lệ Tháp ngồi ở phía sau phụ thân huyết ma vương của nàng, một đôi huyết nhãn hướng về phía trận doanh của dạ ma vương mà liếc nhìn, làm sao cũng không tìm được thân ảnh của phong dực.

“Gia hỏa kia không phải sợ nên trốn chứ?” Bối Lệ Tháp trầm nghĩ, nhưng lại biết đây là chuyện không có khả năng, nếu đổi lại là phong dực năm năm trước thì có thể

“Bối Lệ Tháp, tiểu tử kia không có ở đây, không cần tìm.” “Lúc này, một cánh tay trắng tuyết mảnh khảnh khoác lên vai của Bối Lệ Tháp.

Bối Lệ Tháp quay đầu, cảm thấy cô cô nàng Huyết Tâm ảnh đang mỉm cười nhìn nàng, một đôi huyết nhãn giống y nàng thẳng tắp nhìn vào tâm linh của nàng, suy nghĩ trong long dường như không chỗ nào ẩn trốn được.

“Tỷ thí, kiêng kỵ nhất chính là tâm tư không vững, người nếu tiếp tục duy trì cái trạng này đi xuống, khó đảm bảo sẽ không như lần trước trên đại hội bước khắc. Hạ tràng ma vương điện.” Huyết tâm ảnh vỗ vỗ bờ vai bối lệ tháp nói, tỷ thí lần trước mặc dù nàng không có coi, nhưng kết quả của nó trong một thời gian ngắn nhất đã được truyền khắp ma tộc, nguyên bản mọi người cho rằng người đoạt giải nhất là con lớn nhất của Dạ Ma Vương bát đức lục ma Mị Khắc. Ma vương lại bại bởi người so với hần kém hơn một cái cánh giới là Lục Dực lam ma Mễ Lạc, làm cho tất cả mọi người kính mắt ngả trên mặt đất.

Bối lệ tháp hít sâu hai ngụm không khí, ổn định tâm trạng, không sai, nàng thừa nhận, phong dực thay đổi hình tượng phé vật của năm năm trước, một chiêu đánh bại con thứ năm của cuồng Ma vương cùng cảnh giới với hần, làm cho nàng xuất hiện trùng kích vô cùng to lớn, điều này làm cho nàng bắt đầu trở nên suy tính thiệt hơn, bắt đầu tư mình hoài nghi, trước hết tại trên khí thể nàng đã thua một thành, tiếp tục như vậy, nàng bị phong dực đánh bại cũng không phải là không có khả năng.

“Cô, ta hiểu được.” Bối lệ tháp một lần nữa ngấn đầu lên thì tự tin đã trở về trên người của nàng, ánh mắt cũng trở nên kiên định

Huyết tâm ảnh vui mừng gật đầu, nàng lần này lựa chọn lưu lại tỷ thí đại hội, bối lệ tháp là một phương diện, mà còn muốn tận mắt chứng kiến phong dực chiếm nàng hảo đại tiện nghi bị làm nhục là cái phương diện còn lại, người trước là do ở than tình, người sau thì lại là một nữ tính tâm mạnh mẽ phục thù bảm sinh cho phép. Bất quá trong long nàng mơ hồ cảm thấy Bối lệ tháp cũng không nắm chắc chống lại phong dực, có lẽ vẫn xuất hiện biến số rất lớn.

Bên kia phong dực thì trà trộn vào tầng tầng lớp lớp ma tộc, đánh giá trận doanh của tam đại ma vương từ nơi xa.

Ma tộc từ sau Thiên ma vương vĩ đại thì liền chia năm xẻ bảy, bắt đầu rồi loạn kéo dài trăm vạn năm, trước đây Ma tộc đề đầu thần tộc cùng nhân loại lại lần nữa bị đánh về nguyên hình, ranh giới tuy lớn nhưng là vùng đất cần cỗi. Thắng đến gần mười vạn năm trước, dạ ma vương, huyết ma vương, cuồng ma vương hình thành thế chân vạc, hạn chế lẫn nhau đồng thời sống dựa vào nhau, nhờ thế Ma tộc nội chiến mới ổn định, mà danh hiệu của tam đại ma vương từ đây truyền xuống nhiều đời.

Này một thế hệ của tam đại mai vương không thể nghi ngờ đều là kỳ tài ngút trời, đều đem thế lực của mình phát triển đến cực hạn, biểu hiện ra tuy rằng vận duy trì vận bằng một cách vi diệu, nhưng sau lưng lại là sóng ngầm cuộn cuộn trào mãnh liệt, một khi một phương nào quá nhiều sóng ngầm, cái xu thế cân bằng vi diệu này nhất định bị phá.

Trong tam đại ma vương thì dạ ma vương được xưng là ma tộc đệ nhất cao thủ, trên thực tế thì có chút nói quá sự thật, coi như thực lực của hắn hơn hai đại ma vương nữa cấp, nhưng lúc chân chính đánh nhau thì cũng khó nói được kết quả. Dạ ma vương chân chính làm cho mọi người kiêng kỵ là tính ỉn hắc, âm tàn cùng với giả dối, người mãi mãi không cách nào từ trong biểu tình mà đoán suy nghĩ của hắn. Huyết ma vương ngoài mặt như một thân sĩ nho nhã, hắn có nụ cười ôn hòa, dưới cằm vài cọng râu dài bay nhẹ nhàng, như cùng với một trương giả hiền lành, nhưng nếu người cho là như vậy thì người đã sai mười phần, hắn truyền thừa danh hiệu huyết ma vương cũng không phải để không, nếu người xem qua người bị hắn giết thì tự nhiên sẽ minh bạch. Người bị giết vĩnh viễn mang theo nụ cười mà chết, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn, máu tanh, hắn sẽ không đem đối thủ giết chết liền mà là đem đối thủ trở thành một loại đồ chơi, lấy thủ đoạn tàn nhẫn nhất chậm rãi hành hạ cho đến chết. Nói lại có một lần hắn tại một tướng quân của nhân loại mà cắt ba vạn tám ngàn đao, đao nào đao nấy về chiều sâu, độ dài đều không sai chút nào. Mà cuồng ma vương thì mất đề trên mũi, thị sát thành tính, đề nghị điên cuồng lại dương như đi ra từ trong tầng thứ mười tám của Địa ngục Tu La, thích nhất là đem người đánh nát thành thịt băm, nhưng nếu như vậy người liền cho hắn thiếu tâm nhãn, vậy người cũng sai mười phần, hắn đùa âm mưu quỷ kế không có xuất thần nhập hóa như dạ ma vương nhưng cũng không thể nào khinh thường.

Phong dực tính tế suy nghĩ về tính cách cùng lực lượng phía sau của tam đại ma vương, nếu muốn lẫn lộn ở Ma tộc phong sanh thủy khởi, hắn phải lý giải toàn bộ mọi thứ, tìm đúng vị trí của mình, lấy ánh mắt của hắn từ chuỗi tin tức này không khó để phát hiện tình huống ma tộc hiện nay, mâu thuẫn giữa tam đại ma vương đã lên tới đỉnh, bọn họ mỗi người đều là kỳ tài ngút trời, điều đó nói rõ dã tâm của họ không nhỏ, như thế nào lại thỏa mãn với tình trạng hiện nay? Sợ rằng mỗi người nằm mơ cũng muốn nhập chủ, tái sang tạo huy hoàng như Thiên Ma vương.

Mà vào lúc này, tỷ thí đại hội đã bắt đầu. tỷ thí là do cấp thấp hướng về phía đẳng cấp cao lần lượt tiến lên. Bất quá trường hợp đặc biệt duy nhất là trận quyết đấu của phong dực và bôi lệ thấp, trận này làm cả Ma tộc chú mục tỷ thí đặt vào cuối cùng. Lần này tỷ thí đại hội muốn nhiều hơn phân nửa số người vây xem, đại bộ phận đều là hướng về trận quyết đấu của hai người.

Hai người đồng dạng có tên tuổi, nổi danh tại Ma tộc, chỉ bất quá một cái là phế vật, gã còn lại lại là thiên tài rất đúng quyết đấu, trò cười như vậy đã hấp dẫn đầy đủ người xem.

Tam đại ma vương từng người đều phái ra tinh anh trong tinh anh để tỷ thí, nhân số không nhiều, cho nên tiến độ tỷ thí rất nhanh.

Tại lúc hoàng hôn hết sức, tỷ thí đại hội tiến nhập vào giai đoạn cao trào, tới chờ mong một khác ngoại trừ phong dực cùng bôi lệ thấp quyết đấu ra, một khác trận quyết đấu rất nhanh liền bắt đầu, đó chính là con lớn của dạ ma vương mai khắc cùng với con lớn của cuồng ma vương Mễ lạc quyết đấu. Đã một lần so tài trong đại hội tỷ thí, tất cả mọi người cho rằng mai khắc bình an đoạt giải nhất nhưng tại mễ lạc lại làm cho lật thuyền trong mương. lúc này đây có hay không giống như lần trước sì? Mà đã một lần là lực dực lam mà mễ lạc đã tiến cấp cùng với Mai khắc ngang nhau đều là bát dực lục mà, tiến thêm một bước cũng có tước vị ma tộc đệ nhất thanh niên cao thủ của hắn?

Đương Mai khắc. Ma vương cùng mễ lạc đứng ở trên trận là lúc tất cả quần chúng vây xem đều sôi trào lên.

Phong dực lại là nhũ mầy, dựa theo kế hoạch sớm đã định ra, tra lý bọn họ hẳn là sớm phải ra tay, thế nào mà bây giờ còn không có ai hỏi âm với hắn, lẽ nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

“Mễ lạc, đã một lần để người may mắn thắng, lần này ta sẽ không cho người thêm cơ hội nào nữa.” Mai khắc. Ma vương cấp bách nhìn chăm chăm Mễ lạc lạnh giọng nói ra, để chờ giờ phút này tới, hắn đã đợi năm năm.

“Ha ha, Mai khắc, năm năm trước ta có thể đem người dẫm nát dưới chân, lần này thì cũng không ngoại lệ.” Mễ lạc cười nhạt nói, khí chất hắn cùng phụ thân hắn cuồng ma vương rõ ràng bất đồng, nếu có người nói hắn là con của huyết ma vương thì sẽ có rất nhiều người tin.

Mai khắc ma vương khoe miệng vừa kéo, quả nắm cổ sức nắm chặt, trong đôi mắt lóe ra hắc mang lạnh lùng.

Mễ lạc thì lại ánh mắt ngưng trọng, chuẩn bị tiếp chiêu.

Nhưng đúng lúc này, Mai khắc ma vương khí thế nhất thời biến mất. ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía sau của Mễ Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thuật Pháp Bí Truyền

Mễ Lặc vô thức quay đầu lại, được một nửa hấn nhận ra mình đã bị lừa. Nhưng không còn kịp nữa rồi, một điểm hắc mang như lưu tinh bắn về phía cổ họng hấn.

Trận quyết đấu giữa các cao thủ cùng đẳng cấp, thường thì chiêu đầu tiên sẽ quyết định đến kết quả của trận đấu, cái này gọi là một bước bị động, từng bước bị động.

Sau năm năm trước, Mạ Khắc vẫn chỉ là bát dực lục ma. Nhưng hiện tại hấn đã đạt đến đỉnh phong tầng thứ chín của Dạ Ma Công, nói cách khác hấn chỉ còn cách thập cánh thánh ma chỉ một bước ngắn. Còn Mễ Lặc, sau hai năm chuyên tâm tu luyện cũng đã đạt cảnh giới bát dực lục ma. Tuy cùng cấp cảnh giới nhưng thực lực lại phân biệt rõ rệt. Mạ Khắc xuất ra một kích, đừng xem điểm hắc mang chỉ bằng đầu ngón tay cái nhưng mà ngưng tụ đến phân nửa ma lực, nếu bắn trúng yết hầu của Mễ Lặc thì cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Hầu như tất cả người xem đều phải thốt lên, Mạ Khắc quả thực âm hiểm như cha của hấn Dạ Ma Vương, đầu tiên là sáo trá, sau đó thì chiêu đầu tiên lại là sát chiêu, ý định muốn lấy lại thể diện sau khi bị sỉ nhục trong trận chiến năm năm trước.

Trong tiếng kinh hô của đám đông, thân ảnh Mễ Lặc hạ đột nhiên lóe lên tia quỷ dị, nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, chỉ thấy đắc na hắc mang bị bám một đóa xán lạn chính là huyết hoa biến mất trong không trung.

Toàn trường một mảng im lặng, lúc sau, ở phía sau Mạ Khắc Ma Vương một trận hắc sắc ma khí bắt đầu khởi động. Mễ Lặc Hạ tức thì xuất hiện ánh mắt mang theo điên cuồng sát ý nhìn Mạ Khắc Ma Vương, trên vai phải hấn bị một vết thương hình ngón tay, vết máu loang lổ.

“Cuồng Ma Vương nhất mạch chính là Hắc Âm Chi Thuật! Không phải chỉ khi nào đạt đến cảnh giới Thập Dực Thánh Ma mới có thể học được sao? Làm thế nào mà hấn có thể sử dụng được?” Dạ Ma Vương, Huyết Ma Vương đồng thời nhíu mày, tuy rằng ma tộc từ trước tới nay chỉ lưu truyền công pháp còn chiêu thức thì chỉ có thể dựa vào năng lực bản thân mà tự lĩnh ngộ. Thế nhưng Tam Đại Ma Vương đều có một vài thuật pháp bí truyền được truyền lại từ nhiều thế hệ trước, thông thường chỉ truyền cho tân Ma Vương kế nghiệp. Nhưng mà thuật pháp bí truyền lại bị giới hạn bởi cấp bậc, chỉ ít cũng phải là Thập Cánh Thánh ma mới có thể luyện được.

Nói đến đây, không thể không đề cập một chút đến thực trạng hiện nay của Ma tộc. Từ sau Thập Bát Dực Ma Thiên Ma Vương, không có nỗi một người có thể luyện tới cảnh giới mười tám cánh như vậy nữa. Mà ngay cả cảnh giới Ngân Ma mười bốn cánh trong Ma tộc cũng rất ít, có thể đằng sau Tam Đại Ma Vương tìm được một hai vị, nhưng Ma tộc cao thủ Thập Lục Dực Kim Ma cảnh giới thì chỉ có trong truyền thuyết.

Bí truyền thuật pháp của Vương tộc Ma tộc đã lưu truyền đến vài trăm vạn năm nay, tin rằng Tam Đại Ma Vương ít nhiều cũng được truyền thụ lại. Hiện nay thuật pháp bí truyền cấp thấp nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Thập Dực Thánh Ma mới đủ khả năng tu luyện, hơn nữa thuật pháp bí truyền chỉ có Ma Vương kế nghiệp mới được tu luyện, bởi vậy Ma tộc cao thủ có được thuật pháp bí truyền hiện nay chỉ có Tam Đại Ma Vương. Nhưng mà Mễ Lặc hạ chỉ dựa vào Lục Ma bát cánh cảnh giới liền có thể sử dụng, lúc này Dạ Ma Vương cùng với Huyết Ma Vương trong lòng sản sinh cảm giác lo lắng. Nếu Cuồng Ma Vương tìm được phương pháp rút ngắn cảnh giới tu luyện bí truyền thuật pháp thì đối với bọn họ mà nói đó không hẳn là một chuyện tốt.

Về thuật pháp bí truyền, uy lực của nó tất nhiên là không thể đoán trước được, hơn nữa cảnh giới càng cao khi tu luyện thuật pháp bí truyền thì uy lực xuất ra lại càng lớn. Nói cách khác nếu hai người cùng cảnh giới nhưng có một người tu luyện bí truyền thuật pháp thì có thể làm cho đối thủ trọng thương thậm chí là tử vong. Thi triển bí truyền thuật pháp cũng có đại giới, vì có bí truyền thuật pháp một khi phóng ra thì người thi triển nó nếu không tử vong thì cũng sẽ trở thành một phế nhân. Mà Hắc Âm thuần di thuật phóng ra làm cho tốc độ bạo tăng có thể dùng để chạy trốn hoặc công kích, có thể duy trì trong một canh giờ, đại giới là người sử dụng nó bị tụt một cảnh giới.

Lúc này khoe miệng Cuồng Ma Vương co giật một hồi, Mễ Lặc Hạ chưa đủ kinh nghiệm không những bị tụt một cảnh giới mà lúc này Dạ Ma Vương cùng với Huyết Ma Vương biết được bí mật của hấn, tình thế của hấn lúc này vô cùng bất lợi.

“Mạ Khắc, lão tử giết tên dê tiện ga hóa nhà ngươi.” Mễ Lặc Hạ điên cuồng hét lên một tiếng, rồi bắt đầu điên cuồng tấn công, hiện tại xem ra hấn được di truyền tính nóng nảy của Cuồng Ma Vương.

Sau khi Mễ Lặc hạ sử dụng Hắc Âm Thuần Di Thuật, tốc độ bạo tăng mà một kích của Mạ Khắc Ma Vương lại không trúng đích đồng thời cũng chứng kiến mễ lặc hạ phóng ra thuật pháp bí truyền ở phía sau liền trúng một chiêu. Sau một thời gian rút cuộc cũng bị buộc lùi vào thế chống cự, cứ theo đà này thì chuyện thất bại chỉ là sớm hay muộn.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa một thân ảnh tiến đến gần Phong Dực, hướng hấn đánh một cái thế thủ.

Phong Dực thờ phào nhẹ nhõm, khẽ gạt đầu, sau đó hướng trận doanh của Dạ Ma Vương mà đi tới.

Hấn thân nhiên đi đến bên cạnh Dạ Ma Vương cũng không có ngồi xuống, đang nhìn chăm chăm không dời mắt khỏi cuộc tỷ thí thì Dạ Ma Vương đột nhiên than khẽ, tự mình lầm bầm: “Mạ Khắc không cầm cự được bao lâu nữa.”

Phong Dực trong lòng cười thầm, không hấn nhất định là như vậy.

Đúng lúc này, từ phía trước quần chúng Ma tộc đang vây xem đột nhiên truyền đến một tiếng nói, chỉ thấy được một nam tử Ma tộc tướng mạo có chút nữ tính.

Làn sóng xôn xao lan tỏa khắp quần chúng Ma tộc, trong lúc nhất thời kinh tâm động phách làm cuộc tỷ thí bị một trò khôi hài làm cho mất hết vinh quang.

“Áo...” Ma tộc thanh niên kia gồng mình hét lên một tiếng chói tai xuyên phá tận trời.

Mễ Lặc Hạ đang điên cuồng tấn công đột nhiên giật mình, hắn cảm thấy tiếng hét này rất quen thuộc a.

Mễ Lặc Hạ nhìn thấy vợ mình phải chịu vũ nhục, khoe mắt có chút cay cay, hắn muốn lập tức xông lên đem mấy con chó xấu xí băm thành trăm mảnh, ôm vợ trong vòng tay âu yếm mà thương tiếc. Nhưng hắn không thể, hắn không thể thua càng không thể làm cho cha hắn Cuồng Ma Vương cùng với con dân trong lãnh địa phải hổ thẹn.

Mại Khắc Ma Vương đã nhìn ra Mễ Lặc Hạ trong lòng đang dao động lập tức phát động cường thế phản kích

Mễ Lặc Hạ tâm tư trầm xuống, nhưng tiếng rên rì của vợ hắn càng lúc càng lớn giống như ma âm vây quanh hắn, thỉnh thoảng thoáng nhìn lại thì thấy mấy tên nam nhân Ma tộc giờ trở trước mặt hắn, sờ mó lung tung. Trong lúc nhất thời lửa giận đã che lấp mất lý trí của hắn, tâm tư hắn từ lâu đã không còn để ý đến cuộc tỷ thí

Mà Mại Khắc Ma Vương nhận ra đúng một sơ hở, một quyền mang theo Hắc Ám ma lực khổng lồ hung hăng đánh vào ngực của Mễ Lặc Hạ, chỉ nghe tiếng xương cốt vỡ vụn, Mễ Lặc Hạ bị đánh ra khỏi lời đài.

Nhưng điều khiến người ta không tưởng chính là Mễ Lặc Hạ thân thể gần chạm đất thì bốn người dựng lên hóa thành một đạo hắc mang nhắm phía quần chúng mà nhắm tới, chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết, huyết vũ loạn bay, Mễ Lặc hạ đã biến mất trên không trung

Tất cả mọi người ghen hờn nhìn trần trời, một lúc lâu mới phát hiện bức tượng người con gái Ma tộc lửa thể đã bị vỡ thành nhiều mảnh, mà thanh niên ma tộc âm nhu cùng với Mễ Lặc đã không còn thấy tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thị Huyết Ngư Long Chủ

Cuồng Ma Vương đang cực lực khắc chế lửa giận bạo phát trong người, khuôn mặt đáng sợ của hắn giờ đây càng thêm đáng sợ. Hắn chẳng thể nghĩ tới sẽ có một kết cục như vậy, việc Mễ Lặc phải dùng tới con bài bí mật hắn không để trong lòng, nhưng hiện tại con bài đó lại thua một cách thảm bại, cuối cùng lại diễn ra một màn anh hùng mỹ nam chí, lúc này đây nét mặt già nua của Cuồng Ma Vương hiện rõ mòn mỏi.

Huyết Tâm Ảnh kinh ngạc không ngớt, nàng nhìn về phía trận doanh nơi Dạ Ma Vương đang an tọa, ánh mắt dừng lại tại Phong Dực, tuy rằng hắn cũng tỏ vẻ ngoài ý muốn nhưng xen lẫn có vẻ kinh hi, nhưng vừa rồi tức thì chợt leo lên về đặc ý điều đó cũng không tránh khỏi ánh mắt của nàng.

Đang ưỡn ngực đắc ý thì Phong Dực đột nhiên nhận ra điều gì, vừa nghiêng đầu thì hắn cùng với Huyết Tâm Ảnh bốn mắt nhìn nhau, tâm trạng không khỏi dao động. Nữ nhân này thật lợi hại tựa hồ nhìn thấu tâm can hắn, bất quá hắn há lại chịu làm người thua cuộc, con người hướng Huyết Tâm Ảnh khiêu khích, ánh mắt hướng tới bộ ngực cao vút của nàng.

Huyết Tâm Ảnh chỉ cảm thấy bộ ngực bị một trận nhiệt cảm đảo qua, gương mặt xinh đẹp không khỏi trầm xuống, vừa tức giận nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên, loại ánh mắt có thần này thì với cảnh giới tứ đức hoàng ma không thể nào có được? Loại ánh mắt hữu hình này nếu như thực lực đạt đến cảnh giới nhất định sẽ tạo thành một loại cảm giác bị áp bức, mà bộ ngực truyền đến cảm giác rất chân thực giống như bị người vuốt ve qua, hai người trong lúc đó tồn tại sự khác biệt về tính chất, nhưng cái cảnh giới này mặc dù là nàng cũng chỉ là nghe nói qua, có lẽ cảm giác vừa rồi nói không chừng là sự tưởng tượng của nàng.

Mại Khắc Ma Vương bình thần trở lại trại doanh của Dạ Ma Vương, tại lúc đi qua bên cạnh Phong Dực đột nhiên dừng lại, mở miệng nói :”Thập tam đệ, đại ca thiếu đệ một cái nhân tình.”

“Đâu có, sau này cần phải rõ a.” Phong Dực cười nhạt nói.

Các huynh đệ còn lại không hiểu gì chỉ biết nhìn bọn họ, không biết là họ đang nói đến cái gì nữa? Dạ Ma Vương tuy tỏ vẻ hiểu sự tình tựa hồ trong lòng đã sớm biết kết cục, nhưng trên thực tế, lão Dạ trong tâm cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Ở trước mặt các con lão không thể mất thể diện, dù sao sau khi sự việc xảy ra lão nhất định phải điều tra rõ sự tình.

“Lát nữa đấu với Bối Lệ Tháp, ngươi có nắm chắc phần thắng không?” Mại Khắc Ma Vương hỏi, rất rõ ràng hắn cùng với tiểu đệ đệ này quan hệ đã tốt hơn rất nhiều.

“Ngươi cứ nói đi? Lão đại.” Phong Dực ôm hai cánh tay hỏi ngược lại.

Mại Khắc Ma Vương cười lớn vỗ vai Phong Dực nói :”Như vậy tất cả chúng ta đang chờ được đại khai nhãn giới, tiểu nha đầu kia của Huyết Ma

Vương cũng có một chút bản lĩnh đó, người phải cẩn thận.”

Huyết Ma Vương dẫn mấy người con nuôi cùng với Bối Lệ Tháp đi tới trước Dạ Ma Vương và Mị Khắc Ma Vương tươi cười biểu thị chúc mừng, song lời nói lại như đang nói đến trưởng nam của Cuồng Ma Vương Mễ Lạc, tự nhiên đối với hắc Bát Dực Lục Ma cảnh giới mà học xong thuật pháp bí truyền, một vài người ngoài sáng với trong tối gây xích mích cùng với chĩa mũi nhọn về phía một nhà Cuồng Ma vương đang phải lo lắng cực độ.

“Phong Dực, người chuẩn bị tốt tinh thần nhận thua chưa?” Bối Lệ Tháp đi tới trước mặt Phong Dực, ngẩng cao đầu, lấy ánh mắt miệt thị mà nhìn hắc như đang nhìn một con kiến hôi sắp chết, lời nói kèm theo khí thế dọa người.

“Ha ha, tiểu Bối Lệ, người đã chuẩn bị tốt cho đêm động phòng rùi sao?” Phong Dực cười nói, đối với nàng biểu thị khí thế căn bản bất vi sở động, làm cho các huynh đệ của hắc phải cười vang.

“Người...” Bối Lệ Tháp giận đến nổi tím tái mặt mày, nhưng không làm gì được đành phải hít hai ngụm khí thật sâu mới có thể đè nén được cục tức này xuống, nàng cũng không hiểu vì sao tên gia hỏa này luôn gây xích mích với nàng chả nhẽ hắc thật sự có bản lĩnh đánh bại nàng sao?

“Thiếu sinh, miệng lưỡi giảo hoạt, đợi lát nữa người đừng hòng cầu xin ta tha thứ!” Bối Lệ Tháp oán giận nói.

Phong Dực dùng ánh mắt tình tứ nhìn Bối Lệ Tháp mà nói: “Chỉ sợ có người ở dưới chân của ta mà cầu xin tha thứ.”

Bối Lệ Tháp cắn răng, thân hình nhoáng lên đã thấy xuất hiện ở giữa võ đài, vươn tay chỉ về phía Phong Dực làm động tác thể hiện sự khinh địch. Cùng lúc đó Ma tộc quần chúng vang lên thật lớn tiếng gầm, trọng tâm chính rốt cuộc sắp bắt đầu rồi, hơn nữa ở dưới tình huống này có thể sánh bằng một bước kích thích nhiều lắm.

Phong Dực thản nhiên cười, nhún chân một cái bay lên trời, thân thể tuyệt mỹ lơ lửng trên không tăng thêm vài phần tiêu sái rồi rơi xuống đứng trước mặt Bối Lệ Tháp.

“Người khản trương muốn cầu xin sự tha thứ, ta đây cũng không thể xấu hổ từ chối.” Phong Dực cười lớn nói, nụ cười mang theo một cổ tử vong hương vị.

Bối Lệ Tháp liên tưởng đến câu nói vừa rồi của Phong Dực, còn chưa biết ai cầu xin ai tha thứ? Lúc này tiềm thù vi cuồng, một cổ ma khí âm hàn đánh thẳng hạ bộ của Phong Dực.

Phong Dực sao có thể không đề phòng nàng, hắc khẽ nghiêng người tránh qua một bên, nữ nhân này xuống tay thật tàn nhẫn muốn cho hắc tuyệt tự tuyệt tôn a.

Nhưng mà Bối Lệ Tháp lại không muốn buông tha, như quỷ mị quanh co quấn lấy trên người của phong dực, thủ chương trong suốt trôi nổi một trận hắc mang liên nhắm về phong dực trong ngực, một chiêu điển hình của xuất phát từ nội tâm thủ tay.

“Muốn đoán được tâm tư của bản thiếu gia không có dễ dàng như vậy đâu, tốt đến phiên bản thiếu gia ra tay.” Phong dực cười hắc hắc, tay phải quỷ dị lóe lên, cũng không thấy như thế nào, chính là dùng hai ngón tay đem thủ chương của Bối lệ tháp giữ lại.

Chiêu này vừa ra, Tam Đại Ma Vương đều cả kinh, phải biết rằng Phong Dực so với Bối Lệ Tháp kém hơn một cảnh giới, nhất chiêu công kích sắc bén vừa rồi lại có thể bị hắc hóa giải một cách dễ dàng, tưởng chừng như hai người cùng cảnh giới.

Mà lúc này quần chúng Ma tộc vây quanh xem cuộc tỷ thí một lần nữa không yên vị, nguyên nhân là họ muốn đến gần để xem đệ nhất thiên tài mỹ nữ làm thế nào để giáo huấn đệ nhất phế vật, hiện tại tựa hồ như không có chuyện như thế, mỗi người thần tình bắt đầu chăm chú, ai cũng sợ mình bỏ lỡ một tình tiết của trận tỷ thí, đối với họ mà nói thì cuộc tỷ thí này bây giờ mới thật sự bắt đầu.

“Hãy xem ta làm thế nào đem cái thân xác thối của người cho chó ăn.” Bối Lệ Tháp huyết nhãn ngưng trọng, trong sâu thẳm trôi nổi mây sắc quỷ dị.

Trong sát na, Phong Dực chỉ cảm thấy lạnh tóc gáy, cảm giác nguy hiểm trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, căn bản không thể có thời gian suy nghĩ, thân thể hắc theo bản năng lùi về sau vài bước, liên tiếp tạo ra hư ảnh.

Chỉ nghe keng một tiếng như rỗng ngâm quanh co thanh minh tiếng động, một đạo huyết ti do cánh tay bị chế trụ của bối lệ tháp xuất hiện, hướng về phía lòng ngực phong dực mà cắt ngang qua tới.

Phong Dực tại cách đó không xa đứng lại, sâu thẳm trong đôi mắt đen tuyền đang co rút nhanh, lòng ngực hắc chỗ da mền bị cắt ngang mở một đạo mười tấc to lớn họa khẩu, máu tươi nhè nhẹ đang từ bên trong chảy ra.

Mà từ trong lòng bàn tay của bối lệ tháp dần hiện ra một tia máu giống như có sinh mạng quanh co nhanh chóng tại quanh thân nàng vòng quanh vài vòng, lần thứ hai phát ra một tiếng thanh minh dừng tại trong tay nàng, hóa thành một cái huyết sắc chùy thủ, thân chùy dùng văn tự cổ đại để khắc hai cái ký hiệu vận vận, lộ ra dày đặt huyết tinh sát khí.

“Thị huyết ngưng long chùy!” Có không ít con mắt đã nhận ra lại lịch của huyết chùy, trong truyền thuyết Thiên Ma Vương đã thỉnh cầu đệ nhất binh khí Đại Tương Tư để mạch gia, bên trong phong ấn hồn phách viễn cổ mãnh thú ngưng long, rất có linh tính, sau tám đời liên huyết chùy này thuộc về Huyết Ma Vương.thật không ngờ Huyết Ma Vương đã sớm truyền bảo khí cho Bối Lệ Tháp, điều này cũng có nghĩa là nàng sẽ trở thành Huyết Ma Vương kế nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hoàng Kim Cấp Ma Pháp Quyền Trục

“Tiểu nữ không hiểu chuyện, mong rằng Dạ Ma lão huynh thứ lỗi, hai là... Thị huyết ngư long chủy này chỉ là cho nàng phòng thân, không ngờ rằng tiểu nữ lại mang ra dùng trong cuộc tỷ thí.” Huyết Ma Vương áy náy với Dạ Ma Vương nói.

“Huyết Ma lão đệ không cần phải như thế, quy tắc của cuộc tỷ thí là có thể mang bất kỳ loại vũ khí nào, cứ mặc kệ đi, chúng ta là trường bối chỉ cần đứng một bên hảo hảo xem là được rồi.” Dạ Ma Vương ngoài miệng nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ không ngọt, trước cuộc tỷ thí hắn đã định giao Âm Sát Tầm Ti giáp cho Phong Dực để hộ thể, lại không ngờ Bối Lệ Tháp tiểu nha đầu kia lại sớm xuất chiêu, tám chín phần là do thằng nhãi Huyết Ma Vương an bài từ trước rồi.

Đúng lúc này Phong Dực đột nhiên điên cuồng gào thét một tiếng, phía sau hai đôi ma dực đã xuất hiện, trên trán hai đạo vân vàng trong nháy mắt sáng lên...Mà cùng lúc này phía sau Bối Lệ Tháp cũng xuất hiện ba đôi ma cánh, Thị Huyết Ngư Long Chủy trong tay chỉ phía phong Dực.

Chênh lệch một cái cảnh giới là một đạo khoảng cách không thể nào vượt qua, cái chân lý này trước mặt người Mễ Lạc đã bị phá, nhưng tại người Phong Dực thì lại là triệt để bị phá vỡ.

Bối Lệ Tháp dưới tình huống dùng hung khí Thị Huyết Ngư Long Chủy, Phong Dực không ngờ cùng nàng có thể chiến đấu đến mức bất phân thắng bại, không có sử dụng bất kỳ âm mưu quỷ kế nào, hoàn toàn dựa vào thực lực chân chính, chỉ ít tại đại đa số người xem ra là như vậy.

Chỉ là Phong Dực tự biết mình gặp nguy, không sai tuy chiêu thức của hắn có uy lực, thế nhưng chiêu thức có uy lực thì có tác dụng gì? Thị Huyết Ngư Long Chủy kia chính là hung khí, lúc đầu nếu hắn né tránh chậm chút nữa thì hắn đã có một kết cục bi thảm. Hắn bây giờ là dùng một loại phương pháp đặc thù kích thích tiềm lực của bản thân, làm cho thực lực trong thời gian ngắn tăng lên đáng kể, thế nhưng lại không duy trì được bao lâu, mục đích là để tiêu hao ma lực của Bối Lệ Tháp, nàng công kích càng ác thì hắn càng cao hứng.

Bối Lệ Tháp trong lòng cảm thấy khiếp sợ Phong Dực, vốn tưởng rằng nàng chỉ cần bảo trì bình tĩnh, lại có Thị Huyết Ngư Long Chủy tương trợ thì việc đánh bại Phong Dực không thành vấn đề. Nhưng điều nàng không dự liệu chính là nàng toàn lực tấn công, Phong Dực không có sử dụng chiến thuật du đấu như nàng dự liệu mà cùng nàng đối công hơn nữa công lực không hề dưới nàng, thậm chí nàng còn sinh một loại ảo giác, nếu trong tay nàng không có Thị Huyết Ngư Long Chủy thì nàng đã thua.

Một trận quyết đấu tuyệt vời làm cho cư dân Ma tộc được mãn nhãn. Ma tộc phần lớn thích trực lai trực khứ, cứng đối cứng, với bọn họ mà nói cuộc tỷ thí này so với cuộc tỷ thí giữa Mị Khắc và Mễ Lạc có phần hấp dẫn hơn.

Dưới đài Huyết Ma Vương cùng với Cuồng Ma Vương đều hướng ánh mắt tới Dạ Ma Vương, nghĩ thầm, tên tiểu tử thứ mười ba của Dạ Ma Vương trong thời gian ngắn thực lực bạo tăng không phải do bí truyền thuật pháp hay sao? Bất quá hắn tới cùng cũng chỉ là Tử Dực Hoàng Ma Nhưng có thể khẳng định hắn đã dùng phương pháp nào đó làm cho thực lực bạo tăng, bọn họ không ngờ rằng lúc này Dạ Ma Vương cũng có suy nghĩ giống như vậy.

Tấn công lâu mà vẫn không được gì, Bối Lệ Tháp cảm thấy trong lòng bức bối, nàng liền quát một tiếng liều lĩnh tấn công liều mạng. Chỉ thấy trên lôi đài ma khí bắt đầu khởi động, thân ảnh tung bay, Thị Huyết Ngư Long Chủy hóa thành từng huyết ti bay lượn trong không trung.

Phong Dực xuất chiêu mạnh nhất trong cảm long thủ cùng với Bối Lệ Tháp liều mạng, đột nhiên thấy toàn thân mềm nhũn, từ giữa không trung rơi phịch một cái xuống mặt đất, sắc mặt tái mét xanh xao, thở hổn hển tựa hồ khí lực đứng lên cũng không còn.

“Quả nhiên...” Tam đại Ma Vương trong lòng đều nói thầm lên một tiếng, Phong Dực dùng phương pháp tăng cường thực lực nhưng chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn, lúc này đã có thể đoán biết trước được kết cục.

Dạ Ma Vương ngã xuống trên mặt không có vẻ thất vọng, dù sao thì ban đầu hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý, đối với lời thề của Phong Dực chắc chắn đánh bại Bối Lệ Tháp thì hắn cũng đã không còn tin tưởng.

Lúc này, Bối Lệ Tháp cũng rơi xuống đất đứng lại, thể lực tiêu hao quá lớn, nàng cũng giống như Phong Dực đang thở hổn hển, bộ ngực cao vút cũng theo hơi thở mà dâng trào mãnh liệt, trên trán cũng thấy xuất hiện những giọt mồ hôi.

“Ngươi nhất định phải chết!” Bối Lệ Tháp thở dài, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, rồi nghiêng răng nghiêng lợi đi tới chỗ Phong Dực

Dưới đài, đôi mi thanh tú của Huyết Tâm Ảnh nheo lại, nàng cảm thấy Bối Lệ Tháp hành động rất thiếu cẩn thận, lúc này phương pháp bảo đảm nhất là đứng ở xa khu động Thị Huyết Ngư Long Chủy đem phong dực triệt để đánh bại, tiểu tử này quỷ kế đa đoan, hơn nữa còn làm cho nàng nhìn không ra,

ai biết trạng thái hần bây giờ có phải là giả hay không ? Nhưng nằng thân tại dưới đài nên không thể nào nhắc nhở.

Bối Lệ Tháp đi tới trước mặt Phong Dực, há mồm đang định chăm trực, thanh âm vẫn chưa từ trong cổ họng phát ra, thì thấy một đạo kim quang từ tay Phong Dực phóng ra, theo bản năng Thị Huyết Ngư Long Chủy trong tay nàng vung lên hướng đạo kim quang kia chém xuống, nhất thời ánh sáng chói mắt hiện ra, toàn bộ lôi đài bị bao phủ dày đặc bởi hàn khí, biến cố này làm cho tất cả mọi người ngây ra.

Đợi đến khi hàn khí tan ra, tất cả mọi người đều phải há hốc mồm không dám tin vào mắt mình, chỉ thấy được trên lôi đài, một Phong Dực suy yếu đang đứng sừng sững còn đối diện hần là một khối băng lớn hình thoi, có thể thấy rõ đứng sừng sững trong đó là Ma tộc đệ nhất thiên tài mỹ nữ Bối Lệ Tháp đang bị băng phong trong đó, giống như một khối hồ phách đã bị đóng băng hàng vạn năm.

"Này.... Đây chính là thánh ma pháp băng phong không độ, hần vừa rồi chính là đã sử dụng ma pháp quyền trực cấp hoàng kim!" Huyết Tâm Ảnh thất thanh kêu lên.

Ma pháp quyền trực cấp hoàng kim! Toàn bộ Ma tộc đều thất thanh kêu lên. Nhân loại sáng tạo ra ma pháp quyền trực đối với ma tộc mà nói cũng có nghe nói qua, tất nhiên là cũng biết ma pháp quyền trực cấp hoàng kim là vật phẩm vô cùng giá trị.

"Đúng là phá gia chi tử..." Dạ Ma Vương biết được Phong Dực sử dụng ma pháp quyền trực cấp hoàng kim không khỏi đau lòng mà thầm mắng, một cái ma pháp quyền trực cấp hoàng kim nếu đem ra bán đấu giá cũng phải đến mấy ngàn vạn kim tệ, mà lãnh địa của hần hằng năm thu nhập từ thuế bắt quá cũng chỉ hơn một tỷ kim tệ, không tính quân phí cùng với những chi phí khác thì số tiền dư không nhiều, ôi, Ma tộc nghèo a. Thu nhập từ thuế của một đại quốc nhân loại có thể đủ để nuôi cả Vương tộc Ma tộc.

Lúc này mọi người đều cho rằng tất cả đều đã kết thúc, con mắt Phong Dực tối sầm xuống, dị biến xuất hiện. Chỉ thấy được tại băng phong Thị huyết Ngư Long Chủy trong tay Bối Lệ Tháp chợt lóe lên, khối băng bắt đầu rạn nứt. Bỗng nhiên, vụn băng văng tứ tung một con huyết sắc quái thú nhanh như chớp phóng về phía phong dực.

Lúc này Phong Dực cũng há hốc mồm, căn bản không thể nào tránh kịp, chỉ còn biết đứng yên trơ mắt nhìn huyết sắc quái thú đánh về phía mình.

Mà lúc này, Phong Dực liền cảm thấy một trận thanh lương ở mi tâm, tiếp đó là toàn thân đau nhói, một trận động kinh phát tác khiến cơ thể mãnh liệt run rẩy sau đó liền ngã xuống

Sắc mặt mọi người thập phần kinh ngạc, chỉ biết Thị huyết Ngư Long Chủy đánh vào phong dực rồi đột nhiên tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mà hần thì giống như bị điên loạn ngã xuống, không biết do vô tình hay cố ý chính là hần lại ngã xuống đúng chỗ bối lệ tháp đang nằm, rồi hai người miệng dính chặt lấy miệng giăng co một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người Chính Là Hồng Nhan Của Ta

"Hần mà không cố ý thì ta sẽ tự chặt cái đầu này xuống." Mãn tỷ thí kết thúc, nhiều tiếng nói phía sau lưng Phong Dực vang lên, đều là của các thanh niên Ma tộc có phản tức giận và cũng chưa xót.

Bất quá tình hình hiện tại cũng xác thực rất mập mờ, Phong Dực đang nằm đè lên Bối Lệ Tháp, hai người bốn mắt đang trợn trừng, còn môi thì dính xác... dính chặt lại với nhau. Hần phát thệ, hần không phải là cố ý a.

"Người còn không đứng dậy cút ngay." Bối Lệ Tháp sau khi bị băng phong ngoại trừ trông mắt thì toàn thân không thể động đậy, bởi vậy chỉ có thể dùng nhân thân xấu hổ và giận dữ hò hét ầm lên.

"Bản thiếu gia cũng không nhúc nhích được a, không phải ta không có tâm muốn thoát mà quả thật thân thể không theo điều khiển nữa rồi." Phong Dực thì lại làm vẻ mặt vô tội dụng nhân thân đáp lại, vẫn như cũ không nhúc nhích, nhìn trời chứng giám, hần hiện tại cũng là không thể nhúc nhích.

Tam đại Ma Vương cũng nhìn một chút, lại không có phản ứng gì. Dựa theo quy tắc tỷ thí, nếu song phương trong thời gian nhất định cùng không thể nhúc nhích thì có thể xử hòa, nhưng nếu có một bên nằm trên người đối thủ, mà người nằm dưới trong một đoạn thời gian không thể khôi phục hành động năng lực phản kháng, thì người đè trên được tính là thắng.

Tình huống quỷ dị này cứ trôi qua từng giây từng phút, làm trọng tài là Ma tộc thiên vu nhìn một chút thời gian, rốt cục mở miệng tuyên bố Phong Dực Ma Vương thắng lợi. Hơn nữa càng thêm quỷ dị chính là, cái tuyên bố kia vừa đưa ra một lát, hai người không ngờ đồng thời khôi phục năng lực bật dậy, giống như là hai người được giật dây diễn một vở kịch vậy.

Thấy các tộc nhân xung quanh đang sôi trào lên, Phong Dực hướng phía Ma tộc quần chúng phát dương ồ ào phát tay, sau đó quay lại nhìn Bối Lệ Tháp đang thất hồn lạc phách, nàng chần chờ một lúc rồi mỉm cười nói :

"Ta Bối Lệ Tháp nói lời giữ lời, ngươi đã thắng ta, ta nhất định sẽ gả cho ngươi, thế nhưng ngươi nếu muốn lấy ta, phải dựa theo quy củ Ma Vương quốc, chỉ cần ngươi có thể vượt qua ba vùng cấm địa của Huyết Ma Vương Quốc, sau này ta bối lệ tháp thì mỗi ngày cùng ngươi chăn ấm giường êm."

Phong Dực chân mày cau lại, Huyết Ma Vương quốc đích xác có cái quy củ này, nhưng bất quá ba khu cấm địa cũng chỉ làm ra dáng cho có hình thức thôi, xem ra, Bối Lệ Tháp định nương theo cái quy củ này để cản trở mình, không hề nghi ngờ, nàng chắc chắn tìm mọi cách để có thể tăng độ khó vượt qua. Nói không chừng còn tìm cách thủ tiêu mình cũng nên.

Nghĩ tới đây, Phong Dực hắc hắc nở nụ cười, nhìn Bối Lệ Tháp hơi hơi lắc đầu, mở miệng nói: "Bối Lệ Tháp, đừng cho là ta rất muốn lấy ngươi, nói thật, ngoại trừ đối với thân thể của ngươi thì ta chả còn hứng thú gì hết! Ngươi muốn cùng ta chăn ấm giường êm? Ngươi còn không có tư cách này đâu!"

Nói xong một tràng kinh thiên động địa, Phong Dực chậm rãi xuống đài, lưu lại Bối Lệ Tháp mặt mày xanh lét cùng với một đám người há hốc mồm không tiếng động, đây cũng có thể coi như một cảnh hài hước hiếm có trong ma tộc nha.

Nhục nhả, đây là sự nhục nhã lộ liễu nhất! Rất rõ ràng, Phong Dực trả thù chuyện năm năm trước bị Bối Lệ Tháp tại sở viện làm nhục, đồng thời, sự trả thù này còn lớn hơn gấp chục lần.

Một khúc đàn cho người tri âm tri kỷ chậm rãi vang lên, vĩ thanh mang theo cảm giác êm dịu tuyệt vời lặng lẽ hòa vào không gian.

Âm thanh như hòa cùng cây cỏ, thỉnh thoảng lại điểm phác cho cánh hoa đại ở chính giữa, một thanh niên Ma tộc anh tuấn đang nhắm mắt lại, ngón tay như khiêu vũ theo đàn luật di chuyển, như vậy một bộ hình ảnh có vẻ cực kỳ quý dị rồi lại cực kỳ hài hòa. Nếu nói người ngồi đây là một nữ tử áo tơ trắng bay nhẹ nhàng hoặc là một vị lão giả nho nhã đậm bạc, tin tưởng đều làm người ta cảm thấy đương nhiên, nhưng đương trước mắt xuất hiện đích là một người Ma tộc trong truyền thuyết hung tàn thị sát, thích máu người, sẽ làm cho tư tưởng thuần phong của người ta bị oanh kích mãnh liệt, giống như so sánh mực nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, chỉ là biểu hiện của thanh niên Ma tộc lộ ra thần tình điềm nhiên hết lần này tới lần khác cùng với tiếng đàn hòa quyện giao thoa tạo nên thiên ý vô cùng, gây cho người ta một loại cảm giác cực kỳ hoàn mỹ nhưng cũng vô cùng mâu thuẫn.

Liễu Yên Vân đứng ở cách đó không xa, áo tơ trắng bị gió thổi rung động, vài sợi tóc trước mắt bay tới lay động đi, làm tiếng đàn của nam tử trước mặt nàng dừng lại.

Chờ nốt nhạc cuối cùng văng vẳng ngoài xa, Phong Dực hai mắt chậm rãi mở, đùa nói: "Tự nhiên thức tỉnh ta, phải chăng sợ ta đạt đến cảnh giới người đàn hợp nhất rồi phi thăng luôn sao?"

Liễu Yên Vân vội bước đến cạnh Phong Dực, muốn nói lại thôi.

"Ngươi muốn hỏi ta cái hoàng kim ma pháp quyền trục tại sao lại trong tay ta phải không!" Phong Dực ha hả cười nói, đem vật cầm trong tay đưa cho Liễu Yên Vân.

Liễu Yên Vân tiếp nhận rồi lắc đầu, nói: "Ta chỉ là muốn hỏi ngươi một câu, hoàng kim ma pháp quyền trục thuộc tính băng phong chính là người vẽ ra?"

Phong Dực chỉ là gật đầu, Liễu Yên Vân cũng không tái truy vấn, tựa hồ là đã tin.

"Yên Vân, ngươi tin sao?" Phong Dực thấy rõ biểu tình Liễu Yên Vân, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

"Cứ nghĩ đây là lời nói nhảm mà thôi, nhưng ta lại không thể không tin, ta biết số kim tệ còn lại của ngươi đều dùng mua ma tinh thạch, hơn nữa tại Thiên Ma Vương tế tự, trước đại diện ngươi đã có một đêm không ngủ, tuy rằng cũng có thể là phụ thân ngươi Dạ Ma Vương đưa cho ngươi, nhưng so với lý do này, ta càng muốn tin tưởng là chính ngươi vẽ." Liễu Yên Vân nói, nàng biết, trên cái thế giới này có một loại người gọi là thiên tài, có thể tộc nam tử này thuộc chung với loại này chẳng.

"Hắc hắc, sự thực chứng minh ngươi đúng, không hổ là hồng nhan tri kỷ của ta." Phong Dực cười nói.

Hồng nhan tri kỷ? Liễu Yên Vân dưới đáy lòng thì trào cái từ ngữ này, khóe miệng mỉm cười, nàng thích cái từ ngữ này, nàng hỏi: "Như vậy ngươi có mấy người hồng nhan tri kỷ?"

Phong Dực cười hắc hắc: "Thế gian có mấy người hiểu được ta, mấy người thực sự suy nghĩ cho ta? Hồng nhan của ta ư, ngươi chính là một!"

Liễu Yên Vân khóe miệng mỉm cười trong ánh nắng, như mặt trời rực rỡ đầu xuân.

Hai người bốn mắt tương phùng, một tia tình cảm tại lúc ánh mắt gặp nhau bắt đầu nảy sinh ra, Phong Dực trong lòng khẽ động, vươn bàn tay to khỏe nâng cằm Liễu Yên Vân, môi chậm rãi hướng về phía đôi môi kiều diễm đỏ thắm của nàng.

Khuôn mặt đỏ bừng, hô hấp của Liễu Yên Vân như ngừng lại, một tia sợ hãi phiêu hốt đánh tới tâm linh, nàng có chút hoảng hốt, đây có phải là ái tình?

"Phong thiếu, phong thiếu..." Bị lợi thanh âm xa xa truyền tới. Liễu Yên Vân như giật điện đẩy Phong Dực ra, khuôn mặt tuyết trắng đang cười lúc nào đã trở nên đỏ ửng.

Bị Lợi há to mồm sững sờ, tự cho mình một cái bạt tai, thực sự là đầu trâu, không ngờ quấy rối chủ tử cùng phu nhân bàn luận về đạo lý nam nữ.

Bi Lợi tìm đến Phong Dực, tất nhiên là do Dạ Ma Vương phân phó.

Phong dực sau khi thắng lại còn làm nhục Bối Lệ Thập, đem toàn trường chấn lạng ngắt như tờ rồi tiêu sái rời đi, thật sự đã làm lật tung cả ma tộc này lên, vô luận là ai cũng tụ một chỗ mà bàn tán về cái đề tài này, vô luận nam nhân nào nói tới hắn, đều tránh không được giơ ngón tay cái lên, nói quả nhiên có cốt khí đàn ông.

Bối Lệ Thập tuy rằng được xưng là Ma tộc đệ nhất thiên tài mỹ nữ, người ngưỡng mộ của nàng có không ít, nhưng phần lớn lại là mấy kẻ dê tiện, mà Ma tộc nam nhân hung tàn hiếu chiến, đại nam tử mang tư tưởng chủ nghĩa cực kỳ nghiêm trọng, nghe nói có người đem thiên chi kiều nữ hung hăng làm nhục, trong lòng lại cảm thấy thống khoái vô cùng.

Có thật nhiều người đều đang tìm phong dực, nhưng hắn lại thất tung đầu mất, đặc biệt cha hắn Dạ Ma Vương, đối với con mình đã có thay đổi rất nhiều, Phong Dực có thực lực đề thăng tới cảnh giới bốn cánh vàng còn tịnh không giật mình như vậy, nhưng sau biểu hiện của hắn có vẻ quá bất thường đi, bởi vậy hắn thực sự muốn được nghe Phong Dực giải thích tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Âm Sát Tầm Ti Giáp

"Cái gì, ngươi không biết! Ngươi tại sao lại không biết?" Dạ Ma Vương thấy Phong Dực giả ngây giả dại mà thấy bức mình, tiểu tử này không biết từ lúc nào trở nên tinh minh rồi, hắn tự nhận là kẻ tâm kế trí sâu, Ma tộc ít người có thể so bằng, nhưng hết lần này tới lần khác từ tiểu tử này trong miệng không lấy được ra một điểm hữu dụng .

"Lão đầu tử, ta thật sự không biết a, ta đang có giấc mộng, sau đó thực lực tăng lên, sau lại gặp giấc mộng, tự nhiên tỉnh dậy có được một cái hoàng kim ma pháp quyền trục ." Phong dực ngồi thoải mái trên ghế đá, một bên uống trà nói với về vô tội .

"Tiểu tử thôi, làm sao ngươi không làm một giấc mộng sau đó biến thành mười tám cánh Thiên Ma ." Dạ Ma Vương thấy Phong Dực dùng giải thích luyên thuyên qua loa một hồi khiến hắn dở khóc dở cười, nhưng Phong Dực đột nhiên có bản lĩnh , hắn làm lão tử thực cũng có mặt mũi, huống hồ Ma tộc lấy thực lực định địa vị, Phong Dực có địa vị ở trong lòng hắn tự nhiên được nâng cao, chỉ còn sau mỗi lão đại .

"Ta cũng muốn a, nói không chừng ngày nào đó thật đúng là thành mười tám cánh Thiên Ma ." Phong Dực ha hả cười nói.

Nếu hỏi không ra, Dạ Ma Vương cũng không có ý định truy vấn tiếp , sau này có khi có cơ hội từ trong miệng hắn moi ra không biết chừng.

"Không muốn nói thì thôi, tỷ thí đại hội hiện tại đã kết thúc, ngày mai những kẻ tham gia tỷ thí đại hội đều phải đi vào ác ma thâm uyên mạo hiểm, việc người trợ giúp Mại Khắc ta đã biết , làm rất khá, rất có phong phạm của bản vương, bất quá người phải cẩn thận nãy tên thuộc hạ của cuồng Ma Vương trả thù, ác ma thâm uyên chính là nơi giết người diệt khẩu tốt nhất." Dạ Ma Vương nói.

"Trả thù? Ta chỉ sợ hắn không đến ấy chứ." Phong dực nhún nhún vai, hắn cũng biết, Mễ lạc được cứu đi, Dạ MA Vương có lẽ cũng đoán được là do mình làm, mọi thứ ban đầu đều đúng như sắp đặt, ai ngờ người tính không bằng trời tính ,chỗ tiểu tình nhân của hắn lại được bố trí mấy chục cao thủ, mấy người Tra Lí bắt đắc dĩ bại lộ, bọn họ đương nhiên rất rõ ràng đoán được mình là chủ mưu, đó cũng là lý do mà tràng tỷ thí đến cuối cùng bọn họ mới đưa người cướp tới.

"Tự tin là chuyện tốt, chó tự đại là được rồi ." Dạ Ma Vương tùy tiện nhắc nhở, nói xong cũng không biết từ đâu móc ra kiện đồ vật đen như mực đưa cho Phong Dực, nói: "Cầm đồ vật này rồi mau cút đi."

Phong Dực tiếp nhận, nhìn kỹ, không khỏi ngây ngẩn cả người, trong tay là một kiện nhuyễn giáp gồm những toàn tấm ti mỏng rất co giãn màu đen, xúc tua mịn như da thịt của một nữ nhân cực phẩm, cầm trên tay mà hắn vẫn có cảm giác ấm áp.

"Âm sát tầm ti nhuyễn giáp! Lão đầu tử, đưa cho ta thật hả!" Phong Dực kêu lên, âm sát tầm ti nhuyễn giáp, một trong Ma tộc thập đại bảo vật được truyền lại đời sau , do Âm Sát Ma Tầm phun thành vô cùng bền chắc, cho dù là thần binh lợi khí cũng khó làm thương tổn, cũng là một loại trừ vật không gian có thể chứa được trăm thước vuông , nghe nói Thiên Ma Vương năm xưa đã từng mặc nó, cũng không biết có phải sự thực hay không. Bất quá thật hay giả cũng không quan trọng, chỉ bằng cái nhuyễn giáp này, giá trị thật vô pháp tính ra, phải biết rằng trừ vật không gian khí cụ như không gian giới chỉ, vòng tay, đai lưng muốn chế tạo phải cần tài liệu là không gian thạch vốn ngày càng thưa thớt, thế cho nên trừ vật không gian khí cụ cũng càng ngày càng rất thưa thớt, giống như một cái không gian giới chỉ chứa một thước không gian cũng cần trăm vạn kim tệ mới mua được, mà Phong Dực mới nghe nói qua trừ vật không gian khí cụ lớn nhất cũng chỉ có năm mươi thước vuông. Huống hồ Ma tộc khôn cùng, trừ vật không gian khí cụ đã ít lại càng ít

"Hừ , ngươi không lấy thì thôi." Dạ Ma Vương hừ lạnh một tiếng nói. "Lấy, ta bị bại nào hay sao mà không lấy ? Lão đầu tử, ta thật sự là quá yêu ngươi

rồi đó." Phong dực khặc khặc cười to, rất nhanh thu hồi âm sát tâm ti nhuyển giáp.

"Mau cút." Dạ Ma Vương trừng mắt, nhìn thấy Phong Dực nhanh như chớp tiêu thất , trong lòng rớt cuộc sản sinh một loại cảm giác cực kỳ quái dị .

Ma tộc thân tình thực sự tương đối nhạt mỏng, tất cả lấy thực lực để nói chuyện, nhưng dựa con lớn Mạ Khắc vốn thực lực cực mạnh, hắn cũng không có loại cảm giác kì quái này, nhưng chẳng biết tại sao, trước đây vốn vô cùng chán ghét tiểu nhi tử trước mặt, thế nhưng hắn lại có ý nghĩ muốn bảo vệ hắn , loại bảo hộ này không đơn giản là để bảo hộ mặt mũi hay thực lực của phe mình, mà nó giống như xuất phát từ tình cảm của người cha muốn che chở con cái, thế nhưng dạ Ma Vương chính hắn cũng không biết được . Thực sự ý niệm ban đầu của hắn là dùng âm sát tâm ti nhuyển giáp để Phong Dực tại ác ma thâm uyên phòng thân, sau này sẽ lấy lại, nhưng lúc Phong Dực hỏi có phải hay không cho hắn, hắn lại không hề phản bác.

Mà cùng lúc đó, tại Cuồng Ma Vương phủ đệ, Mễ Lạc tóc tai bù xù, vẻ mặt thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất, trong tay cầm một tiểu đao sắc bén dính máu tươi, trước mặt hắn là nhân tình mà hắn từng cứu đi. Chỉ là người nằm dưới đất dù đã dính chỉ hồ hấp ,trên cô có dòng máu đỏ đang từ từ chảy xuống ,nhưng ánh mắt vẫn chiếu lên người Mễ Lạc, giống như ai oán giống như cầu xin...

"Mạ Khắc, người mà không chết, ta Mễ Lạc thế đời đời kiếp kiếp nhận sự thống khổ của ma phạt!" Mễ Lạc ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, khuôn mặt vụn vỡ, khóe mắt chảy xuống hai hàng máu đỏ tươi .

Trở về hai canh giờ trước đó, lúc Mễ Lạc đang cùng nhân tình của hắn trở lại Cuồng Ma Vương phủ, hắn đã quyết tâm đối mặt với thể nhân mà thành toàn tình yêu vĩ đại của mình, vốn tưởng rằng Cuồng Ma Vương sẽ nổi trận lôi đình, thế nhưng Cuồng Ma Vương chỉ nói một câu: "Cuồng Ma Vương vị hay tình nhân của ngươi, tự mình lựa chọn!" Nói xong, y biến mất ,chỉ để lại trên bàn Cuồng ma lệnh cùng với một tiểu đao lóng lánh sắc bén .

Rất hiển nhiên, tại quyền lực cùng với ái tình trong lúc đó, Mễ Lạc lựa chọn quyền lực, lại đem tất cả sai lầm của mình đổ lỗi cho Dạ Mạ Khắc, lại hoàn toàn quên lúc trước hắn quyết tâm vì cái gì, quên hắn tại sao muốn hy sinh cho tình yêu vĩ đại của mình .

Trong đêm khuya bỗng nhiên mưa xối xả, cuồng phong gào thét, xen lẫn là những tia chớp ngoằn ngoèo như độc xà rình rập, cảm giác bị đè nén trước mặt đang dần tràn tới.

Phong Dực tập trung tinh thần hé ra chỗ trống bạc trên quyền trục mà vẽ , hai giọt mồ hôi từ thái dương chậm rãi chảy xuống, ở bên cạnh, có không ít quyền trục đã bị phế bỏ .

Giữa lúc Phong Dực sắp hoàn thành bức tranh thì một tiếng than nhẹ đột ngột vang lên trong đầu, lại làm cho chính hắn đang chìm nhập ý cảnh giết mình tỉnh giấc, ma pháp họa bút trong tay rung lên,ma pháp quyền trục đã hoàn thành chín mươi chín phần trăm nhất thời phế đi.

"Ta XX đại gia ngươi." Phong dực chửi bới nói, tinh tế vừa nghĩ rồi lại cảm thấy không đúng, tiếng thờ dài từ trong đầu mình vang lên, rất giống tiếng thờ dài trên Thiên Ma Vương tế tự đại điện ,chẳng lẽ thật sự là tiếng thờ dài của Thiên Ma Vương ? Ai nghe được có thể học được Thiên Ma Công hay sao?

Nhưng sau đó mặc cho Phong Dực cảm ứng thế nào đi nữa, cũng rớt cuộc không thể cảm ứng được nữa , phảng phất như tiếng thờ ấy xuất phát từ hàng tỉ năm ánh sáng trước , cũng không biết mới đây có phải ảo giác của hắn không, hay tiềm thức bị Ma tộc thiên vu ở đại điện thôi miên mất rồi.

Phong Dực vỗ vỗ đầu, ngồi trên giường bắt đầu tu luyện Dạ Ma công, tâm linh lại trở lại phẳng lặng. Chỉ là chẳng được bao lâu, lổ tai Phong Dực bỗng nhiên khẽ động, hai mắt như điện quang mãnh liệt mở lớn, một giây sau thân thể hắn đã hóa thành một cái hư ảnh, vọt đến góc tường.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tập Kích

Chỉ nghe "Xì" hai tiếng nhẹ ,chỗ Phong Dực vừa rồi ngồi xếp bằng rơi xuống hai giọt mực đặc dính, có thể thấy rõ một trận khói đen bốc lên, giường đá trong nháy mắt bị ăn mòn thành một vùng nước đen, hắn không khỏi sờn tóc gáy, nếu là hắn bị dính một tí tẹo, chỉ sợ hắn hiện tại xương cũng không còn.

"Không chậm nha, không biết chiêu tiếp theo ngươi có thể tránh thoát hay không?" Bên trong gian phòng một huyết thân ảnh dần dần trở nên ngưng tụ, chính là cô cô của Bối Lệ Thập , nghĩ đến chắc vì chất nữ mà tới báo thù .

Phong Dực nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện cái gian phòng tựa hồ hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài , không còn có một điểm liên hệ.

"Ta nói đại tỷ, lần trước ngươi dâm loạn với ta còn chưa đủ, bây giờ còn đêm hôm khuya khoắt chạy tới phi lễ, ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng buông tha ta a?" Phong Dực mình bạch tròn không xong, thẳng thắn một lòng ha ha cười rộ lên, hắn cũng không tin huyết tâm ảnh thực có can đảm giết hắn rồi, cùng lắm ăn một chút vị đắng mà thôi.

"Mồm miệng khá lắm, ngươi có phải hay không đang suy nghĩ ta không có khả năng có muốn mạng của ngươi đứng không, không sai, ngươi đoán rất chuẩn, thật sự ta sẽ không muốn mạng của ngươi, ta chỉ muốn mệnh căn của ngươi." Huyết tâm ảnh hừ lạnh nói

Phong Dực há to mồm, vẻ mặt bị phẫn nói: "Không được, quân tử thà chết không chịu nhục, hôn nhẹ sờ sờ bản thiếu gia có thể chịu được, muốn ta dụng sinh mạng hầu hạ ngươi, tuyệt đối không được."

Huyết tâm ảnh thấy cổ họng như bị tắc nghẽn, sắc mặt trở nên xanh trắng, nàng cũng là lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện mình hơi lơ lửng, lại bị tiểu tử này nắm lấy đùi gối, nếu không phải cố kỵ mối quan hệ thập phần vi diệu của tam đại Ma Vương, nàng thật là có khả năng hạ sát thủ, bất quá nói vậy phé đi mệnh căn của hắn sẽ làm hắn càng thêm thống khổ.

"Băng huyết chương!" Huyết tâm ảnh hừ lạnh một tiếng, một thủ ấn bằng băng hàn huyết sắc từ tay Bối Lệ Tháp tựa như tia chớp hướng phía hạ thể Phong Dực đánh tới.

Phong Dực vừa muốn né tránh, lại đột nhiên phát hiện không khí như bị cấm cố, hắn cảm thấy mình giống như cái đinh cắm xuống nền bê tông cứng, một cái ngón tay đều không thể động đậy.

"Ta kháo, ta còn chưa sẵn sàng làm thái giám a." Phong Dực liếc mắt, hắn đi tới thế giới này còn chưa biết "mùi vị" gì, lẽ nào tiểu huynh đệ phía dưới kiếp này còn không được hưởng phúc sao.

Đang lúc băng hàn Huyết thủ ấn gần bắn trúng hạ thể, đột nhiên mi tâm khiếu trong huyết truyền đến một cỗ năng lượng hùng hồn, Phong Dực chỉ cảm thấy đầu choáng váng, tựa hồ muốn nổ tung, sau đó trước mắt tối sầm, hạ thể có cảm giác lạnh lạnh như băng hàn khí vừa đi qua, bốn phía da thịt một mảnh chết lặng, đúng là mất đi cảm giác.

Phong Dực một trận đầu chóng váng, trong mồm chửi bới liên tục, sẽ không thực sự trở thành thái giám chứ, trời xanh a, đại địa a, giết ta đi, để cho ta lần thứ hai sống kiếp này sao.

Mà lúc này huyết tâm ảnh lại đang ngây dại, nàng thể nào cũng nghĩ không thông, băng huyết chương của mình sao lại như vậy đột nhiên thay đổi tuyến đường đi xuống, cửa vào đùi của Phong Dực. Mà trở trêu hơn nữa, chương phong đi qua bắp đùi hắn trong nháy mắt làm đứt quần xé rách, làm cái... vật nọ hung hãn chĩa ra làm cho nàng tròn tròn mắt. (tạ hạ đoán là nhất trụ kinh thiên trong truyền thuyết)

"Ngươi... ngươi, tên khốn kiếp này." Huyết tâm ảnh lấy lại tinh thần, lửa giận trong lòng cũng không thể không được, quát một tiếng từ tay bắn một đạo tia huyết sắc hướng lồng ngực Phong Dực.

"Oanh" đích một tiếng, Phong Dực như đạn pháo bay vọt về phía sau, trong miệng phun ra huyết châu, tại người của hắn khi gần đụng vào tường hết sức, lại bị một tầng vô hình năng lượng bắn ngược trở về.

Mà huyết tâm ảnh sau khi xuất thủ cảm thấy rất hối hận, nàng xuất một kích trong cơn tức giận này căn bản không có lưu thủ, có thể tưởng tượng, mười hai cánh tử ma nổi giận xuất một kích uy lực cường đại vô cùng, nàng hiểu rõ, Phong Dực tuyệt không khả năng sống sót

Nhìn thấy Phong Dực thân thể bắn ngược trở về, trong nội tâm nàng mềm nhũn, vron ngọc thủ tiếp lấy Phong Dực, than khẽ, không biết sau việc này, đối chất Dạ Ma Vương như thế nào đây?

"Ngươi... Ngươi quả là tàn nhẫn..." Phong Dực vẫn còn hơi thở, cố sức giơ tay lên muốn chĩa về phía nàng, hờn hển nói, nhưng hình như lực bất tòng tâm, ngón tay run run như vô tình lướt qua bộ ngực nàng, rồi vô lực hạ xuống, cũng không có tiếng động nữa.

Huyết tâm ảnh thiếu chút nữa đem Phong Dực quăng ra ngoài, bất quá nhớ tới hắn suýt chết trong tay nàng thì lại nhịn xuống, nhẹ nhàng tay đưa hắn nằm xuống đất.

Phong Dực bộ dạng bây giờ cực kì khủng bố, con mắt nổi cao, khuôn mặt vặn vẹo, mồm miệng nghiêng lệch, toàn thân cũng không có dấu hiệu sinh mệnh. Huyết tâm ảnh cảm giác Phong Dực tim không còn đập nữa, phát hiện hắn đã chết không thể sống sót được, khuôn mặt phức tạp, thờ dài, người như ẩn thân trong hư không rồi tiêu thất vào màn đêm, năng lượng bao phủ quanh gian phòng bị cắt đứt trong nháy mắt.

Một lát, cơ thể Phong Dực đột nhiên khẽ động, biểu tình bắt đầu khôi phục, tròng mắt cũng trở nên linh động. Hắn xoa xoa lồng ngực, kêu ai một tiếng, ngồi xuống nhìn nhìn phía dưới háng của mình, phát hiện tiểu huynh đệ kề vai chiến đấu cùng hắn bình yên không chút gì không khỏi mừng rỡ như điên, mà lúc này quanh mình da thịt cũng dần dần khôi phục, giờ hắn mới biết một chiêu của huyết tâm ảnh không ngờ lại đánh trật.

"Đàn bà thú, một ngày nào đó ta muốn đem bọn chất nữ của các người hầu hạ bổn thiếu gia..." Phong Dực cắn răng, trải qua một kiếp, trong lòng không khỏi sản sinh một vài ý niệm thô bạo trong đầu, còn chưa nói xong, hắn cảm thấy lồng ngực đau nhói, cổ họng ngọt lịm tuôn ra một ngụm máu tươi

Phong Dực ngồi xuống điều tức một hồi, ý thức chìm vào mi khiếu bắt đầu kiểm tra đạo định thần châu màu xanh thần bí nọ, hắn biết, hôm nay có thể bảo trụ cái mạng này, nguyên nhân là do thanh quang định thần châu đó. Chỉ bất quá hắn kinh ngạc phát hiện, thanh quang định thần châu lúc này lại âm đạm vô quang, như một kẻ hấp hối sắp chết.

Lúc huyết tâm ảnh dùng băng huyết chương kéo tới là lúc, Phong Dực rõ ràng cảm giác được định thần châu tản mát ra một cỗ năng lượng cường đại. Mà lúc huyết tâm ảnh nổi giận dùng một kích trí mạng thì định thần châu tràn khắp lồng ngực, đem khí huyết sát vây quanh hóa giải, hơn nữa còn thêm hắn đang mặc trên người âm sát tâm ti nhuyễn giáp, trên thực tế hắn bị thương không nghiêm trọng lắm, điều tức một đoạn thời gian là hồi phục, nếu không có định thần châu, gặp một kích toàn lực của mười hai cánh tử ma thì âm sát tâm ti nhuyễn giáp khẳng định cũng không cứu được hắn.

Bây giờ định thần châu âm đạm vô quang, cũng không biết có thể khôi phục được hay không ?

"Cái gì tầm ti nhuyển giáp, còn nói là vũ khí bảo hộ của Thiên Ma Vương ,nhưng Thiên Ma Vương có mười tám cánh Thiên Ma, trên người đương nhiên có khả năng phòng hộ một kích của mười hai cánh tử ma? Xem ra cái nhuyển giáp này chỉ là đồ hữu danh vô thực thôi ,toàn dựa vào sức mạnh của chủ nhân nó mà mượn thể nổi danh cũng nên ." Phong Dực ác độc nghĩ như thế .

"Hắc hắc, đàn bà thúi, bản thiếu gia nào có dễ dàng chết như vậy, trước hết cho người lo lắng hải hùng một đêm, đợi khi thiếu gia thực lực đại tiến thì trở lại thu thập người." Phong Dực trong lòng cười lạnh nói, cái kĩ năng giả chết đương nhiên hắn đã luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, hắn đang muốn xem Huyết tâm ảnh ăn nói thế nào với huyết Ma Vương , cho bọn chúng sôi nổi thảo luận cả đêm rồi lại phát hiện mình vui vẻ tham gia ác ma thâm uyên, không biết cái khuôn mặt lúc đó thành cái dạng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đã Tiện Nghi Hắc

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một trận huyên náo. Cửa đá bị đá văng ra, liền sau đó thấy Dạ Ma Vương dẫn đầu đi vào, phía sau đi theo một đám người Bỉ Lợi cùng Tra Lý còn có mấy ca ca của Phong Dực, Dạ Ma Vương bên ngoài áo tơ trắng phiêu phiêu thân ảnh đứng sừng sững (DG: ông tác giả văn phong ảo wa dịch pò tay lun, đã phiêu phiêu kòn sừng sững 2 trong 1 hixhix) ánh mắt vô cùng cấp thiết vội vàng đi vào, nhìn thấy Phong Dực ngồi xếp bằng yên vị, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người đi mất.

"Chủ tử a, chủ tử của ta ôi chao, ngài không có sao chứ, rốt cuộc là người nào dám cả gan đến Dạ Ma Vương phủ gia hại cho ngài?" Bỉ Lợi khóc trời khóc đất nói. Thì ra là Bỉ Lợi đêm khuya muốn bụng đồ ăn khuya tới cho Phong Dực, nhưng không thể mở cửa bước vào phòng được, gọi cũng không có người trả lời. Vốn tưởng rằng là Phong Dực không muốn bị quấy rầy, nhưng tiếng kêu của hắn kinh động Tra Lý, Mạc Da mấy người, bọn họ là trên giang hồ đã đi lại lẩn lộn nhiều năm kinh nghiệm lúc này nghĩ ra mùi nguy hiểm, tất cả hợp sức lại nhưng vẫn không mở được cửa đá, Tra Lý liền báo Bỉ Lợi đi bẩm báo Dạ Ma Vương.

"Phệ hồn dịch! Là Huyết Tâm Ảnh?" Dạ Ma Vương tại xem xét giường đá hóa thành Hắc Thủy nhũ mảy nói.

"Chính là Nàng." Phong Dực cười khổ nói .

"Xem ra nguyên nhân là vì chất nữ của nàng, Phong Dực, người kẻ rõ đầu đuôi sự tình cho ta nghe." Dạ Ma Vương nói.

Phong Dực đem chuyện đại khái nói một lần, cũng không giấu diếm

"Phụ thân, chuyện này không thể cứ như vậy bỏ qua, chả nhẽ Dạ Ma Vương quốc chúng ta há lại bị người ta khi dễ như vậy?" Lão đại Mạc Khắc tức giận nói, các huynh đệ còn lại rồi rít phụ họa, ngay cả lão nhị cùng lão tam một mực theo đuổi Bối Lệ Tháp giờ đây trong lòng cũng tràn đầy căm phẫn, vấn đề liên quan đến lợi ích của Vương quốc, thế nên bọn họ đồng tâm nhất trí.

Dạ Ma Vương trầm tư một chút, đột nhiên khóe miệng nổi lên một tia gian trá mỉm cười, hắn hỏi: "Nói như vậy, Huyết Tâm Ảnh là nhận định người đã chết đúng không. "

"Không sai." Phong Dực gật đầu

"Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt, chúng ta đi ra ngoài, để cho thập tam nghi ngại thật tốt "Dạ Ma Vương cười to lưỡng thanh đi ra ngoài, trừ Bỉ Lợi mấy người, một đám huynh đệ cũng không hiểu ra sao theo sát đi ra ngoài, trái lại Phong Dực về mặt như có điều suy nghĩ.

...

Huyết Tâm Ảnh trở lại Huyết Ma vương phủ, Huyết Tâm Ảnh mới vừa đi vào hậu viện, Bối Lệ Tháp liền mở cửa đi ra.

"Cô Cô, trẻ như thế người còn đi nơi nào?" Bối Lệ Tháp vẻ mặt có chút tiều tụy, rất rõ ràng là bởi vì bị ám ảnh.

Huyết Tâm Ảnh theo bản năng nghĩ muốn tránh cái đề tài này, nhưng Bối Lệ Tháp bức nào thông minh, lại là theo chân nàng lớn lên, nhất cử nhất động có thể nói trực tiếp hoặc gián tiếp bị nàng ảnh hưởng, há có thể không hiểu rõ nàng.

"Cô Cô, người đừng nghĩ bịa đặt gạt ta." Bối Lệ Tháp khẽ khản trương, nhìn Cô Cô về mặt tựa hồ cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Huyết Tâm Ảnh than nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Bối Lệ Tháp người bây giờ đối với Phong Dực có suy nghĩ gì "

Vừa nhắc tới Phong Dực, Bối Lệ Tháp về mặt lập tức đại biến, nhớ tới lúc ấy đứng ở tỷ thí tràng cái loại này nhục nhã, lòng của nàng liền từng đợt co rút lại, một cỗ thâm trầm hận ý từ chỗ sâu tán phát ra, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta hận không giết được hắn, không, giết hắn rồi còn là tiện nghi hắn, ta muốn lột da hắn rút gân hắn. "

" Bối Lệ Tháp, Cô Cô đã giết hắn "Huyết Tâm Ảnh nói

" Cái gì? "Bối Lệ Tháp đang trong lúc tức giận, nhất thời còn không có kịp phản ứng, nhưng rất nhanh, thân thể của nàng liền chấn động, trợn mắt to con ngươi không dám tin nói: "Cô Cô, người là nói. . . Người giết hắn?"

" Làm sao? Ta giết hắn rồi người không vui sao? "Huyết Tâm Ảnh nói.

" Không... Ta chỉ là... Chẳng qua là lo lắng chúng ta Huyết Ma vương quốc cùng Dạ Ma Vương quốc quan hệ. "Bối Lệ Tháp bối rối lắc đầu, nghĩ nửa ngày tìm được một lý do thích hợp, nhưng trong lòng lại thành một đoàn lộn xộn, vì cái gì? Tại sao đang nghe hắn đã chết chuyện nàng cũng không phải là cao hứng, mà là cảm thấy có chút không thể tiếp nhận, chẳng lẽ nàng tâm can cũng không phải là muốn hắn chết? Chính nàng cũng hồ đồ .

" Việc đã đến nước này, cũng vẫn hồi không được nữa, ta đang muốn đi cùng phụ thân người nói một chút chuyện này cũng nên sớm tính toán. "Huyết Tâm Ảnh nói.

Lúc Huyết Tâm Ảnh cùng Bối Lệ Tháp đi tìm Huyết Ma Vương thương lượng chuyện này thời điểm, Dạ Ma Vương phủ cũng là một trận náo loạn, đề phòng so sánh với bình thời thâm nghiêm mấy lần, hơn nữa Dạ Ma Vương quân đội nơi nơi lục soát, tựa hồ quý phủ xảy ra đại sự gì. Rất nhanh liền có một chút tin tức nho nhỏ chảy ra, nói là ngăn ngừa trong vòng một ngày nội thanh danh đại tào Phong Dực bị cao thủ ám sát, nghe nói là Huyết Ma Vương làm.

Khi tin tức này truyền tới Huyết Ma vương phủ, Huyết Ma Vương đang cau mày cùng muội muội và nữ nhi thương lượng chuyện này, một khi Huyết Tâm Ảnh ám sát Phong Dực sự tình bộc lộ, nhất định sẽ khiến Cuồng Ma Vương nghi kỵ, hơn nữa danh tiếng hội biến hết sức xấu, dù sao nữ nhi mới vừa thua ở dưới tay hắn, liền lập tức bị muội muội mình ám sát, này xú danh tuyệt đối gánh không được.

" Ca ca, người nói làm sao bây giờ? Dạ Ma Vương tính cách chúng ta cũng rõ ràng, hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu là Huyết Ma vương quốc cùng Dạ Ma Vương quốc đấu đá cũng chỉ có để cho Cuồng Ma Vương chiếm tiện nghi. "Huyết Tâm Ảnh nói, người cũng đã giết, vậy cũng không có nhiều như vậy suy nghĩ, hiện tại quan trọng là làm sao đi qua ải này.

Huyết Ma Vương trầm mặc một hồi, tay phải vuốt vuốt râu suy nghĩ, một lúc lâu, hắn đứng lên nói: "Các người ở nhà, ta đi Dạ Ma vương quốc một chuyến. "

Dạ Ma Vương phủ đề phòng thâm nghiêm, không khí ngưng trọng vô cùng. Huyết Ma Vương tới thời điểm nhưng lại gặp Cuồng Ma Vương mới vừa bên trong đi ra, Cuồng Ma Vương không giống với lúc trước nhiệt tình, chẳng qua là đối với hắn gật đầu liền rời đi, điều này làm cho Huyết Ma Vương trong lòng hoài nghi càng sâu, chẳng lẽ Dạ Ma Vương cùng Cuồng Ma Vương thật đúng là tính toán liên hợp lại đối phó mình?

Một đêm này, cũng không ai biết Huyết Ma Vương cùng Dạ Ma Vương nói chuyện gì, chẳng qua là Huyết Ma Vương từ Dạ Ma Vương phủ đi ra ngoài lúc mang theo như trút được gánh nặng về mặt.

...

Sáng sớm hôm sau, mưa tạnh gió ngừng, ánh nắng rực rỡ.

Phong Dực phân phó Bi Lợi cùng Tra Lý một nhóm thủ hạ một ít chuyện, liền muốn đi trước Thiên Ma Đại Điện quảng trường tập hợp, thông qua Thiên Ma Đại Điện Cổ Truyền Tổng Trận, đi trước ác ma vực sâu tiến hành thí luyện mạo hiểm.

Đi qua Liễu Yên Vân nơi ở trước cửa, Phong Dực dừng bước lại, chẳng qua là bên trong nhà vẫn không có chút nào động tĩnh, hôm qua hai người y diễm tựa hồ chỉ là mộng xuân một hồi, nàng tựa hồ như rất sợ hãi muốn tránh né. Ngay cả hôm qua hắn thiếu chút nữa bỏ mạng, nàng cũng vờ vờ tại cửa thoáng nhìn liền trở về phòng.

Phong Dực khẽ lắc đầu, có lẽ nàng không thích hợp nữa lưu ở bên cạnh mình, bọn họ lúc đó chẳng qua là nàng nhất niệm chấp nhất cùng hắn cố ý một cái lầm lẫn mới sinh ra quan hệ, nàng cũng sẽ không bởi vì chính mình mà thay đổi. Hắn là một nam nhân bình thường, nam nhân bình thường đều thích mỹ nữ hướng chỉ là một họa quốc vương dân cấp bậc chính là tuyệt sắc, muốn không có gì ý nghĩ cũng không bình thường, chẳng qua là trải qua đoạn thời gian này chung đụng, hắn lại phát hiện, nàng chấp nhất đã thâm căn cố đế, khó có thể rung chuyển. Chỉ sợ chuyện ngày hôm qua thật ra chỉ là để giúp nàng đạt được cảnh giới viên mãn

Phong Dực ra khỏi Dạ Ma Vương phủ, bên tai mơ hồ nghe được văng vẳng tiếng đàn, không biết có phải hay không ảo giác, hắn vốn cảm giác kia tiếng đàn tựa hồ mang theo một chút thần thờ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ác Ma Thâm Uyên.

Quảng trường phía trước Thiên Ma Đại Điện, thanh niên ma tộc tham gia thí luyện ác ma thâm uyên đã đến đông đủ.

“Đã đến đông đủ, lập tức xuất phát đi sao” Huyết Ma Vương nói.

“Đợi một chút, vẫn còn có người chưa đến” Dạ Ma Vương nói.

Huyết Ma Vương nhìn bốn phía, nhíu nhíu mày, không sai, đã đến đông đủ a, ngoại trừ...

“Dát...” Huyết Ma Vương nhìn thấy xa xa trên con đường quanh co, một thanh niên tuấn dật đang chậm rãi đi tới không khỏi mở to mắt, một lúc sau vẫn còn tưởng mình hoa mắt.

Mà ở một bên Huyết Tâm Ảnh và Bối Lệ Tháp đang nói lời chia tay cũng há to miệng, lẽ nào xuất hiện ảo giác sao?

“Cô cô, người không phải nói hắn đã chết sao?” Bối Lệ Tháp kêu lên, nói xong mới ý thức được bèn nhỏ giọng xuống.

“Hắn...” Huyết Tâm Ảnh chỉ nói một chữ, mặt biến sắc, cắn răng nói “Đáng giận, chúng ta bị tiểu tử này đùa giỡn” nghĩ tới việc Phong Dực lúc “chết” nằm lên bộ ngực mình Huyết Tâm Ảnh càng tức giận, chỉ là nàng nghĩ thế nào cũng không hiểu, chỉ là một tên tử đực hoàng ma, không ngờ nhận một chiêu toàn lực của nàng vẫn có thể vui vẻ đùa giỡn cả Huyết Ma vương quốc.

Phong Dực lo lắng đến gần, khoát tay cười nói “Xấu hổ, xấu hổ, làm phiền mọi người đợi lâu, tối hôm qua cùng với một người thân mật, chiến đấu hăng hái quá nên hôm nay đến muộn”

Phong Dực nói xong ánh mắt lại nhìn về Huyết Tâm Ảnh và Bối Lệ Tháp, khóe miệng lộ ra nụ cười ẩn ý, sau đó khôi phục lại như cũ, thế nhưng người khác hiểu rằng, người mà Phong Dực thân mật là Huyết Tâm Ảnh cùng Bối Lệ Tháp. Lại có người nhớ lại lời đồn trong ngày Thiên Ma tế tự Huyết Tâm Ảnh phi lễ với Phong Dực, ánh mắt nhìn về phía Huyết Tâm Ảnh như đã hiểu rõ. Trong lòng đều nghĩ: không thể tin được Huyết Tâm Ảnh nhiều năm không để ý đến nam nhân nguyên lai là trâu già gặm cỏ non.

Huyết Tâm Ảnh rất tức giận, cảm thấy con giận muốn xông lên khỏi đầu, ngay cả huyết thái dương cũng đỏ lên, nắm tay siết lại, trong ma tộc nàng cũng được coi là người số một số hai, lại bị một tên vẫn bối đùa giỡn, còn bị hất chậu nước bẩn lên đầu (đồ tội), thậm chí còn phải tổn thất lợi ích của vương quốc, nàng có thể nào không giận.

“Cô cô, người bình tĩnh” cảm giác toàn thân Huyết Tâm Ảnh run lên, Bối Lệ Tháp vội vàng kéo nàng lại khuyên nhủ, đây là Thiên Ma Điện, hơn nữa thiên vu ma tộc có địa vị cao thượng cũng ở đây, kể cả ba vị ma vương cũng dám ở chỗ này làm càn.

Huyết Tâm Ảnh hít sâu một hơi đè nén lửa giận trong lòng xuống, oán hận nói “Bối Lệ Tháp, trong ác ma thâm uyên nếu gặp được hắn, tìm cơ hội giết đi, trước đây nếu không phải dựa vào hoàng kim ma pháp quyền trục, hắn căn bản không phải là đối thủ của người”.

“Ta nhớ rồi cô cô, tên khốn không chỉ làm ta nhục nhã mà còn làm toàn bộ Huyết Ma vương quốc chịu tổn thất, ta sẽ cho hắn biết phải trả giá đắt cho việc mình gây ra” trong mắt Bối Lệ Tháp lóe sáng, giống như thấy được tình cảnh Phong Dực bị nàng dẫm nát dưới chân đang cầu xin nàng tha thứ.

Phong Dực bắt chuyện với mấy thanh niên ma tộc quen biết, tuy cùng các vị ca ca tham gia thí luyện nhưng rất khó ở cùng nhau, bởi vì hắn biết ác ma thâm uyên rất lớn, mà tọa độ cổ truyền tổng trận đưa đến không giống nhau, với lại hắn với các vị gọi là ca ca này cũng không tồn tại tình cảm.

Lúc tiến nhập cổ truyền tổng trận ở Thiên Ma Đại Điện, Phong Dực cảm nhận rõ ràng được hai cặp mắt nóng rực đang nhìn mình chằm chằm, không cần đoán cũng biết là ai, một là người muốn xé thịt lột da hắn Bối Lệ Tháp, kẻ còn lại là kẻ xem Phong Dực như cái gai trong mắt Mễ Lạc vừa bị tụt xuống một cảnh giới, chắc rằng nếu gặp nhau ở ác ma thâm uyên sẽ xuất hiện tình cảnh người chết ta sống. Bất quá Phong Dực cũng không lo ngại, là một người đã chết không biết bao nhiêu lần, cái chết đối với hắn chỉ là vương bát đần. Huống hồ Phong Dực cũng tự tin, nếu không đánh lại vẫn nắm chắc việc chạy trốn, hắn còn có quần độn ma pháp quyền trục cấp bách ngăn đoạt được từ Tra Lý.

Truyền tổng trận trong mật thất phía sau Thiên Ma Đại Điện, sau khi dùng trăm khối cực phẩm ma tinh thạch làm năng lượng, ký hiệu ma pháp thần bí chợt lóe lên như có sinh mạng.

“Nhắc nhở các người lần nữa, ác ma thâm uyên nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, các người nhất định phải bảo quản tốt truyền tổng thạch, một khi gặp nguy hiểm không ứng phó được có thể dùng truyền tổng thạch để trở về, bằng không chỉ có thể chờ mười ngày sau truyền tổng thạch tự khởi động đưa các người về” giọng nói thiên vu ma tộc khàn khàn nhắc nhở.

Ác ma thâm uyên tuyệt đối là một nơi khủng bố, chỗ ấy độc chương trải rộng, mãnh thú hoành hành, môi trường cực kỳ khắc nghiệt, mỗi lần đều có thanh niên ma tộc tham gia mạo hiểm bỏ mạng. Bất quá môi trường càng khắc nghiệt càng rèn đúc người tham gia, ma tộc bồi dưỡng là tinh anh không phải phế vật. Thế nhưng cũng đã lo lắng đến việc thanh niên ma tộc tham gia thí luyện có đẳng cấp không giống nhau, truyền tổng cũng vì vậy mà khác nhau,

tính nguy hiểm nơi truyền tống của nhị đức hồng ma và tứ đức hoàng ma không giống nhau, nói cách khác đẳng cấp càng cao nơi truyền tống đến càng nguy hiểm.

Theo thiên vu ma tộc khởi động truyền tống ma pháp trận, một dải quang mang ma pháp hoa lệ hiện ra, một đám ma tộc đi lịch lãm liền biến mất trong truyền tống trận.

Dạ Ma Vương không nhìn được cười ha hả, tối hôm qua lợi dụng chuyện lão thập tam, lấy được từ lão Huyết Ma Vương vắt cổ chày ra nước một mỏ thượng phẩm ma tinh cùng với trăm dặm bãi cỏ màu mỡ, có lời a.

Cuồng Ma Vương ở xa nhìn Huyết Ma Vương một chút rồi nhìn Dạ Ma Vương đang đắc ý cười, vẻ mặt lộ ra nét đăm chiêu.

Phong Dực dựa lưng vào một cái hạp cốc, thở hổn hển, quần áo trên người rách nát lộ ra âm sát tâm ti giáp bên trong, mà trước mặt hắc hắc ám kim cương thủ đang nằm trong vùng máu. Loại kim cương thủ này khác với loại kim cương thủ phổ thông ở những nơi khác trên đại lục Thần Phong, đây là loại kim cương thủ biến dị, da cứng rắn không gì sánh nổi, đao kiếm khó có thể gây thương tổn, trào sắc bén như cương nhận, ngay cả nham thạch cũng không thể máy may ngăn trở. Mà khác biệt lớn nhất so với kim cương thủ phổ thông là trên trán mọc một cái sừng nhọn, có thể ngưng tụ hắc ám ma pháp để tấn công.

“Ta xxxx, thiếu gia ta mới đạt tới cảnh giới tứ đức hoàng ma, thế nào lại bị truyền tống đến nơi quỷ quái này, khẳng định thiên vu ma tộc đã nhận được chỗ tốt từ Huyết Ma Vương” Phong Dực hít một hơi thật sâu áp chế huyết khí, hắc vừa truyền tống qua đây thì gặp phải hắc ám kim cương thủ tập kích, đẳng cấp loại này trong ác ma thâm uyên chí ít cũng là khu vực thí luyện của lục đức lam ma mới gặp phải.

Bất quá hắc nghĩ lại, hắc thắng lục đức lam ma Bối Lệ Thập, tự nhiên là theo thực lực lục đức lam ma mà ai bài.

Phong Dực ngẩng đầu, chỉ thấy nham thạch hai bên hạp cốc cao tận chân trời, mây đen bao phủ khắp bầu trời.

“Ác ma thâm uyên, thật đúng là thâm uyên a” Phong Dực thì thào, ý niệm muốn khám phá thâm uyên hiện lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mỹ Nhân Chu Và Phệ Thiên Nghĩ

Phong Dực từ trước đến giờ vốn cẩn thận, hắc nhặt lên một khối đá lớn, phía sau ma dực khẽ động liền bay thẳng lên cao mấy trăm thước dùng sức ném đi, lập tức tảng đá bay đi như gió lốc, nhưng khi tảng đá tới khu vực mây mù phiêu đảng bỗng nhiên lấy mất thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng tan rã như băng tuyết gặp liệt hỏa, trong chớp mắt liền vô thanh vô tức biến mất.

Phong Dực kinh hãi nuốt nước bọt mấy lần liền bỏ qua ý niệm thăm dò nơi này. Ác ma thâm uyên đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, Ma tộc bao nhiêu hùng tài đại lược thiên tài cũng không thể dò được bí mật nơi này, hắc với cảnh giới hiện tại có lẽ là nên quên đi.

Phong Dực đem đầu hắc ám kim cương thủ khoét ra lấy sừng của nó, thanh vân vân trọng kiếm hắc mang theo chỉ mới va chạm một trào với hắc ám kim cương thủ liền bị phách thành bốn năm mảnh rơi trên mặt đất, hiện tại vừa vặn dùng sừng hắc ám kim cương thủ làm binh khí đi.

Cẩn thận vượt qua u ám hạp cốc, Phong Dực trước mắt sáng sủa lên, phía trước là một mảnh thảo nguyên mênh mông đồng cỏ xanh biếc, bầu trời trong veo, còn có bầy ngựa hoang ở phía xa chạy băng băng, hắc cảm thấy tâm thần sảng khoái thật muốn đi vào trong đó, chợt hắc nghĩ thấy nhàn nhạt Thanh Thảo Hương, Phong Dực liền đánh lên trên mặt cỏ hai chưởng.

Phong Dực sợ hãi kêu lên, Thanh Thảo Hương? Vừa rồi hắc nghĩ được chính là mùi vị hoa cỏ mục nát.

Tức khắc, trước mắt cảnh tượng biến đổi, không còn thảo nguyên trời xanh mây trắng nữa mà trước mắt là một mảnh chiều trạch (ao đầm) bốc lên ừng ực bọt khí, phía trên phiêu đảng từng đoàn độc chương màu xám đen. Nếu vừa rồi hắc thật sự đi vào thì thật đúng là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.

Phong Dực do dự không định đi tiếp, chiều trạch thoát nhìn rất khủng bố có lẽ nên ở lại trong hạp cốc mười ngày đi, dù sao trong Âm Sát Tầm Ti Giáp không gian hắc mang theo cũng đầy đủ thức ăn. Chờ hết thời gian mười ngày tự nhiên sẽ bị truyền tống trở về, lần lịch lãm này cũng coi như là hoàn thành.

Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu Phong Dực, bên trong cốc đột nhiên vang lên từng trận the thé rợn người tiếng kêu, rất nhanh từng con từng con to như ngón chân cái ám kim sắc đại nhĩ (kiến vàng) từ vách đá chui ra, nháy mắt bao trùm toàn bộ tầm nhìn Phong Dực.

Phong Dực tận mắt thấy cách hấn không xa, mấy con kiến trong nháy mắt đem một khối nham thạch gặm hết không còn một mảnh nhỏ. Lại thấy đám côn trùng quý dị này như thủy triều lan đến phía mình, hấn không dám do dự nữa, ma dực liền vũ động nghĩa vô phản cổ (đây là thành ngữ làm việc nghĩa không được chùn bước) bay vào trong chiều trạch.

"Bá" tiếng xé gió vang lên, một đám dây leo lục sắc từ trong chiều trạch bắn ra cuốn tới thân thể Phong Dực.

Phong Dực tùy tiện rung tay một cái, mấy đạo ma khí hung mãnh bắn ra đem đám dây leo oanh thành mảnh nhỏ.

Phong Dực một đường bay qua đem toàn bộ chiều trạch ma thú cùng Thực Nhân Đẳng có ý đồ đem mình làm bữa ăn tiêu diệt sạch sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Rất nhanh Phong Dực bay đến trung tâm chiều trạch, đột nhiên cảm giác thân thể bị kiềm hãm không thể động đậy. Tới lúc này hấn mới phát hiện mình đã bị một cái lưới trong suốt thật lớn dính lấy, cái lưới này mỗi một sợi lớn như đầu ngón tay gần như trong suốt khiến hấn không thể phát hiện.

Trên trán Phong Dực hai đạo hoàng văn quang mang bạo phát, ma lực trên người lấy hấn làm trung tâm nổ tung.

"Kháo, không thể nào!" Phong Dực thấy cự lưới không chút nào hư hao trong lòng thầm mắng đành tận lực suy nghĩ biện pháp khác thoát thân.

Đúng lúc này chiều trạch phía dưới đột nhiên một trận nhộn nhạo, một con Tri Chu lớn như chậu nước rửa mặt từ trong bùn chui ra, quý dị chính là con nhện này trên lưng có một khuôn mặt thiếu phụ mỹ lệ. Bộ dáng Tri Chu cực kỳ xấu xí làm người nhìn lông tóc dựng đứng.

"Mỹ nhân chu!" Phong Dực khoe miệng giật giật, da đầu tê dại. Cho dù lúc trước Phong Dực vô tri nhưng tên mỹ nhân chu vẫn như sấm bên tai, hung danh hiển hách, nghe nói ngàn năm trước ba tên Ma tộc mười hai cánh từ ma vây công một con mỹ nhân chu, kết quả hai chết một trọng thương chấn kinh cả Thần Phong Đại Lục.

Mỹ nhân chu hai con mắt âm u màu lam nhìn Phong Dực hồ hững tựa hồ rất là khinh thường.

Thời gian chậm rãi trôi, mỹ nhân chu vẫn không có ý định đem Phong Dực làm thức ăn nhưng thân thể của nó lại dần dần kéo căng lên, tám cái chân nhện cong lên, ánh mắt chăm chú nhìn khu chiều trạch cách đó không xa tựa hồ đang đợi con mồi xuất hiện để tung ra một kích trí mạng.

Lúc này thân thể Phong Dực đã bắt đầu cảm thấy tê dại không chịu nổi, cảm giác tê dại bắt đầu từ tứ chi lan ra. Hấn hiểu đây là bởi vì tơ nhện ẩn chứa kịch độc đang thấm vào bên trong thân thể của hấn. Nếu độc tố lan tràn đến não bộ thì dù thần tiên cũng cứu không được hấn.

Đột nhiên, khu vực chiều trạch mỹ nhân chu chú ý nảy giờ chợt lóe lên nhàn nhạt ngũ thải hoa quang, Phương Viên ngàn thước chiều trạch nhất thời như nước sôi trào lên, bùn lầy bắn tung tóe, thỉnh thoảng còn có thi thể của ma thú sống trong chiều trạch bay lên.

Không khí như động lại đình chỉ lưu động làm người ta cảm thấy hô hấp khó khăn. Mỹ nhân chu vẫn không nhúc nhích, thân thể bập bênh tùy theo bùn lầy phía dưới nhộn nhạo, đôi mắt u lam chăm chú nhìn nơi vừa xuất hiện ngũ thải hoa quang.

Dần dần, bùn lầy xao động ngày càng kịch liệt, không khí càng lúc càng ảm lên, khối chiều trạch như biến thành một cái nồi nước lớn mà phía dưới nó đang đốt hùng hực liệt hỏa.

Ngũ thải hoa quang càng lúc càng xuất hiện liên tục hơn, đồng thời chiều trạch càng sôi trào như phía dưới có vật gì muốn giãy dụa thoát lên.

Đột nhiên ngũ thải hoa quang vừa tắt liền lóe lên, một đạo thái hồng từ trong chiều trạch bay lên phá không bay đi.

Mỹ nhân chu nhanh như tia chớp phóng theo tạo thành một vệt tàn ảnh, mấy đôi chân dài hướng vật kia đâm tới.

Ngay trong lúc mỹ nhân chu sắp đâm trúng, thất thải hoa quang đột nhiên chuyển hướng vừa vặn tránh được mỹ nhân chu công kích, nhưng lập tức một đạo kim mang từ đằng xa bay tới, "Ông" một tiếng đánh lên thất thải hoa mang.

Thất thải hoa quang nhất thời bị bắn ngược lại mấy chục thước mới dừng lại trong không trung. Lúc này Phong Dực mới nhìn rõ ràng đoàn thất thải hoa quang dĩ nhiên là một đoàn thất thải quang mang hỏa diễm còn đạo kim mang kia là một con Phi Thiên kim nhĩ, đây chính là đế vương của đám ám kim nhĩ mà Phong Dực gặp lúc trước tên gọi là Phệ Thiên Nhĩ Đế, loại này ma thú chính là giống mỹ nhân chu cực kỳ đáng sợ, nghe nói Phệ Thiên Nhĩ chúng có thể cắn nuốt liên tục mấy ngày liền. Không hiểu tại sao hai con ma thú đáng sợ này lại cùng lúc xuất hiện ở Lục Dực lam ma thí luyện khu vực ác ma chiều trạch.

Bất quá nhìn tình hình này mà đoán hiển nhiên là vì đoàn thất thải hỏa diễm mà tới.

Mỹ nhân chu hướng phệ thiên nhĩ đế kêu lên the thé hai tiếng, nó ở chỗ này chờ đợi lâu như vậy lại bị một tên gia hỏa mới tới tranh giành nên nó hiển nhiên hết sức tức giận, nhưng lại không dám phát động tiến công vì sợ con mồi trốn thoát mất.

Phệ thiên nhĩ đế không hề nhượng nhịn kêu lên hai tiếng đáp trả, rõ ràng nó cũng không đem mỹ nhân chu để vào trong mắt.

Trong lúc hai đại ma thú khiêu khích lẫn nhau, đoàn thất thải hỏa diễm khôn ngoan bắt được cơ hội nhanh như tia chớp chạy trốn. Mỹ nhân chu cùng phệ thiên nhĩ đế đồng thời phát lực, một phun ra sợi tơ nhện bắn tới, một thì trực tiếp bay tới.

Thế nhưng thất thải hỏa diễm dĩ nhiên là dùng hư chiêu, trên không trung bỗng nhiên một trăm tám mươi độ chuyển hướng hóa thành một đạo thất thải

quang mang hướng Phong Dực bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ngư Ông Đắc Lợi

Thần trí phong dực có chút hỗn loạn, miệng trương to ra, bị độc tố xâm nhập, đại não có chút trì độn không kịp phản ứng, thất thái hỏa diễm nộ liền từ miệng hắt đi vào.

Phong dực bỗng nhiên chấn động, một cỗ khí tức nóng rực bay lên, phát tán khắp tứ chi, cả người dường như bị hòa tan vậy, hơi thở phun ra đều mang hơi nóng của thất thái vân vụ.

Đoàn thất thái hỏa diễm trong người Phong dực đầu đầu lung tung một hồi, lại đột nhiên liên tiếp hóa thành những sợi tơ bảy màu hướng về khiếu huyết hãn mà xông đến, nhập vào hạt châu thanh sắc đang âm ảm vô quang.

Mà cùng lúc đó, Chu mỹ nhân cùng với Phệ thiên nghĩ để phần nộ rít lên một tiếng đánh về phía Phong dực.

Đôi môi dài nhọn của Chu mỹ nhân nhắm ngay mi tâm của phong dực đột nhiên đâm tới, không hề trở ngại xuyên qua, mà mạo hiểm tìm kiếm thất thái quang mang từ hạt châu thanh sắc nọ.

Nhưng đúng lúc này, hạt châu thanh sắc bỗng nhiên thanh quang đại chấn, vững vàng giữ chặt đôi môi dài nhọn của Chu mỹ nhân.

Chỉ thấy được cái mặt lớn của Chu mỹ nhân đem thân thể của phong dực hoàn toàn che đi, về mặt mỹ nhân lúc này lại vận vẹo một cách quý dị, tựa hồ hết sức thống khổ.

Sau đó là đến Phệ thiên nghĩ để đánh tới, cố gắng đem chu mỹ nhân tách ra, nhưng thân thể nó vừa tiếp xúc với chu mỹ nhân liền lập tức run rẩy mãnh liệt, toàn thân nó liền bị găng chặt trên người chu mỹ nhân, giống như hai thân thể liên kết lại vậy.

Tên phong dực đứng mũi chịu sào lúc này lại không hề hay biết, thân thể khi thì toát ra các loại quang mang, chỉ thỉnh thoảng co rút lại chứng minh rằng hãn còn sống.

Dần dần, thân thể của Chu mỹ nhân cùng với phệ thiên nghĩ để trở nên khô quắt đi, sinh mệnh máu huyết chậm rãi bị rút sạch sẽ, hai đại mãnh thú hiển hách liền như thú u mê mà chết đi... Mà thanh sắc quang mang trong hạt châu lại cứ lưu chuyển giữa mi tâm phong dực, mơ hồ có thể thấy được thất thái quang mang cường hành muốn thoát ra, nhưng thủy chung vẫn bị thanh sắc quang mang vây trong đó, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy nhỏ đi tí nào.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hạt châu thanh sắc nọ bỗng nhiên quang mang đại thịnh, lập tức nội liễm thành màu sắc mông lung lúc ban đầu. Một tia thanh lương khí lưu bắt đầu từ đó bật ra, tâm bồ gân cốt toàn thân phong dực.

Nơi khí lưu đi qua, tất cả các thương thế của thân thể toàn bộ đều được chữa trị, mà mỗi tế bào đều trở nên cứng cỏi hơn, thân thể của phong dực đang được cường hóa nhanh chóng, chỉ là chính bản thân hãn vẫn không hề hay biết.

Độc vụ bên trên chiếu trạch dần dần nồng đậm, tuyết rơi chậm chậm là tả xuống đất, tuyết ở đây khác rất nhiều so với tuyết từ bên ngoài, không ngờ nó lại màu đen, làm cảnh vật thế giới dường như điêu tàn hắt đi...

Phong dực vẫn như cũ nằm trong chiếc kén trong suốt, lay động qua lại theo gió, kỳ dị chính là trên người hãn lại không dính mảnh tuyết nào.

“A...” đang trong hôn mê, phong dực đột nhiên toàn thân rung lên, hét lớn một tiếng, một cỗ khí nóng theo vĩ xương sống đi lên, đến xương cột sống, xương cổ, cuối cùng từng đợt tê dại truyền đến bộ não.

Chỉ thấy ma khí trên người Phong Dực lưu động thanh mang ẩn hiện, lưới nhện đang quán trên người bị phanh thành bốn năm mảnh rơi xuống sau lưng hãn đôi ma dực thứ ba dần dần ngưng tụ thành thực thể

Phong dực mở mắt ra, đột nhiên ý thức được cái gì che ở trước mặt, thi thể của Chu mỹ nhân cũng với phệ thiên nghĩ để liền bị văng ra ngoài.

Đợi đến lúc hai cỗ thi thể của hai mãnh thú rơi vào chiếu trạch, phong dực lại vẫy vẫy tay một cái, đem hai cỗ thi thể lần thứ hai thu vào trong tay.

“Rất cuộc chuyện gì đã xảy ra ? “Phong dực thì thảo tự nói, nhìn về phía sau ma dực thứ ba một chút, lại cảm thấy một lần nữa trên người tràn đầy lực lượng gần như muốn bạo tạc xông ra, trong lòng mơ hồ không ngớt.

Cân nhắc bản thân ở hoàn cảnh này, phong dực không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều, ma dực khẽ động, hóa thành một đạo hắc mang tiêu thất tại chiều trạch.

Xuyên qua chiều trạch, phía trước là một phiến loạn thạch than, mấy tên thâm uyên ma sư kiểm ăn tại đây thấy được phong dực, dường như là gặp quý, chớp nhoáng liền thoát đi.

Phong dực cười hắc hắc, rất nhanh rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ bằng mùi của chu mỹ nhân cùng phệ thiên nghĩ để phát ra từ thân thể hắn, ma thú mà hắn e ngại tại ác ma thâm uyên không nhiều lắm, chỉ ít tại bên trong khu vực Lục dực lam ma thí luyện này có thể chống lại được hắn không nhiều lắm.

“A, đây là cái gì?” “Lúc phong dực tính chuẩn bị đem hai cỗ thi thể ném vào trong Âm sát tâm ti giáp, lại pháp hiện trong miệng phệ thiên nghĩ để chứa một ngọc kim sắc hình trứng to chừng ngón cái.

“Trứng?” Trong lòng phong dực không dám xác định, tuy rằng hắn hiện tại không biết con kiến có cánh lớn này là sinh vật gì, nhưng dám cùng sinh vật như Chu mỹ nhân đối kháng, thì quả không phải sinh vật tầm thường, hậu đại của nó nếu ấp trứng ra liền biến thành sùng vật của mình hẳn là không sai.

Phệ thiên nghĩ để bất đồng rất lớn với những sinh vật khác, sau khi nghĩ hậu (kiến chúa) đẻ trứng, thì sẽ do nó ngâm trong miệng tiến hành ấp trứng, mà không phải do nghĩ hậu phụ trách ấp.

Nghĩ tới đây, phong dực không khỏi lo lắng đến đoàn thất thái hòa diễm chui vào trong bụng hắn, cái chết của Chu mỹ nhân cùng với phệ thiên nghĩ để cùng với cảnh giới của mình đột nhiên tăng lên cùng với nó không thoát khỏi quan hệ, nhưng rốt cuộc là nó đâu rồi? Chung quy sẽ không bị chính mình tiêu hóa chứ?

Bất quá từ trước đến nay phong dực là người luôn lạc quan, việc không muốn nghĩ đến liền không thèm nghĩ nữa, dù sao bây giờ ngao cò tranh nhau, hắn lại là người ngư ông đắc lợi.

Cảnh giới đột nhiên mạnh mẽ thăng đến Lục dực lam ma, hơn nữa còn có khí tức của Chu mỹ nhân cùng phệ thiên nghĩ để, lực lượng tăng cường, đối với vấn đề an toàn không còn nhiều lo ngại nữa.

Vạn hồn lâm tại Ác ma thâm uyên, hai đạo nhân ảnh khoải tốc chiến đấu cùng một chỗ, rất khó kết thúc, chấn động của ma khí đem xung quanh hắc ám hồn lâm vạn gãy khắp nơi, U minh lệ hồn nương tại bên trong bốc lên khói xanh, thê lương tru lên đánh tới, liền lập tức bị cường đại ma khí lan đến đánh tan xác.

“Cam chịu đi, Bối lệ tháp, ngươi không phải đối thủ của ta “một thân ảnh trong đó càn rỡ cười to nói.

Bối lệ tháp cắn chặt môi dưới, thị huyết ngưng long chùy trong tay chém ra từng đạo huyết quang, thế nhưng, nào rõ ràng cảm giác được, cánh tay càng ngày càng chìm, tốc độ càng ngày càng chậm.

“Bịch” một tiếng, Bối lệ tháp như điều đứt dây từ không trung rơi xuống, khoe miệng bật ra một tia máu, thị huyết ngưng long chùy rơi xuống tại cách đó không xa, vẫn rung động ngâm lên, tựa hồ muốn bay trở về trong tay chủ nhân.

“Ba”, một cái chân to đem thị huyết ngưng long chùy dẫm dưới chân, hai mắt mang theo từng tia lạnh lẽo có chút tiểu ý nhìn bối lệ tháp.

“Mề lặc, ngươi thật hèn hạ, lừa gạt ta nói biết phong dực đang ở đâu, nói muốn liên thủ đối phó hắn, thế mà lại ở giữa đường đánh lén ta “ Bối lệ tháp nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Muốn trách thì trách ngươi ngu ngốc, hắc hắc, ngươi cùng với phong dực chính là cá mè một lứa, nếu không phải các ngươi, ta như thế nào lại bại, người ta yếu nhất như thế nào lại chết? Các ngươi đều đáng chết “ Mề lặc đôi mắt lộ vẻ thâm trầm, khuôn mặt tuấn tú thoáng khó vận vẹo nói.

Bối lệ tháp không hề cãi lại, việc này đối với nàng không có quan hệ, bởi vì vô dụng Mề lặc không ngờ hạ thủ, coi như không có lý do thì sao? Nàng mím chặt môi lại, tựa đầu xoay qua một bên.

“Bối lệ tháp, ngươi ngoan ngoãn nghe lời, có thể ta sẽ cho ngươi thống khoái mà chết đi, bây giờ nói cho ta biết, làm thế nào để thị huyết ngưng long chùy nhận chủ?” “Mề lặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tiết Mục Chó Cẩn Chó

Bối Lệ Tháp mục quang nhất thiết (có một số chỗ ntn mình thấy dễ hán viết hay hơn nên, nếu đọc giả ko thích thì pm mình sẽ sửa lại), thông tuệ như nàng rất nhanh liền đoán được dụng ý của Mễ Lặc. Nàng thân là nữ nhi duy nhất của Huyết Ma Vương , là người thừa kế duy nhất Huyết Ma vương quốc, nếu nàng chết, Huyết Ma vương quốc nhất định sẽ hỗn loạn. thứ hai là đại biểu Huyết Ma vương quốc người thừa kế tín vật Thị Huyết Long Chủy rơi vào trong tay Mễ Lặc, như vậy khi Cuồng Ma Vương quốc công phá Huyết Ma vương quốc gặp phải phản kháng sẽ ít đi nhiều. Cuồng Ma Vương thế nhưng đã bắt đầu mưu đồ Ma tộc chi chủ vị trí. Đáng tiếc truyền tống thạch của nàng bị hán lúc đầu đánh lên cướp đoạt mất hiện tại cũng không biết ném đi nơi nào bằng không hiện tại liền khởi động truyền tống trở về, vạch trần âm mưu của Cuồng Ma Vương.

"Người đưa ta Thị Huyết Long Chủy, ta cho người biết. "Bối Lệ Tháp nhàn nhạt nói .

Mễ Lặc nhất cước đá qua, Thị Huyết Long Chủy dính một tiếng bay tới tay Bối Lệ Tháp

Bối Lệ Tháp nắm lên Thị Huyết Long Chủy đôi môi nhanh chóng mấp máy, nhưng đang lúc Thị Huyết Long Chủy bắt đầu sáng lên hồng mang nàng lại kêu lên một tiếng đau đớn phun ra một ngụm máu tươi, ý định triệu hoán Long Hồn phong ấn trong Thị Huyết Long Chủy bị một trận quận đau cắt đứt

" Còn muốn giở trò hoa dạng, hừ, xem ra người rượu mời không muốn uống chỉ thích uống rượu phạt ". Mễ Lặc chậm rãi tiến đến, khoe miệng mang theo một tia tà ác tiếu ý, bỗng nhiên bàn tay nắm cổ áo Bối Lệ Tháp kéo mạnh, Bối Lệ Tháp ngoại bào liền bị xé rách

" A. . . Mễ Lặc, người muốn làm gì?" Bối Lệ Tháp kinh sợ kêu lên.

" Ha hã, làm gì? Người nói xem? Thật ra thì ta không chỉ thích nam nhân mà xinh đẹp nữ nhân ta cũng thích, Ma tộc đệ nhất thiên tài mỹ nữ ở dưới người của ta cầu xin tha thứ, tư vị này nhất định rất tốt " Mễ Lặc khoe miệng nhếch lên, hai mắt lộ vẻ điên cuồng

" Ta muốn cầu xin tha thứ cũng không tới phiên người. ." Bối Lệ Tháp nghiêng răng, lúc này không khỏi nhớ tới một người, kẻ đã tuyên thệ muốn cho nàng ở dưới người hán cầu xin tha thứ.

" Ta đây sẽ làm cho người xem có phải hay không không tới phiên ta." Mễ Lặc vừa nói vừa xé rách xiêm y Bối Lệ Tháp.

" Ba , ba , ba . . . Thật là tốt, một tiết mục chó cắn chó trò hay a, các người tiếp tục, xem như thiếu gia ta không tồn tại là tốt rồi" Đang lúc ấy thì tiếng vỗ tay vang lên, trên một khỏa hồn thụ cách đó không xa Phong Dực lộ ra vẻ mặt hài hước tươi cười vỗ tay.

" Phong Dực. . ." Bối Lệ Tháp thì thào, chẳng biết tại sao trong lòng nàng lại thờ phào nhẹ nhõm

Mễ Lặc đứng thẳng lên, ánh mắt lạnh như băng mang theo điên cuồng sát ý, hán ha ha cười nói: "Tốt, rất tốt, Thiên đường có lỗi người không đi, Địa Ngục không cửa người vẫn muốn vào, cũng bớt đi cho ta một phen phiền toái."

Phong Dực hắc hắc nở nụ cười quay đầu nhìn một chút chung quanh U Hồn Lâm nói: "Nơi này đích xác là Địa Ngục, bất quá là Địa Ngục của người ."

Không một tiếng động, Phong Dực liền như gió tại không trung liên thiểm hai cước như điện (nguyên văn lưỡng cá liên thiểm không biết nên dịch thế nào cho đủ ý nếu có sai sót mong mọi người chỉ giáo) quát khẽ một tiếng, một cổ nồng đậm ma lực tạo thành thủ chương thật lớn mang theo thiên địa chi uy đánh tới Mễ Lặc.

Mễ Lặc hết sức rõ ràng uy lực chiêu Cầm Long Thủ này của Phong Dực, Ngũ đệ hán trong vòng nhất chiêu bị phế đi một cánh tay chính là chiêu này gây ra vì vậy hán không dám khinh thị cạy mạnh ngạnh kháng mà mở ra ma dực lẳng không né đi.

Phản ứng này lại là hợp ý của Phong Dực, mười đạo Niêm Hoa Chỉ xuyên kim rách thiết như Phụ Cốt Chi Thư (giò bộ trong xương, nếu dịch ra thì không hợp câu sau. Đại khái hiểu là bám sát không rời) hướng Mễ Lặc bắn tới.

" Cuồng ma phá!" Mễ Lặc trong lúc bức bách hét lớn một tiếng, một cổ khổng lồ ma lực trong nháy mắt động lại trên hữu thủ, từng đạo thật mỏng ma nhận tầng tầng lớp lớp nghênh đón mười đạo niêm hoa chỉ, cả không gian rung động như bị cắt rách, nháy mắt hai đạo công kích biến mất trong không khí.

Mễ Lặc then quá thành giận (không hiểu then cái gì VP là nảo tu thành nộ) hướng Phong Dực nhìn lại nhưng thấy được Phong Dực tự tiểu phi tiểu khoan tay giữa không trung, phía sau ba đôi ma dực nhẹ nhẹ phe phẩy. Mễ Lặc nhất thời không khỏi sửng sốt, mới vừa rồi hán cũng không có chú ý, người này thế nhưng đã đột phá đến Lục Dực lam ma cảnh giới, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm giác vô lực.

"Không phải muốn cứng đối cứng sao? Thiếu gia ta liền cùng người cứng đối cứng!" Phong Dực ha hã cười một tiếng, vung quyền hướng Mễ Lặc xông tới.

Tà một quyền, hữu một quyền, thượng một quyền, hạ một quyền, Phong Dực hai cánh tay như không biết mệt mỏi loạn đả, hán căn bản không cần dùng ma lực càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hưng phấn.

Mễ Lặc vất vả chống đỡ, lúc đầu thấy Phong Dực động tác dồn dập trong lòng còn thầm mừng hán ngu xxx (có 3 chữ ae ta rất hay dùng) mừng thầm định chờ Phong Dực ma lực hao hết sẽ cho hán một kích trí mạng, ai ngờ Phong Dực như Ma thần Phụ Thê, ma lực tựa hồ không bao giờ hết, chính hán hiện tại muốn trốn đi nhưng không được.

"Phanh", một đòn thật mạnh hung hăng đánh lên mắt phải Mễ Lặc, Mễ Lặc trước mắt một chút mơ hồ, ma khí vận hành hơi chậm lại thân thể liền hướng phía dưới rơi xuống.

Phong Dực đáp xuống lắc lắc hai cánh tay, thật là thoải mái. Phải biết rằng hần mấy ngày nay mặc dù thực lực đột nhiên tăng mạnh nhưng cũng mang đến một chút di chứng, tỷ như hần thừa nhận đã đến cực hạn nhưng thần châu màu xanh trong mi tâm lại vẫn không ngừng tản ra mát lạnh và nóng rực chân khí bồi dưỡng kinh mạch da thịt toàn thân, thế cho nên hần luôn muốn tìm một ít ma thú da chắc thịt dày đánh một trận đem lực lượng trong cơ thể tựa hồ muốn nổ tung phát tiết ra ngoài, trong quá trình này thân thể của hần từ trong ra ngoài đã rèn thành cứng rắn như sắt.

Mễ Lặc thấy Phong Dực hắc hắc cười tà tiến tới gần, có chút sợ hãi hướng phía sau lui lại, Phong Dực lại lần nữa vung quyền đầu hần liền khàn giọng mở miệng nói: "Phong Dực, ngươi thả ta đi, ta đem bí truyền thuật pháp bát dực thanh ma cảnh giới nói cho ngươi biết."

Bí truyền thuật pháp? Phong Dực đứng lại, lúc tỷ thí đại hội hần đã biết qua bí truyền thuật pháp uy lực, mặc dù sử dụng có một chút tác dụng phụ, nhưng tại thời khắc tánh mạng nguy hiểm không thể nghi ngờ là có thêm một phần bảo đảm.

"Ngươi yên tâm, ta cho ngươi biết phương pháp tuyệt đối là thật, chỉ cần ngươi thả ta đi thôi." Mễ Lặc thấy Phong Dực tựa hồ động tâm lập tức rèn sắt khi còn nóng nói.

Phong Dực nhướng đôi mắt đen lên cười hắc hắc nói: "Điều kiện là rất mê người, bất quá cùng ngươi nói điều kiện không thể nghi ngờ là bảo hồ lột da, nếu như ngươi chết ta sẽ an tâm hơn một chút."

Mễ Lặc trong lòng căng thẳng, ánh mắt đột nhiên chột lóe xoay người chụp tới Bối Lệ Tháp đang không có lực phản kháng.

"Ha ha, dùng nàng tới uy hiếp ta sao? Nàng sống hay chết cùng ta có quan hệ gì đâu? Ngươi cứ việc động thủ giết nàng" Phong Dực không đếm xỉa tới vừa nói vừa tiến tới gần

Mễ Lặc hai mắt toả ra hung quang bất ngờ đem Bối Lệ Tháp hướng một đạo tối om cái khe phía sau ném đi, sau đó trên người quang chột lóe tức khắc biến mất tại chỗ, hần quyết định bỏ qua lần này lịch lãm dùng truyền tống thạch đem mình truyền tống trở về, dù sao giữa danh dự cùng tánh mạng hần lựa chọn là tánh mạng.

Phong Dực cả kinh, tâm niệm thay đổi thật nhanh liền hướng khe vực chụp tới. Cũng không phải hần đột nhiên thương hương tiếc ngọc dửng dưng cảm quên mình cứu người, mà là hần cho rằng Bối Lệ Tháp còn sống so với đã chết tốt hơn. Chỉ cần nàng còn sống rồi đem chuyện Mễ Lặc tập kích mình nói ra thì Huyết Ma vương quốc cùng Cuồng Ma vương quốc sẽ quyết liệt đấu đá. Lúc đó Dạ Ma vương quốc chỗ tốt tất nhiên sẽ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cầm Ma Nhai

Lúc ở phía trên còn không rõ khe vực phía dưới gió lạnh thấu xương, khi Phong Dực nhảy xuống liền cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn, càng khiến hần hoang mang chính là toàn thân ma lực như bị đông lại một chút cũng không thể vận chuyển.

"Đáng chết, ta bị làm sao thế này. . ." Phong Dực trong lòng thầm mắng một tiếng, thu liễm tâm thần tay trái hướng phía dưới chụp tới vừa vặn ôm lấy eo Bối Lệ Tháp, tay phải cầm sừng hắc ám Kim Cương thú đâm vào vách đá dựng đứng, thân thể như bích hồ du tường (Nguyên văn bích hồ nhất bàn nhưng đổi thành du tường cho hay) dán chặt tại vách đá. Mặc dù ma lực vận chuyển không được, nhưng hần có kinh nghiệm nhiều đời nên cầu sinh kỹ năng cũng không ít.

"Phong Dực. . . Ngươi. . ." Bối Lệ Tháp vốn tưởng rằng hần phải chết không thể nghi ngờ tuyệt không nghĩ tới Phong Dực lại nhảy xuống cứu nàng.

"Trong lòng hần nhất định là có thích ta, hần biết rõ tại ác ma thâm uyên cầm ma nhai không thể sử dụng ma lực nhưng vẫn quên cả sinh tử nhảy xuống cứu ta, lần này nếu sống sót sau này ta. . ." Bối Lệ Tháp tâm tình kích động khóe mắt thấm ướt, trong lòng cảm thấy một trận xúc động ngồn ngang trăm mối.

"Ngươi cái con khi, im lặng!" Phong Dực quát lên, hần nếu biết đây chính là cầm ma nhai trong truyền thuyết, đánh chết hần cũng sẽ không nhảy xuống.

Bối Lệ Tháp ngoan ngoãn im lặng, kỳ quái là bị Phong Dực quát mắng như thế nàng lại không hề có một chút khó chịu nào, trường hợp này nếu là trước kia thật không dám tưởng tượng.

Phong Dực định dùng sừng hắc ám kim cương thú thủ từ từ leo lên nhưng thân thể của hần vừa mới chuyển động liền thiếu chút nữa bị một trận gió thổi bay.

"Tiếp tục như thế này không được a, nếu là một mình ta có lẽ sẽ leo lên được nhưng còn có Bối Lệ Tháp gánh nặng thì phiền toái rồi". Phong Dực trong

lòng nghĩ có nên hay không đem nha đầu này vứt đi cho rảnh nợ. Hắn mặc dù ích kỷ nhưng nếu là một trảo vừa rồi không cứu được nàng thì thôi hiện tại nàng đang ở bên người, bảo hắn nhẫn tâm bỏ rơi nàng hắn không làm được.

Phong Dực tĩnh tâm lại phát hiện một quy luật, cách chừng mỗi một khắc đồng hồ cương phong sẽ thổi cuộn lên trên một lần mà cường độ xem chừng đủ để nâng một người lên.

"Bối Lệ Tháp, ngươi nghe kỹ cho ta, đợi lát nữa ta đếm tới ba sẽ đem ngươi tung lên, ngươi mượn sức gió xông lên nghe chưa." Phong Dực kề bên tai Bối Lệ Tháp nói, nóng ẩm đôi môi chạm vào vành tai của nàng làm cho nàng một trận rùng mình.

"VẬY CÒN NGƯỜI THÌ SAO?" Bối Lệ Tháp không chút do dự liền đồng ý hỏi lại, bất quá lúc này trừ tin tưởng hắn tựa hồ cũng không có biện pháp khác, dù sao cũng là chết, sao không tìm đường sống trong chỗ chết?

"Ta cũng sẽ dùng phương pháp đó đi lên." Phong Dực nói.

Trừ tiếng gào thét của lệ phong lạnh lẽo xung quanh im lặng vẫn là im lặng.

"Chuẩn bị. . . Một, hai, ba, lên!" Phong Dực dùng sức đem Bối Lệ Tháp tung lên.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cương phong cuộn lên mà Phong Dực dự tính không có xuất hiện, Bối Lệ Tháp lực bay lên vừa hết liền mất đi trọng tâm hướng vô tận vực sâu rơi xuống.

"TỨC CHẾT TA" Mắt thấy Bối Lệ Tháp rơi xuống Phong Dực trong lòng mắng to một tiếng toàn thân vận lực, hai cánh tay tỳ vào sừng kim cương thú thân thể bắn lên, hai chân đạp một cước trúng ngay giữa bộ ngực Bối Lệ Tháp.(BT: dm sao thẳng chó này thô bạo, dung chân đá vào ngực của con nhà người ta)

"Phốc" Bối Lệ Tháp phun ra một ngụm máu tươi bay đi. Đúng lúc này trận gió theo dự đoán rốt cục cũng xuất hiện nâng thân thể Bối Lệ Tháp bay lên.

Phong Dực thờ phào nhẹ nhõm, thân thể dán trên vách đá dựng đứng kiên nhẫn đợi trận gió sau.

May mắn cùng xui xẻo tựa hồ chính là một đôi huynh đệ sinh đôi, Phong Dực mới vừa còn thăm nhủ ở trong lòng vận khí không tồi lập tức đã nhìn thấy cách đó không xa bên phải vách đá, có một con mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Quái thú này thân thể dẹt dài hơn hai trượng dán tại vách đá, nó có sáu chân hai cái đầu, cả người đen như mực, nếu không phải mỗi cái đầu có một con mắt âm u lạnh lẽo màu lục như quý hóa Phong Dực thậm chí cũng không thể phát hiện sự hiện hữu của nó.

Đột nhiên con mắt của quái thú chột lóe, một đạo lục mang nhanh như tia chớp hướng Phong Dực bắn tới.

Oanh một tiếng, tại vị trí Phong Dực vừa rời đi vách đá liền vỡ tung, Phong Dực sớm có đề phòng trước rút sừng kim cương thú ra tại vách đá trở mình mấy lượt, lần nữa đem sừng Kim Cương thú cắm vào vách đá.

"TÔI ĐÂY... SỨC SINH, ĐỂ CHO THIẾU GIA HẢO HẢO DẠY DỖ NGƯỜI MỘT CHÚT." Phong Dực trong lúc nguy cấp vẫn tỉnh táo buông lỏng, hắn cười lớn khiêu khích quái thú. Vận mệnh là cái xxx (câu này dịch ra thô lắm ae nào tò mò thì xem cách thức tra tấn của Tiểu Phuong là bit) muốn cho hắn một lần nữa luân hồi sao? Hắn không chịu thua, một ngày nào đó hắn sẽ nắm lấy vận mệnh của mình.

Quái thú bị chọc giận lập tức tê tê một tiếng, hai con mắt đồng thời chột lóe, lục mang đại thịnh, một đoàn bao trùm trăm mét phạm vi sóng xung kích hướng Phong Dực đánh tới.

Vách đá dựng đứng liền lõm xuống một mảng ngay sau đó oanh một tiếng sụp xuống, Phong Dực lúc này không tiếp tục bám tại vách đá mà cùng nam thạch vỡ rơi xuống vô tận vực sâu.

Đúng lúc này quái thú nhanh như tia chớp há to mồm lẳng không lút đến, một cái đầu lưỡi dài nhỏ hướng Phong Dực cuốn lấy.

"HẢO, SỨC SINH ĐỊNH ĐEM THIẾU GIA TA LÀM THÀNH BỮA ĂN TỐI ĐÂY." Phong Dực không một chút bối rối tay trái nhanh như tia chớp nhấc lên bắt lấy đầu lưỡi trắng mịn. Quái thú liền thu lại đầu lưỡi mang theo thân thể Phong Dực về phía miệng nó.

Phong Dực mượn lực trở mình một cái liền ngồi ở cổ quái thú, trong lòng hắn hưng tâm nổi lên tay phải liền cầm sừng kim cương thú hết sức một kích đâm tới mắt của quái thú.

Quái thú ngẩng đầu rộng to, tứ chi mất đi không chế cùng Phong Dực rơi xuống vô tận vực sâu.

Bối Lệ Tháp ngồi ở vách đá lo lắng nhìn xuống phía dưới, nhưng đã lâu như vậy Phong Dực vẫn không thấy bóng dáng.

"Phong Dực, ngươi ngàn vạn lần không thể có chuyện xảy ra a." Bối Lệ Tháp thì thầm, mới cách một canh giờ trước nàng còn đang cùng Mễ Lặc hợp mưu đem Phong Dực bắt thấy vạn đoạn nhưng chuyện thế gian thường thường thiên biến vạn hóa. Vừa rồi cùng hắn trải qua một hồi sinh tử khảo nghiệm, trong lòng bởi vì bị hắn làm cho nhục nhã mà sinh ra hận ý lại tựa hồ như đã biến mất.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua Phong Dực giống như biến mất trong cảm ma nhai đen tối một chút động tĩnh cũng không có.

Bối Lệ Tháp bắt giác nắm chặt hai tay, đôi huyết nhãn dần dần ướt lên, nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ vì một người đàn ông mà rơi lệ.

Đúng lúc ấy phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm kinh ngạc: "Bối Lệ Tháp".

Thân thể Bối Lệ Tháp khẽ động, tay phải lau khô mắt một cái biểu tình khôi phục bình thường, hai giọt nước mắt cũng tựa hồ như chưa từng xuất hiện.

"Đặc Lỗ Tây." Bối Lệ Tháp xoay người, nhìn thấy nhi tử của Đại Tương Mông Nạp tướng quân thù hạ phụ thân mình.

Đặc Lỗ Tây ở chỗ này thấy được công chúa, trong lòng tất nhiên thập phần vui vẻ, đang định tiến lên cước bộ bỗng dừng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái.

Bối Lệ Tháp thấy ánh mắt tiểu tử này hướng tới bộ ngực cao vút của mình mà nhìn trong lòng không khỏi giận dữ, nhưng vừa cúi đầu nhìn ngực mình nàng cũng bất giác ngậm ngùi cả người, chỉ thấy hai đầu chân thật to khắc trên ngực áo, lập tức khoe miệng nàng nhếch lên quên luôn việc kia. . . Khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Băng Tinh Điện Dưới Vực Sâu

Vách đá cấm ma nhai cũng không phải là thắng đứng hoàn toàn mà là chỗ nhô ra chỗ thì thụt vào, Phong Dực tới hiện tại cũng không biết thân thể mình đã tiếp xúc với vách đá bao nhiêu lần, nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ trước nay chưa từng có chỉ sợ đã sớm tan xương nát thịt.

"Một vạn năm ngàn tám trăm tám mươi tám, một vạn năm ngàn tám trăm tám mươi chín. . ." Phong Dực thầm đếm, sợ hãi trong lòng lúc này đã sớm phai nhạt, hắn nhắm chán đếm đếm đỡ buồn nhàn tiện muốn xem cấm ma nhai này rốt cuộc cao bao nhiêu. Có lẽ đến bây giờ rơi xuống đã chừng hơn hai canh giờ nhưng vẫn chưa tới đáy, hắn không khỏi hoài nghi khe vực này thực sự là không có đáy.

Đang nghĩ như vậy Phong Dực đột nhiên cảm giác một cỗ lực phản chấn khổng lồ truyền đến, liền nghe "Oanh" một tiếng, thân thể hắn đã rơi vào trong nước lạnh giá. Cho dù thân thể của hắn biến thái hơn nữa cũng không chịu nổi như vậy đã kích, lập tức hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng một trận quận đau liên mất đi ý thức.

Đúng vào lúc này xoáy nước quỷ dị đột nhiên xuất hiện đem Phong Dực cuốn xuống đáy sâu không biết bao nhiêu vạn thước

Trong đại điện một tòa dùng Băng Tinh mười vạn năm tạo thành, một bóng người gần như trong suốt đang nhìn đỉnh điện đến thất thần. Mơ hồ thấy được con người trắng xám như một cái hồ yên lặng trăm vạn năm, một đôi mắt lạnh như băng không có chút tình cảm.

Đỉnh điện mở ra một lỗ hồng hình cầu, bao trùm lỗ hồng là một tầng sóng nước. Lúc này, vốn yên lặng trong suốt sóng nước (DG: lão tg này viết cái gì thế nhỉ, đã là thủy ba/sóng nước mà lại yên lặng được. Pó châu) đột nhiên xao động, thỉnh thoảng có vài con quái ngư thông qua lỗ hồng rơi vào trong. Không hề thấy bóng người kia làm động tác gì, mấy con quái ngư nhanh chóng khô quắt, từng đoàn hắc khí trên người chúng bay lên động lại trên không trung, đoàn hắc khí đạt đến độ dày nhất định liền tự động hướng bóng người kia bay tới nhanh chóng dung nhập vào trong đó, thân ảnh hấp thu một chút bóng dáng liền chân thật một chút, vốn mơ hồ ngũ quan hiện tại đã thấy rõ ràng hơn.

"Dì?" Đúng lúc ấy thì thân ảnh ánh mắt vốn lạnh như băng đột nhiên hiện lên một tia kinh dị nhìn tới thanh niên mới rơi từ lỗ hồng xuống.

"Ma thần hậu duệ!" Thân ảnh lăm lăm, ánh mắt lướt qua thân thể thanh niên mấy lượt cả người đột nhiên một trận run rẩy, hai mắt bắn ra nóng bỏng quang mang không dám tin thì thào: "Địa tâm linh hồn hòa, bên trong thân thể của hắn thậm chí có địa tâm linh hồn hòa hơi thở." Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Dực có chút mê mẩn mờ mắt, đập vào mắt hắn là đỉnh điện thủy tinh khác vài bức tranh cùng văn tự thần bí.

"Người đã tỉnh?" Một thanh âm ôn hòa làm cho người ta cảm giác giống như được tắm gió xuân ở bên tai Phong Dực vang lên.

Phong Dực nhanh chóng xoay mình đứng lên kinh ngạc phát hiện thân thể vốn bị thương đã bình yên vô sự thậm chí còn tốt hơn trước. Cách đó không xa một bóng ảnh đang bình tĩnh ngồi trên tọa thai hình thoi nhìn hắn.(tọa thai là cái xô fà)

Phong Dực không khỏi ngẩn ra, quay đầu đánh giá đại điện tựa như ảo mộng dưới đáy nước, trong lúc nhất thời phân không rõ đây rốt cuộc là thực tế hay chỉ là một giấc mộng. "Người không phải đang nằm mơ, đây là tịch mịch thâm uyên trong ác ma vực sâu." (nguyên văn là "Nhĩ bất thị tại tở mộng, giá thị ác ma uyên trung đích tịch tĩnh thâm gián." đúng ra thì là yên tĩnh khe sâu trong ác ma vực sâu) Thân ảnh mở miệng nói tựa như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Phong Dực.

"Vậy ngươi là ai? Là U Linh? Ngươi đã cứu ta?" Phong Dực hỏi

"Ta là ai?" Bóng dáng ngẩn ra, một lúc lâu mới thờ dài nói: "Chuyện đã qua ta không muốn nhắc lại nữa, ta hiện tại chỉ là một U Linh. Ngươi bị xoáy nước ngầm trăm năm xuất hiện một lần trong thâm uyên cuốn tới nơi này cũng xem như ta và ngươi hữu duyên đi."

"Tiểu tử đa tạ tiền bối cứu mạng." Phong Dực cúi người nói nhưng vẫn không lơ mững tới gần U Linh kỳ quái này. Nếu hắn không đoán sai thì U Linh này có lẽ bị giam cầm ở tọa thai hình thoi kia, chuyện không biết rõ ràng hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

"Không cần đa lễ, ta đem linh hồn của mình tự bế đã không biết bao nhiêu vạn năm ngươi là người thứ nhất tiến vào đại điện này." Thân ảnh thờ dài nói.

Không biết tại sao, Phong Dực cảm giác thấy tiếng thờ dài này cùng tiếng thờ dài nghe được tại

Thiên Ma Tế Tự đại điện trong lúc mơ màng không sai biệt lắm, hắn hoài nghi U Linh kỳ quái này có thể là Thiên Ma Vương trong truyền thuyết Phá Toái Hư Không đi tới thế giới khác.

Phong Dực hỏi: "Ngươi tại sao lại đem linh hồn của mình tự bế?"

Thân ảnh thanh âm tang thương nói: "Năm đó ta cùng với kẻ thù quyết một trận sinh tử chiến, cuối cùng ta trọng thương trầm trọng, vì muốn bảo trụ linh hồn bất diệt ta đem linh hồn tự bế trong Vĩnh Sinh Bất Diệt Cẩm Linh trận, bất quá bây giờ ta đã chống đỡ không nổi, hiện tại sau khi chịu cô độc trăm vạn năm ta chỉ mong có thể sớm được giải thoát. Người trẻ tuổi, ngươi có thể giúp ta một chút được không?"

"Giúp việc gì?" Phong Dực mục quang hơi động cung kính hỏi.

Thân ảnh nói: "Làm cho cẩm linh trận này dừng lại, như vậy linh hồn của ta sẽ được giải thoát tan thành mây khói."

"Đương nhiên, ngươi có thể đi vào tới đây cũng là chúng ta hữu duyên, sau bức họa phía trước đại điện có một khối thần phách tinh thạch cùng hộ thân hạng liên. Thần phách tinh thạch bên trong chứa công phu tu luyện của ta, hiện tại ta cũng không dùng đến liền cấp ngươi đi."

Phong Dực đi tới phía trước đại điện quả nhiên thấy trên vách tường phía trước có khắc một bức họa cự đại, bức họa vẽ một người nam tử cao lớn, Phong Dực nhìn một cái liền cảm thấy rung động thật sâu.

Nam tử lẫm liệt không trên trời, một mái tóc đen phiêu tán, diện mục mặc dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn toát ra ngạo khí bề ngễ thiên hạ, duy ngã độc tôn, cỗ khí thế quanh quần phiêu vũ bỗng nhiên hóa thành một con cuồng long xông thẳng phía Phong Dực.

"Tê tê tê. . ." Phong Dực sắc mặt trắng nhợt lùi lại mấy bước, lồng ngực như trúng một đòn nghiêm trọng, một cỗ chiến ý đánh vào ý thức khiến hắn cảm giác vô lực như con kiến đứng trước Cự Nhân.

Phong Dực hít sâu mấy hơi mới khôi phục như cũ không dám nhìn nữa, hắn cúi đầu tìm thấy phía sau bức họa thần phách tinh thạch cùng hộ thân hạng liên.

Phong Dực trong lòng nảy sinh nghi ngờ bất động thanh sắc hỏi: "Tranh này là vẽ tiền bối sao?"

"Không sai, đây chính là ta trước kia, bất quá bây giờ tâm cảnh đã khác." Thân ảnh thờ dài nói.

Phong Dực hỏi "Như vậy, ta hiện tại nên giúp ngươi như thế nào?"

"Ở phía sau cẩm linh trận có hai khối tinh thạch một đỏ một lam, ngươi chỉ cần để tinh thạch màu lam xuống là được rồi." Thân ảnh nói.

Phong Dực đi tới phía sau cẩm linh trận quả nhiên thấy trên sàn nhà hai khối tinh thạch một đỏ một lam

Phong Dực vươn tay chạm vào màu lam tinh thạch đột nhiên hắn cười lạnh hai tiếng bất ngờ nhấn xuống tinh thạch màu đỏ.

Tọa thai hình thoi trong đại điện quang mang chột lóe liền dần dần biến mất, thân ảnh ha ha cuồng tiếu hóa thành một luồng bạch quang hướng Phong Dực đánh tới nháy mắt chui vào mi tâm Phong Dực.

"Ta biết tiểu tử ngươi không phải là dễ bị lừa gạt, bất quá vẫn bị lừa thôi. Thân thể dung hợp địa tâm linh hồn hóa này thuộc về ta." Thanh âm vang lên trong đầu Phong Dực.

"A. . . Đây là cái gì. . ." thân ảnh nọ bỗng kêu lên sợ hãi ngay sau đó thanh âm im bất. Trong đầu Phong Dực lúc này truyền đến từng đợt tê tâm liệt phế đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phá Vỡ

Phong Dực không dễ chịu nhưng bóng U Linh thần bí kia so với hắn cũng không chút nào tốt hơn.

U Linh không hổ là sống vạn năm lão hồ ly tâm kế kín đáo, thấy Phong Dực ngỡ vực liền dùng một chiêu tương kế tựu kế, bản lãnh thâm dò của hắn thật sự rất cao. Nếu Phong Dực nghe lời hắn nhân Lam Sắc tinh thạch xuống thì chỉ sợ hắn đã sớm tiêu tan hồn phách rồi.

Nhưng cuối cùng người tính không bằng trời tính, U Linh vừa thoát phong ấn liền muốn diệt ý thức Phong Dực ý định “cưa chiếm thươc sào”(GD :con tu hú chiếm tổ của con chim khách, ý nói chiếm lấy thứ không phải của mình), không ngờ bên trong mi tâm Phong Dực còn có một khoả thần châu, ý thức của hắn vừa tiến vào lập tức bị lực hút khổng lồ do thần châu truyền ra cắn nuốt mất phân nửa. Hiện tại hắn đang khổ sở chống đỡ bên trong.

Đột nhiên trong đầu Phong Dực một trận sấm nổ vang, một luồng u ảnh từ mi tâm hắn bắn ra.

Thân ảnh mờ nhạt lại lần nữa ngưng tụ chỉ là so với trước mờ nhạt đi nhiều, tưởng như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong không khí.

Phong Dực ý thức vẫn còn hỗn loạn nhưng tay hắn theo phản xạ liền hướng phía Lam Sắc tinh thạch kia chụp tới.

“Không nên, tiểu tử, nếu ngươi nhân xuống ta chắc chắn sẽ hồn phi phách tán nhưng ngươi cũng sẽ chết theo ta” Ảnh Tử kinh hoàng lớn tiếng kêu lên.

Phong Dực tay đặt trên Lam Sắc tinh thạch đứng chần chờ lại một lúc, ý thức hỗn loạn từ từ tĩnh táo lại. Trong lòng hắn hết sức tức giận, bản thân trải qua nhiều lần Luân Hồi tự cho rằng tâm tư cũng đủ kín đáo không ngờ thiếu chút nữa thua trong tay U Linh này.

“Ngươi đến tốt cùng là ai? Là Thiên Ma Vương?” Phong Dực khẩn trương nhìn chằm chằm thân ảnh hỏi.

“Thiên Ma Vương? Ha ha ha, tiểu gia hòa ngươi nói xem có phải hay không?”. U Linh cười lớn một tiếng ngón tay chỉ tới vách băng tinh điện đối diện. Trên vách hiện ra một thân ảnh có mười tám cánh ma dực cắm trong tay Huyết Sát Nghịch Thiên Kích dài ba trượng.

Phong Dực ngẩn ra, đây chẳng phải là hình dáng bức tượng Thiên Ma Vương trong Thiên Ma Đại Điện sao.

“Xem ra người ngươi nói chính là hắn? Ha ha, thực sự buồn cười, Thiên ma Vương mà ngươi nói hai trăm vạn năm trước giống như ngươi đi tới nơi này, chỉ đáng tiếc là trên người hắn không có Địa Tâm Linh Hồn Hỏa.” Bóng U Linh cười như vừa được nghe truyện cười buồn cười nhất thế giới vậy.

“Địa tâm linh hồn hỏa?” Phong Dực nhớ lại, trong chiếu trạch mình nuốt vào Thất Thái Hoà Diễm có thể chính là địa tâm linh hồn hỏa mà thân ảnh vừa nói.

“Không sai, chính là địa tâm linh hồn hỏa, nó là một đoàn hỏa diễm có linh tính do địa hỏa trăm triệu năm rèn luyện tạo thành. Là hỏa thuộc tính từ xưa tới nay đệ nhất chỉ bảo có thể dung hoá thiên địa dung hợp vạn vật, chỉ có thân thể dung hợp địa tâm linh hồn hỏa mới có thể khiến cho ý thức của ta cùng thân thể dung hợp hoàn mỹ.” U Linh kiên nhẫn giải thích.

“Như vậy Thiên Ma Vương rốt cuộc thế nào?” Phong dực hỏi.

“Ngươi không phải là đã thấy rồi sao?”. Hắn bị ta hút khô ma lực, máu huyết để bổ sung năng lượng, thi cốt không còn, bất quá tàn niệm của hắn cũng khá cường đại, không chỉ lưu lại hình ảnh trên băng tinh triệu năm mà cứ qua một thời gian còn có ý nghĩ muốn thoát ra, ‘hư hư’ tàn niệm của hắn nếu không phải ở trong Băng Tinh Điện này thì đã tiêu tán trong trời đất từ lâu rồi.” Thân ảnh nói.

Phong Dực trầm mặc, không ngờ trụ cột tinh thần của ma tộc trong truyền thuyết phá toái hư không Thiên Ma Vương lại chết trong Băng Tinh Điện. Nhưng không phải Thiên Ma Vương là cường giả cường đại nhất trên thế giới này tồn tại sao?, tại băng tinh điện này, nhận thức của hắn lại hoàn toàn bị lật đổ. Thế giới này tựa hồ không chỉ đơn giản như thế.

“Tiểu tử, trong mi tâm ngươi có thần châu rất thần kỳ không cần lo lắng ta chiếm thân thể ngươi nữa. Ta nghĩ chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện, ta sẽ cho ngươi những thứ mà có nằm mơ ngươi cũng không dám tưởng tượng tới.” Thân ảnh ngữ khí chậm lại ôn hoà nói, giọng nói giống như khi Phong Dực vừa tỉnh dậy nghe thấy cả người cảm giác như tắm trong gió xuân.

“Là sao? Ngươi trước tiên nói xem là cái gì mà ta nằm mơ cũng không dám tưởng tượng tới?” Phong Dực khoé miệng khẽ cười.

“Ngươi cho rằng người gọi là Thiên Ma Vương kia chính là chí cao tồn tại đúng không, ta sẽ cho ngươi trở thành siêu việt hơn hắn, nữ nhân tài phú đều muốn dễ như trở bàn tay.” Thân ảnh trả lời.

Phong Dực lắc đầu chậm chọc nói: “Ta nói này, ngươi thật là thô tục, nhìn ngươi cũng đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, thế mà trong đầu vẫn đầy ắp nữ nhân với tài phú vậy.”

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Thân ảnh nhần nại hỏi.

“Ta muốn ngươi chết.” Phong Dực thần nhiên nói.

“Ngươi... Tiểu tử, chớ có được voi đòi tiên, ta sống nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, cùng lắm thì đồng quy vu tận” Thân ảnh thu hồi về mặt ôn hoà giả tạo già trái non hạt nói. (Biên: dịch loạn quá chỗ này nên hiểu là gái ** già mồm)

“Ha ha, nếu ngươi bỏ được sinh tử vậy sẽ không cùng ta nói nhiều như vậy ” Phong Dực tâm tình bình tĩnh, hiện tại hắn vẫn đang chiếm thế chủ động.

Thân ảnh trầm mặc một lúc, ngữ khí mềm xuống nói: “Ta không muốn chết, ngươi cũng không muốn chết, chỉ cần cho ta một giọt máu của ngươi, ngươi muốn yêu cầu gì chỉ cần ta có thể làm được liền đáp ứng ngươi.”

“Cho ngươi một giọt máu là ngươi có thể trùng tổ thân thể?” Phong Dực cười hỏi.

“Không sai, chỉ là phương pháp này cần thời gian hơn vạn năm, hiện tại ta cũng chỉ có thể chọn cách này thôi.” Thân ảnh buồn bã nói.

Phong Dực nói: “Điều kiện rất mê người, bất quá muốn ta tin tưởng thì ngươi cũng nên xuất ra một chút thành ý chứ.”. Có thể đạt được lực lượng siêu việt Thiên Ma Vương tồn tại, điều kiện này khiến hắn rất khó cự tuyệt.

Thân ảnh vung tay lên, thần phách tinh thạch cùng với hộ thân hạ liên nằm dưới bức tượng liền bay đến trước mặt Phong Dực, hắn nói: “ Trong thần phách tinh thạch này thật sự có phương pháp tu luyện thuật pháp của ta bất quá là đã bị ta hạ cấm chế, ngươi chỉ cần dựa theo phương pháp ta dạy xoa bỏ cấm chế là được, chỉ cần luyện một thời gian ngay cả Thiên Ma Vương mà ngươi nói muốn xách gậy cho ngươi cũng không xứng.

Phải thừa nhận thân ảnh này rất có năng lực mê hoặc, nam nhân nào mà không muốn trở thành cường giả, những điều hắn nói khiến người khác cực kỳ động tâm. Phải biết rằng Thiên Ma Vương chính là trụ cột tinh thần, tối cao của ma tộc, là tín ngưỡng trong lòng nam nhân ma tộc. Nhưng nếu có một ngày ngươi đột nhiên có cơ hội đem tín ngưỡng đó dẫm nát dưới chân và chính mình trở thành tín ngưỡng mới, có người nào không bị mê hoặc đây.

Phong Dực cũng không ngoại lệ, hắn phải thừa nhận rằng mình đã động tâm. Bất quá hắn trải qua nhiều lần luân hồi, tâm tính cứng cỏi cố gắng nén xuống ý nghĩ đáp ứng trong đầu mình, phân ra một điểm ý thức hướng bên trong thần phách tinh thạch quang mang trắng noãn trước mặt tìm kiếm. Ý niệm của hắn vừa chạm vào thần phách tinh thạch liền bị một cỗ uy áp khổng lồ tiêu diệt dọa hắn nhảy dựng lên.

“Vô dụng, cấm chế này của ta chỉ có ta mới có thể bỏ được.” Thân ảnh thấy hành động của Phong Dực liền nói.

“Không sai.” Thân ảnh không chút do dự đáp, một mặt hắn lại chậm rãi tiến đến gần Phong Dực.

Phong Dực khoé miệng mỉm cười kỳ dị nói: “Ngươi tốt nhất đứng nguyên tại chỗ cho ta, đừng tới đây, bằng không tay ta liền nhấn xuống đó.”

“Vậy ngươi cứ làm đi thôi, tiểu tử thôi.” Thân ảnh nở nụ cười, ánh mắt nhìn Phong Dực như nhìn tình nhân của mình. Phong Dực đột nhiên phát hiện, hắn ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể cử động.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: U Minh Tà Nhân

Phong Dực con mắt chớp chớp, lộ ra tia chăm chọc

Ảnh Tử thấy rõ thần sắc Phong Dực, tâm trạng không khỏi dâng lên có dự cảm xấu

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng nhỏ vang lên. Ảnh Tử hoảng sợ Phong Dực không thể nhúc nhích, lam sắc tinh thạch đột nhiên từ ngón tay ép xuống phía dưới

Phong Dực hòa vào lưu tâm thăm dò thần phách tinh thạch trong thời điểm cấm chế cùng với khí tức Ảnh Tử hoàn toàn không đồng nhất, sở dĩ hắn biết được là bởi Ảnh Tử cố gắng tiêu diệt thần thức của hắn bị thần châu chú ý hút vào, tuy rằng gãy rụn trốn thoát được, nhưng đột nhiên bị định thần châu hút mất gần một nửa lực lượng, hỗ trợ lẫn nhau, rất dễ dàng phân biệt ra thật giả, Bởi vậy liền một tay thủ đoạn, đem tinh thần lực cường đại tụ trên lam sắc tinh, một khi mất đi không chế của hắn sẽ tự nổ, tuy rằng không thể gây thương tích, nhưng trấn áp tinh thạch lại dư thừa

“Không nên...” Ảnh Tử hoảng hốt, kinh hoàng hét lên.

Nhưng đã không còn kịp rồi, nháy mắt lam sắc tinh thạch bị trấn áp, Bất sinh bất diệt cảm linh trận chôn vùi nơi ấy liền bạo phát một vòng quang mang chói mắt, liền mơ hồ nghe được tiếng gầm gừ từ xa đến gần, như một con mãnh thú bị giam cầm vạn năm phá xuất đi ra

“vù vù...” âm thanh như phóng đại gấp trăm lần, làm đau cả màng nhĩ, đầu óc choáng váng, một cỗ khí tức tà ác tràn đầy đại diện Băng Tinh (đoạn này chém ác quá, bác xem lại tí nha)

Một đạo hắc mang phóng lên cao một tiếng, trên không chuyển hướng về phía âm hồn Ảnh Tử. Phong Dực không kịp phản ứng, hắc mang từ Ảnh Tử ở chính giữa xuyên qua mà tới, Ảnh Tử ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp, như khinh khí cầu nổ mạnh, tứ phân ngũ liệt (DG: chia

năm xé bảy), biến mất tại không trung

Hắc mang thu hoạch thành công địch thủ lần nữa rít gào hai tiếng, toàn bộ binh tinh dừng lại ở không trung. Phong Dực nhìn rõ ràng, hắc mang dĩ nhiên là một thanh dài ba thước, tạo hình binh khí cực cổ quái, lưỡi đao đen như mực, bề cong chỗ giữa lưỡi đao có khắc chữ kim văn, tay nắm chuôi binh khí như đồng thời cắt đứt vẫn dính tơ máu chính là xương tay, mà chỗ tay nắm như liền với xương cổ tay, nhìn thấy không khỏi sồn tóc gáy

Binh khí xoay hướng điều chỉnh, không hề báo trước hướng phía Phong Dực mà bắn tới

Phong Dực không kịp né tránh, thâm chí ý nghĩ né tránh trong đầu cũng không kịp truyền tới đại não, binh khí cổ quái liền đâm vào lồng ngực hần, chỉ vào được một đoạn như bị một vật kiên quyết ngăn lại. Thanh mang lơ lửng từ miệng vết thương phóng ra, liền tiếp hướng phía binh khí xâm nhập vào

Thanh mang đến từ định thần châu, mà định thần châu lại hấp thụ Tâm Linh hoá hồn, một loại trong truyền thuyết nhưng bao hàn chí bạo muôn vật, rất khó khăn, chậm rãi thấm vào bên trong binh khí

Binh khí cổ quái như bị trấn áp giống như dã thú yên tĩnh trở lại, tiếp thu thanh sắc quang mang tiến vào nhưng cự tuyệt dung nhập

Phong Dực chìm vào giấc mộng, mơ thấy nam tử tóc đen về mặt tà khí đứng ở giữa trời, tay nắm binh khí cổ quái. Binh khí của nam tử, phảng phất không phải là một binh khí, mà là một mãnh thú uống no say máu tươi người, nó là linh hồn cao ngạo bất khuất, tên gọi là “U Minh Tà Nhận”

“Chiến đấu đi U Minh! chúng ta đâm lên trời cao, đập vỡ đại địa, bầu trời nhuộm đỏ máu của chư vị Thiên Thần” Nam tử ngửa đầu cười, cầm trong tay U Minh Tà Nhận vẽ một cái, toàn bộ bộ thể giới tựa như “khai thang phá đổ” (DG: mở ngực bẻ bụng)

Phong Dực cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, trên người nam nhân này hần như nhìn thấy bóng dáng mình, chỉ là nam nhân này so với hần cường đại hơn hần rất nhiều, hần nghĩ muốn - muốn ngửa đầu rồng to - lại phát hiện mình nghẹn lại không phát ra âm thanh nào, loại cảm giác như vậy làm hần phát điên.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức yếu ớt mùi thoang thoang xông vào mũi hần, khí này dường như có phần quen thuộc, nhưng hần không nhớ ra được rốt cuộc là trên người ai phát ra.

“Tập trung tinh khí, khí súc tích ngũ tạng, nhiếp thiên địa chi linh, dưỡng tinh thần chi hoa...” Nương theo tiếng đàn tuyệt vời của Xuất Thế, tiếng đàn xa xăm êm tai thật lâu vây quanh tại Phong Dực.

“Mây khói, là mây khói”, một đạo Thụ Quang trong bóng tối, Phong Dực mơ hồ rồi đột nhiên hồi tỉnh, nhớ lại âm thanh cùng với giai điệu quen thuộc

Phong Dực đột nhiên gương đôi mắt, thành linh ngồi dậy, bố cục gian phòng cực kỳ quen thuộc khắc sau trong tầm mắt, tường đá giường đá bàn đá, chính là gian phòng mình tại ma đô Dạ vương phủ sao? Nhưng hần rõ ràng đang ở vực sâu vắng vẻ đại điện Băng Tinh, có giấc mộng kỳ lạ U Minh Tà Nhận

“Chẳng lẽ thời gian tới rồi, chính mình bị truyền tống Thạch tự động truyền tống về tới?” Phong Dực lập tức đoán được chuyện gì xảy ra, hần sờ lồng ngực, địa phương U Minh Tà Nhận cắm vào, hoàn toàn không có vết tích, dường như một vết cắt cũng chỉ là giấc mộng

Phong Dực ánh mắt ngưng lại, bên gối một quyển bí tịch cổ xưa, chính là Liễu Yên Văn tác phẩm thượng cổ của đại hiền giả Uy Nhĩ Tư sáng tác, sự phò của nàng quả có nhiều đồ trân quý được cất giấu

Phong Dực trong lòng chấn động, cầm lấy quyển sách, mở ra đệ nhất chương, liền thấy chữ viết rồng bay phượng múa hiện ra trước mắt hần

“Phượng Hoàng niết bàn là vì dục hoá trùng sinh, phá rồi lại lập, là tìm sự sống trong cái chết, Thập tam Vương tử trợ giúp, trợ giúp Yên văn có thể phá vỡ thành tựu cõi lòng, Yên văn tạ ơn!” Phong Dực xem từng chữ một, một lúc lâu giật mình, đột nhiên lắc đầu thờ dài, lẩm bầm: “thì ra là Yên văn, Yên văn thì có thể phá ngay, vì sao vẫn lựa lại sách này, không phải dễ lắm nhiều thắc mắc sao?”

“Bỉ Lợi, Bỉ Lợi, còn chưa tới hậu tạ ta” Phong Dực la lớn

Của đá” Chi nha” một tiếng, không phải Bỉ Lợi, mà là Mạc Da, cánh tay trái hần bọc thật dày vải băng, nhìn đúng là bị thương

“Phong thiếu, người cuối cùng đã tỉnh” Mạc Da có chút kích động

Phong Dực sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói: “Ai làm người bị thương? Bỉ Lợi?”

“Không dám nói chính xác, nhưng ta đoán là Ma Vương điên cuồng kia. Bỉ Lợi... Bỉ Lợi hần bị tập kinh sau khi mất tích.” Mạc Da cẩn thận nói

Phong Dực con người bỗng nhiên co rút, lộ ra khuôn mặt tuần tú âm trầm lãnh đạm

Mạc Da cảm thấy không khí nóng bức lập tức trở lên lạnh lẽo như tuyết, Phong Dực trên người phát ra khí thế nặng nề, hít thở thấy khó khăn, cảm giác này từ trước đến giờ chưa cảm thấy bao giờ

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người tóm lại nói cho ta biết, bất kể cái gì cũng phải nói chi tiết không được nói sai cái gì” Phong Dực vẻ mặt âm trầm chậm rãi biến mất, Mạc Da lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút, trong lòng không khỏi hoảng hốt, Phong Dực đã trải qua cái gì? lại bị cái gì? Lúc tức giận tự nhiên hẳn toát ra khí tức run rẩy

Thời gian mười ngày trôi qua, cũng chính là ác ma vực sâu mười ngày rèn luyện kết thúc

Ngày nào đó, cuồng Ma Vương đại nhi tử Mễ Lạc cường chế người kinh ngạc đi từ đại điện Thiên Ma đi tới, tuyên cáo hắn rèn luyện thất bại, không thể nghi ngờ đây là lần thứ hai cuồng Ma Vương hung hăng đưa ra một cái tát

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cửu Chuyển Tẩy Tuỷ Quyết

Bên trong gian phòng Mạc Tà, Tra Lý cùng Bối Tật Ngũ Tự huynh đệ nghiêm túc ngồi cùng một chỗ.

“Hai tên lính phụ trách mua sắm không có tin tức gì phòng chừng lành ít dữ nhiều.” Mạc Tà trầm giọng nói.

“theo các người là do ai làm?” Tra Lý nhíu mày nói.

“Tám chín phần mười là do Mễ Lạc làm, nàng hôm nay ta cùng Ngũ Tự trước Thiên Ma Điện thấy tên khốn Mễ Lạc đi ra, hình như hắn cũng thấy được chúng ta, ánh mắt thật độc ác, khẳng định là tại Ác Ma Thâm Uyên chịu nhiều thiệt thòi của Phong thiếu, hiện tại Phong thiếu còn chưa trở về muốn đổi phò chúng ta để trả thù.” Bối Tật hừ hừ nói.

“Chúng ta có nên trả thù lại.” Ngũ Tự hỏi.

Tra Lý cùng Mạc Tà liếc nhìn nhau, lắc đầu nói: “Hiện tại chúng ta là người của thiếu gia không được hành động thiếu suy nghĩ, chuyện báo thù chờ thiếu gia về hãy nói, thông tri cho các huynh đệ đang huấn luyện tại ngoại ô Ma Đô để tức tốc trở về.”

Đúng lúc này một con hắc trùng bay vào từ cửa sổ, dừng lại trước mặt bốn người.

“Là khôi lỗi trùng của Bỉ Lợi! Không xong nhất định các huynh đệ đang huấn luyện đã xảy ra chuyện.” Bốn người đồng thời cả kinh, bởi vì cái gì nên dạy cũng đã dạy hết, bốn người mặc kệ binh sĩ Ma Tộc dưới trướng Phong Dực ở ngoại ô tự huấn luyện mà Bỉ Lợi thấy thực lực quá yếu cũng gia nhập huấn luyện.

Bốn người lập tức đưa tin cho Dạ Ma Vương rồi chạy ra khỏi vương phủ.

Đi tới nơi huấn luyện của binh sĩ tại vùng ngoại ô lại phát hiện hình ảnh chiến đấu thảm liệt không gì sánh được, tập kích đều là những cao thủ ngửa ra ma dục, bảy mươi tên binh sĩ Ma Tộc có còn hơn mười tên chống đỡ rất đau khổ.

Bốn người lập tức gia nhập chiến đấu, mà lúc này cũng có một đại đội quân đội của Ma Đô chạy tới, những người tập kích thấy không ổn lập tức rút lui cứ như vậy một hồi chiến đấu diễn ra bốn người đều bị thương bởi những kẻ tập kích có hai kẻ tử dục hoàng ma. Trận tập kích này khiến binh sĩ dưới trướng Phong Dực gần như bị diệt, hơn nữa người hầu Bỉ Lợi luôn trung thành không rõ sống chết.

Liễu Yên vẫn mơ màng vuốt ve dây đàn của Bạch Ngọc Phi Cầm, trên tuyết bạch cầm có vết máu đỏ tươi. Hôm qua nghe nói binh sĩ dưới trướng Phong Dực huấn luyện bình thường mới có thể bình tĩnh nhưng hôm nay Phong Dực phải trở về khiến suy nghĩ của nàng không bình tĩnh được. Vừa đàn một bản Thanh Tâm Khúc để bình tĩnh trở lại nhưng chẳng hiểu sao lại thấy nóng lòng, một cảm giác buồn bực không cách nào phát tiết thậm chí còn để dây đàn cắt một đường vào tay

“Tránh ra, mau tránh ra.” Lúc này ngoài viện truyền tới tiếng bước chân, nghe tiếng binh sĩ mở đường quất mắng.

Liễu Yên Vân tâm ý vừa động dừng thân đứng lên, vài tên binh sĩ hấp hối của Phong Dực như luồng gió bay vào vào, Dạ Ma Vương đi phía sau trên khuôn mặt không chút biểu tình lộ ra vẻ âm trầm.

Ngay sau đó, Ma Tộc Thiên Vu cũng theo qua, ở trong phòng ngay người chừng một canh giờ mới đi ra.

“Ôi, Dạ Ma Vương ta đã cấp cho Phong Dực Cửu U Âm Linh Tán, hi vọng Thiên Ma Vương bảo hộ hắn vượt qua một kiếp này.” Ma Tộc Thiên Vu than nhẹ một tiếng rồi trở về, hiển nhiên hắn không nắm chắc Phong Dực còn sống hay không thậm chí nghĩ khi xem ra cũng không có bao nhiêu hi vọng.

Dạ Ma Vương giật mình đứng một lúc lâu, trong tay hắn cầm chính là Âm Sát Tâm Ti Giáp do chính hắn đưa cho Phong Dực, trên tâm ti giáp một đạo hoạ khẩu chính tề, sáng chói.

Dạ Ma Vương đem Tâm ti giáp bị hao tổn đặt ở đầu giường lâm bẩm nói: “Rất cuộc là bình khí gì có thể không hề tiếp xúc gì làm hỏng Âm Sát Tâm Ti giáp, dù là Huyết Sát Nghịch Thiên Kích của Thiên Ma Vương cũng không dễ dàng cắt nó.”

Bóng đêm thâm lương, một mảng mây đen đem tinh nguyệt chỉ quang che lấp.

Cửa bị mở ra, Liễu Yên Vân chậm rãi đi vào, nàng hướng đến bốn người i Tra Lý nói: “Các người ra ngoài đi, ta có thể giúp hắn.”

“Là phu nhân.” Tra Lý trong lòng vui vẻ đi ra ngoài.

Liễu Yên Vân lặng lẽ nhìn Phong Dực nằm trên giường. Khuôn mặt thanh tú đã từng lộ ra vẻ cười xấu xa đã không còn chút máu, tiểu tụy mang theo thanh hắc khí. Lồng ngực bị tầng tầng vải băng bó nhưng vẫn có vết máu rỉ ra, nàng nghe nói lồng ngực hắn bị thương không biết do bình khí gì tạo thành dùng hết mọi phương pháp cũng không khiến vết thương khép miệng lại được.

Tay Liễu Yên Vân đặt lên trán Phong Dực khẽ nhắm hai mắt lại ngoại trừ tim còn đập tánh mạng hắn gần như tiêu thất.

Tim nàng nhói đau từng đợt, Liễu Yên Vân khẽ nhếch môi một tầng hơi nước hiện lên trong mắt. Vì sao tim lại nhói đau như vậy cứ như bị người dùng dao đâm từng nhát máu tươi đâm dĩa.

“Phong Dực...” hơi nước tụ càng nhiều trong mắt Liễu Yên Vân rốt cục hoá thành hai giọt lệ rơi trên mặt Phong Dực rồi tan ra tựa như tâm tư của nàng.

Nhớ lại có lần nàng hỏi Phong Dực: “Cái gì là yêu? Thế nào mới có thể biết đã yêu một người?”

Phong Dực ngẫm nghĩ nửa ngày mới chậm rãi nói: “Yêu là yêu của hắn, khổ khổ cho hắn, nếu hắn bị thương người hi vọng người bị thương là mình, khi hắn sắp chết người hi vọng người chết là mình.”

Tựa hồ như không nhin được nữa, cũng không muốn nhin nữa hai hàng lệ châu của Liễu Yên Vân theo nụ cười chảy xuống.

“Phong Dực, ta nghĩ ta yêu người.” Liễu Yên Vân lâm bẩm nói, trong lòng nàng vang lên một tiếng, ma lực bị phong ấn trước khi lịch lãm của nàng tự phá phong ấn mà ra hơn nữa so với trước còn mạnh hơn rất nhiều.

Liễu Yên Vân vung tay lên, bên trong phòng xuất hiện một đạo cấm chế. Sau đó xiêm y trên người Phong dực lột bỏ lộ ra thân hình cường tráng.

Hồi ức sống chung với Phong Dực hiện lên như một cuốn phim, Liễu Yên Vân nở nụ cười, xé vạt áo, xiêm y phiêu nhiên rơi xuống đất lộ ra thân thể tuyệt mỹ nõn nà.

Liễu Yên Vân bắn ra một chỉ lớp vải băng bó trên ngực rơi là tả lộ ra một vết thương nhìn ghê người, vết thương này mang theo từng trận hàn khí âm lạnh, máu tương vẫn chảy ra không ngừng chớp mắt nhuộm đỏ tiểu phúc.

Thân thể Liễu Yên Vân đè lên phía trên Phong Dực, cặp xuân phong sung mãn đặt ở miệng vết thương của hắn giữa hai người không có một khe hở giống như đã hợp thành một thể.

“Ngưng thần tinh khí, khí tích phủ tạng, thụ thiên địa linh khí dưỡng tinh thần chi hoa...” từng chữ một toát ra từ chiếc miệng anh đào của Liễu Yên Vân, thanh âm thanh thúy nhưng lắng nghe như giác ngộ tâm thần không tự chỉ cuốn vào trong đó.

Trên thân thể hai người toát ra quang mang bạch nhũ nhu hoà, bạch quang này quay quanh hai thân thể xích lõa, một vòng rồi một vòng không bao lâu hình thành một cái kén màu trắng.

Nếu có người của Kim Phượng Các ở đây hẳn sẽ rất kinh ngạc bởi loại thuật pháp này là Cửu Chuyển Tẩy Tủy Quyết mà đòi hỏi các chủ Kim Phượng Các tương truyền, đây là loại thuật pháp hại mình lợi người có thể giúp người khác tẩy tủy nhưng tu vi của mình lại giảm đi hơn nữa thì pháp có nhiều hạn chế từ khi Kim Phượng Các được sáng lập đến nay người dùng qua loại thuật pháp này cứu người không có mấy.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bối Lệ Tháp Thương Tâm

Trên bầu trời những tia nắng ban mai xuyên qua các tầng mây, xuyên qua cửa sổ tràn vào gian phòng. Phong Dực vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt bất quá hô hấp đều đặn hữu lực, sắc mặt cũng đã khôi phục bình thường

Liễu Yên Vân vận xiêm y màu trắng đứng trước giường ánh mắt yên bình như nước nhìn Phong Dực không một chút gợn sóng.

Một lúc lâu sau, Liễu Yên Vân phát ổng tay áo triệt hồi cảm chế đi vào trong viên, bốn người Tra Lý đứng ngoài cửa thấy nàng đi ra đồng thời muốn tiến lên nhưng cước bộ không tiến lên nổi, cảm giác bị khí tức trên người nàng chế trụ. Bon họ đều biết Liễu Yên Vân đã không giống với lúc trước nhưng rất cuộc không giống ở điểm nào lại không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy nàng và họ ở hai thế giới khác nhau.

Liễu Yên Vân tới bãi đá ngồi xuống, ổng tay áo vung lên Bạch Ngọc Phi Cầm hiện ra trước mặt.

Tiếng đàn như mộng ảo vang lên, tựa hồ như thiên đường chi âm không nhiễm một chút bụi trần nào.

Khúc đàn gãy xong, Liễu yên Vân mỉm cười, trong không trung dư âm không dứt vang lên, Liễu Yên Vân như tiên tử lãng không bay lên tiêu thất trước mắt bốn người.

Mà Phong Dực nằm trên giường tròn tám ngày vừa rồi mới tỉnh lại.

Phong Dực vỗ lên bàn đá “bịch” một tiếng sắc mặt dữ tợn nói: “Mễ Lạc, hắc hắc, thiếu gia không lột da ngươi thì ta không phải con thứ mười ba của Dạ Ma Vương.”

“Mạc Tà ngươi tinh thông dịch dung thuật, mấy ngày này dịch dung đi tra xét hành tung của Mễ Lạc thiếu gia muốn hấn hối hận vì đầu thai vào Ma Tộc.” Phong Dực nói xong thì xông thẳng vào biệt viện của Dạ Ma Vương, lúc này, bàn đá bị hấn vỡ lên bỗng nhiên sụp xuống hoá thành một đồng bột phấn.

“Thập tam vương tử, Ma Vương nói không ai được làm phiền, xin trở lại sau.” Hai gã hắc bào vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt ngăn cản Phong Dực, đây là hai ảnh tử hộ vệ của Dạ Ma Vương, có người nói thực lực không kém gì Bát Dực Thanh Ma.

“tránh ra.” Phong Dực trong lòng nén một cỗ tà khí, ánh mắt sắc bén âm hàn làm cho hai gã hộ vệ cả kinh, tên này không phải thập tam vương tử vẫn nằm trên giường không biết sống chết hay sao tại sao lại có khí thế thế này, ánh mắt kia phóng tới bọn họ rồi cuộc theo bản năng muốn tránh né.

Hai gã ảnh tử hộ vệ không hề trả lời bất quá thân hình vẫn chắn trước người Phong Dực kiên quyết không cho hấn qua.

Phong Dực hừ lạnh hắc sắc ma khí như ẩn như hiện.

“Đề cho hấn vào đi.” Lúc này thanh âm Dạ Ma Vương truyền tới.

Hai gã ảnh tử hộ vệ ứng tiếng thân hình chợt loé lên rồi tiêu thất.

“Truyền nhân Kim Phụng Các quả thực danh bất hư truyền, tám ngày trước ai cũng không nghĩ ngươi hồi phục nhanh như vậy đồng thời thực lực tịnh tiến không ít.” Dạ Ma Vương đánh giá từ trên xuống dưới Phong dực một lúc lâu mới lên tiếng.

Người của ta tại Đông Giao huấn luyện bị tập kích, lúc đó phòng vệ Đông Giao là quân của Huyết Ma Vương động tĩnh lớn như vậy lại chạy tới cuối cùng lão đầu tử ngươi không biết có chuyện gì sao?” Phong Dực hừ lạnh nói, người tập kích rõ ràng là do Mễ Lạc phái tới, quân của Huyết Ma Vương thông dong chạy tới, Lưỡng đại ma vương một khi hợp tác, Dạ Ma Vương quốc nguy rồi.

“Ngà? Ngươi nói Huyết Ma Vương cùng Cuồng Ma Vương liên hợp sao? Nhưng nữ nhi của Huyết Ma Vương – Bối Lệ Tháp – lịch lãm trở về rồi cáo Mễ Lạc tại Ác Ma Thâm Uyên mưu hại nàng, hiện tại hai gia hoà này như nước với lửa.” Dạ Ma Vương nhướn mày nói.

“Lão đầu tử, ngươi tạm thời giả bộ, ta thấy chuyện nhân tình ngươi còn chưa thấy rõ? Không có địch nhân vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn.” Phong Dực cười lạnh nói.

“Ha hã, vậy ngươi nói bọn họ tồn tại quan hệ lợi ích thế nào?” Dạ Ma Vương cười nói.

“Rất rõ ràng, Cuồng Ma Vương chỉ cần đem phương pháp sử dụng bí thuật có được Bát Dực Thanh Ma nói ra, Huyết Ma Vương căn bản sẽ không cự tuyệt, về chuyện Mễ Lạc mưu hại Bối Lệ Tháp dưới lợi ích căn bản không đáng nói không phải nàng vẫn chưa chết sao?” Phong Dực châm chọc nói.

Dạ Ma Vương nhìn Phong Dực tán thưởng, đối với tiểu nhi tử hấn càng ngày càng hài lòng, đồng dạng càng ngày càng nhìn không thấu, loại phân tích nhất châm kiến huyết này không phải mao đầu tiểu tử có thể làm được.

“thập tam, ngươi xưa đâu bằng nay, bất quá có lúc thấu triệt quá cũng không phải chuyện tốt! Ta biết ngươi muốn báo thù nhưng đoạn thời gian này không nên hành động thiếu suy nghĩ hai ngày nữa Tam Đại Ma Vương đều rời đi một thời gian, thời gia còn dài, trở về chậm rãi mưu đồ.” Dạ Ma Vương nói.

Phong Dực chau mày, chậm rãi mưu đồ? Mười năm? Hai mươi năm hay một trăm năm? Hắn đợi được nhưng thủ hạ chết trận cùng oan hồn Bì Lợi không đợi được.

Nhìn thấy Phong Dực hướng cửa đi ra, Dạ Ma Vương khẽ lắc đầu, phát tay dùng ma lực hoá một vòng tròn sau đó bắn ra một giọt máu tươi vào trong đó. Máu tươi cấp tốc kéo thành sợi lan ra trong vòng tròn thấy rõ vòng tròn thu hẹp lại một bóng người ngưng lại trước mặt, người này cùng Dạ Ma Vương có vài phần tương tự nhưng phía sau hắn chỉ có bát dực.

“Đại ca, ta muốn nhờ ngươi một việc...”

Bối Lệ Tháp nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm phụ thân nàng Huyết Ma Vương lớn tiếng nói: “Vì sao? Tên vương bát đản đó muốn giết nữ nhi, vẫn... Ngươi lại muốn ta cùng hắn hảo hảo chung sống, là ta điên hay ngươi không bình thường.”

“Làm càn! Ngươi như thế nào nói như vậy với phụ thân ngươi.” Huyết Ma Vương vỗ bàn mắng.

“Ngươi nếu xem ta là nữ nhi của ngươi, như thế nào coi thường sinh tử của ta?” Bối Lệ Tháp Phẫn nộ công tâm, nước mắt rơi xuống, thế nào cũng không nghĩ ra mấy ngày trước còn cùng Cuồng Ma Vương thế bất lưỡng lập ngày hôm nay lại cùng phụ tử Cuồng Ma Vương cười cười nói nói còn muốn mình cùng tên ác tâm kia hảo hảo ở chung.

“Bối Lệ Tháp, ta vì muốn tốt cho ngươi, sau khi trở về Mê Lạc sẽ cầu hôn ngươi nên chuẩn bị tư tưởng đi.” Huyết Ma Vương nói xong xoay lưng rồi đi không chờ trả lời.

Bối Lệ Tháp về mặt không dám tin tưởng tại sao như vậy? Đây mới thật là việc bằng mọi cách thương yêu của cha mình sao? Hắn không ngờ gã mình cho nam nhân mưu hại mình, đồng thời nam nhân này lại là một Bối Bối, chỉ cần nhớ tới tình hình hai nam nhân ở cùng một chỗ là nàng ngay cả cơm tối hôm qua cũng muốn nhô ra.

Đã thương sâu nhất nhất định là người thân nhất, Bối Lệ Tháp hét lên một tiếng xoay người chạy như bay.

Khi nàng xoay người rồi đi, Huyết Ma Vương quay đầu lại trong mắt mang theo tia không đành lòng cùng đau đớn.

Bối Lệ Tháp thất hồn lạc phách đi trên đường lớn vẫn không thoát khỏi đả kích vừa rồi lấy lại tinh thần.

“Bối Lệ Tháp công chúa xin hỏi người tìm ai?” Đang lúc Bối Lệ Tháp thất thần đột nhiên một âm thanh truyền vào tai nàng.

Bối Lệ Tháp lấy lại tinh thần, thấy rõ một tên hộ vệ đang cản trước mặt nàng. Nàng ngẩng đầu phát hiện ra hiện tại nơi mình đang đứng là cửa phủ đệ của Dạ Ma Vương

“Ta sao lại tới nơi này? Chẳng lẽ muốn gặp hắn sao?” Bối Lệ Tháp thì thầm tự nói rồi lắc đầu xoay người muốn ly khai nơi này.

“Nga, tiểu Bối Lệ, nàng không phải đến tìm bản thiếu gia chứ? Lòng người dễ thay đổi a, đã lâu như vậy rồi không tới nhìn ân nhân cứu mạng nàng.” Đúng lúc này một âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Huyền Ảnh Ma Nghĩ

Tầng trên cùng của Thiên Ma Lô, Bối Lệ Tháp dựa vào lan can nhìn về phương xa, khuôn mặt có vẻ hồ hững.

Phong Dực thì tự rót rượu uống một mình. về mặt thì lại thư thái, hắn đem toàn bộ kinh nghiệm được thừa hưởng chôn sâu trong lòng.

“Kỳ thực trên thế gian này không có đau xót gì không thể thừa nhận, vận mệnh không thể kháng lại, quan trọng là... Lựa chọn của mình, ngươi muốn chấp nhận gông xiềng của vận mệnh hay muốn đánh vỡ nó, bất luận cái gì chống lại vận mệnh đều phải trả giá rất đắt bởi có người thành công nhưng nhiều người thất bại hơn.” Phong Dực uống đến giọt rượu cuối cùng trong bầu đột nhiên mở miệng nói

Bối Lệ Tháp ngẩn ra, cặp huyết nhãn gắt gao nhìn thẳng Phong Dực, mở miệng nói: “Ngươi biết cái gì?”

Phong Dực nhún vai nói: “Ta cái gì cũng không biết, bất quá cũng đoán được chuyện này liên quan đến tên hổ đản Mê Lạc a.”

Bối Lệ Tháp không nói gì nhưng nhãn thần đã bán đứng nàng.

“Người hiện tại hận không thể lột da rút gân hấn phải không, nhưng cha người không hề có ý tứ này trái lại lại muốn cùng Cuồng Ma Vương làm thông gia đúng không?” Phong Dực tiếp tục nói.

Lúc này trên mặt Bối Lệ Tháp hiện lên tia kinh ngạc, có thể đoán ra chuyện này liên quan đến Mê Lặc không khó, thế nhưng cha nàng Huyết Ma Vương cùng Cuồng Ma Vương như nước với lửa, qua lại cũng bí mật hiển nhiên muốn đánh lừa Dạ Ma Vương nhưng Phong Dực dễ dàng đoán ra như vậy thì muốn đánh lừa Dạ Ma Vương càng không có khả năng, buồn cười là Phụ thân mình vẫn đang giả vờ không biết một mồi.

“Ông già ta cho tên hỗn đản đó.” Bối Lệ Tháp cực kỳ tức giận hai bàn tay nắm chặt lại.

“Cái gì?” Phong Dực cũng bị hù dọa nếu nói Huyết Ma Vương cùng Cuồng Ma Vương vì lợi ích mà qua lại mờ ám còn có thể nhưng đem nữ nhi của mình gả cho nam nhân đã vũ nhục nàng thì cảnh giới vô sỉ đã luyện đến đại thành, hồ giữ không ăn thịt con, huống hồ tự xưng chủng tộc tối cao của Ma Tộc

Bối Lệ Tháp đem sự tình nói lại từ đầu tới cuối thần tình bị phần dần trở nên quật cường, nàng lựa chọn đánh vỡ vận mệnh cho dù trả giá bằng cả sinh mệnh.

Phong Dực nhìn Bối Lệ Tháp đột nhiên một kế hoạch hiện ra trong đầu, khoé miệng không khỏi lộ ra một tia âm hiểm.

“Ta nghĩ chúng ta có thể hợp tác.” Phong Dực nói

“Hợp tác thế nào?” Bối Lệ Tháp hỏi.

Phong Dực ngoắc ngón tay ý bảo Bối Lệ Tháp đưa lỗ tai qua, đợi nàng mang theo tia nghi ngờ ghé tai vào, hấn một bên hưởng thụ mùi thơm vừa nói ra kế hoạch của mình.

Ban đêm, bầu trời đầy sao.

Phong Dực vuốt ve hai hàng chữ trên cuốn sách cổ mà Liễu Yên Vân lưu lại, tựa hồ cảm nhận được lúc nàng viết hai hàng chữ này hoàn toàn Thiên Thành, không hề có sự cản trở của tâm niệm

“Yên Vân, kỳ thực ta quên nói cho người biết dục hoá không nhất định có thể sống lại, vứt đi tính mạng cũng không nhất định sống lại, nếu như sống lại mà vẫn mang theo ký ức kiếp trước thì sống lại chỉ lưu trong lòng một vết rách hậu quả có thể khiến người ta không dám nghĩ tới.” Phong Dực thì thầm khép cuốn sách cô lại bắt đầu tu luyện.

Giữa lúc Phong Dực ngưng thần tu luyện, Định Thần Châu trong mi khiếu chấn động chậm rãi hạ xuống, thanh mang phóng ra lưu chuyển theo kinh mạch của Phong Dực

Đột nhiên một đạo hắc ảnh xuất hiện sát bên cạnh Định Thần Châu tựa hồ như đó là bình khí cổ quái U Minh Tà Nhận

U Minh Tà Nhận tựa như muốn đem Định Thần Châu làm hang ổ của nó, thanh thai ở trong đó di chuyển. Mà khi thanh mang trong cơ thể Phong Dực tuần hoàn được một vòng thì nó (có lẽ chỉ U Minh Tà Nhận) bắt đầu hấp thu thanh mang phản hồi này.

Thanh mang reng luyện qua khí tức của Phong Dực lúc này không chỉ mang khí tức của địa tâm linh hồn hoá mà còn mang theo khí tức của Phong Dực, không biết Phong Dực có nhận thức được hết hay không không? Bất quá Phong Dực không nhận thức được tất cả chuyện này.

Đến lúc trời hừng sáng Phong Dực dường như nhận thấy cái gì đó lỏng lẻo khẽ động trợn mắt nhìn Âm Sát Tam Tì Giáp bị cát ở bên giường.

Ý niệm vừa động toàn bộ đồ vật bên trong xuất hiện trước mặt hấn.

Ngoại trừ vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày cùng thực vật, đó là thi thể Mỹ Nhân Chu cùng Phệ Thiên Nghĩ Đế cong một khoả kim sắc là trứng của Phệ Thiên Nghĩ Đế. Khi hấn thức tỉnh đã tra xét một vài tư liệu biết đây là loài sinh vật sánh bằng nhân chu, đàn Phệ Thiên Nghĩ vốn không thấy nhiều, giống nhau là trong một đám Phệ Thiên Nghĩ có một nghĩ hậu nhưng trong một trăm đàn Phệ Thiên Nghĩ không thấy xuất hiện nghĩ đế, mà Phệ Thiên Nghĩ Đế cùng Phệ Thiên Nghĩ Hậu giao phối sinh ra trứng nếu trứng nở sẽ trở thành một sinh vật cường hấn tên Huyền Ảnh Ma Nghĩ, kỳ thực lực công kích còn xa mới bằng phụ thân Phệ Thiên Nghĩ Đế nhưng bởi vì Huyền Ảnh Ma Nghĩ khó có thể tìm được Huyền Ảnh Ma Nghĩ khác để phối ngẫu nên thường không có hậu duệ. Mặt khác kiến giải sâu hơn còn có trong Băng tinh giản nhưng bị hạ cấm chế với thực lực của hấn không có khả năng mở ra.

Mà lúc này, trứng của Phệ Thiên Nghĩ đột nhiên chấn động hạ xuống bên trong vang lên tiếng kéo kẹt rất nhỏ truyền đến

Phong Dực trong lòng khẽ động chẳng lẽ nghĩ đản muốn nở?

Quả nhiên không lâu lắm kim sắc nghĩ đản chấn động càng mạnh rất nhanh xuất hiện mấy vết rạn.

Bỗng nhiên một vết rạn chợt mở rộng hé ra cái miệng màu vàng đang ăn vỏ trứng.

“Khé!” Phong Dực vươn hai tay không trung xuất hiện đồ án kỳ lạ ngón tay ngưng ra giọt máu như tia chớp hướng nghĩ đản bắn đến

Phong Dực chỉ cảm thấy một cảm giác kỳ lạ từ đáy lòng bay lên tinh thần của hấn cùng với Huyền Ảnh Ma Nghĩ trong trứng bắt đầu có mối liên hệ hơn

nữa một âm giác bức thiên muốn gặp mặt xuất hiện.

Phạm đạt được khế ước cùng ma thú thì ma thú tuổi càng nhỏ xác suất thành công càng cao phản phệ càng thấp. Giống như Huyền Ảnh Ma Nghi có thể cùng so với thần thú xinh đẹp xác suất thành công thấp đến đáng sợ nhưng Phong Dực một lần thành công tuyệt không phải ngẫu nhiên. Tại miếu Định Thần Châu hấp thụ huyết tinh của Phệ Thiên Nghi Đế cho nên người hấn mang theo một phần khí tức của Phệ Thiên Nghi Đế mà Huyền Ảnh Ma Nghi do Phệ Thiên Nghi Hậu sinh ra và Phệ Thiên Nghi Đế ngậm trong miệng để ấp trứng tự nhiên không hề khó khăn tiếp nhận khế ước.

Theo tiếng kêu kẹt dần dần dày đặc Huyền Ảnh Ma Nghi hoàn toàn đem vỏ trứng ăn sạch Phong Dực rốt cuộc thấy được hình dáng của nó. Bởi vì bắt đầu nghĩ đến dáng dấp uy phong của Phệ Thiên Nghi Đế lúc thấy thân ảnh Huyền Ảnh Ma Nghi trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Huyền Ảnh Ma Nghi này toàn thân màu vàng kim ngay cả cánh cũng không có thoát nhìn chỉ như hoàng kim nghĩ bình thường.

Thế nhưng Huyền Ảnh Ma Nghi mới sinh tại không trung tiêu thất mà một giây sau sự thất vọng lập tức tiêu thất thay vào đó là sự vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thập Lục Dực Kim Ma Xuất Hiện

Huyền Ảnh Ma Nghi (nghi = con kiến) vô cùng thân thiết bay loạn quanh người Phong Dực, nó hiện giờ vẫn còn chưa lớn, ngoại trừ tốc độ khủng bố như thuận di ra thì không còn kỹ năng nào khác. Nhưng Phong Dực cũng không hề lo lắng, Phệ thiên nghi đế có thể chống đỡ công kích khủng bố của Mỹ Nhân Chu (chu = con nhện), mà nghe nói Huyền Ảnh Ma Nghi còn lợi hại hơn Phệ Thiên Nghi đế. Do đó mà hấn không hề thất vọng.

“Ha ha, không biết ngươi là giống đực hay giống cái nữa, vậy sau này ta gọi ngươi là Tiểu Ảnh, hiểu không?” Phong Dực đưa ngón tay sờ sờ cái lưng cứng rắn của Huyền Ảnh Ma Nghi cười nói. Rất nhanh, Phong Dực cảm nhận được sự vui mừng của Tiểu Ảnh, hiển nhiên nó rất hài lòng với cái tên này.

Đúng lúc này, Tiểu Ảnh thân hình chợt lóe lên xuất hiện bên cạnh thi thể của Mỹ nhân chu, phát ra ý niệm muốn ăn truyền tới Phong Dực, hiển nhiên là muốn được sự cho phép của hấn.

Phong Dực giật mình, vỏ của Mỹ Nhân Chu rất cứng, hấn đã thử dùng một kích toàn lực mà không hề thương tổn nó chút nào, chẳng lẽ Tiểu Ảnh trời sinh có thể cắn nuốt mọi thứ sao? (DG : giống phệ kim trùng của Hàn Lập trong PNTT ghê).

Phong Dực truyền ý niệm đồng ý cho nó, chỉ thấy Tiểu Ảnh như đói đến sắp phát điên, bắt đầu hung hăng gặm xác của Mỹ Nhân Chu, mà tốc độ gặm của nó càng lúc càng nhanh.

Tốc độ gặm của Tiểu Ảnh quá nhanh, ngay cả tàn ảnh của nó cũng không thể nhìn thấy được, cái xác của Mỹ Nhân Chu rất nhanh xuất hiện một cái lỗ thủng, rồi nhanh chóng được mở rộng ra.

Sau nửa canh giờ, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, mà Phong Dực vẫn ở trong phòng kinh ngạc nhìn Tiểu Ảnh nhanh chóng đem cái chân nhện cuối cùng bỏ vào bao tử nó, sau đó nó mới thỏa mãn bay đến bám lên một cái nếp nhăn trên áo Phong Dực chìm vào giấc ngủ.

Sau khoảng thời gian uống một chén trà, Phong Dực mới hồi phục tinh thần, phải biết là con Mỹ Nhân Chu này kích thước cỡ cái chậu rửa mặt, mà Tiểu Ảnh chỉ bằng cái móng tay người, nhưng chỉ trong nửa canh giờ cả con Mỹ Nhân Chu lớn hơn nó gấp trăm lần đã nằm gọn trong bao tử nó, chỉ chừa lại một cái túi nhện và một viên tinh hạch màu tím.

Thời gian như nước chảy, đã trôi qua sẽ không bao giờ trở lại. (DG : lão tác giả này dài dòng quá đi thôi).

Ngày mai đã là ngày tam đại Ma Vương rời khỏi Ma Đô.

“Phong thiếu gia, vừa nhận được tin tức của Mạc Tà truyền tới, tiểu tử Mễ Lạc kia đã rời khỏi Cuồng Ma vương phủ, mang theo một đội hộ vệ hướng ngoại thành phía tây rời đi.” Bối Tất sớm đã đứng trong viện, tay cầm cuốn sổ nghiêm cẩn nói với Phong Dực.

“Ngoại thành phía tây? Tiểu tử kia co đầu rút cổ lâu như vậy, đột nhiên đến đó làm gì?” Phong Dực cau mày, buông quyển nhân loại sử thi trong tay xuống, quyển sách này hấn lấy được từ thư phòng của Dạ Ma Vương, kể lại lịch sử phát triển của nhân loại cùng với đẳng cấp phân chia các đế quốc nhân loại hiện nay.

“Phong thiếu gia, nếu ta đoán không sai, hấn đến Thiên Ma Hà tế điện ở ngoại thành tây để cúng tế người yêu hấn, nghe nói người yêu hấn trước kia bị Cuồng Ma Vương trong lúc điên cuồng giết chết nằng, mà Thiên Ma Hà tế điện là nơi nằng được chôn cất.” Ngũ Tư suy nghĩ một chút rồi nói.

“Uhm, Mạc Tà có nói cấp bậc của đám hộ vệ Mễ Lạc không?” Phong Dực hỏi.

“Là Đồ Thần Vệ Đội của Cuồng Ma Vương, tổng cộng mười lăm người.” Bối Tát đáp.

Phong Dực thầm mừng trong lòng, tiểu tử này cũng quá sợ chết đi, xem ra là đề phòng mình trả thù đây. Đồ Thần Vệ Đội của Cuồng Ma Vương tổng cộng chỉ có một trăm người, thấp nhất cũng là tứ dực hoàng ma cảnh giới, chỉ có chút nhân mã như thế thì không thể thành đại sự được. Mà Dạ Ma Vương tuyệt đối sẽ không phải cao thủ đi trả thù hấn, lão đầu tử cẩn thận giao trá (giả hoạt, giả dối) nếu không một kích tất sát cũng sẽ không động thủ.

“Thông báo Bối Lệ Tháp, bảo nàng ta theo kế hoạch mà hành sự.” Phong Dực nói, tình hình này chỉ có thể trông cậy vào Bối Lệ Tháp.

Mễ Lặc nhìn dòng Thiên Ma hà (sông Thiên Ma) cuộn cuộn trước mặt, ánh mắt sâu thẳm thông khổ, ngày đó, hấn tự tay kết thúc tính mạng của người hấn yêu nhất, cũng ngày hôm đó, hấn đem thi thể của người ấy vứt vào dòng sông này.

Đột nhiên, ở bờ sông xa xa có ba động ma lực truyền tới.

“Huyết ma công, là xú nha đầu kia.” Tia đau đón trong mắt Mễ Lặc biến mất, khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, mang theo Đồ Thần vệ đội hướng chỗ ma lực ba động đi tới.

“Ta không lấy chồng, có chết ta cũng không lấy...” Khi Mễ Lặc tới gần thì thấy Bối Lệ Tháp đang vung vẩy thanh Thị Huyết Ngư Long Chùy, đôi mắt đẹp rung rung, công kích về về phía mặt nước.

Mễ Lặc từ xa nhìn thấy mái tóc Bối Lệ Tháp lay động, thân hình cực kỳ duyên dáng, đường cong hình chữ S hoàn mỹ đó khiến huyết mạch của hấn sôi sục.

“Hắc hắc, người yêu của ta, nàng có thấy không? Nữ nhân này chính là người ta muốn lấy làm thê tử, nàng không phải rất muốn thấy ta làm thê nào lãng nhục nữ nhân không để ta vào mắt này sao? Bây giờ ta sẽ cho nàng thấy.” Mễ Lặc cười lớn trong lòng, ánh mắt toát ra vẻ điên cuồng, tâm lý của hấn từ lúc hấn tự tay giết chết người yêu đã trở nên cực kỳ biến thái.

Mà lúc này, Bối Lệ Tháp tựa hồ đã nhận ra cái gì, xoay đầu lại thì thấy ánh mắt chán ghét và chứa đầy thù hận của Mễ Lặc đang nhìn nàng.

“Bối Lệ Tháp, ta nói rồi, ngươi sẽ phải ở dưới thân thể ta mà cầu xin tha thứ.” Mễ Lặc cất giọng cười to, càn rỡ nói.

“Cút!” Bối Lệ Tháp thân nhiên nói, trong mắt giống như Mễ Lặc không hề tồn tại.

Mễ Lặc khoe miệng giựt giựt, rồi cười nói: “Xú nha đầu, ngươi cứ việc kiêu ngạo đi, để lát nữa ta đè lên thân thể ngươi, xem ngươi có còn kiêu ngạo được nữa không?!”

“Người muốn dùng sức mạnh? Đừng quên đây là đâu!” Bối Lệ Tháp khinh khinh trả lời.

Mễ Lặc vung tay lên, lập tức mười lăm tên Đồ Thần vệ đội đồng thời tiến lên, bao vây Bối Lệ Tháp lại.

“Huyết Ma Vương dù sao cũng muốn đem ngươi gả cho ta, nếu ta sớm hưởng thụ ngươi trước một lần, hấn cũng sẽ không trách tội ta.” Mễ Lặc cười ha hả nói.

Trong mười lăm tên Đồ Thần vệ đội có hai gã lục dực lam ma, còn lại đều là tứ dực hoàng ma cảnh giới, thêm Mễ Lặc có thực lực lục dực lam ma đỉnh phong, cho dù bát dực lục ma ở đây cũng phải cẩn thận.

Bối Lệ Tháp hầu như không có lực phản kháng, rất nhanh bị chế trụ, đôi mắt xinh đẹp phẫn nộ như muốn phun lửa.

“Các ngươi lui ra mười dặm, không cho bất kỳ kẻ nào lại gần đây.” Mễ Lặc tà niệm nổi lên, lập tức ra lệnh.

Mười lăm tên Đồ Thần Vệ đội rất nhanh biến mất, chỉ còn Bối Lệ Tháp đang nghiêng răng nghiêng lợi nằm trên mặt đất cùng với Mễ Lặc đang kiêu ngạo cười ha hả ở chỗ này.

Mễ Lặc cảm thấy vẫn chưa yên tâm, liền bày ra một cấm chế trong khuôn viên mười thước xung quanh, nhìn ý tứ hấn rõ ràng là muốn cùng Bối Lệ Tháp giao hợp nơi dã ngoại này.

Mà ngay lúc này, trên bầu trời có một gã thập lục dực kim ma có hàm râu quai nón màu vàng kim đang nhẹ nhàng lơ lửng trên không. Thấy cảnh tượng bên dưới hấn hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ muốn xuống ngăn cản nhưng lại do dự không động thủ. Đúng lúc này, sắc mặt hấn hơi đổi, quay đầu nhìn phía sau thì thấy một gã thập lục dực kim ma khác mặc áo bào đen cùng mái tóc cũng một màu đen nhánh lay động đang khoanh tay mỉm cười nhìn hấn.

“Vân Tiêu Ma Vương, ngươi vẫn chưa chết?” tên có râu quai nón kinh ngạc lên tiếng, nói.

“Ngã Luân, ngươi không chết thì sao ta có thể chết? Ha ha, lâu không gặp, để ta coi thực lực của ngươi có bao nhiêu tiến bộ?” Vân Tiêu Ma Vương cười ha ha nói.

“Rất hợp ý ta!” Ngã Luân vừa dứt lời liền xông tới Vân Tiêu Ma Vương.

Hai gã tuyệt đỉnh cao thủ Ma tộc trong nháy mắt biến mất, không biết đã tới nơi nào tí thỉ. Một màn kịch hay đã bắt đầu trình diễn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trả Thù.

Lúc này, Mễ Lạc đã cảm thấy không còn sợ hãi gì liền ngồi xổm xuống đắc ý cười nói: “Bây giờ không ai có thể cứu ngươi được đâu, hay là ngươi ngoan ngoãn hầu hạ ta, để cho người yêu của ta ở giữa dòng Thiên Ma chứng kiến đi.”

Điều khiến Mễ Lạc không ngờ là Bối Lệ Tháp vốn lừa gạt xung thiên đột nhiên trở nên bình tĩnh, trào phúng (cười châm biếm) nhìn hắn.

“Xứ nha đầu, còn nghĩ tiểu tử Phong Dực kia tới cứu ngươi? Đừng mơ mộng nữa.” Mễ Lạc vừa nói vừa cười cười tưởng tượng cảnh ngươi yêu của hắn nhìn hắn lăng nhục Bối Lệ Tháp thì đột nhiên một trận xung động truyền tới.

“Ai đang nằm mơ vậy? Hắc hắc.” Phía sau Mễ Lạc đột nhiên vang lên tiếng cười của kẻ mà hắn vô cùng thống hận.

Mễ Lạc quay đầu lại, thấy Phong Dực đang ung dung tự tại ngồi vắt vẻo trên một cây đại thụ gần đó. Hắn liền biết đây là một cái bẫy.

“Thật xin lỗi, nhưng loại người hồ một chút là chỉ biết dùng bạo lực như ngươi ta rất khinh thường. Tán gái cũng là một nghệ thuật sống, ta vốn định đến xem có thể mạng tình nhân của ngươi đi trước mặt bao nhiêu người khác hay không, tuy rằng ta không thích ngươi, nhưng đối với tình cảm của các người rất cảm động. Chỉ là hiện tại xem ra ngươi rõ ràng không biết đến tình yêu là gì, chỉ là một tên biến thái mà thôi.” Phong Dực thở dài nói, mà trên thực tế, lời hắn nói cũng đúng.

“Ngươi cảm miệng! Phong Dực, ngươi bắt quá cũng chỉ là Lục dục lam mà cảnh giới mà thôi, ngươi nghĩ ngươi hơn ta sao?” Mễ Lạc nghiêng răng nói.

“Ngươi nên biết, ngươi không phải là đối thủ của ta, tại Ác Ma thâm uyên ngươi không phải bị ta đánh đến nỗi phải quỳ xuống cầu xin sao?” Phong Dực cười hắc hắc nói.

“Nhưng bên cạnh ta còn có Đồ Thần vệ đội.” Mễ Lạc vừa nói vừa nhanh tay triệt hồi cảm chế, hắn rất tự tin đối với Đồ Thần Vệ đội.

Nhưng khi động tác của Mễ Lạc mới được một nửa thì bụng hắn đột nhiên đau đớn, tựa hồ có một vật gì đó tìm cách chui ra từ trong bụng hắn. Hắn vội vàng vận chuyển ma lực ngăn chặn cái đồ vật đó chui ra. Nhưng cái đồ vật kia chỉ trong chớp lát đã phá vỡ vòng ngăn bằng ma lực của hắn thế như trẻ tre, thậm chí còn hung hãn kích phá lung tung khiến hắn phải ôm bụng nằm co quắp trên mặt đất rên rỉ. Một nỗi sợ hãi không biết tên dâng lên khiến hắn trái tim hắn run rẩy.

“A, ngươi đau bụng hả? Thật trùng hợp, xem ra ta không cần phải động thủ rồi, hiện tại ra nên hảo hảo tính toán một chút nợ nần giữa chúng ta a.” Phong Dực cười hắc hắc đến gần, mà nụ cười càng ngày càng lạnh.

“Bịch!” Phong Dực giơ chân từ đá vào quai hàm của Mễ Lạc, lực đá của Phong Dực khiến Mễ Lạc lộn một vòng, tay chân tê dại nằm sõng soài trên mặt đất, miệng đầy máu tươi.

“Giã chết sao? Tiểu Bối Lệ, mượn chuôi tiểu đao này của người một chút.” Phong Dực biết rất rõ lực cú đá của mình gây thương tổn với Mễ Lạc như thế nào, thấy Mễ Lạc không nhúc nhích, liền cầm lấy thanh Thị Huyết Ngư Long Chủy trên tay Bối Lệ Tháp.

Vừa cầm cây tiểu đao trong tay, Phong Dực đột nhiên hung hãn nhắm ngay đùi Mễ Lạc đâm lún tới tận cán, máu tươi trào ra liền bị cây đao hấp thu, rồi hắn hung dữ quát: “Đây là ta thay mặt Bì Lợi đâm ngươi.”

Thân thể Mễ Lạc run lên nhưng không hề kêu rên một tiếng. Hắn biết cho dù có cầu xin cũng không có tác dụng, chỉ có thể đem cừu hận này ghi nhớ trong lòng, hắn đoán là Phong Dực không dám giết hắn, nơi này không phải là Ác Ma thâm uyên.

“Bây mươi huynh đệ thủ hạ của ta chỉ còn có mười một người, nói cách khác là có năm mươi chín huynh đệ chết bởi tay ngươi, ta sẽ đâm ngươi tiếp năm mươi chín đao, ngươi chậm rãi mà hưởng thụ đi.” Phong Dực hắc hắc cười nói, hắn rút tiểu đao ra, hung hăng đâm vào cái chân còn lành lặn, lúc đâm cổ tay hắn khẽ xoay một cái chặt đứt luôn gân chân của Mễ Lạc, nhưng tên này vẫn không hề rên một tiếng. Điều này cũng làm cho Phong Dực có chút kinh ngạc, tiểu tử này không ngờ cũng không phải là loại nhu nhược a.

Rất nhanh, trên người Mễ Lạc đã xuất hiện năm mươi tám vết thương khắp toàn thân. Trên người hắn khắp nơi là lỗ máu, nhìn rất rõ ràng, nhưng không có vết thương nào trí mạng.

Mễ Lạc ngay cả sức lực trợn mắt cũng không đủ, mất máu cùng với đau đớn khiến hắn vô cùng yếu ớt.

“Còn một đao, có bản lĩnh người giết ta đi.” Mễ Lạc khó khăn mở miệng nói, ngữ khí rất mơ hồ, không rõ ràng, hẳn đến bây giờ vẫn tin rằng Phong Dực không dám giết hắn.

Phong Dực cười cười, đi tới trước mặt Bối Lệ Tháp, giải trừ cấm chế cho nàng rồi nói: “Tiểu Bối Lệ, một đao cuối cùng này, người đâm giúp ta đi, hiện tại người đã có thể triệu hồi hồn Ngư Long thú của Thị Huyết Ngư Long Chủy đúng không, còn chờ gì nữa?”

Bối Lệ Tháp hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc Phong Dực. Nàng đương nhiên minh bạch Phong Dực suy nghĩ cái gì, trước, hắn thích thú muốn hành hạ Mễ Lạc, nhưng kẻ giết người thì lại đẩy cho nàng làm.

Mễ Lạc này giờ vẫn cần răng chịu đựng, lúc này cực kỳ hoảng sợ. Hắn tin Phong Dực không dám giết hắn, nhưng Bối Lệ Tháp thì tuyệt đối sẽ không nương tay. Hắn không phải thắng ngu, suy nghĩ một chút liền biết được dụng ý của Phong Dực.

Bối Lệ Tháp lúc này không thể cử động là do hắn và Đồ Thần Vệ đội chế trụ, việc này rất dễ kiểm tra thực hư. Cho nên, nếu Bối Lệ Tháp triệu hồi thú hồn trong Thị Huyết Ngư Long Chủy ra giết hắn, thì kết quả chính là do hắn mưu đồ chiếm đoạt mà nàng vì tự vệ nên ngộ sát hắn. Hơn nữa, trên người hắn toàn là vết thương do Thị Huyết Ngư Long Chủy gây ra. Đến lúc đó, Bối Lệ Tháp một mình đứng ra gánh chịu, mặc dù mọi người trong lòng đều biết, nhưng không ai có thể trách tội nàng, mà tên đầu sỏ gây chuyện là Phong Dực thì không bị gì.

Nghĩ đến đây, Mễ Lạc đối với thâm mưu của Phong Dực vô cùng sợ hãi, mà lúc này Bối Lệ Tháp đã bắt đầu niệm triệu hoán chú ngữ.

“Không, không, đừng, đừng, đừng mà...” có lẽ do ý niệm cầu sinh được kích phát mà Mễ Lạc Hạ đang giống như hấp hối lại có khí lực lớn tiếng kêu lên.

Phong Dực cười lắc đầu, nhiều thống khổ như vậy đều có thể cần răng chịu đựng được, nhưng tại lúc biết phải chết mới biết cầu xin tha thứ, đáng lẽ hắn nên bình tĩnh đón nhận cái chết, vậy mới đáng mặt nam nhi.

Bối Lệ Tháp niệm chú ngữ càng lúc càng nhanh, những chú ngữ khó hiểu mang theo khí tức viễn cổ mãnh liệt tràn về, mà thanh Thị Huyết Ngư Long Chủy huyết quang cũng bắt đầu bành trướng, một đầu quái thú dài dài miệng rộng vừa giống rồng vừa giống cá từ trong Thị Huyết Ngư Long Chủy phóng ra, như tia chớp bắn về phía Mễ Lạc.

Phong Dực nheo nheo mắt, trong đầu lặng lẽ hiện lên khuôn mặt xấu xí của Bì Lợi, tựa hồ lại nghe tiếng cười nói nịnh nọt của hắn: “Phong thiếu gia, chúng ta đi đến kỹ viện hay là đi chọc ghẹo gái nhà lành đây?”

Không sai, Bì Lợi chỉ là một hạ nhân thấp kém, nhưng hắn là hạ nhân của Phong Dực, một tên hạ nhân vì Phong Dực hắn mà sống.

Khi thú hồn nọ vừa chạm vào Mễ Lạc thì đột nhiên Phong Dực cảm thấy chấn động lão đảo, tựa hồ như trời đất như sụp đổ.

Một thân ảnh như quỷ mị xuất hiện, rống to một tiếng, hai bàn tay to lớn chộp thẳng tới Ngư Long thú hồn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Rời Đi.

Ngư Long thú hồn điên cuồng giãy dụa một chút rồi hóa thành một đoàn huyết vụ tiêu tán mất. Bối Lệ Tháp ngay lúc này cũng kêu lên một tiếng đau đớn, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lúc trắng bệch lúc đỏ ửng.

Phong Dực thấy rõ kẻ mới đến chính là Lạc Tai Hồ, nhưng nhìn không ra tuổi tác. Tám đôi cánh sau lưng mang theo khí thế bài sơn đảo hải khiến con người hắn không khỏi co rút lại. Trên đời này thật sự có thập lục đực Kim Ma tồn tại? Việc này có chút phiền phức rồi đây, hôm nay mạng của tiểu tử Mễ Lạc này không thể lấy rồi.

Phong Dực nổi lên ác tâm, hắn bây giờ đúng là đầu trục đầu sọ bị nắm tóc (không có gì để mất), dù sao với người đã “chết” nhiều lần như hắn thì cái chết cũng chỉ là hư vô.

Mễ Lạc đột nhiên kêu thảm một tiếng, hai chân khấp chặt lại, rồi nằm bất động không rõ sống chết.

“Tiểu tử người dám!” Ngã Luân hét lớn một tiếng, một cái võng ma khí chộp nhanh xuống mặt đất, một con kim sắc Ma Nghĩ (con kiến màu vàng) trong lúc ma khí võng chụp xuống đột nhiên biến mất.

Sắc mặt Ngã Luân cực kỳ khó coi, hần đường đường là thập lục dưc Kim Ma, vậy mà ở trước mặt hần tiểu tử này còn đắc thủ, cái này không phải là và vào mặt hần một cái bạt tai sao? Mắt hần đầy hung ác tàn nhẫn nhìn chăm chăm Phong Dực, rồi đột nhiên vung tay lên, một cổ ma lực khủng bố như thái sơn áp đỉnh ép tới Phong Dực.

Phong Dực trong lòng cười khổ không thôi, đối với luồng kinh khí này hần căn bản không có lực phản kháng, tình cảnh của hần bây giờ giống như một con kiến đang đấu với một con khủng long. Thực lực khác biệt một trời một vực, người ta chỉ cần nhát tay là mình có thể biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng khi Phong Dực vừa cảm thấy lực phủ ngũ tạng như sắp vỡ thì cổ áp lực đó đột nhiên biến mất. Lúc này, một gã thập lục dưc Kim Ma khác đang đứng bên cạnh hần nói: “Ngã Luân, một tên thập lục dưc Kim Ma như ngươi lại đi khi dễ một tiểu bối lục dưc Lam Ma không sợ người khác chê cười sao?!”

Ngã Luân hừ lạnh một tiếng, nhìn lướt qua Mễ Lạc đang nằm dưới đất, vẻ mặt hần càng khó coi hơn. Đứng quần của Mễ Lạc bây giờ là một màu vàng trắng loang lổ, đúng với lời nói của Hi Ba Lan tiên đoán lúc trước, Mễ Lạc hần sau này chỉ có thể là một thái giám, con trai độc nhất của Cuồng Ma Vương thế là hỏng.

“Chuyện hôm nay ta sẽ ghi nhớ, Vân Tiêu, ngươi tốt nhất là đừng rời mắt khỏi cháu trai ngươi, nếu không đừng trách ta.” Ngã Luân lưu lại một câu rồi mang Mễ Lạc đang không rõ sống chết trên mặt đất biến mất.

Cháu trai? Phong Dực trong lòng cả kinh, hần vậy mà có một vị thúc thúc hoặc bá bá là cường giả thập lục dưc Kim Ma!?

“Tiểu tử, ngươi tự mình giải quyết cho tốt đi, con Huyền Ảnh Ma Nghi kia chỉ là ấu sinh kỳ, không nên tùy tiện để nó lộ diện, nếu không sẽ rước lấy vô số phiền phức cho ngươi.” Vân Tiêu vỗ vỗ vai Phong Dực, thanh âm rất nhỏ vang lên rồi cũng lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Phong Dực giật mình đứng im một lúc lâu, thấy Bối Lệ Thập vẫn đang ngồi dưới đất nhìn hần trần trời, mà trong lòng hần là một đám mây mù nghi ngờ.

Ngày hôm sau, tam đại Ma vương đều rời khỏi Ma Đô chạy về lãnh địa của mình.

Trong đội ngũ của Cuồng Ma Vương, Mễ Lạc quay đầu nhìn về hướng Ma Đô, trong mắt tràn ngập vẻ oán hận, từ giờ trở đi, hần cùng Phong Dực triệt để kết thành tử địch (không chết không thôi). Tất cả mọi thứ của hần đã bị Cuồng Ma Vương hủy bỏ hết, mà tất cả đều là do tên gia hỏa Phong Dực ban cho. Hần muốn trả thù, hần nhất định phải trả thù!

“Trả thù? Ta không quan tâm, hần nếu muốn trả thù thì cứ việc tới tìm ta.” Trong đội ngũ Dạ Ma Vương, Phong Dực đang nói chuyện với Dạ Ma Vương.

“Nếu là tên tiểu tử Mễ Lạc hướng ngươi trả thù thì không có gì đáng bận tâm, nhưng tên Thiên Địch thập lục dưc Kim Ma người đã gặp được đó, nếu hần muốn giết ngươi, ngươi có thể trốn thoát sao?” Dạ Ma Vương vẻ mặt như đưa đám nói.

“Trốn không được, nhưng không phải ta cũng có một thúc thúc hay bá bá gì đó cũng là thập lục dưc Kim Ma hay sao?” Phong Dực nói.

Dạ Ma Vương trầm tư một lát, nói: “Đó là bá phụ của ngươi, hần hiện tại đang trong lúc mấu chốt đột phá thập bát dưc Thiên Ma cảnh giới, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo hộ cho ngươi, cho nên hiện giờ ngươi chỉ có một tháng an toàn, với lại, nếu không phải vì tiểu tử thú vị ngươi thì ta cũng không muốn quấy rầy hần.”

“Nếu đối phương có cao thủ như vậy, vì sao không giết ngươi và Huyết Ma Vương, như vậy Cuồng Ma Vương không phải dễ dàng thống nhất Ma tộc sao?” Phong Dực khó hiểu nói.

“Những chuyện này ngươi không cần lo lắng, mà cũng không cần phải biết, ngươi chỉ cần biết hiện giờ cái mạng nhỏ của ngươi đang nằm trong tay người khác.” Dạ Ma Vương hừ một tiếng nói.

Phong Dực nhú mày, một cường giả thập lục dưc Kim Ma muốn mạng hần, hần có chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát. Hần nhìn Dạ Ma Vương, thấy lão cũng không phải là lo lắng lắm, không khỏi hỏi: “Lão đầu tử, ngươi có phải đã có đối sách ứng phó, nhanh nói nghe một chút.”

“Biện pháp không phải là không có, chỉ cần ngươi rời khỏi Ma tộc, trà trộn vào thế giới của Nhân Loại, áp chế ma khí của ngươi lại, chỉ cần ngươi cố gắng nguy trang một chút sẽ không ai phát hiện ra ngươi là Ma tộc.” Dạ Ma Vương nói.

“Đến thế giới loài người (DG : để nghe cho thuận tai he he)? Như vậy đúng là tốt nhất a, nhưng lãnh địa của ta phải làm thế nào đây? Lần này ta thế nào cũng đã làm về vang Dạ Ma vương quốc a, ít nhất cũng cấp một cái trấn hoang (DG : convert ghi là phá trấn) cho ta quản lý chứ.” Phong Dực nói.

“Tiểu tử thú vị, mạng nhỏ còn chưa lo được, còn lo mở rộng lãnh địa.” Dạ Ma Vương vừa tức giận vừa buồn cười nói. Qua một thời gian tiếp xúc gần gũi, lão phát hiện tiểu tử này đã hoàn toàn thay đổi, bất luận là tâm cơ hay thủ đoạn đều trên mười hai vị ca ca của hần, hơn nữa lại rất hợp khẩu vị (ý) của lão. Nếu không phải lần này hần chọc vào tên quái vật kia, thì lão thật muốn hảo hảo bồi dưỡng tiểu tử này thành người kế thừa của Dạ Ma vương quốc.

“Đó là ta đáng được nhận, không phải sao?” Phong Dực đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Ngươi nếu có người quản lý thì Hóa Cốt thành và phương viên năm trăm dặm xung quanh nhập vào lãnh địa của ngươi đi.” Dạ Ma Vương nói.

Hóa Cốt thành? Phong Dực nghiêng người liếc mắt nhìn Dạ Ma Vương, lão đầu tử định làm khó hần sao? Hóa Cốt thành là lá chắn đầu tiên khi đối mặt với Nhân loại, quân đội đóng quân ở đó trực tiếp do Dạ Ma Vương thống lĩnh, đây là đội quân tinh nhuệ nhất mà cũng cao ngạo nhất trong đế quốc.

Hơn nữa, trong thành còn có thể lực của cao đẳng gia tộc Lâm Lập bén rễ rất sâu. Lãnh địa này không phải dễ giải quyết a.

“Đương nhiên là có người thay ta quản lý, lão không cần quan tâm.” Phong Dực nói.

Còn ba ngày trước kỳ hạn một tháng an toàn, Phong dực đã về tới lãnh địa của mình – một cái trấn nhỏ lụn bại của Ma tộc.

Đêm nay trăng thanh gió mát.

Phong Dực nhìn đám Tra Lý, Mạc Tà cùng với huynh đệ Bối Tất – Ngũ Tư đứng trước mặt mình, chậm rãi nói: “Nhắc lại cho các ngươi lần nữa, các thể lực tại Hóa Cốt thành rất hỗn loạn, chúng ta hiện tại không đủ thực lực để bình ổn chúng, nhưng ta hy vọng trong vòng ba năm, tại phủ của Hóa Cốt thành chủ có thể thấy mặt các ngươi.”

“Phong thiếu, người cứ yên tâm mà đi, chúng ta nhất định sẽ một lần nữa giúp ngươi huấn luyện một đội quân tinh binh Ma tộc cực mạnh, đến lúc đó, ai dám trái lời ngươi, chúng ta diệt kẻ đó!” Bối Tất vỗ vỗ ngực nói.

“Trước lúc đó thì các ngươi không nên bị người khác tiêu diệt.” Phong Dực cười ha hả nói. Để mấy tên ngoại tộc quản lý lãnh địa của Ma tộc sẽ nhận được phản ứng rất mạnh, nhưng bên người hắn chỉ có mấy người này là tâm phúc, mà hắn cũng tin tưởng bọn họ sẽ không làm hắn thất vọng.

“Ta phải đi đây, nếu không cái lão gia hỏa kia (lão Thiên Địch Kim Ma á) đuổi tới thì rất phiền toái. Phục Ma tâm pháp ta dạy các ngươi, nếu các ngươi không thể luyện thêm được nữa thì hãy bỏ đi, không cần miễn cưỡng tu luyện.” Theo vị đạo sĩ sư phụ kiếp trước nói thì bộ tâm pháp này so với Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm không hề kém hơn, nhưng hắn chưa từng tự mình tu luyện qua, nên hắn dạy cho bốn người để xem nó có bao nhiêu hiệu quả. (DG : thắng này khôn ghê).

Phong Dực rất nhanh cười giắc mã biến mất trong bóng đêm, bắt đầu một hành trình mới, hắn không biết rằng, đây chính là bước khởi đầu cho một đoạn Ma thần sử thi sau này.

Hết quyền một.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Khuất Dịch

Trên một hoang nguyên (cánh đồng/đồng cỏ hoang vu) không bóng người, ngẫu nhiên có vài tiếng dã thú thê lương vang lên.

Một đạo hắc ảnh (bóng đen) với tốc độ như một tia chớp từ xa xa phóng về hướng này. Lúc gần đến chỗ này, bóng đen đó đột nhiên ngừng lại, phát ra một tiếng hí vang vọng lẫn một chút lời thanh (tiếng sấm).

“Long Mã thuần chủng tốt thật! (Hảo thuần chủng Long Mã!) Chủ nhân cũng thật đẹp trai, rất nhanh nhẹn!” Phong Dực đang nằm trên một bụi cỏ dại ven hồ thầm khen một câu. Sớm nghe nói Thần Phong Đại Lục có một giống ngựa rất hiếm thấy gọi là Long Mã, giống ngựa này rất khỏe, toàn thân phủ lông lân (vảy rồng), trời sinh am hiểu phong hệ ma pháp, một ngày có thể đi vạn dặm, có người nói, nếu có cơ duyên thì Long Mã còn có thể mọc thêm hai cánh mang theo chủ nhân phi hành trên không trung.

“Trên thế gian còn có nam nhân xinh đẹp đến vậy sao?! Không phải là nữ giả nam trang đó chứ!?” Phong Dực thầm nghĩ, nhưng ngực tên này thẳng (ý nói là bằng phẳng á), cô có trái khế (yết hầu), thân hình cũng cao lớn, nhãn thần (ánh mắt) tuy ôn hòa nhưng nội liễm khí thế rất sắc bén, không giống ánh mắt nhu hòa của nữ tử.

Thiếu niên nhảy xuống Long Mã, nhìn về phía Phong Dực đang lười nhác thích ý nằm đằng trước, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất. Hắn đi tới mép hồ vốc nước rửa mặt, rồi thở dài một tiếng. Cử chỉ và thần thái cực kỳ ưu nhã, chỉ có con cháu của một thế gia lâu đời mới có thể có được loại khí chất này.

Phong Dực hơi nheo mắt nhìn khuôn mặt tên thiếu niên này dưới ánh mặt trời cộng thêm hơi nước của mặt hồ và giọt nước long lanh đọng lại trên mặt phản chiếu ánh nắng của mặt trời, lúc này nhìn hắn không giống một gã mỹ nam tử mà giống một thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành hơn.

“Mẹ nó, nam nhân sao lại có cái loại khí chất này, hại ta liên tưởng tới thằng khốn biến thái Mễ Lạc.” Phong Dực lắc lắc đầu, không ngừng oán thầm.

“Vị huynh đài này, bộ mặt ta nở hoa sao?” Đúng lúc này, thiếu niên kia lại mở miệng nói, thanh âm mặc dù hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe ra là giọng

nam nhân, mà ngữ khí của hắn có vẻ tức giận (mĩa, con gái chứ còn gì nữa, đề ra lột sạch quần áo là biết chứ gì ^^). Bất quá, quý tộc vẫn đúng là quý tộc, ngay cả chất vấn cũng ưu nhã như thế.

"Không có nở hoa, mặt của ngươi vốn là một đóa hoa rồi." Phong Dực ha hả cười nói.

"Mặt của ngươi thì như một đồng *** trâu." Tên thiếu niên hừ hừ nói, hình tượng quý tộc trong nháy mắt không còn chút gì.

Khỏe miệng Phong Dực hơi xệ xuống, cái này tương phản quá lớn a, may là những lời định khen chỉ mới nói có một câu. .

Tên thiếu niên thấy Phong Dực phản ứng giống như nuốt phải một con ruồi thiết bị thì không khỏi tức cười, liền đi tới cười nói: "Ta chỉ đùa thôi, huynh dài đứng đề trong lòng, ta tên Khuất Dịch, còn huynh?"

"Phong dực."

"Ha ha, tên chúng ta đọc lên khá giống nhau nhì (âm đọc hơi giống nhau), nhìn trang phục của huynh, không giống thợ săn (Liệp nhân), cũng không phải chiến sĩ, huynh đến hoang mãng thảo nguyên này làm gì?" Khuất Dịch cười hỏi.

Sự tức giận trong lòng Phong Dực bị nụ cười khuynh thành của Khuất Dịch đè xuống không thể nào phác tác được, lúc này hắn thật sự mở miệng nói: "Ngươi đừng có ở trước mặt bọn thiếu gia mà cười nữa, nghe chưa!" Không nghĩ tới, đường đường một nam nhân chân chính như hắn lại bị nụ cười của một nam nhân khác làm cho luống cuống, thể giới điên hết rồi.

"Tới đây du ngoạn (dạo chơi)." Phong Dực hừ hừ nói.

"Trùng hợp thế, ta cũng tới đây du ngoạn, hay là chúng ta kết bạn đồng hành đi." Khuất Dịch kinh ngạc nói, những người tới hoang nguyên du ngoạn thì không bị điên thì cũng là thằng ngu. Hắn tưởng mình đã đủ điên rồi, không ngờ cũng có người điên giống hắn.

Phong Dực vội vàng lắc đầu nói: "Ta trước giờ luôn độc lai độc vãng, chúng ta mỗi người đi một ngã đi."

"Huynh không quen nhìn khuôn mặt xinh đẹp như ta đúng không? Không sao đâu, huynh nhìn hoài sẽ quen thôi, khuôn mặt này trời sinh đã thế, ta cũng không có biện pháp a." Khuất Dịch cười cười nói, đối với gương mặt xinh đẹp của mình cũng có chút đắc ý.

Vậy là Phong dực bắt đầu bị một tên nam nhân có vẻ đẹp không nên có, à không, phải gọi là một thiếu niên có gương mặt mỹ nữ quấy nhiễu. Tên Khuất Dịch này, ngoài trừ khuôn mặt rất không phù hợp ra, thì những cái khác đều không có vấn đề gì. Hắn có vẻ rất hiểu biết rất nhiều, từ chính sách quốc gia đến phong tục tập quán của các làng xã, hắn đều có thể thuận miệng nói ra rõ ràng. Điều này không khỏi khiến Phong Dực nhìn hắn bằng con mắt khác.

Phong Dực tuy đã đọc một quyển lịch sử nhân loại, đối với thể giới của nhân loại cũng có một chút hiểu biết, nhưng tình hình cụ thể thì không rõ ràng. Bởi vậy từ miệng của Khuất Dịch hắn biết thêm được rất nhiều thứ, những hiểu biết mơ hồ trước đây cũng dần dần rõ ràng hơn. Cứ như vậy, hai người trở thành bạn đồng hành. Mãng thảo nguyên này đã là ranh giới của Nhân tộc, Phong Dực cũng không cần lo lắng lão quái vật kia truy sát nữa.

Bầu trời đêm trên thảo nguyên rất đẹp, dường như tất cả các vì sao trên thế giới này đều tập trung lại đây, tựa như những viên kim cương lấp lánh được khảm trên nền trời đen vậy.

Lúc này, Phong Dực đột nhiên nhớ đến bóng dáng cô đơn tịch mịch của Liễu Yên Vân.

"Ngoại trừ thực lực thì ta còn có cái gì?" Phong Dực trong lòng thầm thờ dài, trong cuộc sống trần tục này có rất nhiều điều hắn không hiểu được mà cũng vô pháp lý giải nó. Kinh nghiệm qua nhiều kiếp sống Luân Hồi, hắn hiểu được một điều rằng, thứ quý giá nhất trong thiên địa không phải là cái gì khác ngoài chân tình. Cho dù ngươi có đứng trên đỉnh kim tự tháp (ý nói là đứng đầu thiên hạ), cho dù ngươi có thể đập vỡ hư không, cho dù ngươi có trường sinh bất tử...nhưng không có chân tình thì ngươi cũng chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ mà thôi, vĩnh viễn tồn tại nhưng cũng vĩnh viễn chỉ là một hạt bụi cô độc.

Khuất Dịch đứng một bên, lúc này còn thấy Phong Dực cười đùa nói giỡn, mà khi nhìn lên bầu trời thì đột nhiên vẻ mặt trở nên cô đơn, làm hắn có chút kỳ quái. Rồi ánh mắt lại bị thu hút bởi con côn trùng được bện bằng cỏ trên tay Phong Dực.

"Đây là cái gì?" Khuất Dịch vốn không muốn quấy rầy Phong Dực, nhưng trời sinh hắn rất thích học hỏi, nếu không hắn cũng không biết nhiều thứ như vậy, nếu không có hứng thú trong đó thì không thể nào biết nhiều vậy được.

Phong Dực lấy lại tinh thần, thì phát hiện trong lúc vô ý đã tiện tay dùng cỏ bện thành một con chuồn chuồn, nhưng mà trong thế giới này hình như không có loại côn trùng này thì phải.

"Ta chỉ biết nó gọi là chuồn chuồn, còn những cái khác ta không biết, cho nên đừng hỏi ta, nếu ngươi thích thì ta tặng cho ngươi." Phong Dực đã biết cái tính hay truy hỏi của Khuất Dịch, cho nên nói chặn họng hắn, rồi ném con chuồn chuồn bằng cỏ trên tay cho hắn.

Thời tiết trên thảo nguyên thay đổi rất thất thường, nửa đêm về trước (từ tối đến đêm) trời đầy sao, mà nửa đêm về sau (đến tới sáng) thì gió thổi mây cuộn rồi từng tia sấm sét như ngân xà loạn vũ (con rắn màu xanh nhảy múa) cắt qua phía chân trời, nhìn chúng hạ xuống gần như có thể đưa tay ra là có thể bắt lấy được vậy.

Phong Dực và Khuất Dịch đang nằm bên cạnh đồng lửa ngủ bị dọa cho nhảy dựng lên.

“Chết rồi, ta không có mang theo lều.” Khuất Dịch cau mày nói, mắt nhìn Phong Dục.

Phong Dục giống như làm ảo thuật từ đâu đó lấy ra một cái lều cao bằng thân người, rồi rất nhanh chui vào, quay đầu nói với Khuất Dịch: “Vào nhanh đi, mưa tới bây giờ.”

Khuất Dịch thoáng do dự rồi cũng chui vào. Bởi vì không gian trong lều nhỏ hơi nhỏ nên thân hình hắn với Phong Dục như dính sát vào nhau (đã đã). Hắn giầy dựa vài cái, có vẻ không được tự nhiên lắm.

“Đừng có lộn xộn, ách... người là nam nhân mà trên người lại tỏa phấn hương? (con gái thời xưa ko biết dùng nước hoa, chỉ dùng phấn có mùi hương thôi), người không phải lưỡng tính đó chứ!” Hai người đứng sát nhau như vậy, Phong Dục liền ngửi được một mùi phấn hương trên người Khuất Dịch, mùi này tựa hồ là mùi của nữ nhi a, rất thơm.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lại Đến Ô Giang Thành

Khuôn mặt trắng nõn của Khuất Dịch vì phấn nộ mà đỏ lên, hắn nhìn Phong Dục khinh bỉ nói: “Đây là Thanh Phong Lộ hương, ở Thanh Long đế quốc, chỉ có những thân sĩ phong độ nhất mới có tư cách dùng nó. Người gọi ta là lưỡng tính, chính là vũ nhục nhân cách cao quý của ta.”

Phong Dục không nhịn được, cười hắc hắc nói: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, người phản ứng dữ dội thế, ta là người son đã thô lậu, làm sao biết được những thân sĩ ở Thanh Long đế quốc như người... à à mùi rất là thơm! Hắc hắc!”

Khuất Dịch hừ một tiếng không nói tiếng nào. Mà lúc này, ngoài trời mưa rất to, hạt mưa rơi trên vách lều phát ra những tiếng bộp bộp liên hồi.

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.” Phong Dục nằm xuống, hai tay gối sau đầu, nhắm mắt lại.

Khuất Dịch ngồi nhìn đêm mưa đen kịch bên ngoài, không có ý định nằm xuống với Phong Dục. Ngồi một lúc, hắn không nhịn được lên tiếng hỏi: “Phong Dục, người là người ở nơi nào?”

“Một địa phương nhỏ, có nói người cũng không biết.” Phong Dục vẫn nhắm mắt trả lời.

“Không muốn nói thì thôi, vậy người muốn đi đâu? Có thể nói chứ?” Khuất Dịch hỏi.

”À, đầu tiên là tới Ô Giang thành, sau đó có lẽ đi Thanh Long đế quốc một chuyến.” Phong Dục đáp.

“A, cái đó...”

“Cái đó, cái kia cái gì, người không ngủ thì không để bốn thiếu gia ngủ sao?” Phong Dục không kiên nhẫn nói.

Khuất Dịch trợn mắt nhìn Phong Dục, vương nắm tay quơ quơ trước mặt Phong Dục (đang nhắm mắt) thị uy. Nếu Phong Dục mà mở mắt ra, nhất định sẽ nhìn thấy cử chỉ đầy nữ tính này của Khuất Dịch. (dễ thương ghê, ta thích).

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, bên ngoài trời mưa vẫn không có dấu hiệu dừng lại mà ngày càng to hơn, tiếng sấm sét nặng nề thỉnh thoảng lại vang lên. Nhưng Phong Dục cứ như lộn chết nằm ngủ, chốc chốc lại có phát ra tiếng ngáy.

Khuất Dịch vốn đang ngồi ở cửa lều đột nhiên nhồm đậy, liếc mắt nhìn Phong Dục đang ngủ say, thân ảnh liền như quỷ mị đi ra ngoài, trên người hiện lên một tầng quang trảo (vòng tròn bao quanh người) màu lam, rồi lập tức biến mất trong màn mưa.

Mà trong nháy mắt Khuất Dịch vừa ra khỏi lều, Phong Dục vốn đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt ra, khóe miệng mỉm cười, lẩm bẩm nói: “Đại ma pháp sư! Ta biết nha đầu người không đơn giản mà, đúng là giả nam trang, tiếc người thông minh lại bị thông minh hại, khí tức thanh hương của nữ nhi trên người người rõ ràng như thế, làm sao mà cái Thanh Phong Lộ hương gì đó có thể che giấu được chứ.”

Cách đó hai mươi dặm, Khuất Dịch đang nhẹ nhàng huyền phù giữa không trung, trong tay là một thanh ma pháp trượng màu lam, cau mày nhìn tình cảnh như luyện ngục phía dưới. Trên mặt cỏ có hàng trăm cỗ thi thể đang nằm, nam có nữ có, già có trẻ có, tử trạng (trạng thái chết) của bọn họ rất quý dị, trên mặt không có chút thống khổ nào mà còn toát ra vẻ vô cùng thỏa mãn, chỉ là trên ngực mỗi người đều bị xé phanh ra, trái tim đã mất.

“Chết tiệt!” Mắt Khuất Dịch phát ra sát khí sắc bén, mà khuôn mặt lại mang chút hổ thẹn.

Trở lại trong lều thì Phong Dực vẫn ngủ say như lợn chết, đối việc nàng rời đi giống như không hề biết gì.

Ngày hôm sau, giông tố đã qua đi, mặt trời ảm áp lại một lần nữa hiện ra.

Phong Dực duỗi lưng, mệt mỏi bước ra khỏi lều, thì thấy Khuất Dịch đang cầm một thanh trường kiếm múa, phát ra tầng tầng lớp lớp ngân sắc kiếm quang, kiếm ý nhẹ nhàng phiêu dật, nhìn rất đẹp mắt. Nếu nàng mà mặc tình thú nội y đứng dưới ánh trăng múa bộ kiếm pháp này thì sẽ là cái cảnh gì.....?

“Hảo kiếm pháp, hảo kiếm pháp!” Phong Dực vỗ tay, cười dâm khen.

“Quá khen, chỉ là đẹp mắt thôi, không có uy lực gì cả đâu.” Khuất Dịch thu kiếm, lau mồ hôi trên trán nói. Tuy cảm thấy ngữ khí của Phong Dực có chút kỳ quái nhưng nàng cũng không để tâm.

Phong Dực cười cười không nói gì. Bộ kiếm pháp kia tuy chỉ dùng để rèn luyện thân thể, hình thức có chút xinh đẹp, rất thích hợp dùng để đối phó đám du côn bại hoại bình thường. Nhưng khả năng cận chiến của nàng thì quá kém, nếu bị một chiến sĩ áp sát thì chỉ có thể đưa thân chịu trận mà thôi. (hắc hắc, chịu trận gì đây ta ^^).

“Phong Dực, ta có chút chuyện phải đi trước, ngày mai gặp lại sau.” Trường kiếm trong tay Khuất Dịch nhoáng lên rồi biến mất, không chờ Phong Dực phản ứng đã sai bước đi tới cong Long Mã của nàng. Quay đầu vẫy tay với Phong Dực một cái rồi theo tiếng hí của Long Mã như tia chớp mất hút trên thảo nguyên.

Ý niệm Phong Dực khẽ động, Tiểu Ảnh liền xuất hiện.

"Tiểu Ảnh, dẫn đường." Phong Dực ra lệnh.

Đi theo phía sau Tiểu Ảnh, Phong Dực đi tới địa phương đêm qua Khuất Dịch đã tới. Chỉ là những thi thể nằm đây đêm qua bây giờ đã không còn. Hắn cảm một bụi cỏ đưa lên mũi ngửi thì phát hiện một mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Chuyện gì đã xảy ra? Thân phận của Khuất Dịch là gì?” Phong Dực lẩm bẩm, đêm qua, khi Khuất Dịch vừa ra khỏi lều, hắn đã lệnh cho Tiểu Ảnh đi theo. Cho nên chuyện mấy trăm thi thể ở chỗ này hắn cũng biết, nhưng cái chết của bọn họ với Khuất Dịch có mối liên hệ gì đây?

Suy tư một lúc lâu, Phong Dực khẽ lắc đầu rồi cười giác mà thẳng hướng Ô Giang thành mà đi.

Hơn nửa năm trôi qua, Ô Giang thành cũng không có biến hóa gì, vẫn vô cùng phồn hoa và huyền ảo.

Phong Dực trực tiếp đi đến phòng đấu giá Khuất Thị (Khuất thị phách mại hành), vào tới bên trong, hắn chợt nghĩ đến Khuất Dịch cũng họ Khuất, không biết có quan hệ gì với phòng đấu giá Khuất Thị này không?

“Khách nhân tôn kính, xin hỏi ngài cần loại ma pháp quyền trục đẳng cấp nào? Chỗ của chúng tôi từ hắc thiết cấp đến bạch ngân cấp, loại nào cũng có.” Trước gian hàng bán ma pháp quyền trục, một tiểu mỹ nữ xinh xắn nhiệt tình chào hỏi Phong Dực.

“Ta tìm ông chủ (chưởng quỹ) của các người – Nhạc Vô Biên.” Phong Dực nói.

“Xin hỏi ngài tìm ông chủ có chuyện gì? Để ta bẩm báo!” Tiểu mỹ nhân chần chờ một chút rồi cẩn thận hỏi. Nhạc Vô Biên chính là chưởng quỹ phân bộ của phòng đấu giá Khuất Thị ở Ô Giang Thành này, không phải ai muốn là có thể gặp được.

Phong Dực cười cười, móc từ tinh quý tân tạp ra (nôm na là thẻ VIP, từ sau sẽ dùng thẻ VIP cho gọn), hươ hươ trước mặt nói: “Có vật này thì có thể gặp hẳn chứ?!”

Nhìn thấy đúng là thẻ từ tinh quý tân, chỉ dưới thẻ hắc tinh quý tân cao quý nhất, tiểu mỹ nữ liền gật đầu nói: “Xin mời quý khách tôn kính đến phòng tiếp đãi hạng trung phía sau chờ một lát, ta lập tức đi mời Nhạc chưởng quỹ lại đây.”

Một lát sau, Nhạc Vô Biên béo mập như ông Địa giống như một trái cầu thịt lăn đi vào, vừa thấy Phong Dực liền nhiệt tình nói: “Phong tiên sinh, lâu quá không gặp.”

Phong Dực cười đáp lễ, hai người chỉ gặp nhau có một lần mà đã cách đây nửa năm hơn, hắn vừa nhìn là có thể nhận ra và kêu chính xác tên của Phong Dực, gã Nhạc Vô Biên này đúng là cũng có vài phần bản lĩnh.

“Nhạc đại chưởng quỹ, lời vô ích ta không nói nhiều, lần này ta tới đây là có vật muốn quý phòng đấu giá tiến hành đấu giá giùm ta.” Phong Dực nói.

Cặp mắt của Nhạc Vô Biên vừa nghe liền híp lại thành một đường thẳng, cười hỏi: “Không biết vật là Phong tiên sinh muốn đấu giá là vật gì?”

Phong Dực duỗi tay ra, một quyền ma pháp quyền trục màu vàng rực rỡ liền xuất hiện trên tay.

“Hoàng kim cấp ma pháp quyền trục!” Nhạc Vô Biên kích động đứng bật dậy, cổ nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt như đang nhìn một tuyệt thế mỹ nhân khỏa thân nhìn chằm quyền trục màu vàng trên tay Phong Dực. [/QUOTE]

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trời Nếu Có Tình Trời Cũng Sẽ Già!

Hoàng kim ma pháp quyền trục trên toàn bộ Thần Phong Đại Lục cũng cực kỳ hiếm có. Như Thanh Phong đế quốc có hai đại siêu cấp phách mại hành, một cái là Khuất Thị phách mại hành, cái còn lại là Phong Vân phách mại hành (mình dùng từ HV nghe cho hay). Nhưng hàng năm, hoàng kim ma pháp quyền trục mà hai nhà này đấu giá cộng lại cũng chỉ mười mấy cái. Cái này là tính theo hàng năm chứ không phải là hàng ngày hay là hàng tháng, mà hoàng kim ma pháp quyền trục từ trước đến giờ chưa hề thấy xuất hiện ở ngoài hai phòng đấu giá này.

Khuất Thị phách mại hành đã có từ rất lâu, đây là sản nghiệp của Thanh Long đế quốc Khuất Thị thế gia. Khuất Thị gia tộc là một gia tộc lâu đời và rất có uy tín tại Thanh Long đế quốc, không phải là một thế gia mới phát triển có thể so sánh được.

Mà Phong Vân phách mại hành cũng là sản nghiệp của Thanh Long đế quốc Phong Vân Tông. Phong Vân Tông là tông phái mạnh nhất của Thanh Long đế quốc, mỗi đời hoàng đế của Thanh Long đế quốc đều là ký danh đệ tử của Phong Vân Tông, thực lực mạnh kết hợp với ảnh hưởng của Hoàng quyền thì địa vị của Phong Vân Tông tại Thanh Long đế quốc có môn phái nào có thể lay động được!?

Sở dĩ Nhạc Vô Biên kích động như vậy nếu nói về mặt chung thì do Khuất Thị phách mại hành cùng với Phong Vân phách mại hành từ trước đến giờ vẫn luôn cạnh tranh với nhau. Hàng năm đều có người chuyên môn căn cứ theo các vật phẩm mà hai nhà đấu giá được mà phân chia cao thấp, mà hoàng kim ma pháp quyền trục mà vật trọng yếu nhất trong đó. Mà nói về mặt riêng thì nếu cái quyền trục này được đấu giá bởi tay của Nhạc Vô Biên thì địa vị của hắn tại trong tộc sẽ được dịp theo nước mà đẩy thuyền, có khi còn được triệu hồi về tổng bộ cũng nên.

"Liệt Diễm Phần Thiên!" Nhạc Vô Biên sau khi biết được thuộc tính đẳng cấp của quyền trục này thì càng mừng rỡ như điên. Trong bảy loại ma pháp: phong, lôi, thủy, hỏa, thổ, hắc ám, quang minh thì hỏa hệ ma pháp có công kích cực mạnh chỉ sau lôi hệ ma pháp, giá bán ra thông thường sẽ rất cao. Đã từng có một quyền Liệt Diễm Phần Thiên hoàng kim ma pháp quyền trục được bán với cái giá trên trời là ba ngàn tám trăm vạn (38 triệu) kim tệ.

"Phong tiên sinh, cảm tạ ngài đã tín nhiệm Khuất Thị phách mại hành chúng tôi, Nhạc Vô Biên tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực để quyền trục này bán được giá tốt nhất, bất quá để đạt được hiệu quả tốt nhất, ta phải mời thêm một vài vị khách quý khác đến đây tham gia, cho nên thời gian cụ thể đấu giá có lẽ là khoảng một tháng sau." Nhạc Vô Biên hồ hồ nói.

Phong Dực hơi nhíu mày, thời gian một tháng cũng đủ để hắn mang cái quyền trục đến đế đô của Thanh Long đế quốc đấu giá rồi. Hơn mười vạn kim tệ bán quyền trục lúc trước hắn sớm đã xài hết rồi, còn mấy vạn kim tệ ở lãnh địa thì hắn để lại cho đám Charles phát triển, hiện tại trên người hắn chỉ còn lại mất đồng ngân tệ lẻ.

Nhạc Vô Biên thấy Phong Dực cau mày, liền cười giả là nói: "Phong tiên sinh, nếu ngài không có thời gian để chờ thì ta tự mình làm chủ trả trước cho ngài một trăm vạn, sau khi đấu giá được quyền trục này, ta lại chuyển số kim tệ còn lại được vào kim tệ (thẻ kim tệ giống như thẻ ATM á) của ngài, ngài có thể tuyệt đối yên tâm, đây là ta lấy uy tín mấy trăm năm của Khuất Thị phách mại hành đảm bảo với ngài."

"Như vậy cũng được, ta tin tưởng Khuất Thị phách mại hành cái người. Làm phiền Nhạc chương quỹ đi làm thủ tục cho ta." Lời này của Nhạc Vô Biên rất hợp ý của Phong Dực, hắn cũng biết nếu không trải qua một thời gian tuyên truyền, quảng bá thì không thể đấu giá với giá cao được.

Nhạc Vô Biên rất nhanh làm các thủ tục rồi đem một trăm vạn kim tệ chuyển vào kim tệ của Phong Dực. Sau khi mới biết sáng hôm sau Phong Dực sẽ rời khỏi Ô Giang thành nên lập tức phái người chuẩn bị một gian khách phòng cao quý nhất cho Phong Dực nghỉ tạm, điều này biểu thị tất cả chi phí này đều do Khuất Thị phách mại hành chi trả thay cho Phong Dực.

Phong Dực đối với thái độ của Nhạc Vô Biên rất hài lòng. Khuất Thị phách mại hành không phải tự nhiên mà được coi là một trong hai đại siêu cấp phách mại hành của Thanh Long đế quốc. Cách thức tiếp đãi khách và nhất là khách quý của bọn họ rất đáng để những nhà khác học hỏi.

Trước khi rời đi, Phong Dực đột nhiên xoay người hỏi: "Nhạc chương quỹ, người có biết một người tên là Khuất Dịch không?"

"Khuất Dịch? A, ngài nhận biết Khuất thiếu gia của chúng tôi?" Nhạc Vô Biên kinh ngạc nói.

Khuất thiếu gia? Không phải Khuất tiểu thư sao? Phong Dực thấy Nhạc Vô Biên thuận miệng xưng hô như vậy thì không khỏi ngẩn ra, không thể nào, mùi hương trên người Khuất Dịch rõ ràng là của nữ nhi mới có được, hắn tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

...

Trong một sơn mạch quanh năm mây mù bao phủ trên Thần Phong Đại Lục, có một nơi rất thần bí – Kim Phượng Các – nơi mà các thế gia đệ tử muốn gia nhập cũng không được. Nghe nói Kim Phượng Các tồn tại đã mấy vạn năm, xưa nay rất ít lộ diện, nhưng mỗi khi đại lục gặp nguy hiểm đều xuất hiện

những cao thủ kinh tài tuyệt đỉnh khiến vô số người kính ngưỡng. Mà điểm vô cùng đặc biệt là mỗi đời Các chủ của Kim Phụng Các đều là các mỹ nữ tuyệt sắc như tiên nữ hạ phàm, làm rung động không ít trái tim của các chàng trai. Bởi vậy, mỗi khi Kim Phụng Các hiện thế đều là nhất hô bách ứng (hô một tiếng cả vạn người theo ^^, chắc theo mỹ nữ là nhiều ^^). Có người còn nói, nếu Kim Phụng Các muốn liền có thể xóa sổ một đế quốc. Lời này mặc dù có chút khoa trương, nhưng qua đó cũng có thể thấy được ảnh hưởng của Kim Phụng Các trong lòng người lớn như thế nào.

“Tốt lắm, Yên Vân, lần ra ngoài lịch lãm này của ngươi xem như đã đạt được cảnh giới tâm như chi thủy, vị trí Các chủ Kim Phụng Các này cuối tháng ta sẽ truyền lại cho ngươi, sau đó ta sẽ tiến hành bế quan.” Trên ngọc Ngọc Nữ Phong của Kim Phụng Các, một tuyệt sắc mỹ nữ đang nói chuyện với Liễu Yên Vân nói, nàng chính là đương kim Các chủ của Kim Phụng Các – Thủy Thanh Lam. Tên của nàng có lẽ không nhiều người biết nhưng nhắc đến Bích Thanh tiên tử thì người không biết lại không nhiều lắm. Rất nhiều thế gia chủ hiện nay trước kia đều là người ngưỡng mộ nàng.

“Vâng, thưa sư phụ, Yên Vân nhất định không làm người thất vọng.” Liễu Yên Vân đứng bên cạnh Thủy Thanh Lam, nhìn giống như một đôi Vô Song tiên tử, cả hai đều như tiên nữ không nhiễm bụi trần, đều có nụ cười lãnh đạm. . . và đều là tuyệt thế giai nhân.

Thủy Thanh Lam nói: “Đến Nguyệt Nha cung tìm Nguyệt tông chủ đi, có thể còn kịp gặp mặt nàng ấy lần cuối.”

Liễu Yên Vân hơi sững sờ, lập tức hóa thành một đoàn bạch quang biến mất trong mây mù.

Nguyệt Nha cung từ xa trông giống như một mặt trăng hình lưỡi liềm khảm trên đỉnh núi.

Một lão ấu tóc bạc đang ngồi xếp bằng trên một khối cự thạch trước Nguyệt Nha cung, mái tóc bạc tung bay trong gió nhưng người lại bất động tựa hồ như đã hòa nhập cùng trời đất.

Khi Liễu Yên Vân khẽ rơi xuống đất, một đôi mắt không hề tương xứng với những nếp nhăn chần chịt trên người lão ấu chợt mở ra, đó là một đôi mắt rất đẹp, một đôi mắt như nhìn thấu tất cả, đầy cơ trí, linh hoạt và kỳ ảo. Có thể nói, ai nhìn thấy đôi mắt này thì chín chín phần trăm sẽ bị hấp nhập vào trong đó.

“Nguyệt tông chủ, Yên Vân đã về.” Liễu Yên Vân nhẹ giọng lên tiếng, đối với lão ấu này, nàng còn cung kính hơn so với sư phụ nàng vài phần.

Lão ấu chỉ nhìn liếc qua Liễu Yên Vân rồi thở dài nói: “Người cuối cùng cũng không nghe lời ta, bước lên con đường này.”

“Nguyệt tông chủ, đây là con đường mà Yên Vân phải đi.” Liễu Yên Vân nói.

Lão ấu nhắm đôi mắt như nhìn thấy tâm can người khác lại, âm thanh già nua có chút cô đơn nói: “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, nhân nhược hữu tình diệc thương tang.” (tên chương)

Liễu Yên Vân trầm mặc, nàng biết Nguyệt tông chủ thật ra là thân muội muội (em gái ruột) của sư phụ, tên là Thủy Băng Nguyệt, là tông chủ của Nguyệt Nha cung này, mà Nguyệt Nha cung cũng chỉ có một mình nàng. Sư phụ gương mặt vẫn xinh đẹp như lúc trẻ, mà muội muội của người lại như gần đất xa trời. Mười năm trước Nguyệt tông chủ tới tòa sơn phong cách Ngọc Nữ Phong xa nhất này định cư, trong mười năm này nàng chỉ dạy cho Liễu Yên Vân không ít, chỉ là tâm tư, ý nghĩ của nàng hoàn toàn trái ngược với tỷ tỷ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Duyên Phận Không Cạn.

"Yên Vân, ngươi nếu đã đi trên con đường này, nên vứt bỏ tất cả trở ngại, tâm cảnh của ngươi chỉ cần nổi lên một tia gợn sóng nhỏ, liền rơi vào vạn kiếp bất phục." Một lúc lâu, Nguyệt tông chủ mới nhắm mắt lại nói.

"Yên Vân đã hiểu." Liễu Yên Vân gật đầu nói.

"Như vậy, trước khi ngươi bế quan tu luyện nhược hư minh cảnh giới, nên là đem đồ vật đó thiêu hủy đi chứ ." Nguyệt tông chủ thở dài nói.

Liễu Yên Vân ngăn ra, Nguyệt tông chủ đang nói phải chăng chính là bức họa hấn vẽ cho nàng?

Đúng lúc này, một đạo ngân quang từ trên tay nguyệt tông chủ xuất ra, tại trước mắt Liễu Yên Vân xoay quanh bất định.

Liễu Yên Vân liền duỗi tay ra, ngân quang này tự động rơi xuống lòng bàn tay của nàng, dường như là một cái lệnh bài loan tâu nguyệt, mặt trên có khắc ấn vũ trụ tinh thần đồ.

"Nguyệt tông chủ, đây là..." Liễu Yên Vân không khỏi có chút sùng sốt nói.

"Đây chính là lệnh bài của tông chủ phái Tân Nguyệt, người cầm đi, thay ta đem phái Tân Nguyệt tiếp tục truyền thừa." Nguyệt tông chủ nói, nàng hy vọng là nếu có một ngày sự việc nàng suy đoán xảy ra thì lệnh bài này có thể giúp nàng.

Liễu Yên Vân nắm chặt lệnh bài Tân Nguyệt, trong lòng đột nhiên có chút chấn động, giương mắt nhìn về phía Nguyệt tông chủ, lại phát hiện nàng nhắm mắt lại, có vẻ như đang ngủ, nhưng lại không có lấy một chút khí tức sinh mệnh.

Ban đêm, Ô Giang thành thập phần mỹ lệ, đủ mọi màu sắc của ánh sáng ma pháp đăng đua nhau khoe sắc, kỹ viện từ lâu sông bạc thâu đêm suốt sáng không ngừng, so với ban ngày tuy rằng vẫn huyền ảo, nhưng lại nhiều hơn vài phần diễm lệ.

Phong Dực đi dạo một vòng, liền gặp hơn mười kẻ muốn móc trộm, lừa tiền của hắn, mấy trò tự biên tự diễn lừa bịp dối trá này, nếu nói Ô Giang thành là nơi hội tụ đủ hạng người cũng không phải là khoa trương, hơn nữa ở đây còn là khu vực không ai quản lý, có thể lão gia hỏa mở quán ven đường kia thoát nhìn trung hậu thành thật nhưng cũng có thể lại là tên tội phạm đang bị một quốc gia nào đó truy nã.

Phong Dực chuyển hướng đi vào một con hẻm nhỏ cũ nát, dừng lại ở cửa của một căn nhà hoang vắng, tối đen như mực.

"Đang làm gì vậy?" Hai gã mặc y phục ngắn, để lộ ra một thân cơ bắp lực lưỡng, đề phòng hỏi.

"Xem hí kịch." Phong Dực trong tay cầm tờ tỉnh tạp dành cho quý khách của Khuất Thị phách mại hành nói.

Hai gã hán tử gạt đầu, một lần nữa biến mất trong bóng đêm.

Phong Dực đẩy cánh cửa nhà ra bước vào bên trong, liền có một thiếu nữ gọi cảm, y phục bó sát người nghênh tiếp, dẫn hắn đi qua đại sảnh đồ nát, sau đó ấn xuống cơ quan bên dưới, trên mặt đất liền xoay chuyển, một cái động lớn mở ra, có bậc thang đi thông xuống dưới lòng đất.

Phong Dực ngang nhiên đi vào, bên trong rực rỡ cùng với bên ngoài đồ nát hình thành sự đối lập, nơi này trước tiên dĩ nhiên là hết sức xa hoa, bậc thang lát bằng ngọc thạch màu xanh, mặt tường dùng bột gỗ nghìn năm trang trí, tuy là dưới nền đất, thông gió nhưng lại thập phần tốt, không hề cảm thấy khó chịu một chút nào.

Kỳ thực đây là một sông bạc phía dưới Ô Giang thành, ngoài quy mô to lớn có thể so sánh với sông bạc hạng nhất của Thần Phong đại lục. Hơn nữa, nơi này còn có một điểm khác là không có luật lệ của sông bạc, tỷ như đồ mệnh, đồ quyền, đồ nữ nhân.

Phong Dực trực tiếp đi tới nơi đồ quyền, lại phát hiện cái gọi là đồ quyền này bất quá chính là đánh hắc quyền, chỉ là quy tắc không giống. Đồ quyền khai đồ trước, sông bạc sẽ làm mười mấy tên quyền trên tay trắng cho mọi người tiến hành chọn, những ... quyền thủ này đại bộ phận là quần áo tả tơi, khí tức lực lượng đều bị phong ấn, chỉ có thể từ mặt ngoài tới tiến hành tuyến trạch, khảo nghiệm chính là nhãn lực và vận khí cùng với một phần kích thích, thấp nhất là đặt năm vạn kim tệ, cao nhất không có giới hạn.

"Khuất Dịch!" Phong Dực vừa tiến vào, liếc mắt liền nhìn thấy Khuất Dịch như hạc giữa bầy gà, lộ ra khuôn mặt điên đảo chúng sinh, mặc một bộ hắc bào khí thế rất bức người, bất luận kẻ nào chỉ cần vừa tiến đến tầm mắt tức khắc liền bị hấp dẫn đi tới.

Lúc này Khuất Dịch ngồi ở ở giữa, hai người thiếu nữ xinh đẹp đi cùng ở hai bên, hắn lại như quân tử tác phong nhanh nhẹn, khí chất ưu nhã khiến cho những kẻ khoe khoang thân phận phải tự ti không ngớt.

"Con mẹ nó, người mỗi bên ôm một nha đầu, tính cái gì nha." Phong Dực hắc hắc cười dời bước đi tới.

"Khuất công tử, thật là khéo a." Tiếng cười của Phong Dực vang lên ở bên tai Khuất Dịch.

Khuất Dịch quay đầu, thấy rõ Phong Dực, liền ngăn ra một lúc, rồi ha hả cười nói: "Nguyên lai là Phong thiếu gia, lại gặp mặt a."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều có chút không nhẫn nại không được.

"Hai vị cô nương có thể dời đi không? Không thấy chúng ta muốn nói chuyện sao?" Phong Dực hướng hai thiếu nữ bên cạnh Khuất Dịch nói.

Hai vị thiếu nữ này không tình nguyện mà đứng dậy, hướng Phong Dực hung hăng liếc mắt một cái, lắc lắc eo thon mông căng đi tìm những người khác.

"Các tiểu thư này thật là không biết thương thức, tiểu bạch diện nhi (DG: là tiểu tử mặt trắng ý mà) người thì có cái loại mị lực gì? Ta đây cuồng dã tình kiết như thế nào lại không có người chú ý chứ?" Phong Dực hắc hắc trêu ghẹo nói, kỳ thực hắn tuy rằng đã ngụy trang bộ dáng đặc thù của Ma tộc, nhưng khuôn mặt anh tuấn cùng thân thể trắng kiện, lực lượng so với lúc trước không khác nhiều, một đường đi lại đây, thiếu nữ mỹ phụ mị nhãn nhìn hắn cũng tuyệt đối không ít, cũng không phải người người đều yêu bạch diện tiểu sinh.

"Ha ha, Phong Dực, người thế nào cũng đến nơi đây?" Khuất Dịch cũng không nói gì, cười lãng đi trọng tâm câu chuyện.

"Tới Ô Giang thành rồi liền xem xét chung quanh, ta thấy chúng ta thật có duyên phận a, bất cứ nơi nào đều có thể gặp gỡ." Phong Dực cười nói.

"Gặp gỡ ta không nhất định là chuyện tốt a." Khuất Dịch đột nhiên nói, thấy rõ Phong Dực sùng sốt, liền cười nói: "Hay nói giỡn, đồ quyền này lập tức sẽ

bắt đầu rồi, người trước đây đã từng chơi qua chưa."

"Lần đầu, bắt quá quy tắc tựa hồ rất thú vị." Phong Dục nói.

Đúng lúc này, đồ quyền bắt đầu, có mười mấy tên quyền thủ bị một đội hộ vệ mang võ trang đuổi như súc vật chạy tới trung ương lôi đài phía trên, mà các quyền thủ dĩ nhiên các chủng tộc đều có, thậm chí còn có nữ nhân cùng tiểu hài tử, trên người bọn họ hiện ra một dãy số bài, một đám biểu tình chết lặng.

Phong Dục nhướng mày, có thể thấy bên trong mọi người lại bắt đầu hoan hô kêu to lên.

"Tiên sinh, xin hỏi người có cần áp chú (DG: đặt cược) không." Một thiếu nữ hóa trang, mang một khay dãy số bài đến trước mặt Phong Dục cùng Khuất Dịch.

Phong Dục con mắt quét về phía trên lôi đài quyền thủ, mục quang dừng lại ở trên người một tiểu hài tử thoát nhìn thập phần gầy yếu, tiểu hài tử này lớn lên cùng với nhân loại không khác biệt lắm, nhưng cái lỗ tai lại có chút nhọn, thoát nhìn có chút giống Tinh Linh, nhưng không có văn lộ đặc thù của chủng tộc Tinh Linh.

"Đây là một thiếu niên mang nửa dòng máu Tinh Linh, hẳn là hậu duệ của Tinh Linh cùng nhân loại, mọi người đều biết, bán Tinh Linh có tỷ lệ sống sót rất nhỏ, cho dù sống sót thông thường sống cũng không được lâu, hơn nữa cơ thể yếu đuối nhiều bệnh, không có bất cứ kỹ năng thiên phú gì." Một bên Khuất Dịch theo ánh mắt Phong Dục nhìn lại, giải thích nói, hẳn cũng thấy được thiếu niên bán Tinh Linh kia cùng với nó quyền thủ tuyệt nhiên có nhãn thần bất đồng, bên trong lóe ra vẻ quật cường, bất khuất, không chịu thua lỗ.

Phong Dục trong lòng có phản xúc động, chính số phận khốn khổ của hắn, hoàn toàn dựa vào một cỗ tinh thần bất khuất mới chống đỡ lại được, bằng không đối mặt với số phận bị thiên địa trêu đùa, hắn đã sớm chống đỡ không được mà tan vỡ tinh thần rồi.

"Mười vạn kim tệ, ta chọn hắn." Phong Dục nói rằng.

"Mười vạn kim tệ, ta cũng chọn hắn." Khuất Dịch cũng lập tức nói rằng.

Thiếu nữ kinh ngạc mà nhìn hai người, thầm nghĩ, hai người này thoát nhìn không giống bị điên a, chẳng lẽ là tiền có nhiều không chỗ xài? Cho ta cũng được a.

Tựa hồ có điều cảm ứng, trên lôi đài ánh mắt của thiếu niên bán Tinh Linh kia hướng phía Phong Dục bên này nhìn lại.

Phong Dục chỉ là lẳng lặng mà nhìn lại hắn, một lúc sau, trong ánh mắt thiếu niên bán Tinh Linh bất khuất kia hiện lên một đạo tia sáng, nắm tay hơi run lên.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Yêu Đồng Thú.

Rất nhanh, những người tham gia đồ quyền đã suy nghĩ xong và chọn được người thích hợp để đặt, áp chú cũng có lớn, có nhỏ.

Quyền thủ trên đấu trường bị phong ấn lực lượng cùng khí tức lúc này sẽ được giải trừ, cho nên, rất nhiều quyền thủ vừa lên đấu trường, còn chưa bắt đầu thi đấu, liền có người hoặc than thở, hoặc hưng phấn kêu to, hoặc nguyên rủa mắng chửi.

Mấy trận đầu không có gì đáng nói, do đó rất nhanh liền đến phiên thiếu niên bán Tinh Linh cùng một tên Ái Nhân (DG: người lùn ý mà) tráng kiện giao đấu, đối với mọi người xem ra trận này so với các trận đấu khác cũng không có gì đặc biệt cả, một tên bán Tinh Linh gầy yếu cùng một tên Ái Nhân hung bạo, kết quả là không có gì phải nghĩ ngờ.

"Người vì sao lại chọn hắn?" Khuất Dịch đột nhiên hỏi.

"Vậy người vì sao chọn hắn?" Phong Dục hỏi lại.

"Bởi vì người chọn hắn cho nên ta cũng chọn hắn." Khuất Dịch cười tươi như hoa, đôi môi anh đào hoàn mỹ hình cung trên choker khiến trái tim Phong Dục có hơi nhảy dựng, hô hấp lại có một chút cấp bách, trong lòng thầm mắng một tiếng "Thật là yêu tinh".

Khuất Dịch lập tức đã nhận ra ánh mắt quái dị nóng rực của Phong Dục, liền thu hồi bộ dáng tươi cười, có chút mất tự nhiên mà ho nhẹ hai tiếng.

"Người từ sau lưng nên cười với ta như thế, ta vốn suy nghĩ không tốt, người nếu cứ hướng ta cười vài lần nữa, ta sợ ta sẽ nghi vấn giới tính của người." Phong Dực trêu chọc cười nói, người đã muốn cải trang, vậy cứ cải trang đi, ta làm bộ không biết còn không được sao?

"Tên này làm trò cười thật buồn nôn, không có chút nào đáng cười." Khuất Dịch xem thường liếc mắt nhìn Phong Dực, chính là bởi Phong Dực đã sớm phát hiện nàng là nữ nhân nhưng lại có những cử chỉ khác thường.

Lúc này, trận đấu đã bắt đầu rồi.

Ái Nhân nghe rằng cười một tiếng, hét lớn lên rồi lao người đánh về phía bán Tinh Linh.

"Phanh" một tiếng, thân thể gầy yếu của bán Tinh Linh không kịp né tránh liền bị một quyền của Ái Nhân đánh cho bay lên, phía dưới những người áp chủ trên người Ái Nhân lập tức hưng phấn mà kêu to lên.

Khiến rất nhiều người ngạc nhiên chính là, thoát nhìn bán Tinh Linh yếu đuối như vậy nhưng lại đang cố vùng dậy, khoe môi hân chảy ra một tia máu, trong ánh mắt lộ ra ngạo khí bất khuất.

"Trở lại!" Bán Tinh Linh cắn răng, dùng âm thanh non nớt, rõ ràng mở miệng nói.

Thật là không biết sống chết! Rất nhiều người cười nhạo mà cùng nghị luận, bất quá trên lôi đài phát sinh một chuyện tình bất ngờ ngoài dự tính của bọn họ ...nhưng tên gia hỏa hỗn đản này bình thường rất thích truyện thị phi nên tỏ vẻ rất vui, cười lớn.

Ái Nhân bị chọc giận, điên cuồng hét lên một tiếng lần thứ hai đánh móc sau gáy, quyền thủ (DG: nắm đấm) to lớn mang theo một trận quyền phong nhắm huyết Thái Dương của bán Tinh Linh đánh tới.

Bán Tinh Linh chỉ kịp mang hai tay ôm đầu, khiến cánh tay chịu một trận đau đớn khó chịu, sau đó kêu lên một tiếng đau đớn bay ngược ra ngoài.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bán Tinh Linh lần thứ hai lao đảo run rẩy đứng lên, yếu ớt mà nhắc lại hai chữ: "Trở lại!"

Bán Tinh Linh cứ một lần bị ngã, lại một lần đứng lên, mặc dù thời gian để hân đứng lên càng ngày càng lâu, trên người hân trước hết là càng ngày càng chảy ra nhiều máu, hân lại cứ như thế lao đảo run rẩy đứng thẳng lên, suy yếu mà lặp lại hai chữ: "Trở lại!"

Những người lúc trước cười nhạo hân hoàn toàn im lặng, toàn trường một mảnh yên tĩnh, bọn họ đều nhận ra, trong thân thể gầy yếu này tồn tại một linh hồn kiên cường khiến không ai không kính phục.

Mà cùng trọng phạm chính là trong ánh mắt của tên Ái Nhân cường tráng kia lộ vẻ sợ hãi, hân thậm chí lại sợ nghe thấy trong miệng đối thủ nói ra hai chữ "Trở lại" kia, điều này làm cho hân cảm thấy thật sự suy sụp.

Phong Dực lẳng lặng nhìn một màn này, bàn tay nắm chặt lại, chỉ cần bán Tinh Linh này có thể lần thứ hai tiếp nhận một kích lại đứng lên, hân liền động thủ cướp người, vô luận như thế nào cũng muốn đưa hân cứu đi.

Có thể khiến Phong Dực không nghĩ đến chính là, hân vừa mới vừa vận nghĩ như vậy, bên cạnh Khuất Dịch lại đột nhiên chuyển động, chỉ thấy trên người nàng lam quang chọi lóe, thân ảnh nhẹ nhàng tiến lên, mà trong tay nàng cũng xuất ra một cây pháp trượng màu lam nhạt.

"Hàn tuyết ngưng thiên địa, băng phong!" Khuất Dịch trong miệng rất nhanh niệm động chú ngữ, pháp trượng trong tay vung lên, liền thấy rõ pháp trượng của nàng phát ra lam quang uyển chuyển như nước, toàn bộ lôi đài bị một tầng băng cấp tốc lan tràn ngưng kết lại, đến ngay cả hơi nước trong không khí cũng bị đông lại thành Băng Tinh tinh xảo là tả rơi xuống.

Trên lôi đài bán Tinh Linh cùng Ái Nhân đồng thời bị đóng băng lại, mà Ái Nhân kia nắm tay còn kém ba thốn nữa liền có thể đánh trúng đầu bán Tinh Linh.

"..." Phong Dực có chút giật mình, nha đầu kia đến tột cùng là muốn cứu người hay sát nhân a?

Đúng lúc này, chỉ nghe rằng rắc một tiếng tầng băng vỡ vụn, một đạo thân ảnh uyển chuyển từ dưới lôi đài bay lên, trong chớp mắt tiêu thất.

Mà Khuất Dịch cũng như gió truy đuổi ra ngoài, toàn bộ đồ tràng đều bắt đầu hỗn loạn đứng lên.

Phong Dực thừa dịp loạn nâng bán Tinh Linh kia dậy, sòng bạc quý mị dưới mặt đất này, hân cho đến bây giờ vẫn còn cảm thấy mơ hồ? Chỉ biết đồ vật bay lên kia chính là một loại sinh vật không biết tên, mà mục tiêu của Khuất Dịch cũng chính là thứ này.

Mang bán Tinh Linh đưa tới một gian phòng ở tầng lầu, thiết lập cấm chế, Phong Dực dùng ma lực đưa hân khí trên người hân tiêu trừ, lại đem hân ngâm vào trong nước nóng, bất quá hân thụ thương mười phần nghiêm trọng, lại bị Khuất Dịch dùng băng phong như thế, lúc trước còn lại nửa cái mạng không hơn không kém tiêu tùng. Về phần hân đến cùng có thể tỉnh lại hay không, đành phải dựa vào vận số của hân, lúc này Phong Dực đã làm hết những gì có thể làm.

Xử lý xong bán Tinh Linh này, Phong Dực rời khỏi tầng lầu, nhắm mắt cảm ứng một chút, hướng phía bắc Ô Giang thành đi tới.

Phía bắc Ô Giang thành là một đồng phế tích cỏ dại mọc thành cụm, có người nói là hai trăm năm trước nhân loại cùng Ma tộc phát sinh chiến tranh gây

nên, rất nhiều thân thể bình sĩ nhân loại cùng Ma tộc được chôn ở đây. Nơi này âm khí dày đặc, ban ngày cũng không có mấy người dám đến nơi đây.

Mà lúc này, ở trong đồng phế tích, một người một thú lại đang giằng co bất định. Người tất nhiên là Khuất Dịch, thú là một con thỏ cầu, có ngũ chi, thân thể hai bên có một lớp cánh mỏng, nó chỉ có một con mắt mọc ở trán, phát ra màu sắc của ngũ thái mê mông (DG: mê mông=sương mù).

"Ân..." Khuất Dịch sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt có chút tán loạn, đúng là nhìn không được từ trong miệng phát ra một tia rên rỉ, nàng lập tức tỉnh táo lại, thâm hừ một tiếng, pháp trượng quang mang càng lúc càng thịnh.

Mà trên thân con dã thú kỳ dị này quần quanh vài chiếc băng tuyết nhất thời vừa thu lại, khiến nó rên rỉ hai tiếng, con mắt quỷ dị trên trán phát ra ánh sáng càng ngày càng hấp dẫn.

Phong Dực đứng ở xa nhìn một màn này, không khỏi có chút giật mình, đây là loại sinh vật gì? Có thể chỉ cần dùng một con mắt phát ra mê hoặc gấp trăm lần ngàn lần so với hiệu quả của mê huyền được, hẳn đứng cách xa như vậy mà cũng cảm thấy tâm thần dao động, liên tục phát sinh tạp niệm.

"Ân... A..." Khuất Dịch lại rên rỉ hai tiếng, thân thể bắt đầu run nhè nhẹ, không khỏi có chút hối hận đã không nghe lời sư phụ nói, lại một mình tới đây khoe khoang a.

Mà ngay thời điểm này, khoe mắt Khuất Dịch lại xuất hiện thân ảnh một người cao lớn, đang từng bước chậm rãi hướng tới bên này.

"Con mắt quái dị chết tiệt, như thế nào lại luôn nghĩ đến hắc..." Khuất Dịch mê man mà lầm bầm nói.

"Còn tưởng là vị mỹ nữ nào a?" Phong Dực đi tới bên cạnh Khuất Dịch, vừa đứng nghe được câu nói, trong lòng không khỏi có chút lên men, nha đầu kia còn tưởng là một vị suất ca nào a, bắt quả trong miệng cũng đem vị suất ca biến thành mỹ nữ, lúc này mới phù hợp với thân phận nam trang của Khuất Dịch a.

Khuất Dịch bỗng nhiên cảm thấy tinh thần yên lặng, lúc này mới phát giác ra Phong Dực đang chân thực mà đứng bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Gian Trá, Vô Sĩ.

Phong Dực hướng về nàng nháy mắt mấy cái, sau đó chậm rãi hướng phía quái thú kỳ lạ đi đến.

"Cẩn thận, đừng nhìn con mắt của Yêu Đồng Thú." Khuất Dịch nhắc nhở nói.

"Nguyên lai thứ này gọi là Yêu Đồng Thú a, ta cảm thấy được quái vật xấu xí này cũng có đôi mắt xinh đẹp." Phong Dực cười hắc hắc nói, hẳn hiện tại cũng hiểu rõ chỗ lợi hại của Yêu Đồng Thú là ở đâu rồi, chính là cường đại vô cùng của mê hồn tác dụng, cho dù người không nhìn ánh mắt nó thì cũng phải chịu ảnh hưởng, nếu như nhìn ánh mắt của nó thì phải chịu ảnh hưởng lớn hơn nữa mà thôi, loại cường độ tác dụng mê hồn này, đừng nói cùng với người bình thường giống nhau, mà Khuất Dịch lại là Đại ma pháp sư nếu như trên người không mang theo Thanh tâm thạch thì cũng không thể kiên trì lâu như vậy.

Bất quá Phong Dực lại tựa hồ như không hề chịu ảnh hưởng, bước tiến tuy rằng chậm rãi nhưng lại vô cùng ổn định, rất nhanh đã đi tới trước mặt của Yêu Đồng thú.

Yêu đồng thú cắn răng vận công, bộ lông toàn thân bùng nổ, bất quá bị Khuất Dịch trói buộc chắc nên thoát thân không được, nọ yêu dị hào quang trong đồng tử lại càng tăng thêm.

"Vô dụng, gia hỏa xấu xí." Phong Dực khoe miệng hé ra một cái hàm răng trắng tinh. Đột nhiên duỗi tay trái ra, giống như sắt như kim bóp chặt lấy cái cổ của Yêu Đồng Thú, nắm đấm tay phải hướng phía con mắt trên trán của Yêu Đồng thú mà hung hăng đập tới.

"Ai bảo ngươi trừng mắt với thiếu gia, ta đấm, còn trừng, ta lại đấm..." Phong Dực quả đấm thép cứ một quyền lại tiếp theo một quyền đánh về phía con mắt của Yêu đồng thú, lại phát hiện khí tức của nó tuy rằng càng ngày càng yếu, nhưng ánh mắt không cam lòng bao giờ cũng mở to.

"Đừng đánh nữa, đánh tiếp nó sẽ chết đó." Khuất Dịch triệt hồi ma pháp, thấy rõ Phong Dực giống như là tranh hơn thua, bắt đầu dĩ phải lên tiếng kêu hắc, trong lòng rất là kinh ngạc, vì sao hắn không bị ảnh hưởng của yêu đồng thú, chẳng lẽ tinh thần lực của hắn đã đạt đến cảnh giới pháp thần?

"Đã chết? Đã chết mà con mắt vẫn còn hữu thần màu?" Phong Dực cảm giác một chút, quả nhiên yêu đồng thú này đã đoạn khí, chỉ là nhìn thấy con người nó vẫn như cũ mà tròn to, lại như cũ có thể nhận thấy được trong đó phát ra cái loại kia lực lượng hệ hồn.

“Yêu đồng thú cho dù đã chết thì uy lực mê hồn trong con mắt cũng không giảm đi rất nhiều, con yêu đồng thú này ta đuổi theo đã lâu, vài tháng nay, ... ít nhất... Có mấy ngàn người đã chết tại nó yêu đồng dưới. Khuất dịch đi lên trước nói rằng , lại là không dám nhìn tới con mắt của yêu đồng thú.

"A? Nó ăn thịt người?" Phong Dực kinh ngạc hỏi.

“Chính xác vậy, nó chỉ ăn trái tim con người.” Khuất Dịch nói.

“Ác độc vậy sao? Vậy coi như là lột da, rút gân của nó cũng không giải được mối hận trong lòng a, đương nhiên, người đuổi theo nó lâu như vậy khẳng định đối với nó hận thấu xương , chuyên rút da ,lột gân

Khuất Dịch tránh né, sắc giọng nói:” Phong Dực...” Sau đó lại nhận thấy ngữ khí của mình có chút không đúng, lập tức thay đổi ngữ khí, nói tiếp: “Này con mắt của Yêu đồng thú có tác dụng đối với ta, người có thể hay không bỏ những thứ yêu thích để tặng cho ta?”

“Người biết là bỏ những thứ yêu thích, khẳng định làm cho phải có được đại giới, ta có hai cái điều kiện, lại nhìn người có đáp ứng hay không.” Phong Dực cười hắc hắc nói, trêu đùa một lần “Công tử” bóng bẩy này cũng là một chuyện tình rất khoái trá.

“Điều kiện gì?” Gương mặt khuyếch thành của Khuất Dịch lập tức xuất hiện vẻ cảnh giác.

“Thứ nhất, người là người trong buổi đấu giá họ Khuất . . . Thiếu gia đúng không, ta cần một cái hắc tinh tạp khách quý, đây không khó làm được a.” Phong Dực cười nói.

Khuất Dịch thờ dãi một hồi, gật đầu nói : “Chưa tính là khó.”

“Thứ hai, ta muốn biết người rốt cuộc...”

“Ta đã nói qua với người, ta là nam nhân, trăm phần trăm là nam nhân, người nếu tiếp tục ô nhục nhân cách của ta, ta liền muốn cùng người quyết đấu.” Khuất Dịch nghe thấy ngữ khí của Phong Dực như thế, không đợi Phong Dực nói xong tựa hồ gấp phải khuất nhục vô cùng liền lớn tiếng nói .

"Ách... Ta không phải hỏi cái này, người là nam nhân ta tin tưởng trăm phần trăm, hơn nữa ta cũng không phải quý tộc lỗi thời một bộ quyết đấu, ta chỉ là có chút hiếu kỳ, lúc người đang bị ảnh hưởng mê hồn thuật của yêu đồng thú thì trong lòng nghĩ muốn người đàn bà kia đến tốt cùng là ai a.” Phong Dực cười ha hả giả tạo nói.

Xem ra khuôn mặt trắng nõn của Khuất Dịch nhất thời đỏ bừng một mảnh, tức giận nói : “Làm sao người có thể vô si như vậy.”

“A, Khuất Dịch, đến cùng người có đúng là đàn ông hay không, nam nhân nhớ đến nữ nhân là việc thiên kinh địa nghĩa, cảm tưởng vì sao không dám thừa nhận? Thì ra người này cái quý tộc dối trá như thế?” Phong Dực giả vờ kinh ngạc nói.

Khuất Dịch hồ hập nhất thời bị kiểm hãm, nam nhân cùng nam nhân lúc này là có thể tùy tiện nói chuyện về mấy thứ này sao? Nhưng mà, nàng chẳng lẽ nói với hắn, hỡn dãn , lúc đó ta muốn lại là người hay sao.

“Người tạm thời dùng phép khích tướng lại đi, nói cho người biết cũng chẳng sao, ta muốn chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ , Vân tiên tử của Kim Phụng các.” Khuất Dịch thần nhiên nói.

“Khụ.. .khụ.. .” Nghe khuất Dịch đáp xong, Phong Dực thiếu chút nữa bị nước bọt làm cho bị sặc, chộc ai không chộc, hết lần này tới lần khác lại chộc nữ nhân kia, một ngày nào đó, một ngày nào đó, hắn phải đem nàng bắt về để làm áp trại phu nhân, sinh một đồng hài tử, nhìn nàng làm sao long vãn tính tâm như nước .

“Đã nói cho người biết rồi thì đem con mắt của yêu đồng thú cho ta đi.” Khuất Dịch thấy rõ vẻ mặt Phong Dực, không khỏi giảo hoạt cười. Chỉ cần ở bên ngoài lẫn lộn, không ai mà không biết đại danh của kim phụng các Vân Tiên Tử, mà hầu như bất kỳ nam nhân nào cũng đều lấy nàng làm người tình trong mộng, ân, hình như ca ca nhà mình cũng như vậy.

Phong Dực bĩu môi, đột nhiên trông mắt loạn chuyển, cười trộm mà hỏi thăm “ Ở đây ta có thêm một vấn đề, tại trong huyện cảnh kia, người cùng với Vân Tiên Tử đang làm việc gì ?”

Khuất Dịch run rẩy một lát mới hiểu được, mang tai của nàng đã đỏ cả lên, nàng hít một hơi thật sâu, thay đổi sắc mặt lạnh lùng nói: “ Phong huynh, hai điều kiện ta đều đã đáp ứng, về vấn đề thứ ba ta cự tuyệt trả lời.

“Không trả lời thì không trả lời, chăm chú như thế để làm gì, đồ vật này nọ cho người đó.”

Phong Dực đem trông mắt của yêu thú đồng ném cho khuất dịch, lầu bầu nói. Trong đầu thì lại điên cuồng hô, ta chán ghét bối bối nhưng ta thích hoa bách hợp a, nhất niệm điên đảo chúng sanh cùng với khuất dịch khuyếch quốc khuyếch thành ở trên giường phong vân gi kia... Mạo cao, thật là tà ác, không thể còn muốn, còn muốn máu mũi điên cuồng phun ra.

Khuất Dịch tiếp nhận trông mắt của yêu thú đồng, ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, tình ra hai cái điều kiện đơn giản thì phong Dực sẽ đem đồ vật này nọ cho nàng, nàng là đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi. Tiểu tử này thông minh như vậy, không phải không biết rõ giá trị trông mắt của yêu đồng thú chứ. Chỉ cần đem nó luyện chết một lần rồi khám lên trên pháp trượng, như vậy khi phóng xuất ma pháp sẽ mang theo thật lớn mê hồn hiệu quả, nếu khám cho trường kiếm, sử xuất đầu khí cũng có thể phụ gia mê hồn hiệu quả. Mà trông mắt có mê hồn lực của yêu đồng thú thì ngay cả khuất dịch là đại ma pháp sư cũng

khó khăn chống cự lại, từ nhưng được cho nhất kiện bảo vật đỉnh cấp, thế nhưng hấn lại là tiện tay cho mình, một chút thần sắc không đành lòng, không nỡ cũng không có.

Không sai, trông mắt của yêu thú giá trị thế nào mà Phong Dực lại không biết, coi như là hấn chưa nghe qua tên của yêu thú đồng, nhưng hấn không phải người ngu, uy lực của trông mắt này hấn đã kiến thức qua, đương nhiên long dạ hấn biết rõ ràng.

Nếu là có người khác cười hấn là thẳng ngốc, hấn nhất định viết lên trên đất một câu: Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu ta.

Trông mắt của yêu thú đồng là vô giá, nhưng có thể so được với một vị lão bà xinh đẹp như vậy sao? Thẳng nhai này rất là gian trá.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại Gia, Xin Người Hãy Đánh Cướp Chúng Ta Đi Mà.

Ngay lúc tâm tư hai người khác nhau thì xa xa có thanh âm rầm rĩ mơ hồ truyền tới, một chút ma pháp quang thạch tàn mát dấu vết nhỏ quang mang xuất hiện trong đêm tối.

"Không xong, đó chính là người Nặc Bì Khắc" đôi mi thanh tú của Khuất Dịch nhíu lại.

"Nặc Bì Khắc? không phải là lão bản của sông bạc ngầm sao" Phong Dực cũng phản ứng ngay tức khắc, một sông bạc quy mô lớn như vậy khẳng định là có thể lực cực kỳ hùng hậu, mà Ô Giang Thành không thuộc quản lý của bất kỳ quốc gia nào mà là độc lập tồn tại, cho dù phòng đấu giá của Khuất Thị tại Thanh Long đế quốc là thế lực lớn, nhưng ở chỗ này lực ảnh hưởng chỉ sợ cũng chỉ có hạn. Khuất Dịch nắm chặt tay, chẳng khác gì đập bẻ nhà người ta, không tìm người tính sổ thì tìm ai đây?

"Phong dực, ta phải đi trước một bước, hắc tinh tạp khách quý của người chờ người tới thủ đô thanh long đế quốc Thanh Long thành ta sẽ đưa cho người." Khuất dịch nói xong liền niệm một tràng chú ngữ, trên người tản ra, một màn hắc man nồng đậm, đem bản thân mình hoà vào đêm tối, sau đó bóng bèn bay lên hướng phía ngoài thành bay đi.

Phong Dực ý niệm khẽ động, 1 màn kim sắc quang mang từ trong ống tay áo hấn lan vào lòng đất, ngay sau đó liền quye mỵ tiêu thất chỗ vào đồng gạch vụn vỡ.

Trở lại từ lâu, bán Tinh Linh được Phong Dực cứu tỉnh dậy như có kỳ tích, nghe được có tiếng người mở cửa thân thể hấn bỗng chốc co rúm lại, thế nhưng khi thấy rõ biểu tình của Phong Dực, liền bình tĩnh trở lại.

"Tiểu tử, tỉnh rồi sao? người thật là mạng lớn nha" Phong Dực cười đi tới, trong lòng hấn cũng thập phần kinh ngạc, bán Tinh Linh này bị trọng thương như vậy mà thoát nhìn khoẻ mạnh như vậy, thật đúng là kỳ lạ.

"Cảm tạ người đã cứu ta một mạng, sẽ có một ngày ta sẽ trả lại cho người một mạng này" thiếu niên bán Tinh Linh thanh âm tuy rằng còn non nớt nhưng trong đó lộ ra vẻ nghiêm túc chứng minh hấn tuyệt không nói giỡn.

"Ân, ta hy vọng sẽ không có ngày đó" Phong Dực cười nói, hấn mơ hồ nghĩ thiếu niên bán Tinh Linh này cũng không đơn giản như vậy.

Thiếu niên Tinh Linh bò lên giường, y phục trên người chính là trường bào của Phong Dực, bảo để dài chấm tới mặt đất, thoát nhìn có vẻ thập phần hài hước.

Huy động song chưởng lập tức, trên tay đột nhiên xuất hiện chút quang mang lục nhạt, ngay sau đó thần sắc nghiêm túc hướng lên trên đầu Phong Dực. Một chút quang mang lục nhạt nhất thời bao phủ Phong Dực, khiến cho hấn thấy thân thanh thoải mái, tựa hồ nghe thấy tiếng nước róc rách chảy bên tai, nghe được chim chóc ca hát.

"Tự Nhiên Lực" Phong Dực lúc này liền minh bạch, vì sao thiếu niên này lại hồi phục nhanh như vậy, bởi vì trên người hấn có sẵn Tự Nhiên Lực để tâm bổ hết thảy, hấn tuy là một bán Tinh Linh nhưng tuyệt đối là một bán tinh linh có một không hai.

"Ta gọi là Kha Ốc, còn người?" thiếu niên bán tinh linh hỏi.

"Phong Dực" Phong Dực đáp.

"Ta phải đi rồi, ta bị bọn chúng bắt lâu như vậy nhất định bạn ta sẽ nhớ ta"

Kha Ốc nói,cầm trường bào ra sau cổ kéo lên trên che kín đầu,rồi bước ra gian phòng.

Bán Tinh Linh lại có Tự Nhiên Lực! Thế giới này đúng là không thiếu việc lạ.Phong Dực trong đầu suy nghĩ,sau đó đi theo Kha Ốc xa xa,cho đến lúc hán an toàn ra khỏi thành,mà lúc này trời cũng sang rồi.

Đi đến Thanh Long Đế Quốc phải đi thẳng hướng Đông,sau khi đi được năm trăm dặm về phía đông,xuyên qua biên giới Diệp Công Quốc,đó là phạm vi của Thanh Long Đế Quốc.

Phong dực từ trong nhân loại biết được , trên thần phong đại lục hiện nay có tam đại đế quốc cùng một cái liên hợp vương quốc chính là bốn quốc gia cường đại nhất , theo thứ tự là Thiên lang đế quốc , thanh long đế quốc , kim ưng đế quốc cùng với Kỳ lập liên hợp vương quốc , còn lại rất nhiều tiểu quốc lâm lập , so với thần tộc thống nhất thì Tam đại đế quốc ma tộc thể chân vạc xu thế phải hỗn loạn nhiều lắm .

Phong dực một bên hồi tưởng lại tình thế các quốc gia nhân loại , một bên cười giác mũi hướng phía mục tiêu là thanh long đế quốc bốn ba đi.

Giữa lúc phong dực đi qua thần ác sát thoáng cái dâng lên phản phật , ngăn ở trước mặt của hán .một mảnh nương rẫy chính lúc ấy , bỗng nhiên mười mấy người ăn mặc rách nát , bộ dạng người hung

“Này chẳng lẽ chính là đánh cướp trong truyền thuyết sao ...”Phong dực chẳng những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ , thân thể hán tại định thần châu ngày đêm đều tâm bồ đã đạt tới trình độ cực kỳ cứng cỏi , có lúc cảm giác trong cơ thể lực lượng thừa thãi quá mức , muốn phát tiết ra ngoài , nhưng là tại phạm vi thể lực của nhân loại , vì đề an toàn ...Hán cũng không dám dụng tự thân ma lực mà đi phát tiết , như thế nắm đầm chính là phương thức phát tiết duy nhất .

Nhưng là nắm đầm được xiết chặt của phong dực còn chưa đầm ra thì mười mấy hán tử đột nhiên quỳ xuống , lớn tiếng hô: “Đại gia, xin người thương xót chúng ta , van cầu người đánh cướp chúng ta.”

Biến cố này cũng làm cho phong dực phải trợn mắt há mồm , thế giới nhân loại quả nhiên quá điên cuồng m chỉ nghe qua người ta bị đánh cướp , chứ chưa từng nghe qua có người lại cầu người khác đánh cướp.

“Đại gia , người muốn đồ vật gì trên người của chúng ta , chúng ta đều cho người hết .” Thấy rõ phong dực sững sờ , trong đó một hán tử nhìn như đầu lĩnh nói rằng , hán xóc lên một cái mồ ra bị giáp tã toi , bên trong thiếp thân lại là cát giấu không ít bảo thạch quý báu.

“Không không không , đánh cướp chuyện tình cấp thấp như vậy ta làm sao có thể biết làm đây ? Bất quá nếu người cảm thấy nhiều tiền xài không hết , có thể đưa cho ta nha.” Phong dực cười hắc hắc nói , hán liếc mắt liền nhìn ra bọn người này mới là cường đạo chân chính ,mà bọn họ làm như vậy , hán là bị người ta bức bách vui đùa.

Này trát đầm tu đại hán nhất thời khóc rống , nghiêm mặt , cùng lão nương đã chết giống như nhau , một tên lớn tuổi chặn ngang nói : Vị đại gia này , tiểu nhân trên còn có mẹ già tám mươi , dưới còn có con nhỏ , xin người thương xót chúng ta, đánh cướp chúng ta đi đại gia.”

Phong dực không nói gì, hán gia gia, này cái gì thể đạo...

“Đại gia , nếu người không đánh cướp chúng ta , chúng ta chỉ có thể ...” Trát đầm tu đại hán mắt hồi lâu mà không tìm được từ gì để nói.

“Các người chỉ có thể cái gì ?” Phong dực thật hứng thú cười hỏi.

Này trát-đầm tu đại hán cắn răng một cái , liền lấy tay phải nắm tay trái , cổ sức hết lớn một tiếng , thấy rõ ràng máu tươi phun mạnh mà ra , hán không ngờ đem cánh tay trái của mình ngạnh sinh mà kéo đứt , tuy rằng sắc mặt tái nhợt , nhưng vẫn gắng gượng nói : “Đại gia , van cầu người đánh cướp chúng ta đi sao.”

Phong dực nhìn tình nhất mị , đột nhiên cao giọng nói: “ Là vị bằng hữu nào mở trò vui , sao không hiện thân cho ta thấy.”

"Ha ha ha..."

Vài tiếng cười như tiếng sấm quanh co giống như từ bốn phương tám hướng truyền đến , quanh thân đại thụ lá cây đều bay lá tả đánh rơi xuống.

Một tên vóc người cường tráng , diện mục thô lỗ , đại hán về mặt giống như trát đầm tu tựa như điện xa mà đến , hán một thân kim chúc hoàng sắc liên giáp , cầm trong tay cự kiếm bản bự , đứng một mình nơi đó khiến người ta cảm thấy một loại uy áp to lớn.

“Khí thế thật là mạnh a.” Phong dực ánh mắt chợt lóe , hán tử kia khí tức trên thân nội liễm , ngẫu nhiên lộ cao chói vót rồi lại bộc lộ tài năng , thậm chí khi vừa hiện thân , không ngờ cho hán một loại tâm thần kịch chấn cảm giác , ... ít nhất... Cũng là nhân loại đạt đến cấp bậc Thánh chiến sư đi sao.

“Vị đại ca kia chính là đùa giỡn cùng ta ?” Phong dực cười hỏi.

Hán tử kia quét mắt liếc nhìn đám người quỳ trên mặt đất kia , rồi chuyển người hướng phía phong dực nói : Tại hạ Ba Ba thác . Cổ lỗ , lần này đi qua nói này không ngờ phát hiện bọn hòa cường đạo này lại dám dùng tên của ta để đánh cướp người qua lại con đường này , liền muốn cho bọn chúng nếm thử tư vị bị đánh người khác đánh cướp , nếu quý nhiều đến huynh đệ thì mong rằng huynh đệ đừng có để ở trong lòng.”

Phong dực xem xét tên cường đạo đầu lĩnh đạ bị đứt tay , người này đề cầu được hán đánh cướp không ngờ lại tự mình hủy đi một tay của mình , Ba Ba

thác danh tiếng của tên này có lực chấn nhiếp thật là lớn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tình Yêu Của Ba Ba Thác.

“Mỗi người tự chặt một bàn tay, còn người, tên hồn dẫn dắt giả danh ta, chặt tiếp một chân nữa cho ta, lưu lại toàn bộ đồ đã cướp rồi rút đi đừng để ta gặp lại, lần sau mà còn để ta bắt được, ta sẽ chặt đầu các ngươi.” Ba Ba Thác cầm trong tay cự kiếm bản rộng cắm trên mặt đất, trừng con mắt lên mà quát tháo.

Một đám cường đạo không hề do dự chút nào liền đem tang vật trên người ném trên mặt đất, mỗi người cầm lấy lưỡi dao lóng lánh hàn khí, đao quơ lên tay liền rơi xuống, liền tiếp các tiếng kêu thảm thiết, thống khổ được phát ra, hơn mười cánh tay cùng với một cái chân trần ngập trong vũng máu mà nằm trên mặt đất. Không nói hai lời, bọn cường đạo diu dắt nhau đi xa.

“Vị huynh đệ kia thật là làm... sợ, người cũng thật mềm lòng, đối phó với loại cường đạo này người nhân từ là ác độc đó.” Ba Ba Thác hướng về Phong Dực nói.

“Ha ha, bản thân ta lại cảm thấy là người rất mềm lòng, bạn cường đạo này đối với chính mình lại tàn nhẫn như vậy, hiển nhiên đối với người khác còn tàn nhẫn hơn, vì thế mà vong hồn chết ở dưới đao của bọn chúng tuyệt không hề ít, hẳn là đem bọn họ toàn bộ băm nát rồi cho chó ăn mới phải.” Phong Dực nhìn tay chân đã bị chặt đứt trên mặt đất mà cười ha hả nói.

Ba Ba Thác nghe vậy không khỏi sùng sốt, hẳn vốn tưởng rằng hắn đã ngoan độc, không nghĩ tới thanh niên không có chút dao động của ma pháp hay là đầu khí không ngờ so với hắn lại còn ác hơn. Mà lúc này hắn mới phát hiện, chứng kiến những tên cường đạo tự đoạn cánh tay, chân, cảnh máu tanh này vậy mà người thanh niên này ngay cả chân mày cũng chưa từng nhăn lấy một cái, tựa hồ giống như là từ lâu đã tập mãi mà thành thói quen.

Ba Ba Thác nguyên lai là Phong Diệp Công Quốc đệ nhất cao thủ, cửu tinh đại chiến sư, trong toàn bộ Thần phong đại lục cũng có thể xếp vào hàng ngũ cao thủ nhất lưu, kỳ thực tính cách hào sảng, giao du khắp thiên hạ, lúc này thấy được Phong Dực bất phàm, liền nổi lên ý nghĩ kết giao.

Phong Diệp công quốc mặc dù cũng xưng là quốc, kỳ thực diện tích chỉ bằng một cái thành thị cấp hai của thanh long đế quốc, nhân khẩu chỉ có hơn mười vạn người, có người nói đây chưa phải là quốc gia nhỏ nhất, quốc gia nhỏ nhất là trên phía Bắc hoang dã có một cái tên là Hắc Thạch Công Quốc, nhân khẩu chỉ có hơn 100 người (DG: hix nhân khẩu của nó chỉ có hơn 100 mạng, chưa bằng 1 cái thôn ở VN mình mà sao lại gọi là công quốc được. ~.~)

Một quán trà đơn sơ bên cạnh quán đạo, một cái bàn không hoàn chỉnh cùng với hai chiếc ghế rung đồng phát ra tiếng chi nha, hơn nữa còn có thêm một ấm trà thố, hai người lúc này đã chính thức trở thành bằng hữu.

Cửu tinh đại chiến sư, chỉ thiếu chút nữa là trèo lên được đỉnh Thánh chiến sư, cao thủ như thế tự nhiên có phong phạm của mình, đối với người thường coi như là có lễ độ cấp cho họ cái khuôn mặt tươi cười, nhưng tuyệt không đến mức mà hạ mình đi kết giao. Nhưng Ba Ba Thác lại là một tên khác loài trong số đó, vô luận là tam giáo cửu lưu (DG: cái này giống như là XHD vậy đấy ae.), thương nhân lớn nhỏ, chỉ cần hắn nhìn thấy vừa mắt, hẳn liền có thể buông xuống dáng vẻ để cùng kết giao, nhưng bởi vì thế, mà bằng hữu cùng đẳng cấp với hắn thì lại rất ít.

“Ba Ba Thác, người vẫn còn là xử nam hả?” Phong Dực đột nhiên nói một câu nhất thời làm cho Ba Ba Thác phun cả ngụm trà nóng ra ngoài, hắn có chút hoảng loạn, len lén liếc qua vừa vặn lúc thiếu nữ xinh xắn giản dị đem ấm trà tiếp đầy.

Thiếu nữ dĩ nhiên cũng nghe được câu hỏi của Phong Dực, sắc mặt liền đỏ bừng, xoay người chạy ra ngoài.

“Huynh đệ, người đây là ý gì...” Ba Ba Thác có chút không rõ, vừa rồi còn nói đến sông bạc ở Ô Giang Thành, thế nào mà trọng tâm câu chuyện hẳn lại nhanh chuyển tới việc này chứ, bất quá Ba Ba Thác thừa nhận, hẳn Ba Ba Thác năm nay đã gần bốn mươi năm, xác thực vẫn là xử nam vừa mới đóng gói (DG: bỏ tay tên này 40t vẫn còn zin)

“Hắc hắc, Ta là giúp người cưới lão bà a, thôn sơn thiếu nữ diện mục thanh tú, đích thật là hiền thê để cho mọi người dốc lòng theo đuổi (Nguyên văn: , núi này người trong thôn thiếu nữ chung linh thanh tú, đích thật là hiền thê chỉ như một chồn người. Ta dịch theo kiểu này cho nó VN dễ hiểu hơn.)” Phong Dực cười hắc hắc nói, tuy rằng hai người niên kỷ kém xa nhau, bất quá điều này cũng chẳng tính là cái gì (DG: Tình yêu không phân biệt tuổi tác), rất nhiều lão già bảy tám mươi tuổi vẫn lấy khuê nữ mười mấy tuổi đấy thôi.

Ba Ba Thác cười khổ hai tiếng, xem ra tiểu huynh đệ mới quen này cũng nhìn ra tâm tư của hắn. Vốn bằng thực lực cửu tinh đại chiến sư của hắn, muốn kết hôn với một tiểu thư quý tộc nhỏ là việc rất dễ dàng. Nhưng là, hắn lại tự mình yêu này quán trà rách nát, thiếu nữ bản hàn, bởi vì trong ánh mắt của nàng, hắn thấy được nàng không bị thế tục ô nhiễm, có được vẻ tinh khiết tình lặng cộng với hiểu biết thuần khiết, tuy bề ngoài của nàng không

đẹp nhưng trong mắt hần lại là trên thế giới này bất kỳ nữ nhân nào đều không thể bằng được . Nhưng là , việc này cùng với việc Phong Dực đột nhiên đề cập hần có đúng hay không là xử nam lại có quan hệ hay sao ?

Nhìn thấu nghi hoặc của Ba Ba Thác, Phong Dực nói : “ Người vừa rồi khi tiến vào quán trà này đã đề cập hai ông cháu này là người di dân từ chân núi , phong tục tập quán của bọn họ thì một người nam nhân chỉ có thể lấy một vị lão bà mà thôi . Người ngẫm lại xem , người niên kỷ lớn như vậy , người nhà của cô nương kia xem ra là khẳng định đã có vợ , coi như nguyên bản trong lòng sớm có chút y tứ cũng là sớm bị bóp chết từ trong trứng nước , ta đây nhắc tới vấn đề này , nàng chẳng phải là minh bạch người vẫn còn độc thân , hơn nữa .. Vẫn chưa kết hôn , người cố gắng nỗ lực , chẳng phải có được một mối nhân duyên đẹp ư.”

“Huynh đệ , người...” Ba Ba Thác nói đến đây , đột nhiên biểu tình ngưng trọng.

“Người cái gì mà người , uống hết ấm trà này rồi đi kiểm năng thô lộ ý tứ đi sao.” Phong Dực hướng Ba Ba Thác mở trừng hai mắt , sau đó vuron ngón trỏ đặt lên môi , ý bảo hần không cần nhiều lời.

Vừa mới nói xong , lấy thính lực của hai người liền nghe được tiếng bước chân rất nhỏ mang theo vẻ bối rối đi xa , không hề nghi ngờ , nghe trộm chính là cô gái hồi nãy.

“Nàng...Nàng nghe được, ta đây nên làm cái gì bây giờ.” Ba Ba Thác có chút hoảng loạn nói , vẻ mặt có vẻ mui phần khẩn trương .

Trong lòng cười thầm hai tiếng , Phong Dực nói : “ Chờ một lát người đi ra ngoài , nếu là gặp nàng vẫn còn đang chỉnh trang lại tóc tai , xiêm y và vân vân , như vậy chúc mừng người , bởi vì nàng cũng là ưa thích người.”

"Như vậy nếu nàng không có ở đây ?" Ba Ba Thác nói .

"Nọ tự nhiên là đối với người Vô Ý cho nên tránh né người , nếu đúng là như vậy người hãy chọn người khác đi sao." Phong Dực mắt tròn trắng nói , tình yêu này, thất đúng là ..."(DG : xiten đó mà . J)

Ước chừng nửa canh giờ sau , Ba Ba Thác như trắng sỡ hy sinh anh dũng đứng lên đi ra ngoài . Mà Phong Dực rõ ràng chứng kiến , này cửu tinh chiến sư hai chân không ngờ trong lúc đang đi còn đang hơi run run .

“Tại...Vẫn còn...” Ba Ba Thác tại bên ngoài quán trà người trong lòng đang quạt lửa để nấu nước , hần dựa theo những gì Phong Dực nói mà cẩn thận quan sát m quả thật thấy rõ ràng một mái tóc màu nâu đã được chải vuốt qua , trên đó còn có dấu vết thấm ướt do nước tạo ra.

Gia gia của thiếu nữ trong quán trà liếc mắt nhìn sang , râu mép hoa râm run lên , lộ ra một tia vui mừng , hiển nhiên tâm tư của tôn nữ mình cùng với tâm tư của Ba Ba Thác , hần là người từng trải sớm đã nhận ra nhưng lại không nói.

Phong Dực đi ra , tùy tiện đặt thân ngồi ở dưới một cây đại thụ , cười cười nhìn phía xa xa Ba Ba Thác một bên ngốc đang nói gì đó một bên Ba Ba Thác vô đầu cùng với thiếu nữ e thẹn nọ.

Nếu như nói tất cả kinh nghiệm tại Ma tộc là để cho hần thanh tỉnh ý thức rằng hần thực là đang “Sinh tồn” ở tại thế giới này , như vậy hiển tại hần mới cảm thấy hần “Sinh hoạt” tại cái thế giới này . "Sinh tồn" là tàn khốc, mà "Sinh hoạt" lại là ấm áp.

Phong Dực chứng kiến Ba Ba Thác rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí nắm lấy tay của cô gái kia , cô gái kia cũng dũng cảm ngẩng đầu cùng với Ba Ba Thác bốn mắt nhìn nhau , hần rốt cuộc cũng từ đáy lòng nhộn nhạo lên một cổ cảm giác hạnh phúc .

Nhưng đúng vào lúc này , Phong Dực trong lòng bỗng nhiên nảy lên , nụ cười trên môi bỗng nhiên cứng đờ , thì thấy rõ một đạo cự đại ngân sắc nhận mạng không hề báo trước bắn qua đây . Những nơi ngân sắc nhận mạng đi qua , không giao lom xuống , đồ vật trước mặt đều là tứ phân ngũ liệt bắn tung tóe . Hần trở mắt nhìn ngân sắc nhận mạng xuyên thấu quán trà rách nát , xuyên thấu thân thể gầy nhỏ của lão nhân , sau đó hình ảnh ông lão cùng đồ vật đã nát vụn giống như nhau , đều là thất linh bát lạc .

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Xuất Thủ

Trong bụi mù đầy trời, cô gái hai mắt tròn tròn về mặt đại ra giống như hóa đá.

Hai đạo nhân ảnh mờ ảo trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt.

"Hách Nhĩ, đấu kỹ Ngân Nguyệt Kiếm Nhận của ngươi quả là lợi hại, đấu kỹ này phối hợp với đấu khí phong thuộc tính thật sự là càng thêm hoàn hảo." Vừa tới là hai lão già thoát nhìn ước chừng năm sáu chục tuổi mặc chiến bào truyền thống, một người râu tóc bạc trắng còn một người tóc đỏ râu hồng người vừa nói là lão già tóc đỏ.

"Ha ha, nếu không có Tát Cổ Lạp ngươi hỗ trợ ta cũng không cách nào nhanh như vậy lĩnh ngộ được tinh hoa của Ngân Nguyệt kiếm nhận." Lão già tên Hách Nhĩ cười nói, ánh mắt tràn đầy tự ngạo.

"Gia gia. . ." Đến lúc này thiếu nữ tinh thần mới khôi phục phát ra tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Ba Ba Thác biểu tình dữ tợn, khuôn mặt bốc lên sát khí kéo cự kiếm từng bước từng bước hướng hai lão già đi tới.

Tát Cổ Lạp không thèm để Ba Ba Thác vào mắt quay sang bên cạnh trêu ghẹo: "Hách Nhĩ, mục tiêu của Ngân Nguyệt kiếm nhận vừa rồi không tốt lắm, nhìn hần bộ dạng như muốn giết người đó."

Hách Nhĩ không buồn để ý nói: "Không phải là giết một hai tên tiện dân thôi sao, có gì mà không được.". Đúng là đối với thánh chiến sư cao thủ đứng đầu như bọn họ đừng bảo là giết một hai bình dân cho dù có giết mấy trăm người cũng không ai dám hỏi một câu.

Ba Ba Thác đi tới cách hai lão già mười thước liền dừng lại, hần biết hai người này, hai lão già cũng đồng dạng biết hần. Chiến sĩ công hội hàng năm cũng sẽ cử hành một số hoạt động mà Ba Ba Thác chính là hội trưởng vinh dự của chiến sĩ công hội Phong Diệp công quốc. Hai năm trước Ba Ba Thác tham gia Thần Phong Đại Lục chiến sĩ công hội giao lưu đại hội sinh ra một chút mâu thuẫn với hai gã Hách Nhĩ cùng Tát Cổ Lạp đến từ Thanh Long đế quốc này, vì vậy hiện tại hần cho rằng hai lão già này hôm nay chính là tìm hần phiền toái.

"Dì, đây không phải là Ba Ba Thác sao? Thật là thật hăng hái a, thực sự không ngờ ngươi lại chạy đến nơi rách nát này nói chuyện yêu đương đó." Tát Cổ Lạp tựa hồ lúc này mới thấy Ba Ba Thác ra vẻ kinh ngạc nói.

Hách Nhĩ lại cười to nói: "Tát Cổ Lạp, tầng lớp con người là không giống nhau, nếu nói vật hợp theo loài, người sống theo nhóm thì Ba Ba Thác chỉ xứng cùng thôn dã cô nương nói chuyện yêu đương thôi."

"Ông" . . . Cự kiếm trong tay Ba Ba Thác tựa hồ cảm ứng được lửa giận của chủ nhân liền ơng ơng rung lên.

"Ba Ba Thác, không nên ngu ngốc a, một cửu tinh đại chiến sư như ngươi muốn đối phó hai người nhị tinh thánh chiến sư sao?" Tát Cổ Lạp cảm nhận được điên cuồng sát ý của Ba Ba Thác nụ cười trên khóe miệng cũng không khỏi ngưng đọng lại."

"Coi như là hai gã cửu tinh Chiến thần lão tử cũng sẽ đem các ngươi chém thành nhiều mảnh. . ." Ba Ba Thác cuồng nộ hét lớn một tiếng cự kiếm trong tay từ trái sang phải hóa xuất hai đạo hoàng kim đầu khí mang theo sức nóng như dung nham nóng chảy hướng hai người chém tới.

"Không biết sống chết." Hách Nhĩ không tránh không né quát lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay hoa một vòng tròn lập tức ngân quang lưu động tạo thành hình ngân nguyệt. Hoàng kim đầu khí chạm đến Ngân Nguyệt kiếm nhận chỉ tạo nên một chút lay động liền bị bắn ngược trở về.

Ba Ba Thác đang chạy như điên về phía trước đột nhiên nhảy lên né qua hoàng kim đầu khí bị bắn lại hét lớn một tiếng: "Lạc nhật dung kim!"

Lấy Ba Ba Thác làm trung tâm một đoàn quang mang chói lọi sáng lên, ánh sáng như bị vụn vụn gấp khúc. Tựa hồ ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, tất cả mọi thứ chạm đến quang mang đều bị đốt thành khói.

Hách Nhĩ cùng Tát Cổ Lạp sắc mặt nhất thời biến đổi, tuyệt không nghĩ tới Ba Ba Thác lại sử dụng đấu kỹ lưỡng bại câu thương này.

Lạc nhật dung kim, Ba Ba Thác chính là dùng đấu kỹ này mà thành danh, điên cuồng thiêu đốt tự thân đầu khí làm đại giá đề phóng ra siêu việt bản thân lực lượng Thuận Dương Hỏa.

"Cự phong phá " " Thạch Long thuận."

Hách Nhĩ cùng Tát Cổ Lạp không có suy nghĩ nhiều liền sử dụng phòng ngự đấu kỹ mà mình thuần thục nhất.

Hai người biết, chỉ cần ngăn được chiêu lạc nhật dung kim này sau đó Ba Ba Thác sẽ trở nên cực kỳ suy yếu, lúc đó mình muốn đánh muốn giết thế nào tùy ý.

Nhưng chuyện bọn họ không nghĩ tới lại lần nữa xảy ra. Ba Ba Thác đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay khi hai lão già chưa hoàn thành đấu kỹ phòng ngự hần đã hóa thành một đạo kim mang lao đến.

"Hần điên rồi." Hách Nhĩ cả kinh kêu lên, tình huống này Ba Ba Thác mặc dù có thể đánh tới nhưng bản thân cũng sẽ bị đấu kỹ của bọn họ đã thương. Cự phong phá cùng Thạch long thuận tuy là lấy phòng ngự làm chủ nhưng nếu xông vào trung tâm đấu kỹ thể chất yếu một chút sẽ bị xoắn thành thịt vụn trong nháy mắt.

Thế nhưng, Ba Ba Thác vẫn như cũ nghĩa vô phản cố lao tới đấu kỹ phòng ngự đang hình thành, trên người hần kim mang một lần nữa bành trướng, cự kiếm trong tay mang theo khí thế quyết tử hướng hai lão già bổ tới.

" Phốc "Toàn thân Ba Ba Thác phun ra huyết châu còn bên kia Hách Nhĩ và Tát Cổ Lạp lồng ngực bị chém một đường thật sâu khiến máu tươi tuôn ra như suối.

"Ta sẽ băm người thành trăm mảnh" Hai lão già bạo nộ hét lên ngay cả vết thương ở ngực cũng không thèm xử lý lao về phía Ba Ba Thác.

Phong Dực đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, vừa rồi nội tâm của hắn kịch liệt tranh đấu, xuất thủ hay ngồi yên?

Nếu xuất thủ đấu với hai gã nhị tinh thánh chiến sư Phong Dực nhất định sẽ bại lộ thân phận, đây là khu vực của loài người, nếu có một ma tộc xuất hiện ở đây kết quả như thế nào hắn không cần nghĩ cũng rõ. Nhưng nếu ngồi yên thì hắn lại không làm được, trải qua kinh nghiệm nhiều lần luân hồi hắn hiểu được phải không chừa thủ đoạn để đạt được mục đích nhưng không có nghĩa là cả người thân và bằng hữu của mình cũng bỏ mặc.

"Thiếu gia ta trước tiên giết các người." Phong Dực quát một tiếng ma khí trên người dừng động, trên trán hai đạo lam văn quang mang mãnh liệt bạo xuất đồng thời sau lưng ba đôi ma dực tức khắc xuất hiện.

"Ma tộc!" Hách Nhĩ cùng Tát Cổ Lạp đang xông về phía Ba Ba Thác đồng thời kinh hô một tiếng thân hình nhất thời hơi chậm lại.

Phong Dực hóa thành một đạo hắc sắc nhanh như chớp lao tới hai lão già.

"Ném thử Cầm Long Thủ của thiếu gia." Phong Dực phi tới cách hai lão già hai thước liền xuất ra Cầm Long Thủ.

Hách Nhĩ cùng Tát Cổ Lạp dù sao cũng là thánh chiến sư tốc độ phản ứng thập phần nhanh chóng, lập tức hai đạo đầu khí một bạc một vàng hóa thành hai con cuồng long đánh tới Phong Dực.

Phong Dực liền ngưng tụ ma khí thành cự chưởng chụp tới Tát Cổ Lạp bên phải, bản thân hắn bởi vì đột nhiên biến chiêu không thể né tránh đành chịu hai đạo đầu khí chính diện đánh lên lồng ngực.

Tát Cổ Lạp lập tức lui về phía sau nhưng bởi vì vết thương ở ngực làm ảnh hưởng tới tốc độ nên từ bắp đùi trở xuống bị Cầm Long Thủ đánh thành thịt vụn.

Ở bên này Phong Dực bị hai đạo đầu khí đánh trúng chỉ phun ra một ngụm tiên huyết, thuận thế hắn lại xuất một chiêu niêm hoa chỉ đánh úp Tát Cổ Lạp đang trọng thương.

Hách Nhĩ liền tỉnh ngộ nghĩ ra trên người Phong Dực có mặc bảo giáp hộ thân, trong lúc nguy cấp hắn lập tức vùng trường kiếm xuất ra một đạo ngân nhận đánh thẳng vào sau gáy Phong Dực ý đồ vây Nguy cứu Triệu đem Tát Cổ Lạp từ Quỷ Môn quan cứu về.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Diệt Khẩu

Phong Dực chỉ cảm thấy sau gáy một trận lạnh như băng, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân. Nếu bị đánh trúng chiêu này đầu hắn có lẽ sẽ bị nổ tung như quả dưa hấu. Nhưng lúc này hắn không ra tay thì thôi, một khi đã xuất thủ thì phải nhất kích tất sát, nếu để cho hai lão già này trốn thoát thì cuộc sống của hắn sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

"Huynh đệ, ta tới giúp người." Thanh âm Ba Ba Thác chợt vang lên, một vết kim mang đánh thẳng tới đạo phong nhận phía sau gáy Phong Dực.

Chỉ nghe hai tiếng nổ vang lên, một tiếng là do Niêm Hoa Chỉ xuyên qua thân thể Tát Cổ Lạp tạo thành, tiếng nổ còn lại là đầu khí màu vàng của Ba Ba Thác va chạm với ngân sắc đầu khí của Hách Nhĩ gây ra.

"Ba Ba Thác người dám cấu kết với ma tộc, chờ lúc bị truy sát đi." Hách Nhĩ thấy lão hữu Tát Cổ Lạp toàn thân đều là lỗ máu hai mắt trừng trừng mất đi sinh khí không khỏi bi thương rống lên. Trên người hắn hiện lên trận trận ma pháp quang mang màu trắng.

Rất nhanh, ma pháp quang mang đã bao bọc hoàn toàn Hách Nhĩ, trong nháy mắt thân ảnh hắn liền biến mất, cùng lúc một tia kim mang từ bên trong ma pháp bắn ra trúng vào tay Phong Dực.

Phong Dực thu liễm ma khí quanh người, sáu phiến ma dực sau lưng cũng biến mất. Sắc mặt của hắn tái nhợt hẳn đi, vừa rồi hắn hoàn toàn là dựa vào âm sát tâm ti giáp cùng thân thể gần đây được địa tâm linh hồn hòa tới luyện thành cứng cỏi vô cùng mới dám ngạnh kháng hợp kích đầu khí của hai gã thánh chiến sư.

Ba Ba Thác suy yếu nằm trên mặt đất, cô gái kia ngồi xuống bên cạnh hân im lặng khóc.

Phong Dực đi tới, thân thể cô gái khẽ run lên tựa hồ có phần sợ hãi, dù sao hung danh ma tộc đối với loài người không thua gì dã thú ăn thịt người.

"Huynh đệ, xem ra chúng ta phải chạy trốn." Ba Ba Thác thấy Phong Dực tới gần liền ngồi dậy cười khổ nói, Hách Nhĩ dùng ma pháp quyền trục trốn thoát nên sau này sự đuổi giết không ngừng nghỉ đang chờ đợi bọn hân.

"Người cũng thấy đấy, ta là ma tộc, người vẫn coi ta là huynh đệ sao?" Phong Dực thở ra một hơi trục khí ngồi xuống bên cạnh Ba Ba Thác.

"Cho dù người có là thú tộc thì vẫn là huynh đệ của Ba Ba Thác ta, một huynh đệ mà so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn." Ba Ba Thác nghiêm túc nói. Hai người vèn vèn chỉ là gặp mặt một lần, Phong Dực hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn nhưng hân vì cứu Ba Ba Thác cũng không tiếc bại lộ thân phận, nếu vì thân phận hân là ma tộc mà sinh lòng kỳ thị vậy thì Ba Ba Thác hân so sánh với súc sinh cũng không bằng.

"Người mới là Thú Tộc." Phong Dực cười mắng.

"Huynh đệ, dĩ thời, hai lão già đó lai lịch không nhỏ, gia tộc chúng có thế lực rất lớn ở Thanh Long đế quốc, lại cùng phong vân tông có chút quan hệ hơn nữa bọn họ đều là nhị tinh thánh chiến sư. Đến cấp bậc thánh chiến sư sẽ được chiến sĩ công hội đặc biệt quan tâm trên cánh tay có khắc linh hồn trận, một khi tử vong chiến sĩ công hội sẽ lập tức biết được." Ba Ba Thác cũng đã gia nhập chiến sĩ công hội nên tất nhiên biết những điều này bất quá hân còn không có đạt tới cảnh giới thánh chiến sư, trên cánh tay cũng không có linh hồn trận nên hân cũng coi như là có chút may mắn, nếu như có khắc linh hồn trận này rồi thì trừ phi bỏ đi cánh tay nếu không chiến sĩ công hội muốn biết hân đang ở đâu thật sự là một việc dễ dàng. Cái này cũng giống linh hồn ấn ký của vương tộc trong ma tộc, chúng đều có hiệu quả như nhau chỉ là linh hồn ấn ký có chứa tính chất khế ước hơn nữa trừ phi tử vong nếu không sẽ không biến mất.

Phong Dực nói: "Nơi này không thể ở lâu bất quá ta nghĩ chúng ta cũng không cần trốn đông núp tây làm gì." Tâm tư Phong Dực từ trước đến giờ luôn rất cân nhắc, ngay khi xuất thủ hân đã tính toán như thế nào lấy thời gian ngắn nhất kết thúc chiến đấu, mặc dù tính toán của hân có chút sơ suất nhưng vẫn đạt được mục đích cuối cùng. Ngay khi Phong Dực toàn lực công kích Tát Cô Lạp thì đồng thời hân cũng lệnh cho Tiểu Ảnh tiếp cận Hách Nhĩ rồi từ miệng vết thương trên ngực chui vào cắn đứt tâm mạch của Hách Nhĩ.

Vốn là Tiểu Ảnh còn thuộc ấu sinh kỳ muốn vô thanh vô tức đến gần một nhị tinh thánh chiến sư cường giả là rất khó khăn, cho dù tiếp cận được cũng không thể trong nháy mắt xuyên qua đầu khí phòng ngự tiến vào trong thân thể của Hách Nhĩ. Thế nhưng Hách Nhĩ sau khi bị thương quá tức giận ngay cả vết thương cũng không xử lý liền muốn đem Ba Ba Thác gần như không còn sức phản kháng chém giết (DG: Chương trước thẳng này định tấn công Phong Dực để cứu Tát Cô Lạp mà không hiểu sao chương này lại thành chém BBT nhĩ. Assassins dịch cả 2b1 51 52 nên đã xem lại nhưng nguyên văn VP bị sai hay TG nhầm thì chịu) vì vậy mới tạo điều kiện cho Tiểu Ảnh thừa cơ nhất cử xuyên qua phòng ngự chui vào.

Ba Ba Thác mặc dù không hiểu vì sao Phong Dực tự tin nói vậy nhưng cũng không hỏi nhiều, huynh đệ đối với huynh đệ có nhiều thứ không nên hỏi hân sẽ không hỏi.

...

Thanh Long đế quốc - chiến sĩ công hội, linh hồn thạch của Hách Nhĩ và Tát Cô Lạp trong linh hồn đại trận quang mang đột nhiên biến mất, Thái Cách trưởng lão đang canh giữ nơi này trong lòng không khỏi kinh động. Hách Nhĩ cùng Tát Cô Lạp đều là nhị tinh thánh chiến sư, hai người cùng lúc bị người giết chết, điều này bảo sao hân không kinh hãi chứ.

Tin tức vừa truyền ra, cả chiến sĩ công hội Thanh Long đế quốc một mảnh hỗn loạn.

Thật ra hai nhị tinh thánh chiến sư tuy rằng là công hội lực lượng trung tâm nhưng hiện tại còn có tám tên Chiến thần, mấy trăm tên thánh chiến sư chiến sĩ công hội cũng không thêm đề ý bất quá gia tộc của hai người này ở Thanh Long đế quốc quyền thế rất lớn, hơn nữa lại có chút quan hệ thân thích với một vị hộ pháp Phong Vân Tông. Hai người này chết chiến sĩ công hội sẽ phải thừa nhận áp lực rất lớn thế nên cũng phải sớm tìm ra hung thủ.

Thế nhưng hai người này đều đã bị giết ngay cả thi thể cũng không rõ tung tích, hiện tại chỉ biết địa phương xuất hiện cuối cùng là Phong Diệp công quốc, lúc này ngoài cách phái người tại Phong Diệp công quốc điều tra ra căn bản không còn cách nào khác.

Phong Diệp công quốc tuy nhỏ nhân khẩu cũng có chừng mười mấy vạn, lại nói Phong Diệp công quốc thông tới hai đại đế quốc và mười mấy công quốc nên dân cư lưu thông cực kỳ nhiều, muốn từ đầu mối này tìm được hung thủ không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển.

...

Mấy ngày sau, Ba Ba Thác đem người yêu tại Phong Diệp công quốc dàn xếp xong liền cùng Phong Dực đi tới Thanh Long đế quốc. Mặc dù Phong Dực nói Hách Nhĩ đã chết, chết không đối chứng ai dám nói là bọn hân làm nhưng địa điểm đánh nhau lúc đó cách nơi hân giáo huấn đám cường đạo rất gần. Từ trong miệng mấy tên cường đạo sẽ rất dễ dàng biết được hân từng đi qua nơi đó, trước kia hân từng cùng với Hách Nhĩ và Tát Cô Lạp có hiềm khích, việc này rất nhiều người trong chiến sĩ công hội biết, khó bảo toàn sẽ không hoài nghi đến hân.

"Ba Ba Thác, không cần lo lắng như vậy, người cứ giống như thường ngày hành sự muốn thế nào thì làm thế ấy." Phong Dực nói.

"Huynh đệ nói rất đúng, cùng lắm thì chính là một chữ chết, có thể kéo hai tên khốn kiếp chôn cùng cũng coi như là không lỗ rồi." Ba Ba Thác hào sảng nói. Trong lòng hân nghĩ thầm: "Tiểu huynh đệ có hào khí như thế, tuy mình sống hơn hân mười mấy năm cũng không thể sánh bằng." Vì vậy, liền đem một chút nghi ngờ cuối cùng ném lên chín tầng mây. Nhưng hân lại không rõ huynh đệ này của hân nếu đem tuổi tính ra không biết sẽ gấp hân bao nhiêu lần, Phong Dực căn bản là một tên 'trệt đầu trệt đuôi' quái vật.

Phong Dực cười hắc hắc, ma tộc khí tức thập phần đặc thù hơn nữa rất khó tiêu tán. Lúc ấy địa phương đánh nhau toàn bộ đều là ma khí của hắc ba động cho nên mấy tên kia muốn điều tra tám chín phần mười sẽ cho rằng là ma tộc phái người làm, hoài nghi đối với Ba Ba Thác sẽ không lớn.

"Ba Ba Thác, thỉnh lưu bộ!" Đang lúc ấy thì phía sau hai người truyền tới một thanh âm the thé.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Huyền Cảnh

Phong Dực quan sát ba người đứng ở trước mặt, cả ba đều là Ma Pháp Sư, một trung niên nam tử âm nhu, một thanh niên ước chừng hai mươi tuổi, người còn lại là một thiếu phụ vóc dáng quyến rũ khuôn mặt mỹ lệ, người vừa cất tiếng gọi Ba Ba Thác chính là trung niên Ma Pháp Sư đi đầu.

"Dư Thế Thanh có rắm thì mau thả, ngươi không thấy ta và huynh đệ của ta đang vội sao?" Ba Ba Thác hơi nhướn mày lên nói, hiển nhiên không có cảm tình gì với người này.

"Ngươi... Hừ, ta hỏi ngươi mấy ngày hôm trước có gặp Hách Nhĩ và Tát Cổ Lạp tiền bối không. "Dư Thế Thanh sắc mặt biến đổi muốn phát tác nhưng lại bị ánh mắt thiếu phụ bên cạnh can thiệp, lúc này mới nhẫn nại hỏi.

"Ngươi nói chính là hai lão già đó à, bọn hắn tới Phong Diệp công quốc rồi? Ta sao lại không biết?" Ba Ba Thác nói.

Dư Thế Thanh là ngũ tinh Đại ma pháp sư đệ tử Phong Vân Tông, vừa rồi gọi Ba Ba Thác lại cũng chỉ là thuận miệng tra hỏi mà thôi, hắn đã sớm biết chuyện Hách Nhĩ và Tát Cổ Lạp mất tích (dĩ: chết roài mà còn thất tung) là do ma tộc phái người làm.

Phong Dực lúc này đang cười hi hi cùng thiếu phụ xinh đẹp kia "mỉ mai nhân khứ". Thiếu phụ này như muốn câu dẫn người, vừa thấy Phong Dực thì hai mắt như hoa đào tích thủy thật quyến rũ liền quét tới quét lui trên người hắn. Phong Dực đương nhiên không cam chịu yếu thế, đôi mắt đen bóng nhắm thẳng bộ ngực và eo thon thiếu phụ quét tới.

Dư Thế Thanh vừa quay lại đã thấy nữ nhân mà mình lâu nay thêm nhỏ dãi đang cùng thanh niên bên cạnh Ba Ba Thác liếc mắt đưa tình, trong lòng thầm mắng một câu "tiện nhân", hô lớn: "Chúng ta đi."

Thiếu phụ xinh đẹp tiếc nhìn Phong Dực một cái mới ổng ẹo xoay lưng rồi đi, đi được mấy bước còn quay đầu lại hai mắt hướng Phong Dực chớp chớp. Đám nam nhân đang đứng hai bên nhường đường bị hình dáng mỹ nhân của thiếu phụ làm cho nuốt nước miếng ừng ực ánh mắt nhìn theo eo thon của nàng chỉ hận không được đem con người dính lên trên.

"Huynh đệ, ngươi sẽ không thích nữ nhân này chứ, nàng là Yêu Linh Nhi đệ tử Phong Vân Tông bất quá nghe nói nàng ăn người không nhả xương, cho dù là thân thể có cường kiện thế nào cũng không chịu được mấy đêm mà chết. Ba Ba Thác nhắc nhở.

"Ha ha, Phong Vân Tông đệ tử? Nhìn nàng lẳng lơ như vậy ta còn tưởng rằng là Phong Nguyệt Tông? Bất quá ngươi yên tâm đi, ta còn muốn sống thêm mấy năm." Phong Dực cười nói.

...

Đêm tĩnh lặng, Phong Dực ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt ngưng thần.

Thường ngày chỉ cần mấy hơi là có thể nhập định thế nhưng đêm nay hắn lại thấy tâm thần không yên, trong lòng dâng lên một cỗ nóng bỏng bạo lệ cảm giác làm hắn không cách nào bình tâm nhập định được.

Một nam tử vô cùng tà mị đầu tóc xoắn tung cầm trong tay U Minh Tà Nhận ngạo nghễ đứng sừng sững trước ngàn vạn Thần Ma.

"Thôn thiên diệt địa U Ảnh Trảm!" Nam tử Trường Khiếu một tiếng, U Minh Tà Nhận trong tay liền bạo xuất một trận hắc mang, hắc mang như muốn tiêu diệt vạn vật hóa thành cự đại nhận mang tràn ngập thiên địa.

Đại địa rạn nứt, núi sông đoạn lư, nhận mang đi tới nơi nào mọi vật nơi đó liền trong nháy mắt bị hủy diệt, hàng vạn hàng nghìn thi thể Thần Ma đứt đoạn bay tứ tung thi cốt vô tồn, trước mắt chính là một Luyện Ngục đầm máu.

Phong Dực toàn thân một trận loạn chiến, ma khí trong người không thể khống chế đầu đá lung tung, U Minh Tà Nhận trong Định Thần Châu tại mi tâm tựa như bị kích động trở nên điên cuồng như một con dã thú vô cùng đói bụng và khát máu.

Phong Dực đang ngồi trên giường đột nhiên bật dậy, lệ khí nồng đậm phủ kín hai mắt, hắn như bị thôi miên trực tiếp nhảy qua cửa sổ rơi xuống đường phố.

Nơi Phong Dực cùng Ba Ba Thác ngủ lại là một cái trấn nhỏ, lúc này mọi nhà đều đã sớm đóng cửa đi ngủ, đường phố tối như mực không một bóng người.

"Uông, Uông, Uông. . ." Đúng lúc này một con chó từ trong một con hẻm chạy ra hướng về phía Phong Dực uông uông sủa to.

Phong Dực một cái cất tay liền đem con chó nhấc lên, đại thủ hư không nắm lại, con chó khê rên rì một tiếng liền nổ tung, thịt vụn cùng huyết vũ bắn tung tóe vương vãi khắp nơi.

Người thấy trong không khí phiêu đảng mùi máu tươi, khoe miệng Phong Dực lộ ra một tia tà ác mỉm cười cứng ngắt. Cùng lúc, một gia đình gần đó đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc, ngay sau đó ánh đèn mờ mờ sáng lên xuyên qua cửa sổ.

Phong Dực như ác lang ngủ thấy mùi máu tươi đầu lưỡi thè ra liếm liếm khoe miệng đi tới ngôi nhà vừa vang lên tiếng khóc, trong đôi mắt âm u lộ ra thị huyết khát vọng.

Đúng lúc Phong Dực đi tới cạnh cửa sổ đột nhiên Định Thần Châu trong mi tâm hắn quang mang đại thịnh. Tiếng địch du dương như từ phía chân trời truyền đến quanh quần bên tai Phong Dực, hắn tựa như thấy được một thân ảnh mềm mại đứng tại đỉnh núi cao vạn trượng thời Thuyết Dịch.

Thần trí Phong Dực thanh tỉnh một chút, hắn cố gắng nhìn rõ diện mạo cô gái. Hình ảnh thuận theo cố gắng của hắn càng lúc càng gần, có thể thấy ngón tay trắng muốt như ngọc khiêu động trên Thuyết Dịch, có thể thấy đôi môi đỏ mọng mềm mại ướt át khiến cho mọi đóa hoa trong thiên hạ phai màu, chẳng qua là khuôn mặt lại giống như ẩn trong mây mù bất luận hắn cố gắng như thế nào đều không thể nhìn rõ.

Bỗng nhiên, Phong Dực giật mình một cái huyền tượng liền biến mất, tới giờ hắn mới phát hiện mình đang đứng ngoài đường, từng cơn gió mang theo hơi nóng nhẹ thổi qua người hắn thế nhưng hắn lại cảm thấy như rơi vào hầm băng rừng mình một cái.

Phong Dực vội vàng quay về chỗ trọ, nhìn thấy trên đường đầy thịt vụn khoe miệng hơi giật giật một cái. Lúc này căn nhà kia ánh đèn vụt tắt tiếp tục đi ngủ, một nhà ba người không ai biết bọn họ vừa may mắn tránh được một kiếp.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Phong Dực lẩm bẩm nói. Hắn lại lần nữa ngồi xếp bằng, ý thức chìm vào trong mi tâm.

Định Thần Châu vẫn mơ hồ như cũ chẳng qua là lần này hắn lại phát hiện có một hắc ảnh nhàn nhạt nhìn như U Minh Tà Nhận thu nhỏ ở bên trong Định Thần Châu.

"Phệ thiên diệt địa U Ảnh Trảm. . ." Phong Dực bất giác nhớ lại một kích kinh thiên địa khắp quỷ thần của nam tử kiêu ngạo trong huyền tượng. Hắn bắt ngờ phát hiện, ma khí quỷ đạo vận hành và cách phát chiêu như khắc toàn bộ trong đầu hắn, thế này có phải hay không hắn cũng sẽ sử dụng được chiêu phệ thiên diệt địa U Ảnh Trảm này?

Phong Dực tâm tư trầm xuống ý niệm vừa động, hắc ảnh trong Định Thần Châu tại mi tâm càng thêm rõ ràng, đúng là thanh tuyệt thế binh khí trong Băng Tinh Điện, huyền cảnh vừa rồi chắc chắn có liên quan đến nó. Nhưng nó tại sao lại chui vào trong Định Thần Châu? Đây là phúc hay là họa? Lúc tối hậu đột nhiên xuất hiện tiếng địch du dương và cô gái không rõ diện mạo, là chuyện gì xảy ra?

Nhất thời tất cả suy nghĩ trong đầu Phong Dực cuộn lên, toàn bộ đều như trong sương mù không tìm được câu trả lời.

Sáng sớm ngày hôm sau một đám người vây quanh bãi thịt vụn của con chó bàn luận nhao nhao, người dân tiểu trấn đều là người bình thường quả thực không thể hiểu được chuyện như vậy. Một đôi vợ chồng nhà gần đó nói, đêm qua khi đang cho hài tử bú sữa tựa hồ thấy được một đạo hắc ảnh ngoài cửa sổ.

Chuyện này từ đó trở thành một câu chuyện thần bí của tiểu trấn, sức tưởng tượng phong phú của bọn họ đã suy đoán ra nhiều chuyện hoang đường thế nên việc này vẫn được bàn tán xôn xao trong nhiều năm sau. Lúc này người gây chuyện là Phong Dực đã cùng Ba Ba Thác lặng lẽ rời khỏi tiểu trấn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thanh Long Đế Đô

Thanh Long đế quốc, Ngoại vi Thanh Long đế đô.

Phong Dực ngửa đầu nhìn tòa thành trước mặt, không thể dùng bất kỳ lời nào để hình dung nơi này, khuôn mặt Phong Dực tràn đầy vẻ bất khả tư nghị. Hắn từng cho rằng Ma Đô đã là khá lớn và phồn hoa, trừ bỏ bố cục kiến trúc không đủ tinh tế ra hẳn là sẽ không kém bất kỳ thành thị nào.

Nhưng là bây giờ hắn biết hẳn lầm rồi hơn nữa lầm vô cùng lớn. Tòa thành này còn có thể gọi là thành sao? Tường thành cao trăm trượng xuyên thẳng tận trời, cứ cách mười trượng liền có một lỗ hồng có thể đóng mở. Theo Ba Ba Thác nói thì trong lỗ thủng chính là một loạt ma tinh pháo mà cả Thần Phong Đại Lục có lẽ chỉ Thanh Long đế quốc mới có. Tòa cổ thành này kiến tạo tại mười vạn năm trước trải qua mấy triệu đại lưu truyền tới nay trận pháp chế tác đồ ma tinh pháo đã sớm thất truyền. Cũng chính là vì như vậy mỗi một triệu đại đoạt được tòa thành này làm đế đô thì thời gian tồn tại đều dài hơn nhiều so với các quốc gia khác, bởi vì muốn công phá tòa thành này sẽ phải trả một cái giá không thể tưởng tượng.

"Nếu như là ta, ta sẽ không ngu ngốc mà cưỡng công, ta đoán tòa thành thị này xưa nay hoàng quyền thay đổi đều là từ bên trong phát động." Phong Dực nghe xong Ba Ba Thác giảng giải liền nói.

"Người đoán không sai, thành này căn bản là không thể công phá, người nhìn tài liệu tường thành giống như cự thạch bình thường nhưng thật ra thì cho dù một Pháp Thần dùng cấm chú công kích cũng vô pháp lưu lại một chút dấu vết trên tường thành, ta lúc đầu còn thử qua một kích toàn lực nhưng hoàn toàn không có một chút hiệu quả." Ba Ba Thác sách sách thờ dài nói.

"Có thể thoải mái công kích tường thành?" Phong Dực hỏi lại. Hắn biết, tại rất nhiều thành thị tường thành một khi bị công kích sẽ xem như là bị công thành, đây không phải là việc đùa a.

"Có thể, bất quá một lần một nghìn kim tệ." Ba Ba Thác học bộ dạng Phong Dực nhún nhún vai.

"Ách. . . Người nào có đầu óc buôn bán như vậy a, một lần một nghìn kim tệ!" Phong Dực hỏi lại, người có thể nghĩ ra cái này cũng thật là thông minh.

"Chính là đại công chúa Thanh Long đế quốc Lăng Sương Phổ Lạp Đức." Ba Ba Thác nói.

"Là bà nương kia", lần này thật sự đi tới Thanh Long thành không biết có nên hay không cùng nàng 'chơi' Thượng một cuộc." Phong Dực lẩm bẩm đọc thoại, không khỏi quý dị cười hai tiếng.

"Người nói gì?" Ba Ba Thác mặc danh kỳ diệu nhìn Phong Dực.

"Nga, ta nói tại sao tường thành lại phải xây cao như vậy, hoàn toàn không cần thiết nha, ta thấy chỉ cần năm mươi trượng thôi cũng đủ khiến cho không ai có thể công phá tòa thành này.. " Phong Dực nói.

"Nghe nói mười vạn năm trước có viễn cổ Cự Nhân tồn tại, những viễn cổ Cự Nhân kia cao mười mấy hai mươi trượng, xây cao như vậy chính là vì đề phòng viễn cổ Cự Nhân tấn công." Ba Ba Thác nói.

Mười mấy hai mươi trượng? Phong Dực khoe miệng giật giật, hai ngón tay của chúng đã có thể đem mình bóp chết.

Hai người dắt giác mã đi qua cửa thành cao gần mười trượng, thành thị nổi tiếng phồn hoa trước mặt, đập vào mắt là từng dãy kiến trúc trang nhã phong cách cổ xưa, hai bên bóng cây mát mẻ, người đi đường hồi hã, nơi nơi đều là đầu người, so với ma đô phồn thịnh gấp mười lần.

Trong Thanh Long thành có đường dành cho ngựa và đường dành cho xe ngựa, đi lại trong thành cũng sẽ thu phí, nếu ở lâu trong thành có thể được nộp nguyệt phí, niên phí với giá tiền ưu đãi. Thật ra thì làm như vậy có thể để cho người dùng tọa kỵ cùng xe ngựa tốc độ đi lại nhanh hơn nhiều. Thanh Long thành to lớn như thế, từ cửa thành này đi bộ đến cửa thành đầu bên kia sợ rằng phải mất hai ngày mới có thể tới.

Ba Ba Thác mang theo Phong Dực trọ tại một tửu lâu xa hoa ở trung tâm Thanh Long thành, hắn biết huynh đệ này của mình cực kỳ có tiền, một ngày mấy chục kim tệ đối với hắn căn bản là mưa bụi mà thôi vì vậy hắn cũng không khách khí.

Thuê một phòng sang trọng yên tĩnh nghỉ lại.

"Huynh đệ, hiện tại đã đến Thanh Long thành người kế tiếp dự định làm gì?" Ba Ba Thác hỏi.

"Tạm thời không làm gì? Trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau đó người dẫn ta nơi nơi đi dạo." Phong Dực cười nói.

Thật ra Phong Dực tới Thanh Long là có mục đích, không phải chỉ vì Thanh Long ngọc bội trong tay có thể tại Thanh Long đế quốc hoành hành không trở ngại, lúc trước hắn xem lịch sử nhân loại trên Thần Phong Đại Lục, yếu lược đề cập tới nhân loại hạch tâm văn minh là ở nơi đây. Muốn hoàn toàn hiểu rõ kết cấu xã hội loài người thì Thanh Long thành là một nơi không thể không đến. Hơn nữa nghe nói hoàng gia Đồ Thư Quán của Thanh Long đế quốc là nơi lưu trữ sách vở nhiều nhất trên đại lục. Phong Dực muốn hoàn toàn dung nhập thế giới này, muốn không bị vận mệnh điều khiển vậy thì những điều hắn phải học còn nhiều lắm, hoàng gia Đồ Thư Quán của Thanh Long đế quốc chính là nơi giúp hắn tìm hiểu thế giới này tốt nhất.

Phong Dực cùng Ba Ba Thác ngồi tại một bàn gần cửa sổ đại sảnh tửu lâu, hai người vừa dùng cơm vừa quan sát người xung quanh.

Thanh Long thành không hổ là Thần Phong Đại Lục đại thành đứng đầu, ăn cơm ở chỗ này vậy mà thoáng cái đã thấy mười mấy chủng tộc.

Ăn được một nửa, Phong Dực khoe mắt dư quang đột nhiên liếc thấy một thân ảnh quen thuộc.

"Khuất Dịch!" Phong Dực ở cửa sổ gọi một tiếng.

Từ một khách điểm trên đường đi ra một thiếu niên mặc hắc bào bộ dạng làm điên đảo chúng sanh, mục quang thiếu niên liếc qua Phong Dực một cái, giống như thấy người xa lạ lướt qua không có chút nào dừng lại, sau đó chui vào một mã xa hào hoa đi mất, phía sau một đám nữ nhân hoa si nhìn theo mã xa lưu luyến không rời.

"Người biết người này cực kỳ xinh đẹp Khuất thị thiếu gia?" Ba Ba Thác vẻ mặt quái dị hỏi.

"Biết, hần còn thiếu ta một vật chưa trả đây." Phong Dực nói, không biết tại sao Khuất Dịch lại làm bộ không nhận ra hần.

"Ha ha, người đừng nhìn Khuất thiếu gia này lớn lên giống như một cô gái thật ra thì rất phong lưu đó, hần từng nửa đêm chạy đến nhà một vị Hầu tước, cùng Hầu tước phu nhân thưởng nguyệt ở trong vườn hoa, lúc sau bị phát hiện quần áo xốc xếch trốn ra được, chuyện này trong một đêm truyền khắp cả đế đô." Ba Ba Thác cười nói.

Phong Dực sững sờ, Khuất Dịch nàng rõ ràng là một nữ nhân tại sao tất cả mọi người đều gọi là thiếu gia, chẳng lẽ nàng dấu diếm thân phận nữ nhân lừa gạt mọi người?

"Khuất Dịch có phải hay không là duy nhất một thể hệ độc đỉnh?" Phong Dực đột nhiên hỏi.

"Ách. . . Hình như là vậy." Ba Ba Thác đáp.

Phong Dực thở ra một hơi, nghĩ đến Khuất thị gia tộc từ nhỏ đến lớn đem nàng giả thành con trai hần là hành động bất đắc dĩ. Một nữ hài từ nhỏ gánh chịu một trọng trách như vậy cũng mất đi rất nhiều thứ nữ hài vốn nên có, trong lòng Phong Dực nổi lên một tia thương tiếc.

Cơm nước no nê, Ba Ba Thác trở về phòng thăm ngộ áo nghĩa Thánh Chiến Sư còn Phong Dực thì thuê một chiếc xe ngựa đi hoàng gia Đồ Thư Quán.

Xuống xe ngựa, Phong Dực thường thức một chút hoàng gia Đồ Thư Quán nổi tiếng, đột nhiên hần nhận thấy hoàng gia Đồ Thư Quán có thật nhiều học sinh mặc trang phục học viện ra vào, trong đó rất nhiều xinh đẹp tiểu mỹ nữ, lúc này hần mới biết bên cạnh hoàng gia Đồ Thư Quán chính là Thanh Long đế quốc ma pháp chiến sĩ cao đẳng học viện.

"Thanh Long thành, ta yêu ngươi!" Phong Dực trong lòng cuồng hô một tiếng, hai mắt phát sáng như ngân nguyệt trên trời.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Âm Linh Trong Đồ Thư Quán

Đế quốc hoàng gia Đồ Thư Quán, bên trong lưu trữ sách vở tổng cộng hơn ngàn vạn cuốn, trên mặt đất có chín tầng dưới mặt đất có ba tầng sắp xếp chặt kín. Trừ bỏ cao cấp đầu kỷ cùng cao cấp ma pháp chú ngữ, chỉ cần người có thi đồng dạng sẽ tìm thấy tại nơi này.

Dĩ nhiên nơi này không phải là ai cũng có thể vào, chỉ có quý tộc cùng đế quốc ma vũ học viện học sinh và đạo sư mới được phép vào trong xem sách hơn nữa mỗi một tầng cũng phải có cấp bậc tương ứng mới có thể tiến nhập. Nếu như không có thân phận quý tộc vậy thì cho dù bản thân người thân gia trăm tỷ cũng không có chỗ dừng, thông qua một chi tiết này có thể thấy quý tộc đặc quyền lớn như thế nào.

Trong một hẻm nhỏ cách Hoàng gia Đồ Thư Quán không xa, Phong Dực mặc trên người một bộ trang phục ma vũ học viện chiến sĩ hệ thần nhiên đi ra, hần nhìn một chút bốn phía rồi hướng đại môn hoàng gia Đồ Thư Quán đi tới.

Sau khi kiểm tra thẻ học sinh Phong Dực thuận lợi tiến vào bên trong. Lúc này trong hẻm nhỏ kia, một thiếu niên bị lột sạch y phục ngồi chồm hổm không ngừng đếm đếm bỏ lớn kim tệ trong tay.

Dựa theo quy định, học sinh ma vũ học viện chỉ có thể ở ba tầng dưới đất và tầng thứ nhất phía trên đọc sách.

Phong Dực trực tiếp xuống tầng dưới cùng, nơi này thư tịch sắp xếp theo cấp bậc từ thấp đến cao, tầng dưới cùng đều là những thư tịch trụ cột nhất, cho dù là ma vũ học viện tân sinh cũng không có mấy người tới xem, ở trong này nội dung thư tịch thật sự rất đơn giản, học sinh ma vũ học viện đều đã trải qua sơ cấp học viện, trung cấp học viện khảo hạch, chỉ những người ưu tú nhất mới có tư cách tiến vào đế quốc ma vũ học viện.

Lúc Phong Dực đi vào, trừ bỏ từng dãy giá sách dày đặc thì căn bản không có một bóng người hơn nữa trong không khí thoang thoảng một cổ mùi vị ẩm ướt.

"Tại sao một người cũng không thấy, âm khí dày đặc như nhà ma thế này." Phong Dực lẩm bẩm nói, hắn cẩn thận cảm giác một chút nhưng không phát hiện khí tức âm linh tồn tại. Bất quá, đường đường đế quốc hoàng gia thư viện mà lại có âm linh thì thực có thể đại nháo một hồi, có lẽ là bởi vì dưới đất quá ẩm ướt cộng thêm quá mức yên tĩnh nên trong lòng sinh ra phản ứng a.

Phong Dực thông thả đi qua từng giá sách, mỗi khi đi qua một giá sách cũng sẽ tiện tay rút ra một hai cuốn. Tuy nói đây chỉ là các loại kiến thức trụ cột nhất nhưng lại là cánh cửa bao quát rất nhiều kiến thức khác, ít nhất Phong Dực hiện tại cũng còn rất nhiều thứ cơ sở không hiểu rõ thế nên thậm chí tên sách rốt cuộc là gì hắn cũng không quan tâm lắm.

Sau khi cầm mấy chục quyển sách, Phong Dực liền tùy tiện tìm một chỗ đem toàn bộ tâm thần tập trung xem xét.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, đột nhiên ma pháp đăng chiếu sáng trong nháy mắt tắt ngấm, đồ thư thất hoàn toàn lâm vào một mảnh hắc ám.

"Nhanh như vậy?" Phong Dực đứng lên duỗi lưng, bóng tối đối với hắn mà nói ảnh hưởng cũng không phải là lớn, dĩ nhiên nếu đọc sách tiếp thật sự rất phí sức cho nên hắn cũng không có ý định xem tiếp.

Đúng lúc này, Phong Dực trong lòng vì vi nhất động, chỉ cảm thấy từ bên sườn một trận khí tức âm hàn đánh tới, hắn vừa nghiêng đầu liền thấy được một bóng người mờ ảo nhẹ nhàng đi tới, bóng người này tóc dài che khuất diện mục, tiểu thủ trắng bệch co lại thành trảo, thoạt nhìn thật là kinh khủng.

Phong Dực hai mắt đột nhiên tròn lên giống như vô cùng kinh hãi, thân thể thẳng tắp ngã về phía sau "Phanh" một tiếng nằm trên mặt đất không có một chút phản ứng.

Quý ảnh kia thấy thế không khỏi cả kinh, tóc dài tung lên lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tựa búp bê, chẳng qua là khuôn mặt này lại hiện lên vẻ trắng bệch như không có chút huyết sắc nào.

"Vị ca ca này, người tỉnh lại a, ta chỉ là định cùng người đùa một chút thôi, người ngàn vạn lần đừng chết a." Thiếu nữ lao tới trước mặt Phong Dực kêu lên lo lắng nhưng Phong Dực vẫn không nhúc nhích, tim không đập, không hô hấp.

"Ồ ô, người đừng chết a, ta thật sự không có ý." Thiếu nữ giống như bị khiếp sợ khóc lên nức nở.

"Oa, ta chết rất thâm a." Đúng lúc ấy thì Phong Dực đột nhiên như cương thi thẳng tắp bật dậy, mắt mũi trợn ngược đầu lưỡi thè ra ngoài thật dài.

"A . . ." Thiếu nữ hoảng hốt thét lên, nhảy về phía sau trốn dưới một giá sách.

Sau một lúc lâu, thiếu nữ e sợ thò ra nửa cái đầu, nàng phát hiện Phong Dực đang cười híp mắt đứng nhìn mình.

"Vị ca ca này, người thật là xấu, đem ta hù chết." Thiếu nữ chột hiệu ra, vỗ vỗ ngực nhẹ nhàng đi ra.

"Người không phải là đã chết sao? Bị hù chết hẳn là ta đi." Phong Dực cười nói, nhưng trong lòng lại không hiểu âm linh này từ đâu xuất hiện, vừa rồi hắn không có một chút cảm giác nào. Phong Dực tự tin nếu chỉ bàn về cảm ứng lực thì tuyệt đối không kém ba Đại Ma Vương, huống chi hẳn là Ma tộc, đối với âm linh một loại thuộc vong linh sinh vật hết sức nhạy cảm. Hơn nữa âm linh này tựa hồ vẫn còn toàn bộ linh trí khi còn sống, trường hợp này chỉ có âm linh khi còn sống cường đại tới trình độ nhất định và có điều kiện đặc thù mới có thể xuất hiện nhưng tiểu nữ hài rõ ràng không thuộc nhóm này.

Thiếu nữ vẻ mặt có chút ảm đạm nhẹ nhàng nói: "Thật xin lỗi."

Phong Dực không khỏi lắc đầu cười một tiếng, âm linh trong mắt mọi người là vô cùng tà ác, âm linh bản năng là ngầm chiếm đoạt tinh thần lực người sống để cường đại bản thân nhưng âm linh trước mắt này lại nhút nhát, rụt rè như vậy, chẳng những bị một người sống hù dọa mà còn cùng một người sống nói xin lỗi.

"Ta nói đùa thôi, tiểu muội muội, nói cho ta biết, người tại sao lại ở chỗ này?" Phong Dực thấy thiếu nữ bộ dáng như vậy có chút không đành lòng nhẹ giọng hỏi.

"Ta thân thể từ nhỏ đã không tốt, có một lần ta chạy đến nơi đây xem sách đột nhiên tâm khẩu đau nhức mắt đi ý thức, sau khi tỉnh lại ta đã thành như vậy hơn nữa cũng không rời khỏi gian phòng này được cho nên ta đành ở lại đây." Thiếu nữ nói.

"Vậy người bình thường ăn ở nơi nào? Tại sao ta không cảm giác được khí tức của người?" Phong Dực hỏi.

Thiếu nữ không chút do dự dẫn theo Phong Dực đi vào bên trong tới cạnh một giá sách, nàng chỉ vào một quyển sách tên Thánh Linh nói: "Đây chính là tiểu gia của ta, chỉ sau khi tắt đèn ta mới có thể ra ngoài."

Phong Dực thò tay, ngón tay vừa chạm đến cuốn sách có chút cảm giác tê dại tựa hồ như chạm vào điện lưu. Hắn định lấy cuốn sách xuống nhưng lại phát hiện không thể nhúc nhích chút nào tựa như cuốn sách chính là sinh trưởng trên giá sách vậy.

"Đúng rồi, tiểu muội muội, người tên là gì?" Phong Dực suy nghĩ xoay chuyển hỏi.

"Ta tên là Lăng Tuyết Phổ Lạp Đức, vị ca ca này, còn người thì sao?" Thiếu nữ đáp, tựa hồ đối với việc quen biết Phong Dực thập phần hưng phấn.

Nghe được danh tự này Phong Dực không khỏi ngẩn ra, Phở Lạp Đức là họ của hoàng thất Thanh Long đế quốc, mà đại công chúa Thanh Long đế quốc tên gọi Lăng Sương Phở Lạp Đức, chẳng lẽ hai người là quan hệ tỷ muội.

Phong Dực liền hỏi lại thì quả thật là như thế, Lăng Sương là đại công chúa còn Lăng Tuyết là Ngũ công chúa. Lúc nói tới tỷ tỷ Lăng Sương giọng nói Lăng Tuyết mang theo một tia sợ hãi, điều này làm cho Phong Dực không khỏi hoài nghi Lăng Tuyết đột tử ở Đồ Thư Quán cùng nàng có hay không liên hệ, dù sao hẳn cũng hết sức rõ ràng mặt tối của hoàng thất, vì tranh sủng tranh quyền thì chuyện thủ túc tương tàn cũng rất bình thường. Cũng có thể do chuyện lúc trước, hẳn cảm giác đại công chúa kia bá đạo và lòng dạ sâu xa khó lường, không khỏi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất có thể a.

-----oO-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Khai Sơn Thủy Tổ Ma Pháp Tinh Thần Hệ

Bất quá, Phong Dực đột nhiên cảm giác như bỏ sót cái gì đó, hẳn lại lần nữa vươn tay sờ cuốn sách mà Lăng Tuyết dùng để ẩn thân, cảm giác tê dại kia lại lần nữa truyền đến, đồng thời ma khí trong cơ thể Phong Dực lại xuẩn xuẩn dục động.

"Quang minh khí tức?" Phong Dực không khỏi ngẩn ra, tuyệt đối không có nhầm, ma khí có khuynh hướng hắc ám cùng quang minh thiên sinh đối lập cho nên mới dục phát ma khí trong cơ thể theo bản năng chống cự.

Nhưng lại nói, một âm linh ẩn thân trong cuốn sách có quang minh khí tức, điều này cũng quá buồn cười đi, phải biết rằng quang minh khí tức chính là khắc tinh lớn nhất của vong linh a. Hơn nữa nhìn thân thể Lăng Tuyết đã hiện lên chân thật phần nữa, thân thể ngũ quan có thể thấy được rõ ràng mà âm linh chính là một loại gần như trong suốt, sẽ không phải là Lăng Tuyết hấp thu quang minh khí tức mà cưỡng đại bản thân chứ!

"Ca ca, ngươi còn không có nói cho ta biết ngươi tên là gì đó?" Lăng Tuyết thấy Phong Dực tự mình ngẩn ra không khỏi bĩu môi nói.

"Ta tên là Phong Dực." Phong Dực phục hồi tinh thần lại đáp.

"Vậy sau này ta gọi ngươi là Dực ca ca nha, ngươi có thể thường tới đây bồi ta nói chuyện phiếm không? Ta tính ra thường thường là một mình một người thật sự rất nhàm chán." Lăng Tuyết chờ đợi nói.

Thường là một người? Phong Dực chú ý tới mấy câu Lăng Tuyết vừa nói, nói cách khác nàng cũng có những lúc không ở một mình sao, nhất thời rất nhiều ý niệm xoay tròn trong đầu Phong Dực.

"Hào, bất quá hôm nay trời đã rất tối rồi, ca ca phải trở về." Phong Dực nói.

"Nhanh như vậy a, vậy cũng được, bất quá Dực ca ca nhất định phải thường đến thăm ta a." Lăng Tuyết không tha nói.

...

Trở lại khách điểm đã là lúc nửa đêm, Phong Dực đem việc này nói cho Ba Ba Thác nghe.

Ánh mắt Ba Ba Thác hiện lên một tia kinh dị nói: "Nếu thật sự là như thế thì nữ hài này trước kia nhất định là Tiên Thiên Quang Minh Thể, ta từng nghe một vị tiền bối nhắc tới người có Tiên Thiên Quang Minh Thể sau khi chết mà hóa thành âm linh sống dưới điều kiện nhất định có thể hấp thu quang minh nguyên tố để trọng tổ thân thể, một khi trọng tổ thành công có thể so với thiên thần tồn tại."

"Có thể so với Thiên Thần tồn tại?" Phong Dực cả kinh, Thần tộc Thiên Thần thực lực ngang với Ma tộc Thiên Ma, chẳng qua là cũng giống ma tộc, Thiên Thần trong thần tộc đã chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết, Thần vương hiện nay là Khâm Tu Tư cũng chỉ đạt tới cấp bảy Hồng Hoàng Chi Thần. Nhân loại cùng các đại chủng tộc khác thì càng thêm suy thoái, trước kia cửu tinh Pháp Thần hoặc cửu tinh Chiến thần thực lực chỉ kém Ma tộc Thiên Ma và Thần tộc Thiên Thần nửa điểm mà thôi, hiện tại cửu tinh Pháp Thần cửu tinh Chiến thần lại chỉ cùng cấp Ma tộc mười hai cánh Tử Ma.

"Cho nên ta cho rằng phía sau chuyện này nói không chừng có hắc thủ thao túng, cái chết của ngũ công chúa thoát nhìn rất kỳ lạ, giả thiết có người trước tiên mưu hại nàng sau đó lại trợ giúp nàng trọng tổ quang minh chi thể, lại thêm tiến hành khống chế, thử hỏi hiện tại trên đời ai có thể địch lại?" Ba Ba Thác vỗ bàn một cái lạnh giọng nói.

Phong Dực vừa nghĩ như vậy liền cảm thấy việc này rất có khả năng a. Lại liên tưởng lúc Lăng Tuyết nói về đại công chúa Lăng Sương giọng điệu sợ hãi, trong lòng hẳn nghĩ ngờ càng nhiều. Nếu thật sự là đại công chúa Lăng Sương ở phía sau màn thao túng mọi chuyện vậy thì nữ nhân này tâm tư quả thực

rất ác độc khiến người ta không rét mà run.

Chuyện xấu của Thanh Long để quốc hấn vốn không muốn quản, dù sao hấn thân mình còn lo chưa xong không hơi đâu đi lo chuyện bao đồng. Nhưng nếu nhân loại xuất hiện một tồn tại có thể so sánh với Thiên Thần thì đối với Ma tộc tuyệt không phải là việc tốt. Chẳng qua là nếu thật sự có hắc thủ phía sau màn thao túng mọi việc, hấn chỉ là một thành viên ma tộc nho nhỏ vậy có thể làm được gì chứ? Một khi thân phận bại lộ vậy sợ rằng hấn ngay cả một mảnh thịt vụn cũng không còn.

Nghĩ tới đây Phong Dực đột nhiên hiểu ra mình phải học một chút bản lĩnh khác để phòng thân nếu không chỉ dựa vào thân thể cường hấn hấn rất khó sống tiêu dao tự tại. Người ta nếu khi dễ hết mức mình lại không dám dùng ma lực vậy thì quá ức chế đi.

Nhưng hấn có thể học cái gì? Một thân ma lực của hấn đã sớm thấm vào huyết dịch cốt tủy, cho dù học được ma pháp hoặc đấu khí đến khi phát ra chắc chắn sẽ tiết ra ma lực ba động rất dễ dàng bị người phát giác.

Trong lúc bất chợt, Phong Dực đột nhiên nhớ lại Linh Hồn Cầm Âm của Liễu Yên Vân, loại công pháp này lấy âm điệu kỳ lạ cùng tần suất cộng hưởng nhất định sẽ tạo ra lực sát thương rất lớn, cho dù người phong trụ tinh lực cũng không có hiệu quả gì. Bất quá hiểu biết về loại âm luật này của Phong Dực không thể đạt tới trình độ tùy tâm sở dục, trước kia hấn chỉ là bởi vì tò mò học qua chứ không có ý định dùng làm thủ đoạn công kích chủ yếu, thế nhưng với tình cảnh bây giờ hấn lại cần phải nắm giữ loại âm luật này.

Nhân lúc bầu trời còn chưa sáng hấn Phong Dực lặng lẽ rời khỏi tử lâu.

Thanh Long thành lúc rạng sáng đèn đuốc sáng trưng, trên đường cái người mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng không ít, thật đúng là không hổ danh Bất Dạ Chi Thành.

Phong Dực đi tới khu vực ngoại thành, hấn tới một khu rừng tùng nhắm mắt đứng yên như một bức tượng điêu khắc. Qua một lúc lâu Phong Dực mới mở ra đôi mắt đen thâm thúy, hấn ngay tại chỗ nhổ một cây thảo điệp dài nhỏ đặt lên môi.

"Toe... toe..." (dg: không biết nên dịch âm thanh nó thối như thế nào hic hic hay là để oe oe nha) Thanh âm đơn điệu vang lên, lúc đầu không có một chút phản ứng gì nhưng ngay sau đó lá tùng xung quanh không gió mà bay lên, không lâu sau cường độ lay động ngày càng mãnh liệt cuối cùng lá tùng rơi xuống như mưa rất là trắng lẹ.

Phong Dực vừa thí nghiệm vài lần, có lúc thành công có lúc thất bại nhưng nói tóm lại thì số lần thành công ngày càng nhiều.

Đến khi bầu trời hừng sáng Phong Dực đã hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác huyền diệu, hấn dùng một cây thảo điệp dài nhỏ thổi lên một khúc nhạc rất ưu mỹ bình thản, không ngờ âm điệu lại hấp dẫn vài loại chim nhỏ kiếm ăn gần đó tụ tập trên các cành cây xung quanh, chợt nhìn lại một cái thì thấy chi chít hơn vạn con.

Thế nhưng Phong Dực biến đổi điệu khúc rất nhanh, thanh âm bén nhọn mang theo nồng đậm sát phạt chi khí khiến không gian tựa như bị ép lại, từng vòng âm ba tức khắc từ tiền âm biến thành ma âm. Tiếng rên rỉ của đám chim vang lên, từng con từng con từ trên nhánh cây rớt xuống như mưa, cuối cùng số chim bay thoát chưa đầy trăm con.

Phong Dực phục hồi lại tinh thần nhìn xác chim trên đất không khỏi có chút ngạc nhiên, ngay sau đó trong lòng hấn dâng lên một trận cuồng hỉ, ít nhất điều này cũng đủ chứng minh loại âm khúc quái dị này thổi lên cũng có lực sát thương rất lớn, hơn nữa chỉ cần trong phạm vi thanh âm bao trùm thì không có bất kỳ sinh vật nào có thể tránh khỏi. Càng làm hấn hài lòng chính là chỉ cần hấn động động miệng dịch nhân liền hồi phi yên diệt thực sự là sát nhân vô hình, muốn bao nhiêu dễ dàng liền có bấy nhiêu dễ dàng.

Thật ra thì hấn cũng không ngẫm lại, thổi loại âm khúc này sẽ hao phí tinh thần lực rất lớn nếu với tinh thần lực người bình thường sợ rằng cũng không thổi được một âm tiết. Chỉ có hấn một tên yêu quái trải qua luân hồi như cơm bữa mới có thể làm được dễ dàng không chút cố sức như thế.

Chẳng qua là mỗi lần đều cảm một phiền cây cỏ để thổi thật không phù hợp hình tượng anh tuấn cao lớn của hấn, lại nhớ tới cô gái thổi địch trong huyền cảnh lần trước Phong Dực liền quyết định sau khi vào thành sẽ mua một cây thủy địch, hấn là có thể so với trước kia phong tạo một chút.

Bất quá sau này nếu có người hỏi đây là công pháp gì thì nên trả lời thế nào đây? Mặc dù cùng Linh Hồn Cầm Âm của Kim Phượng Các "dị khúc đồng công chi diệu" (cách làm khác nhau cho ra kết quả giống nhau) nhưng âm luật này của hấn không chỉ có thể dùng trong nhạc khúc mà chỉ cần thuần thực thậm chí có thể dung hợp vào giọng nói, tiếng cười, tiếng hét, chỉ cần phát ra tiếng động là có thể vận dụng.

"Đây thuộc về loại công kích tinh thần thuật pháp, không bằng gọi là tinh thần ma pháp đi." Phong Dực thầm nghĩ.

Từ ngày này, Thần Phong Đại Lục lần đầu tiên xuất hiện chức nghiệp Ma Pháp Sư tinh thần hệ, Ma Hoàng Phong Dực Tát Đán vĩ đại cùng lúc trở thành khai sơn thủy tổ chức nghiệp Ma Pháp Sư tinh thần hệ.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Âm Dũng (Sóng Ngầm)

Ngự thư phòng trong hoàng cung Thanh Long đế quốc.

Lăng Sương một thân trường bào hóa hồng sắc ngồi trước bàn đọc sách phê duyệt đồng văn kiện, thoạt nhìn dường như là một đêm không ngủ.

Một lúc lâu Lăng Sương gấp một cái, cánh tay ngọc giờ lên duỗi cái lưng mệt mỏi, ngọc thổ đầy đà trước ngực lập tức nổi lên khiến người nhìn kinh tâm động phách.

"Ai, mệt chết ta." Lăng Sương đứng dậy lấy ra một hạt châu trắng như tuyết niệm mấy câu chú ngữ, hạt châu kia nổi lên một trận quang mang lấp lóe, nằng thoảng cái liền cảm giác thần thanh khí sảng, mệt mỏi tiêu tan như trời hạn gặp mưa.

Mấy tháng trước phụ thân của nàng, hoàng đế Thanh Long đế quốc Kiệt Tây Phổ Lạp Đức bởi vì bệnh tình không thể chữa trị mà qua đời, hoàng tử Khải Nhĩ Phổ Lạp Đức mới gần mười tuổi lên ngôi kế vị. Nhưng là hoàng đế tuổi còn nhỏ, lại có mấy vị hoàng thúc hoàng bá như hồ rình mồi ở bên làm đại công chúa nàng phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, có thể nói chân chính chương không giả Thanh Long đế quốc thực tế không phải là tiểu hoàng đế mà là Lăng Sương Phổ Lạp Đức.

Lúc này mặt trời mới lên, phía chân trời một mảnh đỏ rực, Lăng Sương Phổ Lạp Đức đứng dưới ánh bình minh trong mắt bắn ra thất thái hoa mang, loại uy nghi đầy tự tin này chỉ khi đứng ở đỉnh chúng sanh mới có.

"Thiếp thân vì nữ tử, hà nam cảm bi kiên?"(dgtá thân là nữ tử nhưng có nam tử nào dám so sánh) Lăng Sương thầm nghĩ, nàng tự tin Thanh Long đế quốc do nàng quản lý sẽ càng thêm huy hoàng, tự tin cho dù qua trăm vạn năm nữa trên sử sách vẫn lưu danh Lăng Sương Phổ Lạp Đức.

"Chờ đến lúc Khải Nhĩ trưởng thành liền đem trọng trách giao cho hắn, lúc đó hắn sẽ rất cảm kích ta." Lăng Sương nở nụ cười. Nàng không có phát hiện, hiện tại trong lòng nàng nghĩ như vậy nhưng sau khi nắm trong tay đại quyền khổng lồ cả đế quốc thì dục vọng quyền lực của nàng càng ngày càng không thể khống chế, đến lúc Khải Nhĩ trưởng thành nàng còn có thể dễ dàng giao ra quyền lực trong tay mình sao?

Lăng Sương căn bản không biết, quý dị thân ảnh ở trong góc ngự thư phòng đôi mắt lạnh như băng hiện lên một tia sát cơ nồng đậm nhìn nàng đứng dưới ánh bình minh.

"Công Chúa Điện Hạ, có một nữ nhân tự xưng Yêu Linh Nhi đệ tử Phong Vân Tông cầu kiến, trong tay nàng có giữ tín vật của điện hạ." Một gã hoàng gia cấm vệ quân chạy tới bẩm báo.

"Ừ, mang nàng vào đi." Lăng Sương mục quang chột lóe, nhàn nhạt nói.

Không lâu sau, Yêu Linh Nhi vô cùng yếu mị uốn éo eo thon đi đến thi lễ một cái nói: "Yêu Linh Nhi bái kiến Công Chúa Điện Hạ."

"Linh nhi tỷ tỷ cần gì phải đa lễ, muội muội thật không dám a." Lăng Sương cười tiến lên đem nàng đỡ dậy.

Hai người tay trong tay tiến vào ngự thư phòng giống như một đôi nhiều năm "khuê trung mật hữu" chi giao, nhưng sự thật tình cảm như thế nào cũng chỉ có tự các nàng biết.

"Thế nào?" Lăng Sương ngồi ở ngự tọa phía trên hỏi.

"Bẩm đại công chúa, mười vị hộ pháp Phong Vân Tông ta đã dùng mê hồn thuật khống chế hai." Yêu Linh Nhi đáp.

"Chỉ có hộ pháp? Năm vị trưởng lão đâu? Còn có vị Tiêu Tiêu sư muội được Phong Vân Tông trọng điểm bồi dưỡng thì sao?" Lăng Sương khẽ chau đôi mi thanh tú lại hỏi.

Uy nghi phát ra một cách tự nhiên nhất thời đem quan hệ thân mật bề ngoài của hai người phá hư mất.

"Thưa Công Chúa Điện Hạ, trưởng lão Phong Vân Tông không phải loại đệ tử như ta có thể dễ dàng nhìn thấy còn Tiêu Tiêu sư tỷ xưa nay sống ở Bách Hoa Cốc, nơi đó ta không thể đi vào cho nên. . ." Yêu Linh Nhi nét mặt sợ hãi nói.

Lăng Sương khi thể hòa hoãn lại thở dài nói: "Linh nhi tỷ tỷ, ngươi nên biết thời giờ của ta không nhiều, qua năm năm nữa là tới lễ trưởng thành của Khải Nhĩ, ta phải đem một đế quốc trên dưới thông suốt giao cho hắn nếu không ta thật thẹn với phụ hoàng trên trời có linh thiêng a. Phong Vân Tông mấy ngàn năm tồn tại đã thâm căn cố đế, hoàng quyền bọn họ cũng chẳng thêm để trong mắt, không chỉ như thế bọn chúng nơi nào cũng muốn hoàng quyền vì bọn họ phục vụ. Đây là Thanh Long đế quốc hoàng đế qua nhiều thế hệ đều không thể dễ dàng tha thứ, hoàng quyền hoàn toàn nắm trong tay Phong Vân Tông, khiến Phong Vân Tông phải vì hoàng quyền phục vụ, đây là nguyện vọng của phụ hoàng, ta nhất định phải làm được.

Yêu Linh Nhi quay đầu nhìn ánh mặt trời kim sắc bao phủ hoàng cung, nàng yếu mị lộ ra một nụ cười giễu cợt lạnh lùng: "Thật ra là vì chính mình mà thôi, cái gì mà vì đệ đệ vì phụ hoàng, ha ha lấy cớ thật là đường hoàng. Còn muốn khống chế cả Phong Vân Tông, đã tâm thật là lớn, Phong Vân Tông nếu

thật sự dễ dàng khổng chế như vậy, Yêu Linh Nhi ta còn lợi dụng ngươi được sao?"

...

Phong Dực đổi một bộ trường bào văn nhũ xanh nhạt đi nhạc khí điểm mua một cây thúy địch làm từ băng trúc ngàn năm mát ba vạn kim tệ, tóc đen tết lại ở sau ót, thoát nhìn thật sự có chút khí độ nhũ sĩ.

Trở lại chỗ ở, vừa mở cửa Phong Dực lập tức cảm thấy có cái gì đó không đúng, trong phòng có khí tức đã dấu lưu lại.

"Phong Dực huynh đệ, ta có việc gấp đi bắc bộ man hoang, đi không từ giả đợi khi trở lại xin uống ba trăm chén tạ tội, bảo trọng." Phong Dực cầm tờ giấy trên bàn nhướng mày.

Bắc bộ man hoang so với lãnh địa Tây Nam Ma tộc hoàn cảnh càng thêm ác liệt, nơi này có sa mạc Thạch Than Nghiễm Bồ không một ngọn cỏ, nơi đó là vùng đất Thủ Nhân tộc cùng Man tộc sinh sống. Hai tộc này đã tính hung tàn so với Ma tộc chỉ có hơn chớ không kém, họ thường xuyên tập kích thôn trang thành trấn của loài người vì vậy nơi đó được gọi là nhân loại cấm khu.

Nhưng là Ba Ba Thác tới đó làm gì? Rốt cuộc có chuyện gì gấp gấp mà ngay cả nói một câu cũng không kịp phải vội vã xuất hành? Là ai cùng hắn đánh nhau ở trong phòng? Phong Dực trong lòng nghi hoặc không khỏi có chút lo lắng, dù sao Ba Ba Thác cũng là bằng hữu đầu tiên của hắn ở thế giới loài người, hiện tại cũng chính là bằng hữu nhân loại duy nhất.

Một lát sau, Phong Dực đột nhiên nhớ tới Khuất Dịch, nha đầu kia còn thiếu hắn một tấm thượng khách hắc tinh tạc, hắn liền hỏi vị trí Khuất thị hội bán đấu giá rồi hướng nơi đó đi tới, đúng lúc hắn muốn xem Nhạc Vô Biên có hay không đem hoàng kim quyền trực đấu giá lấy kim tệ gửi vào kim tạc cho hắn, không biết được bao nhiêu kim tệ a. Thuận tiện sau đó mua một chút các loại quyền trực trông đề về vài ma pháp quyền trực dự phòng, "hữu bị vô hại" (phòng trước vô hại) bao giờ cũng tốt hơn.

Khuất thị hội bán đấu giá tại đế đô chính là tổng bộ, một đại lâu bảy tầng nằm trên đoạn đường phồn hoa, bảng hiệu kim quang lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người chú ý.

"Khách nhân tôn kính, phòng đấu giá ở lầu ba, lầu một lầu hai là đại sảnh giao dịch." Vừa vào cửa, một thiếu nữ rất xinh đẹp liền nghênh đón nhiệt tình mỉm cười nói, hàm răng trắng tinh hình dáng nhỏ nhắn cùng tư thái dễ coi làm cho người ta cảm thấy rất thư sảng.

Quả thật rất có đẳng cấp! Phong Dực trong lòng thầm khen, miệng lại ha hả cười nói: "Ta tìm Khuất Dịch để đòi nợ."

"Tìm khuất thiếu gia, xin ngài chờ một chút, ta đi hỏi xem thiếu gia có ở đây hay không?" Thiếu nữ vừa nói liền xoay người đi mất.

"Ha hả, cũng có chút ít tài nghệ nói chuyện." Phong Dực cười khẽ, hỏi một chút hắn có ở đây hay không, thật ra chính là muốn hỏi hắn rốt cuộc có muốn gặp hay không thôi.

Một lát sau cô gái kia đi tới nói: "Khuất thiếu gia ở lầu 7, mời ngài lên gặp."

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khuất Thiếu Gia? Khuất Tiểu Thư?

Cả lầu 7 toàn bộ để thông thành một gian phòng cực lớn, mọi thứ bài trí trong phòng đều rất cổ kính, đại khí mà không mất đi ưu nhã.

Khuất Dịch đứng ở cửa sổ chấp tay nhìn xa xăm, bóng lưng gầy gầy lộ ra vẻ nhu nhược thương cảm.

Phong Dực đi tới, "ba" một tiếng đưa tay khoác lên vai hắn cười hắc hắc nói: "Khuất đại thiếu gia, gia gia ngươi (1 câu chữ), lần trước ta gọi ngươi lại làm bộ như không nhận ra ta. . ."

Phong Dực vừa nói xong, Khuất Dịch tựa như con thỏ kinh hãi lui về phía sau hai bước, trên khuôn mặt điển đào chứng sanh hiện lên vẻ kinh sợ, tay nằng niết lan hoa chỉ cả kinh nói: "Ngươi, ngươi thật không có lễ phép, ta và ngươi rất quen thuộc sao?"

Nếu không phải nhận định Khuất Dịch là thân nữ tử thì nhìn bộ dạng làm dáng nam không ra nam nữ không ra nữ này của hắn chắc ngay cả cơm ăn hôm qua cũng nôn ra hết, nhưng mà, thay đổi này cũng quá lớn đi, Phong Dực trong lòng có dự cảm bất hảo.

"Ồ Ô Giang thành người còn thiếu ta một vật, người sẽ không quên chứ." Phong Dục vừa nói vừa đánh giá Khuất Dịch trước mặt, không sai, bộ dạng giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả nốt ruồi son nhỏ nhỏ bên tai trái cũng giống nhau, chẳng qua là ánh mắt kia. . .

"Ô Giang thành? Người nói gì, Khuất thị chúng ta mặc dù có phân bộ bán đấu giá ở nơi đó nhưng ta chưa từng đi tới đó." Khuất Dịch bực bội nói, nhưng vừa nói xong sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, nghi thanh hỏi: "Người nói tại Ô Giang thành từng gặp ta, là một người hình dáng giống ta như đúc?"

Phong Dục lúc này đã nhìn ra chút manh mối, ở Ô Giang thành hẳn gặp Khuất Dịch vô cùng xinh đẹp, khí chất cử chỉ cực kỳ ưu nhã, phong thái nhanh nhẹn, ánh mắt ôn hòa nhưng nội liễm khí thế lẫm lẫm. Còn người này mặc dù cùng nàng bộ dạng giống nhau như đúc, trên người cũng có khí chất ưu nhã của đại gia tộc nhưng giọng nói động tác hết sức nữ tính, ánh mắt lại dịu dàng ướt át, quan trọng nhất là trên người hần người thấy mùi Thanh Phong lộ chứ không có hương vị xử nữ thơm ngát.

"Người có một muội muội song sinh?" Phong Dục chợt hiểu ra, từ đầu tới đuôi chính là bị nha đầu kia lừa gạt.

"Đi, người biết nha đầu Khuất Nguyệt kia là nữ nhi? Nàng trước kia thường xuyên dùng thân phận của ta nhưng không người nào có thể nhìn ra nha, là nàng nói cho người sao, xem ra quan hệ của nàng với người thật sự không đơn giản." Khuất Dịch lắc nhai nói.

"Vậy người là nam hay nữ?" Phong Dục đảo cặp mắt hỏi.

"Nói nhảm, Bỏ thiếu gia đương nhiên là nam nhân? Ta nếu thành nữ nhân thì mấy tâm can bảo bối của ta chắc cũng muốn tan nát cõi lòng a." Khuất Dịch tay niết lan hoa chỉ phẩy trước mặt Phong Dục một cái, một cơn gió mang theo mùi thơm lan tới, lúc trước ở trên người Khuất Nguyệt (nguyên văn là Khuất Nguyệt nhưng có lẽ phải là Khuất Dịch mới đúng) thì còn cảm thấy dễ ngủ, chẳng biết tại sao hiện tại trong dạ dày như phiền giang đảo hải, nữ nhân để đồ mặt bị mù a, loại ảo là như thế này mà cũng có người ái mộ, tìm nam nhân hay tìm tỷ muội a.

"Đúng rồi, Khuất Nguyệt nha đầu kia thiếu người thứ gì? Ta thay nàng trả là được." Khuất Dịch lúc này tựa như rất quen thuộc đi tới khoác tay lên vai của Phong Dục.

Phong Dục không chút dấu vết né ra nói: "Nàng thiếu ta một tấm thượng khách hắc tinh tạp. . ." Còn có một lão bà, người có trả được không? Phong Dục trong lòng nói thêm một câu.

"Cái này thực dễ dàng thôi, người nếu còn có cái gì cần bản thiếu gia nhất định hỗ trợ hết sức." Khuất Dịch cười nói, một nụ cười quyền rũ khiến Phong Dục toàn thân da gà vừa lặn lại lần nữa xuất hiện.

Phong Dục đem các loại ma pháp quyền trục trống cần thiết nói ra, không lâu sau một tấm thượng khách hắc tinh tạp cùng một đồng ma pháp quyền trục trống đã bày tại trước mặt hắn.

Phong Dục khoát tay một cái đem đồng đồ trước mặt thu vào trong không gian âm sát tâm ti giáp.

Khuất Dịch đứng bên cạnh ánh mắt chợt lóe, xem ra vị bằng hữu này của muội muội thực không đơn giản a, không biết ma pháp quyền trục trống này là chính bản thân hắn dùng hay là mua cho người khác, theo nhãn quang nhìn người của hắn thì tám chín phần mười là chính bản thân hắn dùng.

Lúc này Khuất Dịch đột nhiên nhớ tới một đoạn thời gian trước, chi nhánh ở Ô Giang thành có bán đấu giá một ma pháp quyền trục cấp Hoàng Kim, nghe Nhạc chương quý nói là một thanh niên tên Phong Dục bán ra, diện mạo hần miêu tả cùng nam nhân trước mặt này tựa hồ không sai biệt lắm. Khuất Dịch trong lòng vừa động lập tức hỏi: "Ta còn chưa biết người tên là gì a?"

"Ta tên Phong Dục, Khuất thiếu gia, đa tạ người đã hỗ trợ, ta còn có việc nên phải đi trước." Phong Dục không muốn ở lại nơi này thêm một khắc nào, tên Khuất Dịch này thật sự rất yêu mị, hình dáng xinh đẹp thì cũng thôi đi nhưng ngay cả tính cách cũng nữ hóa như vậy thì thực khiến hắn chịu không nổi, nữ nhân thích hắn khẳng định khẩu vị có vấn đề.

Khuất Dịch "Đôi mắt đẹp" sáng ngời kéo Phong Dục lại nhiệt tình nói: "Thì ra người chính là người gửi bán ma pháp quyền trục cấp Hoàng Kim ở Ô Giang thành Phong tiên sinh sao, đây chính là trong lịch sử bán đấu giá thu được số kim tệ cao nhất từ trước tới giờ 'ba nghìn chín trăm vạn kim tệ' a, trừ đi phí thủ tục năm phần trăm, hiện tại kim tệ còn lại hẳn là đã chuyển vào kim tạp của người."

Phong Dục như bị điện giật rụt tay lại đặt ở sau lưng lắc lắc miễn cưỡng cười nói: "Khuất thiếu gia, ta thực sự có chuyện, tái kiến."

"Vậy ta cũng không cưỡng cầu, để ta tiễn người." Khuất Dịch tựa hồ cũng nhìn ra Phong Dục không muốn ở lại, tự mình tiễn đến tận cửa lầu một.

"Đúng rồi, Phong tiên sinh, mười ngày sau Khuất thị hội bán đấu giá sẽ cử hành một buổi đấu giá lớn, đến lúc đó sẽ đấu giá rất nhiều kỳ trân dị bảo mong Phong tiên sinh có thể tới tham gia." Khuất Dịch vừa nói vừa đưa tay vén tóc bên tai về phía sau.

"Có thời gian nhất định sẽ tới." Phong Dục thấy động tác này khoe miệng không khỏi một trận co quắp, hắn nói xong một câu này liền chạy trốn chết tựa hồ phía sau có dã thú hung mãnh đuổi theo hắn vậy.

Khuất Dịch nhìn bóng lưng Phong Dục khuôn mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, một lúc sau mới quay người lại trong miệng lẩm bẩm nói: "Thật là không biết thường thức, nam nhân xinh đẹp như ta vốn không phải là người trong thể tục, vẫn là mấy tiêu bảo bối của ta hiểu ta thôi."

Mấy lời này đúng lúc bị một nam nhân viên nghe được, hắn lập tức chạy thẳng vào phòng vệ sinh ối mắt nửa ngày.

Phong Dực thở ra một hơi trọc khí, lau mồ hôi, thế gian này thật đúng là thiên kỳ bách quái loại người nào cũng có a, có nữ tử tính cách thô lỗ có nam tử âm nhu tới mức phát run, đều làm cho người ta không chịu nổi.

Tùy tiện tới một quán cơm ăn thật no sau đó Phong Dực đổi lại y phục đi về phía hoàng gia Đồ Thư Quán. Hắn trực tiếp chạy thẳng tới tầng dưới cùng, đi tới trước cuốn sách Lăng Tuyệt ẩn thân Phong Dực phóng ra ý thức cảm ứng nhưng lại phát hiện không thể tiến vào bên trong, hắn liền quay sang cầm mấy cuốn sách lần trước chưa xem xong tiếp tục đọc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân từ xa đến gần, một thân ảnh mặc ma pháp bào hòa hồng sắc như một đoàn hỏa diễm xuất hiện ở xuất hiện ở trước cửa.

"Vẫn có người đến tầng này sao?" Phong Dực trong lòng nghĩ, hắn theo bản năng ngẩng đầu vừa lúc thấy một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn về phía mình, hai người nhất tề cả kinh.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Roi Da, Cây Nén

Lăng Sương tuyệt đối không nghĩ sẽ gặp nam nhân này tại đây, suốt hai mươi năm nay, hắn là nam nhân duy nhất có thể làm cho nàng nhớ mãi không quên.

Thân là đại công chúa Thanh Long đế quốc nàng từ nhỏ đã nhận mọi loại sủng ái, hơn nữa nàng có một nụ cười "nhất tiểu khuynh thành", một khuôn mặt, dáng người làm nữ nhân trong thiên hạ phải ghen tỵ, nam nhân yêu thích nàng nhiều không đếm hết, thế nên nàng có cao ngạo một chút cũng là bình thường. Nhưng là, nàng từ nhỏ không chỉ có triển lộ ra ma pháp thiên phú mà đối với trị quốc an dân sách lược cũng rất nhanh nhạy làm cho phụ hoàng Kiệt Tây Phổ Lạp Đức của nàng thường than thở vì sao nàng lại là thân nữ nhi, nếu nàng là một hoàng tử thì người kế vị chắc chắn không ai thích hợp hơn nàng. Cho nên nội tâm của nàng rất cảm phiền vì sao địa vị nữ nhân so với nam nhân lại thấp hơn chứ? Nữ nhân vì sao không thể làm hoàng đế? Những điều này khiến nàng đối với nam nhân có bản năng bài xích và xem nhẹ, nam nhân xung quanh nàng chưa từng có ai dám trái ý nàng.

Thế nhưng khi ở Ô Giang thành tên nam nhân này dễ dàng bắt được mấy tên nàng phái đi theo dõi hắn, không những thế lại còn tiện thể gửi lời cho nàng rằng nếu có dịp tới Thanh Long thành nhất định sẽ cùng nàng vui vẻ "làm" thượng một tràng. ('Nhất định phải cùng nàng chơi đùa vui vẻ' đây là bản dịch chương 13 dịch ra nhưng assassins thích để 'làm' thượng một tràng hơn hehe). Hắn dám dùng ánh mắt khinh thường cùng ngữ khí ngông cuồng như thế với nàng.

Chính là câu này làm cho nàng đến nay vẫn canh cánh trong lòng, mỗi khi nhớ tới liền cực kỳ tức giận, hiện tại thì tốt rồi, tên nam nhân này lại dám xuất hiện trước mặt nàng, nàng có nên hay không thực hiện lời nói của bản thân đem "cái" dụng cụ "làm" của hắn cắt phăng đi (haha đọc chương này hải đây, nhìn tên chương: roi da, cây nén là thấy ảo rồi hé hé)

Lúc này trong lòng Phong Dực thầm kêu xui xẻo, mặc dù lúc trước đại công chúa này dùng khăn che mặt nhưng ánh mắt của nàng cùng khí tức trên người cũng không thay đổi. Bất quá đế quốc đại công chúa này bộ dạng cũng không kém, nếu ôn nhu một chút vậy thì càng hoàn mỹ.

Lăng Sương chậm rãi đi tới trước mặt Phong Dực, đôi môi đỏ mọng kiều diễm khẽ nhếch lên mang theo thần thái đắc ý.

"Nghe nói, ngũ công chúa Lăng Tuyệt điện hạ năm đó chính là chết đột ngột ở đây, đại công chúa điện hạ chính là tới đây để tưởng nhớ một chút tình tỷ muội sao?" Không chờ Lăng Sương khai khẩu Phong Dực đã đột nhiên ngả người về sau tựa lưng vào ghế, hai chân gác lên thân nhiên nói.

Lăng Sương thân thể mềm mại nhất thời cứng đờ lại, đôi mắt màu nâu xạ ra mực quang sắc bén, trên người hỏa hệ ma pháp khí tức cũng bắt đầu dừng động lên.

"Làm sao, ngươi muốn đốt Đồ Thư Quán này à? Hay là ngươi muốn giết người diệt khẩu?" Phong Dực cười hi hi nói.

Lăng Sương nhìn Phong Dực một cái khuôn mặt lộ ra vẻ châm chọc nói: "Ta không biết ngươi tại sao lại biết Lăng Tuyệt? Bất quá nghe ý tứ lời này của ngươi, chẳng lẽ ngươi cho rằng Lăng Tuyệt chết là do ta làm?"

"Ân, không phải, chỉ có trời cùng người trong cuộc mới biết, ta chỉ là nhắc tới như vậy thôi, ngươi tại sao vừa rồi lại phản ứng mạnh như thế." Phong Dực nói.

"Hừ, tự cho là đúng, bản cung không thèm lãng phí nước miếng, ngươi nên biết điều một chút đi theo ta hay để ta gọi hộ vệ đến đem ngươi đi?" Lăng

Sương lộ ra một tia hưng phấn mỉm cười, trong khoảng thời gian này cả ngày bận bịu quốc sự cuối cùng nàng cũng tìm được thứ để tiêu khiển một chút.

Đúng lúc này Phong Dực đột nhiên quý mị bật dậy, trong chớp mắt hần lao tới phía sau Lăng Sương, đại thủ như kềm sắt bám trên cổ nàng cười hắc hắc nói: "Người nên biết điều một chút để cho ta đi hay là để ta đánh người ngất xỉu lột hết y phục của người sau đó mới đi ra ngoài?"

Thanh âm chưa dứt, trên người Lăng Sương đột nhiên toả ra một trận hồng quang, Phong Dực chỉ cảm thấy bàn tay bám ở cổ nàng bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh bật ra. Cùng lúc đó một đội cấm vệ võ trang đầy đủ đi vào bảo hộ trước mặt Lăng Sương.

Phong Dực nhìn lối ra bị một tầng quang mang thổ hoàng sắc bao phủ lại, mấy cung đình ma pháp sư mặc ma bào hoa lệ xuất hiện ở bên ngoài, hần biết mình không thể lương thiện được. Phong Dực vốn là định thổi một khúc Sát Phá Lang sau đó mạnh mẽ xông ra, bây giờ nhìn lại thật sự không có khả năng, muốn xông ra ngoài được thì trừ khi hần ngưng xuất ma dực.

"Hiện tại người hần là đã biết đâu mới là lựa chọn sáng suốt." Lăng Sương cười hết sức vui vẻ.

Trên tay Phong Dực thanh quang chợt lóe, một khối ngọc bội màu xanh liền xuất hiện ở trong tay, hần vuốt vuốt Thanh Long ngọc bội không chút sợ hãi nói: "Nghe nói Thanh Long ngọc bội này đại biểu đương kim hoàng đế Thanh Long đế quốc, như vậy hiện tại ta muốn đi ra ngoài các người còn muốn ngăn trở sao."

Phong Dực cầm Thanh Long ngọc bội thân nhiên xuyên qua đám hộ vệ, đi tới cửa ra hần trách mắng mấy tên cung đình ma pháp sư: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau hủy bỏ cấm chế, hay là các người coi thường đương kim bệ hạ phải không?"

Mấy tên cung đình ma pháp sư căng thẳng nhìn đại công chúa, đối với tình hình đế quốc rối cuộc là nằm trong tay người nào bọn họ đều biết rõ, nhưng là nếu công khai miệt thị uy nghiêm của hoàng đế thì đây chính là đại tội tru di cửu tộc a. Bọn họ thấy đại công chúa không có biểu hiện gì liền định triệt hồi cấm chế để Phong Dực đi ra ngoài.

"Người này phi lễ với bản cung đoạt đi Thanh Long ngọc bội hoàng đế tặng, còn không mau bắt lại." Đúng lúc ấy thì Lăng Sương đột nhiên tự xé mấy mảnh ma bào trên người mình sau đó lạnh giọng nói.

Phong Dực nắm chặt quyền đầu, từng gặp người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

...

Trong tâm cung của Lăng Sương, Phong Dực toàn thân bị chế trụ nằm trên mặt đất thành hình chữ đại (大) không thể nhúc nhích. Lăng Sương thân thể lún xuống trên chiếc ghế mềm mại vừa uống trà vừa xem sách.

Phong Dực tựa hồ như không để ý bản thân đã là cá nằm trên thớt, đôi mắt đen của hần chăm chú nhìn đôi chân không đi tất đẹp đẽ của Lăng Sương. Hần phải thừa nhận, nàng có một đôi chân cực phẩm trắng như tuyết mịn màng.

"Đẹp không?" Lăng Sương để quyển sách trên tay xuống, chân ngọc dẫm lên mặt thảm mềm mại chậm rãi đi tới bên người Phong Dực.

"Không tệ, chỉ là có chút đáng tiếc." Phong Dực thở dài nói.

"Đáng tiếc cái gì?" Lăng Sương hỏi, lúc này hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của nàng, trong mắt của nàng Phong Dực giống như một món đồ chơi hình người, nàng có thể thông thả chơi đùa một chút bù lại những ngày làm việc mệt mỏi.

"Đáng tiếc chủ nhân đôi chân này thật sự chẳng ra gì, thật là mình châu long đóng a." Phong Dực nói.

"Khanh khách, người nói không sai, chủ nhân của nó không chỉ chẳng ra gì, ta nghĩ người rất nhanh sẽ biết thôi." Lăng Sương cười duyên nói.

"Ta đang chờ." Phong Dực ánh mắt chớp chớp.

"Ta nhớ lúc trước người ở Ô Giang thành nói khi nào đến Thanh Long thành sẽ cùng ta vui vẻ chơi đùa một hồi phải không?" Lăng Sương lộ xuất nụ cười mê người, thân thể nghiêng về phía trước, bộ ngực cao vút cách mặt Phong Dực chưa đầy mười tấc.

"Ha ha, người nếu đã biết thì sao còn hỏi lại." Phong Dực ngửi thấy một mùi thơm đậm đà, nghe nói nữ nhân mùi hương trên thân thể càng nồng thì yêu cầu sinh lý càng mạnh, nữ nhân này sẽ không cưỡng ép hần làm bạn xxx chứ, hay là còn muốn dùng tới roi da, cây nến làm đạo cụ?

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Kể Chơi Lửa Nhất Định Tự Thiêu

Lăng Surong buông mái tóc dài xuống, nhìn con mắt của hắn sâu thẳm lạ thường, bên trong dường như bùng cháy lên hai ngọn hỏa diễm, nàng đắc ý cười.

“Động tâm rồi sao? cho ngươi thêm chút cảm giác mạnh, hy vọng ngươi nhớ kỹ cảm giác này bởi sau này ngươi sẽ không có cơ hội cảm nhận loại cảm giác này nữa.” Lăng Surong đắc ý cười lên thành tiếng, không ngờ việc trả thù nam nhân này lại làm cho nàng vui vẻ đến thế

“Nếu đem y phục của ngươi cởi hết, ta nghĩ cảm giác của ta càng thêm mãnh liệt. Nếu ngươi muốn, ta không ngại cho ngươi cười một hồi.” Phong Dực cười tà ác, con mắt hắn như thể nhìn thấu cơ thể mềm mại của Lăng Surong.

Lăng Surong chỉ cảm thấy từ phía dưới truyền đến cảm giác tê dại, toàn thân như có một bàn tay vô hình chạm vào, trong lòng nàng không khỏi xấu hổ, lấy ra một viên dược hoàn màu hồng, hừ lạnh nói: “Ngươi cứ mơ tiếp giấc mơ của ngươi đi, sợ sau này ngươi không có tâm tư mơ tới nữa đâu”

“Đây là cái gì? Nộ long sinh tinh hoàn hả” Phong Dực ha hả cười hỏi.

“Hắc Hắc, ngươi ăn đi rồi sẽ biết.” Lăng Surong vươn ngọc thủ lên định mở miệng Phong Dực ra, không ngờ Phong Dực nhanh như tia chớp há miệng, đầu lưỡi quét lên trên ngón tay nàng.

Lăng Surong sợ hãi vội rút tay về, không nghĩ tới Phong Dực lại tà ác như thế, hắn đến lúc này vẫn còn muốn chiếm tiện nghi nàng.

“Hi hi, sợ xuất sớ xuất thôi, ta chỉ là định tự mình há miệng, muốn giúp ngươi bớt khó khăn thôi.” Phong Dực cười nói, trên đầu lưỡi vẫn còn lưu lại một chút cảm giác mềm mại.

Lăng Surong cố gắng kiềm chế lửa giận, thừa dịp Phong Dực đang nói liền đem viên dược hoàn nhét vào trong miệng của hắn.

Thuốc này có một hương vị nồng đậm, bỏ vào miệng lập tức trôi xuống họng. Nhất thời, một cỗ hỏa diễm mãnh liệt trong bụng bốc lên khiến lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt.

Trời ạ, thật đúng là xxx, ngươi chưa thỏa mãn dục vọng, cũng không cần cho ta ăn cái này, bằng vào cơ thể ta ứng phó ngươi vậy là đủ rồi.” Phong Dực oa oa hét lớn.

Lăng Surong ôm gối ngồi xuống tấm thảm, nhìn thấy chỗ kín Phong Dực trong nháy mắt nhô lên cao như một cái lều vải lập tức khuôn mặt liền đỏ lên. Cung đình mật dược này rất hữu hiệu a, nàng còn nhớ rõ lúc ra lệnh điều chế loại thuốc này tên cung đình dược sư trên mặt biểu tình kinh ngạc như thế nào.

“Ngươi không phải muốn làm ta sao? Lại đây.” Lăng Surong trong lòng dâng lên một trận thích thú khó hiểu, gần đây nàng luôn phải tự kiềm chế bản thân chừng mực chứ không như lúc này được thoải mái phóng túng chơi đùa. Lăng Surong ngồi thẳng lên, kiều đồn nhô cao, ngực ưỡn ra tạo nên những đường cong thập phần mê hoặc.

Đề ta phóng túng một lúc. Lúc này trong lòng Lăng Surong nghĩ thầm

Phong Dực khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, hắn nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy thân thể nàng.

"Sắc tức là không, không tức là sắc, vạn vật giai không." Phong Dực trong lòng thầm niệm, bên tai như có thiên âm vang lên.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn thanh sắc quang mang từ từ giúp hắn thoát khỏi cảm chế, chỉ một chút nữa là hắn có thể khôi phục tự do.

Lăng Surong thấy thân thể Phong Dực bắt đầu run rẩy, sắc mặt đỏ lên như hỏa diễm, thế nhưng vẻ mặt hắn lại rất bình thản, dường như ý thức cùng với thân thể của hắn đã tách ra vậy.

Khoái cảm trả thù trên mặt Lăng Surong giảm đi rất nhiều, nàng tìm một cái kéo sắc nhọn rồi tức giận nói: “Ngươi tốt nhất là mở mắt ra nếu không cái gậy xấu xí phía dưới của ngươi ta sẽ cắt thành hai đoạn !”

Khỏe miệng Phong Dực co rút lại một cái liền mở mắt ra, hắn cần thêm một chút thời gian để giải khai cảm chế, trước lúc đó hắn không muốn biến thành thái giám.

“Nhìn bản cung không được nhắm mắt bằng không ta lập tức cắt ngươi, cho ngươi sau này ở trong cung làm thái giám.” Lăng Surong uy hiếp nói, thực ra nàng đã xác định sau khi chơi đùa chán sẽ cho cái phía dưới của Phong Dực một nhát, lời của mình đã nói tại sao lại không làm gì hết chứ?

Nhìn thấy ánh mắt Phong Dực quả nhiên nhìn lên thân thể mình, Lăng Surong quẹo rừ cười xoay đầu một cái khiến mái tóc tung ra, nàng đem vạt áo kéo xuống lộ ra xương quai xanh cùng bờ vai trắng nõn, phía dưới là một mảng da thịt như trắng như tuyết với cái áo lót màu hồng nhạt.

Kỳ thực tại Thần Phong đại lục, nữ tử mặc quần áo để lộ ra vai, cánh tay hay một vài thứ gì đó thập phần bình thường. Đến mùa nóng đi trên đường tùy ý đều có thể thấy các nữ nhân ăn mặc rất mát mẻ. Đặc biệt Tinh Linh tộc mỹ nữ tôn sùng tự nhiên thì ngay cả cặp đùi trắng nõn và khe ngực cũng đều lộ

lộ ra ngoài. Lăng Sương chỉ lộ ra một chút thể này thực không đáng tính là gì nhưng trong hoàn cảnh này, với tình trạng bây giờ của Phong Dực lại là mê hoặc trí mạng.

Phong Dực ánh mắt vốn bình lặng nhất thời biến thành nộ hải cuồng triều, tuyến phòng ngự cuối cùng trong nháy mắt sụp đổ.

“Ngươi đang đùa với lửa đó.” Phong Dực tức giận nói.

“Không, đây là bốn cung đang phóng hỏa đốt chết ngươi.” Lăng Sương cười khanh khách nói.

“Thiếu gia ta 'lâm' chết ngươi.” Phong Dực mở miệng rít ra mấy chữ.

“Khanh khách, lại đây!” Lăng Sương cười đến mức rung cả người.

Chỉ là Lăng Sương vừa cười xong, đột nhiên trên người Phong Dực quang mang bạo phát, hần như tia chớp hướng phía nàng lao tới.

Lăng Sương tiếng cười ngừng lại, tuy rằng đột nhiên có chút kinh hãi nhưng nàng lúc này cũng không quá khiếp sợ, nàng có bảo vật hộ thân, gia hỏa này chẳng nhẽ không nhớ?

Phong Dực như một viên đạn lao lên người Lăng Sương đè nàng ngã trên mặt đất.

Lúc này Lăng Sương đột nhiên cảm thấy mình không thể cảm ứng được hộ thân thủ trạc nữa, liên hệ với nó không ngờ lại bị chặn đứt, điều này có nghĩa là nó đã rời khỏi thân thể mình.

“Thả ta ra! Có ai không!.” Lăng Sương lúc này mới cảm thấy sợ hãi, nàng không ngờ chính mình phóng hỏa lại để lửa đốt lên người mình.

“Ngươi quên rằng ngươi đã hạ cấm chế tâm cung này sao? Hắc Hắc, ngươi đã muốn thiếu gia ‘lâm’ ngươi nếu thiếu gia ta mà từ chối thì thật bất kính.” Phong Dực kiểm chế cũng đã tới cực hạn, vừa nói xong bàn tay hần liền nắm vạt áo nàng dùng sức xé ra, sau đó chiếc áo lót hồng nhạt cũng cùng chung số phận bay là tả trên không trung, một đôi ngọc nhũ cao vút lập tức hiện ra.

Phong Dực hai tay chộp tới, cảm giác mềm mại mịn màng như chất xúc tác khiến được lực trong cơ thể hần bốc lên ngàn ngút, miệng hần thô bạo cắn tới, đầu lưỡi tiến vào trong miệng Lăng Sương cuốn lấy đầu lưỡi của nàng.

Lăng Sương cả người cứng đờ, nàng là một ma pháp sư, bị Phong Dực một tên ma tộc thân thể cường hãn biến thái không chế đè xuống thân hạ thật sự là hoàn toàn không thể phản kháng, chỉ là nàng đến giờ vẫn không rõ tại sao hộ thân thủ trạc lại biến mất chứ?

Trong lúc hoảng hốt Lăng Sương cảm giác thân thể mình như phát sốt, rốt cuộc nàng không tự chủ được ý thức bắt đầu thuận theo ý muốn xâm lược của Phong Dực. Nàng không biết rằng trong nước bọt của Phong Dực cũng có chứa được lực, coi như chính nàng tự gieo quả đắng cho mình nếm. Đột nhiên hạ thể truyền đến một trận xé rách đau đớn, lòng nàng bỗng nhiên run lên, nàng biết mình đã vĩnh viễn mất đi cái quý giá nhất của thiếu nữ, hai hàng nước mắt vô thức chảy ra. Nhưng lập tức ý thức nàng lại mê đi cùng khoái cảm, bất giác âm thanh rên rỉ không tự chủ được vang lên từ trong miệng nàng khiến chính nàng cũng phải đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đại Ca, Ta Sùng Bái Ngươi Quá

Trong bóng đêm hoàng cung như một con quái thú không lồ ngủ đông, cho dù đang ngủ say con quái thú vẫn mang một vẻ oai nghiêm lâm liệt.

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua khe cửa nhìn trộm xuân sắc bên trong.

Đôi mắt Lăng Sương mơ màng mở ra, hạ thể truyền đến cảm giác đau đớn khiến nàng lập tức tỉnh táo lại, từng đoạn cảnh tượng hiện lên trong đầu, cảm giác linh hồn như bay trên mây cùng với âm thanh rên rỉ van cầu kia lúc này lại giống như khắc rõ ràng ở trong đầu nàng.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên liền thấy Phong Dực đang ngắm nhìn thân thể trần truồng của mình như thể thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, ánh mắt của hần khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Lăng Sương cảm thấy trong đầu một trận tê dại, tâm tình nhất thời không thể khống chế, làn da trắng nõn không chút tỳ vết chợt hồng lên, ma pháp nguyên tố hòa hệ trong không khí đột nhiên dao động kịch liệt khiến nhiệt độ tăng vọt. Nhưng khi nàng nhìn đến cuốn sách trong tay Phong Dực về mặt lại chợt biến đổi, im lặng một hồi lâu, tâm tình nàng dần dần bình tĩnh lại.

Phong Dục nhú mảy nhìn quyển sách tên "Quốc sách " trên tay, bên trong là một bản viết tay từ đầu đến cuối, nét chữ rồng bay phượng múa mang theo một cỗ khí thế bàng bạc. Cuốn sách ở cạnh giường của Lăng Suong đã rất cũ nát, hiển nhiên nàng thường xuyên đọc nó. Đây vốn là giảng cách trị quốc, nội dung bên trong có những nhận xét thực sự "Nhất châm kiến huyết" (nghĩa là nói đúng vào vấn đề trọng yếu), kiến giải về thế cục các quốc gia trên đại lục như nằm trong lòng bàn tay.

Lăng Suong mặc xong xiêm y nhưng đầu tóc vẫn còn rối bù, trên người lại như có thêm một chút hương vị phong tình đàn bà. Nàng đi tới trước mặt Phong Dục giặt lại cuốn sách trên tay hần rồi bình thản nói: "Ngươi đi đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa."

"Làm sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn đem ta lột da rút gân nấu cháo à?" Phong Dục không chút để ý tựa lưng vào ghế dựa mềm mại ngạc nhiên hỏi.

Lăng Suong liếc Phong Dục một cái, mở miệng nói: "Phụ hoàng ta từng nói qua, mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm với những việc mình làm, ta định trả thù làm nhục ngươi nhưng lại đánh giá ngươi quá thấp ngược lại đem chính mình tự thiêu, ta dù không cam tâm thì cũng đã tự nuốt quả đắng."

Nói tới đây Lăng Suong bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt có chút phức tạp nói tiếp: "Ta rất muốn giết ngươi, đem ngươi băm thây vạn đoạn, nhưng ngươi dù sao cũng là người đàn ông đầu tiên của ta. . . Cho nên, ngươi đi đi, sau này đừng để ta nhìn thấy mặt ngươi."

Phong Dục không nghĩ tới Lăng Suong sẽ nói như vậy, hần tưởng là nàng nhất định sẽ hết sức tức giận chỉ hận không thể đem mình giết chết ngay lập tức, Phong Dục chưa từng nghĩ sẽ có kết quả như vậy, khiến cho hần hết sức bất ngờ.

"Ngươi tựa hồ còn chưa có hồi ý kiến của ta nha." Phong Dục đột nhiên cười nói.

"Đừng có được tiện nghi lại còn khoe mẽ, ngươi nên nhận lúc ta chưa thay đổi chủ ý rút ngay đi." Nộ khí của Lăng Suong vốn đang bị kiềm chế lại bắt đầu cuộn lên, tên khốn kiếp xấu xa này thật là không biết tốt xấu, hần thật muốn ép ta giết nam nhân đầu tiên có quan hệ thân mật sao?

Phong Dục đi đến trước mặt Lăng Suong, đột nhiên đưa tay ôm eo nàng, kéo nàng sát vào lồng ngực mình, cúi xuống dùng thanh âm trầm thấp nói: "Ta là người có tính chiếm hữu rất lớn, đặc biệt là đối với nữ nhân, nữ nhân mà ta đã chạm qua tuyệt không cho phép người khác đụng đến, cho nên, ngươi hay là biết điều một chút làm nữ nhân của ta đi."

Lăng Suong cổ sức gãy giữa nhưng không chút hiệu quả, gương mặt lạnh lùng nói: "Muốn ta làm nữ nhân của ngươi cũng không phải là không thể được, bất quá ta cũng giống ngươi, ham muốn chiếm hữu rất mạnh, nam nhân của ta sẽ không cho phép nữ nhân khác đụng vào, ngươi nếu có thể làm được ta liền làm nữ nhân của ngươi, hơn nữa vĩnh viễn cũng không để cho nam nhân khác đụng vào."

"Không được." Phong Dục gọn gàng dứt khoát nói.

"Vậy còn có chuyện gì để nói, buông ra." Lăng Suong nghiêng răng nói, thật ra thì nàng sở dĩ nguyên ý tiếp nhận Phong Dục cũng không phải là vì thất thân cho hần cho mà cam chịu, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng tình cảnh của nàng bây giờ, cho dù nàng nắm quyền toàn bộ đế quốc hay là đại biểu hoàng thất thì nàng đều phải có một hôn nhân, nếu đã cùng tên nam nhân này có quan hệ vợ chồng mà nàng lại không muốn để cho nam nhân khác đụng tới vậy thì cùng hần ở chung một chỗ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng là, có một số phương diện nàng lại rất giống Phong Dục, tỷ như ham muốn chiếm giữ, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép nam nhân của nàng còn có nữ nhân khác.

"Bệ hạ, công chúa điện hạ đã ngủ, ngày mai người quay lại đi." Bên ngoài truyền đến thanh âm cấp bách của cung nữ.

"Cút ngay, ngay cả tiện tỳ như ngươi cũng dám cản ta." Một giọng non nớt của nam hài quát lớn.

Lập tức khuôn mặt Lăng Suong biến sắc, mềm mòng nói: "Ngươi còn không buông ra, đệ đệ của ta tới."

Khải Nhĩ tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại là hoàng đế chính thức của Thanh Long đế quốc, mấy cung đình ma pháp sư không dám không tuân lệnh giải khai cấm chế. Kỳ thật trong lòng bọn họ cũng rất kỳ quái, đã lâu như vậy mà đại công chúa điện hạ vẫn chưa có đi ra, chỉ là cấm chế này có công hiệu cách âm nên bên trong chuyện gì xảy ra bọn họ căn bản không biết.

Khải Nhĩ vừa mới nghe được mật báo đại công chúa điện hạ bắt được vị đại ca lúc trước gặp ở Ô Giang thành. Hần tuy rằng mới kế vị không lâu, mọi người đều xem hần như con rối của đại công chúa nhưng phụ hoàng Kiệt Tây của hần là người hùng tài vĩ lược tinh thông đế vương tâm thuật nên trước khi chết đã dự lưu một chỉ lực lượng bí mật phục vụ cho hần, điều này Lăng Suong không hề biết.

"Các ngươi. . ." Khải Nhĩ vừa đi vào liền phát hiện Phong Dục cùng đại tỳ của mình vậy mà lại đang ôm ấp một chỗ. Đại tỳ của mình thì tóc rối bù quần áo xốc xếch, trong phòng còn tràn ngập một cỗ mùi vị kỳ quái. Hần cúi đầu nhìn xuống thì kinh ngạc phát hiện trên mặt thâm trắng như tuyết có vài giọt tiên diễm vết máu.

"Tiểu tử, đã lâu không gặp, mặc long bào này vào cũng có chút hình dáng a." Phong Dục buông Lăng Suong đang giãy dụa ra bước tới trước cười cười vỗ vai Khải Nhĩ.

"Đại ca, ta sùng bái ngươi quá, tỷ tỷ của ta dữ dần như vậy ngươi cũng làm cho ngoan ngoãn, sau này ngươi làm sư phó của ta đi a." Khải Nhĩ vui mừng hét lớn, đối với việc Phong Dục vỗ vỗ vai của hần chẳng những không cảm thấy không vui mà ngược lại rất là ấm áp.

"Muốn làm đồ đệ của ta cũng không phải là dễ dàng như vậy, bất quá nhìn ở chị ngươi mặt mũi miễn cưỡng thu ngươi làm đệ tử ký danh đi." Phong Dục liếc mắt một cái nhìn Lăng Suong, phát hiện nàng có tật giật mình đang chắn trước vết máu trên thâm sắc mặt có chút khó coi.

"Hai người các người, lập tức rút ra ngoài cho ta." Lăng Suong hỗn hển nói.

"Đi thôi tiểu tử, không thấy chị người nổi giận sao? Hai chúng ta đang thân mật người lại tới làm loạn hết lên . . . Á ta kháo, mưu sát chồng và thân đệ đệ a." Phong Dực vỗ đầu Khải Nhĩ một cái, hần phát hiện hai đại hòa cầu đang hướng đầu bọn họ bay tới liền kéo Khải Nhĩ chạy ra ngoài.

Ngoài cung, mấy tên cung nữ và cung đình ma pháp sư ngơ ngác nhìn nhau, không có cảm chế cách âm nên bên trong nói chuyện ở ngoài nghe được rất rõ, hiện tại bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra tiểu tử này cùng đại công chúa đã sớm có tình cảm, lúc trước chắc là đang giận dỗi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Lão Pháp Khắc

Khải Nhĩ cùng Phong Dực đi trên đường lớn để đi, về mặt hần hết sức hưng phấn kể cho Phong Dực nghe hần dùng kế ly gián rồi đâm sau lưng mấy tên thường khi dễ hần như thế nào.

Phong Dực mỉm cười lắng nghe thỉnh thoảng tán dương vài câu khiến Khải Nhĩ cảm giác thành tựu. Trước khi gặp Phong Dực, không người nào dám cùng hần nói chuyện lớn tiếng, không người nào gần gũi hần như thế, cũng không có ai nghe hần nói hết, thậm chí hôm nay còn có thể đi ra ngoài cũng là hưởng phúc khí của Phong Dực, trước kia đại tỷ Lăng Suong không có cho phép hần xuất cung.

Khải Nhĩ như một chủ nhà mang theo Phong Dực đi dạo tại đế đô, địa phương nào có trò hay, đồ ngon hần đều thuộc như lòng bàn tay, có lẽ trước khi trở thành hoàng đế hần thường xuyên xuất cung đi chơi a.

"Khải Nhĩ, còn nhớ ngũ tỷ Lăng Tuyết của người không?" Đến khi Khải Nhĩ rốt cục đã nói mệt, Phong Dực đột nhiên hỏi.

"Ngũ tỷ? Ân, trước kia nàng thường kể chuyện xưa cho ta nghe, bất quá nàng chết đã nhiều năm rồi, ta cũng không còn nhớ rõ hình dáng nữa." Khải Nhĩ nhớ lại, thoáng cái tâm tình có chút sa sút nói, bây giờ nghĩ lại, trong tất cả huynh đệ tỷ muội đối xử với ta tốt nhất chính là ngũ tỷ Lăng Suong, người tựa như vĩnh viễn chỉ mặc quần áo học viện ôn nhu yếu ớt, tiếc là mình thậm chí ngay cả hình dáng của nàng cũng nhớ không rõ.

"Người biết nàng đã chết như thế nào không?" Phong Dực tiếp tục hỏi.

"Hình như là đột nhiên bị bệnh gì đó, ta nhớ lúc trước thân thể ngũ tỷ luôn luôn không tốt." Khải Nhĩ đáp.

"Vậy đại tỷ và ngũ tỷ của người quan hệ tốt không?" Phong Dực cảm giác mình tựa như quái thú đang dụ dỗ trẻ em, bất quá hần chỉ là muốn biết Lăng Tuyết rốt cuộc là chết như thế nào? Hôm qua Lăng Suong tại sao lại đột nhiên đi tới Đồ Thư Quán tầng dưới cùng? Người ý đồ trọng tổ quang minh thế cho Lăng Tuyết có phải nàng hay không? Chẳng qua là Lăng Tuyết hiện tại thoát nhìn cũng không có dấu hiệu bị người nào khống chế, xem ra chính mình vẫn phải dành chút thời gian hỏi hỏi nàng.

"Cái này ta cũng không biết, khi đó ta mới năm - sáu tuổi nên rất nhiều chuyện cũng không có nhớ rõ." Khải Nhĩ đáp.

Đúng lúc đó, một người toàn thân áo choàng màu đen bao phủ đột nhiên đụng phải Phong Dực một cái, người đó cũng không quay đầu lại biến mất trong dòng người trên đường. Không lâu sau, một đám nam nữ phục sức phổ thông chạy tới đuổi theo hắc y nhân kia.

Phong Dực mục quang chợt lóe, đưa tay sờ dây lưng của mình móc ra một mảnh nhìn như Hồ Điệp mỏng tựa cánh ve có màu tím nhạt. Rất rõ ràng, chính là lúc vừa rồi người kia lợi dụng va chạm trong nháy mắt dắt vào dây lưng Phong Dực.

"Khải Nhĩ, chúng ta đi ra ngoài cũng đã lâu rồi, đại ca còn có việc, không bằng người đi về trước đi." Phong Dực đem vật này nhanh chóng thu hồi rồi quay lại nói với Khải Nhĩ.

"Được rồi, bất quá lần sau người phải dẫn ta ra ngoài a, có người ở đây ta sẽ không sợ Đại tỷ của ta nữa." Khải Nhĩ nói.

Phong Dực vẫy vẫy tay, mười mấy tên cấm vệ vẫn âm thầm đi theo liền hiện thân hộ tống Khải Nhĩ trở về hoàng cung.

Phong Dực trở lại phòng trọ lấy vật kia ra nghiên cứu, hắc y nhân kia bởi vì bị truy kích cho nên mới buộc phải đem vật này giấu đi, nhìn bộ dáng đám người truy kích hần, hần là không phải người thường, vật này cũng chắc chắn sẽ không phải vật phạm a.

Phong Dực phân ra một chút ý niệm định thẩm dò, phát hiện bên trong vật này ẩn hiện phù văn cổ quái mang khí tức rất thần bí ngoài ra không tìm thấy gì khác.

"Quên đi, chờ lúc hắc y nhân kia tới lấy đồ rồi hỏi hắn một chút, nếu là thứ tốt thì 'dây máu ăn phần' a." Phong Dực trong lòng thầm nghĩ. (câu thành ngữ bên Trung Quốc là người thấy có phần dg tự đổi sang thành ngữ Việt Nam dây máu ăn phần cho dễ hiểu)

Nhưng đúng lúc này Tiểu Ảnh vẫn giấu trong cổ áo hắn lại đột nhiên xuất hiện, Tiểu Ảnh lượn quanh vật kỳ quái này mấy vòng sau đó cái miệng như kim sắt hướng mép cạnh vật đó cắn tới, nhưng khiến Phong Dực ngạc nhiên chính là nó cắn hồi lâu vậy mà vật này một chút dấu vết cũng không có, phải biết rằng miệng Tiểu Ảnh ngay cả da thịt cứng rắn của Mỹ Nhân Chu cũng có thể dễ dàng cắn nát, hơn nữa hôm qua nó còn cắn đứt hộ thân thủ trạc trên cổ tay Lăng Suong trên cổ tay, bằng không hẳn thật đúng là không có biện pháp làm gì nằng.

Tiểu Ảnh không cam lòng thân thể rung rung lên một lần nữa trở lại Phong Dực trên người.

Phong Dực biết, khẩu vị Tiểu Ảnh rất kén chọn, mặc dù cái gì cũng có thể nuốt vào nhưng nó chỉ thích những thứ chứa đựng năng lượng sung túc, trừ lúc vừa ra đời ăn thì thể Mỹ Nhân Chu thì vật này là thứ đầu tiên khiến Tiểu Ảnh nổi lên khát vọng cắn nuốt.

Chờ đến ngày thứ hai hắc y nhân vẫn chưa xuất hiện, vật mỏng như cánh ve kia cũng vẫn an tĩnh nằm trong không gian âm sát tăm ti giáp.

"Anh bạn, người đừng có xảy ra chuyện gì a, người xảy ra chuyện thì ta giữ lại vật này có ích lợi gì? Nói không chừng còn có thể rước lấy đại phiền toái." Phong Dực thầm nghĩ.

Mấy ngày kể tiếp, Phong Dực vẫn đi tới hoàng gia Đồ Thư Quán đọc sách, mỗi khi đến lúc đêm khuya tắt đèn đóng cửa đều đến tầng ba dưới đất nhưng Lăng Tuyệt ẩn thân trong "Sách" chẳng biết tại sao lại không xuất hiện nữa, điều này làm cho nghi ngờ trong lòng hắn càng nhiều. Hơn nữa mấy ngày qua, Lăng Suong từng cùng hắn thân xui quý khiến quan hệ thân mật lại không có xuất hiện trong cuộc sống của hắn, tựa hồ chuyện xảy ra ngày hôm đó chỉ là mộng xuân thôi vậy.

"Quang minh tượng trưng cho hi vọng, âm áp, thánh khiết, hắc ám tượng trưng cho tuyệt vọng, băng lãnh, tà ác. . ." Phong Dực đang đọc một câu ca tụng "quang minh" trong sách, chân mày không khỏi khẽ nhíu lại tự hỏi tại sao hắc ám lại tượng trưng cho tuyệt vọng, băng lãnh và tà ác.

"Vị tiểu huynh đệ, nhìn nét mặt của người hình như là không nhất trí đối với mấy câu này?" Một thanh âm già nua truyền tới, Phong Dực nhìn lại liền nhận ra lão nhân chịu trách nhiệm quét dọn Đồ Thư Quán, mọi người đều gọi hắn là Pháp Khắc.

Phong Dực ngẩn ra, chẳng lẽ lão Pháp Khắc này cũng giống mấy cao nhân ẩn thế làm nghề quét dọn trong các tiểu thuyết mà hắn từng đọc ở mấy kiếp trước sao?

"Tại hạ tư chất ngu dốt, những lời này căn bản là xem không hiểu." Phong Dực nhún nhún vai nói, đối với quang minh cùng hắc ám từ xưa tới nay đều là đối lập, hắn tốt nhất là không nên phát biểu ý kiến. Nhìn ánh mắt mờ đục của lão Pháp Khắc này hắn nhìn không ra chút thần khí cao nhân nào.

"Trong Quang minh không phải đều là thân sĩ, trong hắc ám cũng không phải đều là ác đồ, quang minh và hắc ám chỉ có một đường chi cách, sau quang minh chính là hắc ám, sau hắc ám chính là quang minh, người cũng có thể coi như là quang minh mang đến hắc ám, mà hắc ám cũng mang tới quang minh." Lão Pháp Khắc nhìn Phong Dực nói, vào giờ khắc này, mục quang mờ đục kia tựa hồ trong nháy mắt sáng lên rất nhiều.

Phong Dực trong lòng cả kinh, lão Pháp Khắc này quả nhiên là cao nhân thâm tàng bất lộ, chỉ với giải thích về quang minh và hắc ám này thôi, lão chắc chắn sẽ bị người của thần điện coi là dị đoan tà thuyết. Nhưng hắn biết lão Pháp Khắc nói rất có đạo lý, thế nhưng hắn giảng giải điều này với hắn là có mục đích gì?

"Theo như người nói vậy thì người tu luyện quang minh mà pháp cũng có thể phóng thích hắc ám mà pháp, người tu luyện hắc ám mà pháp cũng có thể phóng thích quang minh mà pháp rồi?" Phong Dực cố ý gây khó khăn hỏi, quang minh mà pháp cùng hắc ám mà pháp thuần túy là do tu luyện hấp thụ loại mà pháp nguyên tố nào quyết định, người hấp thụ quang minh mà pháp nguyên tố vốn không thể nào phóng thích ra hắc ám mà pháp.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Quang Minh Cùng Hắc Ám

Lão Pháp Khắc buông công cụ quét dọn ra, hướng Phong Dực ôn nhu nói "Người đi theo ta"

Phong Dực cũng không ngại, đứng dậy theo lão Pháp Khắc tới một gian đựng tạp vật của đồ thư quán, tuy phòng chứa tạp vật nhưng cũng được dọn dẹp chỉnh tề, góc phòng còn có một cái giường, chắc là nơi lão Pháp Khắc ngủ.

Lão Pháp Khắc vung tay lên, Phong Dực liền cảm thấy có một cảm chế ngăn cách với ngoại giới bởi một tầng cảm chế, hắn dùng ý thức kiểm tra cường độ cảm chế, trong lòng cực kỳ kinh hãi, coi như là cảm chế của Dạ Ma Vương, cường độ cũng không đạt đến trình độ này a.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Phong Dực nheo mắt lại, toàn thân căng thẳng.

Lão Pháp Khắc chỉ mỉm cười chậm rãi duỗi tay, trong miệng lầm bầm vài câu chú ngữ, đột nhiên một cái quang cầu hiện ra trong tay lão.

“Thần mục sư?” Phong Dực kinh ngạc, trong thế giới loài người, cũng chỉ có mục sư là quang minh mà pháp sư.

Lão Pháp Khắc cười không nói, cũng không thấy niệm chú ngữ, bỗng nhiên Phong Dực thấy quang cầu bạch khiết bị hắc ám chậm rãi ăn mòn từ dưới lên, cho đến khi toàn bộ quang cầu hoàn toàn biến thành đen tuyền, khí tức thuần khiết của quang minh hoàn toàn bị khí tức âm lãnh của hắc ám thay thế.

“Này ... điều này sao có thể?” Phong Dực thất thanh kêu lên, nhận thức của hắn hoàn toàn bị phá vỡ, vốn quang minh hoàn toàn đối lập với hắc ám không ngờ lại có thể tương hỗ chuyển hoá lẫn nhau.

Lão Pháp Khắc nắm chặt tay, hắc sắc quang cầu nhất thời biến mất trong không khí.

“Trên đời này, vạn vật không có gì tuyệt đối cả, cho dù là nước với lửa cũng có thể dung hợp, tuyệt đối có thể thực hiện được, chỉ là độ khó còn hơn nhiều so với dung hợp quang minh và hắc ám” lão Pháp Khắc nói.

Phong Dực từ trong khiếp sợ khôi phục lại, bắt đầu hỏi mục đích lão Pháp Khắc tìm hắn, mấy ngày nay hắn vẫn đọc sách ở thư đồ quán, cũng không nói chuyện với ai, cũng như không để lộ khí tức với thực lực.

“Truyền thuyết nói rằng thần và ma vốn cùng sinh ra, một chấp chương quang minh một chấp chương hắc ám, cũng như ban đêm và ban ngày chuyển hoá tương hỗ lẫn nhau, chỉ là không biết từ khi nào, thần và ma đối lập, làm cho hậu duệ của họ thủy hỏa bất dung ...” lão Pháp Khắc chậm rãi nói.

Phong Dực chăm chú lắng nghe, không ngờ lão Pháp Khắc dừng lại, đôi mắt mờ đục bỗng lóe tinh quang nhìn mình chằm chằm nói “Tiểu huynh đệ, ngươi một thân ma khí tinh thuần, cốt cách, huyết nhục được trui luyện cứng như sắt, ý niệm cường đại, từ ngày đầu tiên ngươi đến đồ thư quán ta đã chú ý tới ngươi”

Phong Dực cả kinh, sát khí trong mắt tỏa ra, một quyền như sét đánh không kịp bưng tai đánh tới tâm mạch Pháp Khắc.

“Hô” thanh âm nổi lên.

Một quyền của Phong Dực đột nhiên dừng lại cách tâm mạch lão Pháp Khắc một tấc, quần áo lão Pháp Khắc bị quyền kinh đánh nát bấy, lộ ra bộ da khô quắt bên trong.

“Vi sao ngươi không tránh?” Phong Dực hỏi, với thực lực của lão, muốn tránh né rất dễ dàng, nếu lão chỉ là một mục sư, trúng một quyền của hắn không chết cũng trọng thương.

“Xương cốt đều gì sét hết rồi, làm sao di chuyển được” thần tình lão Pháp Khắc lạnh nhạt nói.

“Quên đi, chúng ta cùng nói rõ ràng, không sai, ta là ma tộc, ngươi là ai? Tìm ta có mục đích gì?”

Phong Dực lùi lại vòng tay, nhìn chằm chằm lão Pháp Khắc nói, một thân ma khí của hắn tuyệt đối không hề phát ra ngoài, lão Pháp Khắc làm sao biết được?

“Ngươi có muốn tu luyện quang minh mà pháp không?” lão Pháp Khắc đột nhiên nói.

Phong Dực giật mình, hắn là ma tộc, không ngờ có thể tu luyện mà pháp của mục sư quang minh mà pháp.

“Ta không phải là mục sư, có luyện quang minh mà pháp cũng không thể sử dụng, nếu không cũng phải chịu sự quản hạt của thần điện” Phong Dực nói, hắn cũng lẫn lộn trong thế giới loài người một thời gian, những cái này hắn đều biết.

“Chỉ cần ngươi tu luyện thành công quang minh mà pháp, ta sẽ cho ngươi một thân phận mục sư” lão Pháp Khắc trả lời.

Từ một ma tộc có cừu hận với loài người bỗng nhiên trở thành một mục sư tôn kính? Phong Dực nhếch khóe miệng, không biết mình có phải đang nằm mơ không, bất quá nếu có thể hắn nguyện ý thử, tuy nhiên chuyện này cũng làm hắn choáng váng đầu óc, nhưng trước tiên hắn muốn biết thân phận và mục đích lão Pháp Khắc hiển lộ thực lực rồi kiểm hắn để làm gì.

“Thân phận ta trước đây đã không còn nữa, ngươi cũng không cần hỏi nhiều, về phần mục đích, ta chỉ muốn chứng minh cho một lão hữu, quang minh và hắc ám không những có thể tương dung mà còn có thể tương sinh, dung hợp cả hai thì uy lực càng lớn” ánh mắt lão Pháp Khắc lại trở nên âm trầm, dường như nhớ lại hồi ức xưa.

“Không cần ta làm cái gì?” Phong Dực hỏi.

“Cần ngươi đi khiêu chiến với một người, bất quá đối với ngươi thì còn quá xa” lão Pháp Khắc trả lời.

“Tốt, ta đáp ứng” Phong Dực gật đầu, cơ hội đến trước mặt, mặc dù có phiền lưu, nhưng hẳn nguyện ý thử, bởi vì trực giác cho hắn biết, sau này, trong mắt hắn thiên địa càng thêm rộng mở.

Lão Pháp Khắc vui mừng nở nụ cười, bắt đầu dạy Phong Dực làm sao có thể đem thuộc tính hắc ám trong cơ thể hắn chuyển hoá thành quang minh khí tức.

Đây tuyệt đối là một lý luận thâm ảo, đầu tiên là hiểu lý thuyết, sau đó đến thực tiễn. Bất quá làm lão Pháp Khắc kinh ngạc chính là tốc độ lĩnh ngộ của Phong Dực so với lão mong muốn còn nhanh hơn rất nhiều, lão không biết rằng Phong Dực từng phụ thân vào nhà vật lý học và hóa học, đối với sự chuyển hoá năng lượng có sự hiểu biết, mặc dù đều là chuyển hóa từ hắc ám sang quang minh nhưng lại có nhiều cách làm khác nhau cho các kết quả khác nhau đến kỳ diệu, tất nhiên là trải qua sự chỉ bảo của lão Pháp Khắc.

Lăng Sương vuốt ve quyển sách, đây là do phụ hoàng Kiệt Tây để lại, nàng cảm thấy như nghe được giọng nói tự hào của phụ hoàng “Thiên hạ này không có nam nhân nào xứng đáng với con”

Lăng Sương khẽ than, không tự chủ được lại nhớ đến nam nhân đoạt đi trình tiết của nàng, thế gian có những chuyện kỳ quái, hai người bằng hữu thân thiết có thể càng ngày càng xa, nhưng chỉ là một người gặp qua đường bỗng để lại ấn tượng khó quên.

Đã vài ngày trôi qua, chút dấu vết phấn hồng ngày đó đã biến mất, nhưng dấu vết trong lòng vẫn khắc sâu. Nữ nhân chính là như vậy, đối với nam nhân đã lấy đi trình tiết rất khó quên, cho dù hai người không yêu nhau, nhưng sự tiếp xúc thân mật của thân thể đã kéo theo mặt cảm tình, tỷ lệ phát sinh ái tình so với hai người xa lạ thì cao hơn rất nhiều.

“Khải Nhĩ, đi ra, là người đứng đầu quốc gia, trốn trốn tránh tránh ra cái dạng gì” Lăng Sương đột nhiên ngừng đầu trách mắng.

Khải Nhĩ từ cạnh cửa bước ra, đi tới trước mặt đại tỷ, không dám can rời, hắn cầu xin nói “Đại tỷ, người để ta ra ngoài tìm Phong đại ca đi, dù sao ta cũng không có việc gì làm”

Lăng Sương bỏ quyển sách đang cầm trong tay xuống, ngoài dự tính của Khải Nhĩ nói “Được, nhưng ta muốn đi cùng người”

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Mỹ Nữ Cùng Mỹ Nữ

Lúc Phong Dực mở cửa phòng thì ngạc nhiên thấy Khuất Dịch đang ngồi trên ghế dài mỉm cười chờ hắn.

“Khuất Đại Thiểu, người không biết nếu không được chủ nhân đồng ý mà vào phòng là ăn trộm sao?” Phong Dực nhớ tới ngữ điệu nũng nịu của Khuất Dịch mà phát lạnh, trong lòng tự nói, không có việc gì tiểu tử này tìm đến ta làm gì.

Khuất Dịch cười không nói gì, vùng xung quanh lông mày hơi nhếch lên.

Phong Dực không khỏi ngẩn người, rồi nhìn kỹ, mặc dù khuôn mặt và dáng người giống nhau như đúc, nhưng khí chất vừa nội liễm lại vừa sắc bén đã giúp hắn nhận biết được người tới là ai.

“Hóa ra là người, thiếu gia một đời thông minh không ngờ lại nhận nhầm” Phong Dực nhận ra người trước mặt là Khuất Nguyệt mà không phải Khuất Dịch trong lòng không khỏi mừng rỡ, cho dù thế nào, đối mặt với mỹ nữ luôn tốt hơn đối mặt với tên bồi bồi (gay).

“Ha ha, Phong thiếu chớ trách, ta cũng có nỗi khổ” Khuất Nguyệt cười nói, trong miệng nói có nỗi khổ, nhưng giọng nói mang theo vẻ đắc ý khó có thể che dấu.

“Nỗi khổ gì, hôm nay nếu người không nói được đừng trách bản thiếu gia không khách khí” Phong Dực cười hắc hắc đặt mông ngồi bên cạnh Khuất Nguyệt.

“Thế nào là không khách khí, ta có quyền nói hay không nói” Khuất Nguyệt mỉm cười, cảm giác ở chung với Phong Dực đặc biệt thư thái.

“Nghe nói phổ phiêu hương ở đế đô có một chỗ bán sơn phần...” Phong Dực chỉ nói một câu thì ngừng lại nhìn Khuất Nguyệt cười.

Khuất Nguyệt khẽ cười mặt hơi đỏ, đôi mắt đẹp trũng lên, lập tức không nhịn được bật cười nói “Ta chịu thua, nơi bán sơn phần đó bản thiếu gia đã đi

qua”

Mười sáu năm về trước, Khuất thị phu nhân sinh hạ được một đôi long phượng thai, nhưng mà bản thân do khó sinh mà chết, lúc đó bé gái hô hấp yếu ớt, cũng trở nên nguy kịch. Có thể trời thương xót, đột nhiên có một quý nhân xuất hiện cứu sống bé gái với điều kiện thu nhận làm đồ đệ và Khuất thị không được tuyên bố sự tồn tại của nàng, rồi bé gái đi.

“Vi vậy cha ta tuyên bố ta đã chết non, cứ cách hai năm ta lại trở về nhà một lần, bởi vì ta và anh lớn lên giống nhau như đúc, nên ta giả trang thành nam nhân che dấu tai mắt mọi người, cho đến bây giờ chưa có ai nhận ra. Sau ta lại cảm thấy như vậy cũng tốt, bởi vì chỉ cần ra khỏi sư môn, giả trang thành thế này” Khuất Nguyệt đạm nhiên nói.

“Nói cách khác trừ ngươi và người nhà ra, không có ai biết sự tồn tại của ngươi?” Phong Dực hỏi.

“Cũng không phải như vậy, có một người khẳng định biết” Khuất Nguyệt nói.

“Ai?”

“Trưởng công chúa Lăng Sương, có một lần ta về nhà vào hoàng cung chơi, không cẩn thận đi vào tắm cung của nàng, lúc đó nàng đang tắm rửa, hừ, vóc người cũng không hơn gì...”

Khuất Nguyệt nói xong mới phát hiện lạc đề, lại nói tiếp :

“Sau đó ta cùng nàng đánh nhau một hồi, khi đó nàng là tam tinh hỏa hệ ma pháp sư, mà ta mới chỉ là cửu tinh thủy hệ ma pháp sĩ, ta đánh không lại nàng, nhưng chạy trốn lại nhanh hơn nàng, toàn bộ hậu cung đều bị nàng đốt. Cũng bởi vì gây họa lớn nên cha ta không thể không mang theo ta tới giải thích, cho nên nàng biết.

Phong Dực tưởng tượng đến tình cảnh lúc đó không khỏi nở nụ cười, không nghĩ tới nha đầu lại chuốc lấy rắc rối lớn như vậy.

“Trong phòng thật buồn tẻ, chúng ta đến đình lâu nói chuyện đi” Khuất Nguyệt nói.

Bên ngoài mặt trời đã ngã về tây, thời tiết ôn hòa, từng cơn gió nhẹ thổi qua. Hai người cùng ngồi trên đình lâu, cùng nhìn ánh tà dương nói chuyện phiếm, giống như một đôi bằng hữu tương giao nhiều năm.

Tuy đã làm rõ thân phận nữ nhi của Khuất Nguyệt, nhưng vô luận là Phong Dực hay Khuất Nguyệt cũng không đề cập đến chuyện đó, mỗi khi Khuất Nguyệt nói về bản thân đều bản thiếu gia cái gì đó, mà Phong Dực khi nói về nàng cũng tiểu tử này tiểu tử nọ, nói chuyện như vậy cực kỳ thoải mái.

Hai bên nói chuyện cũng không có kị điều gì. Phong Dực thông minh quên đi thân phận nữ tử của Khuất Nguyệt, vẫn nói chuyện với nàng như cũ, quả nhiên giữa hai người không có gì ngăn cách, trái lại ngày càng hợp ý nhau.

“Đại tỷ, ngươi xem có phải là Phong đại ca cùng Khuất Dịch cái tên biến thái kia a” cách từ lâu không xa, Khải Nhĩ cùng với Lăng Sương một thân quần áo phổ thông, tỷ đệ hai người đang ngẩng đầu nhìn hai lên tầng cao nhất của tử lâu, trên đó có hai người đang ngồi cạnh nhau dưới ánh tà dương, vung tay hàn huyên tâm sự.

“Là nàng...” Lăng Sương giương đôi mắt đẹp nhếch mép nói, cũng không biết tại sao, chứng kiến cảnh hai người ngồi trên tầng cao nhất tử lâu đàm luận, trong lòng nàng không tự chủ được dâng lên cơn tức. Người khác không nhận ra Khuất Nguyệt và Khuất Dịch, nhưng nàng chỉ cần nhìn là biết, xú nha đầu này ngày trước làm nàng chật vật không chịu nổi, sau lại còn nhìn nàng trào phúng, đến khi phụ hoàng giải thích, nàng cũng lười tính toán với một tiểu cô nương, nhưng hiện tại ngược lại, nàng ta không ngờ cướp đoạt nam nhân với mình.

“Cướp đoạt nam nhân...” Liễu Sương thất kinh khi nghĩ vậy, tiểu tử này có gì đáng để mình tranh cướp chứ, ngoại trừ có quan hệ thân mật với mình, hẳn tính là cái gì?

Nhưng chính bốn chữ “quan hệ thân mật” như kim châm vào lòng nàng, cũng giống như suy nghĩ của nhiều nam nhân, nam nhân khi thân mật cùng nữ nhân rồi dù không yêu nàng cũng không muốn người khác chiếm giữ nàng. Mà suy nghĩ của Lăng Sương cũng không sai biệt lắm, nàng thân mật cùng nam nhân dù không yêu hẳn, cũng không muốn hẳn cùng chỗ với nữ nhân khác.

Kỳ thật ý nghĩ này chỉ là chuyện thường tình, bất quá hầu như mọi người dùng lý trí để đối diện, về hờn dỗi trong lòng cũng nhanh chóng buông xuống.

Hiện tại rõ ràng Lăng Sương không giữ được lý trí, nàng nắm tay Khải Nhĩ trực tiếp bay lên đình lâu. Ma pháp sư sau khi đạt đến cảnh giới đại ma pháp sư là có thể ngự không phi hành.

“Hai vị thật vui vẻ, không biết bốn cung có thể gia nhập không?” Lăng Sương lạnh lùng nói.

Phong Dực thấy Lăng Sương ở chỗ này, trong lòng kinh ngạc, nàng ta lại biết thân phận của Khuất Nguyệt, nghe giọng nói của nàng, chẳng lẽ ghen tị.

“Huynh đệ chúng ta nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, không chào đón người ngoài” Khuất Nguyệt ôn hòa trả lời, lại còn vươn cánh tay ngọc khoác lên vai Phong Dực.

“Huynh đệ?” Lăng Sương nao nao, lẽ nào Phong Dực không biết Khuất Nguyệt là nữ nhi? Thế nhưng lúc nàng thấy Khuất Nguyệt khoác tay lên vai Phong Dực, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén.

“Thế nào? Lại muốn tái đầu? Trước đây ta không bằng người, hiện tại cũng không sợ người” Khuất Nguyệt không tỏ ra yếu kém chút nào trừng mắt nói.

Phong Dực nhìn Lăng Sương, lại nhìn Khuất Nguyệt bên cạnh, nữ nhân xinh đẹp thường ghen tị nhau quả nhiên là đúng a. Hai người thân phận cao quý lớn lên đều khuynh quốc khuynh thành, làm điên đảo chúng sinh, nhưng vừa ở cùng một chỗ, lại giống như củi khô bốc cháy. Hiện tại trên đường phố, phía dưới tủ lầu chật ních người xem náo nhiệt ngàng cổ nhìn lên đỉnh lâu.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đặc Thù Không Gian Ma Pháp Trận.

“Đúng là công chúa điện hạ?” Người qua đường giáp hỏi người qua đường át

“Nói thừa, ta mới nghe được từ chỗ thiếu gia nhà ta, còn có thể sai sao?” Người qua đường át dương dương tự đắc nói.

“Vậy bọn họ đang làm gì đó?” Người qua đường giáp không hiểu hỏi.

“Người đúng là không có kiến thức a, biết nam nhân tuần mĩ bên cạnh là ai không? Không biết hả, đó là thiếu gia Khuất gia, là siêu cấp thế gia ở đế đô người có biết không, nghe nói hần nam nữ đều ăn hết, rất rõ ràng, hần đang cùng công chúa điện hạ tranh nhau nam nhân bên cạnh, nhìn thân thể hần rắn chắc như vậy, trên giường ... , hắc hắc ..., người rõ chưa” Người qua đường át nói đến nước bọt văng tung tóe, nói đến câu sau nụ cười trở nên dâm dăng, lộ ra ánh mắt mà mọi nam nhân đều minh bạch (DG : độc giả nào không minh bạch thì ... hắc hắc ..)

“A, ta vẫn không rõ” về mặt người qua đường giáp vẫn nghi hoặc (DG : botay.com ^.^)

“Vậy người đi chết đi, mẹ nó, làm làm tổn nước bọt của lão tử. Người qua đường át đẩy người qua đường giáp ra tiếp tục xem náo nhiệt.

Lúc mười lăm tuổi Lăng Sương đã nổi danh ở thượng tầng đế đô, cùng với cao cấp đạo sư binh pháp An Kỳ Nhi của đế đô ma chiến học viện được xưng là đế đô song kiều. Mà tủ lầu Phong Dực ở lại là nơi xa hoa, các con cháu thế gia rất nhiều, bởi vậy người nhận ra nàng cũng không ít, không biết kẻ nào không giữ mồm giữ miệng, làm cho người đứng xem biết thân phận của nàng. Về phần Khuất Nguyệt, tất cả mọi người đều lầm tưởng là Khuất Dịch, đại danh của Khuất Dịch còn muốn hơn công chúa vài phần, nguyên nhân là do gia hỏa xấu xa này hay cùng các phụ nhân vụng trộm yêu đương, bị mọi người cười gọi là chuyên gia lục mạo (DG : không biết “lục mạo” nghĩa là gì nên xin phép để nguyên)

“Hai người các người đừng trừng mắt nữa, nhìn một chút xung quanh đi” Phong Dực mở miệng nói.

Lăng Sương cắn răng, nàng là đại biểu cho uy nghiêm của hoàng gia, không kể người đứng đầu quốc gia Khải Nhĩ còn ở đây, nàng hừ lạnh một tiếng kéo Khải Nhĩ bay đi.

“Phong Dực, người cùng nàng ...” ánh mắt Khuất Nguyệt nhìn Phong Dực quái dị, nàng không phải kẻ ngu dốt, chỉ liếc mắt là nhìn ra Phong Dực và Lăng Sương có chuyện, hơn nữa tâm tình Lăng Sương không khống chế được là bởi vì chứng kiến mình cùng nam nhân này ở cùng một chỗ.

Phong Dực nhún nhún vai, mở trừng hai mắt, từ trước tới nay chuyện hần làm luôn dám thừa nhận.

“Lợi hại, chỉ là nàng ta tựa hồ không khuất phục” Khuất Nguyệt cười nói, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

“Nếu như người đến giúp ta, có thể làm cho nàng khuất phục” Phong Dực cười ha hả.

Khuất Nguyệt ngăn người liếc mắt nhìn Phong Dực cười nói “Nghĩ hay quá nhỉ, bằng bản lĩnh của người mà muốn nàng phục tùng?”

“Không có người là thủy, ta sợ không kiềm chế được liệt hỏa của nàng” Phong Dực cười nói.

“Chẳng lẽ Phong thiếu không biết xung khắc như nước với lửa sao? Có ta không có nàng, có nàng không có ...” Khuất Nguyệt nói đến đây bỗng dừng lại, bởi vì nàng phát hiện ra lời nói tựa hồ có ý nghĩa rất lớn.

“Kỳ thực nước với lửa có thể cùng tồn tại, cũng có khả năng tương dung tương sinh” Phong Dực nói.

“Nếu có một ngày như thế ta sẽ đến giúp người” Khuất Nguyệt cười khanh khách, phát tay áo phiêu nhiên rời đi.

“Qua giúp ta? Giúp ta cái gì?” Phong Dực vừa phản ứng thì nàng đã đi xa, nhưng khóe miệng của hần lại nở nụ cười, thầm nghĩ : sẽ có một ngày thủy hỏa

sẽ tương dung tương sinh trong tay mình, cũng như quang minh cùng hắc ám.

Đêm khuya, trong đồ thư quán của hoàng gia.

Lão Pháp Khắc mang theo Phong Dực tại mỗi tầng đồ thư quán lấy ra một vài thư tịch, mà đồ thư quán càng lên cao cấm chế càng cường đại, đối với hắn mà nói đây là một tồn tại căn bản không thể vượt qua.

“Ân, cơ bản là hơn năm trăm cuốn, mấy thứ này ngươi đều phải hiểu hết, các kiến thức bây giờ dường như không có tác dụng gì nhưng khi tới cảnh giới cao hơn ngươi sẽ biết chỗ quan trọng trong đó” trên tầng cao nhất của đồ thư quán, lão Pháp Khắc đem một chồng sách dày đặt trước mặt Phong Dực.

“Ta phải xem hết chỗ sách này?” Phong Dực hỏi.

“Đương nhiên không yêu cầu ngươi xem hết một lúc, chỉ là yêu cầu ngươi mỗi tối đều phải đến đây đọc sách và thực hành chuyển hóa quang minh lực” lão Pháp Khắc cười nói.

Phong Dực nhìn chung quanh tiểu lầu mười thước vuông, không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt.

Lão Pháp Khắc niệm vài câu chú ngữ, thì ánh sáng tiểu lầu chợt tối đi, sau đó một tia sáng xuất hiện trên bầu trời. Đây đâu còn là tiểu lầu, rõ ràng là ở trong vô tận trời sao, xung quanh là một mảnh vắng vẻ.

“Lão Pháp Khắc đây là...” Phong Dực khiếp sợ hỏi, hắn có thể cảm giác được, đây tuyệt đối không phải là huyền thuật.

“Đây là ta dùng trận pháp tạo ra một không gian độc lập, ở đây đọc sách và tu luyện sẽ làm tinh lực của ngươi tập trung cao độ, hơn nữa so với bên ngoài thời gian trong này chậm hơn một phần ba. Nói cách khác nếu bên ngoài là ba canh giờ thì trong này là bốn canh giờ” lời lão Pháp Khắc nói tựa như là quả bom làm Phong Dực lập tức cảm giác muốn hôn mê, thậm chí có thay đổi được thời gian, chẳng lẽ lão Pháp Khắc là thời gian và không gian pháp tắc chi thần.

Lão Pháp Khắc nhìn thấu suy nghĩ của Phong Dực nói “Ngươi không nên giật mình, thời gian và không gian đâu dễ dàng nắm giữ, đây chỉ là một không gian ma pháp trận đặc thù mà thôi, một buổi tối cần tiêu hao một trăm khối thái hồng ma tinh thạch”.

“Một trăm khối thái hồng ma tinh thạch?” Phong Dực không nói gì, đảo cặp mắt trắng dã, đêm nay hắn đã bị lão Pháp Khắc làm cho khiếp sợ đến chết lặng. Coi như hôm qua việc quang minh cùng hắc ám có thể chuyển hoá cho nhau cũng không giật mình như bây giờ. Thái hồng ma tinh thạch là một loại ma tinh thạch hiếm có, ma lực ẩn chứa bên trong còn cao hơn gấp trăm lần cực phẩm ma tinh thạch, có thể có được một khóa thái hồng ma tinh thạch đã cực kì may mắn, nhưng không ngờ ma pháp trận này lại tiêu tốn đến một trăm khóa thái hồng ma tinh thạch, đây không còn là đốt tiền mà là cắt thịt a.

Thời gian chính là tiền bạc, hiện tại một giây cũng là tiền a, để không lãng phí thái hồng ma tinh thạch dùng để khởi động trận pháp, Phong Dực toàn tâm tiến vào học tập.

Hắn không biết ở bên ngoài lão Pháp Khắc đang đắc ý cười trộm, chỉ nghe lão nói “Không nói như vậy làm sao ngươi quý trọng, một trăm khối thái hồng ma tinh thạch? Toàn bộ đại lục Thần Phong tìm được mấy khối, thật ra chỉ cần một trăm khối cực phẩm ma tinh thạch thêm một khối thái hồng ma tinh thạch là có thể sử dụng ba tháng, khi đó ngươi cũng học được rất khá rồi”.

Nói đến câu sau, vẻ mặt lão Pháp Khắc biến đổi, mắt bắn ra tinh quang, nhưng lập tức lại than khê, vẻ mặt lại trở nên tiêu điều.

Sáng sớm ngày thứ hai, không gian ma pháp trận đình chỉ vận chuyển, Phong Dực cũng từ trong suy nghĩ phục hồi lại, hắn tựa hồ đã tìm lại được một vài cảm giác, nhưng vẫn chưa nắm bắt được.

“Kỳ quái, mấy ngày trước quyển sách kia vẫn còn ở đây, sao hôm nay lại không thấy?”

Đúng lúc này, ở dưới lầu đột nhiên truyền lại một thanh âm lâm lâm bầm nhu hòa dễ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đấu Giá Hội Siêu Cấp.

Phong Dực đang gần nắm bắt được loại cảm giác này, bỗng chốc bị thanh âm cắt đứt, không khỏi có chút tức giận.

Qua khe hở xuyên thấu lầu các, Phong Dực nhìn xuống bên dưới, vừa nhìn hấn lập tức hít thở không thông, chỉ thấy một đồn bộ của mỹ nhân tròn to vênh lên, mông ngọc cong phối hợp với chiếc eo thon thả tạo nên những đường cong hết sức mê người, khí huyết hấn sôi sục, đặc biệt bờ mông vênh ra đang quay về phía hấn, làm hấn không thể dừng được những ý niệm tà ác trong đầu.

Phong Dực âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt, đột nhiên hấn nhớ ra phía dưới là tầng bảy đồ thư quán, người bình thường không có quyền hạn đi vào, hơn nữa bây giờ sắc trời còn rất sớm, đồ thư quán vẫn chưa mở cửa, nữ nhân này vào như thế nào?

Đúng lúc này, nữ nhân đứng lên, để lộ ra đỉnh đầu, tóc ngắn, vóc người cao gầy.

“Chẳng lẽ ai đọc quyển sách kia rồi để nhầm chỗ, nơi này không cho phép mượn về” Nữ nhân thì thảo tự nói, xoay người tìm kiếm giá sách xung quanh và các thư tịch khác.

Tìm Phong Dực đập mạnh liệt như trống trận, tướng mạo nữ nhân này không hề làm hấn thất vọng, thậm chí mỹ lệ hơn so với hấn nghĩ, có rất ít nữ nhân cả tướng mạo lẫn vóc dáng đều hoàn mỹ, trước đây hấn đã gặp qua một người, không ngờ hiện tại lại gặp được một người nữa, xem ra ở đế đô mỹ nữ hại nước hại dân không ít nha.

Nữ nhân này ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám, ngũ quan trên khuôn mặt tuyệt mỹ thập phần xinh xắn, da thịt trơn bóng, cả người toát lên vẻ xinh đẹp cơ trí, không hề ngời ngời, học thức nữ nhân này rất cao, loại khí chất này cần hun đúc lâu dài mới có được.

Đột nhiên, nữ nhân tựa hồ nhận ra cái gì, ngừng đầu nhìn về phía khe hở mà Phong Dực đang nhìn trộm.

Cảm giác lực thật lợi hại, Phong Dực thầm nghĩ, lập tức nhắm mắt ổn định hô hấp.

Không đầy một lát, nữ nhân thu hồi ánh mắt, từ trên giá rút ra một quyển sách, ngồi xuống tại chỗ để thư tịch trên đầu gối bắt đầu lật xem.

Trong lòng Phong Dực âm thầm kêu khổ, có mỹ nữ để ngắm nhìn đương nhiên là tốt, nhưng hấn ra ngoài bằng cách nào a, lúc nữa đồ thư quán mở cửa vậy thì hấn càng khó ra ngoài.

“An Kỳ Nhi, ta biết ngươi ở trong này mà, nhìn xem ta mang bữa sáng đến cho ngươi đây”

Đúng lúc này một nam nhân tầm ba mươi tuổi thân mặc trường bào hoa lệ, đem theo một đồng đồ ăn xuất hiện ở tầng bảy đồ thư quán, hấn cất bước theo đúng kiểu quý tộc hướng về phía nữ nhân đi đến.

An Kỳ Nhi? Ánh mắt Phong Dực lóe lên, đó không phải là cùng với Lăng Sương xưng là đế đô song kiều sao? So với Lăng Sương quả thực không một chút thua kém

“Khuê Thác đạo sư, thật xin lỗi, ta đã ăn rồi, hưởng hồ quy định của thư quán đã ghi rõ không cho phép mang đồ ăn vào” đôi mi thanh tú của An Kỳ Nhi nhú lại, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, hiển nhiên không chỉ bị nam nhân này quấy rầy lần đầu.

“Quy định của đồ thư quán chỉ tương đối với người khác thôi, sao có thể so sánh với quý tộc như chúng ta?” Khuê Thác ngạo mạn nói.

An Kỳ Nhi cố nén không ném quyển thư tịch vào mặt hấn, biết là hôm nay không thể tập trung đọc thư tịch, nên liền trả lại chỗ cũ rồi đi ra ngoài.

“An Kỳ Nhi, An Kỳ Nhi thân ái, chờ ta với” Khuê Thác vội vàng đuổi theo, toàn bộ tầng bảy đồ thư quán lại khôi phục về yên tĩnh.

“Khuê Thác? Con rùa? Thảo nào như thế, hắc hắc”

Phong Dực cười thầm, vội vàng đi ra, nhìn thư tịch An Kỳ Nhi vừa đọc “Giới thiệu cách bố trí binh trận”, nghe nói hình như An Kỳ Nhi là đạo sư ma chiến học viện binh pháp, mấy ngày nay ở đồ thư quán nghe những học sinh kia nói về năng cũng không phải một hai lần.

Khuất thị phách mại hành ở đế đô hôm nay cực kỳ náo nhiệt, bởi vì hôm nay cử hành một hội đấu giá lớn nhất trong mấy năm gần đây ở đế đô, các loại kỳ trân dị bảo được đem lên làm hấp dẫn tất cả mọi người, trong đó hấp dẫn nhất là hai kiện chí bảo, một kiện là trăm năm vạn năm trước đại sư rèn kiếm vĩ đại của ái nhân tộc Lỗ Cách dùng thiên ngoại vẫn thạch tinh luyện ra huyền thiết và gia trì thêm long huyết cùng với các tài liệu hiếm có ở biển sâu chế tạo ra chiến thần kiếm, một kiện là bản đồ mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan.

Đã từng có chín vị chiến thần sở hữu chiến thần chi kiếm, mỗi vị đều danh lừng sử sách, bởi vì trong truyền thuyết chiến thần kiếm chứa đựng tuyệt thế chiến kỹ, làm cho thực lực chủ nhân đạt tới cấp bậc chiến thần. Hiện tại trên đại lục Thần Phong cấp bậc chiến thần chỉ có hai người. Bởi vậy chiến thần kiếm xuất thế tạo thành sự oanh động thế nào có thể nghĩ được, các thế lực lớn ở đại lục Thần Phong đều tập hợp lại, nhất định phải đoạt được chiến thần chi kiếm.

Lại nói một chút đến mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan, là nơi sống của viễn cổ long tộc Đồ Lan, mà viễn cổ long tộc lại là sinh vật cường đại nhất trước đây, so với long tộc hiện tại còn cường đại hơn nhiều, có thể hô phong hoán vũ, hủy thiên diệt địa, nhưng một trường hạo kiếp đã phủ xuống làm cho viễn cổ long tộc hoàn toàn bị diệt, văn minh cùng với bảo tàng viễn cổ long tộc cũng bị mai táng theo.

Thế lực hướng đến bản đồ mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan cũng không ít, bất quá so với chiến thần kiếm còn ít hơn nhiều, dù sao chiến thần kiếm cũng là vật

lấy được ngay. Mà bản đồ viễn cổ long tộc Đồ Lan lại không xác nhận được thật giả, nếu là thật, địa phương nọ khẳng định cũng cực kỳ nguy hiểm, tiêu hao rất lớn thời gian, tinh lực, nhân lực, tài lực, cũng có thể chỉ là công dã tràng, tiền mất tật mang.

Về phần hoàng kim ma pháp quyền trục ở phần đầu đấu giá hội chỉ là vật phẩm nhạ lưu.

Lúc Phong Dực đi tới Khuất thị Phách Mạ hành thì đấu giá hội còn chưa bắt đầu, hần hào hứng nhìn tại phòng giao dịch phổ thông đang giới thiệu các vật phẩm.

“Khuất thị mại hành cũng không đơn giản a, ngay cả chiến thần kiếm cũng có thể có được” Phong Dực trầm nghĩ, Khuất thị là siêu cấp thế gia của đế quốc Thanh Long, xem ra nội tình cũng không phải bình thường a.

Đúng lúc này, từ trong Khuất thị Phách Mạ hành chạy ra hai hàng hộ vệ vũ trang đầy đủ đứng ở hai bên cửa lớn, đoàn người vội vã chạy ra, đi đầu là một nam nhân trung niên, mà bên cạnh nam nhân là đại thiếu gia Khuất thị mà Phong Dực vừa thấy liền nổi da gà, có thể đoán được nam nhân trung niên là Khuất Kiếm đại gia chủ của Khuất thị.

“Bệ hạ giá lâm, trưởng công chúa điện hạ giá lâm”

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh xướng lên.

Phong Dực nhướng mày, tỷ đệ Lăng Sương chạy tới tham gia đấu giá hội? Nhìn Khuất thị ứng phó vội vội vàng vàng, hiển nhiên hai người lúc này mới quyết định tham gia.

“Phong Vân Tông Dạ trưởng lão, Tiêu Tiêu tiên tử đến” thanh âm bên ngoài truyền đến làm mọi người trong đại sảnh đều sôi trào, Phong Vân Tông không ngờ cũng đến, phải biết rằng sản nghiệp của Phong Vân Tông Phong Vân phách mại hành là đối thủ một mất một còn của Khuất thị phách mại hành, xem ra còn có nhiều náo nhiệt.

Lại nói, danh khí Phong Vân Tông Tiêu Tiêu tiên tử mặc dù không bì được với Kim Phượng Các Vân tiên tử nhưng cũng là nhân vật tựa thiên tiên, sau này kể vị chức vị tông chủ Phong Vân tông, những tuần kiệt muốn lọt vào mắt xanh của nàng có thể xếp hàng dài từ bên này để đi đến bên kia để đi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lôi Thần Chi Nộ

Phong Dực lẫn ở trong đám người, đánh giá xung quanh đang trùng trùng điệp điệp tiến vào phòng đấu giá.

Lăng Sương, Khải Nhĩ dẫn đầu đoàn người, nàng vận một thân trang phục xa hoa, đầu đội Kim Phượng lưu ly trâm, khí chất trang nhã cao quý, mắt phượng không giận mà uy. Ngược lại Khải Nhĩ mặc vương bào nhưng lại bị Lăng Sương dẫn đến trông lấu lỉnh vô cùng.

Mà Phong Vân Tông Dạ trưởng lão lại đi phía sau Tiêu Tiêu tiên tử, nhìn lão bình thân cả người như vô hại, mà Tiêu Tiêu tiên tử được mọi người hâm mộ lại mang ngọc sa che mặt, thân mặc trường sam thanh đạm, khí chất xuất trần. Mặc dù không nhìn thấy diện mục, nhưng chỉ cần nhìn thấy vóc người yếu điệu cũng có thể nghĩ được diện mục sẽ không kém phần nào.

Tham gia đại hội đấu giá này, phải là từ tinh và hắc tinh quý khách mới có tư cách tham gia, một số người đến tham gia náo nhiệt thì chỉ có thể ở trong đại sảnh phổ thông nghe người Khuất thị phách mại hành cử đến tường thuật lại.

Phong Dực cảm hắc tinh quý khách tiến vào hội đấu giá xa hoa, vừa tiến vào liền được nhân viên phục vụ dẫn tới một gian tiểu phòng tinh xảo, thông qua cửa kính gian phòng có thể chứng kiến tình hình đấu giá mà bên ngoài không thể nhìn vào được, đây là đãi ngộ dành cho hắc tinh quý khách.

Đấu giá hội, sau khi gia chủ Khuất Kiếm phát biểu xong thì chính thức bắt đầu, chủ trì đấu giá là thiếu gia Khuất thị Khuất Dịch, từ đó có thể thấy được lần này cách thức tổ chức cao bao nhiêu.

“Kiện vật phẩm đầu tiên, ma pháp quyền trục cấp hoàng kim hai cái...” Khuất Dịch bình thường ăn nói eo lá, lúc chủ trì đại hội biểu hiện lại thập phần bình thường, hơn nữa lại khôi hài đùa giỡn, trình độ khá cao.

Bình thường hoàng kim ma pháp quyền trục trân quý nhưng bây giờ lại không có bao nhiêu người cảm thấy hứng thú, giá cả cạnh tranh chỉ đến ba nghìn năm trăm vạn là được, lúc đó ma pháp quyền trục cấp hoàng kim của Phong Dực đấu giá tới ba nghìn chín trăm vạn, là giá cả cao nhất trong lịch sử.

Kế tiếp đều là vật phẩm cực kỳ trân quý, nhưng Phong Dực lại không có nhiều hứng thú, mấy thứ kia đối với hắn cũng vô dụng.

“Vật phẩm thứ mười tám, đồ trận ma pháp Lôi Thần Chi Nộ, ha ha, các ngươi đoán không sai, đây là ma pháp cấm chú của Lôi Hệ, ma pháp đồ trận từ lâu đã thất truyền, uy lực của nó không cần ta phải nói nhiều, hiện tại đã có cơ hội để Lôi Thần Chi Nộ tái hiện nhân gian, giá khởi điểm năm trăm vạn kim tệ” - Khuất Dịch nói đến văng cả nước miếng.

Phía dưới lại vang lên tiếng nghị luận, nhưng cũng không có người đấu giá, ai cũng biết đây là thất hệ ma pháp cấm chú, uy lực Lôi Thần Chi Nộ có nhiều hơn nữa, thế nhưng như vậy thì sao? hiện nay trên đại lục Thần Phong ma pháp quyền trực cấp toàn thạch đã không còn vị đại sư nào có thể khả năng vẽ ra, nói trắng ra cũng chỉ là gân gà.

Trong lòng Phong Dục khê động, hiện tại hẳn có thể thành công vẽ ra ma pháp quyền trực cấp hoàng kim, tuy rằng tỷ lệ không cao, nhưng hẳn còn phát triển lên cao nữa, nói không chừng có một ngày hẳn dùng được.

Khuất Dịch không thấy ai ra giá, trong lòng cũng rõ ràng, thứ này là một bảo bối, nhưng mấu chốt là trên đời không có người dùng được, xem ra chỉ có thể lưu lại.

Nhưng đúng lúc này, ma pháp đăng ở ngoài một gian phòng sáng lên, trong lòng Khuất Dịch vui vẻ, lập tức nói :

“Quý khách phòng hai mươi lăm ra giá năm trăm vạn, còn ai ra giá không? Tốt, năm trăm vạn lần một, năm trăm vạn lần hai, năm trăm vạn lần ba, thành giao”

Đây là vật phẩm đầu tiên thành giao nhanh nhất, bất quá lại không được mọi người ước ao, năm trăm vạn không phải họ không bỏ ra được chỉ là không muốn năm trăm vạn ném qua cửa sổ.

Rất nhanh liền có người đem đồ trận Lôi Thần Chi Nộ đến phòng Phong Dục, sau khi xác nhận qua Phong Dục sáng khoái dùng kim tệ trả phí.

Đồ trận ma pháp Lôi Thần Chi Nộ là đồ trận của ma pháp cấm chú, hiển nhiên độ phức tạp không nhỏ. Đột nhiên Phong Dục nghĩ tới một khả năng, Lôi Thần Chi Nộ đã thất truyền từ lâu, nếu như trước đây nó có thể so sánh cùng với pháp thần thiên ma mười tám cánh sử dụng cấm chú, vậy có lời lớn rồi, mà nhìn độ phức tạp của đồ trận này, khả năng hàng thật là rất lớn.

“Thời khắc kích động nhân tâm nhất đã đến, hiện tại chỉ còn lại hai kiện vật phẩm, tin tưởng hầu như những người ngồi đây đều vì nó mà tới, tốt, lời vô ích cũng không cần nói nhiều, đưa bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan lên”

Khuất Dịch vốn định nói nhiều hơn nữa để khuấy động bầu không khí, nhưng khi nhìn phía dưới rất nhiều người lộ ra vẻ không kiên nhẫn thì cũng biết điều đi thẳng vào vấn đề.

Bản đồ mộ Đồ Lan viễn cổ long tộc không như trước do một thiếu nữ đem lên bàn đấu giá mà là do một danh cửu tinh Thánh chiến sĩ Ba Ba Tháp bùng một khay ngọc, hai gã cửu tinh thánh ma pháp sư hộ vệ hai bên, có thể thấy huy chương chứng minh chức nghiệp ánh lên trên ngực áo.

Bản đồ vừa đưa ra lập tức toàn trường lặng ngắt như tờ, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm khay ngọc được đặt lên trên bàn đấu giá.

“Bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan, giá khởi điểm năm ức kim tệ mỗi lần tăng giá không thấp hơn năm trăm vạn kim tệ ...”

“Tám ức”

Khuất Dịch còn chưa nói xong, phía dưới đã có người xuất giá.

Phong Vân Tông Dạ trưởng lão từ trong phòng nhìn người vừa ra giá nói :

“Là Ngọc Thiên gia tộc của đế quốc Kim Ưng, một nhị lưu thế gia cũng muốn tranh giành bản đồ, hừ”

“Sư phụ, chúng ta có cạnh tranh không?” một đệ tử Phong Vân Tông đứng cạnh hỏi.

“Chúng ta là hướng về phía chiến thần kiếm, tuy bản đồ cũng trân quý, nhưng tham thì thâm, chỉ cần để tinh lực đặt trên chiến thần kiếm là được, bản đồ này để cho người khác đi”

Dạ trưởng lão nói, kỳ thực hẳn cũng biết nếu Phong Vân Tông đem hai tuyệt thế bảo vật này toàn bộ thu thập vào trong túi, chỉ sợ là họa không phải là phúc, hôm nay tuy là một phòng đấu giá nhỏ nhỏ nhưng tập hợp các thế lực lớn của đại lục Thần Phong, bọn họ ngoài sáng là quân tử, nhưng những việc ngầm đều có thể làm được.

Tiêu Tiêu tiên tử ngồi một bên lại không nói một lời, mi mắt buông xuống, nếu lúc này ai động vào nàng, tuyệt đối sẽ bị năng lượng khổng lồ bên ngoài thân thể nàng phản phệ, nguyên lai nàng đang tu luyện, đối với hội đấu giá không có nửa điểm hứng thú.

Trong lúc hai thầy trò nói chuyện, bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan đã lên tới mười lăm ức kim tệ. Cạnh tranh giá cả có đế quốc Thiên Lang, đế quốc Thanh Long, đế quốc Kim Ưng, Tịch Kỳ Lạp liên hợp vương quốc đều là các đại thế lực. Chỉ là rất nhiều người đều biết, đây mới chỉ là bắt đầu, các thế lực chân chính tranh đoạt đang còn chờ ơ lạnh nhạt.

Tuy rằng mặt ngoài bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan giá trị không bằng chiến thần kiếm thế nhưng một khi may mắn tìm được mộ viễn cổ Long tộc thu hoạch hơn xa so với chiến thần kiếm, bởi vậy tuy các thế lực có hứng thú so với chiến thần kiếm ít hơn nhưng tuyệt đối cũng không thiếu.”

“Năm mươi ức kim tệ”

Đúng lúc này, một âm thanh già nua trực tiếp từ mười lăm ức lên năm mươi ức, tất cả mọi người đều biết, chân chính long tranh hổ đấu bây giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chiến Thần Kiếm.

“Đế quốc Thiên Lang, tông chủ Phích Lịch tông Lôi Nặc.”

Dạ trưởng lão mỉm cười nói, Phích Lịch tông tại đế quốc Thiên Lang có địa vị cũng giống như Phong Vân Tông ở đế quốc Thanh Long, là tông phái đứng đầu, không nghĩ đến lại tự mình đấu giá bán đồ mộ viễn cổ Long Tộc Đồ Lan.

“Năm mươi lăm ức kim tệ”

Khi thanh âm của Lôi Nặc vừa dứt một nữ tử mặc trang phục kỳ dị thập phần “mộc mạc” nũng nịu hô lên.

Nam trạch miêu tộc? trong lòng Dạ trưởng lão khẽ động, từ khi nào tài lực của miêu tộc lại trở nên hùng hậu? Chẳng lẽ phía sau có người sai phái?

Mọi người xem đấu giá đều ghen hòng khi thấy tốc độ giá cả bị đẩy lên, rất nhanh tăng lên hai trăm năm mươi ức kim tệ, ra giá sau đó là nữ tử Nam Trạch miêu tộc, vóc người nàg thật tốt, nhưng khuôn mặt lại bình thường, hơn nữa trên trán và má trái lại có đồ án cổ quái.

Hai trăm năm mươi ức kim tệ. Đấu giá hội lập tức rơi vào im lặng, cái giá này đã vượt qua toàn bộ tài sản không ít người.

Rất nhiều người đều có nghi vấn như Dạ trưởng lão, Nam Trạch miêu tộc không có văn minh từ khi nào lại có nhiều tiền? Bọn họ đều dự đoán có người đứng đằng sau như Dạ trưởng lão, thế nhưng cuối cùng là ai, thế lực nào mà không dám công khai?

Tông chủ Phích Lịch tông Lôi Nặc siết chặt tay, sát khí hiện lên trong mắt, im lặng không tiếp tục đấu giá, các đối thủ cạnh tranh khác cũng ngậm miệng, giá cả đã vượt qua dự trù của bọn họ, bọn họ không chỉ có một mình, phía sau còn cả gia tộc, môn phái, thoáng cái dùng nhiều tiền như vậy lấy gì để duy trì gia tộc tông môn?

“Hai trăm năm mươi ức lần một, hai trăm năm mươi ức lần hai, hai trăm năm mươi ức lần ba, thành giao”

Thanh âm của Khuất Dịch có chút hơi run, hai trăm năm mươi ức, mấy trăm năm qua bây giờ mới có.

Phong Dực nhìn thấy tất cả, vốn cho là mình bán hoàng kim ma pháp quyền trục đã là người có tiền, thế nhưng ở chỗ này hắn mới phát hiện, thế nào mới là kẻ có tiền chân chính. So sánh thì tam đại vương quốc ma tộc cũng chỉ như là cái bang.

Không khí phòng đấu giá đạt đến đỉnh điểm, rất nhiều người dò xét kỹ lưỡng nữ tử Nam Trạch miêu tộc, phải biết rằng vừa đấu giá bán đồ mộ viễn cổ long tộc cùng nàg toàn là những thế lực nhất lưu trên đại lục, tuy rằng nàg trả giá cao lấy được nhưng có thể thành công mang đi hay không là một vấn đề khác. Hơn nữa vẫn có một vài thế lực chưa ra cạnh tranh đấu giá có ý định ngầm không thì khó nói.

Nhưng mà về mặt nữ tử Nam Trạch miêu tộc lại lạnh nhạt, không hề tỏ ra sợ hãi, có lẽ thế lực phía sau cũng không yếu.

Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, một lần nữa Khuất Dịch lại lên bàn đấu giá, mở miệng nói :

- “Sau đây, là vật phẩm cuối cùng, đấu giá thần khí tuyệt thế chiến thần kiếm, ai có thế lực áp quần hùng đoạt được thần khí, chúng ta chờ xem, đưa chiến thần kiếm lên”

Khuất Dịch ấn xuống bàn đấu giá, bàn đấu giá phát ra từng tiếng rắc rắc rung động, một khe hở hướng hai bên trượt ra, cùng lúc đó một cột đá từ đó chậm rãi mọc lên.

Đầu tiên lộ ra một tầng thất thái lưu quang, ngay sau đó một thanh kiếm ám kim sắc bản to được thất thái lưu quang bao phủ hiện ra trong tầm mắt mọi người, đó chính là chiến thần kiếm danh chấn thiên hạ.

Một cỗ khí thế sắc bén ập tới trước mặt, hô hấp của mọi người đều bị kiềm hãm, về mặt kinh hãi, chiến thần kiếm bị thất hệ ma pháp cấm chế mà còn có

uy thế như vậy.

Thoạt nhìn chiến thần kiếm cũng không có trang trí gì, ngoại trừ trên thân kiếm có đường vân hình hoa mai đang nở rộ cũng không có điều khác thêm, hơn nữa lưỡi kiếm nhìn quá mức bình thường tựa hồ không có lực sát thương. Nhưng chỉ nhìn qua, tựa hồ như nhìn thấy một chiến sĩ toàn thân đầy máu uy vũ bỏ một kiếm chém đôi vũ trụ.

Phong Dực nhìn chăm chăm chiến thần kiếm, đột nhiên cảm thấy mi tâm nhói lên, u minh tà nhận trong định thần châu dường như bị cái gì đó kích thích bắt đầu rung động, như muốn ly thể mà ra.

Phàm là thần khí đều có linh hồn, chiến thần kiếm từng đi theo chín vị chiến thần kinh thể chinh chiến thiên hạ, tất nhiên khí thể tràn đầy, kiếm hồn mang theo vẻ bất khuất nhiệt huyết ngạo khí của chủ nhân, là khí hồn chiến thần.

U minh tà nhận cũng như vậy, chỉ là chủ nhân của nó là một cái tà khí, không câu nệ, sát nghiệt kinh người, bởi vậy kỳ nhận hồn cũng đồng dạng, trước đây thiếu chút nữa còn ảnh hưởng đến bản tâm của Phong Dực, khiến hắn thiếu chút nữa bị tà nhận hồn thao túng, nếu lúc đó không có khúc tiên âm làm hắn giật mình tỉnh dậy, chỉ sợ hắn đã thành cuồng ma sát nhân là nỗi khiếp sợ của cả đại lục.

U minh tà nhận rung động ngày càng mạnh hơn, tựa hồ muốn lao ra chứng minh nó mới là vua bình khí, chiến thần kiếm chỉ xếp sau.

Trong lòng Phong Dực âm thầm kêu khổ, một khi khí tức u minh tà nhận lộ ra, hắn có thể gặp phiền toái lớn.

Đúng lúc này, định thần châu đột nhiên quang mang đại thịnh, tựa như từ mầu trần an hải nhi đang tức giận, đồng thời cũng đem khí tức u minh tà nhận hoàn toàn cắt đứt với bên ngoài.

Phong Dực thở phào nhẹ nhõm, đối với hắn định thần châu trong mi tâm ngày càng có nhiều giá trị.

“Chiến thần kiếm giá khởi điểm mười ức kim tệ, bắt đầu đấu giá”

Khuất Dịch lớn tiếng tuyên bố.

Mới vài lần báo giá, giá cả chiến thần kiếm đã vượt xa giá cả thành giao bản đồ mộ viễn cổ long tộc, mà tranh đoạt chiến thần kiếm có tới tám chín thể lực, không ai chịu nhường ai.

Đặc biệt Phong Vân tông đệ nhất tông môn đế quốc Thanh Long cũng ở trong đó, các thế lực khác cũng không chịu buông tha. Chuyện này cũng có lý do của nó? Nếu như là các thế lực khác có thể còn có người nghĩ cướp lại, nhưng nơi đây chính là phạm vi thế lực Phong Vân Tông, một khi Phong Vân Tông đấu giá đạt được, nếu người muốn cướp lại, trước tiên hãy suy nghĩ còn giữ được tính mạng để cướp không.

Cũng có người nghi ngờ, nếu thế lực Phong Vân Tông ở chỗ này to lớn như thế, các thế lực khác nếu đấu giá được không phải là phía sau còn có kẻ rình rập sao.

Đáp án đương nhiên không có khả năng, một khi các thế lực khác đoạt được chiến thần kiếm rồi đi, Phong Vân Tông không những không có khả năng cưỡng đoạt hơn nữa còn phải bảo vệ họ an toàn ra khỏi đại bản doanh Phong Vân Tông, bằng không nếu chiến thần kiếm bị cướp đoạt các thế lực trong thiên hạ đều chĩa mũi nhọn về phía Phong Vân Tông. Cho nên đối với các thế lực tông môn khác, chỉ cần ra khỏi đại bản doanh Phong Vân Tông bọn họ nắm chắc mang đồ vật về.

“Năm trăm ức kim tệ” sắc mặt Dạ trưởng lão Phong Vân Tông âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi ắn nút kêu giá.

“Sáu trăm ức kim tệ”

Cùng đối chọi gay gắt là Phi Tiên Lâu của liên hợp vương quốc Tạp Kỳ Lạp, nói về tài phú Phong Vân Tông có cười ngựa cũng không đuổi kịp người ta.

Dạ trưởng lão cười lạnh một tiếng, không tiếp tục ra giá, sáu trăm ức là giá cuối cùng của Phong Vân Tông có thể đưa ra, nhưng tựa hồ Phi Tiên Lâu biết giá cuối cùng, trực tiếp nâng giá lên sáu trăm ức.

“Các người đã không để Phong Vân Tông ta vào mắt, vậy cũng đừng trách Phong Vân Tông ta không nói đạo nghĩa” Dạ trưởng lão hướng đồ đệ bên cạnh ra hiệu, đồ đệ này hiểu ý gật đầu lặng lẽ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Âm Toán.

Sắc trời có chút âm đạm, mặt trời bị mây đen che kín. Bầu trời không gió, có vẻ ngột ngạt dị thường.

Biển người trong Khuất thị phách mại hành bắt đầu khởi động, thỉnh thoảng có người tường thuật tình huống bên trong sinh động như thật. Mà khi bản đồ mộ viễn cổ long tộc cùng chiến thần kiếm được đưa ra bên ngoài lại càng ra sức nghị luận, khí thế hùng hực như lửa.

Phong Dực có gắng lách giữa đoàn người, quay lại nhìn Khuất thị phách mại hành bị vây kín từ ba tầng trong đến ba tầng ngoài khê lác đầu, hẳn biết, con sóng mãnh liệt bây giờ mới chính thức sôi trào, hai chỉ bảo như vậy, ai không mơ ước? Sợ rằng đêm nay sẽ bắt đầu một tràng huyết tinh, náo nhiệt đã xem qua, cũng đã có thu hoạch, cuốn vào trong đó cũng không phải là lựa chọn sáng suốt, đây toàn là thể lực đứng đầu đại lục, tùy tiện chọn một cái hẳn cũng không thể đắc tội, nỗ lực tăng cường thực lực mới là vương đạo.

Trong lầu các đồ thư quán, không gian ma pháp trận đã khởi động, Phong Dực chăm chú tu luyện chuyển hoá sang quang minh lực.

Trong tu luyện khái niệm thời gian chỉ sợ là tương đối, đối với Phong Dực thì đúng như vậy, hẳn chỉ suy tư về tính chất hắc ám và quang minh mà thời gian trôi qua khi nào không hay, hẳn phục hồi lại tinh thần đúng lúc không gian ma pháp trận đình chỉ vận chuyển, một buổi tối cứ như vậy trôi qua, thế nhưng cảm giác tựa như nắm bắt được vẫn quanh quẩn trong đầu.

Không ngờ quang minh và hắc ám lại đồng nguyên, vì sao thuộc tính lại tương phản?

Phong Dực suy tư làm vấn đề trở nên càng phức tạp, hẳn vung tay lên một tảng hắc sắc ma lực phiêu đảng trong tay, dường như hắc sắc hỏa diễm đang thiêu đốt.

Phong Dực ngây ngốc nhìn bàn tay, trong lòng hiện ra phương pháp lão Pháp Khắc dạy, bỗng nhiên tâm linh sáng ra, đột nhiên tảng hắc sắc ma lực chuyển xuống, một tia quang minh lực xuất hiện cùng hắc ám đấu tranh, dần dần mở rộng cho đến khi toàn bộ hắc sắc chuyển thành trắng nõn của quang minh lực, nhưng hẳn vẫn cảm nhận được trong cơ thể mình dâng trào hắc ám ma lực như cũ.

“Không sai, quả nhiên ngươi không làm cho ta thất vọng, tuy chỉ là biểu hiện bên ngoài, thế nhưng ngươi đã nắm giữ được chìa khóa nhập môn, sau này sẽ tiến triển cực nhanh, cuối cùng trong cơ thể ngươi là hắc ám hay quang minh, chỉ cần một ý niệm”

Đúng lúc này lão Pháp Khắc vô thanh vô tức hiện ra trong lầu các, ánh mắt mang theo vẻ vui mừng cùng kích động.

Lão Pháp Khắc nói xong, liếc nhìn Phong Dực, tựa hồ lại chìm trong hồi ức.

“Lão Pháp Khắc, ngươi giúp ta kiểm tra món đồ này” Phong Dực nói.

“Đem nó lại đây ta coi chút”

Lão Pháp Khắc từ trong suy tư trở về, trầm ngâm một tiếng, người già thường hay nghĩ về quá khứ.

Phong Dực móc ra một vật màu tím nhạt mỏng như cánh ve hình dạng giống hồ điệp (con bướm) đưa cho lão Pháp Khắc.

Ánh mắt lão Pháp Khắc đang mờ đục chợt bạo xạ một trận tinh quang “Từ huyền dương tinh! Di, dường như bên trong có khắc pháp trận phức tạp”

“Từ huyền dương tinh? Là cái gì? Bảo bối?”

Phong Dực thấy lão Pháp Khắc lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai mắt lập tức tỏa sáng nói.

“Một loại tài liệu hi hữu, cùng phối hợp với một vài loại tài liệu khác để chế tạo các vũ khí uy lực cường đại, bất quá hiện tại cơ hồ đã tuyệt tích, không nghĩ tới trên đời này còn một khối, chỉ là có một mình nó thì không có hiệu quả gì, nhưng trên đó lại khắc pháp trận cực kỳ phức tạp, không biết có tác dụng gì?” lão Pháp Khắc nói.

“Còn tưởng là bảo bối, nguyên lai là gân gà” Phong Dực có chút thất vọng nói.

“Cái đó còn xem đối với người nào, nói không chừng từ huyền dương tinh còn có công hiệu khác, chỉ là chúng ta không biết mà thôi” lão Pháp Khắc nói.

Phong Dực gật đầu đồng ý, giống như đồ trận ma pháp Lôi Thần Chi Nộ, đối với người khác là gân gà, đối với hẳn lại là bảo bối.

Cách đế đô Thanh Long hai trăm dặm, trên ngọn Ngọc hà Sơn đây là nơi tọa lạc của Phong Vân Tông.

Ngọc Hà Sơn, trong Bách Hoa cốc một đạo nhân ảnh bay ra, trên không liên có người bay đến, phiêu nhiên hạ xuống chân núi.

“Tiêu Tiêu, ngươi đến rồi” Dạ trưởng lão hướng Tiêu Tiêu vẫn mang che mặt gật đầu.

“Dạ trưởng lão, không biết tông chủ muốn giao phó chuyện gì?” Tiêu Tiêu nhàn nhạt nói.

“Đây là mật lệnh của tông chủ, ngươi tự mình xem đi”

Dạ trưởng lão đưa một ngọc giản tròn dài như ngón tay trên mặt có lưu quang lóe ra, đây đúng là ngọc giản dùng để tông chủ ra mật lệnh, trên đó có phong ấn, chỉ có dùng máu tươi của người nhận lệnh mới có thể mở ra.

“Tiêu Tiêu, ngươi không được phụ sự chờ mong của tông chủ”

Dạ trưởng lão nói xong quang mang trên người chợt lóe, biến mất ngay tại chỗ.

Tiêu Tiêu nhíu đôi mi thanh tú, mật lệnh của tông chủ sao lại cần đích thân Dạ trưởng lão đưa đến? Lễ nào có chuyện cực kỳ trọng yếu cần mình đi làm?

Không suy nghĩ nhiều, từ ngón tay Tiêu Tiêu bắn ra một giọt máu nhỏ trên ngọc giản. Chỉ thấy phía trên ngọc giản hiện ra mấy kí hiệu ma pháp, đột nhiên toát ra một luồng khói trắng. Luồng khói như có linh tính, rất nhanh theo miệng vết thương chui vào trong cơ thể Tiêu Tiêu.

Mà cùng lúc đó, từng tiếng chú ngữ quý dị tầng tầng lớp lớp lọt vào tai Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cảm thấy tâm thần chấn động mãnh liệt, có chút không khống chế được, tinh thần lực như bị phân liệt xoắn lại với nhau thành từng khu vực, hình thành những đồ án kỳ quái.

Dạ trưởng lão vốn biến mất lại xuất hiện, cười to nhìn đáng vẻ thông khổ của Tiêu Tiêu, có điều tiếng cười là của nữ tử yêu mị.

“Ngươi không phải là Dạ trưởng lão, rốt cuộc ngươi là ai?” Tiêu Tiêu nói, sau lưng đã đầm mồ hôi lạnh.

Dạ trưởng lão khẽ vuốt mặt, khuôn mặt già nua bỗng chốc biến thành khuôn mặt thiếu phụ xinh đẹp đang tươi cười.

“Yêu Linh Nhi, là ngươi” đôi mắt đẹp Tiêu Tiêu hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Đương nhiên là ta, bằng không ngươi cho là ai đây? Dạ trưởng lão đang lo đối phó với Phi Tiên Lâu của Tập Kỳ Lạp liên hợp vương quốc, làm sao thay tông chủ truyền lệnh a, khách khách, muốn trách thì trách ngươi ngu dốt, hiện tại ngươi đã trúng mê hồn thuật của ta, sau này ngươi không còn là ngươi nữa, trái lại là một khối lồi tỳ tỳ đi”

Yêu Linh đắc ý cười duyên.

“Năm mơ”

Tiêu Tiêu khẽ quát, cánh tay nhỏ nhoáng lên, một đạo lam mang bắn thẳng đến khuôn mặt Yêu Linh.

Yêu Linh nghiêng người tránh, lại phát hiện Tiêu Tiêu như làn khói nhẹ, đã biến mất ngay tại chỗ.

“Hừ còn muốn chạy, trúng mê hồn thuật của ta, ngươi có chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Yêu Linh ta” Yêu Linh hừ lạnh nói.

Phong Dục đứng trên cành tùng, người khẽ đung đưa, thủy địch được đưa lên môi, tầng tầng âm thanh trầm bổng lan khắp bốn phía.

Đúng lúc này, đột nhiên từ đằng xa một làn khói nhẹ bắn nhanh đến, hóa thành một đạo thanh ảnh ngã lăn trên mặt đất, cả người vẫn còn đang run rẩy.

“Là nàng” Phong Dục ngừng lại, trong lòng kinh ngạc không thôi, Tiêu Tiêu tiên tử của Phong Vân Tông sao lại chật vật như vậy, nhìn bộ dáng tựa hồ bị thương.

Tiêu Tiêu gian nan ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng người cao lớn đang từ từ bay xuống, chỉ là ánh mắt nàng đã tán loạn, vô luận thế nào cũng không thấy rõ dáng dấp người đang đứng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thanh Âm Phổ Thiện Chú.

“Mê hồn thuật”

Phong Dực vừa nhìn bộ dáng Tiêu Tiêu, liền xác định nàng đã xảy ra chuyện gì, người thi triển mê hồn thuật so với yêu đồng thú thì mạnh hơn nhiều.

Phong Dực đặt bàn tay to lên trán Tiêu Tiêu, ý niệm tìm cách nhập vào, lòng mày không khỏi nhú lên, cảm giác được một loại năng lượng hôi sắc (màu xám) đang không ngừng chiếm lấy ý thức của nàng. Ý niệm hần khẽ động, bố trí trong ý thức hải Tiêu Tiêu một lá chắn, sau đó lui ra, tỉ mỉ đánh giá giai nhân trước mặt, lòng mày nhỏ nhắn kết hợp với đôi mắt thanh tú tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ, chỉ là trên mặt vẫn che một tầng lụa mỏng xanh, không thấy rõ diện mục, không biết phía sau tấm lụa mỏng đó che dấu khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh như thế nào.

Phong Dực theo bản năng vươn bàn tay to muốn vạch lên, nhưng vừa chạm vào tầng lụa mỏng kia lại ngừng lại, hần sợ khuôn mặt Tiêu Tiêu lại phá hỏng huyền tượng của mình, có phải là xinh đẹp không, hay là cứ để cho mình một không gian để tưởng tượng đi.

“Nghe nói Tiêu Tiêu tiên tử là người kế nghiệp tông chủ Phong Vân Tông, sao lại bị người khác ám toán?”

Phong Dực trầm nghĩ, bàn chân lại điểm lên cành tùng, thúy địch lại đặt lên môi, tiếng địch du dương lần thứ hai vang lên.

Khúc thanh tâm phổ thiện chú, làm tinh thần an ổn xua đuổi tà khí. Phong Dực từ vận luật kỳ lạ của khúc từ lý gia sáng tạo ra, người nghe như nằm trên mây, như nghe thấy tiếng nước chảy thác rơi, âm thanh kéo dài.

Không ngờ thần trí Tiêu Tiêu như kỳ tích dần dần thanh tỉnh, Phong Dực tạo ra lá chắn trong ý thức hải của nàng đã có tác dụng lớn, hơn nữa lại thêm tiếng địch xuất ra từ linh hồn, tinh thần nàng bắt đầu chậm rãi hóa giải mê hồn thuật.

Ánh mắt tán loạn của Tiêu Tiêu chợt tụ lại, nàng nhìn thấy phía dưới ánh trăng, đứng trên cành tùng là một bóng lưng cao lớn đang thổi địch, tuy chỉ thấy bóng lưng không được rõ ràng nhưng cũng để lại ấn tượng thật sâu trong lòng nàng. Tiêu Tiêu bèn ngồi dậy, vận công xua đi năng lượng xám trắng trong cơ thể, ý thức chìm vào không minh.

Tiếng địch vi vu dần tản đi, Tiêu Tiêu mở mắt ra, thì thấy bóng lưng cao lớn hướng phía ánh trăng phiêu nhiên bay đi, sau đó tiêu thất không còn thấy tăm hơi.

Đại lục Thần Phong vì lần đấu giá này mà trở nên hỗn loạn, nghe nói bản đồ mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan bị cướp đi, nghe nói chiến thần kiếm không biết ở đâu, nghe nói pháp thần chiến thần đã chết rất nhiều, nghe nói Phi Tiên Lâu bị người ta dẹp yên sau một đêm, nghe nói ...

Sau khi hội đấu giá Khuất thị kết thúc, càng ngày càng nhiều tin tức via hè, chân tướng của sự việc thế nào có trời mới biết được, nhưng bởi vì hội đấu giá mà làm dấy lên tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), điều này tuyệt đối không sai, chỉ là ai chết ai sống thì không rõ thôi.

“Phong đại ca, tỷ của ta đang ở bên kia nhìn lên người”

Hoàng cung đế quốc Thanh Long, Khải Nhĩ đứng bên cạnh Phong Dực khẽ nói.

Phong Dực nhướng mắt nhìn lên, đã thấy Lăng Sương vẫn ngồi dưới bóng cây chăm chú nhìn quyền sách trên tay như cũ.

“Không có a, quyền sách trên tay nàng so với bản thiếu gia thì nàng hứng thú hơn a” Phong Dực cười nói.

“Nhưng đã nửa giờ rồi nàng cũng chưa lật tờ nào, ta dám đảm bảo nàng vẫn thừa dịp chúng ta không chú ý len lén nhìn người”

Khải Nhĩ cười trộm nói.

“Ha ha, thật không?”

Phong Dực cũng nở nụ cười.

Mà đúng lúc này, một cái hỏa cầu to như chậu rửa mặt bay về phía hai người, Phong Dực vung tay lên, quả cầu lửa liền đổi hướng bay sang hướng khác rơi trên cỏ cách hai người hơn mười thước, đốt trụi một mảng lớn.

Vừa nghiêng đầu, liền thấy Lăng Sương nổi giận đùng đùng nhìn hai người, hiển nhiên vừa rồi nàng vĩnh tai nghe trộm hai người nói chuyện.

“Phong đại ca, tỷ của ta nổi giận, ta đi trước một bước” Khải Nhĩ hét lớn rồi nhảy dựng lên, nhanh như chớp chạy xa.

Tiểu tử này, Phong Dực không khỏi bật cười, hiểu được tiểu tử tạo cơ hội cho hắn và Lăng Sương.

Hai người một đứng ở đầu này một đứng ở đầu kia, đều trở nên trầm mặc.

“Hôm đó ở Khuất thị phách mại hành ta nhìn thấy người” đúng lúc Phong Dực muốn đi thì đột nhiên Lăng Sương mở miệng.

“Nga”

Phong Dực khẽ nhăn mày, không rõ nàng nói lời này là có ý gì.

Trầm mặc một lát, Lăng Sương mở miệng nói tiếp “Nha đầu Khuất gia kia, lai lịch không đơn giản, ngươi cũng không nên tiếp xúc quá gần”

Phong Dực ngẩn ra, trên mặt lộ nụ cười quái dị.

“Ngươi đừng tưởng bờ, nếu không phải Khải Nhĩ sùng bái coi ngươi như thân ca ca, ta mặc kệ ngươi với nàng ta có chuyện xấu xa gì, ngươi với nàng ta xảy ra chuyện ta cầu còn không được” Lăng Sương hừ lạnh nói.

Phong Dực chậm rãi đi tới trước mặt Lăng Sương cười hắc hắc nói “Bản thân ta không tưởng bờ, nhưng ta lại cảm giác ngươi ghen tị, còn có hôm đó, ngươi cùng Khải Nhĩ đến từ lâu là tới tìm ta sao”

“Ngươi thối lắm, ta mà ghen tị ... Ngày đó ta với Khải Nhĩ là ra ngoài dạo chơi, chỉ là trùng hợp gặp mà thôi, cùng nàng xung đột là ân oán cũ thôi”

Lăng Sương thẹn quá hóa giận nói.

“Ha ha, quên nói cho ngươi biết, kỳ thực Khải Nhĩ đã kể hết cho ta”

Phong Dực cười nói.

Lăng Sương sừng sốt, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, vươn bàn tay trắng như phấn hướng phía lồng ngực Phong Dực đánh tới.

Loại tốc độ cùng lực lượng này gần ngửa cho Phong Dực còn chưa đủ. Phong Dực một tay nắm lấy tay Lăng Sương, một tay ôm eo nàng kéo vào lòng.

“Ngươi...”

Lăng Sương nghĩ không ra Phong Dực lại lớn mật như vậy, tim đập mãnh liệt, nhất thời hô hấp trở nên dồn dập, không biết phản ứng thế nào.

Phong Dực cúi đầu, chỉ thấy bộ ngực cao vút của Lăng Sương đang kịch liệt phập phồng, thỉnh thoảng chạm vào ngực mình, cảm giác sung mãn co dãn xuyên thấu qua xiêm y thẳng vào bên trong.

Lăng Sương nghĩ rằng Phong Dực muốn hôn nàng, nàng nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, đôi môi anh đào nhỏ nhắn khẽ mở.

“Ngươi làm gì đây? Nhanh như vậy đã ngủ sao?” Phong Dực cười hi hi, tiến sát địa phương kia.

Lăng Sương bỗng nhiên mở mắt đẩy Phong Dực ra, trên mặt xanh hồng lẫn lộn, trong miệng nhả ra một chữ “Cút”.

Phong Dực rời khỏi hoàng cung, thiếu chút nữa là được nhắm nháp môi thơm của mỹ nhân, chỉ tiếc là chính mình tự phá hủy. Hắn là Lăng Đầu Thanh sao? Hắn là tình trường thái điều? (DG : chỗ này cũng không hiểu nghĩa nên để nguyên văn) Đương nhiên đều không phải, nhưng vì sao lại không hôn? Hắn sợ một khi hôn thì phiền toái tìm đến, nữ nhân này không những có dục vọng quyền lực lớn, ham muốn chiếm hữu càng lớn hơn, nếu có nàng sau này đừng hòng chạm vào nữ nhân khác, không thể làm khác hơn là nhìn đau vứt bỏ, bên ngoài còn có một mảng rừng lớn chờ hắn khai phá.

Di chuyển quá hai con đường, ánh mắt Phong Dực chợt lóe lên, cảm giác có người theo dõi mình, hắn cũng không quay lại nhìn, tiếp tục chậm rãi bước tiếp qua các phố lớn ngõ nhỏ trong đế đô.

“Vị thiếu gia này, đã lâu rồi ngươi không tới Phả Hương các chúng ta, nhanh vào uống một hai chén đi sao” Phong Dực đang cất bước chợt một trận son phấn truyền đến, cánh tay hắn đã rơi vào một nơi mềm mại ẩm sấp, một nữ nhân đang lôi kéo hắn.

Phả Hương các? Thiếu gia từ lúc nào đã tới Phả Hương các? Phong Dực nhìn quanh, lúc này mới phát hiện mình đã đi đến phố Phiêu Hương, hai bên đường phố là mấy trăm nhà lớn nhỏ khác nhau, trên sân các cô nương trang điểm xinh đẹp lộ ra tư thế, khoe dung nhan đang kiếm khách.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đạo Tặc Phi Nhi.

Tâm niệm Phong Dực thay đổi thật nhanh, để cho nữ nhân kéo vào Phẩm Hương các.

Cách đó không xa, một bóng người toàn thân bao phủ bởi hắc bào chợt dừng lại, xoay người đi vào trong một ngõ nhỏ.

“Nhìn một thân trang phục biết ngay thiếu gia chính là người văn nhã, hoa khôi Phẩm Hương các chúng ta thích nhất là cùng người văn nhã kết giao bằng hữu, chỉ là phí trà nước có hơi đắt một chút...” nữ nhân này tuổi tác hơi lớn một chút, trước ngực là một mảng cuộn sóng ba đào mãnh liệt, có thể tưởng tượng lúc trẻ cũng là cô nương đầu bảng đi.

“Được rồi, được rồi, liền đi gặp hoa khôi Phẩm Hương các đi, tiền trà nước không thành vấn đề”

Phong Dực ngắt lời nàng.

Phẩm Hương các cũng là cửa hiệu lâu đời ở phố Phiêu Hương, mấy thập niên trước còn đứng đầu trong các nhà, chỉ là mấy năm gần đây các cô nương trẻ đẹp dần nhiều tuổi, các cô nương mới không đạt tiêu chuẩn đỉnh cấp, nên cũng dần đi xuống. Có thể nói cái mới thay thế cái cũ, các thanh lâu đa dạng không kể xiết, hơn nữa đủ loại mỹ nữ các chủng tộc, nhưng Phẩm Hương các chỉ có mỹ nhân nhân loại, không tạo cảm giác mới mẻ, hiện nay sức cạnh tranh không còn được như xưa, nếu không dựa vào những mỹ nữ đứng đầu nói không chừng sớm đã đóng cửa.

Phong Dực được dẫn tới một gian nhã phòng, trong phòng bố trí trang nhã, trên tường treo tranh chữ, hai bên là hai giá sách tạo hình kì dị, trên bày các loại thư tịch, từng cỗ hương khí truyền đến.

“Ha ha, có ý tứ, kỹ viện lại giống thư hương thế gia”

Phong Dực khẽ cười nói, tiện tay rút ra một quyển, vốn tưởng rằng chỉ là đồ trang điểm nhưng lật ra xem lại rất cũ, trang sách đầy các ghi chú, nét chữ hữu lực, cương nhu đều có, rất có hương vị.

Mà đúng lúc này, phía sau rèm cuối gian nhã phòng xuất hiện một bóng người.

“Thiếp thân Nhã Như, thỉnh an thiếu gia, không biết thiếu gia muốn nghe tiểu khúc nào?”

Từ sau rèm truyền đến giọng nói thanh thúy.

“Đây là quy củ của Phẩm Hương các”

Phong Dực ha ha cười nói, mắt nhiều kim tệ như vậy chỉ để tới nghe một tiểu khúc, ngay cả khuôn mặt hoa khôi cũng không thấy được, ai biết hoa khôi này là dạng gì, hay chỉ muốn gây hứng thú cho nam nhân, đem giá trị hoa khôi đẩy lên, cái này đã lỗi thời, hơn nữa cũng không thích hợp khung cảnh vắng vẻ hiện nay của Phiêu Hương các.

“Không, đây là quy củ của thiếp thân”

Hoa khôi Nhã Như trả lời.

“Được rồi, vậy ngươi cứ tùy tiện tấu một khúc”

Phong Dực nói xong liền ngồi xuống, cầm một chén trà xanh làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Rất nhanh tiếng đàn vang lên, tiếng đàn tươi mát tự nhiên, lại mang theo vẻ giảo hoạt, bướng bỉnh, khó có thể tin được là xuất phát từ nữ tử nơi phong nguyệt này. Âm nhạc có thể phản ánh nội tâm mỗi người, người trong nghề vừa nghe liền hiểu được.

Một khúc vừa xong, Nhã Như hỏi :

“Vị thiếu gia này, cảm thấy cảm kĩ của thiếp thân như thế nào?”

“Không sai, chỉ làm ta có chút kỳ quái, từ trong tiếng đàn, ta thấy ngươi giống thiên kim thiếu gia hơn là nữ tử chốn phong nguyệt (DG : PNL mình đây mà ^.^), một cô gái chốn phong nguyệt dù huấn luyện tốt thế nào, lời nói cử chỉ dù giống thế gia, nhưng nàng vẫn là một cô nương phong nguyệt, tuyệt không thể toát ra quý khí” Phong Dực khẽ cười nói.

Phía sau rèm hoa khôi Nhã Như trầm mặc, thờ dãi một tiếng nói “Không sai thiếp thân đã từng ...”

Lời vừa nói xong, Phong Dực hắc hắc nở nụ cười nói tiếp “Ngươi đã từng là tiểu thư thế gia của quốc gia nào đó, sau đó vì một nguyên nhân nhà tan cửa nát mà lưu lạc phong trần đúng không?”

“Ngươi...” phía sau rèm hoa khôi Nhã Như kinh ngạc kêu lên.

“Được rồi, đừng giả bộ, nếu như ta đoán không sai, ngươi cũng không phải là hoa khôi của Phẩm Hương các”

Phong Dực cười hắc hắc nói.

“Vậy ta là ai” phía sau rèm nữ tử giáo hoạt hỏi.

“Đoán trúng có khen thưởng không?” Phong Dực cười hỏi.

“Đương nhiên là có, nếu ngươi đoán trúng ta liền cùng ngươi gặp mặt” tiếng cười thanh thúy của nữ tử vang lên.

“Nếu ta đoán không đúng, ngươi sẽ cùng ta gặp mặt” Phong Dực bĩu môi.

Nữ tử ngừng cười nói “Xem ra thật sự ngươi đoán được ta là ai, vô luận như thế nào, hay là ngươi nói đi, để cho ta sùng bái ngươi một lần”

“Ngươi không phải là người theo ta vòng vo mấy ngã tư đường sao, chúng ta là lão bằng hữu” tinh quang trong mắt Phong Dực chột lóe, hắc hắc cười nói.

Mành rèm hướng hai bên đẩy ra, một đạo thân ảnh như quý mị vọt đến trước mặt Phong Dực, một thiếu nữ xinh đẹp tinh quái đang hướng đôi mắt màu tím nhạt đầy cơ trí đánh giá Phong Dực từ trên xuống dưới.

Mà cùng lúc, Phong Dực cũng đánh giá thiếu nữ trước mặt này, thoát nhìn tuổi tầm mười bảy mười tám, đôi mắt màu tím, ngũ quan sâu khắc, rất có phong vị khác lạ, nàng mặc bộ áo dài hồng biên ti nổi bật không thích hợp với nàng.

“Ngươi nếu lợi hại như vậy, cái gì cũng đoán được, vậy ngươi hẳn đoán được ta có một đồ vật rơi vào tay ngươi chứ” con mắt màu tím của thiếu nữ lóe lên, ngửa đầu nói.

“Đồ vật? vật gì vậy?” Phong Dực giả ngu hỏi.

Thiếu nữ cười khỏ, tiến lên nắm lấy cánh tay Phong Dực lắc lắc “Ca Ca tốt, ngươi thương xót, cho ta xin, không có vật này, ta bị nhà ta đánh chết”

“Ân, tuy rằng ta lớn lên rất tuấn tú, nhưng tay ngươi cũng không nên sờ loạn trên người ta, cũng phải để ta có thời gian thích ứng đã” Phong Dực nhìn thiếu nữ hắc hắc cười nói.

Biểu tình thiếu nữ lần thứ hai biến đổi, liếc nhìn Phong Dực, xoay người nghiêng chân ngồi lên ghế nói “Coi như ngươi lợi hại, ngươi muốn thế nào mới đem trả cho ta, nói điều kiện đi”

“Bản thân ta thật muốn bàn điều kiện cùng ngươi, có thể làm cho ngươi cùng ta làm một vài chuyện tình kích thích, bắt qua ta thật không có a”

Phong Dực buông tay bắt đắc dĩ nói.

Thiếu nữ vẫn mỉm cười, thăm mắng sắc lang, lại không có biện pháp đối với hắn, bằng ánh mắt lục tinh đạo tặc sư của nàng, nam nhân này thật không đơn giản, tốc độ tay mình nhanh như vậy không ngờ lại bị hắn nhìn thấu, nghĩ đến cứng rắn lại không được, chẳng lẽ lại lấy sắc dụ ... phi (biểu thị sự khinh miệt)

“Ngươi mất vật gì, ta giúp ngươi lưu ý” Phong Dực cười nói.

Thiếu nữ lại không đáp tựa hồ đang suy tư điều gì.

Một lúc lâu, thiếu nữ mới ngẩng đầu nhìn Phong Dực nói “Ta là Phi Nhi”

Ách ... có quan hệ đến ta sao? Phong Dực khó hiểu nhíu mày.

“Mấy nữa đã cho ngươi biết tên, sao lại không tự giới thiệu, một điểm phong độ của thân sỹ cũng không có a” Phi Nhi hằm hừ nói.

“Ta là Phong Dực, coi như chúng ta nhận ra nhau, ta cũng không cầm vật của ngươi” Phong Dực cười nói.

Thiếu nữ không để ý đến Phong Dực, bĩu môi phối hợp nói “Vật kia kêu tử huyễn dương tinh, là một loại tài liệu cực kỳ hi hữu, đương nhiên nếu chỉ như vậy, nó không đáng để Phi Nhi đạo tặc vĩ đại nhất trong tương lai xuất thủ, đó là bởi nó còn ẩn giấu một bí mật...”

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Bí Mật Tử Huyền Dương Tinh

Bí mật? Phong Dực hứng thú lắng nghe, Phi Nhi đột nhiên nghĩ tới điều gì kêu lên “Ai da, còn chút phiền toái chưa xử lý xong, ngại đi theo ta”

Phong Dực theo Phi Nhi đi vào sau rèm, mới phát hiện đằng sau rèm còn có phòng nữa, là khuê phòng của nữ tử, bên trong có một nữ tử chỉ mặc mỗi áo trong, dung mạo thanh lệ nằm im không nhúc nhích, đôi mắt xinh đẹp mở to, thiếu nữ thoáng thấy Phong Dực, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

“A, quên mất, ngại xoay người sang chỗ khác không cho phép nhìn”

Phi Nhi lúc này mới nhớ ra, quần áo của hoa khôi Phạm Hương Các đang ở trên người mình, trên người nàng ta chỉ còn lại quần áo trong, một mảng lớn da thịt lộ ra ngoài, vội vàng giục Phong Dực xoay người, sau đó đem áo ngủ bằng gấm ở đầu giường che lên người Nhã Như.

Phi Nhi đem trường sam trên người ném qua một bên, bên trong lộ ra trang phục hắc sắc, thân thể chỗ lồi chỗ lõm cực kỳ dụ nhân.

“Nhã Như tỷ tỷ, tốt nhất ngại quên đã gặp ta a, nếu không ta sẽ cấy vào cơ thể ngại đoạn trường hoa, biểu ca sẽ thương tâm đến chết” Phi Nhi cười hi hi nói, nhìn bộ dáng này dường như quen biết Nhã Như.

“Nha, ta quên mất, ngại bị ta chế trụ, không mở miệng nói được”

Phi Nhi vỗ đầu một cái, vung tay lên, toàn thân Nhã Như run lên sau đó ngồi dậy.

“Phi Nhi, ngại đừng làm vậy, cả nhà đang đi tìm ngại, ngại mau trở về đi”

Nhã Như thân thiết nói tựa như tỷ tỷ đối với muội muội.

“Ai cần ngại lo, giả tình tình, ngại hãy giữ gìn mồm miệng cẩn thận”

Phi Nhi hừ lạnh, xoay người hướng Phong Dực nói “Tiểu Phong, chúng ta đi thôi”

Tiểu Phong? Khóe miệng Phong Dực giật giật, xú nha đầu này, dám đứng trên mặt mũi hắn, bất quá hắn cũng lười tính toán với nàng, thật ra nữ đạo tặc thế gia này có quan hệ với hoa khôi Phạm Hương các làm hắn có chút ngạc nhiên.

Phi Nhi lấy ra một áo choàng hắc sắc nhoáng cái khoác lên người, trực tiếp nhảy qua cửa sổ, rơi xuống ngõ hẻm phía sau. Phong Dực quay đầu đầy thâm ý nhìn khuôn mặt đang lo lắng của Nhã Như, lập tức nhảy xuống theo, rất nhanh hai người biến mất trong hẻm nhỏ.

“Nha đầu, ngại và hoa khôi Phạm Hương các quen nhau?” hai ngày nay Phong Dực đều tu luyện “Tinh thần ma pháp” trong rừng tùng, hai người ngồi thà lòng dưới đất, thoạt nhìn như đôi tình lữ đang du ngoạn.

“Hoàn hảo, nàng là độc chiếm của biểu ca ta, được cài vào đây thu thập tin tức” Phi Nhi hoàn toàn thất vọng.

Phong Dực ngăn ra, nếu là cài vào để thu thập tin tức sao lại nói với mình?

“Ta cho ngại biết là để tỏ rõ thành tâm của Phi Nhi ta, đương nhiên, ngại biết thì sao đây? Ở phố Phiêu Hương mỗi một nhà đều có ít hoặc nhiều người các thể lực cài vào thăm dò, tin tưởng rằng tâm lý đại đa số người, chỉ cần không quá kiêng kị, cũng sẽ không ai đi tính toán”

Phi Nhi nhìn thấu nghi hoặc của Phong Dực giáo hoạt nói.

“Nhìn nàng bị ngại dễ dàng chế trụ, thực lực kém hơn ngại rất nhiều?” Phong Dực nói bóng nói gió.

“Đầu chỉ kém rất nhiều, mà là không thể so sánh, nàng vốn là nữ nhân phổ thông mà thôi” Phi Nhi nói.

Phong Dực cười cười, nữ nhân phổ thông? Nữ nhân phổ thông mà lại có ý niệm cường đại như vậy? nữ nhân phổ thông mà trong cơ thể khí cơ mạnh mẽ như vậy? bất quá chuyện này cũng không liên quan đến hắn, hắn nói :

“Được rồi, hiện tại ngại có thể tiếp tục nói bí mật từ huyền dương tinh”

“Từ huyền dương tinh hôm trước ta để trên người ngại cũng không phải là từ huyền dương tinh bình thường, nó quan hệ rất lớn đến một bảo tàng, ma pháp trận khắc bên trên chính là chìa khóa bảo tàng” Phi Nhi thần bí nói.

“A, nguyên lai là như vậy? Không biết bảo khố được giấu ở đâu?” Phong Dực cười hỏi.

“Tại Đồ Lan” Phi Nhi nói.

Ánh mắt Phong Dực ngưng trọng, nhìn thẳng con mắt màu tím của Phi Nhi.

“Có phải rất ngạc nhiên không, lần trước hội đấu giá bản đồ mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan hắn ngại có biết, kỳ thật có bản đồ tìm được địa phương cũng không thể vào, điềm then chốt nằm trên từ huyền dương tinh”

Ngừ khi Phi Nhi thập phần khẳng định.

“Nhưng chỉ có tử huyệt dương tình mà không có bản đồ thì cũng chỉ có thể giương mắt nhìn” Phong Dực nói.

“Đó là đương nhiên, hai thứ thiếu một đều không được, cho nên nữ tử Nam Trạch miêu tộc mới có thể tự đạo diễn đầu giá bản đồ mộ viễn long tộc Đồ Lan, mục đích đơn giản là dụ tử huyệt dương tình ra”

Phi Nhi vắn về sợi tóc trên trán nói.

“Cho nên ngươi biết mục đích của họ, sao còn cần câu” Phong Dực cười nói.”

“Sai, ta ăn cả câu lẫn mồi” về mặt Phi Nhi đắc ý nói.

“Nói vậy, bản đồ mộ viễn cổ long tộc đã đến tay?” Phong Dực hỏi, trong đầu chuyển hoá các loại ý niệm.

“Chuyện đâu dễ dàng như thế, bắt quá cũng nhanh thôi, bọn họ cố ý lộ ra mấy sơ hở cho ta tìm ra, ta muốn để cho bọn họ tiền mất tật mang”

Phi Nhi vung tay lên cười nói, thần thái phi thường đắc ý.

“Hắc hắc nha đầu thật là băng tuyết thông minh a” Phong Dực cười hắc hắc nói.

“Đó là đương nhiên, cho nên chúng ta cùng hợp tác đi tìm mộ long tộc, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi”

Phi Nhi đắc ý nói.

“Không được, trong lòng ta có điểm hơi sợ”

Phong Dực nghiêm trang nói.

“Nhìn ngươi to bằng năm sáu người mà sao lá gan lại bé vậy”

Phi Nhi xem thường nói.

“Đương nhiên nhất gan, ngươi thông minh như vậy, ta sợ bị ngươi bán mất còn giúp ngươi kiếm tiền”

Phong Dực nhún nhún vai về mặt vô tội.

Biểu tình Phi Nhi có chút ngưng trọng, xem ra biểu hiện của mình có chút quá đáng, ôi, thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt a.

“Vậy ngươi muốn thế nào? Ta thật tâm muốn cùng ngươi hợp tác, dù sao một mình ta cũng không làm được”

Về mặt Phi Nhi thành khẩn nói.

“Muốn ta tin tưởng thành ý của ngươi chỉ có một biện pháp, không bằng ... Từ nay ngươi từ này làm lão bà của ta, ta sẽ yên tâm trăm phần trăm”

Phong Dực cười hắc hắc nói.

“Đi chết đi”

Phi Nhi bắn lên như tia chớp, đá một cước vào mặt Phong Dực.

Phong Dực giờ bàn tay to chụp tới, bắt được mắt cá chân Phi Nhi rồi xoay tròn, Phi Nhi xoay hai vòng trên không, đột nhiên thân hình lóe lên tiêu thất trong không khí.

“Ha ha, tiềm tung thuật, không sai nha”

Phong Dực cười nhìn bốn phía, nhưng mọi chỗ đều yên tĩnh.

Phong Dực lui về phía sau hai bước, đột nhiên xoay người đánh một quyền về phía cây tùng.

“Oanh”

Một tiếng nổ vang, cây tùng văng ra, một bóng người từ sau thoát ra.

Phi Nhi phui mảnh vụn trên người, nhìn Phong Dực một cách quái dị, thân thể nam nhân này thật biến thái, một quyền vừa rồi nàng không thấy ba động của đầu khí, hẳn là do lực lượng của bản thân. Hơn nữa hẳn có thể phá được tiềm tung thuật của mình, thật không đơn giản, bởi vì tuy nàng chỉ dùng tiềm tung thuật đơn giản nhất của đạo tặc, nhưng cho dù là thánh ma pháp sư có tinh thần lực cường đại cũng không nhất định có thể nhìn ra.

“Đừng đánh, ta có một đề nghị tuyệt đối khiến ngươi thỏa mãn”

Phi Nhi khoát tay nhứt chỉ nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tái Kiến Lăng Tuyết

“Nói nghe một chút”

Phong Dực ung dung nói.

“Huyết mình khế ước, chúng ta ký kết huyết mình khế ước, hẳn là ngươi có thể yên tâm”

Phi Nhi bất đắc dĩ nói.

Trong lòng Phong Dực chấn động, huyết mình khế ước? là một bình đẳng khế ước cùng tiến thoái, trong kỳ hạn phải đồng tâm hiệp lực, trong lúc nguy cấp không được vứt bỏ đồng minh không thể thấy chết mà không cứu. Loại khế ước này có thể làm cho mình hữu trong khoảng cách nhất định có cảm ứng tương hỗ, khả năng phối hợp ăn ý tăng lên. Đây là một khế ước cổ xưa, người biết được có thể đếm trên đầu ngón tay, nghĩ không ra trước mặt lại có một người biết.

“Không thành vấn đề, ngươi đã có thành ý như vậy, ta đây cũng không có lý do cự tuyệt” Phong Dực đáp ứng một cách thông khoái, thật sự mộ viễn cô long tộc Đồ Lan có sức dự hoặc rất lớn, nếu thật sự có bản đồ và chìa khóa sao không mạo hiểm thử một lần, đương nhiên điều kiện tiên quyết là trước hết Phi Nhi phải đạt được bản đồ.

“Cứ quyết định như vậy đi, hiện tại ta sẽ đi chuẩn bị, ba tháng sau ta sẽ tới tìm ngươi, ngươi nhất định phải bảo quản tốt từ huyễn dương tinh”

Phi Nhi nói xong thân hình chợt lóe, hư không tiêu thất.

Lại một đêm khuya nữa, mưa phùn đang rơi, đường phố để đô thập phần quanh quẽ, hầu như tất cả các cửa hàng đều đóng cửa ngừng kinh doanh.

Một đạo hắc ảnh như quỷ mị lướt nhanh trên mái nhà, tiến vào trong ma chiến học viện. Cước bộ lão đảo tiến về phía trước hai bước, chuyển tới trước một gian tiểu viện độc lập rồi gõ cửa.

Cửa mở, bên trong lộ ra tuyệt thế mỹ nhân, đúng là mỹ nhân cùng với Lăng Sương được xưng là đế đô song kiều An Kỳ Nhi, nàng nhìn thấy người mới đến, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại, nhát giọng nói “Vào đi”

Bóng đen lác mình đi vào, cước bộ phù phiếm vô lực, sau lưng lộ ra vết máu, tựa hồ bị thương không nhẹ.

Đi vào trong phòng, bóng đen bỏ khăn che mặt, nếu Phong Dực ở đây, nhất định hẳn có thể nhận ra người trước mặt này hẳn từng gặp qua một lần là Yêu Linh đệ tử của Phong Vân Tông, về mặt quyền rũ thường ngày của Yêu Linh Nhi nay tái nhợt, môi run lên, hiển nhiên đã cực kỳ suy yếu.

“Cởi quần áo” An Kỳ Nhi lạnh lùng nói.

Yêu Linh Nhi không hề trái lời, cởi sạch quần áo toàn thân, lộ ra vóc người khiến thần ma đều muốn, song phong ngạo ngễ ưỡn ra, eo thon nhỏ nhắn, chân ngọc thon dài, không có chỗ nào không phải là cực phẩm, chỉ tiếc trên lưng lại có một vết thương kéo dài từ bả vai đến eo khiến người ta giật mình, nếu không phải dùng một biện pháp nào đó cầm máu tốt, căn bản hiện tại nàng không chống đỡ nổi.

Hơn nữa không chỉ có như vậy, trên ngực trái của nàng còn có một dấu chương hồi sắc (màu xám) nổi bật trên vùng da thịt trắng nõn.

An Kỳ Nhi lấy ra một bình ngọc, đem bột phấn trong đó rắc lên vết thương trên lưng của Yêu Linh Nhi, sau đó lại xuất ra một quả cầu ma pháp rồi ngâm xướng chú ngữ, liền thấy bạch mang từ quả cầu ma pháp phóng ra, chui vào vết thương kinh khủng, sau đó có thể lấy mất thương để nhìn thấy tốc độ khép miệng của vết thương.

“Được rồi, hắc ám ma pháp Phệ Tâm Thuật trong người ngươi không thể bài trừ ngày một ngày hai, trước hết cứ ở đây dưỡng thương”

An Kỳ Nhi thần nhiên nói.

“Tiểu muội...”

Yêu Linh Nhi nhìn An Kỳ Nhi cảm kích kêu lên.

“Đừng gọi ta là tiểu muội, trong nhà chỉ có mình ta, không có tỷ tỷ”

An Kỳ Nhi ngẩng đầu, vẻ mặt có chút kích động, xoay người đi ra khỏi gian phòng.

Yêu Linh Nhi nhìn bóng lưng của An Kỳ Nhi, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, bị Phong Vân Tông truy sát vài ngày, vẫn như cũ không thể thoát ra khỏi thiên la địa võng Phong Vân Tông bày ra, sau đó bị thương, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, ngoài dự đoán của mọi người nàng lại chạy tới đế đô. Vốn tưởng An Kỳ Nhi tàn nhẫn đuổi nàng ra, thậm chí bắt nàng tự tay đưa đến Phong Vân Tông, nhưng không nghĩ tới nàng vẫn cứu mình, tuy rằng thần tình lãnh đạm nhưng đây vẫn là tình tỷ muội, mình và người trong nhà mắc nợ nàng quá nhiều.

Tựa hồ Phong Vân Tông đã nhận ra Yêu Linh Nhi chạy trốn tới đế đô, mặt đất nóc nhà đều có từng tốp người bay qua chạy lại tìm kiếm.

Phụ cận đồ thư quán ma chiến học viện, Phong Dực nhìn một đạo thân ảnh vụt qua cửa sổ, lẩm bẩm

“Thế nào mà hôm nay bọn đầu trâu mặt ngựa đều đồng loạt chạy đến”

Phong Dực xoay người, đang muốn đi lên lầu các nỗ lực đọc sách tu luyện đã thấy lão Pháp Khắc như u linh đứng phía sau đang mỉm cười nhìn hắn.

“Lão Pháp Khắc, phiền lão lần sau nhớ phát ra thanh âm, coi như hô hấp hai cái cũng được, may là ta không bị bệnh tim”

Phong Dực nói, bằng vào tinh thần cảm giác lực cường đại của hắn, đối với sự xuất quỷ nhập thần của lão Pháp Khắc vẫn không có biện pháp, lão thường xuyên như quỷ bất thành linh xuất hiện không xa đứng nhìn hắn.

“Đó là do thực lực của ngươi chưa đủ cường đại, đi thôi, đi ba tầng bí mật”

Lão Pháp Khắc cười nói.

Ba tầng bí mật? Đó không phải là địa phương mà Lan Tuyết ở sao? Kỳ thực hắn thấy lão Pháp Khắc đang hoài nghi kẻ cải tạo thân thể Lăng Tuyết chính là hắn, bất quá sau khi hắn xuống ba tầng bí mật Lăng Tuyết cũng không xuất hiện.

Ba tầng ngầm của đồ thư quán vẫn ẩm ướt như cũ, lão Pháp Khắc đưa Phong Dực thẳng đến nơi Lăng Tuyết ẩn thân rồi nói :

“Ta biết ngươi đã sớm gặp nha đầu kia, sau này nàng không đi ra nữa là do ta phản phó”

Phong Dực nhìn lão Pháp Khắc, một lúc lâu mới nói “Vì sao? Lão định tạo ra nàng thành một tồn tại như thiên thần?”

“Ta biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ cái gì, ngươi nghĩ ta giúp nàng cải tạo lại thân thể là muốn khống chế nàng, khống chế một thân thể có thể so sánh với thiên thần để phục vụ mình?”

Giọng nói của lão Pháp Khắc vẫn ôn hòa như cũ, không nghe ra bất cứ vẻ khó chịu nào.

“Chẳng lẽ không đúng?”

Phong Dực nhíu mày, đương nhiên hắn cũng hi vọng không phải, dù sao mấy ngày qua, lão Pháp Khắc đã trở thành người hắn kính trọng nhất trên đời này, không phải vì lão thần bí, không phải vì khả năng thông thiên của lão, mà bởi vì hắn thật sự cảm nhận được lão như là trường bối, chỉ điểm cho hắn rất nhiều, bất kể là khó khăn khi tu tập Dạ Ma Công hay việc thành công dung nhập âm luật vào tinh thần, lão đều chỉ ra cốt lõi của vấn đề (DG : nguyên bản nhất châm kiến huyết : một châm thấy máu), bằng không thực lực của hắn cũng không tiến nhanh như vậy.

“Đương nhiên là không phải, cô gái này tuy là có quang minh thể tinh khiết, nhưng sau khi sinh không lâu bị thần vương của thần tộc thực hiện thần lực quán đĩnh để cải tạo quang minh thánh thể, nhưng cuối cùng thất bại, thể chất từ nay về sau yếu ớt, bất ngờ bốn năm trước, ta cảm thấy tâm địa cùng thân thể của nàng đều tinh khiết thánh thiện, thì ta có suy nghĩ giúp nàng cải tạo quang minh thánh thể”

Lão Pháp Khắc đáp.

“Như vậy, hôm nay lão mang ta qua đây là để...”

Phong Dực hỏi.

Lão Pháp Khắc giơ cánh tay như cành củi khô lên ấn xuống chữ “Thư”, bạch mang chợt lóe, bên trong một bóng hình mảnh khảnh đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Ma Huyết Nhiên Tình Chú

Một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống chính là Lăng Tuyết, hình dáng vẫn hơi mờ như cũ, nàng nhìn thấy Phong Dực thì thập phần cao hứng, tiến lên dịu dàng nói “Dực ca ca, ta còn tưởng rằng sau này Pháp Khắc gia gia không cho ta gặp người nữa”

“Nha đầu, có ca ca liền quên gia gia sao”

Lão Pháp Khắc cười hiền lành nói.

Lăng Tuyết yêu kiều thè lưỡi, vui sướng như chú chim non vừa được phóng thích.

“Lão Pháp Khắc sao người lại không cho phép ta và Lăng Tuyết gặp nhau” Phong Dực hỏi.

“Ha ha, nha đầu kia thiện lương như vậy, nếu như chưa hiểu được người, ta sao yên tâm để nàng gặp người”

Lão Pháp Khắc cười nói

“Dực ca ca, Pháp Khắc gia gia nói, sau này mỗi ngày ta đều có thể ở cùng người” Lăng Tuyết vui vẻ nói.

Phong Dực mang về mặt nghi ngờ nhìn lão Pháp Khắc, Lăng Tuyết mỗi ngày đều ở cùng mình là sao? Sao hắn lại không nghe lão Pháp Khắc nói gì?

“Là thế này, cải tạo lại quang minh thể cho Lăng Tuyết không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành, mà người lại tu luyện chuyển hoá quang minh hắc ám đến thời khắc mấu chốt, nếu có Lăng Tuyết ở bên hỗ trợ, người sẽ tiến bộ nhanh hơn rất nhiều”

Lão Pháp Khắc nói.

“Hiện tại Lăng Tuyết là âm linh thể, làm sao giúp ta?”

Phong Dực ngạc nhiên hỏi.

“Không sai, mặc dù hiện tại nàng là âm linh thể nhưng lại chứa năng lượng quang minh khổng lồ, lúc người chuyển hoá ma lực thành quang minh lực sẽ có trợ giúp rất lớn, ta sẽ dạy người một phương pháp mượn quang minh lực tinh khiết từ nàng”

Lão Pháp Khắc nói.

Còn có loại phương pháp này? Phong Dực có chút chần chờ hỏi :

“Vậy có thể tạo ra tổn thương cho Lăng Tuyết không?”

“Không có tổn thương, chỉ làm tổn thất một ít năng lượng quang minh mà thôi, tùy thời có thể bổ sung được”.

Lăng Tuyết lập tức nói, đôi mắt to chớp chớp nhìn Phong Dực, nàng rất muốn giúp hắn, thể này cũng không thấy có chỗ nào không đúng.

Phong Dực nhìn về phía lão Pháp Khắc, lão Pháp Khắc gật đầu xác nhận lời Lăng Tuyết nói là thật.

Bối Lệ Tháp hóa thành một đạo huyết ảnh thoát ra khỏi Huyết Ma vương quốc, phía sau là một đám truy binh đang điên cuồng đuổi theo.

“Đi chết hết đi”

Đầu tóc Bối Lệ Tháp rối tung, huyết mâu (con người máu) lộ vẻ băng lãnh đầy sát khí, huyết ngư long chủy trong tay chém xuống tạo thành một mảnh huyết quang, mấy tên nhị dực hồng ma đều bị chém thành hai đoạn.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, truy binh phía sau đã đuổi tới, đem vây nàng lại.

Truy binh đều là thủ hạ tinh nhuệ của Huyết Ma Vương, đều là ma tộc cao đẳng, chừng hơn một trăm tên, trong đó có bảy tám tên là lục dực lam ma.

“Bối Lệ Tháp công chủ, trở về cùng chúng tôi, không nên ngoan cố chống lại”

Gã đầu lĩnh lực دفع lam ma lạnh giọng nói.

“Muốn cho bản công chủ trở về, trước hết phải hồi huyết ngư long chủ trong tay ta đã”

Bối Lệ Tháp cắn răng nói, huyết khí trong mắt bắn ra tình mạng đầy kiên quyết.

Công kích của Bối Lệ Tháp hoàn toàn là liều mạng, trong lòng nàng đã thông suốt, người cha hết mực yêu thương lại đưa nàng vào miệng hổ, không để ý đến chính mình đau khổ cầu xin.

Lúc Bối Lệ Tháp bị mười mấy cây vũ khí chế trụ trên mặt đất không thể động đậy thì nàng nở nụ cười, nụ cười thê lương không gì sánh được, mà cùng lúc đó, trên người nàng bắt đầu nổi lên tia máu nhàn nhạt, tia máu này dần đậm lên, dường như là huyết điểm đang bùng cháy.

“Ma huyết nhiên tình chú, chạy ma”

Gã lực دفع lam ma đầu lĩnh giật mình, hét lên khủng khiếp.

“Oanh”

Một tiếng nổ vang, binh khí đang chế trụ Bối Lệ Tháp bị bạo điểm nổ tung, Bối Lệ Tháp như một hỏa nhân, trên người huyết điểm dài đến ba thước.

Bối Lệ Tháp lướt đi, hóa thành vô số đạo huyết ảnh, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, những kẻ truy sát lần lượt ngã xuống.

Giữa lúc những tên truy sát đang chạy trốn, đột nhiên một đạo kim ảnh xuất hiện giữa bầu trời, không khí vận vẹo, tốc độ Bối Lệ Tháp đang nhanh đến kinh nhân chợt bị kìm hãm, ngay sau đó bắn ngược về sau, mà lúc này giữa không trung hiện ra một lão giả, phía sau có tám đôi cánh, hẳn nhìn Bối Lệ Tháp đang nằm trên mặt đất huyết điểm trên người bắt đầu yếu bớt, bỗng nhiên một tia ma khí hướng nàng đánh tới.

Lúc đạo ma khí sắp đánh lên người Bối Lệ Tháp thì một vòng xoáy huyết sắc đột nhiên xuất hiện, đem đạo ma khí kia thôn phệ không còn tăm hơi, một đạo lệ ảnh xuất hiện trước người Bối Lệ Tháp, khoe miệng còn vương một tia máu.

“Ảnh nha đầu”

Thập lực دفع kim ma nhìn thấy người đến vẻ mặt có chút biến hóa.

“Ngà Luân thúc thúc, đã lâu không gặp, ta muốn thay cháu gái xin một cái nhân tình, người cũng biết nàng đã phóng ra huyết nhiên tình chú, một thân huyết ma đã hết, người để cho nàng toàn thân đi”

Huyết Tâm Ảnh nhìn thập lực دفع kim ma trên không trung cầu xin.

Thập lực دفع kim ma trước mặt chính là Ngà Luân trước đây đã từng tỉ thí với Vân Tiêu ca ca của Dạ Ma Vương, hẳn nhìn vẻ mặt bi thương của Huyết Tâm Ảnh than khổ, hẳn có thể không nể mặt Huyết Ma Vương, nhưng lại có phần tình cảm với Huyết Tâm Ảnh, trước đây khi lão còn trẻ đã có đoạn tình duyên với sư phụ Huyết Tâm Ảnh.

“Người đưa nàng đi đi, ta sẽ phân phó bọn chúng” Ngà Luân nói xong liền biến mất trong không khí.

Huyết Tâm Ảnh ôm lấy Bối Lệ Tháp, đôi huyết mâu (mâu = mắt) đang dần nhạt màu, đầu nàng cũng từ huyết ảnh chuyển sang xám trắng, một thân ma huyết của nàng đã hết, sống sót chỉ là mỏng manh.

“Phong ... Phong Dục...”

Đúng lúc này, môi Bối Lệ Tháp giật giật, lại thì thào tên nam nhân kia, nam nhân đã từng bị nàng coi là phế vật, hiện tại tên hắn đã khắc sâu vào tận đáy lòng, sống chết đều không thể quên.

“Bối Lệ ngọc...”

Huyết Tâm Ảnh chảy ra hai hàng nước mắt, khẽ sờ đầu Bối Lệ Tháp, đột nhiên nghĩ tới điều gì bèn chấn động nói :

“Bối Lệ, người nhất định phải chịu đựng, cô cô nhất định phải cứu sống người”

Huyết Ma vương quốc, sắc mặt Huyết Ma Vương ủ rũ nhìn chân trời đang dần về chiều, nghĩ tới nữ nhi, khoe miệng hẳn không khỏi co rút lại.

Một đạo huyết ảnh chợt hiện ra, đứng ở phía sau Huyết Ma Vương.

“Tâm Ảnh”

Huyết Ma Vương nhìn thấy vẻ mặt của Huyết Tâm Ảnh kinh dị kêu lên.

“Đại ca, đem lệnh bài tiến nhập vào U Minh Huyết Trì cho ta”

Thanh âm Huyết Tâm Ảnh có chút run run.

“Tâm Ảnh, ngươi bị làm sao vậy”

Huyết Ma Vương cau mày nói.

“Nữ nhi ngươi đã gần tuyệt khí đang nằm trong băng ngọc huyết quan, nếu không muốn nàng chết thì đem lệnh bài cho ta”

Huyết Tâm Ảnh đột nhiên không kiềm chế được hét to.

Huyết Ma Vương cả kinh, huyết quang trên người bạo phát xông vào huyết ma đại điện, chỉ thấy băng ngọc huyết quan vốn để bảo tồn di thể phụ thân hắn thì nay bên trong lại là Bối Lệ Tháp nhi nữ của hắn, mà di thể của phụ thân hắn đã được đặt ở thạch đài bên cạnh, đang nhanh chóng thối rữa.

“Huyết Tâm Ảnh, ngươi sao dám làm thế...”

Huyết Ma Vương tức giận đến run người, xoay người lại lạnh lùng nhìn Huyết Tâm Ảnh.

“Phụ vương đã chết nhưng Bối Lệ còn có thể cứu”

Huyết Tâm Ảnh ảm chứa nước mắt nhìn chằm chằm Huyết Ma Vương nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Âm Muội

hức tạp đang nhộn nhạo không dấu được sự ôn nhu.

Bởi có sự tồn tại của Khải Nhĩ, làm cho phản ứng của nàng với Phong Dục hơi lúng túng, không khí có phần ám muội, nếu là trước đây nàng đã không có thái độ rụt rè này, bởi hai người vốn thuộc về hai thế giới khác nhau. Thế nhưng, thông qua một thời gian gần tiếp xúc, nàng lại phát hiện người nam nhân này càng ngày càng giống như một bí ẩn không thể khám phá.

Cái biểu hiện trên khuôn mặt của hắn làm nàng căn bản không thể không khắc ghi vào lòng. Hắn nói chuyện lúc nào cũng tươi cười hóm hờ, con ngươi đen long lánh thần bí khó lường phát ra cái nhìn đa cảm, khiến nàng không tự chủ được mà đã bị cảm hóa. Hắn xử lý bất kể chuyện gì không chút hoang mang, tựa hồ tất cả đều được định liệu trước.

Hắn lúc nào cũng vẻ mặt cười xấu xa, lúc nào cũng nói lời chọc giận mình, nhưng thật khó làm người ta sinh cảm giác chán ghét. Hắn giống như tảng đá chui ra vậy, lần đầu tiên gặp nhau là ở Ô Giang thành, nàng vận dụng tất cả lực lượng cũng không tra ra lai lịch của hắn.

"Nếu như hắn có thể chân tình đối đãi... " ánh mắt Lăng Sương trở nên có chút mê ly, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, cái thái độ của Phong Dục đối với nàng như có như không, hừ, cái tên xú nam nhân này, chắc cũng thuộc dạng ong bướm chuyên trên ghẹo nữ khắp nơi.

Tự nhiên cảm ứng được sát khí của Lăng Sương, Phong Dục nhìn lại, thì thấy rõ nữ nhân này hai mắt đang bốc hỏa mà trừng trừng nhìn hắn. Sao tâm trạng con người lại thay đổi nhanh thế nhỉ, nữ nhân quả nhiên là động vật kỳ diệu của tạo hóa mà, hay là chuẩn bị lên cơn điên rồi, ta có nên thừa dịp chưa quá muộn mà chuẩn không nhỉ.

"Này, đại ca có việc phải đi trước, xem chừng đại tỷ ngươi sắp đến thời mãn kinh rồi, chính ngươi cũng nên cẩn thận một chút."

Phong Dục vỗ đầu Khải Nhĩ, thấy đồng cảm với tiểu tử này, sau lưng có tỷ tỷ cường đại như thế, thân phận hoàng đế này cũng như vật trang trí mà thôi, bất quá là họa hay phúc cũng nói không chính xác, nếu thật sự không bị quyền lực che mờ con mắt, đó cũng là phúc khí cho Khải Nhĩ, dù sao Lăng Sương luôn đối tốt với đệ đệ của nàng.

Thấy rõ Phong Dục muốn chạy trốn, Lăng Sương yêu kiều quát một tiếng:

"Đứng lại."

Nhưng là Phong Dực lại là mất điếc tai ngơ, tiếp tục hướng phía trước chạy đi.

Lăng Sương một cái bay lên không, trực tiếp đứng chắn trước Phong Dực, tức giận nói: "Không phải kêu người đứng lại sao?"

"Nguyên lai là gọi ta, ta tưởng người kêu Khải Nhĩ chứ, dù sao người cũng không phải đại tỷ của ta mà" Phong Dực cười nói.

Lăng Sương ngẩn ra, nghĩ lại thì minh bạch ý tứ của hắn, hắn nói mình không phải đại tỷ của hắn, không có quyền mà ra lệnh cho hắn.

"Người... Người đi đâu vậy?" Lăng Sương ngữ khí không tự chủ được mà hạ xuống, lời vừa ra khỏi miệng có lại có chút hối hận, mặc dù biết hắn thích mềm không ăn cứng, nhưng dựa vào cái gì chính mình lại phải xuống nước với hắn chứ.

"Đương nhiên ra khỏi hoàng cung rồi, dù sao đây cũng không phải nhà của ta." Phong Dực rất hài lòng với giọng điệu của Lăng Sương, nam nhân nào trong lòng lại không muốn chút hư vinh của phái mạnh chứ.

"Sau đó định đi đâu?" Lăng Sương truy vấn.

Phong Dực quái dị liếc nhìn Lăng Sương, cười nói:

"Đầu tiên sẽ ăn một bữa cơm, sau đó từ từ xuống phố hóng gió, nghe nói có mấy trò tiêu khiển mới, hình như gọi là vòn hoa đuổi nguyệt gì đó."

"Người..." Lăng Sương nuốt ngẹn tức giận nảy lại trong lòng, cũng không biết vì sao, mỗi lần biết rõ hắn có ý đùa cợt, nhưng lúc nào cũng không chế được nụ cười.

"Vừa vặn Bồn cung cũng thật lâu không ra khỏi hoàng cung đi ăn rồi, hôm nay cấp cho người chút mặt mũi, được vinh dự cùng ta ra ngoài ăn." Lăng Sương đề xuống con tức, thờ ơ nói.

"Người xác định người phải theo ta đi?" Phong Dực nở nụ cười bí hiểm.

"Bảo người đưa bồn cung đi thì người cứ làm thế, đông dài cái gì." Lăng Sương nói.

Khu phía tây đế đô, là nơi ở của bình dân, ăn, cũng không phải là nơi bần cùng, cho nên mặc dù nơi này kiến trúc không bì kịp khu quý tộc phía Đông, nhưng cũng có nét đặc sắc riêng, trong một cái hẻm nhỏ chằng đầy mạng nhện phía trên, thỉnh thoảng có thể thấy vài tiểu hài tử hi hi nháo nháo chơi đùa, trước sân có mấy lão nhân hút thuốc lão, có chỗ phụ nữ vậy ngồi cùng một bên hoặc nhặt đồ ăn hoặc lại sôi nổi kể chuyện nhà, bầu không khí hòa ái yên tĩnh, còn hơn sự náo nhiệt phồn hoa của thương nhân khi tập hợp một chỗ, nơi này dường như mọi người đều có sự thư thái kỳ diệu.

Lăng Sương mặc một bộ quần áo quý tộc, theo Phong Dực ở vào ngõ hẻm, một tiểu thư dòng dõi quý tộc như nàng đương nhiên chưa tiếp xúc qua thế giới này bao giờ. Chỉ là nàng mặc một bộ xiêm y giá trị hơn vạn kim tệ thật không hợp cảnh, rất nhiều người nhìn thấy hai người theo bản năng mà né tránh sang một bên, đều thầm nghĩ chắc tiểu thư nhà ai đi dạo qua đây rồi.

Phong Dực mang theo Lăng Sương rẽ trái rồi rẽ phải đi tới trước một tòa tiểu viện, đi đến ngồi vào một bàn khá đơn sơ, có mấy nam nữ bàn bên cạnh ăn mặc bình dân đang ăn, nguyên lai đây là một hộ gia đình mở tiệm cơm bình dân.

Phong Dực cùng với Lăng Sương tiến đến khiến tất cả mọi người đình chỉ mọi hoạt động, rồi lại lập tức dời ánh mắt đi không dám nhìn nữa, ngàn vạn năm nay, bình dân gặp quý tộc đều như trông thấy hồ, khoảng cách giữa hai tầng lớp như hồng cầu (hào sâu) vạn trượng, đưa bọn họ trở thành hai thế giới đối lập, một người cao quý như mây, một bên lại tiện như thế.

"Lão Mạc, thế nào, không chào đón ta đến dùng cơm à." Phong Dực nhìn thấy cảnh này quay sang lão hán, ha hả cười nói.

"Ân công, sao lại nói như vậy, cái mạng lão Mạc này là do ân công cứu, nào có không chào đón người chứ." Lão hán nói, ngay lập tức dùng ống tay áo lau lại cái bàn chỗ Phong Dực ngồi, lúc trước bị một đám quý tộc thiếu gia đánh đập, nếu không phải Phong Dực xuất thủ, cái mạng già của hắn đã xong rồi, bởi vậy đối với Phong Dực thập phần cảm kích.

Phong Dực nhìn Lăng Sương đang do dự, nói: "Không ngồi xuống đi, vẫn lo lắng làm gì."

Lăng Sương hung hăng nhìn Phong Dực, tức giận mà ngồi xuống.

Lúc này, những người xung quanh mới bình tĩnh đại ngộ, thầm nghĩ: tiểu tử này đúng là ngu, cũng không biết câu được tiểu thư nhà ai, xem bộ dạng nàng ngoan ngoãn phục tùng, thật có điểm phúc.

Mà đồng thời, bầu không khí cũng lặng yên chuyển biến, một lần nữa trở nên hòa hoãn thoải mái, một ít người gan lớn còn hướng Phong Dực giơ ngón tay cái.

"Hỗn đản, người có ý?" Lăng Sương đá hắn một cái hỏi.

"Sai, đây vốn là ý định ban đầu của ta." Phong Dực cười hắc hắc nói, không để ý đến hành động gãi ngứa của nàng.

Lăng Sương bị người chung quanh nhìn với ánh mắt khác thường, cả người không được tự nhiên, bực mình mà đá Phong Dực một cước nữa.

Phong dực chỉ cảm thấy hình như có điều bất ổn ở háng, hai chân vội vàng kẹp lại, khiến Lăng Sương vừa vặn không rút được chân ra.

Lăng sương cố sức kéo trở về, nhưng khí lực không đủ, mặt mũi trở nên đỏ bừng.

Phong dực cười to một tiếng, hai chân buông lỏng, mà Lăng Sương lại rút chân về quá nhanh làm nàng bị tuột mất chiếc giày xuống đất.

"Đã chết người." Lăng sương hung hăng nhìn hấn, hướng bàn chân ngọc mặc một lớp tằm mỏng hướng hạ khổ Phong Dực đá vào.

Phong Dực nếu bị một ma pháp sư đá trúng thì chẳng còn mặt mũi sống, hai chân lần thứ hai như cái kim đem chân ngọc của nàng kẹp chặt. Lăng sương cố sức muốn rút về chân, thân thể lại rồi đột nhiên cứng đờ, sắc mặt đỏ lên như ánh nắng chiều, nàng rõ ràng cảm giác đầu ngón chân chạm đến một cái vật mềm mềm, sau bởi vì muốn rút về mà ra sức giãy giụa, vật kia dĩ nhiên cấp tốc bành trướng thành một cái côn cứng rắn, cảm giác nóng bỏng truyền từ ngón chân mà lan tới trái tim đang đập liên hồi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Bách Hoa Nộ Phóng

Lăng Sương chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, khí lực dường như không cánh mà bay, nếu không phải trước người có bàn dựa, sợ rằng nàng đứng cũng không vững.

"Buông." Lăng Sương hé ra mặt cười trông giống như chuẩn bị giết người, muốn phần nộ quả trách cho hấn, nhưng nói ra khỏi miệng lại trở thành ngữ khí mềm nhũn cầu xin.

"Không buông." Phong Dực đang thấy sáng khoái, đầu chịu buông chân, xung quanh mình mọi người đang ăn, mà cái chân ngọc của Lăng Sương lại cũng đàn "ăn" dưới bàn, thật sự là rất kích thích rồi.

Lăng Sương cúi đầu, răng cắn chặt môi, thân thể bắt đầu từng đợt run rẩy. Nếu như nàng muốn giãy, có nghìn vạn lần loại phương pháp, nhưng không chỉ có thân thể mềm nhũn, mà nàng cảm giác trái tim mình giống như ngàn hoa đang nở rộ, có thể nội tâm của nàng cũng đang khao khát, cũng khát vọng kích thích như vậy.

Đang trong cảnh ám muội, lão Mạc cùng với vợ hấn đích thân mang vài món thức ăn cùng với chung rượu do nhà mình ủ đi tới. Phong dực biết mọi việc không thể quá mức, một khi cái động tác phía dưới bị người khác phát hiện, dựa vào tính cách của Lăng Sương sợ rằng chỗ này sẽ nổi bão mạt, cho nên hấn cũng chuyển biến, hai chân buông lỏng đem chân ngọc của nàng, sau đó gậy cái tú hải rách bươm của nàng trả lại.

"Ăn công, đây là món ăn Ngải thích ăn nhất, cứ ăn từ từ, còn rất nhiều." Lão Mạc tuy rằng chất phác, nhưng là người sáng suốt, đưa đồ ăn liền cùng vợ lui ra.

Phong Dực cái gì cũng không nói, lập tức mở ăn.

Lăng Sương chậm rãi bình phục, đem giày mặc vào, chỉ là ngón chân chỗ ấy vẫn có chút cảm giác khác thường truyền đến. Nàng nhìn Phong Dực bộ dạng ăn như heo, muốn ăn cái gì cũng bị hấn chọn, trên bàn thức ăn hương vị cũng là đủ, chỉ là đích thực chưa thể nói là tinh xảo, hơn nữa bộ đồ ăn đĩa bát còn có chút chỗ hỏng, không biết rốt cuộc có hay không rửa?

"Ăn đi, đồ ăn nơi này người chưa bao giờ được ăn đâu, thưởng thức phong vị khác một chút xem yên tâm không chết người đâu, ha ha, nếu không ta ăn hết đó." Phong Dực vừa ăn một miếng thịt lớn vừa nói.

Lăng Sương có chút chân chờ mà cầm lấy bộ đồ ăn, do dự rồi gấp thử một miếng, chỉ cảm thấy hương vị nồng đậm, vị khá lạ, mùi vị còn hơn sơn trân hải vị trong cung, cũng không nói tiếp, nhanh chóng gấp thêm thức ăn. Không thể không nói, quý tộc chính là quý tộc, không bao giờ ăn một bữa cơm bình dân chủ yếu là rau dưa, cũng không ngờ lại lộ ra một cổ ưu nhã thông dong.

"Kế tiếp chúng ta đi chưa?" Lăng Sương có vẻ có chút hưng phấn, Phong Dực mang theo nàng chuyên hướng đến một quán ăn ven đường, nhưng nàng vẫn cảm giác được một chút nực cười, Phong Dực nói không sai, chân chính nực cười thường thường nấp trong phố phường, đại tửu lâu, tiệm cơm, có thể từ đó mà thưởng thức đồ ăn chốn dân gian, mang lại cảm giác rất ưu việt.

"Ăn no rồi, kế tiếp tự nhiên phải đi thưởng thức cái gọi là bách hoa nộ phóng gì đó xem có ghê gớm như đồn đại không." Phong Dực cười hắc hắc nói, Bách hoa nộ phóng hấn cũng chỉ là theo người khác trong miệng nghe tới, có người nói là mấy nhà đại viện mới xuất hiện dạng phục vụ mới mẻ này.

"Người đi có thể, bắt quá ta cũng muốn đi." Lăng Sương nói .

"Đã đã khuya rồi, công việc quốc gia đại sự vẫn chờ người đi xử lý còn rất nhiều đó." Phong Dực cười nói.

"Ta ngày hôm nay nghỉ một ngày không được sao? Văn võ bá quan mỗi tháng còn có năm ngày nghỉ ngơi chứ." Lăng Sương nói, từ khi phụ hoàng qua đời sau, nàng cả ngày vui đầu vào chính vụ, từ sáng sớm đến nửa đêm, khó có được nghỉ ngơi một hồi.

Phong Dực tự nhiên cũng rõ ràng, chỉ có điều muốn đạt được tất cả hi sinh, người nghĩ muốn nắm lấy quyền thế của đế quốc trong tay, nhất định phải đại nỗ lực, không thể bỏ phí chút thời gian .

"Tùy người , bắt quá nơi ta đến hình như không hoan nghênh nữ khách." Phong Dực trông mắt vừa chuyển, cười nói, trong lòng cũng không biết có chủ ý gì.

"Ta giả trang là được.chứ gì" Lăng Sương nói.

Không lâu sau sau, Lăng Sương mang theo một bộ trang phục vào quán trọ, biến hóa nhanh chóng thành một thiếu niên anh tuấn , nàng dạo một vòng trước mặt phong dực , cười nói: "Thế nào? Cũng không kém Nguyệt Nha đầu kia chứ."

"Không sai, so với nàng có hương vị hơn." Phong Dực cười khích lệ nói.

Lăng Sương miệng hé nụ cười khiến Băng Tuyết tan chảy, có thể bọn ta không có ý thức được chính cô ta ngày hôm nay đã cười như vậy bao nhiêu lần.

"Người xác định?" Người đáp không phải Lăng Sương, mà là theo phía sau nàng đi tới , Khuất Nguyệt , nàng vẫn như cũ một thân hắc y nhuần bì giáp, có vẻ phiêu dật bất phàm, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Phong Dực .

". ." Phong Dực đảo cặp mắt trắng dã, nguyên lai Lăng Sương sợ dĩ hồi như vậy là định cho mình vào tròng a , ai biết Khuất Nguyệt dĩ nhiên cũng đang ở trong khu nhà trọ này.

Sự tình thật quá dự liệu , Phong Dực vốn mang một mỹ nữ đi dạo kỹ viện, kết quả lại trở thành mang theo hai mỹ nhân , hơn nữa hai người vẫn thủy hòa bất dung. Dựa theo tính cách hai người mà nói, Lăng Sương nóng như lửa , Khuất Nguyệt lại lạnh như nước, tự nhiên khó có thể chung sống hoà bình.

Nhẹ nhàng hướng đến Vạn Hoa lầu, tên mặc dù thô tục, nhưng bên trong đích thật có nhiều mặt hàng không tầm thường, hơn nữa thường xuyên thay đổi đa dạng, khiến các lầu xanh khác đua nhau bắt chước, bây giờ lại nổi tiếng với Bách hoa nô phóng làm người ta luôn nghĩ đến Vạn Hoa lầu trước nhất.

Phong Dực mang theo Lăng Sương cùng với Khuất Nguyệt đi vào Vạn Hoa lầu, thấy đâu đâu cũng toàn cảnh oanh oanh Yến Yến ,mấy lời nói nũng nịu mềm giọng vang lên không thôi thật làm cho hắn đại khai nhãn giới. Kỹ viện mà sinh ý giống như thị trường tiêu dùng sôi động vậy , muốn tìm Hồng Bại cô nương nào đó còn phải có tiền đặt cọc trước.

"Ba vị quý khách xin mời đi bên này , chúng ta Vạn Hoa lầu nhất định cho các người vui sướng khi đến, sáng khoái mà về." Một nữ tử xinh xắn tầm hai mươi mấy tuổi tươi cười đón chào, dẫn ba người đến một phòng xa hoa rộng rãi.

"Này, bọn họ cũng không hẹn trước, vì sao có thể vào bên trong, chúng ta lại ở bên ngoài ." Lúc này, một vị khách mập mập ăn mặc hoa lệ lớn tiếng chất vấn hai cô nương đứng tiếp đãi khách.

"Bọn họ là quý tộc, cho nên. ." Cô nương mới liếc mắt đã lập tức biết ba người thân phận không đơn giản, đó cũng là kinh nghiệm nhãn lực của các nàng khi phụ trách tiếp đãi khách , tuy rằng nàng không nhận ra Lăng Sương, nhưng Khuất Nguyệt nàng vẫn nhận thức được, đương nhiên, nàng coi đó là Khuất Dịch.

Tên mập mập kia lập tức không lên tiếng, hắn chỉ là một phú thương, coi như có tiền đi nữa thì địa vị cũng gần tương đương với bình dân, cho dù là Nam tước hắn cũng đắc tội không nổi.

"Ba vị quý khách không biết cần dạng phục vụ gì?" Nữ tử dẫn đường hỏi.

"Ha ha, chỉ là muốn mở mang chút kiến thức với cái gọi là bách hoa nô phóng, hy vọng sẽ không để cho chúng ta thất vọng." Phong dực cười nói.

"Tuyệt đối sẽ không làm quý khách thất vọng, bách hoa nô phóng là do Vạn Hoa lầu chúng ta sáng chế, không biết quý khách cần cấp bậc nào?" Nữ tử hỏi.

"Còn có đẳng cấp?" Khuất Nguyệt mở miệng nói, hiển nhiên cũng có chút hứng thú.

"Không sai, bách hoa nô phóng phân ra làm thiên tiên, tuyệt sắc, kiều diễm tất cả ba cấp bậc."

"Ha ha , đương nhiên là thiên tiên cấp, tất cả đều phải là cao cấp nhất rồi." Lăng Sương cũng mở miệng lên tiếng .

Chương 77: Quân Cờ.

Một gian phòng xa hoa rộng rãi được mở ra, một loạt thủy tinh ma pháp đủ mọi màu sắc được treo lên, bốn phía trạm khắc hình mỹ nữ sống động vô cùng, có quyến rũ, có thanh thuần, có lãnh diễm, có tri thức... Người nào cũng tựa hồ nhìn không chuyển mắt mà lại nhìn chăm chăm người, làm cho người có cảm giác mình là trung tâm giữa muôn vàn mỹ nữ.

Trong phòng tất cả đồ vật đều vô cùng tinh xảo, lại được sắp đặt phối trí vô cùng thẩm mỹ, ngay cả một chút tỳ vết cũng không có, mà ngay cả Lăng Sương xuất thân cao quý cùng với khuất dịch đều cảm thấy có chút khó tin.

Trong khi ba người quan sát xung quanh, nữ tử vừa rồi lại dẫn theo ba tinh linh mỹ nữ, các nàng trên người khoác một tầng áo mỏng, có thể nhìn rõ áo lót bên trong.

"Ba vị quý khách, đây là ta nhóm Tinh Linh mỹ nữ mới nhất của Vạn Hoa lâu, lần đầu tiên ra hầu hạ khách quý, nếu như không được chu toàn, mong các vị sẽ rộng lượng cho các nàng." Nữ tử cười nói, rồi đi nhanh về phía sau, thấy rõ này ba mỹ nữ tuyệt sắc tinh linh phân biệt đi đến ngồi cạnh ba người.

"Ân, không sai, bất quá nên giới thiệu một chút cho chúng ta mở mang kiến thức về bách hoa nô phóng chứ." Phong Dực thích ý vừa nói vừa quàng tay lên vai tinh linh mỹ nữ.

"Các cô nương đều cần một ít thời gian chuẩn bị, như vậy sẽ đạt được hiệu quả tốt nhất, quý khách xin chờ một lát, nhường hai mỹ nhân hai bên trái phải cùng uống chút rượu, lập tức có thể hưởng thụ rồi." Nữ tử nói thì lui xuống.

Trên đỉnh đầu, thủy tinh đăng thoảng cái trở nên tỏa sương mù mờ mờ, bầu không khí nhất thời tràn ngập sự kiều diễm. Hai tiểu mỹ nhân hai bên trái phải như hai con rắn quấn lấy Phong Dực, chà sát bộ ngực lên thân thể hắn.

"Các người ba người, toàn bộ đi sang bên kia." Lăng Sương đẩy hai mỹ nữ ra, đôi mi hơi nhíu, mắt không giận mà có uy.

Ba mỹ nữ Tinh Linh Tộc đều ngẩn ra, thương cảm mà ngồi xuống trong góc phòng.

Phong Dực nhún nhún vai, dù sao cùng với hai nàng tới đây sẽ không dự định hưởng thụ diễm phúc, hắn rót hai chén rượu trái cây vào ly thủy tinh, phân đưa cho hai nàng nói: "Hai vị huynh đệ, không hài lòng cũng đừng tức giận như vậy nha, lại đây, cùng uống chút rượu giảm nhiệt nào."

Hai nàng trừng mắt với Phong Dực, tiểu tử này quả nhiên can đảm có thừa, đang ở trước mặt các nàng cũng dám trêu ghẹo sàm sỡ nữ nhân khác.

"Hai vị huynh đệ không hài lòng cũng hợp tình lý, nơi này môi trường cũng thật lộn xộn, bất quá mỹ nữ trước mặt cũng thuộc hàng nhất phẩm, Tinh Linh Tộc mỹ nữ có điều lệ tối trọng yếu đó là luôn giữ một thân thuần khiết, bị dạy bảo trở thành mỹ nữ có tính cách phong nhã, thật không giống mấy ba người này?" Phong Dực nhấp một ngụm rượu, hướng hai nàng nói.

Hai nàng đều là Băng Tuyết thông minh, lập tức ý thức được gian phòng sợ rằng có người giám thị.

Đúng lúc này, bên trong gian phòng ma pháp đăng đều toàn bộ tắt, đưa tay không thấy được năm ngón tay.

Lăng Sương nhỏ đuôi tay ra, muốn phóng ra hỏa cầu thuật dùng cho chiếu sáng, lại bị Phong Dực kéo lại.

Vài ma pháp đăng màu hồng nhạt yếu ớt sáng lên, rồi đột nhiên phát hiện trong phòng một tiểu mỹ nhân bay lượn quay các tấm lụa đủ màu sắc, đang bày ra thành một đóa tiên hoa nở rộ. Nhìn qua tấm lụa mỏng trong suốt, có thể thấy một vùng da thịt trắng nõn, dưới ánh đèn tạo nên vẻ quyến rũ đặc biệt mê người.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc khí du dương vang lên, tiểu mỹ nhân bắt đầu múa hát, thân thể như liễu bắt đầu vũ động, như phiêu theo gió, có thể thấy được bộ ngực căng tròn nhấp nhô lên xuống, nhưng ngọn đèn vô cùng hôn ám, làm cho mấy vị trí nhạy cảm căn bản thấy không rõ lắm. Chỉ cảm thấy lệ ánh tăng tăng lớp lớp, hé ra khuôn mặt tuyệt sắc, theo đó hơn trăm mỹ nữ hoặc múa đơn hoặc đàn vũ, dùng thân thể mềm mại mà vũ động, cùng nhau đóa hoa kiều diễm vô cùng đang lúc hóa thành một đóa đóa kiều diễm đích các thức đóa hoa, có nhụy hoa như ham muốn, có sự kiều diễm bùng nổ.

Phong Dực nhướng mày, nhìn hai nàng bên cạnh, sắc mặt các nàng dưới ngọn đèn hôn ám có vẻ có chút mờ mịt, nhưng nhãn thần lại mang theo nét ngưng trọng, hiển nhiên các nàng cũng nhìn ra cái gọi là bách hoa nô phóng căn bản mang theo màu sắc ảo giác, ý chí không kiên định rất dễ trầm mê trong đó không thể tự chủ, kỳ thực khuôn mặt tuyệt sắc kia vốn không thuộc về nữ nhân, bất quá là một loại Huyền Thuật mà thôi.

Đúng lúc thanh âm cuối cùng vang lên, hơn trăm người nữ tử lấy đủ các loại tư thế mở bắp đùi, chỗ riêng tư hoàn toàn bại lộ, Phong Dực ba người nhất thời ngạc nhiên.

"Diệu, ha ha, diệu, hảo một cái bách hoa nô phóng!" Hào một lát, Phong Dực cười to nói, hơn trăm nữ tử này vận vẹo thân thể xem như một đóa hoa,

chính thể xem cũng là một đóa hoa, hạ thể mở rộng ra là làm nở hoa, chỉ nhìn hạ thể các nàng thật sự rốt cuộc cũng là một đóa nộ phóng.

Đến tận cùng là thiên tài nào có thể thiết kế ra "Nghệ thuật cơ thể" đầy cuốn hút như vậy, ý tưởng này đích thực rất tuyệt vời.

Lăng sương cùng với Khuất nguyệt hai gò má đỏ bừng, mặc dù cũng coi như đại khai nhãn giới, nhưng loại biểu hiện lửa lò này vẫn làm các nàng phản cảm vô cùng.

Hầu như cùng lúc bị hai nàng lôi ra khỏi Vạn Hoa lâu, Phong Dực có chút ý hối hận, mang theo hai người mỹ nữ thực sự là sai lầm a.

"Chạy nhanh như vậy để làm chi, vốn có thể miễn phí, nhãn thần của ta vốn đang đã thông không ít, đang tiếc a, lãng phí bản thiếu gia hai vạn kim tệ rồi." Phong Dực nói.

"Thế nào? Người nhận thức được lão bản Vạn Hoa lâu?" Khuất nguyệt hỏi.

"Cũng không chắc, lão bản nhìn trộm khách nhân, xem như là phá hủy quy củ, thế nào cũng phải tôn trọng tâm huyết của hắn chứ." Phong Dực cười nói.

"Công chúa điện hạ, không bằng người phát một đạo mệnh lệnh hủy đi cái Vạn Hoa lâu này." Khuất nguyệt liếc mắt Lăng Sương nói.

"Thế lực của người so với ta còn lớn hơn, nhiệm vụ này giao cho người rồi, được rồi, thời gian không còn sớm, ta phải hồi cung rồi." Lăng Sương nói, nhìn một chút Phong Dực, rồi lắc mình hướng phía hoàng cung bay vút đi.

Khuất nguyệt ôm song chương nhìn bóng lưng Lăng Sương, cười nói: "Phong huynh, ta dám khẳng định, nàng có chuyện gì gạt chúng ta."

Phong Dực cười hắc hắc, nói: "Khuất Đại tỷ, người cũng không phải có chuyện gì gạt bản thiếu gia sao?"

Khuất nguyệt sừng sốt, phong Dực lại là hướng phía trước đi đến, khoát tay áo, nói: "Đi rồi, trở về ngủ ngon."

...

Lăng sương ngồi ở ngự ghế trên, nhìn chăm chăm nữ tử xinh đẹp trước mắt.

"Trường công chúa điện hạ sớm biết rằng Vạn Hoa lâu là của ta sao?" Yêu Linh nhi nũng nịu hỏi.

"Hừ, Vạn Hoa lâu do người bày ra ta đã sớm điều tra, chỉ là nghĩ không ra người vẫn ở để đó." Lăng sương hừ lạnh một tiếng nói.

"Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Vạn Hoa lâu sớm bị Phong Vân tông cây xói rồi, bọn họ chưa biết ta trốn tại đó." Yêu linh nhi nói.

"Kế hoạch của người đã hoàn toàn thất bại, kế tiếp người chuẩn bị làm sao bây giờ?" Lăng Sương giương mắt nhìn Yêu Linh Nhi, trong tay vẫn cầm quốc sách.

"Trường công chúa điện hạ, ta và người đều hiểu, ta nếu biết người muốn giết ta diệt khẩu vì sao vẫn xuất hiện ở chỗ này đây?" Yêu Linh nhi nở nụ cười, quân cờ một khi mất đi tác dụng, thì đã định trước kết cục bị thảm, nhưng nàng là quân cờ sao?

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78: Tan Biến Như Khói.

Lăng Sương lạnh lùng nhìn chăm chăm Yêu Linh Nhi, đột nhiên khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Giết người diệt khẩu? Người sao lại nói những lời này? Chúng ta không phải là hảo tỷ muội sao?"

Yêu Linh Nhi cười khanh khách không ngớt, nói:

"Đúng là hảo tỷ muội, trong cơ thể ta có độc dược không phải là nhờ ơn hảo tỷ muội người sao?"

Lăng sương biểu tình bình tĩnh, tựa hồ một điểm đều lơ đãng.

"Khóa linh đan độc đó không phải sớm bị người giải rồi sao? Một chút tiểu độc nghĩ đến không làm khó được Miêu tộc các người vốn là bậc thầy về trò này mà." Lăng Sương thần nhiên nói.

Yêu Linh Nhi tiếng cười nhạt dần, đôi mắt quyến rũ dần hiện ra một tia kinh ngạc, một lúc lâu mới lên tiếng nói: "Ta đã coi thường ngươi, người nắm giữ Thanh Long đế quốc rồi."

"Ta nghĩ chúng ta vẫn như cũ có thể hợp tác, ngươi đang ở Phong Vân Tông mai phục mà lại chạy về đây nói cho ta nhiều chuyện như vậy, xem chừng có việc vượt quá khả năng chẳng, bằng không ngươi sẽ sớm trở thành một cỗ thi thể thối. Chúng ta có thể hợp tác không chế Phong Vân Tông, nghĩ đến đối với ngươi ta đều là lựa chọn tốt nhất." Lăng Suong nói.

"Ta không có ý kiến, nếu có thể cùng hợp tác từ đầu, ta sao có thể mất cả chỉ lẫn chài được chứ."

Yêu Linh Nhi quyến rũ vuốt ve sợi tóc, nàng đương nhiên biết tâm cơ của Lăng Suong, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho mình cùng bọn chấp chương Phong Vân Tông chứ, hai người bây giờ là quan hệ lợi dụng, nhưng cuối cùng hươu chết về tay ai thì khó nói trước, tối thiểu hiện tại, các nàng hợp tác mới có thể đạt lợi ích lớn nhất.

Đồ thư quán, giữa không gian ma pháp trập, Phong Dực ngồi xếp bằng dưới bầu trời tràn ngập các tinh tú, trên người có 2 luồng ánh sáng hắc bạch đan xen vào nhau. Mà ở phía sau hắn, một đạo quang ảnh bằng bạc gần như trong suốt đang từ từ vận chuyển khắp cơ thể, chính là Quang minh chi lực hùng hậu.

Bỗng nhiên, thân thể Phong Dực chấn động, khí tức bỗng trở nên không ổn định, nếu có thể nhìn kỹ, chắc chắn sẽ khiến nhiều người kinh hãi, hắn đang từ từ đẩy ma lực vốn hòa nhập trong máu và tùy chuyển hóa thành Quang Minh lực, khiến người hắn tỏa ra Quang minh chi luân vô cùng thánh khiết, khiến cho người thường sẽ không tự chủ mà muốn quỳ bái.

Phong dực đột nhiên trợn mắt, nhảy dựng lên, trong miệng lặng lẽ đọc chú ngữ, quát to: "Thánh quang tinh lực!"

Một đạo bạch quang thánh khiết theo bầu trời chiếu xuống, tựa hồ có thể xua tan tất cả tà ác.

"Ha ha, Lăng Tuyết, ta cuối cùng thành công." Phong Dực xoay người, kinh hi trong nháy mắt ngưng trệ, Lăng Tuyết vốn đã nửa hư nửa thực mà bây giờ gần như trở nên trong suốt, ngay cả mặt mũi mắt đều thấy không rõ lắm rồi.

"Chúc mừng ngươi, Dực ca ca." Lăng tuyết mừng rỡ nở nụ cười.

"Lăng tuyết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ngươi cùng với lão Pháp Khắc đều đang gạt ta phải không?" Phong Dực trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ phẫn nộ, hắn cho rằng mình đạt được thành công này dĩ nhiên gây hậu quả nghiêm trọng cho Lăng Tuyết.

"Dực ca ca, ngươi hãy nghe ta nói, đây là ta tự nguyện, cơ thể của ta không thể một năm rưỡi có thể tái tạo thành công, hiện tại có thể đến giúp ngươi, ta cảm thấy rất thỏa mãn, cũng rất có cảm giác thành tựu, ngươi yên tâm đi, cơ thể của ta muốn khôi phục trở lại thì cũng không thể tồn tại mãi được." Lăng Tuyết lo lắng giải thích.

Không gian ma pháp trập triệt để đình chỉ vận chuyển, mười khối cực phẩm ma tinh cùng với một khối thái hồng ma tinh dùng vận chuyển nó đều biến thành phần vụn.

"Dực ca ca, ta chống đỡ không nổi nữa, ta về trước vậy." Không đợi Phong Dực nói, Lăng Tuyết đã tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nàng phải là trở lại chỗ của mình để bổ sung năng lượng.

Phong Dực theo lâu các đi ra, liền xông ra ngoài, hắn muốn tìm lão Pháp Khắc để hỏi rõ ràng.

"Ồi. . ." Đang đi ra tầng bảy, một thân thể mềm mại đụng phải hắn, kinh hô một tiếng ngã ra sau.

Phong dực theo bản năng tiến đến phía trước đỡ lấy, nhưng bàn tay truyền đến cảm giác ...hình như khá to, làm cho hắn lập tức cảm giác được có chút không đúng lắm. Nguyên lai cú va chạm làm thân thể cô gái quay một trăm tám mươi độ ngã ra sau, Phong Dực lại phản xạ nhanh nhẹn, cánh tay vừa lúc vòng qua dưới nách của nàng mà ôm lấy bộ ngực sung mãn, hắn thấy cô gái có mái tóc ngắn màu xanh, đương nhiên hắn biết là ai rồi.

Phong Dực nâng nàng dậy, áy náy nói: "Xấu hổ, ta không có ý mạo phạm."

An Kỳ Nhi có chút phẫn nộ ngẩng đầu, thấy Phong Dực mắt đầy áy náy lại có vẻ chân thành, có lẽ hắn thật không phải là cố ý, vừa rồi chỉ tại thân thể thánh khiết của mình lại bị một tên nam nhân chạm vào ngực, làm nàng lửa giận trong lòng khó tiêu.

"Thực sự xấu hổ, ta có việc gấp đi trước một bước, sẽ bồi tội sau vậy." Phong Dực nói xong liền theo hướng dưới lầu phóng đi.

"Ngươi. . ." An Kỳ Nhi hít sâu một hơi để bình phục lại tâm tình, đột nhiên nghĩ đến nam nhân khá trẻ này hình như chưa từng gặp qua, phải biết rằng, có tư cách lên tầng thứ bảy cũng không nhiều, nàng xem như là một trong những người trẻ nhất, nhưng mà hắn so với nàng tựa hồ còn ít tuổi hơn?

Phong Dực chạy vội ra chỗ lão Pháp Khắc, chưa kịp mở miệng chất vấn, chỉ thấy được lão Pháp Khắc đang nằm yên tĩnh trên chiếc giường đơn, tuyệt không nhúc nhích.

"Lão Pháp Khắc, lão Pháp Khắc. . ." Phong dực trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo, đi tới gần giường kêu lên.

Lão Pháp Khắc vẫn như cũ không nhúc nhích, vẻ mặt như cây già ngàn năm khắc sâu nhiều nếp nhăn, thật vô cùng yên tĩnh, tim cũng không hề đập, dường như vĩnh viễn ngủ tại đây.

"Tại sao có thể như vậy? Lão Pháp Khắc, ngươi tỉnh lại cho ta, nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Phong Dực cố sức thúc lão Pháp Khắc, lớn tiếng nói, khóe mắt đã có giọt nước mắt lăn xuống.

Nhưng đúng lúc này, toàn thân lão già lại toát ra một trận quang mang, trên đỉnh đầu lão không gian bị vặn vẹo, một cái hộp đen nho nhỏ xuất hiện.

Phong dực đem hắc hộp gỡ xuống mở ra, bên trong có một đồng đồ vật bay ra, trong đó có mấy bộ áo chuyên dụng cho thánh mục sư, một cái Quang Minh pháp trượng, có một cái huy hiệu chứng minh thân phận mục sư, còn có một phong thư được viết đề lại, còn có hai cái hắc bạch giới chỉ.

"Tiểu tử, rốt cục đã tới rồi, nói vậy ngươi đã vượt qua được thử thách Quang minh a, ha ha, ta cũng đã chết rồi, Lăng Tuyết nha đầu kia... ít nhất... Muốn một năm sau mới có thể lần thứ hai xuất hiện, hy vọng trong một năm ngươi có thể tìm được thần Nguyệt Thạch, như vậy nha đầu kia muốn tái tạo Quang Minh thân thể thì không cần chờ đến sau trăm tuổi rồi.

Tất cả các chuẩn bị của người đều được mục sư ở thần điện tuân theo, ngươi cứ yên tâm sử dụng a. Ta dạy cho ngươi phương pháp hoán đổi, ngươi hiện tại hẳn là đạt được giai đoạn đầu, nếu ngươi đạt được giai đoạn thứ sáu, phải đi thực hiện lời hứa trước đây với ta, đi khiêu chiến một người, người này đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết.

Được rồi, ta tính lực đã kiệt nên phải đi trước, tiểu tử, không nên nhô sở, thiên hạ lúc nào chẳng có cảnh phân ly."

Nhìn vài dòng chữ, phong dực thơ thẩn hồi lâu.

Một lúc lâu, hắc môi thở dài một hơi, trước mắt lại hiện ra lão Pháp Khắc già nua ôn hòa mà lại thần bí, hắc văn cho rằng cao nhân như thế không thể dễ dàng chết được, nhưng sự thực chính là, lão Pháp Khắc cứ thế từ biệt không một lời nói trước.

"Cảnh giới thứ sáu, lão Pháp Khắc, ngươi cũng đánh giá quá cao ta rồi a, thế nào mà từ cấp thứ nhất tu luyện tới cấp thứ hai đoạn ta đều không hiểu ra sao... ." Phong dực lẩm bẩm nói, mà lúc này thân thể lão Pháp Khắc bắt đầu tan rã, biến thành đoàn khói khí lượn lờ rồi nhanh chóng không để lại một tia dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Mục Sư Bạo Lực.

Phong Dực có chút thần thờ đi lẫn vào dòng người đang tập nập ở ngã tư đường, trên người ăn mặc trang phục mục sư mới tinh, trong tay cầm Quang Minh pháp trượng, bên hông lại treo một cái thủy dịch màu xanh, bộ dáng có chút bất cần.

Kinh nghiệm Luân Hồi khiến hắc sớm xem nhạt sinh tử, nhưng con người dù sao cũng là động vật máu nóng, có cảm tình thì có lo lắng, lo lắng của hắc là làm thế nào có thể triệt để nhìn thấu sinh tử?

Phong dực ngẩng đầu, thấy bên đường là một quán rượu, liền đẩy cửa bước vào.

Chỉ là một quán rượu nhưng lại có toàn mao hiểm gia, bên trong trang trí khá cổ kính, thanh nhã, hiện tại người cũng không nhiều lắm, trang phục thoát nhìn như tầng lớp quý tộc, bọn họ nhẹ giọng nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại uống rượu, có không ảnh hưởng đến những người khác.

"Mục sư tôn kính, xin hỏi tiền sinh ngài đi một người sao?" Một nữ tử bán hàng xinh xắn hai mắt sáng ngời, lác lác eo thon đi tới nhiệt tình hỏi, còn trẻ như vậy đã thành mục sư năng cũng không gặp nhiều.

Phong Dực gật đầu, ngồi xuống một chỗ khuất trong quán, nhưng hắc vẫn hấp dẫn tầm mắt mọi người. Dù sao, mục sư vô luận ở quốc gia nào đều được người ta thập phần tôn kính, hơn nữa mục sư có sự bất đồng lớn với các chức nghiệp khác, luôn thuộc về khái niệm được thần thánh hóa, cũng chính là người trong quyền lực thần điện, chỉ có thần điện có quyền xử trí, bất luận quốc gia thế lực nào cũng không thể quản được bọn họ. Chỉ là hiện nay uy nghiêm của thần điện đã giảm đi ít nhiều, bởi vậy, một ít thế lực khổng lồ như tông môn cùng với quốc gia đã bắt đầu phá hoại luật lệ. Đương nhiên, nếu không liên quan đến đến lợi ích hay sinh tử, không người nào nguyện ý đi đắc tội thần điện.

Hơn nữa, trang phục Phong Dực quái dị như vậy, hình như không phải mục sư bình thường.

"Các ngươi mang cho ta loại rượu mạnh nhất , nhớ kỹ, phải là rượu mạnh."

Phong Dực nói.

Người bán hàng lấy làm kinh hãi, nhân viên thần điện tựa hồ là cấm dùng rượu mạnh , chỉ có thể uống một ít rượu trái cây các loại. Nhưng khách hàng là thượng đế, bởi vậy nàng mang theo về kinh nghi mà bắt đầu đi lấy rượu.

"Mục sư tiên sinh, đây là Liệt Diễm hỏa tâm, loại rượu mạnh nhất của quán chúng tôi."

Nữ tử bung một chén rượu , một ngọn Hỏa Diễm thoáng bốc lên trên bề mặt chén rồi nhanh chóng biến mất .Đặt chén rượu trước mặt Phong Dực , màu sắc đỏ tươi như máu.

Phong Dực bung chén rượu lên, phóng một hơi cạn sạch, một vị cay nồng theo cổ họng tiến vào dạ dày, nhất thời dạ dày có cảm giác như bị một trận hỏa thiêu , sau đó cảm giác nóng rực tràn ngập đến quanh thân, dường như cả người đang bốc cháy hừng hực.

Người bán hàng kinh hô một tiếng che miệng lại, Liệt Diễm hỏa tâm tại Thần Phong Đại Lục tiếng tăm lừng lẫy, chưa từng có người nào dám một ngụm uống cạn một chén, đều nhấp nhấp từng chút một, nàng đã từng uống thử một chút, kết quả say một ngày một đêm.

"Hảo, rượu ngon , mùi hương thơm nồng , uống vào khiến họng như bốc hỏa, vào dạ dày lại tán ra, cảm giác nóng bỏng, lực phủ ngũ tạng như một đoàn Hỏa Diễm bùng cháy, đặc biệt trái tim, như một xiên thịt nướng vậy, cho ... ta một chén nữa."

Phong Dực như một chuyên gia mỹ tửu , thờ ra một ngụm toàn hơi rượu làm không khí xung quanh cũng nóng lên .

Phong Dực một chén tiếp theo một chén, liên tiếp uống mười chén, làm tất cả mọi người ghen hòng nhìn trần trối, trên đời có loại tửu lượng trình độ này sao? Ai cũng cảm giác như mình vừa bị tát một cái vậy . Nhìn hắn tuy sắc mặt đỏ bừng, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt, vừa uống vừa kiến giải tri thức về tửu ẩm cho mấy người xung quanh. Nhiều tên nghe mà thấy cả nước miếng nhỏ xuống.

Phong Dực ngồi ở địa phương đặc biệt này phát tiết nội tâm đang cô độc cùng với phiền muộn, nhưng đang lúc cao hứng, một phòng trong quán đột nhiên bật mở, một cô gái bán hàng quần áo không chỉnh tề, khóc lóc chạy ra.

"Tiểu mỹ nhân, đừng chạy a, theo Vương gia ta, vinh hoa phú quý tất nhiên là hưởng thụ đến già."

Một hoa phục thiếu niên đang đuổi tới nở nụ cười dâm dăng , phía sau hắn còn có hai người cầm kiếm hình như là Kiếm Sư, đi sát theo bảo tiêu . Người như thế vừa nhìn là biết gia thế không tồi , chắc mang theo hai con chó săn để tìm phụ nữ đùa giỡn .

Mọi người ngồi đây đều có thân phận quý tộc thân sĩ, vô cùng khinh thường người như thế , chỉ là bọn hắn vừa nhìn thấy vị thiếu niên này, toàn bộ thức thời mà ngậm chặt miệng, đương kim Cửu vương gia Phổ Lạp Đức Trát Khắc , ai dám đắc tội chứ ?

Hai gã Kiếm Sư một tả một hữu ngăn chặn đường lui của cô gái này , hiển nhiên đối với loại chuyện này rất thông thạo .

Nữ tử bán hàng ánh mắt cầu cứu nhìn phía bốn phía, nhưng bất kể là những thân sĩ quý tộc bình thường hay cười đùa với nàng, đều không ai tiến lên giúp nàng, cho dù là nói giúp nàng một câu .

Trát Khắc mang theo nụ cười dâm dăng tiến lên, nắm lấy vạt áo nàng xé ra, tiếng cười dâm dật càng to hơn , nữ tử này toàn bộ vai cùng với non nửa bộ ngực đã lộ ra bên ngoài.

Nữ tử kinh hoàng kêu một tiếng, hai tay ôm ngực ngồi xồm xuống, thân thể mềm mại run lên, nhìn thấy ma trảo của Trát Khắc lần thứ hai xông tới, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Cũng không biết tại sao địa phương cao thượng này lại có súc sinh tiến vào lại, thực là con bà nó mất hứng."

Đúng lúc này, một thanh âm uể oải ở một góc vắng vẻ trong quán rượu vang lên, tay Trát Khắc dừng lại, quay đầu lại mang theo ánh mắt hung ác tìm kiếm chủ nhân của thanh âm , ở đế đô này, còn không có ai dám nói với hắn như vậy. Khi hắn thấy Phong Dực một thân mục sư , chẳng hề để ý mà cười nói:

"Nguyên lai là một tên phá mục sư, ngươi lập tức quỳ xuống xin lỗi, bản vương sẽ xem xét mà hướng thần điện tha tội cho ngươi."

Phong dực hắc hắc nở nụ cười, hai mắt híp lại, chậm rãi đứng dậy đi tới.

"Lâu rồi thiếu gia ta không giết trừ , ngày hôm nay lại phải dùng bốn cừ rồi ."

Phong dực chửi bới, trong tay Quang Minh pháp trượng hung hăng hướng phía đầu Trát Khắc ném tới.

Hai gã Kiếm Sư vội vàng hét lớn một tiếng vọt lên, Phong Dực thể đi không giảm, bay lên một chân đá tên Kiếm Sư bên phải, mượn đà xoáy chân đá hướng về phía gã bên trái , Quang Minh pháp trượng trong tay đồng thời nện lên vai Trát Khắc .

Hai gã Kiếm Sư mang theo ánh mắt không thể tin được bay ngược ra ngoài, đập nát tấm kính của quán , người nào cũng miệng phun máu tươi . Mà Cửu vương gia lúc này sắc mặt xanh trắng, ôm vai phải kêu lên như lợn bị mổ , hắn rõ ràng nghe được đầu khớp xương ở vai mình kêu răng rắc .

"Hồi lâu không có đánh người, xem ra đã kém đi rất nhiều."

Phong Dực đem Quang Minh pháp trượng thu hồi, liếc Trát Khắc một cái, tung thêm mấy quyền như mưa vào khuôn mặt hắn.

Trát Khắc quỳ trên mặt đất, mắt, mũi, mồm chảy đầy máu khiến khuôn mặt hắn bây giờ thập phần khủng bố.

"Người. . . Người dám đánh ta, người biết ta là ai không. . . A. . ."

Trát Khắc run run chỉ ngón tay về phía Phong Dực, chỉ là vừa nói, Phong Dực đã nhấc chân bêu một cước vào bụng của hắn, thanh âm của hắn như bị nghiền lại, bỏ dạng như một con tôm, mồm mấp máy không thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Xuân Mộng.

Tất cả mọi người cứ há hốc mồm mà xem một màn này, hiện tại mục sư đều bá đạo như thế sao? Ma pháp trượng bây giờ không cần thi phép mà cứ thế đập đầu người ta sao. Lúc này Trát Khắc run rẩy, răng cứ thế va đập vào nhau, đây đâu phải mục sư, rõ ràng là một tên lưu manh giả dạng mà.

Phong dực vỗ vỗ tay, chỉnh sửa lại y phục, không như mọi người tưởng tượng hắn sẽ chạy trốn, trái lại vẫn ung dung ngồi xuống, cái giày màu bạc vẫn đặt nguyên xi trên mặt Trát Khắc. Cái tính cách ngông cuồng này, nếu không phải người điên thì là có hậu phương cường ngạnh.

Rất nhanh, cửa quán rượu bị lực mạnh đá văng, một đội vũ trang nhanh chóng tiến vào, bọn họ nhận được thông tri, nói là Cửu vương gia Trát Khắc bị một gã mục sư đánh một trận, đây đương nhiên là đại sự, tuy rằng bọn họ khinh thường Trát Khắc, thế nhưng hắn chính là Cửu vương gia hoàng tộc, đánh hắn chẳng phải là cũng làm cho hoàng thất mất tôn nghiêm thể diện sao.

"Tần đội trưởng, mau tới cứu bản vương. . ."

Bị Phong Dực dẫm nát dưới chân, Trát Khắc lớn tiếng nói, nhưng vừa mở miệng, thấy lực giảm mạnh lên, khoang miệng nhất thời phun một búng máu tuôn ra, miệng rộng méo lệch hẳn sang một bên.

"Buông Cửu vương gia ra, mau thúc thủ chịu trời."

Thành vệ đội trưởng Tần Thiên Đại quát lên, phát tay, phía sau hơn ba mươi thành vệ đem Phong Dực vây quanh.

"Thành Vệ đại nhân, người buông tha mục sư tiên sinh a, tất cả đều là lỗi của ta, người đem ta bắt đi a." Đúng lúc này, nữ tử bán hàng bị Trát Khắc phi lễ lại quỳ xuống nước nỡ khóc.

Phong Dực ngăn ra, rất nhiều người trong lúc nguy cấp thì được người ta giúp đỡ, vừa thấy có phiền toái thì len lén trốn, mặc kệ ân nhân của mình, chuyện như vậy cũng không hiếm, nhưng nữ nhân này lại dũng cảm mà đứng dậy, biết rõ kết cục rất có thể khiến nàng thập phần bi thảm, cũng không uổng công hắn đã xuất thủ.

"Đem nàng bắt lại." Tần đội trưởng ra lệnh một tiếng, lập tức có hai gã thành vệ đi ra định kéo cô gái này đi.

Phong Dực tay khẽ động, Quang Minh pháp trượng phía sau xuất luồng đạo tàn ảnh, bang bang đánh vào ngực hai gã thành vệ, cả hai gã thành vệ kêu thảm một tiếng bay rớt ra ngoài.

"Đem nàng bắt đi? Phải xem bản thiếu gia có đồng ý không chứ?" Phong Dực thờ ơ nói.

Tần Thiên Đại có thể leo lên chức thành vệ đội trưởng ở đô thị hỗn loạn này, đương nhiên phải có chút giao hoạt hơn người, trước mắt tên mục sư bạo lực này không kiêng dè thân phận của Trát Khắc, mấy thành vệ phía sau càng không để vào mắt, nếu nói thế lực tên này không cường đại hẳn chắc chắn không tin.

"Vậy người muốn thế nào?"

Tần đội trưởng nói ra lời này khiến tất cả mọi người thất kinh, Cửu vương gia vẫn nằm dưới chân đối phương, hắn lại hỏi đối phương muốn thế nào?

"Không muốn thế nào, chỉ thuận tiện thay tiểu đệ giáo huấn hắn một chút, không để tôn nghiêm hoàng thất ảnh hưởng được."

Phong Dục cười, giọng lên, lần thứ hai hung hăng đạp xuống, một tiếng bi thảm kêu lên, rất nhiều người trong lòng run lên, không tự chủ được mà sờ sờ mặt mình.

Tiểu đệ của hần? Quân giáo Cửu vương gia? Tôn nghiêm hoàng thất? Những... từ ngữ trong đầu Tần đội trưởng cấp tốc xâu chuỗi lại, cho ra một kết luận kinh ngạc, tiểu đệ mà mục sư này nói không lẽ là đương kim đệ hạ, nhưng là... .

Tần đội trưởng trong lòng nghi hoặc thì thấy Phong Dục không biết từ nơi nào móc ra thanh long ngọc bội, trong lòng hần lập tức mềm nhũn ra, đây chính là ngọc bội của Hoàng Đế đệ hạ a.

Đúng lúc này, một tên thành vệ tiến đến tai hần nói: "Đội trưởng, ta nghĩ ta biết người này là ai rồi? Tháng trước đệ hạ ra ngoài cung vì hành, ta được lệnh bảo hộ phía sau, bên cạnh hần chính là người này, lúc đó chính tai ta nghe đệ hạ kêu hần là đại ca."

Phong Dục cũng một cước đem Trát Khắc đá văng ra, đứng lên, nói:

"Nếu như không có việc gì ta phải đi rồi, phế vật này các ngươi đem trở về đi, nếu quán rượu cùng với vị tiểu thư này có tổn thương gì đó, các ngươi cũng nên tự sát luôn đi."

Ánh mắt Phong Dục như đao phong trùng lên, tất cả thành vệ đều cảm giác cần cổ mát lạnh, đều cố gắng chặt vật tránh không để ngã, thật không ngờ mục sư nổi tiếng ôn hòa lại có sát khí khủng bố đến vậy.

Phong Dục đem Quang Minh pháp trượng lắc lắc, hướng phía quán rượu đi ra. Lúc này, vừa lúc ánh dương xuyên thấu qua cánh cửa ngọc lưu ly trong suốt chiếu lên người hần, khiến bóng lưng của hần dường như có một tầng kim quang, trông rất thần bí.

Nữ tử bán hàng si ngốc nhìn Phong Dục tiêu thất, tâm hồn thiếu nữ đã bị ngập vào ái tình, chỉ là hần là vương tử, mà nàng không phải là công chúa.

Tiêu Tiêu chậm bước về phía rừng tùng, đây là lần thứ sáu trong ba tháng rồi, nàng dựa lưng dưới một cây đại tùng, nhắm mắt lại, âm thanh du dương lại phảng phất bên tai

Mấy ngày qua, nàng dường như mê muội rồi, mỗi khi đi chìm vào giấc ngủ nàng lại nhìn thấy hình ảnh bóng dáng một người thổi địch đối nguyệt, rất nhiều lần, nàng nằm mơ thấy người đó, trong mộng mình đang xích lửa cùng thân ảnh cao lớn đó chiến đấu ba trăm hiệp, chỉ là mỗi khi tỉnh lại, hình bóng ấy lại mờ ảo giống như ẩn hiện trong sương mù.

"Không thể mãi như vậy, đã quên hần rồi, sao lại có mộng xuân như vậy."

Tiêu Tiêu lắc lắc đầu, hướng không trung bay đi.

Mà đúng lúc này, Phong Dục xuất hiện ở ngọn một cây tùng cao nhất, tiếng địch lại từ từ truyền khắp không gian.

Tiêu Tiêu nghe tiếng địch như có như không, hung hăng lắc đầu, vì sao lúc này nàng còn chưa quên được chứ, vì sao không quên được bóng dáng đó? Tiêu Tiêu không dừng lại, hóa thành một đạo thanh ảnh tiêu thất ở phía chân trời.

"Tiếng địch nghe rất hay, bắt quá vì sao mang theo thương cảm?"

Lúc Phong Dục hoàn tất khúc tiêu, một thanh âm thanh thúy dưới tàng cây vang lên.

Phong Dục cũng không kinh ngạc, nhìn Phi Nhi đang ngồi dưới đại thụ chống cằm, thân hình nhoáng lên đã tới đến trước mặt nàng, cười nói:

"Đó là bởi vì chưa thấy ngươi trở về."

"Đi, đừng nhiều lời, bản tiểu thư chuẩn bị tốt cho ngươi rồi, ngươi sẵn sàng đi?"

Đôi mắt màu tím nhạt của Phi Nhi chớp chớp, trông vô cùng thông minh và đáng yêu.

"Ta không có gì để chuẩn bị cả, không phải có ngươi rồi sao?"

Phong Dục cười nói, chẳng biết tại sao, vừa thấy khuôn mặt tươi cười của Phi Nhi, tâm tình hần tốt lên rất nhiều.

"Cùng bản tiểu thư hợp tác, ngươi xem ra rất có phúc đó."

Phi Nhi cười hi hi nói.

"Nếu như hợp tác cùng lão bà, như vậy thì ta vạn phần đồng ý lời này của ngươi."

Phong Dục cười hắc hắc nói.

Phi Nhi liếc hắt một cái , lấy ra một viên huyết hồng thạch hình thoi, nói:

"Đây là khế ước Thạch, là thứ có thể tạo được huyết mình khế ước ."

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Nam Trạch Thần Nữ.

Phong Dực cười nhìn Phi nhi, nói:

"Nha đầu, hình như ngươi tựa hồ không nhớ đã đáp ứng cho ta xem cái gì đó chứ ."

"Vật gì vậy?"

Phi Nhi vẽ mặt kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc, đừng giả bộ ngốc, ta có tử huyễn Dương tinh, ngươi đã đáp ứng cho ta xem qua bản đồ mộ viễn cổ Long tộc một chút."

Phong Dực cười nói.

"Bản đồ hiện giờ không trong tay ta, ngươi phải cùng ta đi lấy mới được."

Phi Nhi trầm than Phong Dực quá cẩn thận, sự tinh tế có thể so được với mình rồi, nếu muốn hắt chịu chút thiệt hại đúng là điều khó làm .

"Ồ đâu?" Phong Dực nhú mày, hoài nghi mà nhìn Phi Nhi.

"Nam trạch thần miếu."

Phi nhi nghiêng đầu bĩu môi giả bộ vô tội nói.

Phong Dực hô hấp bị kiềm hãm, nha đầu kia đùa giỡn hắt sao? Nói cách khác bản đồ nàng căn bản không có .

"Ngươi đừng kích động như vậy, tuy rằng bản đồ không có ở trong tay ta, bất quá lấy được cũng không có gì khó khăn , chỉ cần ngươi trợ lực một ít mà thôi."

Phi Nhi thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Phong Dực , vội vàng chạy đến bên cạnh hắt vỗ vai lấy lòng cười nói.

"Nói cụ thể đi, nếu nói không thông ước định của chúng ta lập tức hủy bỏ , ân, vai ta hình như hơi mỏi."

Phong Dực hừ lạnh một tiếng nói.

Phi nhi bĩu môi, không cam lòng mà đành giúp hắt nắn bóp bả vai, đành tự nhủ hảo nữ không vì thiệt hại trước mắt mà quên đại nghiệp vĩ đại .

Cảm giác được bàn tay mềm mại của Phi nhi đang xoa bóp vai mình, Phong Dực cảm thấy thoải mái mà nhắm mắt lại làm ra vẻ thần tình thư thái.

"Kỳ thực rất đơn giản , nam trạch Miêu tộc vốn bố trí khá nhiều cạm bẫy dụ ta bị lừa, bắt đầu làm một cái bản đồ giả, sau lại bị ta phát hiện , để dễ bề nguy trang , ta liền tương kế tựu kế, làm cho mình giống như mắc mưu của họ , lúc này mới khiến họ lơ là mà rảnh tay chân đoạt bản đồ. . ."

Phi Nhi một bên giúp Phong Dực đấm bóp một bên ghé vào lỗ tai hắt nhẹ giọng giải thích.

"Ngươi nếu còn có nghi ngờ, chúng ta trước tiên không cần ký kết huyết mình khế ước, đến lúc đoạt bản đồ tới tay sẽ ký ,thế nào?"

Phi nhi nói.

"Nha đầu, ta thoát nhìn rất ngu sao ?"

Phong dực vươn tay bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phi nhi đang giúp hắt xoa bóp, ha hả cười nói.

Phi Nhi cố sức rút tay ra , tức giận nói:

"Người chẳng những đại ngốc, mà còn là đại sắc lang."

“Câu sau ta tán thành vì ăn mìn thâu cũng tính là sắc lang”

“Ai nói thế, ta chưa bao giờ nghe qua”

". . . Con ta nói, được rồi, trước chớ truy cứu vội, ta tạm thời tin tưởng người nói, cho nên chúng ta trước hết ký kết huyết minh khế ước."

Phong Dực ha hả cười nói, đề phòng nhân tâm không thể thiếu , nha đầu kia quý quái vậy , càng phải thêm cẩn thận, đi nam trạch thần miếu lấy bản đồ, tất nhiên cần ký khế ước, bằng không nằng cho mình vào tròng lúc nào không biết.

Phi Nhi liếc Phong Dực một cái , trích lòng bàn tay một chút, một giọt máu tươi liền xuất ra, sau đó nhỏ lên khế ước Thạch , nói:

"Đến người ,làm như ta vừa nãy là được rồi "

Phong Dực làm theo, sau đó đưa tay phủ lên khế ước Thạch , bàn tay hai người che lên khế ước thạch nắm chặt vào nhau.

Lúc này, thần tình Phi Nhi nghiêm túc niệm chú ngữ, Phong Dực nghe cực kỳ khó hiểu, thì thấy rõ bàn tay hai người tản mát ra một vòng huyết sắc nhân nhật , một loại tâm ý tương thông hiện lên ở tâm trí hai người .

Vòng huyết sắc bạo phát rồi nhanh chóng tiêu biến , bàn tay hai người chậm rãi buông ra, khế ước Thạch vốn đỏ tươi biến thành đen tuyền, mà vết thương ở lòng bàn tay hai người nhanh chóng biến đổi thành một ấn ký đỏ như máu.

"Được rồi, hiện tại chúng ta là minh hữu rồi, chỉ ít trong một năm này , người nếu thấy chết mà không cứu sẽ phải sự trừng phạt của huyết minh khế ước ."

Phi nhi hướng Phong Dực nói .

"Dù không có huyết minh khế ước, ta cũng không có thói quen vứt bỏ chiến hữu ."

Phong Dực thần nhiên nói.

Phi nhi theo bản năng muốn châm chọc, nhưng lúc nàng nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Phong Dực , lại không nói nên lời, bởi vì nàng dĩ nhiên hết sức tin tưởng lời vừa rồi của hắn .

Phong Dực tại đế đô thuê cho mình một gian phòng ở dài hạn, trong phòng lưu lại hai hàng chữ.

Buổi sáng mùa hè mát mẻ, hắn cùng với nữ tặc Phi Nhi ly khai Thanh Long đế đô, một đường hướng phía nam

Khuất Nguyệt cười trên hắc long mã đứng trên một ngọn núi , nhìn hai bóng lưng tiêu thất trong bụi cát, lập tức thúc vào bụng ngựa, hắc long mã tâm ý tương thông hướng phương bắc dứt khoát rời đi.

Nam trạch, ở phía nam Thần Phong Đại Lục , nhiều rừng rậm ao đầm, dị thú hoành hành, bởi vậy mới có tên là Nam trạch. Nếu muốn tồn tại ở Nam trạch tuyệt đối không đơn giản , có người nói có vài khu tử địa, cho dù là Pháp thần Chiến Thần cũng không dám bước vào.

Nam trạch có nhiều tộc nhân, trong đó Miêu tộc nhân khẩu nhiều nhất, bởi vậy địa vị Miêu tộc ở đây tuyệt đối thống trị , cho nên rất nhiều người đều lấy Nam trạch Miêu tộc đại biểu cho các chủng tộc khác của Nam trạch. Nam trạch chủng tộc đều thờ phụng Mông Khắc đại thần, bức vẽ quái thú thân rắn mặt người vuốt rồng chính là Nam trạch chi thần, ở Nam trạch thần miếu, vị thần được cung phụng chính là Mông Khắc đại thần.

Lúc này, bên trong Nam trạch thần miếu , dưới tượng Mông Khắc đại thần quý dị , một cuốn sách xanh lam bằng da dê lẳng lẳng nằm ở trên bàn thờ. Mấy lão giả cùng với lão phụ lão thể, hạ thân chỉ là che bằng váy cỏ, đang nhảy múa một điệu quái dị xung quanh một thiếu nữ .

Thiếu nữ này ngũ quan tinh tế, đôi mắt như sao trời, mái tóc kết đuôi sam, rủ xuống tới bên hông. Nàng mặc trên người xiêm y được may từ da của Vạn niên Thanh Hoa xà , trong tay cầm trường tiên được thổi luyện từ gân rồng (DG : kiểm thêm cái mũ ung nữa là đồ full mịa rồi), mắt nàng nghiêm trang nhìn thần tượng, môi thì thảo chú ngữ quái .

Một lúc lâu, mấy người lão giả cùng với lão phụ ngừng nhảy múa , toàn thân phủ phục dưới chân tượng thần , mấy phút đồng hồ sau mới đứng lên, ngồi vây quanh thiếu nữ .

"Mông Khắc thần nữ, đại thần đưa xuống chi thị gì không , rốt cuộc người nắm giữ chìa khóa đang ở nơi nào ?"

Một gã lão giả hỏi, bọn họ đều là thần miếu trưởng lão, là những Nam trạch chủng tộc đức cao vọng trọng nhất.

"Mông Khắc đại thần chi thị, kẻ nắm giữ chìa khóa rất có khả năng xen lẫn trong chúng ta , ý đồ cướp đi bản đồ."

Thanh âm của thiếu nữ thập phần dễ nghe, thanh thúy đĩnh đang như tiếng bảo châu rót xuống ngọc bàn .

"Mông Khắc thần nữ, chúng ta có nên động viên toàn tộc tìm kiếm người đó ."

Một phụ nhân tướng mạo đáng sợ nói , nàng toàn thân đều là hoa văn kì quái , bộ ngực khô quắt rủ xuống đến rốn (Biên : không dám tưởng tượng) , ánh mắt nàng lại cực kỳ hung ác độc địa, giống như một con cạp mẹ vừa bị mất con vậy .

"Không cần, tin tưởng không bao lâu nữa, hắn sẽ tự chui đầu vào lưới ." Thiếu nữ thần nhiên nói.

Lúc vài tên thần miếu trưởng lão rời đi, thiếu nữ mới quay lại hướng tượng thần , chậm rãi đi tới, ngọc thủ khe khẽ vuốt ve bản đồ , khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười , bản đồ mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan tựa hồ chẳng hề xa xôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Gian Phu Dâm Phụ.

Dát Lạp Đạt thành, gần với Nam Trạch, muốn tiến vào Nam Trạch nhất định phải đi qua tòa thành thị này, trên danh nghĩa thuộc về quyền quản lý của Kim Ưng đế quốc , nhưng thực tế cũng giống Ô Giang thành, là một thành thị độc lập, ngoại trừ khoản nộp thuế hàng năm, còn lại hết thảy không có quyền lực can thiệp đến, nhưng lúc thành thị gặp phải uy hiếp thì Kim Ưng đế quốc có nghĩa vụ phái binh cứu viện, nói cách khác bọn họ giao tiền thuế kỳ thực cũng là phí bảo hộ .

Nhưng nơi đây là đầu mối giao thông then chốt của khu vực ,bởi vậy thập phần phồn hoa, Dát Lạp Đạt thành tự nhiên cũng không ngoại lệ, đối với nhiều người mà nói, Nam Trạch bảo bối vô cùng phong phú, rất nhiều thương gia đến đây thu mua thiên tài địa bảo của Nam Trạch với giá rẻ, sau đó chuyển đi nơi khác bán lại với giá cao gấp trăm, thậm chí hàng nghìn lần.

Phong Dực cùng với Phi Nhi mặc trang phục phổ thông, dung mạo xuất sắc cũng được che dấu đi. Hai người đang đi dạo một vòng quanh Dát Lạp Đạt thành, sau đó cùng trở về một túp lều nhỏ.

"Nam Trạch có một vị thần nữ, thật đúng là kỳ quái."

Phi Nhi hơi dăm chiêu , ngón tay gõ gõ mặt bàn vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

"Có gì kỳ quái chứ?"

Phong Dực thắc mắc, một quốc gia thì có Hoàng Đế, Nam Trạch có thần nữ là chuyện lạ sao ?

Phi Nhi liếc nhìn Phong Dực, lẩm bầm nói:

"Tiểu Phong, ngươi thật sự không biết, Nam Trạch thần nữ chỉ là truyền thuyết thôi, ngàn vạn năm nay tồn tại cùng với Mông Khắc đại thần trở thành một loại tinh thần tín ngưỡng, hiện tại lại xuất hiện một thần nữ, hơn nữa nàng còn đem bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan bán đấu giá làm mồi dụ chúng ta, còn thiết kế nhiều cạm bẫy, hừ, một cái đầu gỗ nếu có thể nghĩ ra những mưu kế như vậy, còn có thể bị thương nhân lừa giỡn sao ?"

"Ý ngươi là Nam Trạch thần nữ có vấn đề ? Không chế toàn bộ Nam Trạch làm thuộc hạ cho nàng ? Mục đích chính là vì chìa khóa của mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan ?"

Phong Dực nhướng mày hỏi, không bận tâm đến cách nàng xưng hô.

"Tiểu Phong, xem chừng ngươi cũng không ngọc lăm, vẫn có thể chữa được. Cái gọi là Nam Trạch thần nữ nhất định đến từ thế lực nào đó. Cho ngươi há hốc mồm ra mà ném thử đại pháp đối trắng thay đen của bản tiểu thư."

Phi Nhi vuốt cằm ra dáng lão giả, vẻ mặt tươi cười, trong đầu hình dung ra cảnh những người đó vừa nhìn thấy bản đồ đột nhiên bị ngũ lôi oanh đình.

"Ba" một tiếng, Phong Dực dung một ngón tay đập vào đầu Phi Nhi nói:

"Nha đầu, ngươi đừng có mơ tưởng nữa, mau nhanh nghĩ biện pháp đạt được mục tiêu chính đi, thiếu gia ta cũng không muốn cùng ngươi dây dưa mãi ở nơi này ."

Phi Nhi bị đau hô một tiếng ôm đầu, oa oa kêu to rồi nhảy dựng lên nhằm phía Phong Dực, lấy hai tay bóp cổ hắn.

"Nha đầu, ngươi định mưu sát chồng a."

Phong Dực cười lớn cùng với Phi Nhi đang bám chặt lấy mình.

"Vợ chồng cái gì chứ, ngươi thế này cùng lắm coi như một tên gian phu thôi."

Phi Nhi khẩu khí không nhỏ hét lớn lên.

Phong Dực nghe vậy ngậy người một lúc, Phi Nhi đã thừa cơ đánh ngã hắn xuống sàn nhà, hai tay sống chết không chịu buông cổ hắn ra.

Phong Dực nắm cổ tay Phi Nhi, cười hắc hắc nói:

"Ta là gian phu, vậy ngươi chẳng phải là dâm phụ sao."

"Tiểu Phong tử, ta bóp chết ngươi."

Phi Nhi then quá thành giận, hai tay càng thêm cố sức, nhất cuối cùng thuận miệng mà kêu thừa một chữ

"Tử". (Tử nghĩa là con cái)

Hai thân thể cứ thế mà cọ sát vào nhau, tuy rằng cách hai tầng xiêm y, nhưng tư vị tiêu hồn thật khó kháng cự, Phong Dực ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, hạ thể không tự chủ được mà dựng lên, chĩa vào trong bắp đùi của Phi Nhi.

"Cái vật quỷ quái gì chọc vào ta thế . . ."

Phi Nhi đang nổi nóng, buông tay đang bóp cổ Phong Dực mà hướng phía dưới bắt lấy.

Phong Dực toàn thân nhất thời cứng đờ, con ngươi đen bỗng trở nên sâu thẳm. Mà trong tay Phi Nhi đang cầm là một cây gậy nóng hổi, nàng cũng ngần ngại mà quên bỏ tay ra .

"Nha đầu, ngươi còn không buông ra, ca ca sắp biến thành cảm thú rồi."

Phong Dực cấp bách hét lên, từ khi cùng với Lăng Sương trải qua xuân tình đêm hôm đó, hắn thật lâu rồi không làm chuyện "ấy", nên hiển nhiên kiểm chế không thật tốt.

Phi Nhi lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, kinh hãi kêu một tiếng, thối lui đến tường chỉ vào phong dực nói:

"Ngươi . . . Ngươi vô sỉ, lưu manh. . ."

Phong Dực đứng dậy, nhìn một chút tiểu đệ vẫn dựng đứng của mình, liếc mắt nói:

"Ngươi xác định không phải tại ngươi chứ?"

Phi Nhi há miệng thở dốc, hình như đúng là lỗi của mình, nhưng người chịu thiệt cũng vẫn là mình, không khỏi bực mình nói:

"Tiểu Phong tử, ngươi sau này hãy cách xa ta một thước ."

Phong Dực đứng lên, mở cửa sổ ra, bên ngoài là đường phố huyền ảo. Đúng lúc này, đầu đường đột nhiên truyền đến một trận kinh hô, lập tức trở thành hỗn loạn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Phi Nhi ngửi thấy mùi máu tươi, thoáng cái chạy tới, đứng dõi theo ánh mắt của Phong Dực .

"Không biết, bắt quá cự ly hiện tại của ngươi hình như không cách ta một thước."

Phong Dực cười nói.

Phi Nhi trừng mắt nhìn Phong Dực, hai người hiện tại đâu chỉ cách một thước, một tấc cũng không có. Bất quá, nàng cũng chẳng thèm nói với hắn, hai người hiện tại là chiến hữu kẻ vai chiến đấu, lúc nào cũng bảo trì cự ly một thước chẳng phải là tự mình muốn chết sao, vừa rồi đây chẳng qua là nàng bực mình nói vậy . Nữ nhân hiển nhiên có ưu thế của nữ nhân, không nên nghĩ mọi lời nói của họ là sự thật.

Đúng lúc này, mấy người xem náo nhiệt đột nhiên như gặp quỷ mà chạy tứ tán, cùng lúc đó, một trận khói mù mịt tản ra xung quanh, một ít người không kịp tránh lần khói khi bị bao phủ lên lập tức ngã xuống, da thịt trên người trong nháy mắt thối rữa, trông thật phần đáng sợ.

"Khói độc của Nam miêu tử !"

Phi Nhi quải lạt nói, tộc nhân trong Nam Trạch đều là bậc thầy dụng độc, vô cùng quý dị lợi hại, nhưng trong Dát Lạp Đạt thành, có quy định không được sử dụng ma pháp, đầu khí, tộc nhân của Nam Trạch không được phép dụng độc, nếu không tuân theo sẽ giết không tha, cũng bởi vậy Dát Lạp Đạt thành được coi như một trong những tòa thành thị trong Thần Phong Đại Lục có sự bảo đảm an toàn. Hiện tại thậm chí có Nam miêu phóng khói độc trong thành với phạm vi lớn, quả nhiên là không muốn sống nữa rồi?

Phong Dực nhíu mày, thấy ít nhất cũng năm sáu chục người ngã xuống, khói độc nguy hiểm này còn tiếp tục lan tràn khắp nơi. Hắn hít sâu một hơi, nhảy xuống, hướng phía trung tâm hỗn loạn chạy tới.

"Tiểu Phong tử, chờ, chờ ta với."

Phi Nhi cũng nhảy xuống, quỳ mị đuổi theo.

"Thánh quang tịnh hóa!"

Phong Dực nhớ kỹ chú ngữ, vung tay lên, thánh quang thuần khiết từ trên trời chiếu xuống, thánh quang chiếu đến đâu, độc khói màu xám cấp tốc tan rã, mấy người trúng độc da thịt bị phá hủy cũng không còn bị ăn mòn nữa.

"Phong quyền Tàn vân!"(gió cuốn mây tan)

Hầu như cùng lúc đó, một thân ảnh được áo choàng che phủ cũng vung tay lên, từng cơn gió nhẹ thổi qua, đem độc khói đang tứ tán cuốn thành một đám khói nhỏ, sau đó thu nhập vào trong tay áo.

Ở phía sau Phi Nhi nhất thời bị chứng lại, kinh ngạc nhìn Phong Dực, từ trước đến giờ, nàng dĩ nhiên không biết đồng bạn của mình lại là một mục sư, hơn nữa còn là thánh mục sư. Nhưng ngày trước hắn hiển lộ ra lực lượng kinh người vậy là sao? Một mục sư có thể bằng vào tự thân lực lượng đem một cây đại tùng đánh nát bầy?

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ mất lạnh nhìn lại xung quanh mình, ngã tư đường phố bây giờ chỉ còn là một đồng hỗn độn, có thể thấy trên đường có hơn mười cỗ thi thể trông vô cùng thê thảm, hắc sắc hồ vân trên mặt hắn trông thập phần dữ tợn, trong tay của hắn là một gã thương nhân tai to mặt lớn, thương nhân này nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, chỉ thấy đùng quăn ướt một mảng lớn.

"Mạnh Hổ, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi muốn liên lụy toàn bộ Xa tộc chúng ta sao?" Một lão giả trang phục giống với Mạnh Hổ đang ở cách đó không xa hét lớn.

"Tam thúc, tên hỗn đản này cường hiếp a tỷ, còn bức tử nàng, ta muốn thay a tỷ báo thù."

Mắt Mạnh Hổ lạnh lẽo bắn ra trận sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi một quyền nện vào ngực thương nhân, có thể nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc.

"Chuyện a tỷ ngươi tự khắc có người trong tộc làm chủ, trong tộc không làm chủ được không phải còn có thần nữ sao? Ngươi làm như vậy không thể nghi ngờ là đang đoạn tuyệt với Xa tộc a."

Lão giả vô cùng đau đớn nói.

Mạnh Hổ ngắt ra, trước mắt hiện lên bóng dáng tuyệt thế của Mông Khắc thần nữ, nhưng hắn vẫn lắc đầu nói:

"Tên hỗn đản này sắp ly khai khỏi đây, ta nếu không động thủ thì vĩnh viễn không có cơ hội rồi."

"Vậy ngươi sao không chờ hắn ly khai Dát Lạp Đạt thành mới động thủ? Ngươi hiện tại tuy rằng báo được thù, nhưng lại giết nhiều người vô tội như vậy."

Đúng lúc này, sau khi đại khái rõ mọi chuyện, Phong Dực đột nhiên xen mồm nói.

Mạnh hổ lạnh lùng nhìn chằm chằm phong dực, nói:

"Độc khỏi đều không phải ta phóng thích, ta chỉ nhằm vào thằng khốn này cùng hộ vệ của hắn mà thôi, còn độc khỏi mấy người trúng phải không phải do ta phóng?"

Phong Dực liếc Phi Nhi một cái, cảm thấy sự tình có điểm phức tạp, xem ra ở đây có kẻ làm nger ông đắc lợi rồi ?Phong Dực khước mắt liếc về phía lão giả vừa cùng Mạnh Hồ đối thoại .

"Tiểu Phong tử, trong lúc ngươi sử dụng phong hệ ma pháp thì chắc tên hung thủ thừa cơ chạy rồi, ta xem chúng ta cũng đi thôi, ở lâu rất dễ khiến cho Nam miêu tử chú ý."

Phi nhi ở cạnh Phong Dực nhẹ giọng nói.

"Bản thân ta lại cảm thấy đây là một cơ hội."

Phong Dực hướng Phi Nhi nói,khước miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Mà đúng lúc này, một đội quân của Đất Lập Đạt thành rất nhanh đã bao vây xung quanh nơi này.

Mạnh Hồ ngửa mặt nhìn trời, nhưong mây, biểu tình thập phần ngưng trọng.

"Bắt tất cả bọn họ lại."

Một gã có lẽ là tướng quân, lớn tiếng nói, chỉ vào Mạnh Hồ cùng tam thúc hắn, còn có Phong Dực cùng với Phi và mấy người đang đứng xem náo nhiệt gần đó.

Mạnh Hồ hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện một cự đao sắc bén, một đao hàn mang xẹt qua, một tên binh lính lập tức bị chém thành hai nửa, chuỗi đao lúi về đập vỡ đầu thương nhân , thương nhân kia không kịp kêu thảm, đầu tựa như một quả dưa hấu vỡ tung ra.

"Dám phản kháng, giết chết không cần luận tội."

Tướng lĩnh nọ phát tay ra hiệu, binh lính nhanh chóng bày trận, đồng loạt giương hàn mâu lông lân, ma nỏ thủ đột nhiên xuất hiện trên nóc nhà nhắm ngay vào bọn họ.

Mạnh Hồ đứng như một con mãnh hổ hung hãn không sợ chết mà chạy ào vào mâu trận, mấy cái trường mâu đang đâm đến thân thể của hắn giống như đâm vào thép tấm, sau đó trong nháy bị lực lượng mạnh mẽ trên người hắn đánh gãy trường mâu. Tình cảnh này giống như sói xông vào giữa bầy dê, chỉ thấy hàn quang như điện, tức khắc binh sĩ kêu thảm đồng loạt ngã về phía sau.

"Khốn long trận." (Biên : nó là hồ bầy khốn long trận làm đề ^.^)

Tướng lĩnh thấy rõ Mạnh Hồ dũng mãnh nhưng cũng không sợ hãi, hắn khổ chiến trải qua hơn trăm trận, lòng dạ đã trở nên cứng rắn như sắt, tình huống nào còn chưa thấy qua?

Binh lính vây quanh Mạnh Hồ thoáng cái tản ra, cùng lúc xuất hiện hơn mười cái xích sắt to như cánh tay giao nhau thành vòng từ không trung đổ xuống, Mạnh Hồ liền bị xích sắt gói thành bánh chưng.

"Ma nỏ thủ."Tướng lĩnh nọ lần thứ hai hét lớn.

"Phụt phụt. . ."

Trên nóc nhà, ma nỏ thủ bắn ra hơn mười cái ma nỏ hóa thành hơn mười đạo hắc mang bắn về phía Mạnh Hồ, ma nỏ được bổ sung ma pháp , dù là thép tấm cũng bắn thủng dễ dàng, thân thể không có khả năng chống đỡ.

Mạnh Hồ trợn trừng, nhất thời hồi lâu cũng giãy không được khỏi xích sắt, hắn biết hôm nay sợ rằng không thể may mắn tránh khỏi, chỉ là hắn không rõ, lắm bầm một hồi mà vẫn chưa trúng nỏ.

Phong Dực tránh một mâu sắc bén của một tên binh lính, Quang Minh pháp trượng theo tay phát lên, binh lính nọ bay rớt ra ngoài, mắt thấy Mạnh Hồ sắp bị ma nỏ bắn thành con nhím, Phong Dực vung pháp trượng lên, thánh quang trảo phong ấn trên pháp trượng bao phủ quanh người Mạnh Hồ. Hơn mười cái ma nỏ đâm vào thánh quang trảo, thánh quang trảo nhất thời nổi lên từng đợt ngọn sóng , chống đỡ không được bao lâu thì bị tán vụn.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một trận sấm như tiếng hồ gầm, thì thấy rõ một sải cánh thật lớn xuất hiện ,là một con hồ lông màu đen thẳng hướng lao xuống .

Mạnh Hồ bỗng nhiên huyết một tiếng sáo dài, toàn thân cơ thể gồng lên , xích sắt vây khốn hắn bị một trận mãnh liệt chấn động, toàn bộ vỡ vụn ra. Hắn hô một tiếng, bay vọt lên lưng phi thiên hồ, nhưng cũng không chạy trốn, trên không trung đạo qua một vòng lao xuống phía Phong Dực cùng với Phi Nhi.

"Mau lên đây."

Mạnh hồ hét lớn.

Phong Dực cùng với Phi Nhi không chút do dự mà nhảy tới, một vòng Thánh Quang Trùng Kích Ba đánh về phía ma nô thủ trên nóc nhà, khiến bọn họ đều theo nóc nhà né tránh, mà phi thiên hồ đã mang bọn người Phong Dực bay mất hút.

Phía tây Nam Trạch, bên cạnh một hồ nước, Phong Dực cùng với Phi Nhi nghe Mạnh Hồ kể lại sự tình hán trải qua.

Mạnh Hồ mồ côi từ nhỏ, cùng với tỷ tỷ từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, để nuôi hán khôn lớn, tỷ tỷ của hán ăn vô số vị đắng, vốn nàng có cơ hội trở thành Vu sư trong tộc, nhưng bởi vì muốn chiếu cố hán mà bỏ qua cơ hội.

Mạnh Hồ mười tuổi gặp một vị cao nhân, truyền thụ cho hán môn ngành công cùng với một bộ đao pháp uy lực cường đại, mười năm sau đã có chút thành tựu, tiến nhập rừng rập trong Nam Trạch lịch lãm, may mắn mà có được được một con phi thiên hồ còn nhỏ làm ma sủng, dựa vào phần thực lực này, hán ở trong tộc địa vị càng ngày càng cao, rất nhiều thanh niên trong tộc tôn kính hán.

Nhưng mười ngày trước, tỷ tỷ của hán cùng với mấy đồng bạn tiến nhập Dát Lạp Đạt thành đem một ít dược liệu đổi lấy những đồ dùng sinh hoạt, lại bị một tên thương nhân đáng vẻ phượng phi bắt cóc rồi cưỡng hiếp, tỷ tỷ của hán nổi giận không chịu nổi, vốn nam nữ miếu tộc tính cách kiên định, không bởi vì bị cưỡng hiếp mà tìm đến cái chết, tất nhiên sẽ đi báo thù.

Nhưng tên hỗn đản này lại đem tỷ tỷ của hán giam cầm, không chỉ bị hán vui đùa, còn bị thuộc hạ của hán vui đập, tỷ tỷ của hán không chịu được ô nhục, mới phải tự sát.

"Ta sớm đoán được quân đội trong Dát Lạp Đạt thành sẽ không bỏ qua ta, thì định sau đó nhờ Cô Lỗ đưa trở lại đây, lại không nghĩ rằng lúc ta động thủ lại có người thừa dịp loạn phóng ra Miếu tộc độc khói, làm ta hết đường chối cãi, Cô Lỗ lúc đến cứu ta, xem hai chân nó đều bị thương, hừ, nếu như ta đoán không sai, là trong tộc có người muốn đổi phó ta."

Mạnh hồ lạnh lùng nói, hán thoát nhìn giống như một kẻ chỉ biết dùng cơ bắp, không nghĩ tới lại tinh tường như vậy.

"Ta cảm thấy tam thúc ngươi tựa hồ có chút vấn đề."

Phong Dực trầm ngâm trong chốc lát rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đoạt Được Bản Đồ.

Mạnh Hồ sờ sờ đầu phi thiên hồ, trầm mặc không nói, hiển nhiên, trong lòng hán cũng có hoài nghi tam thúc.

"Ta phải đi về một chuyến, hai vị ân công cứu mạng, Mạnh Hồ sống mãi khó quên, các ngươi cầm cái này đi xuống, sẽ không có ai làm khó dễ các ngươi."

Mạnh Hồ ném cho Phong Dực một cái mộc bài khắc đầu hồ, sau đó cười phi thiên hồ trong nháy mắt đi xa.

Phi Nhi đánh giá Phong Dực từ trên xuống dưới, đôi bàn tay trắng như phấn đập nhẹ vào ngực hán, cười duyên nói:

"Không có ngươi, nếu muốn thâm nhập trung tâm Nam Trạch thật không dễ dàng."

"Nam miếu từ trên mặt đất, không trung, dưới nước đều có phòng ngự vững chắc, vô cùng kiên cố, nếu không phải có mộc bài của Mạnh Hồ, dựa theo chúng ta muốn lên vào địa phương này, rất khả năng đã thảo kinh xà." Phong Dực nói.

Phi Nhi mở bản đồ ra, đây là bản đồ Nam Trạch nàng tìm mọi cách mới lấy được, nàng nhìn một chút quanh mình, chỉ một ngón tay trên bản đồ, nói:

"Chúng ta hiện tại hán là đang ở chỗ này, nơi này cách Nam Trạch thần miếu khoảng chừng mười dặm, chúng ta theo hướng đồng đi thêm năm dặm hán có thể cảm ứng được mục tiêu rồi."

Mạnh Hồ trở lại lãnh địa Xa tộc, lại phát hiện ở thần miếu có mười tên kim giáp hộ vệ đang chờ hán.

"Mạnh Hồ, hành vi của ngươi ở Dát Lạp Đạt thành đã bị Mông Khắc đại thần biết được, đại thần hàng lệnh, muốn ngươi tự phế tứ chi, ngậm mình trong

hồ nước độc để trừng trị."

Một gã kim giáp hộ vệ nói.

Mạnh Hồ biến sắc, nói:

"Ta không phục, ta muốn gặp thần nữ để hỏi cho minh bạch."

"Mạnh Hồ, ngươi phải biết rằng không tuân theo lệnh Mông Khắc đại thần có hậu quả thế nào."

Tên kim giáp hộ vệ này nhìn đông đảo người trong Xa tộc vậy xem, âm hiểm nói .

"Mông Khắc đại thần cũng ra lệnh nếu ta không tuân thì đồ sát toàn tộc của ta sao? Hừ, Nam Trạch tộc nhân đều là hậu duệ Mông Khắc đại thần, ta hoài nghi ngươi một mình biên soạn lệnh của Mông Khắc đại thần, người đầu, bắt lát bọn chúng "

Mạnh Hồ cười lạnh một tiếng nói.

Mấy trăm thanh niên trong tộc theo lệnh phân ra, đem mười tên kim giáp hộ vệ vậy vào trong.

"Mạnh hồ, ngươi sẽ hối hận."

Gã kim giáp hộ vệ lạnh lùng nói.

"Mạnh Hồ ta trong lòng chưa bao giờ biết đến hai chữ hối hận, bắt chúng lại, áp giải lên tộc đường."

Mạnh Hồ hừ lạnh một tiếng.

Nội đường Xa tộc, Mạnh Hồ quỳ gối trước mặt một lão già râu mép dài đến thắt lưng ,chính là tộc trưởng Xa tộc, trông lão thập phần già nua.

"Xin tộc trưởng giảng tội, Mạnh Hồ là tội nhân của toàn bộ Xa tộc"

Thanh âm Mạnh Hồ trầm thấp, hần trước đây hận lão già này vô cùng, bởi vì hần không cho tỷ tỷ của mình trở thành Vu sư cao quý, nhưng sau khi lớn lên Mạnh Hồ lại kính trọng lão, không chỉ bởi vì hần là tộc trưởng, hơn nữa mấy năm này hần chỉ điểm cho chính mình rất nhiều, hần cũng phát hiện tộc trưởng không hề già yếu như bề ngoài, thậm chí hần còn cơ trí hơn rất nhiều người.

"Hồ tử, trước tiên ngươi đứng lên đi, đem mười người này toàn bộ giết chết, sau đó lại quỳ xuống."

Tộc trưởng thanh âm yếu ớt, nhưng nói ra lời kinh thiên động địa, đem thần miếu hộ vệ giết? Đây chẳng phải là công nhiên phản kháng Mông Khắc đại thần?

Nhưng Mạnh Hồ lại không do dự chút nào, nhanh chóng chấm dứt tánh mạng mười gã hộ vệ, sau đó lại lần thứ hai quỳ gối trước mặt tộc trưởng.

Lão tộc trưởng run rẩy đứng lên, đưa tay đặt lên trán Mạnh Hồ, trong miệng đọc chú ngữ, thì thấy rõ trong tay hần đột nhiên nổi lên một trận quang mang, một cái ấn ký đặc thù hiện lên trên trán Mạnh Hồ.

"Hồ tử, sau này ngươi làm tộc trưởng Xa tộc, ngươi đừng nói vội, nghe ta nói lời này. . . Mông Khắc thần nữ đến trái đất vốn là chuyện đại may mắn, nhưng đây lại không phải là Mông Khắc thần nữ, nàng sẽ làm cho Nam Trạch này trải qua tai ương, chỉ là, các tộc khác, lại không tin tưởng thần nữ là giả. . ."

Lão tộc trưởng thở hổn hển, tiếp tục nói:

"Hồ tử, đây tuyệt đối là âm mưu kinh thiên động địa gây hại cho tộc nhân trong Nam Trạch, ngươi bề ngoài mặc dù thô lỗ, nhưng tâm tư kín đáo, ngươi phải giúp Nam Trạch tộc nhân phá hủy âm mưu này."

"Tộc trưởng, vậy ngươi. . ."

Mạnh Hồ đã đoán được quyết định của lão, Nam Trạch có quy củ, nếu như đến lúc tộc trưởng được Mông Khắc đại thần triệu kiến, như vậy trong một thời gian ngắn bên trong bộ tộc, bất luận sai lầm gì cũng có thể không bị truy cứu.

Nam Trạch thần miếu, Mông Khắc thần nữ nghe một gã trưởng lão hội báo, sâu trong ánh mắt hiện ra một tia sát khí lạnh lẽo. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế, lão tộc trưởng Xa tộc sớm không chết muộn không chết lại chọn lúc này, làm cho mình vô pháp truy cứu trách nhiệm Mạnh Hồ.

Mông Khắc thần nữ nắm long tiên, thanh âm theo môi anh đào truyền ra:

"Tộc trưởng Xa tộc được Mông Khắc đại thần triệu kiến, là sự quang vinh vô thượng, hãy dẫn Thần miếu chuẩn bị nghi thức, ta muốn đi tiễn đưa tộc

trường một đoạn."

Ngay lúc Mông Khắc thần nữ vừa ngồi lên một con đại điều màu vàng óng định đi thì cùng lúc một làn khói hương từ phía Xa tộc bay tới. Trong tầng tầng lớp lớp cấm chế của thần miếu, bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan phía dưới tượng Mông Khắc đại thần đột nhiên xuất hiện một phù hiệu ngôi sao bảy màu, sau đó ở phía trên không gian bị vụn vẹo, bản đồ theo không gian vụn vẹo đó hư không tiêu thất, mà tầng tầng lớp lớp cấm chế vẫn không mây may biến đổi.

Cách thần miếu không đến mười dặm, dưới một chân núi nhỏ. Phi Nhi đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, trong tay lam quang chọi lóe, xuất hiện một quyền trực màu lam.

"Lấy được rồi, chúng ta mau bỏ đi"

Phi Nhi giơ tay lên, quyền trực biến mất trong tay, cùng với Phong Dực trong nháy mắt chọi hiện ra ở một mảnh rừng rậm.

Mà bấy giờ, tin tức Xa tộc tộc trưởng mất đi truyền khắp nơi trong Nam Trạch, bách điều gào khóc, bách thú thương xót, cũng chính bởi vậy, Phong Dực cùng Phi Nhi dựa vào lệnh bài được Mạnh Hồ cấp cho, thuận lợi đi ra khỏi Nam Trạch.

Đi qua nơi phòng vệ của Dát Lạp Đạt thành, hai người mới thở dài một hơi.

"Nha đầu, trên bản đồ này nguoi động thủ tay chân, bọn họ không biết động thủ sao?" Phong Dực đột nhiên nói .

"Còn chờ nguoi nói, bộ ta không nghĩ đến sao?" Phi Nhi đắc ý cười nói.

Hai người tìm một cái sơn động, Phi Nhi trải rộng bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan, thì thấy rõ mặt trên bản đồ có nhiều con đường hỗn tạp giao nhau chằng chịt, còn có tiêu ký ngôi sao, mặt trắng.

"Tiểu Phong tử, mau lấy từ huyệt Dương tinh ra" - Phi Nhi nói.

Phong Dực thấy cô nàng gọi Tiểu Phong tử đến quen mồm rồi, nổi lên một trận phiền muộn, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc tính toán, đem từ huyệt Dương tinh đưa cho nàng.

Phi Nhi tiếp nhận từ huyệt Dương tinh, tay phải trên không trung chỉ vào mấy ký hiệu kì quái, sau đó đánh vào bên trong từ huyệt Dương tinh.

Phong Dực thấy rõ một đạo ánh sáng từ sắc theo từ huyệt Dương tinh bắn ra, chiếu vào bản đồ mộ viễn cổ Long tộc Đồ Lan, bản đồ thỉnh linh xuất hiện một cái lộ tuyến mới.

"Tiểu Phong tử, nhớ kỹ lộ tuyến này."

Phi Nhi vội vàng nói, phải biết rằng quang mang từ sắc chỉ có thể duy trì một phút đồng hồ, một phút đồng hồ sau thì hoàn toàn tiêu thất, như vậy phải mất nhiều năm mới có thể lần thứ hai dùng phương pháp này tìm ra lộ tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chòm Sao Dịch Chuyển

Phi Nhi cấp tốc lấy ra một tấm da dê, đánh dấu lại lộ tuyến, quang mang nhanh chóng biến mất, bản đồ mộ viễn cổ Long tộc lại hồi phục lại dáng dấp ban đầu.

"Nghĩ không ra nguoi chế tác bản đồ khéo tay như thế, xem ra nguoi đã sớm dự liệu"

Phong Dực nói, nếu không phải biết bí mật này, cho dù chiếm được bản đồ cùng với từ huyệt dương tinh cũng tuyệt đối không lấy được manh mối. Trước đây trong lòng hắn vẫn buồn bực, hắn cho rằng Miêu tộc đạt được tấm bản đồ này hẳn là đã sớm tìm được địa điểm mộ viễn cổ Long tộc, mình cùng Phi Nhi coi như cướp được bản đồ, bọn họ chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được. Trước đây hỏi Phi Nhi thì nha đầu kia vẫn giả vờ thần bí, nói tự nhiên sẽ biết, không nghĩ tới là sự việc này.

"Hắc hắc, nếu không chắc chắn, ta sao dám có chủ ý cướp bản đồ ." Phi Nhi đắc ý nói.

"Bản đồ này nguoi dự định xử lý như thế nào?" Phong Dực hỏi.

Phi Nhi lấy dưới gót giày ra một thanh chùy thủ sắc bén, tùy tiện đào trên vách động một hố nhỏ, sau đó đem địa đồ nhét vào lấp kín, giả hoạt cười nói:

"Vút vào đây, tin tưởng rất nhanh vật quy nguyên chủ, chúng ta tự nhiên là chạy trốn rồi."

Hai canh giờ sau, Nam Trạch thần nữ mang theo vài gã trưởng lão chạy tới động, kiểm tra kĩ càng mấy lần, lại phát hiện bên trong sơn động không có một bóng người, mà ở vách động có khắc mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Nam Trạch thần nữ là một tên đại lừa gạt, các huynh đệ không nên bị lừa.

Phía dưới hàng chữ rõ ràng là động khẩu vừa bị lấp, Nam Trạch thần nữ có cảm ứng, bản đồ ở bên trong. Nhưng mà bản đồ bị đánh cắp ngay trước mặt mình, đây chẳng khác nào cho nàng một cái bạt tai đau điếng, hơn nữa, người trộm bản đồ vì sao lại để cho nàng tìm được, không biết có phải bản đồ vô dụng với người nọ không, hay còn nguyên nhân khác nữa.

Nam Trạch thần nữ lấy bản đồ ra, khuôn mặt xinh đẹp như không có bất cứ cảm xúc gì, đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào dòng chữ xiêu vẹo, tựa hồ muốn tìm ra chút đầu mối nào đó.

"Trước đây con người có thói quen dùng hình ảnh trăng sao làm tiêu ký, các loại hình vẽ ngôi sao đều ứng với sự sắp xếp các ngôi sao trên bầu trời, người xem lộ tuyến này, các ngôi sao này đều xếp thành một cái cung tiền, mà mặt trăng này lại lệch xuống phía đông một góc 500, có thể kết luận đây là chòm sao hình cung tên có lúc cuối mùa thu, bây giờ là đầu hạ, chòm sao hình cung sẽ có sự khác biệt rất nhiều so với bản đồ, nếu dùng phương pháp kiểm tra địa hình cùng với kiến thức thiên văn học để xem sự thay đổi các ngôi sao có lẽ sẽ biết được mộ tộc đang ở đâu trên Đại Lục này rồi."

Phi Nhi vừa chỉ vào các chấm trên bản đồ vừa giảng giải cho Phong Dực, nhìn hẳn nghe chăm chú, trong lòng dâng lên một cảm giác thành tựu. Thấy chưa, cuối cùng vẫn phải nhờ đến bản tiêu thư.

Phong Dực nghe rất chăm chú nhưng cũng mơ hồ, ngôi sao di chuyển? Chưa từng nghe qua! Thế giới này mấy chòm sao cũng di chuyển được, thật khó tiếp nhận, hẳn nhìn Phi Nhi mở miệng khích lệ nói:

"Nha đầu, người thực sự rất bác học đa tài rồi, bản thiếu gia tự thấy xấu hổ không bằng, sau này đành trông cậy vào người rồi."

"Cho nên mới nói, người hợp tác với ta là phúc khí kiếp trước tu luyện được, thấy người đầu gối cái gì cũng đều không hiểu, ta cũng chỉ có thể khổ cực một phen rồi." Phi Nhi đắc ý cười nói.

Phong Dực cũng cười trừ, một câu nói mềm mà làm mình thoải mái không ít, hơn nữa, nữ nhân không phải là thích được khích lệ sao? Khen nàng vài câu cũng chẳng mất đi một miếng thịt.

Kỳ thực Phong Dực vẫn không hiểu được suy nghĩ của nam nhân thế giới này, Phi Nhi xuất thân thần bí, là nữ tử thông minh sao nàng lại không biết dụng ý của hắn, nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng? Bởi vì đối với một nam nhân vốn có năng lực, mà lại không bằng một nữ tử thật là chuyện vô cùng mất mặt, thừa nhận một nữ nhân lợi hại hơn hẳn làm lòng tự tôn của hắn bị thương tổn. Mà trong gia tộc Phi Nhi, quan niệm này càng nghiêm khắc, thế nên tuy Phi Nhi là kì tài thiên phú, nhưng sinh làm thân nữ nhi, nhận được một câu khích lệ của nam nhân trong gia tộc là điều khó như lên trời.

Nhưng Phong Dực lại không có cái nhìn này, nam nhân cùng nữ nhân đều là người, ngoại trừ ưu thế về lực lượng, nam nhân cũng không thể so chỗ ưu tú nào với nữ nhân. Mỗi người đều có ưu điểm riêng, về chuyện chòm sao di chuyển, thiên hạ có mấy nam nhân tinh thông.

Ban đêm, không có mây, khắp bầu trời lấp lánh những vì sao. Phi Nhi đang ngồi trên một bãi đất trống trải, dùng một cành cây viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Phong Dực nhìn Phi Nhi chuyên chú thì bất giác mỉm cười, bình thường thì nghịch ngợm tinh quái, lúc làm việc lại vô cùng nghiêm túc, chăm chú. Điều nói nam nhân nghiêm túc luôn có mị lực, kỳ thực nữ nhân chuyên chú thì cũng rất có lực hấp dẫn.

Phi Nhi lau mồ hôi, thấy hơi khát, đang muốn đi lấy nước uống, phát hiện chén nước trong đã đưa tới trước mặt, ngay sau cảm thấy một trận gió mát thổi qua đây.

Phi Nhi tiếp nhận cái chén uống cạn, liền cảm thấy xua tan được cơn khát, bất giác thấy sống mũi cay cay, tựa hồ ở nhà chưa bao giờ có ai quan tâm đến nàng như vậy.

"Này, Tiểu Phong tử, người một nam tử hán quật mát cho ta không cảm thấy mát mẻ à." Phi Nhi quay đầu lại thân nhiên cười, hỏi.

"Ha ha, mát mẻ? Thấy người nỗ lực như thế, ta lại chẳng có gì làm, quả thật thấy có chút mát mẻ."

Phong Dực mỉm cười ngồi bên cạnh Phi Nhi, trong tay dùng một mảnh chuối khô quật cho nàng. Hắn đã minh bạch từ lâu, vô luận đối với ái tình hay là bằng hữu đều cần nỗ lực giúp đỡ nhau, chỉ biết hưởng thụ mà không hiểu cho sự nỗ lực của người khác sẽ vĩnh viễn không nhận được tình yêu chân chính cùng với tình bạn.

Ngay ngày hôm sau, lúc trời vừa hừng sáng, Phi Nhi rút cục cũng tính ra kết quả, nàng kinh hi mà xoay người muốn nói cho Phong Dực cái tin tức tốt này, lại phát hiện Phong Dực hai mắt đều nhắm lại, hơi cúi đầu xuống, hô hấp đều đều, nhưng tay phải vẫn đang quật, thật không biết hẳn làm thế nào được như vậy.

Phi Nhi kinh ngạc nhìn Phong Dực một lát, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện một chút ôn nhu, nàng khe khẽ bắt lấy quạt phiến trên tay Phong Dực, gỡ xuống, sau đó khe khẽ quạt cho hắn.

Xem đi, đây là thu hoạch sau nỗ lực của chúng ta.

Sương mù vẫn chậm rãi lượn lờ bên ngoài Kim Phụng các, giống như đây là mảnh đất thần tiên tốt lành.

Ngón tay mềm mại của Liễu Yên Vân đang gảy đàn, đôi mắt như làn thu thủy, tiếng đàn như có linh tính lan ra xung quanh, xuyên thấu qua thác nước khe núi, như người thiếu nữ bướng bỉnh đang có tâm sự chất chứa.

"Các chủ, dưới chân núi sứ giả Đông Hải Long tộc cầu kiến." Đúng lúc này, một thiếu nữ thanh lệ đi tới bẩm báo.

"Đông Hải Long tộc? Cho hắn vào đi." Liễu Yên Vân dừng tiếng đàn lại, đứng dậy, ánh mắt rơi vào bức họa treo giữa các, bức tranh nữ tử đang múa chung quay đàn bướm, biểu lộ nụ cười tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Huyết Tinh Linh.

Liễu Yên Vân cũng chẳng biết tại sao, vẫn không nghĩ sẽ tiêu hủy bức họa này, bởi vì hiện tại nàng cũng không nhận thấy bức họa làm ảnh hưởng tâm tình của nàng.

Rất nhanh sứ giả Đông Hải Long tộc đi vào, đây là một nữ tử ước chừng hai mươi tuổi, vóc người cao gầy khỏe mạnh, mái tóc buộc về phía sau, trên trán có hai cái long giác, hai mắt xanh như nước biển, toàn thân tản ra một phong thái cao quý.

Liễu Yên Vân bình thần nhìn Long tộc sứ giả, ánh mắt nhìn vào một mảnh bạch sắc long lân cùng với một chuỗi tràng hạt xanh biếc đeo trên tay nàng. Bạch sắc long lân đại biểu cho người tới là Quang Minh Long tộc, gia tộc cao quý nhất Long tộc, tràng hạt màu xanh là lễ vật do Kim Phụng Các chủ đời trước tặng cho thiên kim của tộc trưởng Đông Hải Long tộc làm lễ thành niên, như vậy hiển nhiên người có thân phận gì rồi.

"Đông Hải Long Phiến Phiến ra mắt Các chủ."

Long Phiến Phiến hiếu kỳ đánh giá tân Các chủ mới của Kim Phụng các, dung mạo so với Các chủ Thủy Lam Thanh đời trước còn có phần hơn, mà ngay cả khí chất điềm đạm trên người cũng không khác sự phụ nàng.

"Không cần khách khí, không biết Phiến Phiến công chúa lần này đến đây có chuyện gì?" Liễu Yên Vân bình thần hỏi.

"Đây là thư của gia phụ, Các chủ xem qua sẽ biết." Long Phiến Phiến lấy ra một lá thư được phong ấn đưa tới, nàng lấy thân phận sứ giả kỳ thực chỉ muốn trốn ra ngoài du ngoạn một lúc.

Liễu Yên Vân hơi động ngón tay, một đạo bạch quang hướng đến, phong ấn nọ lập tức tiêu trừ, thấy vậy Long Phiến Phiến thần sắc hơi đổi, phong ấn mặc dù không tính là cường đại, nhưng... ít nhất ... Cũng phải đạt đến cảnh giới pháp thần mới giải khai được, xem Các chủ tuổi còn trẻ, lại có cảnh giới cường đại như vậy? Kim Phụng các có thể tồn tại từng từng mấy vạn năm, xem ra cũng không phải ngẫu nhiên.

Liễu Yên Vân đọc nhanh nội dung trong thư, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại.

Đi qua đế quốc Kim Ưng, rồi lại đi qua hơn mười vương quốc lớn nhỏ, qua mấy vạn dặm đường, sau ba tháng Phong Dực cùng với Phi Nhi cũng đến phía ngoài khu tây bắc, nơi này mệnh mông chỉ toàn là đại sa mạc, hướng bắc là man hoang, phía tây là tử vong tuyệt địa, xa về phương nam chính là ranh giới với Ma tộc.

"Nha đầu, người xác định là hướng này?" Hứng lấy một trận cuồng phong cát bụi cuộn cuộn thổi tới, Phong Dực hỏi.

"Không sai, trải qua trăm nghìn vạn năm đổi dời, mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan đều bị vùi lấp, bề mặt khẳng định đã hoàn toàn thay đổi, người an tâm, bản tiểu thư cho tới bây giờ chưa có sai lầm."

Phi Nhi đội một cái khăn che kín mặt, tự tin nói .

Đột nhiên, Phong Dực hơi khịt mũi, cảm thấy trong bão cát truyền đến phảng phất mùi máu tươi, cước bộ hơi chậm lại, thấy Phi Nhi cũng đang cảnh giác, có lẽ nàng cũng ngửi thấy được.

"Tiểu Phong tử, ta đi trước nhìn một cái, ngươi theo sát phía sau."

Phi Nhi nói, nhìn rõ Phong Dực gật đầu, nàng vọt tới trước, trong nháy mắt đã biến mất ở trong bão cát.

Không bao lâu, Phong Dực cảm nhận được cảm giác sợ hãi của Phi Nhi, lập tức tăng tốc hướng phía trước bay vút đi.

Mùi máu tươi càng thêm nồng nặc, Phong Dực lách mình đến trước mặt Phi Nhi, thấy tràng cảnh hiện ra trước mắt cũng không khỏi cả kinh. Chỉ thấy được năm tên tử dục Thiên sư đã nằm chết trên cát vàng, bộ dáng vô cùng thể thảm, trong đó ba người bị chém thành hai đoạn, hai người nát đầu.

"Thật là tàn khốc, xem tử trạng này, ba người này có lẽ bị một chiêu chém thành hai đoạn."

Phong Dực ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát một chút rồi nói, nói xong còn kéo nhìn xác một gã Thiên Sư, muốn tìm điểm đặc biệt.

"Thần tộc Thiên Sư có quân đội binh chủng Thần tộc làm nền tảng, đi lại bên ngoài đều không có cánh, Thiên Sư chấp hành mệnh lệnh thường chỉ ở khu vực ngoài, xem ra, khả năng bị hạ sát do người trong tộc rất lớn." Phi Nhi phân tích nói.

"Mặc kệ, chúng ta không nên quản nhiều việc quá." Phong Dực nói.

"Cũng đúng, ta đối thần tộc không có cảm tình gì, không nên tìm hiểu là tốt nhất ." Phi Nhi đồng ý nói.

Nhưng là giữa lúc hai người muốn tiếp tục đi, phía xa một cỗ năng lượng khổng lồ khiến không gian chấn động truyền tới.

Phong Dực cùng Phi Nhi liếc nhau, cười hắc hắc nói: "Hay chúng ta đi nhìn nào nhiệt một chút."

Phi Nhi trừng phong dực liếc mắt, nói:

"Không phải nói không nên phức tạp chuyện này sao? Chúng ta cần tránh phiền toái biết không?"

Nói xong nàng lại cân nhắc: "Bất quá ngươi đã nghĩ đi xem nào nhiệt, chúng ta còn chờ cái gì nữa."

Dứt lời, Phi Nhi đã đi mất.

Phong Dực lách đầu cười thích thú, chính hắn không an phận, nhưng nha đầu này so với hắn lại thêm không an phận, có nào nhiệt nàng nhất định sẽ đi lên tiếp cận.

"Vị huynh đệ kia, ta chỉ muốn lấy thi thể thần tộc, hắn vốn là địch nhân của ngươi, ngươi làm sao phải khổ sở che chở cho hắn chứ?"

Công kích qua đi, ba gã trên người bao trùm lân phiến, phía sau là một cái đuôi to lớn, giống một đại tích dịch (thần lân to lớn) đang vây bắt một gã tóc đỏ như máu, cả đôi mắt gã cũng đỏ như máu, là một gã thiếu niên thân mang một bộ nhuyễn giáp, sau lưng khoát huyết sắc trường cung, cầm trong tay một loan đao hình bán nguyệt, làn da trắng nhợt vô cùng yếu dị, mà lỗ tai nhọn hoắt làm người ta biết ngay là một tinh linh, đang ở phía sau hắn, là thi thể nam tử thần tộc.

"Bớt nói nhảm đi, hắn là địch nhân của ta, ta luôn tôn trọng đối thủ, thi thể của hắn không cho phép mấy tên đại tích dịch ác độc các ngươi chà đạp." Thiếu niên mở miệng, thanh âm khàn khàn có chút tang thương .

"Buồn cười, vậy ngươi cũng lưu lại luôn đi." Trong đó một tên tích dịch xấu xí nổi giận gầm lên một tiếng, cùng với hai gã đồng bạn lần thứ hai đánh tới.

Phong Dực cùng Phi Nhi đang nấp ở cồn cát phía xa nhìn một màn này, Phong Dực trong ánh mắt mang theo hiếu kỳ, mà Phi Nhi lại là khiếp sợ.

"Huyết tinh linh! Không nghĩ tới trên đời này thật có huyết tinh linh!" Phi Nhi lẩm bẩm nói.

"Huyết tinh linh? Cái gì mà huyết tinh linh?" Phong Dực nghi hoặc hỏi.

Phi Nhi giương mặt tỏ vẻ xem thường hắn, sau đó hăng hái giải thích:

"Huyết tinh linh là Tinh Linh ngoại tộc, tượng trưng cho tà ác cùng nguy hiểm, bởi vì trong huyết mạch bọn họ có lực lượng tà ác, là hiểm họa của sự diệt vong, cho nên có người nói huyết tinh linh một khi xuất thế sẽ bị tộc nhân giết chết, nghĩ không ra ở nơi này còn có thể thấy."

"Toàn lời lẽ sai trái, chắc chỉ là đột biến gen mà thôi." Phong Dực khinh thường nói.

"Oanh, oanh "

Giữa lúc Phi Nhi muốn hỏi đột biến gen là cái gì, chiến đấu trong nháy mắt đã tới cao trào. Chỉ thấy huyết tinh linh nọ dùng loan đao chém một tên tích

dịch thành hai nửa, thân hình lại bỗng nhiên bị chấn động, tựa hồ vết thương cũ tái phát, bỗng nhiên tạo cơ hội cho hai tên kia đánh tới, làm hắn như điều đứt dây bay vụt đi.

Kỳ thực đại tích dịch phía tây bắc là chủng tộc có trí tuệ, công kích cực kỳ cường hãn, tính cách tham lam tàn bạo, kỳ thực bọn họ coi như một nhánh của thú nhân tộc, chỉ là Thú nhân tộc cũng không thừa nhận cái chi nhánh này.

Huyết tinh linh phịch một tiếng rơi xuống đất, hai tên tích dịch nhìn hướng hắn mà vọt tới, đôi mắt huyết sắc đột nhiên tàn mát ra thần thái yêu dị, huyết sắc đại cung trên lưng không biết lúc nào đã nằm trong tay hắn, dây cung cấp tốc kéo lên, không gian chỗ bắn cung ngưng tụ thành hai mũi tên huyết sắc, nhắm ngay hai đại tích dịch.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thất Tinh Thánh Mang

Hai đạo huyết mang hiện lên, thân thể hai đại tích dịch đang xông về phía trước đột nhiên bị kiềm hãm lại, thời gian và không gian lúc đó như dừng lại hoàn toàn, sau đó một tiếng “Bịch” vang lên, huyết nhục của đại tích dịch bạo tán ra.

“Diệt hồn tiền của tinh linh tộc? Tại sao lại có thể như vậy được?”

Phi Nhi nhẹ giọng kinh hô, trong ấn tượng của nàng, diệt hồn tiền được ngưng tụ từ tự nhiên chi lực, năng lượng mà mũi tên sử dụng là màu lam xanh biếc, thế nhưng huyết tinh linh ngưng tụ lại là huyết tanh cùng với sát khí, năng lượng mà mũi tên sử dụng giống như là màu của huyết tinh, chính là hồng sắc. (DG: Tinh linh bình thường bắn tên xanh, huyết tinh linh bắn tên màu hồng là phải rồi. Nhỏ phi nhi này thắc mắc thiệt là lằng nhằng)

Lúc này, tên huyết tinh linh kia đã nhận ra sự tồn tại của Phong Dực cùng với Phi Nhi, hướng về phía cồn cát nơi bọn họ đang lạnh lùng liếc mắt một cái, cuối cùng giống như là toàn thân mất hết khí lực, hai mắt nhắm lại, sống chết không rõ.

“Qua đó xem”

Phong Dực nói xong liền đi từ cồn cát ra ngoài, hướng về phía huyết tinh linh, Phong Dực dự định cứu tên huyết tinh linh này, không phải bởi vì cái gì khác, mà là hắn thấy rõ tên huyết tinh linh hai tay dính đầy huyết tinh này lại có thể vì nguyên nhân bảo vệ di thể của đối thủ mình kính trọng mà không quản tới việc sinh tử của mình, gia hỏa ngu như thế, Phong Dực không thể nào để cho tên huyết tinh linh này chết được.

Đang lúc Phong Dực đi tới chỗ cách huyết tinh linh khoảng mười thước, hai con mắt của huyết tinh linh đột nhiên mở ra, ánh mắt lạnh như băng, sắc bén như lưỡi dao nhìn về phía Phong Dực cùng với Phi Nhi đang đi phía sau Phong Dực.

Phong Dực dừng lại, trong miệng lặng lẽ đọc một tràng chú ngữ, một đạo bạch quang nhu hòa chiếu rọi trên người của huyết tinh linh, chính là quang minh ma pháp tri dữ thuật (DG: ta đọc mấy truyện khác cũng có cái Pháp thuật này nên lấy theo cho anh em đọc dễ hơn.), hắn hiện nay là tam tinh thánh mục sư, tri dữ thuật là khôi phục pháp thuật cao cấp nhất mà hắn có thể dùng hiện nay.

Tập Nhĩ cảm thấy thân thể đã khô kiệt của mình như được ngâm trong hồ nước ấm áp, miệng vết thương trên người rất nhanh liền khép lại, xem ra lần này giống như các lần khác hắn không chết được. Chỉ là hắn có chút không rõ, một tên mục sư, hiển nhiên đối với thần tộc rất là hảo cảm, vì sao lại cứu hắn một tên huyết tinh linh? Cũng không biết tên mục sư này khi biết mình đã giết mấy trăm người thần tộc, vẫn có thể giữ được vẻ mặt bình tĩnh nữa hay không.

“Tại sao lại cứu ta?” Tập Nhĩ cố sức ngồi dậy, cất giọng khàn khàn hướng về Phong Dực hỏi.

“Không tại sao hết.” Phong Dực thản nhiên nói.

Tập Nhĩ cố gắng hết sức đứng dậy, mái tóc dài huyết sắc bị gió thổi tung bay, nói:

“Ta sẽ không cảm tạ ngươi đã cứu ta.”

“Tùy ngươi thôi.” Phong Dực nhún nhún vai nói.

Tập Nhĩ không nói gì, nhìn thi thể thần tộc trên cồn cát vàng, đột nhiên vung tay lên, một vãi bột phấn màu trắng rơi xuống thi thể thần tộc, liền thấy rõ hỏa diễm bốc lên một trận nóng cháy, thuần thực nhanh chóng, trong nháy mắt thi thể thần tộc đã bị thiêu đốt thành một đồng tro tàn. Sau đó, hắn lễ thân thể trầm trọng của mình, từng bước một hướng về phía trước đi đến.

“Cái tên không biết suy nghĩ gì hết.”

Phi Nhi ở một bên thì thảo nói.

Tập Nhĩ hướng về phía trước đi được khoảng mấy chục thước , đột nhiên trên người toát ra một chút tia sáng máu trắng, hần ôm lồng ngực kêu lên một tiếng đau đớn rồi quỳ gối xuống.

Phong Dục và Phi Nhi liếc nhìn nhau, rồi cùng đi tới trước mặt của hắn.

“Các ngươi đi nhanh đi, thần tộc có cao thủ lợi hại hơn đang đuổi theo tới, các ngươi nếu cùng ta chung một chỗ , cho dù có mười cái miệng cũng không thể nói rõ ràng được”

Tập Nhĩ nhìn hai người nói, hai người này đối với hắn có thiện ý , hắn có thể cảm giác được điều đó .

“Cao thủ ? Cấp độ nào ?” Phi Nhi hỏi .

“Sẽ không thấp hơn ngũ cấp diệu nhật chi thần” Tập nhĩ nói.

Phong Dục ánh mắt chột lóc, thần tộc ngũ cấp diệu nhật chi thần tương đương với ma tộc thập dưc thanh ma. Mà hắn hiện tại đang dừng ở đỉnh phong Lục dưc Lam ma, bằng vào thân thể cường hãn , hắn đối phó với bát dưc lục ma cũng không có vấn đề gì, nhưng bát dưc lục ma không thể so sánh với thập dưc thanh ma, với cấp bậc của hắn hiện tại có khả năng chống đỡ.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ, xa xa có một cái quang điểm bất thành linh hướng về phía này phóng tới .

“Đến đây, thật là nể mặt ta, dĩ nhiên lại là một vị lục cấp vũ trụ chi thần, một chút nữa tự thân các ngươi hướng hắn giải thích đi sao .” Tập nhĩ trầm trọng nói .

Quang điểm kia càng ngày càng gần , Phong Dục bắt đầu dĩ phải nhăn trán nhíu mày, đột nhiên ném ra một cái ngân cấp quần độn ma pháp quyền trục , ba người đồng thời tiêu thất ngay tại chỗ.

Cách đó vài trăm dặm, ba người may mắn được quyền trục truyền tống đến một cái ốc đảo nho nhỏ.

“Vô ích thôi, trên người của ta đã trúng thần tộc thất tinh thánh mang, người theo truy tung một khi cảm ứng được khí tức của ta thì lại một lần nữa đuổi đến”

Tập Nhĩ nói, hắn không biết vì sao hai người này lại giúp hắn, nhưng trong lòng chung quy có chút cảm giác khó nói nên lời, những năm gần đây hắn toàn nhận được đau khổ, vô số lần đấu tranh tại cận kề cái chết, tất nhiên là phải cô độc, làm sao có thân nhân, bằng hữu quan tâm tới hắn.

“Người trúng thất tinh thánh mang đều giống nhau đó là cấm chế không thể cắt đứt cảm ứng được, bất qua ta lại có một loại phương pháp, có thể cắt đứt cảm ứng trong vòng một canh giờ, Tiểu phong tử , ngươi có biện pháp nào tiêu trừ thất tinh thánh mang trên người của hắn không?”

Phi Nhi nói ra, vốn dựa theo tính cách của nàng là không thích tự nguyện nhúng tay vào việc của người khác, nhưng nàng cũng không thích thần tộc, hơn nữa nhìn Phong Dục dường như muốn ra tay trợ giúp hắn, thôi thì cùng với hắn chung một trận tuyến.

“Ta đến thử một lần” Phong dưc nói.

“Tốt lắm” Phi Nhi gật đầu, móc ra vài miếng ma tinh thạch, bày ra chung quanh theo các phương vị, sau đó thì thảo niệm chú ngữ di chuyển, bàn tay mềm trên không trung vẽ ra một cái phù phương phức tạp, vài miếng ma tinh thạch đồng thời sáng ngời, bỗng nhiên trong lòng Phong Dục và Tập Nhĩ có một loại cảm giác cùng với ngoại giới hoàn toàn cách ly, bắt đầu với cảm giác mà cảm chế mang lại, cái loại cảm giác này giống như bạn đang ở tại một cái không gian hoàn toàn độc lập, thế giới phía ngoài ma tinh thạch là do hai người sai mở ra (Nguyên văn : hạ ma tinh thạch phạm vi ở ngoài đích thế giới đã là hai người sai mở ra thế giới.)

Phong Dục liếc mắt nhìn Phi Nhi, bí mật của nhà đầu kia còn rất nhiều, gia tộc của nàng chỉ sợ không phải giống như thế gia tầm thường khác.

“Cái kia... Ta là Phong Dục, đồng bạn của ta gọi là Phi Nhi , ngươi...” Phong dưc hỏi .

“Tập Nhĩ”

Tập Nhĩ không đợi Phong Dục hỏi xong, đã cất giọng khàn khàn nói .

“Tập Nhĩ, ngươi ngồi xuống, ta xem xem có thể hay không hóa giải thất tinh thánh mang trong cơ thể của ngươi”

Phong Dục nói.

Tập Nhĩ gật đầu, cho tới bây giờ, hắn cũng vô pháp mà từ chối ý tốt của Phong Dục , theo lời ngồi xếp bằng xuống .

Phong Dục ngồi ở phía sau của Tập Nhĩ, song chưởng dán chặt trên lưng, Quang minh lực dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn, nhưng lập tức bị năng lượng trong cơ thể Tập Nhĩ chống lại Đó cũng không phải như năng lượng phổ thông tinh linh tinh thuần tự nhiên, mà là một loại năng lượng tràn ngập

cuồng bạo, huyết tinh, âm lãnh và tà ác huyết sắc.

“Tập Nhĩ, đừng có chống cự lại, hoàn toàn thả lỏng” Phong Dực nói.

thân thể Tập Nhĩ cứng đờ, muốn một tên quanh năm luôn sống trên đầu dao lưỡi kiếm như hắc triệt hồi phòng hộ toàn thân thiệt là khó khăn, việc này có ý nghĩa là giao tính mạng của hắn vào trong tay đối phương, chỉ cần đối phương có một chút ý định gây rối, hắn căn bản là vô pháp phản kháng.

Thế nhưng cũng không biết tại sao, Tập Nhĩ lại thực sự làm theo, tuy rằng không làm theo lời Phong Dực nói thì khi thần tộc truy đuổi đến thì hắn chết là điều không thể nghi ngờ, nhưng việc này đối với một tên đao khách coi như hắc hắc phải chết cũng sẽ không buông bỏ đao trong tay. Nhiều năm sau, hắn vẫn không hiểu vì sao lúc đó chính mình lại có thể tin nhiệm Phong Dực như thế, giống như Phong Dực cũng không hiểu vì sao lúc đó lại nên gánh vác chuyện này. Nếu quả thật muốn giải thích, như vậy có thể quy kết do duyên phận đi sao.

Rất nhanh Quang minh lực của Phong Dực liên tiếp xúc với thất tinh thánh mạng trong cơ thể Tập Nhĩ, thất tinh lúc này gắn bó thành một cái chỉnh thể, trong khi năng lượng tà ác trong cơ thể hắn bất động như núi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Tiểu Kim Khố Cùng Đại Tinh Khố

Phong Dực dùng phương pháp đơn giản nhất, chính là phương pháp chuyển hoá Quang minh cùng Hắc Ám, khi quang minh lực của hắn cùng với một viên trong tinh mạng tiếp xúc với nhau, thì lập tức đem chi chuyển hoá thành Hắc ám ma lực, hấp thu tiến nhập vào trong cơ thể của mình.

Lẽ ra hắn cũng không có nắm chắc, nhưng khi thử một lần không ngờ đem lại hiệu quả thần kỳ, thật là tốt. Không được một canh giờ, Thất tinh thánh mạng trong cơ thể Tập Nhĩ đã bị chuyển hóa, hấp thu được gần hết (Nguyên văn: Thất thất bát bát)

Mà đúng lúc này, một đạo bạch mang đáp xuống trên ốc đảo, là một người thân mặc ngân sắc trường bào, một cái đầu tóc dài màu bạch ngân, diện mục mông lung, nhìn không ra là thần tộc nam hay nữ, người đó (Nguyên văn chỉ có hắn (nàng). Ta không biết Nam hay nữ nên để là người đó.) tay phải nắm lấy một cây ngân sắc trường kiếm trên chuôi kiếm khắc hoạ một số bánh xe kim sắc của Thái Dương Xa, cho thấy hắn là ngũ cấp Diệu Nhật Chi Thần.

Thần tộc cao thủ này cách ba người Phong Dực chỉ khoảng mười bước, nhưng dường như lại không thấy bọn họ, hiển nhiên là không phát hiện sự tồn tại của bọn Phong Dực.

Rất nhanh, thất tinh thánh mạng trong cơ thể Tập Nhĩ bị hoàn toàn tiêu trừ, mà cấm chế thần kỳ do Phi Nhi bày ra cũng đã gần tiếp cận một canh giờ, thế nhưng thần tộc cao thủ lại không có dấu hiệu rời đi.

“Không xong, cấm chế này một khi hết thời gian, chúng ta tự đều xong đời”

Phi Nhi lo lắng đi qua đi lại trong cấm chế, nghĩ phương pháp thoát thân. Nàng rất nhanh phát hiện, chỉ có một mình nàng là lo lắng chuyện thoát thân còn tên Tập Nhĩ cùng Phong Dực lại là hoàn toàn không thèm để ý gì hết. Đối với Tập Nhĩ thì nàng còn hiểu được, tên gia hỏa này coi như vừa nhặt về một mạng cùng lắm thì chết thêm một lần nữa thôi, nhưng Phong Dực không phải là loại người chỉ biết liều mạng, hắn rất là gian trá, sao lại có thể không có một chút phản ứng nào? Như vậy chắc có lẽ hắn đã có sách lược vẹn toàn để ứng phó rồi.

“Tiểu Phong tử, có phải hay không ngươi có phương pháp chạy trốn?”

Phi Nhi đi tới bên người Phong Dực hỏi.

Phong Dực cười hắc hắc, trong tay lộn một cái, một cuốn ngân sắc quyền trục hiện ra, nói:

”Quản độn ma pháp quyền trục, chạy trốn hắn là không thành vấn đề đi sao.”

Phi Nhi túm lấy ma pháp quyền trục nhìn một cái, sau đó bất mãn trừng mắt nhìn Phong Dực nói:

”Có biện pháp sao không nói sớm, hại bản tiểu thư lo lắng phí công, bắt quá, nhà của ngươi có phải hay không buôn bán ma pháp quyền trục? Vừa rồi ngươi đã dùng một cái, lại vẫn còn, thành thực nói ra, trên người ngươi rốt cuộc có bao nhiêu ma pháp quyền trục?”

“Không nhiều lắm, chỉ có mấy trăm cái mà thôi”

Phong Dực về mặt tươi cười nói.

Phi Nhi tròn to con mắt màu tím lên , nắm vạt áo Phong Dực rồi kéo , kêu lên oa oa :

“Lại vẫn cất giấu một cái tiểu kim khố , mau giao ra đây cho bản tiểu thư.”

Phong Dực không nói gì , đảo cặp mắt trắng dã , cười một tiếng rồi nói:

“Nha đầu nguoi đúng thật là đem mình trở thành lão bà của ta sao ? Ngươi nếu thật là lão bà của ta , đừng nói là một cái tiểu kim khố mà ngay cả đại tinh khố ta cũng giao hết cho ngươi” (DG : Ở đây tác giả chơi chữ đại kim khố thành đại tinh khố)

“Đại kim khố ? Nếu đại kim khố của ngươi khá lớn , nói không chừng ta có thể xem xét xuống.”

Phi Nhi cười hì hì nói .

“Tinh khố của ta đương nhiên phải lớn , ngươi muốn nhiều ít tinh tử đều có.”

Phong Dực nở nụ cười , kiểu cười của một kẻ hèn mọn .

“Trước tiên lấy ra cho ta xem một chút .”

Phi Nhi ngoắc ngón tay nói.

“Việc này... dường như không tốt lắm đâu , bản thiếu gia rất là rụt rè đó .”

Về mặt Phong Dực khó khăn , ngôn ngữ bất đồng có điểm khó khăn a , bằng không...

Đúng lúc này , thần tình Phi Nhi ngưng trọng nói :

“Không giống với tên ma chủ bị tử từ ngươi nữa , cảm chế lập tức sẽ mất đi hiệu lực , các ngươi chuẩn bị cho tốt .”

Đúng là thần tộc cao thủ lúc này dường như đã có sở cảm ứng , ngẩng đầu lên nhìn về phương xa , thân hình chợt lóe , hóa thành một đạo bạch mang như lưu tinh tiêu thất ở cuối chân trời , mà cảm chế Phi Nhi bày ra cũng cùng một lúc triệt để mất đi hiệu lực.

“Ha ha , bớt được mấy trăm vạn”

Phi Nhi quơ quơ quần độn ma pháp quyền trục trong tay nói , cùng với Phong Dực lần thứ hai đấu võ mồm , trong vài tháng tới nay , cái việc đấu võ mồm tựa hồ đã một bộ phận không thể thiếu trong sinh hoạt , hai người đều hình thành thói quen như vậy khi ở chung với nhau.

Tập Nhĩ cô độc đi tới một dòng suối nhỏ trên ốc đảo rồi ngồi xuống , nhìn hình ảnh mình trong nước mà sửng sờ cùng với kinh ngạc .

Một trăm năm trước.

Phía tây Thiết nặc cơ sơn mạch , có một vùng đất như tiên cảnh , chỗ đó được xưng là thánh địa tinh linh tộc , đó là nơi sinh sống của vương tộc tinh linh tộc Nguyệt tinh linh.

Một ngày kia , toàn bộ tinh linh tộc đều đến thánh địa cầu khẩn , bởi vì phu nhân tộc trưởng của nguyệt tinh linh tộc chuẩn bị sinh hạ người kế thừa của bộ tộc Nguyệt tinh linh , điều này đối với toàn bộ tinh linh tộc mà nói là một việc vui vô cùng to lớn.

“Trời ơi , huyết vân ! Huyết vân hiện thế !”

Mấy vạn Nguyệt tinh linh đang cầu khẩn về mặt đều kinh khủng vạn phần nhìn lên bầu trời , bầu trời mới vừa rồi còn như một bích thủy trong xanh đột nhiên bị một tầng mây đỏ tươi như máu bao bọc lại , tựa hồ cả thiên nhiên không đều bị máu tươi nhuộm đỏ vậy. Theo truyền thuyết Tinh linh tộc , huyết vân đó chính là đại biểu cho lực lượng tà ác tài hiện hậu thế , đem đến tai nạn cho toàn bộ thế giới.

Huyết vân như sóng trào cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp trên bầu trời , biến ảo ra đủ mọi hình thái , sau cùng huyết vân hình thành một khuôn mặt

“A...Huyết ... Huyết tinh linh...”

Đại hiền giả đỡ đề cho phu nhân tộc trưởng hoảng sợ nói.

Tinh linh tộc trưởng Dịch Khắc lập tức vọt vào , chứng kiến cốt nhục của mình đang lớn tiếng khóc nhưng hấn lại không có nửa điểm thái độ kinh hi của người phụ thân , con mắt màu tím lục của hấn khẩn trương nhìn chăm chăm vào những sợi tóc đỏ tinh tế trên đầu đứa trẻ , cùng với tròng mắt màu đỏ như máu lâu lâu lại có một ít vòng đỏ tươi luân chuyển trong con ngươi.

“Đây không phải là con của ta , đây là một ác ma.”

Tộc trưởng Tinh linh Dịch Khắc hét lớn, lực mang trong tay chợt lóe , Tinh linh tộc Nguyệt thần trường cung liền xuất hiện nơi tay, lực mang quanh mình cấp tốc ngưng tụ thành một cái mũi tên, nhắm ngay vào đứa trẻ vẫn còn đang khóc lớn oa oa. (DG: Tên này ác ghê , éo xứng làm daddy của thằng nhỏ.)

“Không được..”

Tộc trưởng phu nhân Tác Phi Á đang kinh ngạc đến ngây người đột nhiên hồi thần lại, thiên tính của người mẹ làm cho nàng hét to một tiếng rồi lắc mình ôm lấy đứa con của mình .

“Tác Phi Á , đem đứa ác ma này buông ra .”

Thanh âm Dịch khắc run rẩy.

“Không, đứa trẻ này không phải là ác ma, mà là cốt nhục của ngươi và ta”

Tác Phi Á lắc đầu rơi lệ nói, ôm chặt lấy hài tử không buông, hài tử do nàng mang nặng đẻ đau tròn mười tám năm, cảm giác huyết mạch tương liên nói cho nàng biết, đây chính là hài tử của nàng .

“Hắn sẽ làm cho tinh linh tộc và toàn bộ thế giới gặp phải tai họa .” Dịch Khắc lớn tiếng nói .

“Không phải, đây chỉ qua là truyền thuyết, một cái truyền thuyết mà thôi, Dịch Khắc, ngươi nhìn xem, con mắt hài tử yên tĩnh như sương sớm trên những cánh hoa khi sáng mai, hắn có được tất cả những gì mà tự nhiên chi thần ban cho tinh linh tộc chúng ta, tại sao lại có thể là ác ma được chứ ?”

Tác Phi Á nức nở nói .

Đúng vào lúc này ,tinh linh hiền giả nọ đột nhiên chém ra một đạo lực quang đánh úp về phía Tác Phi Á.

Tác Phi Á quay người lại , dùng chính lưng của mình mà ngành sinh thừa nhận đạo lực quang nọ , mượn lực từ đạo lực quang mà từ cửa sổ nhảy xuống , phía dưới đó là Vạn trọng Hạp cốc .

“Mệnh lệnh cho nguyệt thần vệ truy kích , không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đem ác ma kia loại bỏ , nếu như Tác Phi Á ngoan cố chống lại ...Giết...”

Tộc trưởng Tinh linh tộc Dịch Khắc nhắm hai mắt lại , nắm tay đặt tại sau lưng đã nắm chặt đến mức xanh trắng.

Bóng ánh trước mắt Tập Nhĩ đột nhiên trở nên mờ lung, toàn thân nhện không được run rẩy .

“Này, lão huynh, một người nhìn ảnh mình rồi tự sướng sao, tuy rằng ngươi lớn lên cũng phong nhã đi nữa, cũng không cần lúc nào cũng tự đắc như đến như vậy đi sao.”

Chính lúc này, bờ vai Tập Nhĩ bị vỗ một cái, sau đó một tiếng reu gẹo truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bộ Tộc Dạ Xoa

Tập Nhĩ nhìn vẻ mặt tươi cười của Phong Dục, nhưng lại không biết nên nói cái gì, hắn cô độc quen rồi, mấy năm nay ngoại trừ việc giết người thì lại bị người truy sát, căn bản hắn không biết làm thế nào để cùng người khác giao tiếp, mạng này của hắn coi như là được Phong Dục cứu trở về, nhưng cho đến tận bây giờ lại chẳng nói qua một câu cảm tạ .

“Ngươi kế tiếp định đi nơi nào ?”

Phong Dục thấy rõ bộ mặt không chút biểu tình của Tập Nhĩ, cũng chẳng quan tâm, hắn từ trong miệng Phi Nhi mà biết được lai lịch của huyết tinh linh, có thể nói tên Tập Nhĩ này sống được đến hiện tại thực sự là rất không dễ dàng gì.

"Không biết." Tập Nhĩ thần nhiên nói.

“Vậy người theo chúng ta đi tìm bảo đi không?”

Phong Dực cười nói, Tập Nhĩ thực lực cùng với hắn không sai biệt lắm, tuyệt đối sẽ là một trợ thủ tốt nhất.

Tập Nhĩ thoáng chần chờ một chút, liền gật đầu. Có thể chỉ là bởi vì ân tình cứu mạng, hoặc cũng là do nụ cười hết sức thu hút của Phong Dực làm cho hắn cảm thấy bình tâm, khi mà chứng kiến Phong Dực cùng Phi Nhi đấu võ mồm với nhau thì trong lòng hắn lại xuất hiện một cảm giác khó hiểu mang tên là ước ao.

Vì vậy, hành trình tìm bảo của Phong Dực và Phi Nhi lại có thêm một thành viên là huyết tinh linh. Một nữ đạo tặc có thân thể bí ẩn, một tên Ma tộc lại có thể trở thành thần thánh Mục sư, một cái tượng trưng cho tai nạn ngập tràn Huyết tinh linh, các nhân tố đó đã hình thành nên một cái tổ hợp cực kỳ quái dị.

“Dựa theo lộ tuyến, chúng ta phải đi qua lãnh địa của Dạ Xoa tộc, người dân của Dạ xoa tộc có tính cách táo bạo dễ giận, phi thường bài xích ngoại tộc, đặc biệt là nhân loại cùng với thần tộc”

Phi Nhi chỉ tay lên bản đồ nói, cũng không biết nàng từ đâu mà có bản đồ tương tự hầu như mỗi khi đến một nơi, nàng liền có bản đồ tương ứng với nơi đó.

“Dạ xoa tộc? Hình dạng chắc là khủng bố lắm nhỉ.” Phong Dực hỏi.

“Ha ha, đến lúc gặp người tự nhiên sẽ biết.” Phi Nhi cười nói.

“Rất nhanh có thể gặp được.” Tập Nhĩ luôn không nói gì đột nhiên xen vào một câu.

Phong Dực và Phi Nhi liếc nhìn nhau, đột nhiên biến sắc, nhìn trên trời lẫn dưới đất có rất nhiều điểm đen đang xông về phía bọn họ.

“Chuẩn bị quyền trục chạy trốn đi sao.” Phi Nhi cười khổ nghiêm mặt nói.

“Trước tiên nhìn xem một chút tình huống.” Phong Dực cũng không gấp gáp, hắn muốn nhìn một chút Dạ Xoa tộc rốt cuộc có hình dạng gì, có phải hay không thấp hơn so với bộ dạng còn muốn khủng bố của Ma Tộc.

Rất nhanh, Phong Dực liền kiến thức đến tốt cùng đáng dáp Dạ Xoa tộc là gì, bọn chúng có thân hình cao lớn, da đen tuyền, đầu thì hiện lên hình dáng bất quy tắc, ngũ quan cực độ vặn vẹo, so sánh với Ma tộc thì lại thấp hơn, tất cả đều là suất ca, mỹ nữ.

Dạ Xoa tộc, một chủng tộc hết sức hi hữu, trú tại Thần Phong Đại Lục, có khả năng điều khiển bách thú, thiên phú thể chất hắc ám hệ. Cùng với một tộc khác là La Sát tộc xưng bá phía bắc Trường Thành, nhưng hai chủng tộc lại đối nghịch với nhau.

Trên đầu ba người Phong Dực thì có đại mặc lang điêu dưới mặt đất thì Dạ Xoa tộc đều cười trên Sur Hồ Thú, trong tay bọn họ cầm trục xiên hình tam giác, đang nhìn chằm chằm bọn người Phong Dực.

“Huynh đệ Dạ Xoa tộc, ba người chúng ta chẳng qua là đi ngang qua cũng không có ác ý”

Trong tay áo Phong Dực chính là quần độn ma pháp quyền trục, vì vậy cũng không ngại ngã xuống, tiến lên từng bước cất cao giọng nói.

“Hừ, có hay không ác ý cứ theo chúng ta về Mặt Ương Thành liền biết, các người tốt nhất không nên phản kháng, bằng không đao kiếm không có mắt.”

Đám người Dạ Xoa tộc đứng trên đầu đại mặc lang điêu, ánh mắt đầy địch ý từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

“Này không phải có điểm ép buộc chứ, chúng ta nhiều thời gian, cũng không có thời gian đi làm khách Dạ Xoa tộc các người.”

Phi Nhi lạnh lùng nói, nói xong nghiêng qua liếc mắt nhìn Phong Dực, để cho hắn chớ nhiều lời nữa, vội vàng dùng quyền trục rời đi luôn.

Nhưng giữa lúc Phong Dực muốn sử dụng quyền trục thì lại nghe một thanh âm thấp phản trung khí truyền đến:

“A cam, không được vô lễ.”

Người tới cười trên một con bát thoối ma linh, vóc người gầy nhỏ, trái ngược hoàn toàn với thanh âm của hắn, nếu không phải đội trưởng Dạ Xoa tộc về mặt trắng bệch, còn tưởng rằng chu nho sao, nhưng mà khí thế trên người hắn phát ra làm cho trong lòng ba người Phong Dực cả kinh.

“Ba vị khách nhân đi tới lãnh địa Dạ Xoa tộc ta không biết có gì muốn làm?”

Người tới liếc ánh mắt đánh giá ba người một lần, sau đó hỏi.

“Bị thần tộc truy sát, hoảng hốt chạy bừa, liền đi tới lãnh địa của quý tộc, chẳng biết có thể hay không cho chúng ta mượn đường”

Ánh mắt Phong Dực chột lóe, trả lời.

Tên Dạ Xoa tộc nhỏ gầy vừa đến nhìn Tập Nhĩ, gật đầu nói:

“Chỉ cần ba vị khách nhân có thể giúp Dạ Xoa tộc chúng ta một cái đại ân , mượn đường không dám nói, ngay cả có yêu cầu gì cũng có thể tùy tiện đưa ra.”

Phong Dực cùng Phi Nhi liếc nhau, cười nói :

“Đầu tiên nói về việc muốn chúng ta hỗ trợ cái gì , nếu có thể làm được nhất định không chối từ .”

“Nhìn quần áo trên người của ngươi phải là của một gã mục sư đi sao, thực không dám dấu diếm, Dạ Xoa tộc ta bị La Sát tộc hạ độc ở thượng nguồn, Mạt Ương Thành có rất nhiều tộc nhân trúng độc rất nặng, đã có không ít tộc nhân chết đi, ngay cả công chúa Dạ Xoa tộc chúng ta cũng nguy tại sớm tối , chỉ cần các ngươi có thể giải quyết độc này, đó là ân nhân của Dạ Xoa tộc”

Tộc nhân Dạ Xoa tộc nhỏ gầy trầm trọng nói , biểu tình không giống giả bộ .

“Giải độc ? Việc này ta có chút nắm chắc , chúng ta đi xem một chút đi sao , nói không chừng ngươi còn có thể được công chúa Dạ Xoa tộc nhìn trúng cấp cho làm phò mã Dạ Xoa tộc”

Phi Nhi tại bên tai Phong Dực lầm bầm nói.

Đích xác mục sư có vài quang minh pháp thuật trong đó có thể giải độc, nhưng nếu nói về việc giải độc, đạo tặc khẳng định là cao thủ trong đó. Kỳ thật rất nhiều bộ phận then chốt đều sử dụng độc, đạo tặc nếu không có học giải độc thì không thể gọi là đạo tặc chân chính, thậm chí khả năng không qua được khảo hạch đạo tặc, bởi vậy, lời nói này của Phi Nhi xem như là chắc mười phần. Hạ độc nàng không bằng Nam trạch, giải độc nàng lại là cao thủ .

“Ta làm phò mã của Dạ Xoa tộc, ngươi không ăn giấm?”

Phong Dực cười nhẹ nói tại bên tai nàng.

“Tùy ngươi? Thôi đi , ngươi nếu trở thành phò mã của Dạ Xoa tộc ta cười trộm cũng không kịp nữa, Dạ Xoa tộc tinh thông ngự thú thuật, nếu được bọn họ hỗ trợ, chúng ta cũng đỡ lo hơn .”

Phi Nhi hừ nói.

Phong Dực bữu môi, thoáng cái tưởng tượng hình dáng công chúa Dạ Xoa tộc, còn muốn kết hôn với nàng, trong lòng không khỏi một trận rùng mình.

Mạt Ương thành, nơi duy nhất của Dạ Xoa tộc được xưng tụng là thành trụ sở, tự nhiên cũng là nơi ở cao tầng Dạ Xoa tộc.

Ba người Phong Dực được tộc trưởng Dạ Xoa tộc Tất Li nhiệt tình tiếp đãi, điều này trước kia thật không dám tưởng tượng.

Muốn giải độc, hiển nhiên bắt đầu từ thân phận tối trọng yếu là công chúa Dạ Xoa tộc.

Dạ Xoa tộc Tất Li tự mình đem ba người Phong Dực tới phòng ở nữ nhi , ở trong phòng bày biện lịch sự tao nhã làm cho ba người kinh hãi, tiếp theo nhìn thấy Dạ Xoa tộc công chúa nằm trên giường, mồm miệng ba người mở ra đến độ có thể nhét một cái trứng vịt vào.

“Đây.. Thật là nữ nhi của ngươi?”

Phi Nhi chỉ vào thiếu nữ mi tranh mục túc, da thịt trắng như tuyết đang nằm trên giường hỏi.

“Đương nhiên”

Tất Li tựa hồ sớm biết rằng ba người sẽ có vẻ mặt như vậy , cũng là không ngại , nói tiếp:

“Nuông thân Bảo bối nữ nhi của ta là người La Sát tộc , nàng giống như mẹ nàng.”

Phi Nhi bừng tỉnh hiểu ra, La Sát tộc tuy cùng Dạ Xoa tộc đều ở phía Bắc Trường Thành, nhưng La Sát tộc cả đám đều là tuấn nam, mỹ nữ . Nhưng mà La Sát tộc cùng với Dạ Xoa tộc trở mặt , chẳng lẽ là do Tất Li mạnh mẽ đoạt người ?

Kỳ thực Phi Nhi đoán thực không sai , mẫu thân nữ nhi của Tất Li đích thật là do hán mạnh mẽ đoạt tới , hơn nữa trước đây nàng còn là La Sát tộc công chúa , đệ nhất mỹ nữ La Sát tộc .

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tuyệt Vọng Trong Tử Vong Tuyệt Địa

Lúc này công chúa Dạ Xoa tộc cứ lẳng lẳng mà nằm như vậy, hết như đang ngủ thiếp đi, từ bên ngoài nhìn vào không có bất kì dấu hiệu trúng độc nào cả.

"Tất tộc trưởng, người xác định lệnh ái đã trúng độc ư?" Phi Nhi nghi hoặc hỏi.

Tất Li bước lên phía trước, kéo áo nữ nhi xuống, liền thấy được trên cổ nàng lộ ra từng đạo dấu vết màu đen thui, hần thở dài nói: "Loại độc này phi thường kỳ quái, lúc không phát tác thoát nhìn so với đang ngủ chẳng có gì khác biệt, nhưng một khi phát tác thì sẽ lâm vào trạng thái điên cuồng, da dẻ toàn thân trở nên xanh đen, vết thương này chính là do năng tự bóp tạo ra đấy."

"Chi bệnh trạng như thế thôi ư? Vậy người làm thế nào mà phá đoán nàng bị trúng độc?" Phi Nhi hỏi.

"Đó là bởi vì trong cơ thể nàng đích xác tồn tại một loại độc tố kỳ quái, mỗi lần phát tác, độc tố liền dày đặc hơn một ít, cuối cùng toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều thối rữa, phải chết đi trong thống khổ vô tận, hừ, nữ nhi nhà kia, ngay cả nữ nhi mình cũng không buông tha." Tất Li nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ba người Phong Dực ngẩn ra, sắc mặt đều có chút quái dị.

"Tất Li tộc trưởng, ý của người nói là mẫu thân của công chúa đối phó các người ư? Phi Nhi bát quái hỏi thăm. (Bát quái: nhiều chuyện, bà tám)

Tất Li cũng không ngại gì, âm thanh lạnh lùng nói: "Lúc đầu tuy nàng là do ta cưỡng đoạt về làm phu nhân, nhưng từ sau khi nàng sinh ra Nguyệt Nhi, ta đã hết mực yêu thương nàng, nhưng thật không nghĩ tới nàng ngoài mặt thì đón nhận ta, sau đó lại vụng trộm cầu kết với La Sát tộc để đối phó Dạ Xoa tộc chúng ta. Sau khi bị ta phát hiện thoát thân đi, thì bây giờ đã trở thành tộc trưởng của La Sát tộc, những năm gần đây vẫn luôn tìm mọi cách để tiêu diệt toàn tộc Dạ Xoa ta."

Tất Li mặc dù nói ra là cây ngay không sợ chết đứng, nhưng hần cũng không giấu lại, hần bắt ép người ta về làm vợ, lại còn sinh con gái cho hần, người ta có thể không hận hần sao? Muốn trả thù Dạ Xoa tộc của hần cũng là chuyện rất bình thường, chỉ là hờ dờ không ăn thịt con, ngay cả nữ nhi của mình cũng không buông tha thì thật là quá mức rồi.

Lúc này, Phi Nhi đi tới bên giường của công chúa Dạ Xoa tộc Tất Nguyệt, cẩn thận kiểm tra một phen, đôi lông mày thanh thú gắt gao nhăn lại, sau đó xuất ra một cây ngân châm, đâm vào ngón tay nàng một chút, một giọt máu tươi liền chảy ra.

"Tiểu Phong từ, người dùng thánh quang tịnh hóa thử xem sao." Phi Nhi nhìn Phong Dực nói. (Tịnh hóa: tinh lọc)

Phong Dực nghe vậy liền đọc chú ngữ lên, một đạo thánh quang tập trung chiếu vào ngón tay thon dài tinh tế của công chúa Dạ Xoa tộc.

Hai trông mắt Phi Nhi trong khoảnh khắc không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào giọt máu, một hồi lâu mới nói: "Cái này đại khái cũng không phải là độc, thánh quang tịnh hóa đối với nó một điểm phản ứng cũng không có."

"Sao lại có thể như thế?" Tất Li kêu lên.

"Chuyện gì cũng có khả năng, Tất Li tộc trưởng, có thể đem nguồn nước bị hạ độc cho ta xem thử không." Phi Nhi tức giận nói, dám hoài nghi trình độ chuyên nghiệp của nàng ư.

Tất Li lập tức phản phó hạ nhân đi lấy, sau đó nói: "Nguồn nước nọ chúng ta cũng không tra ra bất cứ dị trạng gì, chỉ bất quá mọi người bị trúng độc là do sau khi uống nước trong nguồn đó không lâu thì phát tác, mà những người khác thì không có chuyện gì, bởi vậy ta mới kết luận là nguồn nước đã xảy ra vấn đề."

Rất nhanh, một chậu nước trong được bung tới. Phi Nhi móc một cái bình ngọc ra, nhỏ vào trong nước một giọt chất lỏng trong suốt không màu, liền thấy được chậu nước nọ đột nhiên bắt đầu hồng lên, ngay sau đó màu phấn hồng lại biến thành màu xanh bích, rồi xanh bích lại biến thành màu xanh da trời, cuối cùng là khôi phục lại nguyên dạng, chỉ để trong bồn ba khối tinh thể màu phấn hồng, xanh bích và xanh da trời.

"Kỳ quái, trong nước tại sao lại lắng đọng ra lam tinh, chỉ là thứ này cho dù có uống vào trong cơ thể người cũng không có gây tổn hại a." Phi Nhi lầm bầm nói.

"Tìm ra vấn đề không?" Tất Li hỏi.

Phi Nhi gật đầu rồi lại lắc đầu, đem tinh huống giải thích một chút.

"Ta cảm giác thứ này liệu có thể cùng với chất gì đó phát sinh phản ứng không?" Phong Dực xen miệng nói.

Đồng tử màu tím của Phi Nhi sáng ngời lên, đánh vang một cái búng tay nói: "Đúng rồi, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ, Tất Li tộc trưởng, bình thường các người hay ăn thứ gì? Thứ nào mà bình thường không thể thiếu được ấy."

Tất Li liền đem những thứ bình thường họ hay ăn nói ra, Phi Nhi cũng vẫn không có được đầu mối nào, mấy thứ này tựa hồ như cùng với lam tinh không

có phát sinh phản ứng gì hết.

Bất quá, Phi Nhi lại hết sức khẳng định, nhất định là do lam tính mà nước lã động lại cùng vật gì đó phản ứng mới khiến nảy sinh tác dụng phụ, nàng kiên trì muốn tới phòng bếp Tất Li tộc trưởng nhìn một cái, mà Phong Dực cùng Táp Nhĩ thì giữ lại.

"Tất Li tộc trưởng, không biết các người có từng đi qua Tử Vong Tuyệt Địa chưa?" Phong Dực hỏi.

"Tử Vong Tuyệt Địa? Các người muốn đi đến đó ư? Ta khuyên các người tốt nhất hãy bỏ cái chủ ý này đi, Tử Vong Tuyệt Địa ta từng đi qua một lần, nơi đó có hằng hà vô số vong linh, căn bản không phải là nơi người lạ có thể ở." Tất Li nghiêm túc nói.

"Chúng ta không sợ vong linh." Phong Dực cười nói.

"Các người là ý vào quang minh ma pháp sao? Không sai, quang minh ma pháp đích thực là khắc tinh của vong linh, nhưng trong Tử Vong Tuyệt Địa không chỉ có tử khí dày đặc, mà còn không có bất kỳ nguyên tố ma pháp nào tồn tại, cho dù là ma pháp sư vong linh hệ ở trong đó cũng gọi không ra được một khô lâu cấp thấp nhất." Tất Li nói.

Phong Dực cùng Táp Nhĩ liếc nhau, trong lòng cực kỳ giật mình, nguyên lai trong Tử Vong Tuyệt Địa lại không hề tồn tại nguyên tố ma pháp, nói cách khác nơi đó căn bản là vùng cấm của ma pháp sư, có lẽ chức nghiệp khác cũng còn có thể ở bên trong chống giữ trong chốc lát, nhưng không có khắc tinh quang minh ma pháp của vong linh, thì cũng chỉ chống được mấy hơi thở là cùng.

"Ba mươi năm trước, ta từng mang theo mười tên dũng sĩ lợi hại nhất của Dạ Xoa tộc xông qua Tử Vong Tuyệt Địa, lúc đầu, bằng vào một đám ma thú thuần hóa, chúng ta cũng đột phá được gần trăm dặm kết quả không ngờ gặp phải một đám Kim Giáp Thi Thần, mấy trăm ma thú trong nháy mắt liền bị tiêu diệt, mười tên dũng sĩ đó cũng vì bảo vệ ta mà toàn bộ chôn cốt trong Tử Vong Tuyệt Địa, ngay cả ta cũng bị trọng thương, nằm ở trên giường gần một năm, hết sức hối hận vì lúc đầu không nghe lời cảnh cáo của lão phụ thân, vì muốn khoe tài anh hùng nhất thời mà đem ma thú cùng dũng sĩ cường đại nhất tặng thân. Ài, cho nên ta mới cảnh báo các người đừng đi chịu chết, chỉ có thần tộc bát cấp Hỗn Độn Chi Thần cùng ma tộc Kim Ma mười sáu cánh mới có thể toàn thân trở ra, mà nếu muốn chinh phục được Tử Vong Tuyệt Địa, thì cũng chỉ có thể là thần tộc cứu cấp Thiên Thần cùng ma tộc Thiên Ma mười tám cánh mới có thể làm được thôi." Tất Li thở dài nói.

Phong Dực trong lòng cười khổ một tiếng, Tử Vong Tuyệt Địa nọ thực sự "tuyệt" đến như vậy? Dựa theo lộ tuyết, tựa hồ Đồ Lan Di Chi là nằm ở trong Tử Vong Tuyệt Địa.

Đúng lúc này, công chúa Dạ Xoa tộc Tất Nguyệt đang nằm ở trên giường đột nhiên không hề báo hiệu gì hết kinh sợ kêu một tiếng, cố gắng ngồi dậy, hai tay bóp lấy cổ mình, khuôn mặt xinh xắn vằn vẹo, da thịt trắng nõn như tuyết kia cũng trở nên xanh đen, trong nháy mắt, một tuyết thể mỹ nhân liền biến thành một mẫu Dạ Xoa.

"Nguyệt Nhi, ta là phụ thân này, con mau tỉnh lại đi....." Tất Li ở một bên hô to, nhưng lại không có đi ngăn cản nàng.

"Tất Li tộc trưởng, mau kéo tay nàng ra a, để như vậy sẽ ngộp thở mà chết mất." Phong Dực cả kinh nói.

"Không được, nếu như kéo hai tay nàng ra, tình huống lại càng không xong nữa, chỉ cần nàng tự bóp mình như vậy không vượt qua nửa canh giờ, thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nữa." Tất Li nói.

Phong Dực nhìn con người tán loạn của công chúa Dạ Xoa tộc, cảm giác được bộ dáng của nàng tựa hồ có chút giống như bị dính mê hồn thuật, không biết nếu dùng tinh thần ma pháp liệu có thể giảm bớt hay không.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Vậy Người Hôn Ta Để Làm Chi?

"Đừng..... đừng..... Mẫu thân..... là ta hại chết mẫu thân rồi....." Tất Nguyệt một bên bóp cổ mình, một bên thét lên chói tai, tay nàng không ngờ lại toát ra ánh sáng óng ánh như ngọc.

Tất Li lúc này tay chân luống cuống, mới vừa rồi nói nữ nhi mình tự bóp cổ chỉ cần vượt qua nửa canh giờ là không có chuyện gì nữa, nhưng đó là dưới tình huống nàng chỉ dùng lực lượng của bản thân, mà bây giờ ánh sáng óng ánh xuất hiện trên tay nàng đó chính là u minh chi lực di truyền của La Sát Tộc, nàng cho dù có thêm một trăm cái mạng nữa cũng không đủ cho nàng chết.

Bàn tay của Phong Dực thoáng một cái, sáo đặt nơi tay, trong ánh mắt kinh ngạc của Tất Li cùng Táp Nhĩ thổi một khúc nhạc du dương.

Khúc nhạc này tựa hồ như mang theo một loại ma lực, không ngờ Tất Nguyệt mới vừa rồi còn đang lâm vào trạng thái điên cuồng lại thoáng bình tĩnh trở lại, ánh mắt tán loạn có chút mê ly, tựa hồ như nhớ lại cái gì đó.

Chậm rãi, Tất Nguyệt giống hệt như mộng du bước xuống giường, hướng nơi truyền đến âm sáo từng bước từng bước đi tới, rồi đứng yên ở bên cạnh Phong Dục, giống như là muốn được nghe tiếng sáo tự nhiên đó vậy.

Một khúc cuối cùng thổi xong, thân thể Tất Nguyệt đột nhiên mềm nhũn, mà Phong Dục ở kế đó cũng theo tiềm thức đưa tay đỡ lấy. Cũng không nghĩ tới tay hắn mới vừa ôm vào thắt lưng nàng, thì hai tay nàng lại giống như rắn quấn lên cổ hắn, đầu môi yêu kiều đen thui kia cũng đặt lên môi hắn luôn.

Phong Dục nhất thời hóa đá, mà Tất Li cùng Tạp Nhĩ cũng đều trợn mắt há mồm nhìn một màn này.

"Tiểu Phong từ, ta tìm được nguyên nhân xảy ra chuyện gì rồi....."

Cửa bị mở ra, khuôn mặt tươi cười hưng phấn của Phi Nhi nhìn thấy một màn này liền ngưng trệ.

Lúc này, toàn thân màu đen của Tất Nguyệt cũng bắt đầu nhanh chóng tan đi, khôi phục lại màu tuyết trắng tinh tể một lần nữa, mà đôi môi đen thui kia cũng dần trở nên kiều diễm ướt át.

Hai tròng mắt Tất Nguyệt mở ra, tinh thần sáng lên, khiến cho nàng lúc chợt nhìn thấy khuôn mặt tuần tú to dần ra, thì lại run run, mà cái run run này làm cho hàm răng nàng nhất thời cắn chặt.

Vì vậy, Phong Dục la to một tiếng đem Tất Nguyệt đẩy ra, môi lưu lại hai dấu răng được sắp xếp rất chỉnh tề, bởi vì thịt dày nên không có ra máu.

"Người cắn ta làm chi?" Phong Dục trong lòng oan khuất, này gia gia, bị người cường hôn thì thôi đi không nói, không ngờ lại còn cắn người.

"Vậy người hôn ta để làm chi?" thanh âm thanh thúy của Tất Nguyệt chất vấn hỏi, quay đầu lại mới phát hiện trong phòng còn có phụ thân mình cùng hai người xa lạ khác.

"Dạ Xoa công chúa, người nói cho rõ ràng nha, là người cường hôn bản thiếu gia." Phong Dục tức giận nói.

Tất Nguyệt nhìn về phía phụ thân mình, cũng thấy được hấn xấu hổ gât đầu, khuôn mặt xinh xắn nhất thời đỏ lên, chỉ nhớ rõ lúc ấy trong con ác mộng sợ hãi không thể tự kiềm chế được, sau đó tựa hồ như có một nam nhân đến cứu nàng ra, sau đó lại xảy ra chút chuyện... tiếp theo sau liền tỉnh táo lại.

Tất Nguyệt xoay người lại, đột nhiên lại cảm thấy một trận hoa mắt, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

"Đây là xảy ra chuyện gì?"

Tất Li mới vừa rồi còn đang mừng rỡ, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng nữ nhi tinh lại đó là chuyện tốt, không nghĩ tới mới đó chưa đầy một phút đồng hồ nàng liền bất tỉnh.

"Tiếng sáo của ta chỉ có thể tạm thời khắc chế, cũng không thể trừ tận gốc, nha đầu, người không phải mới vừa nói là người biết đã xảy ra chuyện gì rồi hay sao?" Phong Dục nhìn Phi Nhi sau khi tiến vào mà mặt vẫn cứng nhắc như cũ nói.

Phi Nhi hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn Phong Dục, mà nhìn Tất Li nói:

"Ta đã phát hiện ra nguyên nhân rồi? Các người bình thường hay đặt thức ăn trong một loại bột quặng thạch, mà nó cùng với lam tinh trong nước phân ra đó gặp nhau sẽ sinh ra ảo giác, loại ảo giác này rất kỳ quái, cũng không phải là độc nhưng so với độc còn kinh khủng hơn. Mà những người đang phát tác ảo giác này bởi vì một ít tâm tình phức tạp nên sẽ dẫn tới thương tổn lục phủ ngũ tạng, cuối cùng khiến cho nó hoàn toàn thối rữa, cho nên nguyên nhân gây chết chính thức là nó, dù có thuốc giải độc đi nữa thì cũng hoàn toàn vô ích, ta nghĩ, người hạ độc khẳng định rất hiểu rõ thói quen ăn uống của các người, vì thế mới nghĩ ra một chiêu âm hiểm như vậy, bất quá cũng có thể thấy được người đó thật sự là một thiên tài."

"Giới cho người một Băng Nhược Tiêm, giới cho một chiêu tuyệt kế." Tất Li hung hăng nói, lập tức nhìn về phía Phi Nhi, nói tiếp: "Phi Nhi tiểu thư, người nếu đã biết nguyên nhân, vậy có cách nào phối chế giải được không?"

"Có thể được, bất quá....." Phi Nhi có chút chần chờ nói.

Phong Dục trong lòng cười thầm, nha đầu kia lại bắt đầu chơi trò ra giá ngấp trời rồi.

"Phi Nhi tiểu thư cứ nói, chỉ cần Tất Li làm được tuyệt sẽ không hai lời." Tất Li nói.

"Có lời này của Tất Li tộc trưởng là đủ rồi, ta muốn Vạn Niên Hàn Thiết, Ly Hóa Quả, Kim Tinh Thảo....." Phi Nhi một hơi báo ra một đồng tên dược liệu cùng khoáng thạch, mỗi một cái giá trị cũng trên trăm vạn kim tệ, cuối cùng nàng thở hắt hển một hơi, nói tiếp: "Ta phải dùng hai loại dược liệu gia truyền trân quý tuyệt đỉnh của ta làm thuốc dẫn, cho nên....."

"Mấy thứ Phi Nhi tiểu thư nói ta cũng có thể tìm được, bất quá nếu như cần đến dược liệu trân quý tư nhân của Phi Nhi tiểu thư, ta lập tức dùng một quả trứng của Thiêm Điện điều để đổi lấy được không?" Tất Li nói, mặc dù hắn biết Phi Nhi ra giá ngấp trời, nhưng mà cũng không có tiền nào ở không mà rơi xuống đất cả, quả thật là hào phóng đi, nhưng cũng khó biết được tâm lý nàng rốt cuộc là đang đánh chủ ý tới cái gì?

"Thiểm Điện điều! Được a được a, không thành vấn đề, chuyện giải độc bao trên người bổn tiểu thư."

Hai đồng tử Phi Nhi tỏa sáng, giống hệt gà con thấy gạo vậy, tựa hồ sợ Tất Li lập tức đổi ý. Thiểm Điện Điều, tốc độ nhanh như điện, trời sinh tinh thông lôi điện hệ, giới về ẩn tàng, đây còn không phải là cực phẩm sủng vật dành cho đạo tặc như nàng thì là gì?

Sa mạc Tái Ngoại, sao trên trời vẫn sáng như cũ, chỉ là gió đêm lại lạnh đến nỗi có thể đông cứng cả máu, so với nhiệt độ cao nóng cháy ban ngoài hình thành tương phản thật lớn.

Long Phiền Phiền nhìn về phía Liễu Yên Vân đứng trên cồn cát xa xa, Các chủ Kim Phượng Các Chủ một thân trắng xóa tung bay, dù đang bị những cơn gió lạnh kia thổi tới, nhưng nàng lại giống như không có cảm giác, đứng dưới sao trời nhìn về phương xa, hết như một tiên nữ độc lập giữa thế giới, tựa như ảo mộng, rồi lại có vẻ cô đơn, cùng với thế giới chung quanh tựa hồ không hề ăn ý vậy.

"Tiên nữ cùng thế tục, luôn luôn cô độc như thế." Long Phiền Phiền trong lòng thầm nghĩ.

Đột nhiên, xa xa một viên lưu tinh vẽ ra một đạo bạch quang hướng hắc bản nhanh tới. (lưu tinh: sao băng)

"Là ai?" Long Phiền Phiền bất ngờ ngẩng đầu, phát hiện vật đó căn bản không phải là lưu tinh, mà là một bóng người tỏa ra bạch quang.

Bóng người hạ xuống đất, là một kẻ có mái tóc dài màu bạc, trường bào cũng màu bạc, là thần tộc, nhìn không thấy rõ được diện mục là nam hay nữ.

"Ngũ cấp Diệu Nhật Chi Thần!"

Ánh mắt Long Phiền Phiền nhìn chăm chú vào thanh kiếm màu vàng như thái dương nọ, trong lòng căng thẳng, lúc này tại sao lại gặp thần tộc ở đây, chẳng lẽ cũng đang đến địa phương nọ?

"Vân tiên tử, lâu rồi không gặp." Thần tộc này không ngờ lại nhận thức Liễu Yên Vân, đầu tiên bắt chuyện một cái, thanh âm phiêu hốt, hết sức trung tính, vẫn như trước không cách nào đoán ra được là nam hay là nữ.

"Thì ra là Sầm Quân đoàn trưởng của Diệt Ma quân đoàn, thật sự là trùng hợp" Liễu Yên Vân thần nhiên nói.

"Ta đến nơi này đuổi giết một gã huyết tinh linh, hắc đánh cắp trọng bảo của thần tộc ta, giết chết mấy trăm thiên sứ, ngay cả đội trưởng thân vệ của ta cũng chết trong tay hắn, không biết Vân tiên tử có gặp qua không?"

Thần tộc Sầm Quân đoàn trưởng hỏi.

"Huyết tinh linh? Là hài tử của tộc trưởng tinh linh tộc Dịch Khắc năm đó ư?"

Liễu Yên Vân trong lòng có chút kinh ngạc, đội trưởng thân binh của thần tộc Sầm Quân đoàn trưởng nàng đã gặp qua, thực lực cũng đạt tới tứ cấp Ngân Nguyệt Chi Thần, không ngờ lại chết trong tay một huyết tinh linh mới trưởng thành?

"Không sai, vốn tưởng rằng hai mươi năm trước hắn trong lần đuổi bắt nọ đã chết, không nghĩ tới bây giờ vẫn còn sống."

Sầm Quân đoàn trưởng thanh âm lạnh lùng nói, nói xong hắn nhìn một chút Long Phiền Phiền, hỏi:

"Không biết Vân tiên tử đến Tái Ngoại có chuyện gì không?"

"Tùy tiện ngắm cảnh chút thôi." Liễu Yên Vân thần nhiên nói.

Sầm Quân đoàn trưởng hướng về Long Phiền Phiền gật đầu, nói: "Đã như vậy, ta đây cũng không quấy rầy nhã hứng của hai vị nữa."

"Các chủ, thật trùng hợp tới vậy sao?" Long Phiền Phiền cau mày nói.

"Có lẽ thế." Liễu Yên Vân chỉ nói 3 chữ rồi không hề nói nữa.

Phong Dục ngồi trên tường thành của Mạt Ương Thành, nhìn lên片片 sao trời trên cao, nhớ tới hết thảy mọi việc phát sinh từ lúc chuyển thế đến thế giới này, phảng phất như một giấc mộng. Tuy nhiên, đến được nơi này là do vận mệnh đặt lên trên người hắn, nhưng sau khi đến nơi này, lại có rất nhiều thứ hắn muốn theo đuổi, giờ đây, hắn sẽ không để cho vận mệnh lại đem hết thảy mọi thứ của hắn đoạt lại nữa.

"Phong Dục, người ở chỗ này làm gì vậy?" Một thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền đến.

Phong Dục quay đầu lại, liền thấy được công chúa Dạ Xoa tộc Tất Nguyệt đang bước tới chỗ hắn, dưới ánh sao trời chiếu rọi lộ ra vẻ đặc biệt mê người.

"Không có gì, ngắm cảnh chút thôi." Phong Dục cười nhạt nói.

"Lúc còn nhỏ, ta cũng rất thích ngắm sao, nhớ lúc đó nẫu thân từng nói mỗi một ngôi sao là đại biểu cho một người."

Thanh âm của Tất Nguyệt mang theo chút vẻ thương cảm mê ly.

"Vậy sao?"

Phong Dục có chút không yên lòng, vốn dĩ bóng đêm xinh đẹp như thế, có một nữ tử xinh đẹp như thế, đáng lẽ phải phát sinh chuyện gì đó thì mới không làm thất vọng mỹ cảnh như vậy, chỉ là hắn bây giờ lại không có lòng dạ nào để liệt điểm (Liệt điểm: cưa gái)

"Phong Dục, ta mang có mang theo một ít rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi."

Tất Nguyệt lấy ra một mâm chén đĩa.

Mà lúc này, như một bóng ma trong tường thành, Phi Nhi đang kinh ngạc nhìn Phong Dục cùng Tất Nguyệt trên thành như một đôi tình nhân, trong tay còn cầm thịt chim mới nướng nữa.

Phong Dục, Tất Nguyệt, có phong lại có nguyệt, đêm nay các người cứ đàm chuyện phong nguyệt đi, Phi Nhi ta chỉ đành phải đi xa rồi. Phi Nhi đá hòn đá dưới chân, miệng lầu bầu cái gì đó rồi xoay người rời đi.

"Xin lỗi, ta đột nhiên phát hiện mình còn có chút chuyện phải đi trước."

Phong Dục không hiểu chút phong tình gì chợt đứng dậy, cười xin lỗi, nếu là lúc bình thường hắn thật ước có thể cùng một vị mỹ nữ uống rượu tâm sự dưới trăng, thuận tiện nói chuyện tình cảm, chỉ là lúc này trái tim hắn giống như bị một bàn tay nắm lại, khiến hắn có chút khó thở.

Mặt Ương thành vốn được xây trong một ốc đảo ở sa mạc rất lớn, ngoài thành có tiên hoa cỏ dại, cũng có khe suối hồ đầm.

Phong Dục nhúng đầu vào trong hồ nước lạnh, bắt đầu triển khai song chưởng chuyển động trong hồ như điên. Kỳ thực, mặc dù hắn không thừa nhận, nhưng tâm lý hắn vẫn còn đang sợ hãi, vốn dựa theo quy luật, lời nguyên rủa luân hồi phải chết sớm nên phát tác cho hắn xuyên việt rồi, nhưng mà bây giờ vẫn như cũ yên ổn tại thế giới này. Hơn nữa hắn còn cảm giác được cuộc sống ở thế giới này càng ngày càng đặc sắc, cho nên nội tâm của hắn càng thêm sợ hãi, sợ vận mệnh lại đem hết thảy mọi thứ mà hắn có được nhiều nhất hủy diệt lần nữa, sau đó lạnh lùng cười nhạo nói: Nhìn đi, ta lại đem người ra đùa giỡn nữa rồi.

"Khôn kiếp..... chết đi....." Phong Dục điên cuồng hét một tiếng, đột nhiên thoát ra từ trong nước, một quyền đập mạnh xuống, liền thấy được một đạo lực đạo cực đại xuyên về phía trước, chấn cho mười mấy cây đại thụ nổ tung lên.

"Này, người muốn mưu sát người ta hả?" Phi Nhi lắc lắc mảnh vụn trên đầu, dường như nổi điên hét lớn về Phong Dục.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Sa Long

Phong Dục thay vào một bộ mặc sur bào khô ráo, cùng Phi Nhi ngồi ở bên bờ hồ, khôi phục lại vẻ mặt mạn bất kinh tâm lúc trước, tựa hồ như mới vừa rồi hắn chỉ ở dưới hồ tắm rửa thôi vậy. (Mạn bất kinh tâm: thờ ơ)

"Này, cho người đó." Phi Nhi đưa miếng thịt chim nướng trong tay qua.

Phong Dục cũng không khách khí, tiếp lấy bỏ miếng nhai, mới vừa rồi phát tiết hết, bụng quả thật có chút đói.

Phi Nhi nhìn bộ dáng nhai ngấu nghiến của Phong Dục, trong đồng tử lộ ra một tia ôn nhu, mới vừa rồi thấy Phong Dục cùng Tất Nguyệt ở trên tường thành thì lòng của nàng có chút buồn bã, bây giờ thì thoải mái dễ dàng hơn rồi, đơn giản là vì Phong Dục không có ăn thức ăn Tất Nguyệt mang đến mà lại ăn thịt chim do nàng nướng.

"Nửa đêm canh ba, người phát bệnh thần kinh gì vậy hả?"

Phi Nhi thấy Phong Dục ăn được cũng không sai biệt lắm, nhớ tới bộ dáng điên cuồng cùng vẻ mặt như hung thần ác sát ban nãy, không khỏi hỏi tới.

"Phải rồi, chính là phát bệnh thần kinh, bỗng dưng không muốn ở lại tận hưởng hương vị ôn nhu, chạy đến nơi này tắm nước lạnh trong hồ đó mà."

Phong Dục mặt không đổi sắc nói.

"Vậ hương vị ôn nhu kia còn đang chờ ngươi đó, ngươi bây giờ đi vẫn còn kịp a."

Phi Nhi chua xót nói.

"Không cần không cần, mặc dù nơi này không có hương vị ôn nhu, bất quá lại có mỹ nhân cốc, khiến cho ta vui vẻ đến quên cả trời đất a."

Phong Dục cười hắc hắc nói.

"Tính ngươi thức thời."

Phi Nhi nói, khóe miệng không nhịn được vẽ ra một đường vòng cung.

Phong Dục ngồi xếp bằng trong căn phòng mà Tất Li an bài cho hắn. Sau khi từ bờ hồ trở về, hắn liền phát hiện Dạ Ma Công của hắn tựa hồ có dấu hiệu đột phá tới tầng thứ tám, chỉ là khi hắn tĩnh tâm lại, thì vẫn cảm giác được còn kém một chút.

Trời mưa lất phất, Phong Dục nhảy xuống giường, giật giật gân cốt, xem bộ còn phải mất thêm một ít thời gian nữa mới có thể đột phá.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu vàng từ dưới nền đất chui ra, nhảy lên vai Phong Dục.

"Tiểu Ảnh, ngươi lại chạy loạn đi đâu đó?" Phong Dục vươn tay đem Tiểu Ảnh bắt lại, nhiều ngày rồi không có gặp tiểu gia hỏa này, đại bộ phận thời gian đều vui đùa vào ngủ, đêm nay cũng không biết vì sao tinh thần lại chấn hưng.

Tiểu Ảnh ở trong lòng bàn tay Phong Dục bò qua bò lại hai vòng, sau đó miệng hé ra, không ngờ lại phun ra một mảnh võ màu tím bạc, tâm tình đặc ý khoe công.

Phong Dục cảm nhận một chút, liền phát hiện đây là một mảnh võ ma hạch ẩn chứa lõi hệ ma lực rất lớn, lõi hệ ma thú vốn hết sức thừa thớt, từ mảnh võ ma hạch này cho thấy, đây tuyệt đối là ma hạch của lõi hệ ma thú đỉnh cấp.

"Tiểu Ảnh, ông nội ngươi, lại chạy đến chỗ nào ăn vụng nữa hả?" Phong Dục cười mắng, tiểu gia hỏa này thật đúng là mang đến phiền toái cho hắn mà.

Tiểu Ảnh ủy khuất cúi đầu, dụng ý bảo cho hắn biết là ăn vụng trong mật thất dưới đất.

Phong Dục khẳng định rõ ràng là Tất Li đã cất kỹ rồi, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, thôi ăn thì ăn, dù sao hắn cũng sẽ không thừa nhận.

Ngày thứ hai, ba người Phong Dục cáo từ rời đi, vui vẻ nhất chính là Phi Nhi rồi, nha đầu kia dùng vài loại dược liệu không đáng đồng xu phỉ chế ra giải được, nhưng lại đòi được một đồng đồ có giá trị liên thành, đặc biệt là trướng Thiểm Điện Điều, thứ này có tiền cũng không mua được a.

"Phụ thân, sao người không khuyên bọn họ, bọn họ là muốn đến Tử Vong Tuyệt Địa a."

Tất Nguyệt nhìn bóng lưng ba người Phong Dục đi xa, lo lắng nhìn Tất Li nói.

"Cần khuyên thì ta cũng đã sớm khuyên rồi, bọn họ cũng không phải là người bình thường, bọn họ tự có ý định của mình, chúng ta đều là ngoại nhân không thể quản nhiều như vậy."

Tất Li nói, đối với tâm tư của nữ nhi hắn cũng thấy trong mắt, nhưng mà cũng lơ đãng cho qua, hai người tiếp xúc nhau không tới một ngày, do đó chút tâm tư ấy chừng qua vài ngày là phai nhạt thôi.

Lúc Tất Li về phủ, vẫn như trước đi xuống mật thất dưới đất, lúc hắn mở rương bảo khố được bảo vệ bởi tầng tầng cấm chế ra, không ngờ lại phát hiện một viên ma hạch của Thiểm Điện Điều trưởng thành đã không cánh mà bay, chỉ phát hiện trong rương còn một ít bột phấn ma hạch, dường như là bị vật gì nuốt vào bụng thì phải, không khỏi giận dữ.

Trong sa mạc mênh mông mịt mờ, cồn cát lan tràn từ đầu đến cuối như sóng biển, dưới nhiệt độ ánh nắng nóng cháy, đúng là khắp nơi tạo nên một tầng sương mù, làm cho cảnh sắc phía trước trở nên mờ hồ không rõ, giống như là hoa trong gương trắng trong nước vậy.

Cũng may thể chất ba người Phong Dục phi thường tốt, chút nhiệt độ cao đó cũng không có ảnh hưởng gì lớn tới họ. Phong Dục cùng Phi Nhi trên đường vừa đi vừa giỡn, Tạp Nhĩ thì vẫn như cũ giống hệt không khí theo sau người, chỉ là đôi lúc ngẫu nhiên nhìn hai người bọn họ đùa giỡn, trong lòng lại có chút âm áp không hiểu, thật sự là một loại cảm giác kỳ quái.

Đột nhiên, Phong Dục cùng Phi Nhi đồng thời đình chỉ đùa giỡn, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Chỉ thấy được ở cuối sa mạc đột nhiên xuất hiện một đỉnh núi thật lớn, đỉnh núi này thật sự là quá đồ sộ hùng vĩ rồi, ngay cả đại thụ trên đó so với đại thụ bình thường cũng lớn hơn tới mấy chục lần, thân cây chọc trời, nhìn mãi mà không thấy đỉnh.

Trên đỉnh núi có tới hơn mười con cự long dài hơn ngàn mét, đang nằm đó lười biếng phơi nắng dưới ánh mặt trời. Trong bầu trời còn có một vài cự long thân hình hơi nhỏ một chút đang chơi đùa rong đuổi, khi thì hóa thành hình người chớp động như mị ảnh, khi thì hóa thành bản thể dẫn động như thiên lôi thiểm điện.

"Đây..... đây là Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan....." vẻ mặt Phi Nhi khiếp sợ lắp bắp nói.

"Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan thì ra là có bộ dáng như thế, bất cứ cự long nào nếu mà đem đặt ra bây giờ, cũng đều có thể quét ngang cả Thần Phong đại lục rồi."

Phong Dực biết ảo cảnh trên sa mạc, hình ảnh trí nhớ từ ngàn vạn năm trước lưu tồn lại.

Đang lúc ba người thấy cảnh như mộng như ảo, thì ảo cảnh nọ đột nhiên đột biến, chỉ thấy được bầu trời trong nháy mắt trở nên đen nhánh, tầng mây trên cao cũng nhanh chóng dày đặc, tựa hồ như khắp trời đều đè ép xuống vậy. Ngay sau đó từ trong tầng mây bắn ra vạn đạo kim mang, nơi nào kim mang đi qua, vạn vật đều hồi phi yên diệt, ngay cả viễn cổ cự long cường đại như vậy không ngờ cũng không có bất cứ lực chống cự gì, đều bị từng đạo kim mang xuyên qua đầu, ngửa đầu lên mà chết đi trong rên rỉ. Mà trong nháy mắt băng sơn địa liệt, trời long đất lở, cả thế giới tựa hồ như hoàn toàn bị xoay ngược lại.

Ba người Phong Dực chứng kiến cảnh đất nâng lên cao, thì rất xúc động ý muốn chạy trốn hiện lên theo tiềm thức, trước mặt thiên uy, cho dù sinh vật có cường đại cách mấy đi nữa thì cũng vẫn nhỏ bé như thế.

Ảo ảnh trong nháy mắt liền bị yên diệt trong sương khói lượn lờ, phía trước lại trở thành sa mạc mênh mông như cũ.

"Thì ra Viễn Cổ Cự Long là bị tiêu diệt như vậy."

Thần trí Phi Nhi vẫn còn một chút chưa có quay về, một màn mới vừa thấy thật sự khiến kẻ khác quá chấn kinh rồi, chẳng lẽ đây chính là chân tướng Viễn Cổ Long tộc bị tiêu diệt sao?

"Cũng không nhất định là toàn bộ chân tướng." Phong Dực mở miệng nói.

"Tại sao?" Phi Nhi hỏi.

"Viễn Cổ Long Tộc hẳn là không thích cư trú ở đỉnh núi, xem chừng nơi này chỉ hơn trăm đầu cự long, số Viễn Cổ Cự Long còn lại bị hủy diệt như thế nào thì còn chưa biết được." Phong Dực nói.

"Đoán thôi cũng đoán ra được mà, chẳng lẽ diệt thế chi uy chi phát sinh ở một đỉnh núi thôi sao? Sợ là hình ảnh của cả Đồ Lan cũng không khác biệt gì lắm." Phi Nhi cãi lại nói.

"Có lẽ thế." Phong Dực nhún nhún vai, hẳn biết phán đoán của Phi Nhi mới là hợp lý nhất, chỉ bất quá không biết tại sao, chung quy vẫn cảm giác được không đơn giản như vậy.

Bỗng nhiên, một tia máu chợt lóe lên trong mắt Tập Nhĩ, trường cung trên vai lấy ra tay, giương cung kéo dây, lập tức hai đạo huyết mang bắn về phía một cồn cát.

Cồn cát tức khắc chấn động, đột nhiên lại mềm xuống, thật không ngờ, một cồn cát khi không lại biến thành vùng đất bằng phẳng.

Ba người trong nháy mắt tựa lưng vào nhau, cảnh giới nhìn ra bốn phía, chỉ là bốn phía ngoại trừ cát vàng ra thì rốt cuộc cũng không phát hiện ra động tĩnh nào cả.

"Là cái gì?" Phi Nhi nhẹ giọng hỏi.

"Không biết!" Tập Nhĩ đáp ngắn gọn, hẳn chỉ làm cảm giác được ở đó có điểm khác thường, nhiều năm qua bị đuổi giết liên tục đã huấn luyện cho hắn có trực giác đối với những gì dị thường chung quanh, đối với nguy hiểm có được năng lực cảm ứng bất đồng.

"Cẩn thận." Phong Dực quát to một tiếng, ba người cơ hồ trong lúc nhất thời bắn ra ngoài, chỉ thấy được ngay vị trí bọn họ đứng trên cát vàng khi nãy đột nhiên tạo thành một cái miệng rộng thật to cắn vào bọn họ.

"Thánh quang trùng kích." Phong Dực ở giữa không trung vùng pháp trượng lên, một chùm ánh sáng mãnh liệt đánh vào cái miệng lớn đó.

"Àm" một tiếng, cái miệng lớn này liền hóa thành đồng cát vàng rơi xuống.

Ba người Phong Dực nhìn nhau, cát thành tinh rồi à? Chẳng lẽ là ma pháp thổ hệ, nhưng căn bản không có nhận thấy bất cứ ma pháp gì dao động a.

Lúc này, khuôn mặt xinh xắn của Phi Nhi biến đổi, nói:

"Ta nghĩ ta biết đây là thứ gì rồi, lúc ta ở Dạ Xoa tộc có nghe người ta nói, đây là Sa Long, lấy sa mạc làm hình thể, cắn nuốt con mồi, không chết mà cũng không bị thương, sau khi đánh tan vẫn có thể ngưng tụ lại lần nữa."

"Không thể nào, trên đời này còn có loại quái vật như vậy ư?"

Phong Dực trong lòng kinh ngạc, vậy chẳng phải là vô địch rồi sao, trong lòng vẫn có chút không tin, hệ thống của thế giới này rất rõ ràng, cát làm như thế nào có thể tiến hành công kích, khẳng định là có sinh vật trong đó thao túng cát.

Đánh vài sóng công kích xuống, ba người Phong Dực cũng phát hiện, công kích của Sa Long này hết sức có hạn, đối với thực lực của bọn họ mà nói uy hiếp cũng không tính là lớn, chỉ là Sa Long này không làm gì được bọn họ, mà bọn họ cũng không làm gì được Sa Long.

Phong Dực đem ý nghĩ trong lòng nói một lần:

"Trước hết ta đi xem một chút coi là thứ gì tác quái, các người ở trên đây chờ."

"Người đi xem bằng cách nào?" Phi Nhi hỏi.

"Bị nó nuốt vào không phải là xong sao." Phong Dực cười nói.

"Như vậy hơi quá nguy hiểm, ta cùng với người cùng nhau đi xuống, Tập Nhĩ ở trên này chờ đi." Phi Nhi lo lắng nói.

"Ta cũng đi." Tập Nhĩ toát ra ba chữ trong miệng, ánh mắt kiên quyết.

"Nếu vậy thì, vậy cùng nhau xuống xem đi." Phong Dực cười nói, nếu như tình huống không ổn, không phải còn có quyền trục ma pháp Quần Độn sao? (Quần độn: độn thổ theo nhóm)

Mà đúng lúc này, miệng sa mạc lại mở to ra cắn bọn họ, ba người liếc nhìn nhau, liền để miệng sa mạc nuốt lấy.

Ba người họ chỉ cảm thấy như mình đang tiếng nhập vào một thông đạo tối đen như mực, vẫn rơi mãi xuống dưới.

"Chiếu Minh Thuật." ý niệm Phong Dực vừa động, liền có mấy quang cầu bao quanh thân mình.

Đây là một thông đạo bằng cát vàng, sâu không thấy đáy, chỉ thấy thông đạo bằng cát vàng này thỉnh thoảng lại vụn vụn, nhìn thật đúng là giống như cổ họng đang nhúc nhích vậy.

Đột nhiên, một trận hôi tanh từ bên dưới truyền đến, ba người Phong Dực bất ngờ phát hiện thông đạo vàng đột nhiên biến thành thịt màu đỏ sẫm, bọn họ không ngờ đã tiến nhập vào trong bụng con quái thú không biết tên,

"Huyết cấm!" Tập Nhĩ khẽ quát một tiếng, ba người nhất tề liền tràn ra một vòng huyết quang.

Mà đúng lúc này, bọn họ lại cảm giác được trong tầng thịt mềm mại nhúc nhích nọ, có một chất lỏng màu xanh thẫm đang hướng bọn họ lại.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Địa Tâm Phần Thiên Mãng

Chất lỏng màu xanh thẫm tưới lên phòng hộ cấm huyết của ba người, phát ra tiếng kêu xè xè.

Phong Dực đem quang cầu phóng ra mức lớn nhất, có thể thấy được căn bản của động vật chung quanh thân mình hoàn toàn bị tiêu hóa, rất rõ ràng, bọn họ bây giờ là đang ở trong dạ dày của Sa Long.

"Thúi quá, bị thúi chết mất thôi." Phi Nhi bịt mũi buồn bực nói.

Tập Nhĩ giương cung, khẽ quát một tiết:

"Diệt hồn tiễn."

Liền thấy một đạo huyết mang bay nghiêng về hướng cũ, ầm ầm một tiếng, thịt nát máu rơi điên cuồng tiết xuống, nổ tung thành một đại động rộng hơn một trượng, một cỗ khí nhiệt nóng bỏng từ bên ngoài tiến vào, còn có hỏa quang đỏ sẫm chớp động không ngừng.

Ba người đồng thời vọt xông ra ngoài, nhưng cảnh tượng chứng kiến trước mắt lại khiến cho bọn họ phải thất kinh.

Chỉ thấy được bây giờ họ đang đứng là ở bên trong một miệng núi lửa, phía dưới chính là nham thạch nóng chảy sôi trào khắp nơi, mà Sa Long nọ không ngờ lại là một con thiềm thừ cự đại đang chìm nửa người trong nham thạch nóng chảy đó, nó vẫn không nhúc nhích, toàn thân bên ngoài cứng rắn tựa như nham thạch, cái miệng thật lớn nằm tại vách hang màu đen trong huyết động dung nham tựa như nằm trong đó từ rất lâu vậy. (Thiềm thừ: Con cóc, ếch)

Ba người kinh hồn rơi xuống trên thân con thiềm thừ đó, nhưng lại phát hiện ra đại động bị diệt hồn tiền của Tập Nhĩ đánh mở không ngờ lại lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được mà khép lại, trong chớp mắt liền khôi phục lại như ban đầu.

Phong Dực lấy tay gõ gõ, cứng thật a.

"Tiểu Phong từ, Tập Nhĩ, các người nhìn kia." Lúc này, Phi Nhi đột nhiên kêu lên.

Phong Dực cùng Tập Nhĩ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong nham thạch nóng chảy đang khởi động, không ngờ còn phát hiện ra tám con đại thiềm thừ quý dị khác cũng đều đang bị vây trong nham thạch đó, miệng chúng cũng đều nằm tại vách hang, vẫn không nhúc nhích, giống hệt như một tòa điêu khắc. Nhưng mà bọn hắn đều biết, những con thiềm thừ đó đều là vật còn sống, nội tạng của chúng đều là do máu thịt hình thành, nhưng bề ngoài lại cứng rắn như đá, thật sự là khiến cho người ta ngạc nhiên, hơn nữa cả chín con hình thành một vòng tròn, hẳn là do người làm nên, có điều rốt cuộc là ai mà lại ngu B đến như vậy? (nguru B ý chỉ trâu bò ^.^)

Lúc này, Phong Dực đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất trọng yếu, dùng sức đánh vào đại động vừa mới khép lại không lâu một kích, liền có một cỗ lực phản chấn thật lớn truyền đến, khiến cho eo bàn tay của hắn phải sinh đau.

"Tại sao lại có thể như vậy, diệt hồn tiền của Tập Nhĩ không phải đánh nát nó rất dễ dàng sao?"

Phong Dực vẻ mặt đau khổ, không thể trở về đường cũ, vậy bọn họ làm thế nào mà đi ra ngoài đây hả?

Phi Nhi cùng Tập Nhĩ sắc mặt cũng biến đổi, trong huyết động dung nham này căn bản là không có cửa ra, chỉ sợ phải đi xuống dung nham mới tìm được, có điều bọn họ thân thể đều là thịt, nếu chạm phải dung nham, chỉ sợ đầu khớp xương ngay cả cận bã cũng không còn nữa.

"Tập Nhĩ, người thử lại xem." Phi Nhi nói.

Ba người bay lên trời, Tập Nhĩ lại bắn ra diệt hồn tiền, chỉ thấy tiếng kích của huyết mang nọ vang lên trên lưng thiềm thừ, hoa lửa văng ra tung tóe, nhưng mà ngay cả một dấu vết nhọt nhọt thôi cũng nhìn không thấy được.

"Xong hết rồi, chúng ta chẳng phải là bị vây ở chỗ này rồi sao." Phi Nhi buồn bực oa oa kêu lên.

"Sao không nói luôn chúng ta sẽ táng thân nơi đây luôn đi." Phong Dực cười khổ, chỉ chỉ vào nham thạch nóng chảy đang dâng lên nói.

Phi Nhi rút ra một chủy thủ hàn quang lập lòe, bỗng nhiên vung lên, chủy thủ hướng vách tường của động đâm một phát, nhưng mà tường động này lại có thể thừa nhận được độ nóng chảy của nham thạch, vậy độ cứng rắn của nó khỏi nói cũng biết, chủy thủ của Phi Nhi căn bản không thể cắm vào.

Rất nhanh, nham thạch nóng chảy liền dâng lên tới cổ thiềm thừ, mà ba người Phong Dực chỉ có thể giẫm lên đỉnh đầu nó, coi bộ chỗ này yên ổn cũng không được bao lâu rồi.

"Làm sao bây giờ?" Phi Nhi nhìn Phong Dực, có lẽ chính nàng cũng không biết, mỗi khi có vấn đề không giải quyết được, nàng đều theo tiềm thức mà ý lại hắn.

Phong Dực nhìn tường động cùng đỉnh cao chừng ba mét, sạch sẽ nhẵn nhụi không có lối ra nào, lại cứng rắn như thế, hẳn mặc dù có thể sử dụng Bích Hồ Công áp sát lên đỉnh, nhưng mà nếu tăng thêm sức nặng của Phi Nhi cùng Tập Nhĩ, chỉ sợ hẳn cũng không thể kiên trì được bao lâu, huống hồ, hắn cảm giác được nham thạch nóng chảy này chắc chắn sẽ tràn lên tới đỉnh.

Lúc này, nham thạch nóng chảy đó cơ hồ đã đến lòng bàn chân ba người, hai mắt Phong Dực đột nhiên sáng ngời cười nói: "

Các người kè sát người ta, đừng sợ."

"Đừng sợ, ta có thể không sợ sao? Cầm chế có cường thịnh trở lại đi nữa cũng không chống giữ được vài phút a."

Phi Nhi trong miệng mặc dù nói thế, nhưng hai tay lại gắt gao ôm chặt cánh tay Phong Dực.

Nham thạch nóng chảy sôi trào rốt cuộc cũng tràn lên, Phi Nhi cả kinh kêu một tiếng, cả sức nặng của thân mình đều đặt lên người Phong Dực, hai chân nhảy khỏi mặt đất.

Nhưng mà lúc này dị tượng xảy ra, nham thạch nóng chảy đột nhiên giống hệt như sợ hãi cái gì đó, tự động hướng bốn phía tản mát ra ngoài, nơi ba người đứng, không ngờ lại thành chỗ an toàn duy nhất.

"Tại sao lại như vậy?" Phi Nhi thấy được không có việc gì, ngạc nhiên kêu lên, Tập Nhĩ cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Phong Dực.

"Bồn thiếu gia thủy hòa không thấm, chỉ là nham thạch thôi, sợ cái gì."

Phong Dực cười hắc hắc nói, thẳng cho đến lúc vừa rồi hấn mới nhớ trong thân thể hấn có dung nhập tâm linh hồn hỏa, địa tâm linh hồn hỏa là chỉ bảo trong lửa, là lửa địa tâm được thổi luyện qua ngàn năm triệu năm mà sinh ra, là ngọn lửa có linh tính, vạn hỏa chi vương.

Rất nhanh, nham thạch nóng chảy đã rút lại không còn tới đỉnh đầu ba người, nhưng chung quanh ba người lại hình thành một khu vực trống.

Chỉ là, mặc dù ba người tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trong khoảng trống này lại không hề mang theo bất kỳ dưỡng khí nào cả, một lúc sau, vẫn sẽ ngạt thở mà chết như thường.

"Soạt" một tiếng, từ trong nham thạch nóng chảy phóng ra bóng dáng một đạo hỏa hồng không chút dấu hiệu quét ngang ba người Phong Dực.

Đồng tử Phong Dực co rút lại, bản thân hấn không lo một kích này, nhưng lại lo lắng đến Phi Nhi cùng Táp Nhĩ bên cạnh, Phong Dực chỉ kịp ném một quyền trực ma pháp Thạch Long Thuần ra.

Liền nghe âm một tiếng đi sau, Thạch Long Thuần nghiền nát. Mà trong hỏa nhiệt của nham thạch nóng chảy, có một vật ẩn hiện như rắn bò ra, đưa mắt nhìn chăm chăm vào họ.

"Địa Tâm Phần Thiên Mãng? Thật có thứ này sao?" Phi Nhi kinh hãi nói, nghe nói loại viễn cổ mãnh thú kinh khủng này sinh ra trong trung tâm của nham thạch nóng chảy, lấy nham thạch nóng làm thức ăn, thiêu đốt vạn vật.

Lúc này, Địa Tâm Phần Thiên Mãng phát động công kích sắc bén, nó tựa hồ như biết được lửa đối với ba người không có chút tác dụng, nên công kích đều là đuôi rắn đánh ra như roi vậy.

"Soạt, soạt, soạt!" Địa Tâm Phần Thiên Mãng điên cuồng công kích, tầng tầng cảm chế do ba người bày ra đều bị hấn kích phá, mà Phi Nhi cùng Táp Nhĩ bởi vì vị trí hoàn cảnh, căn bản không có cách nào phát ra công kích, tất cả đều nghẹn lại, tình huống nguy cấp vạn phần.

Cái đuôi của Địa Tâm Phần Thiên Mãng kích phá một đạo phòng hộ cuối cùng, thế như chẻ tre, hướng đầu Phong Dực đánh tới.

"Bốp" một tiếng, Phong Dực hai tay bảo vệ đầu, va chạm mạnh một chút, cánh tay đau đến muốn nứt ra.

Địa Tâm Phần Thiên mẫn hưng phấn lên, tiếp theo đó, giống như là đang nổi giận mà đánh vậy, toàn thân khắp nơi trên người Phong Dực ít nhất cũng bị trúng mười mấy phát, nếu không phải thể chất biến thái của hấn được địa tâm linh hồn hỏa cải tạo qua, chỉ sợ đã sớm xong rồi.

"Tiểu Phong tử, ngươi đừng quan bọn ta nữa." Phi Nhi nức nở nói, nàng biết, nếu không phải bởi vì muốn che chở cho bọn họ, Phong Dực làm sao bị động như thế, nhưng mà nếu hấn vừa rồi đi khỏi người họ, thì nàng cùng với Táp Nhĩ sẽ bị nham thạch nóng chảy nuốt diệt hết.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Cẩm Chế Thần Bí.

Phong Dực không nói, chỉ là thẳng thắn thừa nhận công kích của Địa Tâm Phần Thiên Nhãn, dùng hành động để tỏ vẻ, Phong Dực hấn tuyệt không có thói quen vứt bỏ đồng bạn.

Táp Nhĩ nhìn vết máu trên khóe miệng Phong Dực, trong lòng có một cỗ sôi trào mãnh liệt, hấn chưa từng nghĩ đến, người với người thật sự có sinh tử tương giao, thế giới vô tình trong mắt hấn vẫn như trước tồn tại tình người, may mắn chính là, trái tim của hấn vốn dĩ đang lạnh dần lại như băng, thì giờ đã gặp gỡ nó rồi.

Trường cung màu huyết hồng trong tay Táp Nhĩ, là được truyền từ một thợ săn ác danh động trời, cung tên là diệt thần, phối hợp với diệt thần tiễn kỳ cùng diệt thần tiễn, chỉ cần lấy tinh huyết toàn thân làm vật dẫn, sẽ có thể phát huy ra một loại chiến kỹ đồng vu quy tận.

Mũi tên đen sì đặt trên trường cung, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra trên mũi tên đen sì đó còn mang theo một tia ám hồng, tựa hồ như là nhan sắc được ngưng kết lại sau khi máu tươi khô cạn.

"Lấy máu của ta làm vật dẫn, thức tỉnh linh hồn ngủ say, hắc ám vô tận bao trùm quang minh vĩnh hằng....."

Thanh âm khàn khàn của Táp Nhĩ mỗi câu mỗi chữ đều ép không gian vang lên, khiến cho người ta tựa hồ như lâm vào hắc ám vô tận kinh khủng nhất thế giới.

"Táp Nhĩ, ngươi đang làm cái gì? Mau dừng tay lại." Phong Dực quay đầu lại lớn tiếng hét.

Mà ngay lúc này, Địa Tâm Phần Thiên Mãng thấy được có cơ hội, liền giống hệt như một mũi tên xuyên tim hướng lồng ngực Phong Dực lao tới.

"Tin tưởng ta." Phong Dực nhìn huyết đồng của Tập Nhĩ, thần nhiên nói, cũng không quay đầu lại.

Tâm thần Tập Nhĩ chấn động, một tiễn sắp bắn ra cũng đình chỉ lại, mũi tên rung động nọ không cam lòng mà phát ra một tiếng kêu to, sau đó trở lại bình tĩnh vô cùng. Lúc này, đuôi Địa tâm Phần Thiên Mãng mới hung hăng cắm vào ngực Phong Dực, trong nháy mắt, hai tay Phong Dực hệt như tia chớp mạo hiểm bắt lấy cái đuôi nóng như ngọn lửa đó.

"Tiểu Ảnh." Phong Dực ý niệm vừa động, một đạo kim quang từ trong người Phong Dực bắn ra, đứng trên đuôi Địa Tâm Phần Thiên Mãng, thanh âm răng rắc nhất thời vang lên.

Địa Tâm Phần Thiên Mãng gãy dựa kịch liệt, muốn vụt ra chui vào nham thạch nóng chảy, nhưng Phong Dực đã trúng chiêu nhiều như vậy, chính là để chờ giờ phút này, hợp lại sức lực toàn thân, ôm lấy cái đuôi nó không buông tay, hẳn biết, chỉ cần hắn kiên trì trong chốc lát, Tiểu Ảnh liền có thể cắn đứt tâm mạch của nó.

Tiểu Ảnh quả nhiên không hổ là mãnh thú so với Phệ Thiên Kiến Đế còn mạnh hơn, chỉ hai ba phát liền chui vào trong Địa Tâm Phần Thiên Mãng, suốt đoạn đường tàn phá từ bụng cho tới tâm mạch, đem cả trái tim của nó nuốt vào bụng, đã vậy ý vị còn chưa tận mà quay qua nuốt chửng những nội tạng khác. Địa Tâm Phần Thiên Mãng này đã sống hơn ngàn năm rồi, công kích cực mạnh của nó tự nhiên là lửa, cho dù là tam đại ma vương gặp phải nó cũng tuyệt không chiếm được chút chỗ tốt nào, nhưng mà nó vốn là hướng về địa tâm linh hồn hóa trên người Phong Dực mà tới, tất nhiên là biết lửa đối với hắn là vô dụng, mặc dù nó cũng đồng dạng cứng cỏi vô cùng, nhưng gặp phải thể chất do địa tâm linh hồn hóa cải tạo của Phong Dực, lại giằng co không lại, cuối cùng để cho một con Tiểu Ảnh chui vào trong cắn đứt tâm mạch mà chết.

Lúc Tiểu Ảnh truyền đến ý niệm báo thành công, Phong Dực cũng đem đuôi rắn ném cho Tập Nhĩ, một bên ngồi xuống, cũng may trên người còn có Âm Sát Tâm Ti giáp, nếu không hẳn cũng không dám mạo hiểm như vậy.

"Chết rồi ư?" Tập Nhĩ cả kinh nói.

"Nói nhảm, không chết ta sao có thể ngồi xuống." Phong Dực hữu khí vô lực nói, bị quất nhiều như vậy, toàn thân đau muốn chết, cũng may trong mi khiếu có hơi thở của Định Thần Châu phóng thích mới làm cho đau đớn giảm nhẹ đi nhiều.

"Chết là tốt rồi, bất quá nó tại sao mà chết? Đạo kim quang nọ là thứ gì?" Phi Nhi hỏi.

"Phù, đừng hỏi nữa, nói nữa một chút không khí cuối cùng cũng không còn." Phong Dực nói.

Mà ngay lúc này, ba người đột nhiên nhận thấy dung nham nóng chảy bắt đầu giảm xuống, rất nhanh liền giảm ngang với lòng bàn chân họ, mà Địa Tâm Phần Thiên Mãng cuối cùng cũng lộ ra toàn cảnh, đó là một đại mảng xà dài khoảng 10m, toàn thân đầy lân phiến cứng rắn màu đỏ ửng, bề ngoài cùng với những mảng xà khác không có gì khác nhau, không ngờ lại có thể sinh tồn trong nham thạch nóng chảy, thật sự là rất thần kỳ.

Thanh âm răng rắc lại vang lên, thi thể mảng xà dần dần lộ ra một cái động khẩu, sau đó động khẩu chậm rãi mở rộng ra, liền có thể nhìn thấy một cái miệng hai cang to đang nhanh chóng nuốt chửng thi thể mảng xà.

"Hoàng Kim kiến? Không đúng a, Hoàng Kim Kiến như thế nào lại lợi hại như vậy?" Phi Nhi kinh ngạc nói.

"Là Huyền Ảnh Ma Kiến." Tập Nhĩ mở miệng nói.

Ánh mắt Phi Nhi nhìn về phía Phong Dực có ý hỏi, Phong Dực gật đầu, nói: "Không sai, bất quá các người có thể đừng quan tâm con kiến này mà quan tâm ta nhiều một chút được không, ta bây giờ bị thương rất nặng a."

"Ta thấy người tinh thần còn rất tốt mà, một chút vấn đề cũng không có a." Phi Nhi ngồi xổm xuống bên cạnh thân thể hắn cười hi hi nói.

Phong Dực xắn tay áo lên, cánh tay liền lộ ra mấy vết bầm tím đen thui, nhìn thấy mà giật mình.

"Á, ta còn tưởng thân thể người thật sự là kim cương bất hoại chứ." trong mắt Phi Nhi lộ ra một tia đau đớn, móc ra một cái bình ngọc, đổ một ít dầu màu trắng sữa thoa lên người Phong Dực.

Một cỗ cảm giác thanh lương truyền đến, những vết bầm tím đen thui này có thể nhìn thấy được bằng mắt thường lấy tốc độ rất nhanh nhạt dần đi, quả thực chính là siêu cấp đặc hiệu dược.

Có điều Phong Dực lại không giống chỗ nào cảm giác cả, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh xắn của Phi Nhi, khoảng cách gần như thế không ngờ không tìm ra một dấu tý vết nào cả, tựa hồ vô cùng mịn màng, nếu sờ vào không biết.....

"Ây da." Cánh tay Phong Dực đau xót, chỉ thấy khuôn mặt xinh xắn của Phi Nhi đỏ bừng, hung tợn nhìn hắn liếc mắt một cái.

"Nham thạch nóng chảy rút cuộc cũng rút rồi, ở đó có một cái động khẩu." Tập Nhĩ nói.

Phong Dực đem Địa Tâm Phần Thiên Mãng cùng Tiểu Ảnh còn đang hăng say gặm gáp cùng tiến vào trong tầm giáp không gian, nói: "Xuống xem thử một chút."

Ba người nhảy xuống đáy, đưa đầu lộ ra ngoài động, cảm thấy một trận mê muội, nhưng vẫn nhìn thấy rõ được có một động sâu thật lớn bên dưới, nham thạch nóng chảy sôi trào đang chậm rãi trầm xuống, nhìn xa không thấy đỉnh, tựa hồ như có một tầng năng lượng bao trùm ở mặt trên.

Ba người đem đầu lúi về phía sau động, thì cảm giác mê muội mới biến mất.

"Là một loại cấm chế, phía trên động khẩu này được người ta bày ra một cấm chế cường đại, loại cấm chế này hẳn chính là khiến cho con người ta cảm thấy mê muội vô lực, không cách nào vận dụng bất kỳ năng lượng gì, cho dù trên đó là cửa ra, thì chúng ta căn bản cũng không có khí lực để bay ra

"Vậy tức là nói chúng ta không có cách nào ra ngoài ư?" Phong Dục cau mày.

"Trừ phi không cần tự mình di chuyển mà vẫn có thể bay lên được." Phi Nhi bất đắc dĩ nói, cũng biết đó là đang nằm mơ.

Phong Dục bước tới, ngẩng đầu nhìn chín con đại thiêm thú ở giữa không trung trong động nọ mà sợ run.

"Tiểu Phong tử, ngươi bây giờ còn có tâm tình đi nghiên cứu mấy thứ quý đồ vật đó hả, sao không mau nghĩ coi chúng ta làm thế nào để đi ra ngoài đi." Phi Nhi nói, hai tròng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đang suy tư của Phong Dục, tìm không nhìn được mảnh liệt đập mạnh hai cái, nếu thật không thể ra ngoài được thì phải làm gì bây giờ? Cùng hẳn chết cùng một chỗ hẳn cũng là một chuyện hạnh phúc nhỉ.

Phi Nhi bị ý nghĩ này của mình khiến cho hoảng sợ, hạnh phúc vì chết cùng một chỗ ư? Cảm tình của mình đối với hắn đã đến tình trạng này rồi sao? Vậy hắn thì sao đây? Hắn nghĩ như thế nào mình vẫn luôn luôn không đoán ra được.

"Có cái gì để nghĩ chứ, muốn đi ra không phải quá dễ dàng sao?" Phong Dục bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Sao Trời Bị Đứng

Nếu như nơi này thật sự là Tử Vong Tuyệt Địa, vậy vị cao nhân ấy thật có khả năng thông thiên có thể các tạo ra một tiểu thế giới phương viên năm mươi dặm? Không phải năm trăm mét, mà là năm mươi dặm, Phong Dục rất hoài nghi, cho dù là cửu cấp Thiên Thần hoặc Thiên Ma mười tám cánh cũng không thể có năng lượng giống như vậy a. (1 dặm = 500mét, 50 dặm = 25000m = 25km)

"Vậy mộ Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan tại sao lại không có ở chỗ này?" Lúc này, Tạp Nhĩ ngữ xuất kinh nhân nói.

"Nếu nơi này quả thực là Tử Vong Tuyệt Địa, thì ta cảm giác được khả năng không phải rất lớn, năm mươi dặm địa giới này được một cao nhân ngăn cách ra, cho dù là mộ Viễn Cổ Long tộc ở chỗ này đi nữa thì cũng không đại biểu rằng không bị người ta nhanh chân giành trước."

Phong Dục nhún nhún vai, cau mày suy tư trong chốc lát, rồi lại nói tiếp:

"Cấm chế cách ly này không giống bụng của con cóc trong huyết động dung nham, có thể đi ra ngoài, nhưng không trở vào được, bằng không cường độ của cấm chế cũng không yếu như thế, cương thi bên ngoài rất cuộc vì cái gì mà không vào được?"

"Tiểu phong tử, ngươi nói rất có lý, ta thấy không bằng chúng ta trước tiên đi chung quanh nơi này xem thử, đợi buổi tối lúc lấy lại tinh thần rồi, ta tính toán thử xem vị trí của chúng ta bây giờ là ở phương vị nào." Phi Nhi nói.

Đế quốc Thanh Long, đế đô Thanh Long thành.

Thời tiết đã là cuối mùa thu, không khí sáng sớm mang theo hàn khí dày đặc, bãi cỏ xanh biếc trong hoàng cung lúc này đã khô vàng lại, được bao trùm bởi một tầng sương lạnh tuyết trắng.

Lăng Sương Phổ Lạp Đức khép lại trang cuối cùng, đứng dậy bước tới phía cửa sổ, nhìn cảnh trí hết sức tiêu điều ngoài hàng rào, nhẹ nhàng thở dài, nằng nặc trở về chỗ cũ, lúc này đã là cuối mùa thu, thời gian trôi qua quá nhanh rồi.

"Bây giờ ngươi đang ở nơi nào đây? Trường Kiếm Âu Ca Diệc hay là mỹ nữ vờn quanh....." Lăng Sương lâm bẩm nói, tạm tựa hồ có chút lạnh lẽo, giống như khí trời hôm nay vậy.

Đế quốc Thanh Long dưới sự thống trị của nàng gọn gàng ngăn nắp, so với trước đây càng thêm phồn hoa, rất nhiều hạng quốc sách xuất ra từ tay nàng được dân chúng khen ngợi, nhưng mà, thân phận nhiếp chính của trưởng công chúa nàng cuối cùng vẫn lòi ra tiếng vào không ngừng, hơn nữa mấy vị trưởng lão ăn không ngồi rồi chờ chết của hoàng tộc mỗi ngày cứ ở trước mặt nàng đề nghị nàng thành thân, kể cả các đại thần cũng nghị luận rất nhiều về việc này, mà mấy tháng qua, đế quốc Thiên Lang, đế quốc Kim Ưng, liên hợp vương quốc Tạp Kỳ Lạp, còn có mấy vương quốc có thể lực trọng đại đều phái người đến thay vương tử của họ cầu hôn.

"Hôn nhân của ta là do ta tự chọn, ai cũng đừng hòng miễn cưỡng."

Lăng Sương nhẹ giọng hừ nói, kỳ thật nàng bây giờ trên thực tế là người cầm quyền của đế quốc Thanh Long, nên cũng không ai dám miễn cưỡng nàng.

Đột nhiên, đôi lông mi thanh tú của Lăng Sương nhích nhẹ, thân nhiên lên tiếng: "Tây Mông, vào đi."

Một bóng dáng quý mị xuất hiện đằng sau Lăng Sương, là một thanh niên anh tuấn, ánh mắt hết sức lạnh lùng, mục quang sắc bén như chim.

"Trưởng công chúa điện hạ, không tra được bất cứ tin tức gì về Phong Dục, nếu như không phải đã chết, thì nhất định là đang cải trang." Tây Mông nói.

Trong đôi mắt đẹp của Lăng Sương chợt hiện một tia mắt mát, nàng cảm giác được bản thân từ đầu đến cuối vẫn không có hiểu rõ được hắn, không biết hắn từ đâu đến, bây giờ cũng không biết hắn đi về đâu, sau này có gặp lại hay không cũng không biết được.

"Trưởng công chúa điện hạ....." Tây Mông kêu lên, ánh mắt có chút do dự, tựa hồ có chuyện gì đó muốn nói mà cũng không biết nên nói như thế nào.

"Có chuyện gì nói đi." Lăng Sương nói.

"Việc này bản thuộc hạ không nên lắm miệng, nhưng mà..... thuộc hạ vẫn phải nói, điện hạ có phải nên suy nghĩ một chút chuyện đính hôn không, đế quốc Thiên Lang cùng đế quốc Kim Ưng gần đây đang ở khắp nơi xâm thực đế quốc Thanh Long chúng ta, trở ngại sự phát triển của đế quốc, thuộc hạ cảm giác được liệu có nên cùng một vị vương tử của đế quốc nào đó đính hôn trước, giảm bớt một chút áp lực, rồi tiến hành phản kích lại." Tây Mông nói.

Thân thể mềm mại của Lăng Sương cứng đờ, nếu là người khác hẳn là không dám nói với nàng như thế, nhưng mà Tây Mông là rường cột mà phụ hoàng chọn, từ nhỏ hai người đã nhận thức nhau, nàng biết hắn là vì muốn tốt cho nàng. Kỳ thực ý kiến của hắn cũng là biện pháp có lợi trước mắt đối với đế quốc Thanh Long, lấy hôn nhân làm lợi kiếm để kiếm chế hai đại đế quốc, hơn nữa chỉ là đính hôn trên danh nghĩa, nói như thế nào đi nữa thì cũng là một cuộc sinh ý buôn bán không tồi, nhưng mà.....

"Điện hạ có phải là vì nam nhân gọi là Phong Dục kia không?" Tây Mông hỏi.

"Lớn mật, nhớ kỹ thân phận của chính ngươi." Ánh mắt Lăng Sương biến đổi, hệt như dao bén nhìn chăm chăm vào Tây Mông, nổi giận nói.

Tây Mông cúi đầu, một lúc lâu mới mở miệng:

"Điện hạ, nếu đã tâm của ngươi lớn như vậy, có vài thứ nhất định phải bỏ qua, để uy tín của ngươi đạt tới độ cao nhất định, có vài thứ cũng chính là chuyện thuận lý thành chương, hơn nữa thuộc hạ biết, ngươi còn có được một chỉ lực lượng thần bí do lão bệ hạ lưu lại, nếu chờ hắn lớn lên đủ lông đủ cánh rồi....."

Lăng Sương vung tay lên, một con hỏa long trong nháy mắt gào thét bay kích vào ngực Tây Mông, khiến cho ngực hắn cháy đen thành một mảnh, khiến trách nói: "Đại nghịch bất đạo, biến đi!"

"Vâng, Trưởng công chúa điện hạ." Mặt Tây Mông không chút thay đổi nào lui ra ngoài, tựa hồ như da thịt bị đốt trụi đối với hắn hoàn toàn không ảnh hưởng nửa điểm vậy.

Lăng Sương về mặt âm tình bất định, không sai, nàng là một nữ nhân có dã tâm, giữa thân tình và quyền lực, lựa chọn của nàng vẫn như cũ rất mơ hồ, đứng phía sau cầm quyền cùng công khai cầm quyền, mặc dù đều là cầm quyền, nhưng vấn đề danh phận một người đối với cả đế quốc Thanh Long mà nói chính là chuyện lớn. Có lẽ bây giờ có rất nhiều người mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng một khi nàng công khai xưng đế, tuyệt đối sẽ dẫn đến chấn động thật lớn.

Nàng vẫn như cũ không chú ý, ở tại một góc thư phòng, một bóng đen đang nhìn nàng, sát khí trong ánh mắt lại càng dày đặc hơn không ít.

Bóng đêm rất đẹp, tinh thần như mũi khoan, gió mát thổi nhẹ nhẹ, xung quanh là tiếng côn trùng kêu riu rít, làm cho ban đêm tĩnh lặng càng náo nhiệt thêm không ít.

Phi Nhi kinh ngạc nhìn bầu trời đêm, về mặt quái dị, giống như là bị thạch hóa vậy, nghĩ mãi không ra, tại sao lại có thể như vậy chứ?

"Nha đầu, rốt cuộc bị làm sao vậy? Ngươi nói chuyện đi chứ, cho dù ngươi cho chúng ta biết bây giờ mình đang ở chân trời góc biển, ta cũng sẽ không kinh ngạc quá đâu."

Phong Dục vỗ bả vai Phi Nhi cau mày hỏi, mặc dù Phi Nhi chưa nói, nhưng mà hắn phỏng chừng tình huống cũng không quá tốt.

Phi Nhi lấy lại tinh thần, hé ra khuôn mặt xinh xắn nói:

"Là chân trời góc biển được thì tốt, mấu chốt là ta cũng không biết chúng ta bây giờ là đang ở địa phương nào.

"Không biết thì không biết, việc chi phải giống như chết chồng vậy, thoải mái như ta không phải tốt sao." Phong Dực cười nói.

"Đừng có ba hoa, ý tứ của ta ngươi còn không biết sao, ý ta nói là sao trên bầu trời đã bị đứng rồi, cho dù ngươi có nhìn nó một trăm năm đi nữa thì cũng giống hệt như vậy." Phi Nhi nói. (Định cách: Đứng hình, hình ảnh ngừng lại.)

"Bị đứng? Tức là sao? Ngôi sao đương nhiên là cố định, chỉ là chúng ta đang ở tình cầu thời ngược lại mà thôi." Phong Dực hoàn toàn thất vọng.

"Ngươi đang nói chuyện quái gì vậy, ý ta là sao trên trời hôm nay căn bản không phải là ngôi sao chính thức, cho nên ta làm sao mà tính ra được chúng ta đang nằm ở phương vị nào hả." Phi Nhi hét lớn.

"Không có khả năng." Phong Dực cùng Tập Nhĩ đồng thời nói.

"Tin không tùy các ngươi, tỷ đi ngủ, đừng có ầm ĩ." Phi Nhi thở hắt hắt đi vào lều vải của mình.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Linh Thể Quỷ Di.

Phong Dực cùng Tập Nhĩ hai người nhìn nhau, không phải ngôi sao chính thức, vậy chẳng lẽ là nhân tạo? Đừng nói cũng là hiệu quả tạo thành bởi cảm chế thần kỳ này chứ?

Phong Dực ngồi xếp bằng trong lều vải của mình, "nhìn" Định Thần Châu đang xoay tròn giữa mi khiêu, U Minh Tà Nhận vẫn ở trong đó, trước kia nó cảm ứng được ý thức của Phong Dực nhìn trộm thì còn có thể phát ra rung động khinh thường khiêu khích, mà bây giờ thì nó lại coi như không nhìn thấy, mặc kệ Phong Dực. Hắn đến tất nhiên là muốn dò xét bên trong Định Thần Châu, xem thử coi có thể đạt được thêm tin tức nào hay không, nhưng rồi lại không dám mạo hiểm tiến vào, tình cảnh nguy hiểm của lần đầu tiên đem ý thức dò xét vẫn còn nằm ngay trong mắt.

"Vù vù" một tiếng, U Minh Tà Nhận vẫn đang an tĩnh trong đó đột nhiên rung một tiếng, mà Phong Dực cơ hồ cùng nhất thời cảm giác được có vật gì đó đang nhìn trộm mình.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, giống hệt như một con báo chui ra khỏi lều vải, liền thấy được hai điểm ánh sáng âm u màu xanh chột lóc rồi chạy, Phong Dực trong lòng căng thẳng, thần hình hệt như tia chớp bắn đi.

Tốc độ đối phương cực nhanh, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng nữa. Phong Dực đuổi theo một đoạn rồi không truy nữa, dừng lại lộ ra ánh mắt suy tư, thần ảnh kia, tựa hồ không phải là động vật như hắn suy nghĩ, mà là một bóng người.

"Nơi này có người ư?" Phong Dực khẽ nhích lông mày, trở lại bãi cỏ, lúc này, hắn lại chứng kiến ngọn đèn yếu ớt phát sáng trong lều vải của Phi Nhi.

Đột nhiên hắn trong lòng vừa động, ánh mắt có chút quái dị.

"Nha đầu." Phong Dực xốc lều vải lên, liền thấy được mái tóc dài của Phi Nhi xõa xuống, đưa lưng về phía hắn thay y phục, bờ vai trắng mượt dưới ngọn đèn ma pháp yếu ớt có vẻ đặc biệt mê người.

"Á..... ngươi muốn làm gì?" Phi Nhi hét lớn một tiếng, hai tay ôm ngực.

"Ta....." Ánh mắt Phong Dực chột lóc, nắm tay theo xu thế đánh úp lên lưng Phi Nhi.

Phi Nhi chợt kéo một cái thắt lưng quý dị, trường bào mặc lên bó sát người, cả lều vải tứ phân ngũ liệt.

Mà lúc này, Tập Nhĩ cũng từ trong lều vải vọt ra, chỉ nghe Phi Nhi phẫn nộ nói: "Ngươi đồ mặt người dạ thú, ta nhìn lầm ngươi rồi."

Tập Nhĩ trong lòng cả kinh, chẳng lẽ Phong Dực muốn dùng sức mạnh với Phi Nhi? Nhưng hắn lập tức phủ nhận đi cái ý niệm này trong đầu, mấy ngày này cùng bọn họ ở chung một chỗ, hắn sao lại không biết Phi Nhi đối với Phong Dực có tình cảm không bình thường, hơn nữa Phong Dực tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này, một người cho dù chết cũng phải bảo vệ đồng bạn thì làm sao có thể làm ra chuyện này chứ? Thật sự là quá buồn cười rồi, chỉ là lấy tình cảm của Phi Nhi đối với Phong Dực, nằng làm sao lại nói xấu chuyện của hắn.

"Đừng đóng kịch nữa, người rút cuộc là ai?" Phong Dực lạnh lùng nói.

"Tập Nhi, hẳn là một tên cầm thú, người đừng bị hắn gạt." Âm thanh Phi Nhi kêu lên.

Tập Nhi không nói một lời nào gỡ xuống diệt thần cung trong tay, một thanh diệt hồn tiễn huyết sắc ngưng tụ, hướng mũi tên nhắm vào ngực Phong Dực, ngay lúc Phi Nhi lộ ra nụ cười đắc ý, thì tay cầm cung của hắn đột nhiên chuyển hướng, nhanh như tia chớp bắn về phía Phi Nhi.

Diệt hồn tiễn xuyên thấu thân thể Phi Nhi, ầm một tiếng nổ tung lên, Phi Nhi phát ra một tiếng thét chói tai, thân thể liền hóa thành một đoàn ánh sáng âm u màu xanh hướng bốn phía bay đi.

Mà lúc này, một bóng đen bắn nhanh tới, nhưng lại đứng là Phi Nhi đã biến mất, sắc mặt nàng khản trương, đầu tóc vẫn còn ướt.

"Tiểu Phong tử, xảy ra chuyện gì?" Phi Nhi vội vàng hỏi.

Ánh mắt Tập Nhi vẫn như cũ có chút đề phòng, nhưng mà thấy được Phong Dực lộ ra tươi cười liền biết Phi Nhi trước mắt hẳn là Phi Nhi hàng thật giá thật rồi.

"Ngồi xuống chậm rãi nói, đêm nay tựa hồ có vẻ dài thật, chán quá." Phong Dực nói, địa phương này thật sự càng lúc càng thần bí rồi.

Nguyên lai Phi Nhi cảm giác được toàn thân dính dính, nàng lại là người thích sạch sẽ, cho nên đi tới hồ nước mình tắm rửa ban ngày mà tắm. Trong lúc đang tắm vui vẻ, đột nhiên cảm giác được bên phía Phong Dực xảy ra chuyện, liền vội vã mặc quần áo trở về.

Phong Dực cũng đem sự tình trải qua nói lại một lần, hắn sờ dĩ có thể phân biệt được Phi Nhi kia là giả, là bởi vì hắn cùng Phi Nhi chính thức đã ký kết huyết minh khế ước, giữa hai người có được cảm ứng nhất định, huống hồ, hai người ở chung rất lâu, đối với tính cách song phương cũng một ít ngửi khi nói chuyện cũng hết sức hiểu rõ, cho nên liền dễ dàng phán đoán ra thật giả.

"Thật có chuyện quỷ dị như thế? Theo lời người nói, thứ đó không giống như người, liệu có phải là âm linh hay không?" Phi Nhi cau mày lại, chuyện ma quái như thế khiến nàng trong lòng có chút sợ hãi.

"Khả năng không lớn, bởi vì hoàn toàn không cảm giác được âm khí." Phong Dực nói, Tập Nhi ở một bên cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Vậy đem hết tất cả tình huống kết luận lại, chúng ta có thể biết, thứ nhất, đối phương không phải là thân thể có máu có thịt, thứ hai, đối phương có được trí tuệ cực cao, thứ ba, đối phương không chỉ có một mình." Phi Nhi tại trong khoảng thời gian ngắn đưa ra ba điểm kết luận trọng yếu.

"Không sai." Phong Dực gật đầu.

Ba người cũng không quay về lều vải của mình, mà ngồi vây quanh một chỗ, thẳng cho đến hừng đông.

Ăn uống no nê, ba người bắt đầu đi tìm những địa phương hôm qua không có đến, xem thử một chút coi có tìm được dấu vết gì không.

Trong phương viên năm mươi dặm, có núi có nước có rừng rậm, có trùng có chim có hóa lá cây cỏ, lại còn có một vài dã thú, bắt quả lại không có phát hiện ra bất cứ dấu vết con người nào cả.

Phong Dực dừng cước bộ lại bên một dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống đưa hai tay nhúng nước rửa mặt, Tập Nhi cùng Phi Nhi cũng ngừng lại.

"Vù vù", U Minh Tà Nhận trong Định Thần Châu ở miếu phía Phong Dực lại rung động một chút, hắn cúi đầu, đột nhiên tay nhanh như chớp tung ra một chao xuống khe suối, một con cóc lớn liền bị chụp vào trong tay, mà hắn cùng với Phi Nhi rất có ấn ý, trong nháy mắt liền bỏ xuống cầm chế kè tiếp.

Hai đồng tử đen nhánh của Phong Dực cùng đối mặt với con cóc, cười một chút, nói:

"Người tốt nhất là nói cho chúng ta biết, người là thứ gì, nếu không thiếu gia sẽ có biện pháp khiến cho người khổ sở."

"Ôp Ôp....." Con cóc tựa hồ như căn bản không hiểu Phong Dực nói cái gì, chỉ ở đó kêu ôp ôp lên.

"Tiểu Phong tử, người xác định nó nghe hiểu được người nói chứ?" Phi Nhi vẻ mặt quái dị hỏi.

"Nó nghe không hiểu, nhưng linh hồn bên trong nó nghe hiểu." Phong Dực vừa nói vừa lấy ra một cây ngân châm, lúc trước hắn thực hành giải phẫu, mổ cóc cũng không ít.

Phong Dực đâm một châm từ trung ương đại não của con cóc xuống, liền thấy con cóc này gãy dựa, sau đó một bóng dáng âm u màu xanh bốc lên, nhanh như tia chớp phá tan cầm chế Phi Nhi bày ra, đang lúc tưởng rằng có thể chạy trốn, thân hình của nó nhất thời bị kiềm hãm, đứng là bộ dáng của một hài đồng.

"Đi, thật đúng là linh thể a, cầm chế đối với nó là vô dụng, rút cuộc cũng phải dùng tới cầm linh trận." Phong Dực vừa nói vừa đến gần, linh thể không có âm khí từ Lăng Tuyệt ra, trên đời này không ngờ còn có.

"Người đến tột cùng là thứ gì? Bây giờ có thể nói rồi chứ." Phong Dực cười hỏi.

Linh thể của hài đồng này lại nhấp nháy hai tròng mắt ngây thơ, sợ hãi run rẩy.

"Thật đúng là đang sợ a, giả bộ cũng có thể được đến như vậy, tối hôm qua còn nghĩ ra chiêu giá họa, sao hôm nay lại thành ngây thơ hồn nhiên rồi?" Phong Dực căn bản không tin, nghĩ thử xem nên làm như thế nào để bức cung.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Sơ Thất Thất

"Để ta thử xem" Tập Nhĩ đi tới, đồng tử màu đỏ tà ác âm lãnh khiến cho người khác phải sợ run lên.

Phong Dực nhú mày, đi ra cùng Phi Nhi đứng chung một chỗ, đối với ánh mắt biểu lộ cừ hận của Tập Nhĩ cảm giác được kinh hãi, bất quá nghĩ tới thân phận huyết tinh linh của hắn trong lòng lại nổi lên một tia đồng tình, một huyết tinh linh vừa mới sinh ra liền bị phán phải chết, hắn làm như thế nào mà sống sót đây? Rồi lại làm như thế nào mà chạy trốn trong đuôi giết mà sống đến bây giờ? Trong lòng có nhiều cừ hận cũng không có quá đáng.

"Tà linh huyết thứ." Tập Nhĩ trầm thấp quát, những sợi chỉ máu chỉ chít bắn ra khỏi ngón tay, không chút trở ngại xuyên thấu linh thể hài đồng.

Linh thể thét một tiếng chói tai, cả người run rẩy không ngừng.

"Cầu..... cầu các người..... thả ta....." Thanh âm non nớt của linh thể run rẩy, nếu như có thể khóc, sợ rằng nó đã sớm khóc sụt sùi rồi.

"Trái lại nói thật đi, người, hắn là các người mới đúng, đến tội cùng là thứ gì? Tại sao lại muốn tập kích chúng ta?" Phong Dực đứng một bên thân nhiên nói.

"Ta..... chúng ta không có ác ý, tối qua nhị tỷ chỉ muốn trêu chọc các người chút thôi, mà ta đi theo các người là bởi vì tò mò." Linh thể cảm giác được thống khổ giảm bớt một ít, vội vàng đáp.

Nhị tỷ? Chẳng lẽ vẫn còn những linh thể khác ở chỗ này? Hắn tiếp tục hỏi: "Người còn chưa trả lời vấn đề thứ nhất của ta, các người đến tội cùng là gì? Âm linh?"

"Ta không biết, lúc ta biết chuyện thì đã như vậy." Linh thể nói.

"Vậy trừ người cùng nhị tỷ ra, còn có ai khác nữa? Các người sống ở chỗ nào?" Phong Dực hỏi.

Linh thể chỉ liếc mành lác đầu, cái gì cũng không nói.

Phong Dực đánh một cái ánh mắt cho Tập Nhĩ, liền thấy chỉ máu trong tay Tập Nhĩ sáng ngời, khiến cho linh thể nhất thời thống khổ kêu to, hơn nữa tiếng kêu tựa hồ càng ngày càng suy yếu.

"Phong Dực, nếu tiếp tục nữa linh thể này sẽ tiêu tán."

Tập Nhĩ hướng Phong Dực nói, hắn đối với tà linh huyết thứ của mình rất là tự tin, nguyên bản ý định là vì để đối phó với một người, là người cha đã hại hai mẹ con hắn, đã làm rất nhiều thí nghiệm, chưa từng có ai có thể trụ được trước thống khổ đó, nhưng không nghĩ tới linh thể này lại đến chết cũng không chịu đem đồng bọn hắn nói ra, điều này thật khiến cho hắn bội phục trong lòng, loại cảm tình này hắn vẫn hướng tới mà không thể có được.

"Dừng lại đi." Phong Dực nói, kỳ thật ngẫm lại chuyện tối qua đích xác có quá nhiều mưu hại chính thức trong đó, chẳng lẽ thật sự chỉ là đùa giỡn thôi sao?

Tay Tập Nhĩ vung nhẹ, chỉ máu chỉ chít nọ cũng thu hồi lại vào trong tay, nhìn không ra chút dấu vết nào cả.

Linh thể hoảng sợ nhìn ba người Phong Dực, thoát nhìn ừ rừ rất nhiều.

Mà lúc này, U Minh Tà Nhận trong Định Thần Châu của Phong Dực lại rung động nhẹ nhẹ nữa, cảm giác trong nháy mắt nhạy cảm hẳn lên, quay đầu lại quát khê: "Ra đi, biết các người tới rồi."

Mấy đạo ánh sáng cách ba người Phong Dực không xa xuất hiện, đi đầu là một thiếu nữ tuyệt sắc mặc bộ đồ hoa sen hồng nhạt, trong ánh mắt trong suốt mang theo một tia kinh ngạc, thân thể của nàng dần thực thể hóa, rất hiển nhiên, nàng vẫn như cũ là linh thể. Mà phía sau thiếu nữ này là mười mấy

thiếu niên thiếu nữ khác, trong đó có một thiếu nữ lam y đứng sau thiếu nữ mặc váy hoa sen, trong ánh mắt nhìn về phía 3 người Phong Dực mang theo phần nộ cùng cứu hận.

Phong Dực trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà trên mặt vẫn bất động thanh sắc. Bằng vào cảm giác của hắn vốn dĩ không có cách nào phát hiện ra sự tồn tại của họ, nhưng lần đầu tiên U Minh Tà Nhận rung động khiến cho độ nhạy cảm lục quan của hắn tăng lên nhiều, xem ra là nó trợ giúp cho hắn.

"Ba vị khách quý bớt giận, tiểu đệ tiểu muội của ta không hiểu chuyện, nhờ kinh nhiều quý vị mong quý vị thứ lỗi cho, có thể đem tiểu đệ này của ta thả ra không, sau đó đến Tế Trang ngồi một chút." Thiếu nữ hoa sen ưu nhã nói.

Ba người Phong Dực trao đổi một cái ánh mắt, gật đầu đồng ý.

Trên đường đi, Phong Dực biết được thiếu nữ váy hoa sen tên là Sơ Thất Thất, mà thiếu nữ lam y kia là đại muội của nàng, tên là Sơ Oánh Oánh, cũng chính là linh thể tối hôm qua trên chóc Phong Dực bị Tạt Nhi dùng diệt hồn tiễn bắn bạo, còn các thiếu nam thiếu nữ còn lại cũng không có tên chữ, bình thường cứ dựa theo bối phận mà xưng hô, ví dụ như nhị tỷ, thất tỷ, thập tam muội..... Lúc Phong Dực hỏi tại sao chỉ có hai nàng là có tên, thì Sơ Thất Thất chỉ cười mà không đáp.

Không lâu sau, Sơ Thất Thất cùng chúng linh thể đem Phong Dực đưa đến một bãi cỏ tràn đầy tiên hoa, sau đó hai tay vẽ một vòng tròn, con ngươi âm u màu xanh bắn ra hai đạo ánh sáng xuyên qua vòng tròn, liền thấy được cảnh tượng đột biến, một tòa trang viên cực kỳ trang nhã liền xuất hiện trước mắt ba người Phong Dực, bên ngoài trang viên này có dòng suối nhỏ chảy quanh, trên khe chính là bảo thạch đủ màu sắc cùng với cực phẩm ma tinh thạch, Phong Dực thậm chí còn nhìn thấy trong đó có vài khối thái hồng ma tinh có giá trị liên thành, hắn có chút phân biệt không rõ lắm đây là ảo giác hay là chân thật.

"Ba vị khách quý, mời ngồi." Sơ Thất Thất mỉm cười nói, dẫn đầu đi vào trong.

Vào trang viên, đó là một cổ thụ thật lớn, cổ thụ này đường kính chừng hơn mười mét, căn bản là nhìn không thấy đỉnh, không khỏi khiến cho ba người nhớ tới đại thụ trên đỉnh núi trong ảo cảnh ở sa mạc.

"Đây là Thiên Diễn Cổ Thụ, trên đời này sợ rằng chỉ còn lại một cây cuối cùng này thôi." Sơ Thất Thất nói.

Lúc này, Phi Nhi có chút tò mò, vươn tay muốn chạm nó.

"Đừng chạm." Sơ Thất Thất vội vàng kêu lên, nhưng mà không còn kịp nữa, Phi Nhi đã đụng vào, chỉ thấy chỗ đụng vào cổ thụ chợt có lục quang lóe lên, nhưng không có bất cứ chuyện gì phát sinh cả.

Sơ Thất Thất kinh ngạc nhìn Phi Nhi, trong lúc nhất thời giật mình đứng tại chỗ, hai tròng mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng.

Phi Nhi có chút khó hiểu hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Không, không có, chỉ là Thiên Diễn Cổ Thụ không thể bị chạm, một khi chạm đến sẽ bị thiên thần chi lực khổng lồ phản chấn, nhưng mà không ngờ người lại không có việc gì, cho nên khiến cho ta có chút kỳ quái." Sơ Thất Thất lấy lại tinh thần rồi nói.

Phong Dực nhìn Sơ Thất Thất, ánh mắt chợt lóe, nữ nhân này khẳng định cũng không có nói thật, hắn mở miệng nói: "Ta có thể thử một lần không?"

"Người? Ta khuyên người đừng nên thử, thân thể người mặc dù coi ra rất rắn chắc, nhưng chịu không nổi lực phản chấn đâu." Sơ Thất Thất nói.

"Đại tỷ, để hắn thử một lần xem, hắn tự tin như vậy nhất định có thể." Lúc này, Sơ Oánh Oánh nói, hiển nhiên là đối với chuyện hôm qua vẫn còn ghi hận trong lòng, muốn báo thù một tiền đó đây.

Sơ Thất Thất trừng mắt nhìn Sơ Oánh Oánh liếc một cái, trầm ngâm một chút, đột nhiên ngọc thủ duỗi ra, xuất hiện một viên ngọc màu trắng, nói: "Người đã muốn thử một lần, vậy cầm cái này đi, chỉ cần người không dụng lực, hẳn là có thể bảo đảm người không bị hại."

"Đại tỷ! Người..... đó là....." Sơ Oánh Oánh kinh hô, câu nói kế tiếp sắp nói ra lại bị Sơ Thất Thất liếc mắt nhìn một cái khiến nghẹn trở về.

"Như thế thì đã tạ rồi." Phong Dực cũng không khách khí, tiếp nhận viên ngọc, hắn cũng không có cảm giác cái gì đặc biệt, chỉ cảm thấy trên đó có độ ẩm của cơ thể người, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, linh thể cũng có độ ẩm sao?

Hắn đi tới trước Thiên Diễn Cổ Thụ, vươn tay chạm rồi vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Linh Thể Tự Nhiên

Tập Nhĩ cùng Phi Nhi cũng mở to hai mắt ra nhìn, Sơ Thất Thất thì lộ ra vẻ lo lắng, Sơ Oánh Oánh thì vẻ mặt lại có chút hả hê.

Tay Phong Dực càng ngày càng gần, rốt cuộc đụng phải vỏ cây thô ráp, một vòng ánh sáng màu lục từ trung tâm bàn tay hắn bật bành lan ra, trong nháy mắt, Phong Dực có thể cảm giác được một cỗ uy áp như đèn từ vũ trụ thiên địa, thiếu chút nữa khiến cho tâm thần hắn tan ra, nhưng rất nhanh, luồng uy áp này trong nháy mắt lại tán đi, mà thay vào đó là một loại ôn hòa, một loại thương tang, tiếp đó là một đạo khí tức tự nhiên thanh mát chui vào, lưu chuyển khắp thân thể, khiến cho hắn có một loại cảm giác thích ý không nói nên lời.

"Cái này..... sao có thể như vậy được?" Sơ Oánh Oánh cả kinh kêu lên, Phi Nhi tiếp xúc với Thiên Diễn Cổ Thụ mà không xảy ra bất cứ chuyện gì cơ hồ đã là kỳ tích có tỉ lệ một phần một triệu rồi, nhưng người này lại vẫn như cũ không có chuyện gì, chẳng lẽ Thiên Diễn Cổ Thụ thay đổi rồi ư?

Sơ Thất Thất nhìn về Phong Dực lộ ra vẻ mặt say mê, trong con ngươi hiện ra một tia thần sắc phức tạp.

"Xem ra Thiên Diễn Cổ Thụ này thích chúng ta rồi, haha." Phong Dực rút tay về cười nói.

"Có lẽ là thế, thấy ba vị khách quý thật đúng là cùng chúng ta có duyên, vào trong rồi nói đi." Sơ Thất Thất cười thật long lanh nói.

Phong Dực đem viên ngọc trong tay trả lại cho Sơ Thất Thất, cùng nàng cùng nhau đi vào trong trang viên, trên đường vừa đi vừa đánh giá bố trí của trang viên này, tâm lý hắn thầm khen phẩm vị của người bố trí, mặc dù không xa hoa, nhưng khắp nơi đều lộ ra vẻ tinh xảo cùng phong nhã, cây cối hoa cỏ ở đây trang trí rất hợp.

Lúc tiến vào nội sảnh, Phong Dực đột nhiên ngừng cước bộ, nhìn xuống hai con Ngân Quan Ngọc Linh Hạc đang sai cánh trên cỏ, cảm giác tựa hồ như đã từng gặp qua ở đâu thì phải.

"Ngân Quan Ngọc Linh Hạc, thật hay giả vậy? Loại thần thú thượng cổ có thể dời non lấp biển trong truyền thuyết, làm thế nào lại giống như hai con chim bình thường như vậy..." Phi Nhi ở bên cạnh Phong Dực nhẹ giọng nói.

"Đây cũng không phải là Ngân Quan Ngọc Linh Hạc, chỉ là lớn lên rất giống mà thôi, kỳ thực bọn chúng một chút lực công kích cũng không có." Sơ Thất Thất ở một bên nói.

"Ta đã nói mà." Phi Nhi cười nói, giải thích như vậy mới hợp lý a.

Tựa hồ như để chứng minh lời Sơ Thất Thất nói, đúng lúc này, hai con Ngân Quan Ngọc Linh Hạc nhìn về phía Phong Dực, dáng dấp ưu nhã đi tới chỗ hắn, đầu hạc cọ sát vào ngực hắn, một bên phát ra tiếng kêu rất dễ nghe.

"Haha, xem ra ta thật sự rất được hoan nghênh, Thiên Diễn Cổ Thụ không bài xích ta, hai con tiểu hạc này cũng thích ta." Phong Dực cười nói.

Ánh mắt Sơ Thất Thất có chút bị kiềm hãm, lập tức cười nói: "Đúng vậy, hai con tiểu hạc này bình thường rất là cao ngạo đó."

Phong Dực vỗ vỗ đầu hai con tiểu hạc, đột nhiên nghĩ đến, mình chưa từng gặp cũng chưa từng nghe tên Ngân Quan Ngọc Linh Hạc, tại sao khi vừa thấy chúng liền hiện lên tên Ngân Quan Ngọc Linh Hạc trong đầu nhỉ? Chỉ là hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, Sơ Thất Thất rất nhiệt tình bắt chuyện cùng hắn đi vào bên trong.

Ở bên trong ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Phong Dực mở miệng: "Sơ Thất Thất tiểu thư, ta cũng không vòng vo với các ngươi, chúng ta vô tình xông vào đây, hy vọng ngươi cho ta biết đây rốt cuộc là địa phương nào?"

"Bọn ta tại sao phải nói cho ngươi chứ?" Sơ Oánh Oánh thanh âm lạnh lùng nói.

"Oánh Oánh không được vô lễ."

Sơ Thất Thất trách mắng, sau đó chuyển hướng Phong Dực xin lỗi nói:

"Nơi này là một không gian độc lập trong thế giới dơ bẩn này, là ai sáng tạo nên thì ta không cách nào biết được, mà linh thể chúng ta ngươi cũng đã nhìn ra, chỉ là chúng ta không phải là âm linh thể như bên ngoài, mà tự nhiên thể, cho nên trên người chúng ta không có âm khí."

"Tự nhiên thể?" Phong Dực kinh nghi hỏi, hai tròng mắt lại nhìn về phía Tập Nhĩ, nghe nói tinh linh cũng là tự nhiên thể, bọn họ sử dụng tự nhiên chi lực, nhưng mà bọn họ vẫn có thân thể máu thịt a.

"Nói cụ thể một chút, kỳ thực ta là linh thể hình thành từ hoa sen, những đệ đệ muội muội này của ta đều là linh thể hình thành từ thực vật, chúng ta có ý thức cũng là từ chỗ này."

Đáp án Sơ Thất Thất nói ra khiến cho ba người Phong Dực khiếp sợ vô cùng.

Thực vật cũng có thể hình thành linh hồn? Phong Dực trong lúc nhất thời hồi tưởng lại thời đại thần thoại của vị diện mình tới lúc trước.

"Kỳ thật vạn vật đều có linh hồn, các ngươi cũng không cần phải kinh ngạc." Sơ Thất Thất nói.

"Các ngươi là được cao nhân sáng tạo ra không gian này bởi đường ra ư." Đúng lúc này, Phi Nhi vẫn đang trầm mặt đột nhiên hỏi, đồng tử lập lòe nhìn chăm chăm vào Sơ Thất Thất.

"Không sai, ngươi rất thông minh." Sơ Thất Thất nói.

"Ta còn đoán, vị cao nhân kia lúc còn sống chỉ có ngươi cùng vị đại muội kia hình thành linh thể, cho nên chỉ có hai người các ngươi có tên chữ, mà những người khác không có." Phi Nhi nói tiếp.

Trong mắt Sơ Thất Thất lộ vẻ kinh ngạc, gật đầu, nàng tựa hồ đã có chút đánh giá thấp trình độ thông minh của ba người họ.

"Vậy nói cách khác, từ lúc các ngươi có ý thức liền ở trong không gian này, chưa bao giờ đi ra bên ngoài, mà cũng chưa bao giờ tiếp xúc với người bên ngoài đúng không?" Phong Dực tiếp miệng hỏi.

Sơ Thất Thất lại gật đầu.

"Ngươi nói dối!" Nhưng mà Phi Nhi chợt nhìn chăm chăm vào Sơ Thất Thất nói.

"Ta....."

"Nếu ngươi nói các đệ đệ muội muội khác không có tiếp xúc với bên ngoài ta còn tin tưởng, nhưng ngươi tuyệt đối không có khả năng, vô luận là phương thức nói chuyện hay biểu hiện lúc nhìn thấy chúng ta, cũng không hề giống một người chưa từng gặp qua người khác, nếu không, ngươi hẳn phải giống như tiểu đệ của ngươi, trong mắt chỉ có sự ngây thơ tinh khiết, nhưng mà quan hệ của ngươi đối với chúng ta lại hết sức lão luyện." Phi Nhi gây sự nói.

"Chúng ta có cùng ngoại nhân tiếp xúc hay không thì liên quan gì tới các ngươi?" Sơ Oánh Oánh đứng ở một bên lạnh lùng nói.

"Ồ, vậy à, ta chỉ hỏi thôi." Phi Nhi vỗ đầu, nhún nhún vai nói.

Sơ Thất Thất trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói: "Được rồi, ta thừa nhận ta nói dối, bây giờ ta muốn hỏi các ngươi một chút, các ngươi xông nhầm vào nơi này, vậy bây giờ các ngươi muốn đi đâu? Hay là định ở lâu dài cùng chúng ta?"

"Đương nhiên là muốn đi ra ngoài, cái thế giới có mưa bụi lất phất bên ngoài có phải là Tử Vong Tuyệt Địa không?" Phong Dực hỏi.

"Không sai, người bên ngoài đích xác gọi nó là Tử Vong Tuyệt Địa." Sơ Thất Thất nói.

"Vậy Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan, các ngươi có biết không?" Phong Dực lại hỏi.

"Biết chút ít, các ngươi vì bảo tàng của Đồ Lan Viễn Cổ Long tộc mà tới?" Sơ Thất Thất hỏi.

"Uhm, ngươi đoán không sai." Phong Dực thoải mái thừa nhận.

Sơ Thất Thất cúi đầu, tựa hồ như đang lo lắng cái gì đó, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên: "Ta có thể nói cho các ngươi biết di tích Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan ở đâu? Bất quá các ngươi phải có đủ bản sự mới đi được."

Hai trông mắt ba người Phong Dực nhất thời sáng ngời lên, nếu có người nói cho họ biết ở nơi nào, đương nhiên là so với tự mình tìm dễ dàng hơn rồi, chỉ là bọn họ lại cùng nhau nghĩ tới, nếu Sơ Thất Thất đã biết ở chỗ nào, vậy tại sao không đi lấy, hoặc nói toàn bộ những thứ có giá trị đã bị họ lấy đi rồi, hoặc cũng có thể bọn họ đối với bảo tàng Đồ Lan Viễn Cổ Long tộc khinh thường chăng?

"Kỳ thực ta đối với di tích Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan có hứng thú lắm, nhưng mà muốn tới đó, ta tự nhận mình không có năng lực làm được." Sơ Thất Thất nhìn ra ý niệm trong đầu ba người Phong Dực, giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Cứu Long Bàn Đỉnh

Sau đó Sơ Thất Thất kể rõ lộ tuyến đến mộ Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan, đồng thời cũng nói cho bọn họ biết bọn họ sẽ gặp phải những nguy hiểm gì.

"Được rồi, phía sau đó sẽ gặp phải những gì thì ta không biết nữa, bởi vì ở chỗ khối Huyền Minh Âm Sát có một khối Huyền Minh Thi Thần, mà nó chính là khắc tinh của linh thể như chúng ta." Sơ Thất Thất nói.

"Huyền Minh Thi Thần, là tồn tại ở cấp bậc nào?" Phong Dục hỏi.

"Uhm, đại khái tương đương với thất cấp Vũ Trụ Chi Thần." Sơ Thất Thất nói.

Thất cấp Vũ Trụ Chi Thần? Xem ra mộ Viễn Cổ Long tộc Đồ Lan quả nhiên không phải dễ tìm như vậy.

Bất quá ba người Phong Dục cũng không sợ, đánh không lại chẳng lẽ không biết dùng biện pháp khác sao? Từ Vong Tuyệt Địa vốn sẽ không có bất kỳ nguyên tố ma pháp nào tồn tại, bắng vào thực lực ba người bọn họ thật muốn liều mạng trong Từ Vong Tuyệt Địa, chỉ sợ chống giữ không tới một ngày thì đã toàn quân bị diệt.

Sơ Thất Thất đem ba người Phong Dục đến chỗ tương giao hai thế giới, Phong Dục đột nhiên mở miệng nói: "Cắm chế này sau khi ra ngoài có vào lại được không?"

Sơ Thất Thất gật đầu.

Phong Dục một tay xuyên qua cắm chế bạc nhược, đột nhiên quay đầu lại nói: "Sơ Thất Thất tiểu thư, kỳ thực ta thật sự cảm giác được ngượng cho ta một loại cảm giác rất quen thuộc, còn có hai con hạc kia nữa."

"Vậy sao?" Sơ Thất Thất nhướn mày, ánh mắt nhu hòa trở nên lợi hại.

"Có lẽ là ảo giác của ta, gặp lại sau." Phong Dục cười, rồi xuyên qua cắm chế, rồi sau đó không lâu, Phi Nhi cùng Tạp Nhĩ cũng đều xuất hiện ở trước mặt hắn, ba người lúc này mới phát hiện, cắm chế phía sau lại biến thành một bức tường ẩm ướt, lấy tay đẩy thử, cứng rắn vô cùng.

Ba người liếc nhìn nhau, đồng thời thờ phào nhẹ nhõm.

"Nữ nhân này, thật là lợi hại, nếu lúc ấy chúng ta trả lời muốn ở đó cùng bọn họ sinh sống, chỉ sợ rằng thật sự vĩnh viễn làm hàng xóm cùng bọn chúng rồi." Phi Nhi xoa xoa mồ hôi lạnh phía sau, tại lúc nàng hỏi vấn đề này, trong nháy mắt sát khí kích thẳng vào tâm linh họ, để cho bọn họ làm ra lựa chọn sáng suốt.

"Chỉ là nàng tại sao lại mặc kệ không giết chúng ta?" Phong Dục nghi hoặc nói.

"Bất kể là vì sao, ít nhất bây giờ chúng ta vẫn còn sống, chỉ là không biết lộ tuyến nàng nói cho chúng ta biết có phải là thật hay không?"

Phi Nhi vừa nói vừa bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh, nơi này tràn ngập khí tức âm trầm, mây mù trong mưa bụi lất phất tựa hồ cát giấu vô số nhanh vuốt của yêu ma quỷ quái, thậm chí ngay cả một cây đại thụ đang đứng yên, tựa hồ như cũng biến thành ác linh luôn vậy.

"Cảm giác là thật, chỉ là lộ tuyến này, sẽ gặp phải cao đẳng vong linh, Huyền Minh Thi Thần thì lại càng khoa trương hơn, thực lực thất cấp Vũ Trụ Chi Thần a, sợ là chúng ta còn chưa kịp đến gần nó, thì đã bị nó chụp chết như chụp một con kiến rồi, nha đầu, người trước tiên tính lộ tuyến rồi so sánh một chút xem sao." Phong Dục nói.

Ta chỉ tính toán ra phương hướng đại khái, hơn nữa ta cũng không nghĩ tới sẽ đột nhiên xuất hiện trong Từ Vong Tuyệt Địa, nơi này căn bản không thể nhìn thấy được sao trời, cho nên ta cũng không biết vị trí của chúng ta bây giờ là ở vị trí nào, làm thế nào mà so sánh đây hả?" Phi Nhi buồn bực nói.

"Vậy không thể làm gì khác hơn là đi theo lộ tuyến nàng chỉ đi." Phong Dục nói.

Phi Nhi tựa hồ như nghĩ tới cái gì đó, mở miệng nói: "Nói đến sao trời, ta đột nhiên nhớ tới tư thế của chín con thiềm thừ trong huyết động dung nhâm giống cái gì rồi, nó rất giống với tinh tọa Cửu Long Bàn Đỉnh tượng trưng cho Thiên Sát, chỉ là cửu long lại biến thành thiềm thừ, cũng không biết ta nhìn có chính xác không nữa?" (Tinh tọa: ngôi sao cố định theo hình)

"Cửu Long Bàn Đỉnh? Có hình không, cho ta xem?" Phong Dục nói.

Phi Nhi gật đầu, dùng một nhánh cây vẽ ra hình tinh tọa Cửu Long Bàn Đỉnh

Phong Dục gất gao nhìn chăm chăm vào hình tinh tọa trên mặt đất, thật sự rất quen thuộc, rốt cuộc đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Mà đúng lúc này, có hai cái tay thối rữa đột nhiên từ trong chui đất ra, chớp lấy bấp chân Phong Dục.

"Soạt" một tiếng, Phi Nhi vẩy ra một đạo ánh sáng bạc bắn lên nền đất, chỉ thấy hai cánh tay thối rữa nọ trong nháy mắt dừng lại, sau đó biến thành một đồng thịt vụn đỏ xuông.

Vốn sắp nghĩ ra đáp án, không ngờ lại bị hủ thi đáng chết này quấy rầy, Phong Dục trong lòng không khỏi có chút táo bạo, vội vàng hít sâu hai ngụm khẩu khí, ổn định tâm thần nói: "Không nghĩ nữa, chúng ta xuất phát đi."

Sơ Thất Thất cùng Sơ Oánh Oánh sóng vai đứng thẳng trước Thiên Diễn Cổ Thụ, vẻ mặt khác nhau.

"Đại tỷ, người nói thật cho ta biết, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Sơ Oánh Oánh mở miệng nói.

"Không có gì, bọn họ chỉ là khách qua đường trên thế giới của chúng ta thôi." Sơ Thất Thất thản nhiên nói.

"Khách qua đường? Khách qua đường mà có thể đụng vào Thiên Diễn Cổ Thụ mà không bị bài xích, dựa theo quy củ, chúng ta hẳn là mang họ....."

"Oánh Oánh, người tin tưởng đại tỷ không?" Sơ Thất Thất cắt đứt lời Sơ Oánh Oánh.

"Tin tưởng, nhưng mà....."

"Nếu tin tưởng đại tỷ, vậy thì đừng hỏi nhiều nữa." Sơ Thất Thất lại cắt lời của nàng, xoay người bỏ đi.

Sơ Oánh Oánh ngơ ngác giật mình đứng tại chỗ, nhớ tới vẻ mặt Phong Dực lúc chạm vào Thiên Diễn Cổ Thụ vô cùng thích ý, cùng với thái độ tổng bọn họ đi giống như tổng ôn thần của đại tỷ, một cái ý niệm trong đầu không tự chủ được mà nở ra.

"Đại tỷ, ta không phải không tin, chỉ là không làm rõ nguyên nhân đã xảy ra chuyện gì, tâm của ta không thể nào yên ổn được." Sơ Oánh Oánh thì thào đến gần Thiên Diễn Cổ Thụ, hai tay giơ trước ngực, làm một tư thế kỳ quái, sau đó thân thể của nàng đột nhiên biến thành một gốc cây Lam Nguyệt Thụ, nhanh cây mở rộng ra chạm vào Thiên Diễn Cổ Thụ.

Chỉ thấy Lam Nguyệt Thụ phát ra lục quang nhàn nhạt, một tia tin tức thông qua Thiên Diễn Cổ Thụ tiếp xúc với nhánh cây truyền lại vào ý thức nàng.

Một lúc lâu, Lam Nguyệt Thụ đột nhiên lắc lư, biến trở lại thành hình tượng linh thể của Sơ Oánh Oánh lần nữa, khuôn mặt xinh xắn của nàng hiện lên vẻ khiếp sợ, cả thân thể cũng nhịn không được run lên, thì ra.....

Mà đúng lúc này, ý thức hải của Sơ Oánh Oánh đột nhiên trở thành một mảnh mông lung, linh thể hóa thành trù ánh sáng trôi đi, mà ánh mắt Sơ Thất Thất lại phức tạp đứng trước trù ánh sáng đó.

"Oánh Oánh, người quá cố chấp rồi." Sơ Thất Thất vung tay lên, trù ánh sáng liền bị nàng thu hồi vào trong áo.

Phong Dực ném một quyển trục khu tà trú ra, một đạo ánh sáng trắng chiếu sáng khắp phạm vi phương viên vài trăm mét, hể địa phương nào bị chiếu tới thì toàn bộ vong linh nơi đó đều kêu gào thảm thiết lao đến chỗ tới.

"Xong lên." Phong Dực quát khẽ nói, cùng với Tập Nhĩ và Phi Nhi xuyên qua rất nhanh, vừa qua khỏi phạm vi ánh sáng, lại ném ra một bài ngâm của Quang Minh Thần.

Chỉ thấy mũi ánh sáng trắng rộng chừng một mét hướng phía trước tràn ra, nơi nào đi qua vong linh đều tiêu tán, mà Phong Dực ba người thì lại đuổi theo mũi nhọn bạch quang phía trước, chờ sau khi mũi nhọn đó tiêu tán, thì ba người cũng vừa lúc đến một sườn núi, nơi này đích xác giống hệt như lời Sơ Thất Thất nói, là một giải đất vong linh chân không.

Thờ hỏn hỏn hai khẩu khí, Phi Nhi nói: "Nếu cứ tiếp tục như thế, cho dù mấy trăm quyển trục ma pháp trên người người đều là quang minh hệ đi nữa, sợ rằng đi chưa tới một phần ba thì đã dùng hết quyển trục, đến lúc sau ứng phó với cao cấp vong linh thì phải làm sao bây giờ?"

"Tình huống như vậy, không cần liệu được không? Chúng ta chỉ vừa mới hãm nhập Thi Sơn Linh Hải, mà cái địa phương quỷ quái này vong linh sinh vật xếp thành hàng đồng, thật ông nội nó mà." Phong Dực không nhịn được chửi một câu thô thiển, tình hình đi đường gặp phải so với dự tính của hắn tệ hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Tam Đầu Ma Cương.

Qua đoạn đường này, ba người Phong Dực mới cảm nhận được hàm nghĩa bốn chữ từ vong tuyệt địa, nơi này không có bất kỳ một sự sống nào tồn tại, ở đây ngoài vong linh ra cũng chỉ có vong linh, hơn nữa càng đi vào trong vong linh lại càng khó đối phó.

“Theo như lời Thất Thất đã nói, trên sườn núi là một đám độc cương không đầu cấp thấp, hẳn là không khó đối phó, sườn núi bên kia là một lòng chảo oán linh, ở đó có tam đầu mao cương là thất cấp vong linh thực lực khủng bố”

Phi Nhi nói.

Thực lực vong linh sinh vật được chia làm cửu cấp, nhất cấp đến tam cấp là thấp cấp vong linh, tứ cấp đến trung cấp là trung cấp vong linh, thất cấp đến cửu cấp là cao cấp vong linh, bạch khô lâu phổ thông là nhất cấp vong linh, mà theo như Thất Thất nói thì thi thể Huyền Minh là bát cấp vong linh, được xưng là cao cấp vong linh đều có một chút ý thức cùng trí tuệ, đẳng cấp càng cao thì trí tuệ càng cao, cửu cấp vong linh đã có trí tuệ không thua nhân loại.

Độc cương không đầu là tam cấp vong linh, công kích vẫn thuần túy là bản năng, một thân kịch độc, kỳ trào sắc bén như nhận, đều có thể xuyên thấu hộ giáp, bất quá đối với ba người Phong Dực mà nói căn bản không phải vấn đề.

“Tam đầu mao cương có chút phiền toái, bất quá bây giờ cũng không có đường lui, chỉ có thể xông qua”

Phong Dực cau mày nói.

“Ân, tốc độ của chúng ta cũng không chậm, khi đến lòng chảo oán linh không nên chần chừ do dự, cứ xông lên phía trước, tuyệt đối không để bị chúng quần chân, bằng không chúng ta chỉ có thể trở thành một thành viên của đại quân vong linh”

Phi Nhi gật đầu, biểu tình ngưng trọng, vong linh cương thi tương đối chậm chạp, tam đầu mao cương dù có nhanh hơn thì tốc độ cũng có hạn, chỉ cần tốc độ bọn họ thật nhanh thì có thể xông qua.

Phong Dực cùng với Tật Nhĩ gật đầu, đó cũng là biện pháp duy nhất, nếu tốc độ tam đầu cương thi cũng nhanh thì không có biện pháp chỉ có thể sử dụng lượng lớn ma pháp quyền trục quang minh hệ.

Ba người lấy tốc độ như quỷ mị xông lên sườn núi, trên sườn núi là hàng ngàn hàng vạn thi thể lục sắc độc cương không đầu, khi bọn chúng phát hiện ra thì ba người sớm đã ở ngoài một trăm mét.

Rất nhanh, ba người xuyên qua độc cương không đầu xông tới lòng chảo oán linh.

Lòng chảo oán linh là một lòng chảo đã khô cạn, hai bên trái phải lòng chảo là oán linh cây cối đỏ tươi như máu, thể nhưng trong lòng chảo lại không hề có vong linh sinh vật tồn tại.

Ba người không suy nghĩ nhiều, khi lao tới hơn nửa mới phát giác ra, nếu đúng như lời Thất Thất nói thì ở oán linh lòng chảo phải có nhiều trung cấp oán linh, nếu như không phải Thất Thất nói dối thì ở đây đã sinh ra biến hóa lớn, vô luận loại tình huống nào thì bọn họ cũng không nguyện ý nhìn qua.

“A...”

Đang lúc ba người nghi ngờ, Phi Nhi đột nhiên hét lên kinh hãi, chỉ thấy đất dưới chân nàng đang cứng rắn bỗng chốc trở nên mềm nhũn, từ trong đó chảy ra một dịch thể đỏ như máu, nàng cố sức rút chân ra, nhưng có cố thế nào cũng không rút ra được.

Phong Dực và Tật Nhĩ mỗi người nắm một cánh tay Phi Nhi, cố sức lôi lên, nhưng bọn họ phát hiện bọn họ càng lôi mạnh trái lại Phi Nhi lún càng nhanh, trong chớp mắt Phi Nhi đã lún đến đùi, nửa người ngâm trong huyết dịch kia, rồi lại lún đến phần eo.

Phong Dực móc ra một ma pháp quyền trục quang minh hệ, đang định sử dụng, Phi Nhi gọi lại nói

“Đừng dùng, đợi một chút, ta có biện pháp”.

Phi Nhi nói xong liền móc ra một nắm ngân sa hướng dưới huyết dịch thả xuống, tức thì huyết dịch chợt chấn động, khói đen từ đó nhẹ nhàng bốc lên, sau đó vang lên một tiếng sắc lạnh, một tiếng kêu the thé thảm thiết từ dưới đất truyền lên, Phi Nhi lập tức phóng người thoát khỏi.

“Nha đầu nguoi có thứ tốt vậy không nói sớm”

Phong Dực thờ phào nhẹ nhõm nói.

“Đừng nói nhảm đi nhanh đi, chậm nữa là không kịp”

Phi Nhi vội kêu lên, toàn bộ oán linh lòng chảo đã tràn ngập dịch thể hồng sắc.

Mà lúc này, có vô số âm linh từ trong chất lỏng bốc lên, thét chói tai đánh về phía ba người.

Phi Nhi móc ra một bao nhỏ, mở dây buộc, trong đó một đám trùng không rõ tên ong ong bay ra, bắt đầu tiến về đám âm linh mà thôn phệ.

Ba người nhân cơ hội chạy nhanh, không bao lâu đã đến bên kia lòng chảo.

“Hoàn hảo, bản tiêu thư chuẩn bị đầy đủ, bằng không đã xong đời rồi”

Phi Nhi vuốt bộ ngực sung mẫn thờ gấp nói.

Phong Dực dán hai mắt lên bộ ngực nàng như không có gì, này bộ ngực khá lớn a.

Phi Nhi nhận thấy ánh mắt của Phong Dực, trùng mắt với hắn.

Phong Dực mặt dày gượng cười hai tiếng hỏi

“Vừa rồi ngươi thả ra côn trùng gì vậy? không ngờ có thể thôn phệ âm linh”

“Phệ linh côn trùng, bản tiểu thư phải mất rất nhiều công phu mới có được”

Phi Nhi đắc ý nói.

“Ta biết ngươi đã chuẩn bị ba tháng, tại sao lại không có gì, nguyên lai vẫn cất giấu a”

Phong Dực bắt mẫn nói.

“Bản tiểu thư chính là nhân vật trọng yếu nhất trong lần tầm bảo này, đương nhiên lúc mấu chốt mới phát huy, những việc vất vả giao cho hai ngươi”

Phi Nhi giảo hoạt nói.

Phía sau bọn họ, oán linh lòng chảo đã bị huyết dịch bao phủ. Hai bên lòng chảo oán linh cây cối không gió tự lung lay, có vẻ thập phần quỷ dị.

“Đây mới thực sự là oán linh lòng chảo sao, oán linh tự nhiên đều là âm linh, theo như lời Thất Thất nói lúc đầu, nơi đây có hắc giáp khô lâu trung cấp vong linh, mà tam đầu mao cương ở nơi đây là BOSS, nhưng xem ra hiện tại không phải như vậy”

Phong Dực nói.

“Không quản nàng nói dối hay sinh biến hóa, nàng cho chúng ta tin tức cũng không thể hoàn toàn tin”

Phi Nhi nói.

Phong Dực muốn mở miệng, sắc mặt bỗng biến đổi, khóe miệng khẽ nhếch lên cười khô :

“Đúng là không thể tin tưởng, nàng nói oán linh chỉ chỉ có một ít vong linh cấp thấp”

Phi Nhi và Tập Nhĩ cùng hướng về phía ba cái đầu cương thi toàn thân mọc đầy lục sắc, trong lòng căng thẳng, cảm thấy miệng đắng chát, năm con tam đầu mao cương, đây không phải là muốn mạng của bọn chúng sao?.

Năm con tam đầu mao cương đồng thời điên cuồng hét lên, hướng về phía bọn họ vọt tới.

“Chạy nhanh”

Phong Dực quát to một tiếng, lập tức xuất hiện ngay cạnh một tam đầu mao cương, lăn một vòng tại chỗ tránh khỏi nọc độc tam đầu mao cương phun tới.

Chỉ là hắn còn chưa kịp lo lắng cho Phi Nhi và Tập Nhĩ thì thấy một huyền ảnh lóe lên, một con tam đầu mao cương như quỷ mị chặn trước mặt hắn.

Tốc độ này làm Phong Dực phát lạnh, không nghĩ tới tốc độ của cương thi có thể nhanh như vậy, so với bọn hắn chỉ có hơn chứ không kém, bọn hắn chạy thế nào đây?

Mà lúc này Phi Nhi và Tập Nhĩ lâm vào cảnh hai đầu bốn, trong khoảng thời gian ngắn hai người đã trúng mấy chiêu. Phong Dực không suy nghĩ nhiều lại quay vào trong vòng vây của tam đầu mao cương.

Đúng lúc này, hắn sử dụng quần độn ma pháp quyền trực cấp bạch ngân, chỉ là hắn không biết quyền trực có đưa bọn hắn đến tử vong tuyệt địa không.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tình Cảm Mãnh Liệt Của Liễu Yên Vân.

Bạch quang chợt lóe, đồng thời ba người tiêu thất trong vòng vây của năm con tam đầu mao cương.

Phong Dực cảm giác mình đang nằm trên phiến đá băng lãnh cứng rắn, xung quanh là mảnh đen tuyền, bằng khả năng nhìn đêm của hắn cũng không thấy gì. Hắn đứng lên, cảm ứng ma pháp nguyên tố trong không khí vẫn không ít, nhưng đồng dạng cũng cảm ứng được khí tức âm lãnh từ vọng, nơi này chỉ có băng lãnh cùng hắc ám, ngay cả không gian bên trong âm sát tâm ti giáp cũng không thể mở ra, bởi vậy hắn vô pháp lấy ra dụng cụ để chiếu sáng.

“Nha đầu, Tạp Nhĩ”

Phong Dực vừa tìm kiếm vừa gọi to, nhưng không có âm thanh đáp lại, trong lòng hắn bắt đầu nổi lên dự cảm bất lành. Trên lý luận mà nói, sử dụng quần độn ma pháp quyền trực vẫn có tỷ lệ tạo ra không gian hỗn loạn, tạo nên kết quả không giống nhau, khả năng nghiêm trọng nhất là bị cuốn vào không gian loạn lưu. Bây giờ hắn có thể khẳng định mình không bị cuốn vào không gian loạn lưu, nhưng nha đầu và Tạp Nhĩ thì sao?

Đi về phía trước một đoạn, rốt cuộc Phong Dực cảm giác được tay hắn va chạm vào vách đá lạnh lẽo, thạch bích bằng phẳng trơn tuột, hiển nhiên là do con người làm, điều này làm cho hắn thở ra một hơi.

“Tiểu Phong tử, ngươi ở đâu?”

Đi về trước một đoạn đường, đột nhiên Phong Dực nghe được âm thanh run rẩy của Phi Nhi truyền trong bóng tối.

“Nha đầu ta ở chỗ này, ngươi đừng đi chuyển, ta tới tìm ngươi”

Trong lòng Phong Dực vui vẻ, hướng phía Phi Nhi sờ soạng đi đến.

Rốt cuộc Phong Dực cũng va vào thân thể mềm mại của Phi Nhi.

“Tiểu Phong tử, ngươi hỗn đản, hướng đâu tìm vậy?”

Trong bóng tối, Phi Nhi xấu hổ đánh vào bàn tay Phong Dực đang đặt lên bộ ngực nàng, cảm giác tê tê từ chỗ hắn chạm vào lan tỏa mọi nơi trong cơ thể.

“Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, ta không thấy rõ lắm”

Phong Dực đặt mộng ngồi xuống.

Cảm giác được khí tức quen thuộc của Phong Dực, tâm tình đang sợ hãi của Phi Nhi bình tĩnh lại, nàng xích lại gần hắn, nhẹ giọng than thở :

“Chúng ta đang ở đâu? Không biết Tạp Nhĩ bị truyền tống đến đâu?”

“Không biết, tại phương quỷ quái này, khác nào không gian cấm chế”

Phong Dực nói.

“Vậy làm sao bây giờ, thoát khỏi miệng hổ lại lạc vào hang sói, vận khí không phải tốt bình thường”

Phi Nhi nói.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chí ít chúng ta còn sống”

Phong Dực nói.

“Đúng a, chúng ta còn sống”

Phi Nhi buồn bã nói.

Hai người trầm mặc, trong bóng tối ngoại trừ hô hấp của hai người không còn tiếng động nào nữa, yên tĩnh đến đáng sợ.

“Tiểu Phong tử, ta hơi lạnh, ngươi có thể ôm ta không?” Phi Nhi đẩy nhẹ người Phong Dực nói.

Phong Dực chưa nói gì, Phi Nhi đã ngồi lên đùi ôm lấy hắn, nàng một mặt dựa vào ngực hắn, ôm thân thể mềm mại thơm tho của nàng, nội tâm đang băng lãnh của hắn dần ấm lên, phải nói là nóng bỏng.

“Tiểu Phong tử, nếu như, ta nói là nếu như, thật sự chúng ta không ra được, chuyện tình ngươi tiếc nuối nhất là gì?”

Phi Nhi dán lên lồng ngực hần, nghe tiếng tim đập của hần thì thảo khẽ hỏi.

“Điều tiếc nuối là không tìm được mấy lão bà, sinh một đồng oa oa, ta sống nhiều đời đến nay nhưng chưa có thử qua hương vị làm phụ thân”

Phong Dực cười hắc hắc nói.

"Ngươi cũng không theo đuổi sao, bắt quá ngươi sống cả đời mới tính là một, ngươi nói rất đúng, ha ha, nhiều năm như vậy ngay cả nói cũng không dám!"

Phi Nhi đầm nhẹ lên ngực Phong Dực rồi cười nói, chẳng biết tại sao lại trầm mặc, một lúc lâu mới lí nhí như tiếng muỗi kêu:

“Tiểu Phong tử, ta cũng chưa làm mẫu thân bao giờ, nếu có thể đi ra ngoài, ta...”

Trong lòng Phong Dực như đốt lửa, sao có thể không rõ Phi Nhi nói rất đúng cái gì, không khỏi căng thẳng ôm lấy hai cánh tay nàng, bàn tay to đặt lên lưng nàng cách một lớp y phục khẽ di chuyển, hô hấp hai người trở nên gấp gáp.

“Tiểu Phong tử ...”

Phi Nhi cảm giác bộ ngực mềm mại của mình rơi vào ma chướng Phong Dực, không khỏi run rẩy rên lên, thần trí có chút hỗn loạn, chỉ có thể thuận theo bản năng nhân tính.

Phong Dực nâng cầm Phi Nhi lên, tìm tới môi thơm của nàng, đầu lưỡi bắt đầu công thành chiếm đất, nút từng ngọc dịch ngọt ngào, bàn tay không kiêng nê vuốt ve bộ ngực đầy đặn cao ngất, cảm giác đàn hồi kinh người.

Dần dần hai người lâm vào ý loạn tình mê, động tác vốn nhẹ nhàng đã chuyển sang như cuồng phong bão táp. Ở thế giới hắc ám băng lãnh này, cơ hội trở về là rất nhỏ, cho nên hai người không cần phải kiềm chế tình cảm trong lòng, để cho nó bùng phát thiêu đốt tất cả.

Trên người Liễu Yên Vân từng vòng nước màu lam xoay quanh, ngón tay bạch ngọc như ảo ảnh nhảy trên từng phím đàn, âm luật sắc bén hóa thành từng đạo kim sắc sóng âm hữu hình kích phá bốn phía, đem từng bầy vong linh vây quanh chấn nát.

Mà ở đối diện, long tộc công chủ Long Phiến Phiến, vẻ mặt nàng cực kỳ quý dị, hai mắt đỏ đậm, tàn bạo nhìn Liễu Yên Vân, phát tay triệu hồi từng bầy vong linh hướng Liễu Yên Vân tấn công.

“Kiệt kiệt kiệt, các chủ Kim Phượng Các cũng chỉ có thế, để xem ngươi chống đỡ được bao lâu?”

Long Phiến Phiến phát ra tiếng cười quái dị chói tai, như thanh âm hai lưỡi cưa ma sát, làm cho người ta ghê rợn.

Liễu Yên Vân không nói gì, tuy vẻ mặt vẫn bình thản, nhưng phía sau lưng nàng sớm đã ướt đầm mồ hôi.

“Di, thậm chí có người xông vào tịch tĩnh không gian (không gian vắng vẻ) của ta”

Long Phiến Phiến kinh dị hô lên ý niệm khe động hình ảnh bên trong không gian được phóng ra trước mặt, chỉ thấy một đôi nam nữ quần áo xốc xếch nằm trên mặt đất, hai đôi môi quần chặt lấy nhau.

“Phong Dực”

Ánh mắt bình thản của Liễu Yên Vân nhất thời xuất hiện gợn sóng.

“Ngươi nhận ra bọn họ? ha ha, tâm cảnh của ngươi dao động, nam nhân này là tình nhân của ngươi?”

Long Phiến Phiến cười quái dị nói, tựa hồ tìm được sơ hở của Liễu Yên Vân, tâm niệm vừa động, hình ảnh nhất thời biến mất.

Trong không gian vắng vẻ, tiểu đệ đệ cứng rắn trong quần Phong Dực đang áp lên cái u cổ (thung lũng thần bí) của Phi Nhi, miệng hần ngậm một đầu vú của nàng, đầu vú bên kia cũng bị ma trào của hần vờn ve, nhào nặn cho biến dạng.

“Tiểu Phong tử ...”

Phi Nhi trong cơn mê loạn ôm lấy đầu Phong Dực, đầu vú và hạ thể truyền đến từng trận tê dại khiến nàng có chút run rẩy. Toàn thân nàng như bị hòa tan ra, cơ thể nàng dâng lên một khát vọng không biết tên cùng với cảm giác trống rỗng rất khó chịu. Lúc này nàng chỉ muốn có một vật gì đó lấp đầy sự trống rỗng này lại.

Phong Dực thở ra một hơi, sau lưng đột nhiên truyền đến cảm giác tê dại, giống như trong bóng tối có người nhìn trộm, lí trí bị dục hỏa thiêu đốt nhất thời như bị dội gáo nước lạnh, cơn cuồng loạn bỗng chốc trở nên sắc bén, chỉ là dưới thân Phi Nhi vẫn uốn éo gãy dựa như rắn trườn, đối với việc hần bỗng nhiên dừng lại hết sức bất mãn.

“Nha đầu, có người nhìn trộm”

Phong Dực che lại cảnh xuân trên người nàng, ghé sát tai nàng nhẹ giọng nói.

Phi Nhi đang ôm chặt lưng hổ của Phong Dực cũng thanh tỉnh lại, nhẹ giọng hỏi:

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đừng nhìn quanh, cứ như vậy đừng cử động”

Phong Dực nói.

Phi Nhi cảm giác tiểu đệ Phong Dực đang áp lên hạ thể nàng, lý trí vừa ngưng tụ được thiếu chút nữa lại biến mất, nàng há miệng, cắn lên tai Phong Dực, tức khí nói:

“Ngươi áp chế phía dưới một chút”

“Ta cố gắng”

Phong Dực cười khẽ.

Liễu Yên Vân nhìn thấy cảnh này, ngón tay vẫn lướt trên đàn như cũ nhưng tâm đang bình lặng như nước không tự chủ được dậy sóng, trực tiếp thể hiện qua tiếng đàn.

“Kiệt kiệt, quả nhiên không sai, các chủ Kim Phụng Các không ngờ cũng động tâm, xem ra ngươi cũng đắm vào vết xe đổ của tổ sư, đáng tiếc a, chỉ bằng giao ra linh lung bảo tháp, bản tọa sẽ tha chết cho ngươi”

Long Phiền Phiền cười quái dị nói.

Liễu Yên Vân khẽ nhắm đôi mắt đẹp, đột nhiên hai bàn tay trắng nõn hướng lên dây đàn nhấn một cái, khẽ quát một tiếng:

“Phạm Thiên phá cấm”

Toàn bộ không trong phút chốc như dừng lại, sau đó vụn vụn, cuối cùng sụp đổ trong nháy mắt.

Phong Dực chỉ cảm thấy toàn bộ không gian hắc ám chấn động, một cột sáng đột nhiên bắn ra từ trong sâu thẳm hắc ám. Lập tức hắc ám như nứt ra thành vô số khối, trong nháy mắt hồi phi yên diệt.

Phong Dực đem Phi Nhi bảo vệ phía sau, mở mắt, một lần nữa lại cảm thấy khí tức băng lãnh tử vong của tử vong tuyệt địa, đập vào mắt hắn là sắc mặt tái nhợt của Liễu Yên Vân, khóe miệng nàng lộ ra tia máu, đang nhàn nhạt nhìn hắn, mà bên cạnh là một mỹ nữ cao gầy thần tình quý dị, một đôi mắt đẹp đỏ đậm, khóe môi nhếch lên nụ cười âm hiểm làm người khác khó chịu.

“Yên Vân”

Phong Dực kinh ngạc nói.

“Kiệt kiệt, quả nhiên là tình chàng ý thiếp, ngươi liều mạng phá vỡ không gian tĩnh mịch phóng xuất bọn họ, vậy thì sao? Lẽ nào ngươi cho rằng bằng vào thực lực thấp kém của hai tên này có thể cùng bản tọa chống đỡ? Hiện tại cho các ngươi xem thực lực chân chính của bản tọa”

Long Phiền Phiền cười to nói, vung tay lên, đột nhiên hai thân ảnh to lớn xuất hiện ngay trước mặt hắn, một cái cao ba thước, toàn thân bao bọc bởi kim chúc sáng bóng, tóc trắng dài đến eo, trông mắt tỏa ra hàn khí băng lãnh, gã còn lại là một kim giáp khô lâu, trong tay cầm liềm đao.

“Huyền minh thi thần, khô lâu vương”

Phi Nhi đứng phía sau Phong Dực hoảng sợ kêu lên.

Huyền minh thi thần và khô lâu vương đều là bát cấp vong linh, thực lực có thể đạt tới lục cấp vũ trụ chi thần.

“Phong Dực, ta chế trụ chúng nó, ngươi đối phó nàng ta”

Liễu Yên Vân nói xong hai vạt áo tung ra, trong nháy mắt quán quanh cô huyền thi thần và khô lâu vương, linh hồn cảm âm lần thứ hai như cuồng phong vang lên, trong tiếng đàn thỉnh thoảng nghe được cửu thiên lôi âm.

Phong Dực không chút do dự, nhanh như chớp đánh về phía Long Phiền Phiền:

“Kiến hôi nho nhỏ, muốn chết”

Long Phiền Phiền cười lạnh một tiếng, vung tay lên triệu hồi một đám trung cấp vong linh, hướng phía Phong Dực và Phi Nhi xông đến, nàng biết, Liễu Yên Vân phía chống lại hai bát cấp vong linh, hơn nữa nàng lại đang bị thương, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Phi Nhi cảm một nắm ngân sa quăng đến, lập tức trên người mười cổ vong linh toát ra từng đợt khói đen rồi ngã xuống, chỉ là phía sau từng đoàn vong linh nối tiếp nhau xông đến.

“Tiểu Phong tử, quá nhiều, không ứng phó nổi”

Phi Nhi rất nhanh tiến tới nhưng căn bản không đối phó nổi một đoàn trung cấp vong linh.

Con người đen láy của Phong Dực trở nên ngưng trọng, từ trong không gian lấy ra một cây thúy địch, linh hồn cảm âm hữu dụng đối với vong linh, như vậy “tinh thần ma pháp” hẳn cũng không kém, đương nhiên cái này hoàn toàn không cần đến ma pháp nguyên tố.

Tiếng địch du dương vang lên, Phong Dực thổi chính là dẫn hồn khúc, giai điệu đặc dị gia nhập. Quân đoàn vong linh đang xông lên nhất thời dừng lại, đúng là theo tiết tấu mà xoay tay, tiếng địch theo tiết tấu tiếng đàn của Liễu Yên Vân cùng hòa vào nhau, không ngờ quân đoàn vong linh hóa thành khói đen bắt đầu tiêu tán, thế nhưng hai cổ bát cấp vong linh đang vây công Liễu Yên Vân lại ảnh hưởng rất ít.

Thân ảnh Phi Nhi chợt lóe, tiêu thất ngay tại chỗ (DG : em này còn chưa mặc đồ mà cứ chạy qua chạy lại ^.^) nhân cơ hội Long Phiên Phiên không để ý, chủ thủ không một tiếng động đâm vào cổ nàng.

Nhưng đúng lúc này, sau gáy Long Phiên Phiên tựa hồ có mắt, khẽ nghiêng đầu tránh thoát, đồng thời âm hiểm cười một tiếng, hai đạo huyết mang quán lên Phi Nhi, nhất thời làm nàng đề lộ thân hình.

“Kiệt kiệt, cho rằng bản tọa không có lực hoàn thủ, nể thử khốn thân đái (đái : dây lưng) của bản tọa”

Long Phiên Phiên cười to.

Hai đạo huyết mang trên người Phi Nhi càng quán chặt, trong chớp mắt nàng mất khả năng phản kháng.

“Hai cái phá đái mà muốn vây khốn bốn tiểu thư”

Phi Nhi quát một tiếng, trên người chợt lóe u quang, nhất thời cả người như con rối không nhúc nhích. Mà một giây sau, Phi Nhi lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Phong Dực, mà hai đạo huyết mang vẫn quán lấy “nàng” như cũ.

Một chiêu vừa xuất làm trong lòng ba người đều cả kinh, Phong Dực giật mình khi thấy pháp thuật kì quái, thế nhưng Liễu Yên Vân và Long Phiên Phiên giật mình bởi vì biết đây là pháp thuật gì.

“Hảo, phân thân thuật, Thanh Mộc gia tộc lánh đời mấy vạn năm rốt cuộc cũng ngồi không yên sao”

Long Phiên Phiên nói, trong giọng nói có vài phần kiêng kỵ, sát ý trong mắt tỏa ra, ngón tay dâng lên từng tia máu.

Liễu Yên Vân thấy thế con người co rút lại, bàn tay trắng nõn như bạch ngọc bỗng dừng lại, niệm vài câu chú ngữ, bạch ngọc phi tuyết cảm bạch mang lóe lên như trường hồng quán nhật bắn về phía Long Phiên Phiên.

“Người điên rồi ...”

Long Phiên Phiên lộ vẻ kinh hãi, bạch mang xuyên qua lồng ngực nàng, mà tia máu trên ngón tay nàng lóe lên rồi biến mất.

Mất đi khống chế hai cổ bát cấp vong linh huyền minh thi thân và khô lâu vương điên cuồng hét lên xông về phía Liễu Yên Vân, đánh tan lam sắc quang quyền quanh người nàng, một trảo to lớn cùng liềm đao hướng về nàng tung ra những kích trí mạng.

Đúng lúc này, hai ống tay nàng bị chấn nát hóa bụi bay đi, hai cánh tay trắng nõn như ngọc lộ ra, hai đạo hắc khí với tốc độ thấy được bằng mắt thường hướng cánh tay của nàng mà leo lên.

“Phốc”

Liễu Yên Vân bay ngược ra sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Phong Dực đang thổi địch chợt ngừng ra, con người đen nhánh như bị hỏa diễm thiêu đốt, lúc này trong mắt hắn chợt hiện một hình ảnh vừa quen thuộc lại xa lạ, trong đó có hắn và Liễu Yên Vân, có một thanh niên tà mị, một nữ tử bị bao phủ trong sương mù.

Định thần châu trong mi khiếu đại phát thanh quang, u minh tà nhận rung lên như cuồng sư, bỗng chốc tiêu thất, một giây sau đó mang theo tà khí không lồ làm cho người khác hít thở không thông xuất hiện trên tay Phong Dực.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đồ Lan Huyết Long Nhất Tộc

Trong phút chốc, một cỗ cảm giác kỳ diệu xuất hiện trong lòng Phong Dực, trong nháy mắt u minh tà nhận như trở thành một bộ phận thân thể của hắn, khí tức tà mị không lồ cùng năng lượng lưu động trong huyết mạch hắn giống nhau, vốn như là tồn tại trong thân thể hắn, cảm giác tung hoành thiên địa, khí thế bất bại trong nháy mắt làm cho cho nhiệt huyết hắn sôi trào.

“Phệ Thiên Diệt Địa U Ảnh Trảm”

Phong Dực huyết một tiếng dài, u minh tà nhận vạch ngang bầu trời, từng đạo nhận ảnh như hủy thiên diệt địa hướng bốn phía đánh tới. Lại nằm trên tay hắn, tóc bay tán loạn, tay cầm tà nhận ngạo thị thiên hạ.

Bát cấp vong linh huyền minh thi thần và khô lâu vương trực tiếp nát thành bụi bay đi, một mẩu vụn cũng không còn.

Tựa hồ cảm ứng được điều gì, Phong Dực đột nhiên giật mình, ma lực tăng mạnh, nhưng không phát ra ngoài cứ dồn vào trong cơ thể hắn.

Bỗng nhiên, Phong Dực điên cuồng hét lên một tiếng, ma lực đen tuyền trên người bỗng nhiên nổ tung, trong nháy mắt bốn đôi cánh chim hiện ra sau lưng hắn, mà hai đường vân màu bích lục hắn che dấu cũng hiện ra, tóc hắn tung bay, tay cầm tà nhận, hai trong mắt như xuyên thấu vũ trụ, tạo nên hình tượng nam tử thần bí, u minh tà nhận đã nhận chủ.

Liễu Yên Vân, Phi Nhi tron mắt há hốc mồm ngây dại nhìn Phong Dực như ma thần giữa không trung. Long Phiến Phiến run lấy bầy, phủ phục xuống.

Chẳng biết từ khi nào, u minh tà nhận trong tay Phong Dực vô thanh vô tức tiêu thất, nhưng hắn vẫn như cũ đắm chìm trong cảm giác ngạo thị thiên hạ.

Một lúc lâu, Phong Dực mới đáp xuống, nhìn qua một chút bốn đôi cánh sau lưng mình, không ngờ trong lúc vô tình lại đột phá bát cực lục ma, cảm giác vừa rồi thực sự là...

“Huyết Vô Nhai tham kiến chủ nhân”

Long Phiến Phiến run giọng nói.

Phong Dực không khỏi ngần ra, nữ nhân có thể tiện tay triệu hồi bát cấp vong linh sao lại gọi mình là chủ nhân? Hơn nữa mục tiêu của Phệ Thiên Diệt Hồn U Ảnh Trảm cũng không nhắm vào nàng, rất kỳ quái, điều này cũng làm hắn khó hiểu.

Long Phiến Phiến dường như nhận thấy cái gì, huyết quang trên người chợt lóe một nam nhân cuồng ngạo toàn thân như máu gần như thực thể từ trong cơ thể Long Phiến Phiến chui ra, mà thân thể Long Phiến Phiến lại mềm nhũn ngã xuống hôn mê.

Phong Dực nhất thời hiểu ra, nguyên lai Huyết Vô Nhai một âm linh cường hãn chiếm lấy thân thể nữ tử này, chỉ có điều âm linh cùng mình có quan hệ gì? Hay là có quan hệ với chủ nhân u minh tà nhận?

Mà lúc này, Phi Nhi vọt tới, hiếu kỳ kéo kéo bốn đôi cánh của Phong Dực, đắm lên người hắn dịu dàng nói :

“Hào, người là đại ma đầu, không ngờ lừa ta lâu đến vậy”

Tâm niệm Phong Dực vừa động, bốn đôi cánh thu hồi vào trong cơ thể, chỉ là hai đường vân màu bích lục trên trán vẫn chứng minh thân phận bát cực lục ma của hắn. Hắn cười tiếp nhận một quyền của Phi Nhi, lại không để ý đến Huyết Vô Nhai đang ở một bên, thành thật mà nói, hắn kinh ngạc khi Phi Nhi không để ý đến thân phận ma tộc của hắn, bất quá Huyết Vô Nhai cũng vừa nói nàng là người Thanh Mộc gia tộc đã ẩn thế mấy vạn năm, thế lực gia tộc thế nào, có thể truyền lưu mấy vạn năm, nhất định không đơn giản.

Ánh mắt Liễu Yên Vân phức tạp liếc nhìn Phong Dực, ngay sau đó lại khôi phục vẻ mặt không hề bận tâm, nàng đi tới chỗ La Phong đang hôn mê, đút vào miệng nàng một viên đan dược màu bích lục, sau đó lẳng lặng nhắm mắt ngồi bên cạnh.

Phong Dực kéo cánh tay nhỏ bé của Phi Nhi, vòng tay ôm lấy eo thon của nàng sát lại gần khẽ hôn lên môi.

Sắc mặt Phi Nhi đỏ bừng, nghĩ không ra Phong Dực lại to gan đến vậy, khóe miệng mím cười ngượng ngùng.

Mà lúc này, Phong Dực mới nhìn về phía Huyết Vô Nhai đang phủ phục, nhận nhận hỏi

“Người là ai? Vì sao gọi ta là chủ nhân?”

“Ta là Huyết Vô Nhai, long tộc Đồ Lan huyết mạch, người nắm u minh tà nhận là chủ nhân của ta”

Huyết Vô Nhai nói.

Long tộc Đồ Lan huyết mạch. Trong lòng Phong Dực và Phi Nhi đều chấn động.

“Ngươi biết chủ nhân trước đây của u minh tà nhận?”

Phong Dực hỏi.

“Không biết, ký ức ta bảo lưu không nhiều lắm, đối với cái này cũng không ấn tượng, nhưng ta biết, chủ nhân u minh tà nhận là chủ nhân của ta”

Huyết Vô Nhai lắc đầu, giọng nói thấp phần kiên định, chỉ thấy song chướng hân hợp lại, một tia máu bắn về phía trán Phong Dực.

Bằng thực lực Huyết Vô Nhai, căn bản Phong Dực không kịp né tránh, ngay lập tức hân và Huyết Vô Nhai tạo nên một liên hệ kỳ diệu, sống chết tồn vong của Huyết Vô Nhai chỉ cần một ý niệm của hân.

“Long tộc khế ước”

Long Phiên Phiên vừa tỉnh lại nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh ngạc kêu lên, đôi mắt đẹp tròn tròn.

Long tộc là một sinh vật có trí tuệ cực kỳ cao ngạo, khả năng khống chế ma pháp lực biến thái, thân thể cũng cường hân đến biến thái. Mà viễn cổ long tộc so với Đông Hải long tộc hiện nay còn lợi hại hơn nhiều, huyết tộc trong viễn cổ long tộc đều là hoàng giả, muốn để cho bọn chúng nguyện ý ký kết chủ tớ khế ước, trên đời này chưa có ai làm được.

“Di tích viễn cổ long tộc Đồ Lan chính là tử vong tuyệt địa?”

Phi Nhi nhân cơ hội hỏi.

Huyết Vô Nhai ngăn ra nói :

“Tử vong tuyệt địa không phải là di tích mộ viễn cổ long tộc sao?”

“Như vậy không có địa điểm cụ thể sao?”

Phi Nhi truy vấn.

Huyết Vô Nhai suy nghĩ một chút lắc đầu nói “Tử vong tuyệt địa do ta cai quản, ta đã ở đây vô số năm, không biết được di tích mộ viễn cổ long tộc Đồ Lan”

Phong Dực móc tử huyền dương tinh ra nói “Nghe nói ma pháp đồ trận bị phong ấn bên trong là chìa khóa mở bảo tàng long tộc Đồ Lan, ngươi nhìn xem”

Huyết Vô Nhai nhìn liếc qua, sắc mặt biến đổi, nói “Chẳng lẽ đây là chìa khóa mở ra địa phương kia?”

“Địa phương nào?”

Phong Dực hỏi, theo bản năng cảm thấy như đang bị sa vào một âm mưu.

“Thánh linh quật trong tử vong tuyệt địa”

Huyết Vô Nhai nói.

“Đó là địa phương gì?”

Phong Dực hỏi.

“Không biết”

Huyết Vô Nhai lắc đầu.

Phong Dực đột nhiên nghĩ tới điều gì, đem lộ tuyến mà Sở Thất Thất đưa cho bọn họ xem lại lần nữa.

“Không sai, đây chính là lộ tuyến đi đến Thánh Linh quật”

Huyết Vô Nhai khẳng định nói.

Phong Dực và Phi Nhi liếc nhau, khóe miệng nhếch lên, tốt a Sở Thất Thất, không ngờ cũng có chủ ý tới thánh linh quật, bất quá bọn hân lại ngộ nhập vào không gian kia, nằng đâu biết trên người bọn họ có tử huyền dương tinh. Tất cả chuyện này tựa hồ được giấu ở tầng sương mù đầy bí ẩn.

Phong Dực hỏi Huyết Vô Nhai có biết hay không không gian bọn Sở Thất Thất ở cạnh tử vong tuyệt địa, hân lắc đầu không biết, thế nhưng hỏi hân có biết thiên diễn cổ thụ không thì sắc mặt hân đại biến.

“Thế giới này vẫn còn Thiên Diễn cổ thụ tồn tại? không phải đã bị hủy diệt rồi sao?”

Huyết Vô Nhai lẩm bẩm nói.

“Rốt cuộc Thiên Diễn cổ thụ là loại gì?”

Phi Nhi nhin không được hỏi.

“Một loại cây câu thông được với thiên địa, lúc hỗn độn sơ khai đã có”

Người trả lời lại là Liễu Yên Vân.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Thánh Linh Quật.

Câu thông với thiên địa? Tất nhiên trong lòng Phong Dực không tin, mặc dù thế giới này có thiên kỳ bách quái, nhưng câu thông thiên địa thì quá rồi, địa có địa linh, thiên có thiên ý, nhưng đều rất trừu tượng, như thế nào là thiên ý? Từ xưa đến nay ở tất cả các vị diện những người cầm quyền đều lợi dụng hai chữ “thiên ý” để lừa bịp thế nhân.

Phong Dực nhìn về phía Liễu Yên Vân, nàng hướng phía hắn gật đầu, nhìn lướt qua Huyết Vô Nhai đang cung kính đứng sau lưng hắn, không nói gì. Mà bên cạnh nàng Long Phiến Phiến vừa kính vừa sợ nhìn Huyết Vô Nhai, nghĩ muốn đến gần nhưng lại không dám. Cho đến nay, Đông Hải long tộc đều cho rằng mình là hậu duệ của Đồ Lan, đối với viễn cổ long tộc Đồ Lan phi thường sùng bái, chỉ là Huyết Vô Nhai chiếm quyền khống chế thân thể của nàng, thiếu chút nữa ý thức của nàng bị hồi phi yên diệt, loại sợ hãi đến từ sâu trong tâm linh khiến nàng mâu thuẫn, sùng bái và thống hận là hai cảm xúc trái ngược nhau, rất khó dung hòa cùng một chỗ.

“Không cần biết ban đầu Sở Thất Thất làm thế nào biết được chúng ta có tử huyệt dương tinh nhưng nàng có chú ý với thánh linh quật thì không cần hoài nghi, Huyết Vô Nhai, người nói từ vong tuyệt địa do người làm chủ, vậy người đưa bọn ta đến thánh linh quật, ta muốn nhìn xem rốt cuộc bên trong có gì”

Phong Dực nói.

“Vâng, chủ nhân”

Huyết Vô Nhai cung kính nói.

“Yên Vân, có hứng thú đi xem nào nhiệt không?” Phong Dực hỏi.

“Không có”

Liễu Yên Vân thản nhiên nói.

“Các chủ...”

Lúc này Long Phiến Phiến khẽ gọi, ánh mắt nhìn nàng mang theo vẻ cầu xin.

Liễu Yên Vân nhìn chuỗi hạt châu trên tay Long Phiến Phiến, than khẽ, xoay người đáp ứng, kỳ thật nàng đã nhận ra tâm tình có vấn đề, sau khi đạt đến cảnh giới tâm như chỉ thủy tiến cảnh thần tốc, cách động Nhược Hư mình chỉ như một sợi chỉ nhỏ, mà lúc này tâm cảnh ba động là điềm chết người, có khả năng làm cho tâm tình mất hết căn trở tu luyện có thể bị tẩu hỏa nhập ma trở thành một phế nhân. Nàng cũng rõ ràng, nguyên nhân làm tâm tình nàng ba động là Phong Dực, trước đây hắn đã gieo vào lòng nàng một mầm mống, nhưng thời gian trôi qua không nhìn thấy hắn cũng không việc gì, vừa thấy mặt hắn mầm mống lập tức nảy mầm, bằng không vì sao khi thấy hắn thân thiết cùng người phụ nữ khác trong lòng lại nhói đau, thậm chí còn không tiếc bị thương dùng Phạm Thiên pháp cấm đưa bọn họ từ không gian tĩnh mịch trở về.

Đáng lẽ, quyết định của nàng là lập tức cùng Phong Dực mỗi người một nơi, trở lại Ấn Quần sơn thỉnh sư phụ Thủy Lam Thanh xuất quan tương trợ. Nhưng Long Phiến Phiến có tín vật sư môn, Kim Phượng Các thiếu Đông Hải Long tộc một cái đại nhân tình, nàng mang theo tín vật xuất hiện, như vậy dù Kim Phượng Các đem hết toàn lực cũng phải giúp đỡ. Chuyện nàng đã đáp ứng là làm được, tất nhiên không thể bỏ dở giữa chừng. Chỉ là đoạn đường sắp tới phải ở cùng Phong Dực, nàng rất sợ mình không thể bình tâm được.

Huyết Vô Nhai dẫn đường, đoàn người Phong Dực đi vào trong tử vong tuyệt địa, nhớ tới cảnh tượng chật vật lúc trước, trong lòng Phong Dực thốn thức không ngớt, không khỏi có chút lo lắng đến Tật Nhi, tiểu tử kia mạng lớn sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Sau khi Đồ Lan bị hủy diệt, nơi này trở thành tử vong tuyệt địa, mà Huyết Vô Nhai vốn là hoàng giả viễn cổ long tộc Đồ Lan, tuy không nhớ kỹ những việc trước kia nhưng trí tuệ cũng không giảm xuống, hơn nữa thực lực bản thân lại mạnh mẽ, tự nhiên trở thành đại vương của tử vong tuyệt địa, tự xưng Tử Thần.

Theo lời Huyết Vô Nhai nói, thực lực chân chính của hắn đã đạt đến bát cấp hỗn độn chi thần, nếu triệu hồi ra bản thể huyết long, thì có thể chống lại cửu cấp thiên thần, đương nhiên thực lực của hắn chịu giới hạn trong tử vong tuyệt địa. Chỉ là hắn quyết tâm phục sinh, thấy long thể của Long Phiên Phiên bất chấp tất cả mạnh mẽ chiếm lấy, nhưng không nghĩ đến Long Phiên Phiên lại mang thượng cổ chí bảo định thần châu, bảo vệ ý thức của nàng bất diệt, mà nếu hắn không tìm được bản thể thì năng lực của hắn chỉ hạn chế ở tử vong tuyệt địa dựa vào triệu hoán vong linh mà chiến đấu.

“Định thần châu?”

Phong Dực nghe thấy ba chữ “định thần châu” người như bị sét đánh, định thần châu không phải ở trong mi khiếu của hắn sao? Hơn nữa do hắn mang từ thế giới khác đến, lẽ nào tên đời này còn có định thần châu. Hay chỉ là tên gọi giống nhau?

“Định thần châu là chí bảo từ thời thượng cổ, có thể chống đỡ bách tà xâm nhập, bảo vệ thần thức bất diệt”

Long Phiên Phiên đứng một bên tự động giải thích, hơi có chút đắc ý.

Phong Dực lấy lại tinh thần hỏi :

“Có thể cho ta xem không?”

Long Phiên Phiên gật đầu, nhắm mắt lại, bỗng nhiên một hạt châu bạch sắc từ mi khiếu nàng bay ra, sau đó nàng quát lên một tiếng, hạt châu đột nhiên phóng xuất bạch mang chói mắt, vong linh ở phụ cận đều sợ hãi lui lại.

Phong Dực nhanh chóng phán đoán, định thần châu này so với định thần châu trong mi khiếu mình còn kém xa, căn bản không cùng một cấp bậc, chỉ là hình thức thì không sai biệt lắm, không ngờ cũng để trong mi khiếu, nhưng lại có thể phóng xuất ra bên ngoài công kích. Mà định thần châu trong mi khiếu của lại đến từ thế giới khác, như vậy cùng với thế giới này có quan hệ gì không đây?

“Huyết Vô Nhai vậy ngươi muốn đoạt linh lung bảo tháp của Kim Phượng Các ta làm gì?”

Đang lúc Phong Dực trầm tư thì Liễu Yên Vân lên tiếng hỏi.

“Nghe nói Linh Lung Bảo Tháp có ẩn dấu bí mật phá toái hư không của đệ nhất các chủ Kim Phượng Các, nên muốn mượn nghiên cứu một chút”

Huyết Vô Nhai cười hắc hắc.

Liễu Yên Vân quay đầu sang chỗ khác không nói, quả thật đúng như vậy, chỉ là các đời tổ sư còn chưa nghiên cứu ra đầu mối nào. Khi nàng tiếp nhận chức vị các chủ sư phụ Thủy Thanh Lam đặc biệt dặn dò, không được tiêu phí nhiều thời gian đi nghiên cứu Linh Lung Bảo Tháp, để tránh giống một số tổ sư trước đây cố chấp làm tiến cảnh chậm chạp, cuối đời lại hối hận.

Phong Dực chăm chú vào vấn đề định thần châu ngay cả Phi Nhi gọi hắn cũng không phản ứng lại.

“Tiểu Phong tử, ngươi nghĩ gì mà sững sờ vậy?”

Phi Nhi kéo ống tay áo hắn, hỏi.

“A, không có gì, nghĩ đến một vấn đề rất thâm ảo thôi”

Phong Dực lấy lại tinh thần nói.

“Vấn đề thâm ảo nào?”

Phi Nhi hiểu kì hỏi.

“Đang suy nghĩ làm thế nào để tạo ra con người, mà chúng tộc khác có giống như con người không”

Phong Dực cười ha hả nói.

Nhất thời Phi Nhi bị câu nói của hắn gọi nhớ lại hồi ức ỷ trong không gian tĩnh mịch, ánh mắt hờn dỗi nhìn hắn, thân thể áp sát người Phong Dực, có thể cảm giác hương vị ấm áp quen thuộc trên người hắn.

“Tiểu Phong tử, quan hệ của ngươi với các chủ Kim Phượng Các như thế nào?”

Một lát, Phi Nhi chợt nhớ ra, thờ ơ hỏi.

“Nàng ta, vẫn khát vọng trái tim của ta nhưng lại không được như ý nguyện”

Phong Dực cười hắc hắc nói, thanh âm cũng không nhỏ, những người khác đều nghe được.

“Ta không tin người ta lại coi trọng ngươi”

Phi Nhi nhìn phản ứng lãnh đạm của Liễu Yên Vân cười hì hì nói.

“Ngươi cũng coi trọng ta, vì sao nàng ta lại không?”

Phong Dực cười nói.

Phi Nhi sùng sốt, mặt mày phấn khởi, trong lòng cười trộm, ý tứ của hắn không phải nói Liễu Yên Vân không xinh đẹp bằng ta sao.

Liễu Yên Vân cũng không biết tại sao, cảm thấy hờn dỗi trong lòng, chỉ nghe bọn họ nói mấy câu mà tâm tình đã chấn động, thanh tâm nguyên rửa của sư môn tựa hồ cũng phát sinh.

Long Phiền Phiền kinh dị liếc mắt nhìn Liễu Yên Vân, trực giác là Phong Dực khoác lác, thế nhưng hắn có thể thu phục Huyết Vô Nhai, nên có thể đánh động tâm ý của Liễu Yên Vân cũng không phải là không thể, hơn nữa càng nghĩ nàng càng thấy có khả năng. Tuy nói các chủ Kim Phụng Các là tiên tử không màng danh lợi nhưng bị người trêu đùa như vậy mà không một chút phản ứng a, vậy chỉ có một khả năng nàng chột dạ.

Nếu Liễu Yên Vân biết Long Phiền Phiền nghĩ như vậy không biết nàng sẽ có cảm thụ gì.

Trong tử vong tuyệt địa có một cái hồ nước nhỏ trong suốt, nếu không phải phía trên hồ nước phiêu đăng khí tức tử vong cùng với bạch cốt ở đáy hồ, chắc không ai tin hồ nước này lại thuộc về tử vong tuyệt địa. Kỳ quái chính là xung quanh hồ nước không có một vong linh sinh vật nào.

“Thánh linh quật ở bên dưới, ta sau khi sản sinh ý thức cũng từng vài lần xuống phía dưới tham quan, bắt quá mỗi lần đến đều không công mà lui, không có chìa khóa ai cũng không vào được, không biết bên dưới đến tột cùng là có những thứ gì”

Huyết Vô Nhai chỉ vào hồ nước nói.

Vừa nói Huyết Vô Nhai vừa chém ra một đạo huyết nhận, hồ nước đang phẳng lặng chợt nổi sóng, một không gian đường kính mười mấy mét được hình thành giữa hồ, bạch cốt bên dưới cũng bị cuốn đi, hiện ra một viên bàn và các ký hiệu thần bí, các sinh vật kỳ quái, bên cạnh có một tấm bia đá, mặt trên có khắc ba văn tự cổ quái, phiên dịch ra là Thánh Linh quật.

“Chủ nhân, người xem, quái thú độc nhãn khắc bên trên có giống hình dáng tử huyệt dương tinh”

Huyết Vô Nhai chỉ vào vòng tròn bạch sắc phía trên mà nói.

Phong Dực nhìn theo, quả nhiên cũng là một cái rãnh hình hồ điệp.

Đoàn người phi thân xuống, Phong Dực móc tử huyệt dương tinh ra, thả vào cái rãnh.

Tinh thần mọi người căng thẳng, hết sức chăm chú nhìn xem có biến hóa gì không, thế nhưng đợi một lát, vẫn như cũ nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Lúc này, đột nhiên Phi Nhi tiến lên trước, cắt ngón tay mình, nhỏ một giọt máu lên tử huyệt dương tinh, chỉ thấy nhất thời tử huyệt dương tinh lưu quan tràn ngập đủ các màu sắc, vòng tròn nhũ sắc bỗng nhiên xoay tròn.

Trong không gian thần bí tử vong tuyệt địa, Sơ Thất Thất đứng trước thiên diễn cổ thụ chợt mở mắt ra, lâm lâm nói “Rốt cuộc Thánh Linh quật cũng mở ra”

Đoàn người Phong Dực kinh ngạc quan sát cảnh tượng trước mắt, không biết đang ở thực tại hay mộng ảo.

Dưới chân vẫn có cảm giác trên đất, thế nhưng phía dưới lại trong suốt, dường như đang đi giữa không trung, phía dưới là một thành thị, phòng ờ, đường phố cùng với chủng tộc nhìn không rõ diện mục.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Mẫu Thân? Thiếu Gia?

Trước mắt lại là một hang đá rộng lớn, lớn đến nỗi không nhìn thấy tận cùng, liếc mắt một cái liền thấy lượng lớn thi hài chất đống, một cỗ khí tức thâm liệt ập tới trước mắt.

Phàm có thể làm người ta cảm thấy hai chữ thâm liệt, chỉ có thể phát sinh trên chiến trường, những thi hài này rõ ràng đều mang theo khí tức hắc ám âm lãnh, chắc chắn là đc người khác di chuyển đến đây sau khi chết.

“Vi sao thánh linh quật lại có thi hài mang thuộc tính hắc ám, thánh linh này không phải tượng trưng cho quang minh sao?”

Trong lòng Liễu Yên Vân tràn ngập nghi hoặc, không chỉ mình nàng, những người còn lại cũng cảm giác như vậy.

Phong Dực đột nhiên cảm thấy bị thương, không phải do bản thân hắn có thuộc tính hắc ám, mà cảm giác bị thương này xuất phát từ nội tâm, giống như những thi hài này có quan hệ rất lớn với hắn.

“Ông...”

U Minh tà nhận trong định thần châu bắt đầu rung động, lập tức, Phong Dực đã hiểu hiểu đây là linh hồn của U Minh tà nhận, nó mang theo vẻ thương cảm, hơn nữa cũng không giống thương cảm bình thường.

Phong Dực không tự chủ được cất bước về phía trước, mỗi bước đi đều tạo sóng gợn dưới bàn chân.

“Tiểu Phong tử, chờ... chờ ta với”

Phi Nhi đuổi theo, lại phát hiện Phong Dực cách mình ngày càng xa, dù nàng đuổi theo thế nào cũng không kịp, rồi không nhìn thấy Phong Dực, trong lòng nàng thất kinh, nhất thời quay đầu lại, lại không nhìn thấy bóng dáng Liễu Yên Vân, Huyết Vô Nhai và Long Phiên Phiên.

Đôi mi thanh tú của Phi Nhi nhú lại, thập phần cẩn trọng, cẩn thận bước về phía trước.

Hang đá tựa hồ như rộng lớn vô hạn, Phi Nhi đi nửa ngày không ngờ vẫn chưa nhìn thấy tận cùng, trước mắt luôn là thi hài, lúc nàng cho rằng mình vẫn lòng vòng một chỗ, bị rơi vào huyền trận thì trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một thi hài, trên bụng thi hài có một quyển sách cổ màu xanh phát ra ánh sáng, trên bìa cuốn sách có vẽ tộc huy của Thanh Mộc gia tộc nàng.

Trong lòng Phi Nhi rung động, bất quá nghĩ đến Thanh Mộc gia tộc bảo tồn chìa khóa vào thánh linh quật, không thể thoát khỏi quan hệ với thánh linh điện, nàng không tự chủ được duỗi tay, đi qua thi hài, ngọc thủ cầm lấy cuốn sách, nàng thấy toàn thân chấn động, một đoàn u quang từ trong tay nàng chui vào trong cơ thể, lập tức ý thức của nàng tối sầm lại, đột nhiên tiến nhập vào một không gian kỳ dị, tại đây, nàng thấy được Liễu Yên Vân, Long Phiên Phiên, Huyết Vô Nhai chỉ là không thấy Phong Dực, nhưng tựa hồ bọn hắn không phát hiện được sự tồn tại của nhau.

Phong Dực vẫn đứng ở trung tâm hang đá, nhìn lên động lớn trên đỉnh đầu, ánh sáng bên ngoài đang chiếu vào.

“Cửu Long bàn đỉnh... rốt cuộc là tại sao?”

Phong Dực nhìn sắp xếp trên đỉnh hang động, đây là Cửu Long bàn đỉnh trong lời Phi Nhi nói. Mà dù không gian trong từ vong tuyệt địa, cấm chế trên núi, nam thạch, chín con cóc lớn tất cả đều hiện ra trong đầu hắn, hắn biết rõ mấy thứ kia có quan hệ với Thánh Linh điện.

Bỗng nhiên U Minh tà nhận từ trong mi khiếu hắn bắn ra, huyết văn trên đó không ngờ lại đột nhiên phát sáng, cùng với Cửu Long bàn đỉnh trên đầu nhất hô tương ứng.

Phong Dực chấn động, thảo nào hắn cảm giác đồ án chòm sao này có chút quen thuộc.

Mà đúng lúc này, chòm sao Cửu Long bàn đỉnh phát sáng hóa thành một chùm quang mang phóng xuống.

Nhưng ngay khi sắp bao phủ xung quanh Phong Dực chùm sáng đột nhiên dừng lại cách đỉnh đầu Phong Dực một thước. Một thân ảnh nhàn nhạt bắt đầu ngưng tụ, lại chính là Sơ Thất Thất trong không gian thần bí nọ.

“Đợi nhiều năm như vậy rốt cuộc ta cũng chờ được”

Sơ Thất Thất nhìn chùm sáng trên đỉnh đầu Phong Dực lẩm bẩm nói, vẻ mặt kích động, dường như không tự chủ được.

Một lúc lâu, Sơ Thất Thất lấy ra một ống tròn làm bằng gỗ, mở nắp ra hướng về phía chùm sáng lặng lẽ đọc chú ngữ.

Chùm sáng đang đứng yên chợt bị hấp lực trở nên vận vẹo, đang hướng thẳng tắp xuống dưới bắt đầu chệch sang hướng về phía Sơ Thất Thất di động.

Đúng lúc toàn bộ ánh sáng thu vào trong ống tròn, đột nhiên một tiếng kêu thê lương vang lên, không gian bành trướng như sắp sụp đổ, Phong Dực cảm U Minh tà nhận hướng phía Sơ Thất Thất xuất ra một đạo u mang, trong nháy mắt xuyên thấu qua thân thể nàng.

“Không ... không có khả năng”

Ông tròn làm bằng gỗ ban đầu ở trên tay Sơ Thất Thất bỗng rơi xuống đất, linh thể hóa thành yên vụ (yên vụ : làn khói) đến khi yên vụ tan hết, lại xuất hiện một tiểu cô nương, một đôi mắt to ngây thơ đang chớp chớp nhìn Phong Dực, rõ ràng đây chính là Sơ Thất Thất thu nhỏ lại thành nha đầu.

“Sơ Thất Thất,ngươi làm cái quái quỷ gì?”

Phong Dực đề phòng nói.

“Mẫu thân”

Sơ Thất Thất đột nhiên mở miệng, đúng là giọng nói non nớt của trẻ con.

Nếu như trong miệng Phong Dực có trà chắc chắn hắn sẽ phun hết, ngạc nhiên nhìn Sơ Thất Thất thu nhỏ, nàng nếu muốn mê hoặc hắn cũng không gọi hắn là mẫu thân, gọi hắn là phụ thân còn có thể lý giải.

“Mẫu thân...”

Sơ Thất Thất thấy Phong Dực không phản ứng, biểu tình như sắp khóc.

“Này...”

Phong Dực chớp chớp mắt, theo bản năng lùi về sau hai bước, nhưng lại không cảm thấy nàng già bộ, cái khí chất hồn nhiên không một tạp chất còn mang theo hương thơm nhàn nhạt của hoa sen này dường như là của tiểu Tinh Linh.

Phong Dực vươn ngón giữa tay trái mình ra, Sơ Thất Thất liền nín khóc mỉm cười, chạy ngay đến nắm chặt lấy ngón tay của hắn, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn tươi cười.

Trong óc Phong Dực thay đổi hàng nghìn ý niệm, nhất thời cũng không nghĩ ra có vấn đề chỗ nào, Sơ Thất Thất sao lại biến đổi thành một tiểu cô nương? Còn gọi hắn là mẫu thân, thật sự quá hoang đường.

Phong Dực khoát tay, ông tròn trên mặt đất bay vào tay hắn, bên trong có rất nhiều chùm tia sáng đang chạy quanh vách ống. Ý niệm hắn khẽ động muốn thăm dò trong đó lại phát hiện không tiến vào được.

“Mẫu thân, đây là cái gì?”

Sơ Thất Thất mở miệng hỏi.

Khóe miệng Phong Dực khẽ nhếch, đây là đồ vật câu người hỏi ta làm gì? Hắn cười khổ nói :

“Sau này gọi ta là ca ca không được gọi là mẫu thân”

“Mẫu thân, ngươi không quan tâm ta sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Sơ Thất Thất méo mó, chuẩn bị khóc lần hai.

“Ta ... ta không phải mẫu thân của ngươi, ngươi còn gọi ta là mẫu thân, thiếu gia ta đánh ngươi”

Phong Dực muốn phát điên nói.

Sơ Thất Thất khóc thút thít, ánh mắt thuần chân trở nên ảm đạm, thật sự làm cho người thấy đều thương, một màn này nếu để người khác nhìn thấy sợ rằng sẽ rất tức giận.

“Được rồi, được rồi đừng khóc, vậy ngươi gọi ta là thiếu gia đi”

Phong Dực bất đắc dĩ nói.

“Thiếu gia nghĩa là gì?”

Sơ Thất Thất hỏi.

“Thiếu gia ... thiếu gia cũng có nghĩa là mẫu thân” (^.^ potay)

Nụ cười Phong Dực trở nên cứng ngắc, dụ dỗ tiểu cô nương.

“Vậy được, thiếu gia, thiếu gia”

Sơ Thất Thất tin là thật, liền tiếp kêu vài tiếng, càng kêu càng thuận miệng.

Bị một tiểu la lý nững nịu kêu thiếu gia, Phong Dực cảm thấy đầu khớp xương ngựa ngáy, thế giới này quá điên cuồng, không biết tại sao, cũng không biết thêm một nữ nhi hay một tiểu thị tỳ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Tâm Cảnh Bị Phá.

Phong Dực dùng hết tâm cơ, đều không một điểm hữu dụng, nàng tựa hồ như trẻ con mới sinh ra, cái gì cũng không biết, chỉ biết mỗi hấn. Nếu nóng nảy với nàng, miệng nàng lại méo xệch làm người ta không nở, Phong Dực từng nghĩ có phải Sơ Thất Thất muốn trêu đùa hấn, nhưng với tính cách nàng sao chịu làm việc này, hơn nữa hoàn toàn kín kẽ không một điểm tỳ vết.

Sơ Thất Thất nhìn hôm nay xem ra Sơ Thất Thất muốn lấy chùm sáng, chùm sáng bị ống tròn hút vào, nhìn ống tròn bình thường không có gì đặc biệt, lại không biết là vật gì, làm Sơ Thất Thất cũng tốn nhiều tâm cơ.

Một thời gian, trong đầu Phong Dực bị vô số vấn đề làm lung tung không rõ.

Mà đúng lúc này, Phong Dực cảm thấy một trận hoa mắt, thiên địa như biến đổi, trong ánh mắt ánh sáng qua đình động ngày càng nhỏ lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy gì.

Thình lình, Phong Dực phát hiện mình đang đứng ở hồ nước, Sơ Thất Thất đang đứng trước mặt, đôi mắt mở mở to nhìn mình.

Mà đúng lúc này, không gian phụ cận chợt vặn vẹo, Liễu Yên Vân, Phi Nhi, Long Phiên Phiên và Huyết Vô Nhai đồng thời xuất hiện, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

“Tiểu Phong từ nàng là ai?”

Phi Nhi chạy về phía trước, chỉ vào Sơ Thất Thất hỏi, thế nào lại cảm thấy quen quen.

“Ngươi hảo, tỷ tỷ, ta là Sơ Thất Thất”

Sơ Thất Thất không đợi Phong Dực mở miệng, liền chủ động giới thiệu, dáng tươi cười thuần khiết.

Phi Nhi lão đảo, cái gì? Nàng ta là Sơ Thất Thất? quay đầu nhìn Phong Dực thấy hấn cười khò gật đầu.

“Tự nhiên thế? Trên đời này lại có tự nhiên thế tồn tại?”

Liễu Yên Vân khiếp sợ nhìn Sơ Thất Thất, trên người tiểu cô nương này là một loại năng lượng thuần khiết lưu chuyển, tự nhiên thể có được năng lượng thiên nhiên tối tinh khiết, có người nói, nếu hoàn toàn hấp thu được tự nhiên thể, trong nháy mắt thực lực đề thăng lên vài đẳng cấp.

Tạp Nhĩ kéo diệt thần cung cong thành hình bán nguyệt, diệt thần tiễn lóe ra hồng quang mang theo khí tức hủy diệt nhằm ngay đầu ngân phát áo dài ngũ cấp diệu nhật chi thần trước mặt, chính là Sầm Quân đoàn trưởng của Diệt Ma quân đoàn.

“Giao ra bổ thiên thạch”

Ngân phát áo dài đối với diệt thần tiễn của Tạp Nhĩ thờ ơ, thần nhiên nói.

Khóe miệng Tạp Nhĩ nhếch lên. Lộ ra nụ cười trào phúng, bỗng nhiên máu huyết toàn thân hướng phía diệt thần tiễn rót tới, quang hoa trên mũi tên đại thịnh, tập trung vào thần tộc trước mặt.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng Tạp Nhĩ đang cười bỗng cứng lại, trong sát na máu huyết toàn thân bị đông kết, quang hoa trên diệt thần tiễn chợt biến mất, khí thế hủy diệt cũng theo đó tan đi.

“Ngươi có diệt thần tiễn ta có biện pháp đối phó với nó, lặp lại lần nữa, giao ra bổ thiên thạch, bằng không đem ngươi thập bát trọng thần phạt”

Sâm Quân đoàn trưởng thần nhiên nói.

“Thập bát trọng thần phạt, ta vẫn đang chờ đợi”

Tập Nhĩ cười lạnh nói. Đàn độn ma pháp quyền trực đưa hấn đến hang ổ một đám vong linh cao cấp, để bảo mệnh bất đắc dĩ hấn phải sử dụng bồ thiên thạch, trong nháy mắt bồ thiên thạch phát ra thần lực cấm chế, có thể làm cho tính mạng hấn trong thời gian ngắn không đáng ngại, hấn biết khi sử dụng bồ thiên thạch sẽ làm đám thần tộc truy tung phát hiện, lại không nghĩ ra nơi hấn đứng lại có truyền tống trận, sau khi sử dụng bồ thiên thạch không lâu, truyền tống trận đột nhiên khởi động đưa hấn từ từ vong tuyết địa ra ngoài, hơn nữa trực tiếp đưa hấn đến trước mặt gã ngũ cấp diệu nhật chi thần.

Tái ngoại Tây Bắc, đêm khuya giá lạnh.

Bên cạnh đồng lửa hừng hực, Phong Dực, Phi Nhi và Long Phiên Phiên ngồi cùng một chỗ, Liễu Yên Vân lại ngồi một mình phía xa.

Từ khi đi ra thánh linh quật, vòng tròn bạch sắc đồng hóa từ huyền dương tinh thành một chính thể, nói cách khác từ nay về sau không còn chia khóa để mở thánh linh quật. Về phần trong thánh linh quật gặp phải điều gì không có ai chủ động nhắc tới.

Tại Huyết Vô Nhai dẫn đường đoàn người thuận lợi ra khỏi tử vong tuyết địa. Đã kí kết chủ tứ khế ước Huyết Vô Nhai nguyện ý đi theo, chỉ là ra khỏi tử vong tuyết địa, thực lực hấn chỉ còn là lục cấp vong linh, thực lực lục cấp vong linh tương đương lục dực lam ma, nói cách khác thực lực của hấn hôm nay không phải đối thủ bát dực lục ma Phong Dực, thế nhưng hấn tùy tiện có thể triệu hồi lục cấp vong linh ra chiến đấu. Mà Sơ Thất Thất tự nhiên cũng đi theo, chỉ là sợ khí tức tự nhiên thể trên người nàng gây phiền toái không đáng có, Phong Dực đem nàng và Huyết Vô Nhai vào trong không gian âm sát tâm tì giáp.

“Phong Dực, rốt cuộc ngươi và Liễu các chủ có quan hệ như thế nào?”

Long Phiên Phiên kỳ quái hỏi, tuyệt không giống hình tượng cao cao tại thượng của long tộc.

“Ôi, chuyện cũ không nên nhắc lại, lúc nào cũng hỏi đi hỏi lại, làm bản thiếu gia thấy khó chịu a”

Phong Dực thờ dài một tiếng, nhãn thần hiện ra vẻ tang thương.

Phong Dực càng như thế, Long Phiên Phiên và Phi Nhi lại càng hiểu kỳ, đặc biệt là Phi Nhi, tuy rằng từ khi ra khỏi tử vong tuyết địa không nhắc tới nữa nhưng nàng nhìn ra được Liễu Yên Vân đối với Phong Dực có điểm không đúng, trong lòng khẩn trương chưa xốt, người ta là Kim Phượng các chủ, người lại như thiên tiên, nhìn bộ dáng Phong Dực rõ ràng đối với người ta nhớ mãi không quên, đã ăn trong bát lại ngó vô nôi...

“Được rồi, được rồi, nói cho các ngươi biết, kỳ thực ta với nàng gặp nhau vào mùa xuân lúc trăm hoa đua nở, nàng chơi bạch ngọc tuyết cầm ta thổi bằng thanh ngọc khiết địch, thật sự là...”

Phong Dực nói xong, một đạo bạch mang từ ống tay áo Liễu Yên Vân bắn ra thẳng vào hấn.

“Quên đi, không nói, uyên ương dịch tán, thiên địa dịch lão, chỉ có đoạn tình đoạn nghĩa là mới là vương đạo a”

Phong Dực cười ha ha, đứng dậy chui vào trong trường bông của mình.

Xa xa thân thể Liễu Yên Vân khẽ run lên, phun ra một ngụm trọc khí, nàng cho rằng đã không còn ảnh hưởng bởi hồi ức nhưng hồi ức lại như thủy triều vỗ vào tâm linh nàng, vốn đã có một khe hở tâm cánh thủy triều lại trùng kích vào đây.

“Nguyệt tông chủ nói cho Yên Vân biết phải làm gì bây giờ?”

Trong lòng Liễu Yên Vân thì thảo, tay nắm chặt ngân nguyệt lệnh mà Nguyệt tông chủ giao cho nàng.

Lửa trại tắt chỉ còn lại thanh khói lượn lờ, mấy người trong trường bông đều rơi vào cảnh yên tĩnh như bên ngoài.

Phong Dực cầm ống tròn trên tay, nhìn bên trong còn thấy từng đạo ánh sáng xoay quanh vách ống, hấn khi nào cũng suy nghĩ làm sao để nó phóng xuất, nếu trước kia chùm sáng bao phủ lên người hấn sẽ có hậu quả gì.

“Tiểu Phong từ ngươi ngủ chưa?”

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gọi khẽ của Phi Nhi.

Nha đầu kia, đêm hôm khuya khoắt đến tìm ta để làm chi? Chẳng lẽ không biết làm thế khiến hấn có một ít suy đoán không thích hợp sao?

Phong Dực mở trường bông, Phi Nhi như một chú mèo chui vô, một đôi mắt màu tím trong bóng tối tản ra thần thái khôn kể.

“Tiểu Phong từ, ta...”

“Ta biết, ta biết, kỳ thực ta cũng nhớ ngươi, nghĩ đến ngươi đến nỗi ngủ không yên”

Phong Dục cắt đứt lời Phi Nhi, ôm chặt lấy cái eo nhỏ của nàng cười nói.

“Người đứng đắn một chút”

Phi Nhi khẽ đẩy ra nhưng lại không thoát khỏi lồng ngực Phong Dục.

Phong Dục ôm Phi Nhi đặt lên đùi hấn tựa đầu vào cổ nàng tham lam hít lấy hương thơm ngát từ người Phi Nhi, cười nói “

“Ta rất đứng đắn”

Kiểu đồn Phi Nhi chạm vào vật cứng dưới háng Phong Dục, trong lòng nóng lên cổ sức xoay người muốn xuống, trong lòng vừa ngọt ngào lại bất đắc dĩ, lúc đó ở không gian tĩnh mịch, nàng cho rằng hai người bị nhốt ở đó không ra được mới cùng hấn điên đảo, thế nhưng bây giờ nàng lại có nhiều lo lắng, nàng không ngại thân phận ma tộc của hấn, nguyện ý cùng hấn sống chết có nhau, chỉ là gia tộc nàng cũng không phải là gia tộc bình thường, mà chung thân đại sự của nàng cũng không phải nàng muốn sao cũng được.

“Tiểu Phong tử, người cảm thấy Long Phiên Phiên thế nào?” Phi Nhi hỏi.

“Thế nào? Muốn dẫn mỗi cho ta hả?” Phong Dục cười hắc hắc nói.

Phi Nhi tức giận nhìn Phong Dục nói “Người có cảm giác nàng có chút quái dị không?”

Ánh mắt Phong Dục chợt lóe, nhú mày nói : “Quái dị ở đâu? Nàng ta bình dị dễ gần a, tựa như ... mà không phải là Long tộc cao cao tại thượng”

“Đây không phải là quái dị sao? Nàng nói nàng và Liễu Yên Vân vào tử vong tuyệt địa tìm di vật của gia gia cũng chính là tộc trưởng Long tộc một thời, về mặt khác cũng là đi lịch lãm. Ta cảm thấy kỳ quái, trong tử vong tuyệt địa sợ rằng có cừu cấp thiên thần, long tộc làm sao yên tâm để cho một vị công chủ vào đây lịch lãm, cho dù có các chủ Kim Phượng các đi theo cũng không an toàn. Lại nói, trên người nàng đích xác có công pháp đặc thù của long tộc nhưng vô pháp che đi long uy, tính cách ôn hòa không cao ngạo cũng là điểm nghi vấn, đặc biệt từ trong biểu hiện của nàng ta cảm giác không phải là Long tộc”

Phi Nhi nói.

“Vậy người có nhận ra thân phận của nàng?” Phong Dục hỏi.

“Ta cũng không phải thần tiên, làm sao biết được, chỉ là trong lòng nghi ngờ nên muốn thảo luận với người, người đừng nói người không biết”

Phi Nhi ôm đầu Phi Nhi, khe khẽ vỗ về mái tóc đen của hấn.

“Người hiểu ta có nha đầu người. Ta cũng có cảm giác này, cảm giác nàng có mục đích khác, đương nhiên ta cũng không phải là thần tiên, hơn nữa nàng cũng không đặt chú ý lên hai người chúng ta, lo nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

Phong Dục hôn lên cổ Phi Nhi, vừa cười vừa nói.

Phi Nhi như có điện giật, hờn dỗi đánh hấn hai cái lên vai, nói “Người không sợ nàng đem chú ý lên Liễu Yên Vân sao?”

“Ha hả, người nói Yên Vân sao, ta đây cũng không quan tâm, các chủ Kim Phượng các có chuyện nhỏ mà không làm được thì chi là hư danh”

Phong Dục cười nói.

“Yên Vân, Yên Vân, kêu thân thiết như vậy”

Phi Nhi gen tuông kéo lỗ tai Phong Dục nói.

Phong Dục kêu đau một tiếng, bàn tay trượt từ lưng xuống dưới, thân thể Phi Nhi trở nên vô lực.

Phong Dục cảm giác được lão nhị đang dần lớn kên, thậm chí có thể chạm vào u cốc ẩm ướt, nhất thời tà hảo bốc lên, ma trào hướng đến bộ ngực sung mãn của Phi Nhi.

Ma trào Phong Dục rồi nụ hoa trượt xuống bụng xoa nhẹ, Phi Nhi bỗng cảm thấy một cổ dục hỏa từ bụng dưới truyền đến, đôi môi anh đào không tự chủ được bật ra tiếng rên tiêu hồn lạc phách.

Quần áo trên người Phi Nhi lần lượt rơi xuống, nửa thân trên hoàn toàn trần truồng, da thịt như tuyết trắng, ngọn song phong ngào ngạt đặc biệt hai điểm phần hồng như tô điểm trên tuyết trắng càng làm kinh tâm động phách.

Lần trước trong không gian tĩnh mịch chỉ có thể cảm nhận bằng hai tay, bây giờ Phong Dục mới hoàn toàn nhìn thấy cảnh đẹp tuyệt mỹ này. Dục hảo ngày càng bốc lên mãnh liệt, hạ thể ngày càng cứng rắn, một tay hấn nhào nặn, miệng ngậm hai quả nhỏ, một tay di chuyển vào trong quần lót nàng, chỉ cảm thấy trong son cốt suối chảy lầy lội.

“Tiểu Phong tử, xin ngươi, không nên” bỗng nhiên Phi Nhi ôm lấy đầu Phong Dực, nàng không thể cự tuyệt hắn cũng như hắn cũng không thể cự tuyệt nàng, nhưng nàng phải có sự đồng ý của gia tộc, đối với các vị trưởng bối đây là một điều nhục nhã, sợ rằng sau này hai người không có kết cục tốt đẹp.

“Nha đầu, cho ta đi” Phong Dực vẫn không nhìn được xé quần nàng rồi đè lên.

Ngay lúc hắn muốn tiến vào, lại nhìn thấy giọt nước mắt của nàng, trong nháy mắt hắn liền tỉnh táo lại, hoan hảo vốn là hai bên tình nguyện, nếu là ép buộc không cảm giác được hạnh phúc tốt cùng.

Phong Dực xoay người, đem quần áo che trên người Phi Nhi, lặng lẽ nói “Xin lỗi” (DG : ta muốn phạm lỗi =.)

Đang nấc lên Phi Nhi chợt thấy nao nao, trong lòng lo lắng, nàng ngồi dậy ôm lấy Phong Dực kinh hoàng nói : “Tiểu Phong tử, ta ... không phải ta...”

“Ta hiểu được, ngươi không cần giải thích, bây giờ ngươi còn chưa sẵn sàng là ta nóng vội”

Bàn tay Phong Dực nắm lấy cánh tay trắng nõn đang ôn nhu ôm hắn, hắn là một nam nhân đầu có nhỏ mọn như vậy.

“Tiểu Phong tử, ngươi thật tốt”

Trong lòng Phi Nhi ấm áp, áp má lên lưng Phong Dực.

Liễu Yên Vân ngồi xếp bằng trong lều vải, trên người tỏa ra quang mang màu xanh yếu ớt. Về mặt thân nhiên, chỉ là trên trán đã rịn đầy mồ hôi.

Chuyện cũ như một thước phim quay chậm dần hiện ra trong đầu Liễu Yên Vân, từ lúc bị Phong Dực bắt ở hoang mang thảo nguyên, rồi từng ngày ở chung với hắn, cuối cùng dừng lại bức tranh đó.

Trong hoảng hốt, Liễu Yên Vân tựa hồ tiến nhập trong hồi ức, trên ngón tay nàng hồ điệp đang nhảy múa mà cách nàng không xa là một thanh niên tuấn dật đang mỉm cười vẽ tranh. Vẽ xong hắn đi về phía nàng, vươn cánh tay ôm lấy eo thon nàng, nụ cười tà mị xuyên thấu qua huyết nhục trực tiếp tiến vào lòng nàng, sau đó hắn khe khẽ gọi : “Yên Vân”.

“Yên Vân ... Yên Vân ...”

Âm thanh ôn nhu lại như sấm động bên tai Liễu Yên Vân.

“Phốc” Liễu Yên Vân phun ra ngụm máu tươi, phá trống mà ra, tiêu thất trong bóng đêm.

Mà Long Phiến Phiến lập tức đuổi theo “Các chủ chờ ta với”.

Lúc Phong Dực và Phi Nhi kết thúc màn tình chàng ý thiếp quần áo chỉnh tề đi đến thì hai nàng đã biến mất.

Phi Nhi vào trường bóng Liễu Yên Vân chỉ thấy vết máu đỏ tươi, dường như vết máu viết thành hai chữ “Phong Dực”

“Tiểu Phong tử, ngươi phá tâm cảnh Liễu Yên Vân, xem ra Kim Phượng các liệt ngươi vào địch nhân số một”

Phi Nhi chỉ vào vết máu khe thờ dài, diễm phúc của ma đầu kia quả không cạn, chính mình đã lún vào không ngờ các chủ Kim Phượng các cũng như vậy, nói ra chỉ sợ làm oanh động toàn bộ Thần Phong đại lục.

“Tâm cảnh của nàng không phải ta phá hỏng mà di chính nàng”

Phong Dực than nhẹ một tiếng, trong lòng mơ hồ có chút nhói đau.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người Phong Dực thu dọn hành trang rời đi.

“Tiểu Phong tử, bây giờ ngươi định đi đâu?”

Phong Dực hỏi mang theo vẻ lo lắng.

“Còn không biết, e rằng trở lại Thanh Long đế quốc, cũng có thể lưu lạc trên đại lục”

Phong Dực nói, thông qua lần mạo hiểm này, hắn biết thực lực mình còn quá yếu, không đủ để chống lại cường giả ở thế giới này.

Phi Nhi trầm mặc im lặng đi về phía trước.

“Một vị lão đầu đã từng nói, trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, ta biết ngươi muốn đi, cũng không phải là sinh ly tử biệt, sao phải như vậy?”

Phong Dực cười cười nắm vai Phi Nhi nói.

“Ân, tiểu Phong tử, ta phải về gia tộc, từ huyễn dương tinh là ta lấy trộm ra, hơn nữa xa nhà lâu như vậy, chúng quy phải về cho gia tộc một cái công đạo”

Phi Nhi cố sức gạt đầu, vẻ ủ sầu bị lời nói của Phong Dực quét sạch, đứng vậy cũng không phải là sinh lý từ biệt, chỉ tạm thời một thời gian thôi, lần sau gặp lại không biết hấn đến cảnh giới nào.

“Một ngày nào đó, tộc trưởng của ngươi sẽ đem ngươi gả cho ta”

Phong Dực ha hả cười nói.

“Đi chết đi”

Phi Nhi nở nụ cười, như một tia chớp hôn lên má Phong Dực, bay lên trời, quay lại vẫy tay chào Phong Dực rồi tiêu thất tại hư không.

Phong Dực giật mình đứng im một lúc lâu, đột nhiên ha hả cười nói “Ăn nặc thuật của nha đầu cao minh không kém, không ngờ chỉ theo dõi được hai hơi thở.

Lúc này Phong Dực có chút mù mịt, cũng không biết tiếp theo sẽ đi đâu. Cứ vậy vừa đi vừa nghĩ.

Đột nhiên, trong không trung truyền đến một tiếng kêu thanh thúy, sau đó một con kim sí lang điều hướng về phía hấn xông đến, bên trên là một nữ tử che kín diện mạo.

Kim sí lang điều là vương gải trong đại mạc lang điều, đao kiếm khó lòng thương tổn, tốc độ phi hành như thiểm điện, kỳ trao như mãnh hổ, rất khó phục tùng.

“Phong Dực”

Thanh âm nữ tử vui tươi truyền đến, người nhảy từ đại điều xuống, cát mạng che mặt hiện ra vẻ mặt kích động hưng phấn của công chúa Dạ Xoa tộc Tất Nguyệt.

“Tất Nguyệt, nơi này là lãnh địa La Sát tộc, làm sao ngươi chạy tới đây? Hay là đi thành hôn?”

Phong Dực thấy rõ tất Nguyệt, cười nói, gặp gỡ người quen luôn làm người ta hài lòng, hướng hồ lại gặp mỹ nữ.

“Ai tới thành hôn, hừ ta chỉ đi cho đỡ buồn, không ngờ gặp người ở đây”

Tất Nguyệt nói.

“Ha hả, nghe nói lang điều có thể nhìn thấy vật thì chủ nhân như tận mắt bhins thấy”

Phong Dực cười nói.

“Không sai, kim sí lang điều của ta có thể cách xa ngoài ngàn dặm nhìn rõ con sâu cái kiến”

Tất Nguyệt đắc ý nói.

Hàn huyền vài câu, Tất Nguyệt mời Phong Dực đến Mạt Ương thành làm khách, nói con dân Mạt Ương thành thập phần cảm kích hấn. Trong lòng Phong Dực mỉm cười, hình như người phối chế dược liệu là nha đầu Phi Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: La Sát Tộc

Phong Dực đang muốn đáp ứng thì Tất Nguyệt biến sắc, nói: “Mau lên, mấy tên hồn đản La Sát tộc lại tới”

Chỉ thấy xa xa có vài đạo nhân ảnh đang tức tốc gấp rút chạy về phía hai người, Phong Dực cùng Tất Nguyệt leo lên lưng của kim sí lang điều, cười nói: “Sợ cái gì, bọn người này tốc độ làm sao bằng với kim sí lang điều được?”

Tất Nguyệt thúc vào bên hông kim sí lang điều liền bay vọt lên trời, nàng quay đầu lại nhìn rồi nói :”Bọn họ mặc dù không tinh thông ngu thú như chúng ta, nhưng bọn họ lại có cách đối phó với các loại Dã thú, bằng không thì La Sát tộc sao có thể cùng với Dạ Xoa tộc chúng ta ở sa mạc này có địa vị ngang hàng được”

Đúng lúc này, lỗ tai Phong Dực khẽ động, thì đột nhiên kim si lang điều rên lên một tiếng, đang phi hành thì bị kiềm hãm lại, rồi từ trên trời rơi xuống đất, chắc hẳn bọn họ dùng sóng âm để công kích, sóng âm có tần số mà tai người không thể nghe được nhưng lại có rất nhiều động vật lại nghe được. Cho nên, Dạ Xoa tộc dùng sóng âm để ngự thú, còn La Sát tộc dùng sóng âm để công kích dã thú, trời đời vô quỷ dày tất có móng tay nhọn, duy trì lấy Bình Hành Pháp Tắc vũ trụ.

“Khinh người quá đáng.” Tất Nguyệt cảm phẫn nói, đồng thời lúc này ngón tay nàng đang đặt trên đầu kim điều, một lúc sau kim điều bình ổn trở lại, sau đó kim si lang điều quay đầu hướng đường cũ mà bay vọt trở về.

“Hừ, không cho bọn chúng ném chút tư vị đau khổ bọn chúng cứ tưởng Dạ Xoa tộc mềm yếu mà bắt nạt.” Tất Nguyệt cắn môi, mắt lộ ra tia phẫn nộ, khuôn mặt tuyết trắng cũng trở nên đỏ bừng.

“Luyện ngục minh hóa.” Tất Nguyệt nhoáng lên, trong tay xuất hiện một cây pháp trượng đen tuyền, hướng về phía mấy tên binh lính La Sát tộc lao xuống, đột nhiên năng lượng pháp trượng lên, thấy rõ một vòng hắc sắc hỏa diễm hướng tới phía mấy tên binh lính La Sát tộc bao phủ.

“Thanh phong lá chắn.” Một gã nam tử La Sát tộc gần ba mươi tuổi khẽ quát một tiếng, một đạo thanh sắc hiện ra tọa thành một tấm lá chắn mà lúc này hỏa diễm tiếp xúc với tấm lá chắn phát ra một tiếng nổ lớn.

“Nguyệt công chủ, chúng ta không có ác ý, chỉ là tộc trưởng quá thương nhớ người, chỉ muốn gặp mặt người mà thôi.” Nam tử này cao giọng kêu lên.

“Thối lắm, người đàn bà đó nhớ ta, nàng ta ước gì ta chết đi thì có.” Tất Nguyệt mặt mày đỏ tới tận mang tai hết lớn, dường như nàng thập phần kích động, đồng thời phóng ra hắc ám hệ ma pháp công kích mấy tên binh lính La Sát tộc.

Dạ Xoa tộc trời cho thể chất hắc ám hệ, Tất Nguyệt là một ma pháp sư hắc ám hệ tam tinh đại ma cảnh giới, hắc ám hệ ma pháp công kích thập phần quý dị, lực phá hoại tuy không bằng hai hệ lôi hỏa, nhưng thâm độc nhất trong thất hệ, một khi hắc ám hệ gây thương tích thì thông khổ vô cùng, so với các ma pháp khác thì mạnh hơn nhiều.

Mà La Sát tộc lại không có thuộc tính riêng, thoát nhìn qua tựa hồ với nhân loại giống nhau, nhưng mà trong nhân loại vạn người mới có một ma pháp sư, còn La Sát tộc thì mỗi người sinh ra đã là thiên phú ma pháp, chỉ có điều là thiên phú mạnh yếu không nhất quán, hơn nữa tổ chất thân thể cũng rất cường hãn, bởi vậy mà một vài La Sát tộc nhân có thiên phú ma pháp yếu kém thì chuyển sang tu luyện đấu khí, tại Thần Phong Đại Lục, tỷ lệ ma chiến sĩ của La Sát tộc rất kinh người, chỉ bất quá ma chiến binh của bọn họ cũng không ai có cảnh giới quá cao.

Phong Dực nhìn qua đã nhận ra điều này, vài tên binh lính La Sát tộc thực lực không thể so với Tất Nguyệt, nam tử đứng đầu kia chắc hẳn sắp tiến nhập vào hàng ngũ thánh ma pháp sư, nhưng tựu lại bọn họ chỉ thủ chứ không tấn công, một bên người nào cũng phóng xuất phòng hộ ma pháp, một bên thì hết lời khuyên giải, nghĩ đến quả thực là họ được lệnh không được làm tổn thương đến Tất Nguyệt, chỉ là căn bản Tất Nguyệt không có nghe. Ngẫm lại nguyên nhân cũng là do Dạ Xoa tộc bị đầu độc ở thượng nguồn, đã có lúc tưởng rằng Dạ Xoa tộc sẽ bị tuyệt diệt mà Tất Nguyệt thiếu chút nữa thì cũng hương tiêu ngọc vãn, trong lòng không hận tới thấu xương mới là lạ.

Đúng lúc này, một thân ảnh thân mặc thanh y phiêu nhiên phi lai, vài tên La Sát tộc lùi lại đồng thời thì lễ khom người xuống nói: “Tộc trưởng.”

Tất Nguyệt chỉ thị, kim si lang điều ở trên không trung hạ cánh xuống cạnh nàng, ánh mắt nàng thập phần phức tạp có đến bảy tám phần giống với nữ nhân kia, nàng ta thoát nhìn tưởng như chỉ có 27 28t, tóc búi lại phía sau đầu, bên trên có cắm vài đóa hoàn hồn hoa lục bích, tâm mi hơi nheo lại tỏ vẻ tức giận.

“Nguyệt nhi, cùng mẫu thân hồi tộc, mẫu thân sẽ chậm rãi giải thích cho ngươi tất cả?” Băng Nhược Tiêm, ngũ khí ôn hòa, ánh mắt thập phần ấm áp.

“Ngươi chỉ cần cho ta biết một vấn đề, Dạ Xoa tộc chúng ta bị hạ độc ở thượng nguồn có đúng hay không là do ngươi hạ lệnh?” Tất Nguyệt bộ ngực pháp phòng, có vẻ hết sức kích động.

“Không sai, nhưng là...”

“Không có nhưng nhị gì cả, ngươi tâm địa rắn rết chính là một độc phụ, ngay cả chính nữ nhi của mình cũng không buông tha.” Tất Nguyệt lớn tiếng quát khan cả giọng, mắt hơi ngấn lệ, tâm niệm nàng vừa động ngồi lên lưng kim si lang điều phóng vút lên trời nhưng chỉ đến giữa không trung thì kim si lang điều thân hình cứng đờ, chính là như cánh điều đứt dây rơi xuống đất.

Lúc này Phong Dực ở bên dưới nhảy lên đỡ lấy nàng, còn cách đó không xa kim si lang điều rơi phịch trên mặt cát, tỏ vẻ thống khổ, có vẻ như lang điều bị đau bụng dưới.

“Băng Nhược Tiêm, ngươi muốn làm gì đây? Ở ngay tại đây, đích thân mình ra tay giết chết con gái mình?” Tất Nguyệt hững hờ hỏi.

“Làm càn!” băng Nhược Tiêm nghe thấy vậy giận đến run người, chính là nàng không ngờ lại bị con gái do mình đẻ ra chỉ mặt gọi tên như vậy, trong lòng cảm giác đau khổ. Chỉ là tâm sự trong lòng như thế nhưng cũng không có để lộ ra ngoài, nàng không khỏi thở dài, ngũ khí chậm rãi nói: “Nguyệt nhi, sự tình không giống như ngươi tưởng tượng, ngươi theo ta trở về, tự nhiên sẽ minh bạch hết thảy?”

“Nếu như ta nói không thì sao?” Tất Nguyệt vừa nói vừa giơ pháp trượng trong tay lên.

“Vậy ngươi cũng phải đi theo ta” Băng Nhược Tiêm ngũ khí kiên định nói.

“Vây thử xem” Tất Nguyệt lạnh lùng nói.

Băng Nhược Tiêm vung tay lên, phía sau nàng vài tên binh lính La Sát tộc nhanh chóng hướng về phía Tất Nguyệt

“Đinh linh linh.....” Tất Nguyệt đung đưa chiếc chuông nhỏ ở trên cổ tay, phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Bỗng nhiên mặt cát nổi lên từng đợt sóng hướng thẳng bầu trời mà bay lên, mười mấy con độc xà từ trong cát bay vọt ra hướng về phía mấy tên binh lính La Sát tộc

Một nữ tử La Sát tộc ánh mắt tập trung, trường kiếm trong tay vung lên vẽ một đường, vài đạo bạch mang nhàn nhạt hiện ra, mười mấy con độc xà này liền bị chém làm hai rơi xuống

“Quang Minh đấu khí, thật là hiếm thấy, tưởng rằng Quang Minh chiến sĩ chỉ có ở thần điện” Phong Dực trầm nghĩ.

“Phong được thuật” Một tên nam tử La Sát tộc niệm chú ngữ, vài đạo thang mang lạng lẽ hướng về phía Tất Nguyệt, Phong Dực không một chút tiếng động

Vẫn lấy thân phận là một người đứng xem, Phong dực đột nhiên vung tay lên, một đạo Quang Quyền thánh khiết hướng bốn xung quanh khuếch tán. Đạo thanh mang kia vừa tiếp xúc với Quang Quyền liền tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Thánh mục sư!” La sát nam tử kia con ngươi rụt lại nam nhân này vô thanh vô thức, trên người không hề có khí tức, lại thật không ngờ là một thánh mục sư.

Băng Nhược Tiêm ánh mắt thập phần kinh ngạc, một lần nhìn Phong Dực mà đánh giá, có thể đem khí tức ẩn nấp sâu như vậy, nam nhân này quả thật không đơn giản chút nào

“Tất Nguyệt, không bằng chúng ta cùng với La Sát tộc trường đi một chuyến xem sao, ta nghĩ nàng ta sẽ cho ngươi một lời giải thích thỏa đáng” Phong Dực mở miệng nói, điều này làm cho Tất Nguyệt cùng Băng Nhược Tiêm lấy làm kinh hãi.

“Phong Dực?” Tất Nguyệt ngạc nhiên nhìn Phong Dực. Lẽ nào hắn bị Băng Nhược Tiêm mua chuộc?

“Kỳ thực bằng vào thực lực của La sát tộc trường nếu muốn động thủ với ngươi, ngươi cho rằng có thể kháng cự sao? Ngươi đối với nàng vô lễ như vậy mà nàng không hề có giận, ta nghĩ nàng đối với ngươi thật lòng không có lấy một điểm giả dối, bằng không hà tất phải cùng ngươi nói những lời vô ích” Phong Dực nhìn Tất Nguyệt mà nói.

Tất Nguyệt cùng Phong Dực đối diện một lát, gật đầu nói: “Hào, ta không tin nàng nhưng ta tin ngươi.”

Băng Nhược Tiêm trong lòng như ăn phải giấm chua, lại một lần nữa trầm đánh giá Phong Dực, có thể làm cho nữ nhi của mình nói gì nghe đấy, xem ra phải điều tra xuất thân của hắn

Thành thị trung tâm của La Sát tộc so với Dạ Xoa tộc lớn hơn nhiều, cũng có không ít mỹ nam, có lẽ là La Sát tộc nhân bản thân tướng mạo đã tuấn mỹ, bọn họ đối với môi trường sống cũng yêu cầu rất cao

Trong phủ tộc trưởng có một hoa viên tráng lệ, mặc dù không thể so sánh với hoa viên trong hoàng cung Thanh Long đế quốc, kỳ thực trang viên bố trí rất tao nhã thoải mái, hơn nữa lại trồng rất nhiều loại hoa hiếm gặp, thật khó mà tưởng tượng được, ở sa mạc lại có thể có một hoa viên mỹ lệ như vậy.

“Hiện tại ngươi có thể nói được rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?” Tất Nguyệt nhìn Băng Nhược Tiêm lạnh lùng hỏi.

“Nguyệt Nhi ngươi có biết lai lịch của Dạ Xoa tộc và La sát tộc?” Băng Nhược Tiêm hỏi.

“Tộc nhân hai bên ai ai mà không biết, ngươi đừng có nói những lời thừa thãi nữa” Tất Nguyệt không kiên nhẫn nói.

“La Sát cùng Dạ Xoa từ chương quần sinh tử do Ma Da địa thần sinh ra, chân phải ra trước là La Sát, chân trái ra trước là Dạ Xoa, một đặc ý một xấu, thay Ma Da đại thần chương quần sinh tử, La Sát chương quần sinh, Dạ Xoa chương quần tử, chỉ là sống hay chết cách nhau một sợi chỉ, mặc dù cách biệt vạn dặm, chính vì thế âm hai người này sinh mâu thuẫn.” Băng Nhược Tiêm ngữ khí chầm rãi thuật lại truyền thuyết lâu đời. mà Phong Dực lúc này chính là vừa uống trà vừa cao hứng lắng nghe

La Sát tộc cùng Dạ Xoa tộc cư nhiên là hậu nhân của La Sát và Dạ xoa, tuy rằng đã chiến đấu ngàn vạn năm nay nhưng đều có chung một tín ngưỡng đó là Ma Da đại thần.

Băng Nhược Tiêm thuật lại, so với những gì Tất Nguyệt biết được có phần nhiều hơn, mà lúc này Tất Nguyệt cũng chăm chú lắng nghe.

“Cố sự nói rất hay. Bất quá cái này cùng việc ngươi hạ độc thì có quan hệ gì?” Nghe kể lại xong, Tất Nguyệt hỏi.

“Bởi vì thời gian trước, Ma Da đại thần hiển linh, có nói Dạ Xoa tộc và La Sát tộc căn bản là huynh đệ, tội gì phải chiến tranh không ngừng, cũng thực muốn hai tộc hóa giải mọi ân oán, chỉ có thể chớ bọn họ uống thần dược thì hai tộc sau này mới có thể đồng tâm nhất chí, trước mặt Ma Da đại thần bỗng xuất hiện một bình ngọc, trong bình ngọc có một ít bột phấn bạch sắc. Ta trong lòng còn có nghi ngờ, nhưng tuy ta là trưởng tộc nhưng có một số việc không thể tự mình quyết định mà phải thông qua hội đồng trưởng lão. Mà hội đồng trưởng lão đối với sự việc này thập phần tin tưởng, không có

nghe ngờ, vì thế mới có việc đầu độc” Băng Nhược Tiêm than nhẹ một tiếng.

“Kỳ thực căn bản đó không phải thần dược đồng tâm gì cả mà là thuốc độc trí mạng có đúng hay không?” Tất Nguyệt nói, việc Ma Da đại thần hiển linh ở Dạ Xoa tộc có nghe nói nhưng không biết cụ thể ra sao, Băng Nhược Tiêm nói như vậy, nàng có vài phần tin tưởng

“Không sai, cho nên ta hoài nghi có người mượn Ma Da đại thần khơi mào cuộc chiến tranh giữa La Sát tộc và Dạ Xoa tộc, nhưng ta thực không rõ mục đích của bọn chúng, chỉ là có điều việc Ma Da đại thần hiển linh ta cũng không có nhìn ra chút dị thường nào, bọn họ thực lực tuyệt đối không đơn giản.” băng Nhược Tiêm nhủ đôi mi thanh tú nói, hồi nhớ lại hôm đó Ma Da đại thần hiển linh có toát ra thần lực khiến cho hết thảy mọi người quỳ bái

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Mạc Hậu Hắc Thủ

Phong Dực nghe theo như lời nói của Băng Nhược Tiêm, rồi lại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Đúng rồi, Nam Trạch nữ thần! Phong Dực suy tư một lát, đột nhiên trong đầu hiện lên tên này. Các tộc Nam Trạch tín ngưỡng Mông Khắc đại thần, Mông Khắc đại thần trong khoảng thời gian trước cũng hiển linh vô căn cứ đưa tới Mông Khắc nữ thần, các tộc Nam Trạch đối với mệnh lệnh của nàng không dám không theo, rất rõ ràng, đây là do thể lực nào đó ở phía sau màn thao túng tất cả chuyện này, lợi dụng tín ngưỡng để đạt được mục đích không chế.

Nếu như tại Tinh Huy thành, Ma Da đại thần hiển linh cũng là do thể lực này thao túng, như vậy cái thể lực này thực lực thật là đáng sợ, đã tâm cùng mục đích chỉ sợ nghe rộn cả người.

"Phong Dực, ngươi đang suy nghĩ cái gì?" Tất Nguyệt thấy rõ Phong Dực trầm tư, hỏi.

"Đang suy nghĩ mục đích của thể lực phía sau màn này, bất quá ta một ngoại nhân sợ rằng thể nào đoán cũng đoán không trúng trọng tâm đáp án, thể nhưng ta nghĩ, chỉ dựa vào thần tượng hiển linh loại thủ đoạn này tựa hồ không đủ để đạt được mục đích, lưỡng tộc nhất định đều có nội gian của thể lực này sắp xếp vào để tiến hành kích động, châm ngòi xung đột." Phong Dực nói.

"Ta cũng nghĩ như vậy, Phong tiên sinh, không biết ngươi có biện pháp nào có thể nhỏ những ... cái đinh này?" Băng Nhược Tiêm hỏi.

"Ta chỉ là ngoại nhân, mấy vấn đề này ta không thể giúp được gì." Phong Dực cười có chút thâm ý mà liếc mắt nhìn Băng Nhược Tiêm, thân là nhất tộc chi trưởng, vậy mà lần đầu tiên gặp mặt nàng lại hỏi hấn một ngoại nhân nên làm cái gì bây giờ, nếu như không phải cực độ nhược trí thì chính là đang hoài nghi thử dò xét hấn, rất rõ ràng, nàng không phải loại đầu tiên, như vậy chính là ý còn lại.

Băng Nhược Tiêm liếc mắt nhìn Phong Dực cười như không cười (nv: nhất tiểu phi tiểu), có cảm giác bị nam nhân này nhìn thấu tâm tư, đối thân phận của hấn cũng càng thêm hoài nghi.

"Phong Dực, ngươi như thể nào lại là ngoại nhân, ngươi chính là ân nhân của Dạ Xoa tộc chúng ta, nếu không có ngươi, ta sớm đã chết, nếu như ngươi có biện pháp thì nói đi." Tất Nguyệt nhìn Phong Dực cầu xin.

Lúc này Băng Nhược Tiêm mới phản ứng trở lại, chẳng lẽ thanh niên này chính là nam nhân trong đôi nam nữ đã giải độc cho mọi người trong Dạ Xoa tộc? Nàng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ tới điều này.

"Thật không có, chỉ có một kiến nghị, nếu trận nguy cơ này quan hệ đến tồn vong của lưỡng tộc Dạ Xoa và La Sát, Băng tộc trưởng cùng Tất tộc trưởng hấn là nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng nhau hợp tác mới là vương đạo." Phong Dực thản nhiên nói, làm khách thì hấn thập phần nguyên ý, nhưng là bị cuốn vào trận thị phi này hấn lại vạn phần không muốn.

"Ta sẽ cân nhắc." Băng Nhược Tiêm gật đầu, cười cười, xem ra thần kinh của nàng có phần quá nhạy cảm.

Ánh trăng bàng bạc chiếu sáng rõ ràng phía trên thành thị mỹ lệ tại trung tâm sa mạc, hàn khí nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, làm cho ánh trăng có vẻ mê hoặc.

Phong Dực bỗng nhiên từ trên giường xoay người dựng lên, trên người mồ hôi lạnh ướt sũng, hấn thở ra một ngụm trọc khí, từ trên giường nhảy xuống đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng lặng lẽ ngoài cửa sổ, biểu tình có chút ngưng trọng.

Vốn là hấn đang ngồi xếp bằng tu luyện Dạ Ma Công, lại bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi, cảnh trong mơ, trong tay hấn cầm U Minh Tà Nhận mà bắt đầu tàn sát không ngừng, một người ngã vào U Minh Tà Nhận của hấn. Đó là một nữ nhân nhìn không rõ diện mục đứng trước mặt hấn, hấn không chút do dự vung đao, nữ nhân ngã xuống trong vũng máu, nhưng là đôi mắt vẫn bình tĩnh, thâm thúy như vũ trụ mênh mông này. Đột nhiên vào lúc này, yên vụ (sương mù) trên mặt nàng tán đi, lại trở thành khuôn mặt thanh tú, diễm lệ của Phi Nhi hiện ra.

"Nhu thế nào lại có giấc mộng này?" Phong Dực lẩm bẩm nói, lẽ nào lệ khí trên người hấn đã đạt đến trình độ này sao? Chính là nói hấn đã cảm thụ ảnh hưởng của U Minh Tà Nhận.

Bỗng nhiên, con người Phong Dực co rút lại, quay đầu lại chợt hiện lên một đạo hắc mang tại hư không hướng về phía hấn, một hắc ảnh đã thêm điện hướng ra phía ngoài lao đi.

Phong Dực đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng nhớ tới đây là quý phủ của La Sát tộc tộc trưởng, nếu như hấn xông loạn khó tránh khỏi dẫn đến sự hiểu lầm, tới lúc đó xảy ra chuyện gì, hấn cũng hết đường chối cãi.

Chính vào lúc này, toàn bộ tộc trưởng phủ đều nhón nháo thức dậy, có người cả tiếng kinh hô lớn, ầm ỹ một mảnh, tựa hồ là có người đột nhập trong phủ ám sát Băng Nhục Tiên.

Không biết vì sao, Phong Dực trong lòng mơ hồ có dự cảm bất hảo.

"Phong Dực, chúng ta đi nhìn xảy ra chuyện gì." Tất Nguyệt gõ vào cánh cửa phòng của Phong Dực, có chút lo lắng nói, nghe được mẫu thân bị ám sát, liền không tự nhiên được.

Mà vào lúc này, một đội La Sát tộc hộ vệ trùng trùng điệp điệp hướng phía bên này vọt lại, một gã lão giả chỉ vào Phong Dực cùng Tất Nguyệt, lạnh lùng nói: "Đưa bọn họ bắt lại."

"Chờ một chút, muốn bắt người dù sao cũng phải có nguyên nhân, ta được La Sát tộc tộc trưởng mời làm khách, đây là nữ nhi của La Sát tộc tộc trưởng, muốn bắt người cũng phải là nàng tự mình tới bắt mới đúng." Phong Dực tiến lên một chút ngẩng đầu thản nhiên nói.

"Hừ, đừng hòng cải trang, tộc trưởng hiện tại hôn mê bất tỉnh, có dấu vết chứng tỏ là do Dạ Xoa tộc gây ra, các ngươi chính là nội ứng, còn muốn nói sáo, bắt lại." Này lão giả hừ lạnh một tiếng nói.

Phong Dực vừa nghe, biết không còn cách nào hòa hợp, phía sau lưng thủ sẵn Quân Độn ma pháp quyền trục khẽ động, một đạo bạch quang đột nhiên lóe lên, hấn cùng Tất Nguyệt đã tiêu thất ở tại chỗ.

Lão giả một tiếng cười nhạt, trong ánh mắt lóe ra một tia đắc ý.

"Tam trưởng lão, nguyệt công chúa và vị khách nhân kia ở đâu?" Một lão giả khác dẫn theo một đội hộ vệ đi đến.

"Đại trưởng lão, nguyệt công chúa và tên nam nhân chạy trốn, rõ ràng là chột dạ, thỉnh đại trưởng lão hạ lệnh toàn tộc truy kích." Tam trưởng lão nói.

Chạy? Đại trưởng lão nhướng mày, gạt đầu đồng ý, hiện giờ tộc trưởng còn đang trong hôn mê.

Tại một nơi trên sa mạc cách Tinh Huy Thành năm trăm dặm, Tất Nguyệt nổi giận đùng đùng nhìn Phong Dực, nói: "Vì sao lại chạy trốn? Như vậy không phải khiến cho La Sát tộc nghĩ rằng chúng ta làm sao? Huống mẫu thân ta còn sinh tử không biết."

"Không chạy trốn, chúng ta nhất định phải chết, ngươi đừng ngây thơ, chúng ta thúc thủ chịu trời là có thể xóa bỏ hiềm nghi? Hắc hắc, bọn họ đã sớm tính toán tất cả rồi, ban ngày nẫu thân ngươi mới đáp ứng cùng Dạ Xoa Tộc vứt bỏ hiềm khích lúc trước cùng hợp tác, đêm nay liền xảy ra chuyện này, hiện tại mẫu thân ngươi lại hôn mê bất tỉnh, La Sát tộc cùng Dạ Xoa Tộc mâu thuẫn đã được kích hóa tới cực hạn rồi, ngươi chính mình trở lại cùng phụ thân ngươi thương lượng một chút như thế nào ứng phó La Sát tộc điên cuồng trả thù đi." Phong Dực hắc hắc cười nói, kẻ đứng phía sau màn độc thủ này thật đúng là thần thông quảng đại.

"Lẽ nào. . . . Lẽ nào sẽ không có biện pháp nào khác sao?" Tất Nguyệt nói.

"Có, mang mẫu thân ngươi cứu tỉnh, tất cả chân tướng đều sẽ rõ ràng." Phong Dực nói.

"Chúng ta đây là nghĩ biện pháp a, Phong Dực, ngươi nói cho ta biết nên làm như thế nào đi, chỉ có ngươi mới có thể giúp ta cùng Dạ Xoa La Sát lưỡng tộc." Tất Nguyệt thương cảm mà nhìn Phong Dực.

"Ngươi đừng đánh giá ta quá cao a, ta không phải thần, cho nên không giúp được ngươi." Phong Dực vịn vẹo đầu thản nhiên nói.

"Phong Dực. . . ." Tất Nguyệt kinh ngạc nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Phong Dực.

"Ngươi cũng đừng cứ hễ gặp chuyện liền y lại vào người khác giải quyết vấn đề, có một số việc dù sao cũng phải chính mình học cách giải quyết, ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm, cũng không nghĩ cuốn vào trận thị phi này." Phong Dực nói, thân hình chợt lóe, rất nhanh tiêu thất ở tại phương xa.

"Chính là. . . . Ngươi là người duy nhất ta y lại vào a. . . ." Tất Nguyệt nhìn bóng lưng tiêu thất phía xa lẩm bẩm nói. Một lúc lâu, nàng mới cắn răng một cái, trở về hướng Tinh Huy thành đi tới.

"Vô Nhai." Phong Dực kêu.

"Chủ nhân." Một huyết ảnh nhàn nhạt xuất hiện tại phía sau Phong Dực.

"Triệu hoán mấy vong linh mạng nữ nhân này cuốn lấy." Phong Dực nói.

"Vâng, chủ nhân." Huyết Vô Nhai nói xong liền vung tay lên, phương xa lập tức có mấy cỗ thiết giáp thi từ trong đất cát chui đi ra, ngăn ở trước mặt Tất Nguyệt.

Gần như cả Tinh Huy thành đều khản trương tỉnh dậy, chỉ có Ma Da đại thần Thần Điện trong thành là một mảnh yên tĩnh.

Đột nhiên vào lúc đó, tại một góc Thần Điện một khối sàn nhà Bạch Ngọc bị vén ra chuyển qua một bên, một cái đầu hiện ra hướng tới bốn phía nhìn quanh, uyển chuyển đi lên, sau đó mang sàn nhà một lần nữa che lại.

"Tiểu Ảnh, dẫn đường." Phong Dực dụng ý thức ra mệnh lệnh nói, liền thấy rõ Tiểu Ảnh từ thần tượng chui ra, cắn một khối Ngọc Thạch hình vuông thật lớn khảm trên cây cột so với nó lớn hơn hơn mười lần trong Thần Điện, sau đó dưới cây cột lộ ra một lỗ hổng, bên trong có ma pháp đăng quang truyền ra.

Phong Dực nhảy xuống, nhập khẩu tự động khép lại.

Đây là một chỗ mật thất bí mật, trang sức thập phần hoa lệ, một nữ nhân nằm trên giường nằm chính là La Sát tộc tộc trưởng Băng Nhược Tiêm đang hôn mê bất tỉnh, không còn có người khác tồn tại.

Phong Dực đi lên trước ngồi ở mép giường, bắt đầu kiểm tra Băng Nhược Tiêm đến tột cùng là bởi vì nguyên nhân gì mà hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là bề ngoài xem ra, nàng ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt ở ngoài nhìn không thấy bất luận một vết thương tồn tại.

Phong Dực đưa tay áp vào trán của nàng, ý niệm chui vào trong cơ thể nàng, tìm kiếm căn nguyên, rất nhanh liền tại tâm mạch của nàng phát hiện một cây châm dài đen kịt cắm ở bên trong, cây châm này tán ra một loại năng lượng ba động qui dị.

Kỳ thực muốn cứu tỉnh Băng Nhược Tiêm, chỉ cần mang cây trường châm đen kịt này lập tức rút ra, nhưng trường châm này cắm vào vị trí trọng yếu, hơn nữa ba động quỷ dị, sợ rằng chỉ cần hơi động thì năng lượng bên trong sẽ gặp đánh gãy tâm mạch, thảo nào La Sát tộc mọi người thúc thủ vô sách.

"Bất quá gặp phải bản thiếu gia, bằng không người chỉ có thể vĩnh viễn như thế nằm xuống." Phong Dực hắc hắc khẽ cười nói, bởi vì hắn biết một loại phương pháp đem huyết vị trong tâm mạch thay đổi, như vậy liền có thể tách trường châm ra mà không rung động năng lượng.

Phong Dực vươn tay muốn coi xiêm y trên người Băng Nhược Tiêm, đột nhiên ngừng lại tại giữa không trung, thoáng do dự một chút, ổn định tâm thần kéo vạt áo của nàng.

Cũng không nghĩ Băng Nhược Tiêm ngoại trừ bên ngoài một kiện xiêm y bên trong cũng không có gì, một đôi bạch nhũ sung mãn cao vút vươn ra, vùng da thịt trắng nõn kia cùng hai hạt anh đào đỏ tươi không báo trước kia khiến miệng Phong Dực khô khốc, chỉ là ngực trái lộ ra một đoạn hắc sắc kim tiêm thập phần chói mắt.

"Meo meo thật lớn a." Phong Dực trong lòng cảm thán, quả thật không nghĩ tới Băng Nhược Tiêm có mỹ hung (ngực đẹp) như vậy, so với chi Phi nhi... ít nhất ... muốn lớn hơn hai vòng, hơn nữa cực kỳ săn chắc, nhìn điem co giãn rung động kia so với thiếu nữ tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém.

Chỉ là một nữ nhân xinh đẹp như vậy lại bị Tất ly chiếm đoạt, nghĩ tới thân thể mỹ nhân lại đặt dưới thân hình đen thui thô lỗ kia, song phong bạo mẫn cùng hắc mao cứng chắc của Tất ly đồng loại, Phong Dực trong lòng thập phần tiếc nuối, bỗng nhiên lý giải được Băng Nhược Tiêm vì sao lại cừ hận Tất Li như vậy.

Phong Dực móc ra vài chiếc kim khâu, tại chu vi tả nhũ (ngực trái) cắm xuống, cuối cùng nhất châm cũng muốn đâm vào tả nhũ.

"Huyết vị này cũng không tốt lắm, ta phải tỉ mỉ tìm tòi một chút." Phong Dực thấp giọng nói, ma xui quỷ khiến hắn vươn ma trảo tới.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Lão Bất Tu Cùng Tiểu La Ly

Bàn tay to của Phong Dực chạm vào cơ thể nhũn nhui của Băng Nhược Tiêm, bàn tay như bị điện giật chợt rút về. Hít sâu hai cái, Phong Dực thu liễm tâm thần, thời gian đã không còn nhiều lắm, tại sao hắn lại có thể phân tâm vào lúc này?

Phong Dực dùng kim châm chính xác vào hai quả anh đào, ngón tay tung bay, sử dụng khí cơ điều khiển mấy cây kim châm rung động theo một quy luật kỳ lạ, mặc dù thỉnh thoảng vẫn chạm vào thân thể Băng Nhược Tiêm, nhưng cũng không làm cho hắn phân tâm.

Đột nhiên, hai tay Phong Dực đang vũ động chợt chậm lại, mấy cây kim châm cùng thoát ra ngoài, một tay của hắn lấy tốc độ như tia chớp hướng mỹ nhân điểm một cái, sau đó, liền thấy một đạo hắc mang rất nhỏ bắn ngược ra, một chuỗi huyết châu theo hắc mang ra ngoài, rơi trên da thịt trắng như tuyết, giống như đóa hoa mai nở trên tuyết.

Gần như ngay lúc đó Băng Nhược Tiêm rên rỉ một tiếng rồi mở mắt, nhìn thấy Phong Dực không khỏi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó cảm giác có điều khác lạ liền cúi đầu nhìn lại, phát hiện bộ ngực ngạo nhân của mình đang đề lộ, vội vàng vươn tay kéo vạt áo lại.

"Người ... xảy ra chuyện gì?" sắc mặt Băng Nhược Tiêm đỏ lên sau đó khôi phục lại bình thường, hiển nhiên đang cực lực áp chế cơn giận của mình.

"Băng tộc trưởng chớ trách ta, ta chỉ vì cứu người không có ý khác" Phong Dực nói.

Băng Nhược Tiêm đánh giá mật thất một chút nói :

"Ta hiểu, ta trúng hắc sát ma châm, nếu không nhờ người xuất thủ, sợ rằng khó giữ được tính mạng, người có thể cho ta biết tình huống bên ngoài sao rồi không?"

Phong Dực khiêm nhường hai câu, sau đó đem chuyện xảy ra kể lại.

"Xem ra trong trường lão hội cũng có phản đồ a, không được, bây giờ ta phải đi ngay"

Mắt phượng Băng Nhược Tiêm ánh lên tia lạnh lẽo.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu Phong Dực hiện ra cảnh báo của Tiểu Ảnh, nhướng mày nói : " Có người đến"

"Răng rắc" một tiếng động vang lên, âm thanh khởi động cơ quan truyền đến, hai đạo thân ảnh xuất hiện, Phong Dực nhanh như chớp nhảy lên giường, Băng Nhược Tiêm lấy một cái áo ngủ bên cạnh che lên hai người.

"Tộc trưởng người đã tỉnh, thật tốt quá" thanh âm già nua cao hứng nói.

"Đại trưởng lão, chuyện này không phải Dạ Xoa tộc gây nên, người triệt tiêu lệnh lùng bắt" Băng Nhược Tiêm nói.

"Vâng, tộc trưởng" thanh âm già nua đáp lại.

"Tốt lắm, các người cũng ra ngoài thần điện, ta thay đổi y phục sẽ ra sau" Băng Nhược Tiêm nói.

Đội hai người đi xong, Phong Dực từ trên giường chui ra, mới vừa rồi Băng Nhược Tiêm nghiêng người song phong ngạo nhân kia đề lên ngực hắn, làm hắn khó chịu không thôi.

Kết cục đúng như Phong Dực lường trước, lệnh lùng bắt được triệt tiêu, Băng Nhược Tiêm xuất hiện làm La Sát tộc đang khủng hoảng trong cừu hận bình tĩnh lại.

Lúc Tất Nguyệt chạy tới thành Tinh Huy, nhưng lại thấy dân chúng tề tựu, nghe Băng Nhược Tiêm giải thích chân tướng sự việc, mà khi nàng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc bên ngoài đám người, không hiểu tại sao ánh mắt lại phủ một tầng hơi nước, nàng không cần bất kỳ kẻ nào nói nàng cũng biết nhất định là hắn cứu mẹ nàng.

Phong Dực quay đầu, nhìn thấy Tất Nguyệt đang đứng cách đó không xa ánh mắt bị bao phủ bởi hơi nước đang nhìn hắn, khẽ mỉm cười, đi từng bước đến chỗ nàng.

"Phong..." Tất Nguyệt vừa mới hé miệng đã thấy Phong Dực đến sát bên người nàng đặt một tờ giấy lên lòng bàn tay nàng.

Tất Nguyệt cũng cực kỳ thông minh, làm bộ như lơ đãng gập tay lên, hàng chữ trên tờ giấy đập vào mắt, nét mặt nàng biến đổi, tay vừa động, tờ giấy hóa thành mặt phẫn bay đi.

Thần Ứng thành, tên mặc dù vang dội, nhưng kỳ thật là một thành nhỏ của Kim Ứng đế quốc, ở phía đông nam thần phong đại lục dọc theo núi cao vạn tượng. Nơi này không phồn hoa, nhưng rất yên tĩnh. Nơi này nhiều chủng tộc cùng tồn tại, hòa hợp với nhau.

"Phong mục sư, Phong mục sư, không xong, thân thể tiểu thư nhà ta có vấn đề"

Một nô bộc vội vã chạy vào thành giáo đường lớn tiếng kêu lên.

Mái tóc đen, tròng mắt đen, một thân áo trắng, mực sư thanh niên tuấn dật từ phía sau đi ra, trên khoe miệng luôn luôn nở nụ cười, làm người khác cảm thấy thân thiết, chính là Phong Dực.

"Bây giờ là đau tay hay đau chân?" Phong Dực cười nói.

"Không phải đau tay cũng không phải đau chân mà là đau bụng" nô bộc nói.

"Liền đi xem một chút sao" Phong Dực nói.

Tên này là tôi tớ của phủ thành chủ Thần Ứng thành, tiểu thư trong miệng hẳn tất nhiên là thiên kim Lệ Phù tiểu thư – tiểu La ly xinh xắn năm xưa. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đã thâm mến (yêu trộm) Phong Dực, không phải nói là mình mến (yêu công khai). Từ lúc đó đến nay, nàng đã làm rất nhiều việc để theo đuổi hẳn khiến hẳn dờ khóc dờ cười. Mà lão thành chủ không biết xấu hổ kia cũng mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, không thêm quản.

Thần Ứng thành cũng không có bao nhiêu con đường lớn, Phong Dực một mình đi tới, gặp rất nhiều người chào hỏi hẳn, nhìn hẳn với ánh mắt thập phần tôn kính.

Vào đến phủ thành chủ, Phong Dực trực tiếp đến khuê phòng của Lệ Phù, thì thấy tiểu la ly (nha đầu) này đang nằm co mình lạnh run trên giường.

Cái này, hình như không phải là giả bộ mà là sự thật.

"Lệ Phù, muội bị đau bụng?" Phong Dực xoay người tiểu La ly lại, phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt, trán đầy mồ hôi lạnh.

"Mực sư ca ca, bao tử (dạ dày) Lệ Phù đau quá." Tiểu La ly Lệ Phù chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói.

Phong Dực nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn trắng nuột của nàng, một lúc sau, sắc mặt hẳn có chút kỳ quái, nhin không được nở nụ cười.

"Mực sư ca ca xấu xa, người ta bị đau dạ dày mà huynh còn cười." Lệ Phù bất mãn nói.

Phong Dực xốc mền (chăn) trên người Lệ Phù ra, đặt tay lên bụng nàng khẽ nắn nắn.

Lệ Phù bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác ấm nóng tràn vào bụng, đau đớn trong nháy mắt giảm đi nhiều.

"Mực sư ca ca, huynh thật lợi hại, đã hết đau rồi." Lệ Phù vui mừng nở nụ cười, rồi tự nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng lên, nhỏ giọng nói: "Mực sư ca ca, huynh sờ bụng của ta, có thể hay không có tiểu bảo bảo a!!!"

Khoe miệng Phong Dực giựt giựt, chết tiệt, sao không phổ cập sinh lý giáo dục a, hẳn trọn mắt nói: "Không biết".

(Lão tác giả này viết truyện ta bó cổ)

"Vậy... vậy như thế nào mới có đây?" Lệ Phù có chút xấu hổ hỏi, nhưng ánh mắt lại lóe vẻ hiếu kỳ.

Phong Dực không nói gì, chẳng lẽ hẳn phải nói cho nàng biết là nam nữ phải cởi hết quần áo, lên giường lăn qua lăn lại, mới có bảo bảo sao??

"Mực sư ca ca, huynh cũng không biết sao?" Lệ Phù buột miệng hỏi, rồi đột nhiên nghĩ: mực sư ca ca chưa có bảo bảo thì làm sao hẳn biết được chứ.

Phong Dực cười nói: "Huynh đương nhiên biết, nhưng không nói cho muội, muội muốn biết thì cứ tìm một đại mụ (bác gái) nào đó hỏi sẽ biết."

"A, mực sư ca ca, ta rốt cuộc là tại sao lại bị đau bụng, sau này có còn bị đau nữa không?" Lệ Phù lo lắng hỏi.

"Đó là vì muội đã lớn, nên có kinh nguyệt." Phong Dực trả lời.

"Cái gì là kinh nguyệt? Tại sao khi trưởng thành lại có thế?" Lệ Phù không ngại mà học hỏi.

"Kinh nguyệt... à... kinh nguyệt chính là ở phía dưới chảy máu..."

Lệ Phù đang cười, nghe thế gương mặt bất giác đỏ bừng, ấp úng nói: "Mực sư ca ca, huynh... huynh nhìn lên người ta đi tiểu."

Ngay lúc này, một thị nữ bưng trà bước vào, vừa vắn nghe tiểu thư của mình nói câu này, thiếu chút nữa là làm đổ ly trà, nàng hốt hoảng cuối đầu muốn chạy ra ngoài.

"Đứng lại, ngơoi lại đây!" Phong Dực lên tiếng.

Thị nữ này mặt mày đỏ hồng đi tới trước mặt Phong Dực, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt lộ vẻ quái dị liếc nhìn hẳn.

"Ngươi lập tức nói một chút về kinh nguyệt, cùng với việc sinh bảo bảo cho tiểu thư nhà ngươi biết đi." Phong Dực nói xong liền đi ra khỏi khuê phòng của Lệ Phù.

Vừa ra khỏi phòng, Phong Dực phát hiện lão thành chủ cao quý đang lén lút đứng một bên nghe trộm.

“A, Phong mục sư, người tới thật đúng lúc, cháu trai của ta vừa mang đến một vò Hoàng Cung Ngự Tửu, chúng ta cùng đi nhấm nháp một chút.” Thành chủ thấy Phong Dực đột nhiên đi ra, có chút lúng túng nói.

“Lão Bất Tu, tiểu la ly của người tựa hồ không được quan tâm đầy đủ a.” Phong Dực cười nói, kỳ thật vị thành chủ này tên thật là Bất Bó Tu, nhưng Phong Dực lại thích gọi là lão Bất Tu, hẳn cảm thấy gọi như vậy rất dễ nghe.

Lão Bất Tu khẽ khẽ thở dài: “Lão phu nhân của ta khó khăn lắm mới sinh được một tiểu bảo bối này, chỉ tiếc là lúc nó được hai tuổi thì nàng mắc bệnh mà chết, cho nên ta rất cưng chiều nó, có nhiều chuyện cũng không thể nào dạy bảo nó được.”

Đến đại sảnh, đã có hạ nhân bày sẵn một cái ngọc bàn, trên đó là một bình rượu khắc hình một con kim ưng nhất phi trùng thiên (bay thẳng lên trời) thập phần tinh xảo, xem ra đây đúng là Hoàng thất ngự tửu của Kim Ưng đế quốc.

Rượu ánh lên màu phi thúy, thập phần trong trẻo, mùi rượu thuần hậu, đích thật là rượu ngon hiếm có.

Phong Dực nếm một ngụm, có chút không kiềm chế muốn cùng lão Bất Tu này làm hết cả bình.

“Lão Bất Tu, đệ đệ của ông thật có bản lĩnh nghe, ngay cả ngự tửu cũng có thể kiếm được.”

“Thật ra, trong mấy huynh đệ, mặc dù ta là lão đại, nhưng thành tựu lại nhỏ nhất, ở tại tiểu thành này cũng đã hơn hai mươi năm. Nhưng ta hiện tại thật sự thích nơi này, muốn ta rời đi quả thật ta không muốn.” Lão Bất Tu cười hắc hắc nói, chỉ là lời nói có chút tang thương.

“Vừa đủ là hạnh phúc a.” Phong Dực cười an ủi một câu, nói nghe thì rất dễ nhưng làm được lại rất khó. Nhìn vui vẻ, hạnh phúc đó, nhưng nếu không có chút thực lực thì làm sao có thể chứ?

“Hay cho một câu ‘Vừa đủ là hạnh phúc’ ha ha, Phong mục sư, có thể có một bằng hữu tri giao như người, ta đã cảm thấy đủ a, Lệ Phù cũng vui vẻ nhiều hơn, ta nghĩ...”

“Thành chủ đại nhân...” Lão Bất Tu còn chưa dứt lời, một tên thị vệ chạy vào, nhìn thấy Phong Dực vội vàng ngậm miệng lại.

“Thành chủ đại nhân, ta cáo từ trước.” Phong Dực biết ý đứng dậy cáo từ, trước mặt người khác, hẳn vẫn duy trì cách xưng hô thành chủ đại nhân tôn kính.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Sứ Giả Thần Điện

Phong dực đi qua một ngã tư vắng vẻ không một tiếng động, trong lòng hẳn cũng có một cảm giác yên lặng như vậy

Một tháng trước hẳn tới nơi này, liền thập phần thích bầu không khí của tiểu thành này, trùng hợp tiểu thành lại không có mục sư, hẳn liền nhận được tiểu thành cư dân nhiệt liệt hoan nghênh, lão thành chủ lão Bất Tu thịnh tình giữ lại nên liền ở lại, lão Bất Tu còn bỏ ra chi phí vì hắn mà xây một tòa giáo đường.

Tiểu thành có thật nhiều chủng tộc sinh sống, nhân loại, tinh linh, ái nhân, vân vân, bất qua người nơi này cơ bản đều là người thường không biết ma pháp hay đấu khí, tinh linh cũng là một chi nhánh của Sâm lâm tinh linh, ngay cả tư cách tham gia tinh linh đại hội cũng không có, ái nhân mặc dù đều là thợ rèn, nhưng cũng chỉ có thể đánh tạo vài nông cụ cùng với binh khí phổ thông, về phần có các loại vũ khí tăng phúc ma pháp cùng đấu khí thì bọn họ giống nhau đều không biết. Mà ngay cả thành chủ cũng là một tiểu quý tộc nghèo túng, cái tiểu thành này nhất định là không lọt vào pháp nhãn của cường giả Đại Lục cường giả, thậm chí cả bản đồ Kim Ưng đế quốc đều tìm không được sự tồn tại của tiểu thành, nhưng cũng có thể bởi vì các loại nguyên nhân này, mới để cho thành nhỏ có bầu không khí có sự yên lặng như vậy, cư dân chất phát như vậy.

Tại trong mắt người thường, mục sư là chức nghiệp cực kỳ cao quý, bọn họ là sứ giả của thần, đại biểu cho ý chí của thần, bọn họ mang đến Quang Minh, khu trừ cực khổ, cho nên Phong Dực như cá gặp nước khi ở đây, hẳn đang đề thăng thực lực của mình trong hoàn cảnh yên tĩnh, Dạ Ma công như hỏa tiễn tăng lên tới tầng thứ chín, mà lão Pháp Khắc dạy hắn cách chuyển hoá năng lượng pháp dạ vận dụng đã thập phần thuần thục, Quang Minh với Hắc Ám chuyển hoá lẫn nhau không cần tốn nhiều sức là làm được, có thể nói, hắn hiện tại đã đạt tới cửu tinh thánh mục sư cảnh giới. Chỉ cần hắn đột phá tầng thứ mười của Dạ Ma Công đạt được Thập Dực Thanh Ma cảnh giới, như vậy hẳn chỉ ít đem chức nghiệp mục sư đột nhiên tăng mạnh đến cảnh giới tam tinh thần mục sư, bởi vì Quang Minh pháp lực của hắn kỳ thực là do ma lực chuyển hoá mà đến, mà bất dực cùng với thập dực thanh ma trong đó kém nhau một cái cảnh giới, thập dực thanh ma tự thân ma lực gấp mấy lần bất dực lục ma, chính vì thế mà đem đẳng cấp mục sư của hắn đề thăng tốc độ làm người ta không thể tin được.

Trở lại tiểu giáo đường, Phong Dực bỗng phát hiện trong giáo đường vây rất nhiều ả nhân, những người này hẳn đều nhận biết, là vạn tượng sâm lâm một thôn xóm duy nhất của ả nhân.

“Phong mục sư, người đã trở về, van cầu người cứu thôn trưởng của chúng ta đi.” Thấy rõ Phong Dực trở về, các ả nhân như ong vỡ tổ xông tới.

“Mọi người đừng nóng vội, đưa ta đi xem tình hình thôn trưởng.” Phong Dực vung tay lên, một đạo quang quyền đem thôn dân ả nhân vây quanh nhẹ nhàng đẩy ra, hẳn phi nước đại đi vào, thì thấy rõ thôn trưởng ả nhân cả người đầy máu tươi đang nằm ở cửa giáo đường, trong máu đỏ tươi mang theo một tia mặc lục sắc.

Vết thương ở giữa lồng ngực, huyết nhục mơ hồ, thoát nhìn là do bị lợi trào động vật gây thương tích, hơn nữa lợi trào lại mang theo kịch độc.

Phong Dực lặng lẽ đọc chú ngữ, một đạo thánh quang tịnh hóa phóng ra tại trên vết thương, máu tươi cùng độc tố chảy ra nhất thời bị thanh trừ, nhưng sau đó máu tươi chảy ra vẫn như cũ mang theo độc tố lục sắc, nói cách khác, thôn trưởng ả nhân này độc tố đã lan tràn tới toàn thân, thánh quang tịnh hóa chỉ đối với vết thương bên ngoài hiệu nghiệm, muốn thanh trừ toàn thân độc tố của hắn, chỉ có thể dùng tới Quang minh ma pháp hẳn vừa mới học là Sinh Mệnh Lễ Tán, đó là cửu tinh thánh mục sư có khả năng phóng ra Quang Minh ma pháp.

Phong Dực giơ tay lên Quang Minh pháp trượng trong tay hắn, thì thậm niệm chú ngữ khó hiểu, mái tóc và cánh tay áo không gió tự bay, trên người tản mát ra thánh quang nhàn nhạt, ả nhân tộc mang về mặt thành kính nhìn Phong Dực, quỳ xuống lễ bái.

Chú ngữ hoàn tất, Quang Minh pháp trượng trong tay chợt lóe quang mang yếu ớt, trên bầu trời đột nhiên một đạo thánh quang xuyên phá tầng tầng lớp lớp mây, bao phủ trên toàn bộ giáo đường.

Kim sắc quang điểm từng đốm theo thánh quang rơi xuống, tất cả mọi người cảm thấy thần thanh khí sảng, toàn thân thư sướng, một vài bệnh lâu năm trong nháy mắt tiêu trừ. Mà trên người ả nhân thôn trưởng tràn ngập yên vụ màu lục nhạt, thâm nhập vào trong máu và xương tủy rồi cuộc cũng nhanh chóng thanh trừ sạch sẽ, vết thương khủng bố trước ngực cũng cấp tốc khép lại, hình thành một tầng da non hồng nhạt như da thịt trẻ con.

Trong tiểu thành mọi người thấy rõ dị tượng, toàn bộ hướng về giáo đường chạy qua, người nào cũng hô to thần tích phủ xuống Thần Ứng thành, mấy nghìn người chen chúc tới giáo đường.

Mà lúc này ở bên ngoài giáo đường, một nam và một nữ cười trên Bạch Mã, khiếp sợ nhìn một màn này, nam tử ăn mặc như tuyết trắng thánh na xá, chính là khôi giáp, cầm trong tay thánh mâu tuyết trắng, bộ dạng thập phần anh tuấn, mà nữ nhân mặc mục sư phục tuyết trắng, cầm trong tay Quang Minh pháp trượng, mặt cười tinh xảo, có thể nói là tuyệt sắc, thành chủ lão bất tu đứng ở một bên cung kính.

“Sinh Mệnh Lễ Tán, này tiểu thành dĩ nhiên có cửu tinh thánh mục sư tồn tại, tiểu muội, người ở trong thần điện có gặp qua người này?” Nam tử kia cả kinh nói.

“Không có, chỉ là trong thần điện mục sư đẳng cấp cao như vậy, ta không có lý do chưa thấy qua.” Nữ tử cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Thánh quang trên trời tiêu tán, mà Phong Dực tựa hồ lâm vào trạng thái nào đó, trên người thánh quang vẫn lóe ra như cũ, thoát nhìn như Thiên Thần.

Khi thôn trưởng ả nhân tỉnh lại, thấy rõ Phong Dực như Thiên Thần gần tại kế bên, lập tức xoay người quỳ xuống, lúc này mới phát hiện mình đã hoàn toàn hồi phục, hơn nữa thân thể so với trước đây tựa hồ còn cường tráng hơn không ít, trong lòng đối với Phong Dực càng sùng kính.

“Ta đã hiểu, ta đã hiểu” Phong Dực lâm bảm nói, một vấn đề làm hắn phức tạp rất lâu, hắn đột nhiên suy nghĩ cẩn thận. Lão Pháp Khắc từng nói qua, chuyển hoá năng lượng phương pháp chung chia làm lục tầng, mà hắn hiện tại chỉ có thể coi là đỉnh phong của đệ nhất tầng, hắn vẫn chưa rõ tiêu chuẩn của tầng thứ hai là gì, nhưng vừa rồi lúc phát ra Sinh Mệnh Lễ Tán hắn đột nhiên phát hiện, trong thánh quang của mình không chỉ có Quang Minh ma pháp nguyên tố, không ngờ còn đem một ít phong hệ ma pháp nguyên tố trong không khí cấp tốc chuyển hóa, tuy rằng chỉ là một điểm nhỏ, nhưng vẫn bị hắn nhận ra. Nguyên lai năng lượng phương pháp chuyển hoá này, tuyệt không chỉ là Quang Minh cùng với Hắc Âm hai chủng cực đoan năng lượng tương hỗ chuyển hóa đơn giản như vậy, còn có thể chuyển hoá thành Phong, Địa, Thủy, Hỏa, Lôi nguyên tố, nói cách khác, tầng thứ hai đó là thất hệ năng lượng tương hỗ chuyển hóa lẫn nhau.

Tưởng tượng thử xem, một ngày kia hắn có thể đem toàn bộ thất hệ ma pháp chuyển hoá tùy tâm, toàn thân máu huyết tức thì sôi sục, thật muốn hét lên thật lớn, điên cuồng một tiếng.

“Phong mục sư ...” Đang vào lúc này, một cái thanh âm quen thuộc đem Phong Dực kéo về hiện thực.

Phong Dực lấy lại tinh thần, thánh mang trên người cũng biến mất, hắn quay đầu, nhìn về hướng lưỡng đạo tuyết trắng “Phong Cảnh”, hai người này như sợ người khác không biết họ là người của Thần Điện, trang phục này thật đúng là phong tao.

“Thành chủ đại nhân, ta không phải mới trở về sau khi uống rượu cùng với người sao? Nhanh như vậy lại nhớ tới ta?” Trong giáo đường, Phong Dực cười ha ha nói cùng với lão Bất Tu, lại trực tiếp không thèm để ý tới lưỡng đạo “Phong Cảnh”.

Lão Bất Tu cười khổ một tiếng, vẫn là không nghĩ tới tiểu thành của mình lại dung một khối đại thần, tuy rằng hắn không hiểu ma pháp, nhưng không có nghĩa là hắn chưa thấy qua ma pháp, hơn nữa hai gã Thần điện ở hai bên trái phải biểu tình khiếp sợ, Phong Dực phóng ra Quang Minh ma pháp kia đẳng cấp khẳng định không phải cao bình thường.

“Phong mục sư, hai vị này là sứ giả Thần Điện.” Lão Bất Tu nhắc nhở nói, ở hắn xem ra, Phong Dực cũng là người thuộc Thần Điện, nhưng địa vị có

khả năng không cao bằng hai người trước mắt này, bằng không người khác phong tao như thế, hẳn thế nào nghèo túng lưu lạc đến nơi này.

“Phong mục sư phải không ? Có thể hay không cho chúng ta xem mục sư nhân của người một chút ?” Nam tử kia nói.

“Thần điện sứ giả phải không, có thể hay không làm cho ta xem nhóm người sứ giả lệnh ?” Phong Dực thần nhiên nói, ngay cả mí mắt đều lười phải nâng xuống.

“Chúng ta huynh muội làm sứ giả Thần Điện năm năm, Thần Phong Đại Lục mọi người đều biết.” Nam tử kia ngao nghể nói.

“Thật là xin lỗi, ta lại không biết, nếu nhóm người không thể xuất ra sứ giả lệnh, đó chính là giả mạo Thần Điện sứ giả, tội danh này có thể làm cho đầu của các người phải rời cổ.” Phong Dực nhún nhún vai nói, mà lão Bất Tu cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bọn họ.

Hai huynh muội liếc nhau, nữ tử hướng nam tử gật đầu, đồng thời từ trong không gian giới chỉ lấy ra lệnh bài sứ giả Thần Điện, nhưng không ngờ phát hiện, không gian giới chỉ trong tay bọn họ vô thanh vô tức tiêu thất, mà bọn họ lại là một điểm cũng không có phát hiện.

“Thế nào, lấy không ra ? Bản... Bản mục sư có thể khẳng định các người chính là hàng giả, tại các quốc gia hết ăn lại uống tổng cộng năm... nhiều năm, quả thật tội ác tày trời. Thành chủ đại nhân, sự tình nhưng lại phát sinh ở cửa nhà của người a.” Phong Dực hừ lạnh một tiếng nói.

“Hai vị, nếu là lấy không ra Thần Điện sứ giả lệnh, đừng trách ta đem bọn người bắt lại.” Lão Bất Tu nghĩ chính mình lại đi theo làm tùy tùng, hầu hạ một đôi hàng giả thì không khỏi nộ hỏa.

“Coi như chúng ta không có Thần Điện sứ giả lệnh, nhưng chúng ta đều có Quang Minh ma pháp, ma pháp này há lại là có thể giả mạo.” Lúc này, nàng kia nói ra, so sánh với ca ca của nàng, nàng bình tĩnh hơn nhiều lắm.

“Đúng rồi, Phong mục sư, người thấy thế nào ?” Lão Bất Tu nhìn phía Phong Dực.

“Có Quang Minh ma pháp liền là mục sư ? Vậy người biết thái rau liền nhất định là trù sư sao ? Mười mấy vạn năm trôi qua, một vài thư tịch Quang Minh ma pháp từ lâu đã truyền ra ngoài. Được một vài người có Quang Minh thể chất tu luyện cũng chẳng có gì lạ.” Phong Dực đáp.

“Đây chẳng phải là nói người cũng có thể là giả, bởi vì người cũng không có đưa ra mục sư nhân của người.” Nàng kia khấn trương nhìn Phong Dực, nàng dám khẳng định, không gian giới chỉ của nàng cùng với ca ca đột nhiên tiêu thất nhất định là hắn giở trò quỷ.

“Vi để cho các người tâm phục khẩu phục, ta liền cho các người xem mục sư nhân, bất quá có lẽ các người cũng không nhận biết.” Phong Dực nói xong đem một khối bạch sắc ngọc bài ném qua tới.

Nữ tử tiếp nhận, Quang Minh ma pháp năng lượng rót vào trong đó, chỉ thấy được ngọc này bài nhất thời Quang Minh mãnh liệt, rất rõ ràng, này mục sư nhân là thật sự, hai người đích sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Thế nào? Phân biệt được?” Phong Dực cười hắc hắc nói.

Lão Bất Tu ở một bên, tinh thần chấn động, hét lớn một tiếng : “ Người đâu, đem hai tên lũng gạt này bắt lại, nhốt vào đại lao !”

Một đôi hộ vệ vọt vào, bao bọc vây quanh đối với nam nữ

“Đợi một chút thành chủ đại nhân, Thần của chúng ta từ bị, hai người này tuy là tên lừa đảo, nhưng thân mình có Quang Minh năng lượng, hảo hảo cái tạo không hẳn không thể được Thần Điện tiếp nhận, ta xem lưu lại bọn họ tại trong giáo đường làm tạp vụ lấy công chuộc tội đi sao.” Phong Dực nói.

Lão Bất Tu liếc mắt nhìn Phong Dực, cười ha ha nói : “Phong mục sư thực sự là lấy từ bị làm đầu, cứ quyết định như vậy đi.”

“Buồn cười, các người đang khinh nhờn Thần Điện, Thần Điện sẽ không tha thứ các người.” Nam tử kia kêu to, trong tay nhoáng lên Quang Minh trường mâu.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Huyết Sát Thiên Ma Mười Tám Cánh

"Ca ca, hãy bình tĩnh lại" nữ tử giữ lấy ca ca của mình, nàng thập phần rõ ràng, người nam nhân này có thể thần không biết quỷ không hay tìm tòi trong không gian giới chỉ ở ngón tay mình mà không bị phát hiện, đồng thời còn là một gã cửu tinh thánh mục sư, bọn họ nếu muốn động thủ cũng chỉ chuốc lấy

dau khổ mà thôi. Huống hồ, một gã cửu tinh thánh mục sư, không có lý do gì lại sống trong một cái thành nhỏ hẻo lánh, hẳn có lẽ là người của thần điện, thân phận rất có thể cao hơn bọn họ nhiều.

"Được rồi, hãy ngoan ngoãn sám hối ở đây, thần vĩ đại luôn bao dung tất cả, nhất định sẽ tha thứ cho tội ác tày trời của ngươi." Phong Dục vẻ mặt khoan khoái, lộ ra bộ dạng tươi cười thành kính.

Cứ như vậy, hai thần điện sứ giả trở thành kẻ làm công, bọn họ là huynh muội ruột thịt, cả hai trông khoảng chừng gần hai mươi tuổi. Nam tên là Phi Nhi Đắc, bất tinh đại chiến sư, Quang Minh đấu khí. Nữ gọi là Khiếu Mễ Diễm, cửu tinh Quang Minh đại ma pháp sư, ở độ tuổi này mà nói, thực lực như vậy đã vượt xa bạn bè cùng lứa rồi. Bọn họ từ nhỏ được thần điện lựa chọn, cùng sống trong thần điện, năm năm trước được tuyển chọn trở thành thần điện sứ giả, phụ trách gắn kết các thế lực trong Thần Phong Đại Lục, người đương thời không ai dám bắt nạt đối với bọn họ? Thần điện tuy rằng xuông dốc, rất nhiều thế lực lớn cũng không giúp bọn họ nữa, nhưng tuyệt không muốn tùy tiện đắc tội thần điện, bởi vậy vẫn đối với bọn họ khách khí, tỏ vẻ luôn cung kính.

Mà bọn họ tới thành nhỏ hẻo lánh này bởi vì ngẫu nhiên nghe nói trong khu núi trùng điệp ở đây có loại cỏ ngũ điệp kim tinh, chính là tuyệt thế linh dược, mà tổng giám mục thần điện đang phát động giáo chúng trong thần điện tìm kiếm mấy thứ linh dược, mà ngũ điệp kim tinh thảo là một trong số đó. Vừa nghĩ tới nếu bọn họ tìm được ngũ điệp kim tinh thảo mang về cho tổng giám mục thưởng thức, hai huynh muội liền hạ quyết tâm tới nơi đây tìm kiếm. Ai biết ở chỗ này lại gặp Phong Dục quái dị, dám đổi trắng thay đen tố cáo bọn họ lừa đảo, làm cho thần điện sứ giả cao thượng phải đi làm công việc vặt, hơn nữa họ chỉ biết giận mà không dám nói gì.

Mà từ khi có hai huynh muội này, Phong Dực vốn cuộc sống an nhàn lại càng thêm an nhàn, có người đến khám bệnh, Mễ Diễm sẽ lo liệu, cần được liệu, lại sai Phi Nhĩ Đức đi hái thuốc. Mà ngay cả mỗi tuần một lần giáo dân đến khăn vái, đều do hai huynh muội họ gắp.

Tại mật thất trong giáo đường, Phong Dực ngồi xếp bằng, ma lực đang vận hành giống như biểu diễn trước mắt hắn, mà định thần châu giữa mi cũng nhẹ chuyển động thành dòng khí lưu màu xanh đen chấp chôn dung nhập vào trong đó, khiến cho ma lực càng thêm ngưng tụ lại. U Minh Tà Nhận thập phần an tĩnh, tựa hồ đang cùng nhập thức cùng hắn, mỗi khi gặp nguy hiểm đều đã khẽ cảnh báo, hơn nữa trong lúc nguy cấp có thể triệu hồi ra Phong linh. Chỉ là không phải tình huống bất đắc dĩ, Phong Dực sẽ không triệu hồi ra U Minh Tà Nhận, bởi vì mỗi một lần triệu hoán, hắn cảm thấy tm mình đều bị một tầng âm khí bao phủ, U Minh Tà Nhận tựa hồ muốn cải tạo hắn thành một kẻ khác, mà hắn ít nhiều đã bị ảnh hưởng. Nếu như không cố ý nguy trang, khí chất của hắn sẽ có thiên hướng tà mị bí ẩn, mà ngay cả khi tươi cười cũng sẽ tà khí mui phần, xử lý sự tình cũng trở nên phóng dăng không kềm chế được, tựa hồ càng ngày càng giống như lạc vào giữa ảo mộng như tên chủ nhân cũ của U Minh Tà nhận.

Thình lình, Phong Dực mở mắt ra, lòng bàn tay bốc lên một đoàn ma diễm tối đen như mực, hấn ngưng thần, ánh mắt như điện chột lóe, ma diễm bắt đầu xuất ra một tia thanh sắc, ma lực làm mặt thất chấn động.

Chỉ là tia thanh sắc chỉ còn không đến một phần ba, đoàn ma điểm tức thì tiêu thất trong lòng bàn tay hắn.

"Hơn ngày hôm qua một chút, bắt quá tiến bộ cũng quá không rõ ràng rồi!" Phong Linh trầm thì.

Đúng lúc này, mặt thất đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

"Thiếu gia." Sơ Thất Thất chạy tới, như cái đuôi gấu bám lấy sau lưng phong hô . Mấy ngày này nàng ở Vạn Trọng Sơn hấp thu năng lượng tinh khiết tự nhiên thấy khí lực tăng cường, nàng nghĩ nên trở về nói cho Phong Đức.

"Chủ nhân, Vạn Trọng Sơn đích xác có linh dược ngũ diệp kim tinh thảo. bất quá hình như đã sản sinh linh tính, hành tung bất định, có khả năng tránh né nguy hiểm, mà Vạn Trọng Sơn núi non trùng điệp, muốn tìm được nó, không thể nghi ngờ giống như mò kim đáy bể.

"Đã xuất hiện linh dược?" Phong Dực hai mắt tỏa sáng. Linh dược được phân ra cửu phẩm, trên cửu phẩm là dược liệu hiếm có trên thế gian, chính là tiên dược. Nhưng gặp được phải do duyên số mà không thể cầu, có người nói khi phục tiên dược vào sẽ làm một gã cửu tinh pháp thần được tiến cấp. Đó chính là cơ hội đạt đến cảnh giới pháp thần chân chính, một loại khả năng khủng bố có thể đối chọi được với thiên thần.

Phong Đức bây giờ là cửu tinh thánh mục sư, bát cánh lục ma, nếu có một gốc cây tiên dược, có thể trực tiếp tiến giai đến cánh giới thập cánh thanh ma, có thể đạt được thập nhị cánh tử ma cũng có khả năng, đây đối với hắn là loại mê hoặc thật lớn.

Một lúc lâu, Phong Dực phun ra một ngụm khí, bình ổn lại tư tưởng, muốn phú quý phải chấp nhận nguy hiểm, nhưng đối với hắn mà nói tìm ngũ điệp kim tinh thảo là điều cực kỳ không sáng suốt, không chỉ lãng phí rất nhiều thời giờ, mà còn phải đối mặt nguy hiểm khôn cùng. Nếu hắn chân chính đạt được thập cánh thanh ma, đem năng lượng chuyển hoá đến tầng thứ hai đỉnh phong, như vậy hắn mới không có do dự chút nào.

"Thiếu gia, vừa rồi người đem Hắc Ám năng lượng chuyển hóa thành phong hệ năng lượng có phải cảm thấy rất đình trệ, năng lượng cảm giác như có như không." Quan sát khắp người Phong Đức, Thất Thất đột nhiên nói.

"Không sai, cảm giác thật sự lực bất tòng tâm", có thể Quang Minh cùng với hắc cô phẩm là hai lực lượng luôn đối chọi nhau. Chỉ cần người tìm được phương pháp, chuyển hoá hai lực lượng này cũng rất dễ, nhưng không biết vận dụng thuộc tính của nó thì sẽ vô cùng khó khăn.

"Thiếu gia, ta cảm thấy vô luận là Hắc Ám, Quang Minh, phong hỏa địc lỏi đều thuộc về năng lượng tự nhiên, đều là các chính thể đơn lẻ, chỉ cần lý giải chúng, sau đó chuyển hoá kỳ thực cũng không trắc trở."

"Làm sao người biết?" Phong Dục ánh mắt chột lóc.

"Hình như nó vốn đã khắc trong đầu ta, còn có rất nhiều thông tin khác nữa, bất quá bây giờ ta nghĩ không ra." Sơ Thất Thất lắc đầu, nụ cười thuần khiết

hể nở.

"Thiếu gia ta làm thế nào mới có thể hiểu được bản chất của chúng đây?" Sơ Thất Thất hỏi.

Sơ Thất Thất nhích lại tựa trán mình vào trán Phong Dực: "Thiếu gia, người đừng nghĩ gì, chỉ lẳng lặng mà cảm thụ thôi."

Phong Dực nhắm hai mắt lại, cảm giác được xung quanh mình xuất hiện biển xanh mênh mông, xa xa là thác nước hùng vĩ. Dù loại đích động vật đang huyền ảo chơi đùa, xinh đẹp như một thế giới thần tiên vậy.

Đây là nội tâm của Sơ Thất Thất, Phong Dực trong lòng rung động, nguyên lai tâm hồn Thất Thất là một giấc mộng huyền ảo tươi đẹp, tràn ngập niềm vui tiếng cười.

Phong Dực dần dần say mê trong đó, một cách vô thức, tự nhiên? Tự nhiên như thiên địa, như vũ trụ, như vạn vật đang vận động trên thế giới này. Phong Dực trong đầu đột nhiên xẹt qua một đạo linh quang, có chút hiểu được vấn đề của hắn.

Phong Dực mở mắt ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Thất gần trong gang tấc, một đôi mắt trong veo đang chớp chớp mà nhìn hắn.

"Um" một tiếng, Phong Dực hôn nhẹ lên má Thất Thất, ha ha cười nói: "Thất Thất ngoan, thiếu gia khen thưởng cho người."

"Thiếu gia hôn ta rồi, thiếu gia hôn ta rồi" Sơ Thất Thất hài lòng mà cười khanh khách, giống một hài tử được trưởng bối cho quà vậy.

Giới tự nhiên lấy thiên địa vũ trụ làm gốc rễ, tiểu tự nhiên lấy kinh mạch huyết nhục làm căn cơ, đem thân thể của chính mình trở thành một tiểu tự nhiên. Không phải có thể dung nạp thiên hạ vạn vật rồi sao?

Không ai dám suy nghĩ điên cuồng như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác Phong Dực lại có sự tin tưởng vững chắc.

.....

Giữa Huyết Trì đang sôi trào ùng ục, bầu trời dày đặc hồng sắc huyết vụ, nhưng hồng sắc thoáng chốc ngưng tụ cũng tiêu tán rất nhanh, hình thành đủ loại hình dáng đáng sợ.

Bỗng nhiên, Huyết Trì sôi trào càng ngày càng kịch liệt, vọt lên từng trận sóng huyết cao mấy thước. Hồng sắc huyết vụ như bị hấp dẫn toàn bộ ngưng tụ lại, dần hình thành huyết sắc đại cánh vô cùng tà ác, điều đáng sợ hơn nữa là mỗi bên có tất cả ... chín cái cánh tràn ngập sát khí, khí thế như muốn hủy thiên diệt địa.

Huyết Tâm Ảnh khiếp sợ nhìn sự biến hóa của U Minh Huyết Trì, ánh mắt cực kỳ phức tạp, nàng cắn răng một cái thân hình tiêu thất tại chỗ.

"Người nói cái gì? Thập bát cánh huyết sát Thiên Ma!" Huyết ma Vương ngây ngốc ngồi trên ghế đá trên, đối với tin tức khủng bố này làm lão chưa thể tiếp thu ngay được.

"Không sai, đại ca, người, người nên phong bế U Minh Huyết Trì lại." Huyết Tâm Ảnh mặt cười tràn đầy thống khổ, hai tay đã nắm chặt đến trắng bệch.

"Phong bế? Không được, thập bát cánh huyết sát Thiên Ma sẽ xuất hiện ở huyết ma vương quốc, hơn nữa còn là nữ nhi của ta, vì sao phải phong bế chứ? Ha ha!" Huyết ma Vương sau khi định thần lại đứng dậy rồi đi lại. Sau đó nhìn chằm chằm Huyết Tâm Ảnh cuồng ngao nói.

"Đại ca, người biết huyết sát Thiên Ma cũng không phải là Thiên Ma chân chính, Bối Lệ Tháp lại đang tràn đầy cừu hận, một khi xuất thế, toàn bộ Ma tộc sẽ nghiêng trời lệch đất, thi thể sẽ trải nghìn dặm" Huyết Tâm Ảnh lớn tiếng nói. Mắt nàng tựa hồ đã phủ một màn hơi nước.

"Sẽ không có chuyện đó đâu, Bối Lệ Tháp là nữ nhi của ta, lại do người nuôi nấng từ nhỏ, nàng đương nhiên nghe lời chúng ta nói, muốn báo thù cũng phải hướng về phía cuồng ma Vương cùng Dạ Ma Vương, đến lúc đó Huyết ma vương quốc sẽ xưng bá Ma tộc, không, có huyết sát Thiên Ma Vương, ta sẽ xưng bá toàn bộ Thần Phong Đại Lục, thần tộc, nhân tộc, đều phải bị hủy diệt thành tro bụi." Huyết ma Vương nheo mắt bây giờ khuôn mặt vạn vẻ, điên cuồng cười to nói.

"Đại ca, người điên rồi sao? Người muốn đem toàn bộ Thần Phong Đại Lục hủy diệt sao?" Huyết tâm ảnh lớn tiếng nói, Bối Lệ Tháp là do nàng nuôi nấng, coi nó như con gái mình, nhưng nàng lại biết, khi Bối Lệ Tháp biến thành huyết sát Thiên Ma Vương sau này có khả năng không nhận người thân, chỉ biết giết chóc, bởi vậy nàng đã quyết tâm phong ấn U Minh Huyết Trì, nội tâm của nàng còn đau khổ hơn người khác gấp bội, nhưng đã biết đại ca sẽ biến nữ nhi trở thành công cụ, trở thành công cụ để hắn xưng bá, nàng không thể không làm.

"Ta không có điên, là người điên rồi, Tâm Ảnh, cơ hội đang ở trước mắt, không thể bỏ qua, ai cũng không thể ngăn trở." Huyết ma Vương vung tay lên, toàn bộ gian phòng được một tầng huyết quang bao phủ lại.

"Đại ca, người sẽ hối hận." Mắt Tâm Ảnh nhìn tầng ma huyết cảm ché, tâm tình đột nhiên bình tĩnh trở lại, nàng nên làm điều làm, trong lòng nàng hy vọng sẽ có một tia may mắn tồn tại.

Chương 112: Thần Côn

Phong Dực đang ở trong một căn phòng ở hậu viện, nằm trên một cái ghế dài được mang ra ngoài sân, đang nhàn hạ thưởng thức ánh dương ấm áp buổi sáng.

Mà ở phòng khách là nơi khăn vải của giáo đường, Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức đang thăm thì chuyện gì đó.

"Tiểu muội, chúng ta phải chạy trốn thôi, ta bị tên hỗn đản này suốt ngày sai bảo làm việc, chúng ta phải đến thần điện để tổng giám mục chủ trì công đạo." Nặc Phi Nhĩ Đức nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Chạy? Chạy như thế nào? Ngươi cho là hấn sợ chúng ta chạy sao?" Mễ Diễm cười khở nói.

Nặc Phi Nhĩ Đức có chút nôn nóng đi lại quanh phòng rồi ù rừ mà thán một tiếng, đúng vậy, tên khốn kia căn bản là không sợ bọn họ chạy. Chạy đi thần điện tố cáo, tố cáo hấn cái gì đây? Dem thần điện sứ giả uy nghiêm trở thành nô dịch sao? Ai bảo lệnh bài của thần điện sứ giả đã đánh mất, chứng minh không được thân phận, họ không đem mình đi chém đầu là quá nhân từ rồi. Tố cáo hấn trộm không gian giới chỉ của bọn họ? Ngươi có chứng cứ gì nói nhân gia là kẻ trộm? Hơn nữa vụ cáo một gã cửu tinh thánh mục sư cũng không giống như truy cứu một sứ giả lệnh bị mất, thế nào cũng không có đường tốt. Cho nên, người ta không cột không trói ngươi đã là tốt lắm rồi.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Nặc Phi Nhĩ Đức hỏi.

"Còn có thể làm sao bây giờ? Nghe mệnh lệnh của hấn, có thể lúc tâm tình của hấn tốt lên, trả lại không gian giới chỉ thì chúng ta liều mạng với hấn." Mễ Diễm nói.

"Vậy hấn cả đời hấn không thả chúng ta, chúng ta phải hầu hạ hấn cả đời sao?" Nặc Phi Nhĩ Đức phiền não nói.

"Không có chuyện đó, dù sao chúng ta cũng là sứ giả của thần điện, có lẽ hấn cũng không dám đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa hấn được thần điện ban cho danh hiệu cửu tinh thánh mục sư, chỉ bất quá tính tình hấn kiêu ngạo không coi ai ra gì, chờ hấn hết giận chúng ta tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì rồi." Mễ Diễm thanh âm bỗng đề cao, có thể truyền tới cả hậu viện.

Nặc Phi Nhĩ Đức trong lòng căng thẳng, nhưng lập tức sáng tỏ nàng cố ý để Phong Dực nghe được, không khỏi cảm thán, sự muội thật thông minh tinh tế.

Đúng lúc này, một gã nam tử trung niên diu một lão phụ nhân tóc trắng xoa đi vào giáo đường.

"Hai vị ân nhân, các ngươi đã cứu con ta, mụ già này vô cùng đội ơn." Lão phụ nhân vừa nhìn thấy Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức thì nhanh chóng đi đến trước mặt hai người sẽ quý xuống.

"Chớ, bà lão, không cần làm thế." Mễ Diễm thất kinh mà đỡ lấy lão phụ nhân.

"Nhị câu tử, vẫn đứng đó làm gì, còn không mau quý xuống cảm tạ ân nhân." Lão phụ nhân kêu lên.

Trung niên nam nhân trông rất hiền lành chất phác nghe vậy thì lập tức quý xuống, nghe phịch một tiếng rồi hướng hai người lạy mấy cái, đập cả đầu xuống đất, đứng lên thì cái trán đã đen tím rồi, có thể thấy được thành ý của hấn.

Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức có chút phản ứng không kịp, hai người đều là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, nam tử này bọn họ đều biết, mấy ngày hôm trước bị Phong Dực kêu họ cứu hấn, lúc đó hấn ở trên núi gặp phải mãnh hổ, bị đuổi theo từ trên núi lăn xuống, y sư kết luận không thể sống sót, thôn dân nghe nói ở nội thành có một giáo đường mới, trong giáo đường có một mục sư nổi tiếng có thể khởi tử hồi sinh, có người nói thôn trưởng ái nhân đã tắt thở rồi mà còn được mục sư ấy cứu sống. Vì vậy vài tên thanh niên khỏe mạnh mang hấn đi một hơi trăm dặm tới nội thành, kết quả tới nội thành thì hơi thở cuối cùng cũng không còn, thối gặp được hai huynh muội Mễ Diễm. Có người nói đó là đồ đệ của mục sư trong giáo đường.

Kỳ thực trung niên nam tử này chỉ bị choáng mà thôi, đầu tiên là dựa vào Nặc Phi Nhĩ Đức giúp hấn lấy lại hô hấp, lại được Mễ Diễm dùng Quang Minh ma pháp cứu sống.

Lão phụ nhân tóc trắng xoa là mẫu thân của nam tử đó, bà vốn tưởng rằng phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, lúc này bà đã sửa lại tín ngưỡng, từ nay về sau chỉ thờ phụng thần điện, mang tấm thân già nua vượt qua trăm dặm sơn đạo, chỉ vì muốn được cúi đầu lạy tạ giáo đường.

Trong lúc nhất thời, Mễ diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức chỉ cảm thấy một loại cảm giác lạ trước nay chưa từng có đang nổi lên trong lòng của bọn họ. Nhìn thấy lão phụ nhân cùng con bà trong mắt đầy sự tôn kính chân thành, cảm giác có chút gì đó húng khởi hơn hấn trước đây, lúc người ta vẫn thường luôn tỏ ra cung kính quá với mình.

Hai người lão phụ nhân đi rồi, nhưng Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức thật lâu sau mới an ổn tâm trạng. Trong kinh thánh của thần điện, thần vĩ đại lấy ý chí của thiên hạ rộng lớn làm tinh thần. Bao dung cho người không thể dung, rèn trái tim kiên trì cho người không biết nhẫn nhịn, quang huy của thần soi sáng muôn nơi, tất cả tà ác Hắc Ám biến mất, vạn người một lòng quý bái.

Quý bái, cái gì mới là chân chính quý bái đây?

"Tặng người một cây hoa hồng, nhưng mình lại lấy hết hương thơm của nó. Thần sở dĩ làm thần, không phải vì vượt lên trên nhân thế, mà là giúp thế nhân xóa buồn phiền hết tai ương, chỉ có như vậy nhân viên thần chức mới xứng là nhân viên thần chức, hiện tại các ngươi hiểu chưa?" Phong Dực, không biết từ lúc nào đã ở đằng sau hai người mỉm cười nói.

Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức đều ngẩn ra, rồi chìm vào suy tư.

"Mấy ngày này các ngươi đều hận ta oán ta, ta đây biết, nhưng các ngươi thấy cư dân nghèo khổ trong thành ngày nào cũng gặp nhưng lại chẳng có một tia thương cảm, vậy cái thân phận thần điện sử giả thực sự có ý nghĩa là gì?" Phong Dực nói tiếp.

Mễ Diễm hai người đồng thời ngẩng đầu, trong ánh mắt bắn ra quang mang sáng ngời, bọn họ đồng thời hướng Phong Dực chấp tay, cùng kêu lên nói: "Đa tạ mục sư giáo huấn."

"Xem ra các ngươi thực sự minh bạch rồi, tốt lắm. Hai cái không gian giới chỉ đúng là ta nhật được, của các ngươi phải không, bây giờ đưa lại cho các ngươi." Phong Dực bung ngón tay ra, hai cái không gian giới chỉ bắn về phía hai người.

Hai người tiếp được, lần thứ hai hướng Phong Dực thi lễ, sau đó bước đi ra giáo đường, từ đó về sau, bọn họ trở thành nhân viên thần chức thành tín nhất, làm cho Quang Minh cùng với chính nghĩa được ca tụng kính dâng suốt đời.

Phong Dực nhìn thấy bóng lưng hai người lưng tiêu thất, cười hắc hắc, nhẹ giọng nói: "Xem ra ta thật có tiềm lực làm thần côn, ha ha, thần điện nếu có thể làm thế nhân vượt qua tai ương, bọn hắn có thể theo lời ta cùng chịu sướng khổ với vạn dân, thiên hạ này sớm đã an bình rồi, làm gì còn có chuyện thần ma chi chiến chứ."

Bóng đêm ngập tràn sương mù, Vạn Trọng sơn như một con cự thú lực lượng vô biên vô hạn, mở cái miệng to lớn của mình mà thôn phệ tất cả nhưng gì đến gần nó.

Phong Dực tháo bộ trang phục mục sư màu trắng ra, mặc quần áo hắc bào, đang đứng nhìn theo đoạn đường nhìn lên mây đen mờ mịt đang che phủ hết mặt trăng, lầm bầm nói: "Đêm nay hẳn là rất nóng a."

Mà lúc này ở một sơn cốc cách Thần Ứng Thành không xa, bóng đêm yên tĩnh lại cất dấu nhiều cao thủ, Mễ Dực cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức không ngờ cũng ở trong đó.

Nguyên lai mấy ngày nay, tin tức Vạn Trọng Sơn có ngũ điệp kim tinh thảo càng ngày càng nhiều người biết được, kéo đến đây hàng trăm cao thủ của các thế lực lớn nhỏ, bọn họ vì danh tiếng của tiên dược mà coi đây là chuyện bắt buộc phải cướp đoạt.

"Chủ nhân, nơi này có thể có sáu người pháp thần, Chiến Thần, cao thủ như Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức thì cũng chỉ là áo rỗng." Ở ngoài sơn cốc hơn mười dặm, Huyết Vô Nhai nhìn Phong Dực nói, cái từ áo rỗng là hắn học theo cách nói của Phong Dực.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Đoạt Bảo

Trầm ngâm ! Đạo trước hần phát hiện, Thần Ứng thành hẻo lánh gần đây liên tiếp xuất hiện rất nhiều người, hần âm thầm điều tra mới phát hiện mục đích của bọn họ đều nhằm vào ngũ điệp kim tinh thảo.

"Vô Nhai, ngươi nói xem dựa vào cái gì mà bọn họ lại chắc chắn ngũ điệp kim tinh thảo sẽ hiện thân ở sơn cốc này?" Phong Dực hỏi.

"Có người nói tiên dược đều có linh trí, sẽ rất bị cuốn hút bởi một cái gì có năng lượng làm cho nó mạnh mẽ lên, nếu như ngũ điệp kim tinh thảo nhận thấy được rất nhiều người như vậy mà vẫn hiện thân, xem ra sơn cốc này chắc chắn có kì bảo nào đó làm nó dám chấp nhận nguy hiểm để đoạt được." Huyết Vô Nhai nói.

"Ân, nhưng cũng phải đề phòng, chúng ta cũng không chắc đây không phải là một cái bẫy?" Phong Dực hơi trầm tư nói.

"Đương nhiên là có khả năng, nhưng tin tức đó lại có vẻ được bọn họ thập phần tín nhiệm. Mà cho dù có không tin tuowngm bọn họ cũng vì ngũ điệp kim tinh thảo mà sẵn sàng liều mạng." Huyết Vô Nhai hồi đáp.

"Ha ha, bản thiếu gia cho rằng, bên trong không chừng còn nhiều thú vị hơn nữa, không bằng chúng ta ở đây xem rốt cuộc có màn trình diễn nào hay ho không?" Phong Dực ha ha cười nói.

Trên bầu trời mây đen dần dần tán đi, ánh sáng bạc sắc của mặt trăng không còn trở ngại mà chiếu xuống sơn cốc.

Trong sơn cốc có một dải đất tròn phẳng phiu, không có bất kì một thực vật nào tồn tại, ánh trăng chiếu xuống khoảng đất trống, mà bốn phía xung quanh cây cối vô cùng đông đúc đan xen chằng chịt, hơn trăm cao thủ cũng ẩn nấp mai phục bốn phía.

"Tông chủ, nếu thật sự có ngũ điệp kim tinh thảo, nhiều người như vậy, chúng ta sợ rằng khó có thể đoạt được a." Phía đông trên đỉnh núi, một lão giả đang từ từ tiếp cận sơn cốc. Đằng trước là một nữ tử trước mặt có một màn che màu đen, thanh y bay nhẹ nhàng theo gió, nói.

"Khó cũng phải đạt được." Nữ tử thân nhiên nói, trong giọng nói lộ ra ngừ khí ra lệnh vô cùng uy nghiêm.

Lão làm sao không biết ngũ điệp kim tinh thảo có tầm quan trọng đối với bọn họ như thế nào, nhưng đồ vật tốt đương nhiên muốn giành được đều không bao giờ dễ dàng.

Đúng lúc này, bãi đất trống đột nhiên xuất hiện biến hóa, một gốc cây màu xanh nhạt từ từ chui ra, nhanh chóng lớn lên, khi cây dài một thước thì, trên lá cây rất nhanh xuất hiện một cái nụ hoa, nụ hoa chậm rãi nở rộ.

"Bách tuế hoa!" Rất nhiều người đều kinh hô đứng lên, bách tuế hoa ở Thần Phong Đại Lục cũng không tính là hiếm có, là một loại hoa có sinh mệnh cực lớn, từ khi đâm chồi đến lúc nở hoa rồi đến khi héo tàn, cũng trải qua cả trăm năm, bởi vậy mới gọi là bách tuế hoa. Bởi vì nhân loại bình thường tuổi thọ rất ngắn, cho nên ở rất nhiều địa phương, trẻ con mới sinh đều được phụ mẫu sẽ đeo cho con mình một vòng hoa bách tuế, nếu hoa giữa đường bị héo rũ, như vậy đứa bé này nhất định sẽ gặp kiếp nạn.

Nhưng một gốc cây bách tuế hoa trong nửa canh giờ từ từ sinh trưởng, nụ hoa chậm rãi nở nhưng cũng vô cùng kiên định.

Cao thủ bốn phía đều cực kỳ khiếp sợ, nếu không tận mắt nhìn thấy, tuyệt không bao giờ tin sự tình đang phát sinh ngay trước mặt mình.

Khi nụ hoa hoàn toàn nở rộ, làm cho người ta không tưởng được chính là, đóa bách tuế hoa này hoàn toàn khác nhưng đóa bách tuế hoa thông thường, bởi bình thường nhị hoa màu hồng nhạt luôn dính cùng với nhục châu (hạt), nhưng đóa bách tuế hoa này nhục châu của nó lại trôi nổi ở ngoài. Hơn nữa còn tỏa ra quang mang vô cùng chói lọi, một cảm giác tươi mát khiến chúng nhân say sưa thưởng thức, cảm giác đặc ý như mình đang lạc trong chốn bồng lai tiên cảnh.

Rất nhiều người say sưa thích thú rồi đột nhiên căng thẳng, ý thức được vật hấp dẫn ngũ điệp kim tinh thảo hẳn chính là nhục châu kỳ lạ này rồi, người nào cũng hưng phấn đứng lên chờ đợi.

"Vô Nhai, ngươi gặp qua loại bách tuế hoa này chưa?" Phong Dực phi thân giữa không trung, hỏi.

Huyết Vô Nhai lắc đầu, hẳn chưa từng tưởng tượng, loại kì hoa này có thể thần kỳ như thế.

"Thiếu gia, mầm của cây bách tuế hoa này khẳng định tồn tại sinh mệnh linh tuyến." Đúng lúc này, bên tai Phong Dực vang lên giọng nói trong trẻo của Sơ Thất Thất.

"Sinh mệnh linh tuyến? Đó là cái gì?" Phong Dực kinh ngạc hỏi lại.

"Đó là... Thất Thất lại nghĩ không ra rồi." Sơ Thất Thất có chút ảo não nói, vừa nãy trong đầu nàng đột nhiên hiện lên ý niệm như vậy, nhưng muốn hỏi tưởng lại thì phát hiện trống rỗng, tình hình như thế đã xuất hiện rất nhiều lần.

Phong Dực tất nhiên là biết dị bệnh của nàng, có thể trước kia nàng là người thông minh kì tài bậc nhất, không biết gặp duyên cớ gì mà mất đi kí ức, thỉnh thoảng mới có thể nhớ được một vài thứ.

Tuy rằng không biết sinh mệnh linh tuyến rốt cuộc là cái gì, nhưng nghe cái tên này tựa hồ là một loại Linh Tuyến Chi Thủy rất khủng khiếp, kẻ có thể biết sự tồn tại của sinh mệnh linh tuyến này sợ rằng thập phần không đơn giản, hẳn toả ra tin tức hấp dẫn nhiều cao thủ đến đây nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ là muốn lợi dụng đông đảo cao thủ trợ lực vây bắt ngũ điệp kim tinh thảo, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi?

Suy nghĩ của Phong Dực cũng là ý nghĩ của phần nhiều các cao thủ ở đây, nhưng kết cục cuối cùng hiện giờ rất khó đoán trước, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra, biết đâu ta lại có thể đoạt được ngũ điệp kim tinh thảo chứ? Nói ngắn một câu, chính là vì lòng tham, phải mạo hiểm một lần cũng đáng.

Trên nhị hoa bách tuế, nhục châu tỏa ra quang mang càng ngày càng chói lọi, hương khí cũng càng phát ra nồng đậm.

Đúng lúc này, giữa bụi bách tuế hoa đột nhiên đất nứt ra, ngay sau đó một tia kim sắc quang mang hiện ra cùng với một chiếc lá cây, một đoàn kim sắc ngọc lưu ly dần uốn lượn quanh lá cây theo đất từ từ chui ra, lá cây xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, như đang thăm dò kiểm tra tình hình xung quanh.

"Ngũ điệp kim tinh thảo!" Rất nhiều người trong lòng điên cuồng kêu gào, hô hấp đều trở nên dồn dập như không thể kìm nén được nữa. Tuy rằng ngũ điệp kim tinh thảo mới chỉ xuất hiện một mảnh lá cây, nhưng đã làm cho chúng nhân thất điên bát đảo, có ai đã từng hỏi một gốc cây được thảo lại có thể chạy nhảy, có ai đã từng hỏi một gốc cây được thảo cũng có thể giống con người sao? Đây không phải là tiên dược trong truyền thuyết thì là cái gì?

Không có động thủ, ở đây tất cả mọi người là cao thủ, kinh nghiệm phong phú, đều biết bây giờ chưa phải thời điểm, một động tĩnh nhỏ có thể làm cho ngũ điệp kim tinh thảo lập tức chạy mất dạng, hơn nữa, mình ra tay bây giờ sẽ để kẻ khác chiếm tiên cơ sao?

Ngũ điệp kim tinh thảo tựa hồ cũng không nhận thấy nguy hiểm, từng chiếc lá một từ trong đất chui ra, thẳng đến khi năm cái lá ra hết, ngọc lưu ly ánh vàng quanh co lá cây, màu xanh của ngọc lưu ly giống màu thân hoa, mặc dù mới xuất hiện nhưng lập tức khiến đóa bách tuế hoa trở nên âm đậm thất sắc.

Mà vào lúc này, hai cái lá của ngũ điệp kim tinh thảo hợp lại, vang lên một tiếng, khiến mười khóa nhục châu của bách tuế hoa tự động bay lại, bị hai mảnh lá cây vây quanh, chỉ thấy quang hoa bầu màu lưu chuyển, hai mảnh lá cây mở, mà nhục châu của bách tuế hoa đã vô tung vô ảnh, hiển nhiên đã bị ngũ điệp kim tinh thảo "ăn" rồi.

Cứ như vậy, thuần thực, từng hạt châu của đóa bách tuế hoa đã biến mất hơn phân nửa.

"Động thủ." Hai thân ảnh nhanh như tia chớp xuất hiện, trong đó một người dùng thổ hệ ma pháp khiến vùng đất trống bị hóa đá, . . . Người còn lại cầm một tấm lưới màu bạc hướng phía ngũ điệp kim tinh thảo mà bủa tới "

Hầu như đồng thời, vô số ma pháp đầu khí đồng loạt xuất kích về phía hai người, ngay sau đó bóng người chớp động, một trận cướp đoạt bảo vật nhanh chóng diễn ra quyết liệt .

Ngũ điệp kim tinh thảo hướng phía đất chạy trốn, vùng đất bị hóa đá cũng không mấy may ngăn cản được nó. Đương nhiên, ma pháp hóa đá đất không chỉ do một gã thổ hệ ma pháp sư phóng ra, mà có hơn mười người dùng các loại ma pháp phong ấn khác nhau lên dải đất trống đó. Nguyên nhân ai cũng hiểu, chỉ cần ngũ điệp kim tinh thảo chạy không được, như vậy mình còn có khả năng tranh đoạt .

Nhưng bọn hắn đều không lường được năng lực của ngũ điệp kim tinh thảo, tầng tầng cấm chế căn bản vô pháp ngăn trở nó, tức khắc nó đã chui sâu xuống lòng đất mấy chục thước. Nhưng không ngờ sắp thoát hiểm nó lại thấy nền đất như một tấm lưới dày đặc dần dần co rút bủa vây nó vào trong, nó toàn thân rung lên, hoảng sợ mà quay lại mặt đất.

Ngũ điệp kim tinh thảo một lần nữa xuất hiện khiến các cao thủ vốn thất vọng lần thứ hai hưng phấn đứng lên, bọn họ đều dốc hết sức đoạt được nó. Nhưng vẫn đề phòng nhưng người khác, vừa đuổi bắt vừa công kích đối phương, mà ngũ điệp kim tinh thảo vẫn không ra khỏi sơn cốc mà bay xung quanh khu vực khiến mọi người trở nên nháo nhào.

Cũng không lâu sau, hơn phân nửa số người đã mất đi sức chiến đấu, mà còn một số lại đang tiếc nuối mà rời khỏi rồi chiến trường.

Xa xa trên không trung, Phong Dực đột nhiên nhướng mày, cấp tốc biến mất. Mà vào lúc này, vài đạo thân ảnh như điện hiện lên chỗ hắn vừa quan sát, mà vài nơi cũng liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết .

"Chủ nhân, hình như là khí tức thần tộc, xem ra kẻ đứng sau chuyện này là thế lực của thần tộc, chúng ta trên không trung quan sát thấy không ít người, có lẽ hiện tại thần tộc đã phái người bắt đầu dọn dẹp rồi." Huyết Vô Nhai nhìn Phong Dực nói.

"Xem ra tiên dược thật có lực hấp dẫn trí mạng. Trước đây Thanh Long để đồ tổ chức đấu giá Chiến Thần chi kiếm cùng với bản đồ một tộc viễn cổ Long tộc tựa hồ cũng không gây được nửa điểm hứng thú." Phong Dực ánh mắt lóe lóe, cười hắc hắc nói.

Mà vào lúc này, còn sót lại hơn mười mấy cao thủ đang tranh đoạt ngũ điệp kim tinh thảo, Mễ Diễm cùng với Nặc Phi Nhĩ Đức lại đứng quan sát, bọn họ cũng không mất đi sức chiến đấu, chỉ là ý thức được, thực lực bọn hắn không thể tham dự, tốt nhất là yên lặng theo dõi diễn biến, nói không chừng có thể chiếm được đại tiện nghi. Chỉ là bọn hắn có chút kỳ quái, tin tức về ngũ điệp kim tinh thảo lan xa như vậy, vì sao thần điện giáo chủ lại không phái người đến đây ?

"Ha ha, ngũ điệp kim tinh thảo là của ta." Một gã ngũ tinh Chiến Thần đang dùng phong hệ ma pháp vây khốn ngũ điệp kim tinh thảo, cười lớn cầm ma pháp quyền trực chuẩn bị bỏ chạy.

Chỉ là, ngũ điệp kim tinh thảo đột nhiên kim quang đại thịnh, trong nháy mắt phá nát phong hệ đầu khí, cùng lúc đó, một con cự long màu vàng xuất hiện ở giữa không trung, bắt đầu công kích những cao thủ còn lại.

Trong đó có ba gã Chiến Thần, ba gã pháp thần, còn lại bảy tám người đều là nhân vật cấp thánh, lại bị kim sắc cự long liên tiếp đánh lui, một vài người thực lực yếu một chút không chịu được phun một búng máu bay ra ngoài.

Ngũ điệp kim tinh thảo nhân cơ hội hướng mặt đất lao tới, nhưng nó vui vẻ quá sớm rồi, ngay lúc đó bốn gã Ngân Nguyệt chi thần xuất hiện đem nó vây quanh.

"Ha ha, lấy được không chút khó khăn." Một gã Ngân Nguyệt chi thần ha hả cười nói.

"Chớ lời thôi dài dòng, bắt được nó mau nhanh rời đi, bằng không thủ hộ kim long đến đây thì phiền toái rồi." Một tên khác nói.

Nhưng tình huống ngoài ý muốn lần thứ hai phát sinh, ngũ điệp kim tinh thảo quang mang đại thịnh, xuất ra một con Phượng Hoàng kim sắc bên người,

mặc dù không có kim sắc cự long, nhưng khí thế này khiến bốn gã Ngân Nguyệt chỉ thần đều cảm thấy rất không thoải mái.

Kim phượng cũng vô cùng lợi hại, trong nháy mắt chế trụ bốn gã, tùy ý để bọn họ công kích nó nhưng cũng không để cho bọn họ đuổi bắt ngũ điệp kim tinh thảo.

"Phong Vân huyền!" Một tiếng kêu khê vang lên, một thân ảnh bay lên không, hai tay ngưng kết , phát ra một đoàn vân vụ hướng về phía ngũ điệp kim tinh thảo.

"Sóng lớn ngập trời." Một thanh âm thanh thúy khác vang lên, hiện ra trên không là một con hắc sắc long mã, cuồn trên đó là một thân ảnh cao gầy cầm một cây pháp trượng màu lam, một đạo sóng lớn âm âm đồ xoàng, hướng phía đoàn vân vụ đánh tới.

"Lệ trường lão!" Nữ tử xinh đẹp hô lên.

Một lão giả xuất hiện bên cạnh, chớp tới ngũ điệp kim tinh thảo đang muốn động thổ.

"Mơ tưởng." Nữ tử ngồi trên long mã lấy ra một khối bạch sắc lệnh bài, mặt trên lệnh bài xuất ra một đạo tia sáng bắn thẳng đến hướng lão giả, lão giả bị đánh bay ra ngoài.

Mà hai nữ tử hầu như cùng lúc đánh về phía ngũ điệp kim tinh thảo, mỗi người nắm được một lá.

"Vù vù" vù vù" vù vù"

Ngũ điệp kim tinh thảo đột nhiên rung động đứng lên, phát sinh từng đợt sóng âm khiến hai nữ tử sắc mặt trở nên tái nhợt, đầu vầng mắt hoa.

Kim long cùng với Kim phượng đang quần đấu đột nhiên cùng rống to, một âm thanh êm dịu, một âm thanh cuồng nộ sản sinh sóng xung kích cường đại, khi chạm vào sóng âm của ngũ điệp kim tinh thảo, tạo nên lực công kích vô cùng khủng bố, đem mấy người chiến thần pháp thần cùng với Ngân Nguyệt chi thần chấn bay ngược ra, mà kim long cùng với kim phượng đồng thời hướng phía ngũ điệp kim tinh thảo phóng tới.

"Ngaooooooooo" đột nhiên một âm thanh như tiếng sói vang lên âm thanh vọng khắp dãy núi, tiếng huyết gió chứa âm luật kì lạ, nhưng lại có thể trung hoà sóng âm của ngũ điệp kim tinh thảo.

Một bóng đen trong nháy mắt đi tới bên cạnh hai nàng, mà kim long cùng với kim phượng cũng đồng thời lao tới.

"Vô Nhại!" Bóng đen kêu lên, mạnh mẽ đi vào giữa hai nàng, song chương ẩn nhẹ vào bộ ngực cao vút của hai người một lúc, rồi mới luyên tiết rời ra, đoạt lấy ngũ điệp kim tinh thảo, mà lúc này ngũ điệp kim tinh thảo chỉ hơi lóe chút ánh sáng rồi nhanh chóng vụt tắt.

"Rống" Kim long, kim phượng gần bắn trúng Phong Dục, đột nhiên điên cuồng hét lên, một con huyết sắc cự long đột nhiên xuất hiện, mang theo khí tức tử vong tràn ngập không gian, thân hình nó còn lớn hơn kim sắc cự long vài phần, trông như một tòa núi nhỏ, huyết long mạnh mẽ vùng đuôi một cái tạo nên một con lốc đánh về phía kim long, kim phượng.

Phong Dục đã như u linh tiêu thất trong bóng tối, huyết long thoát nhìn tuy mạnh mẽ, nhưng cùng đối chiến với kim long, kim phượng khiến nhiều chỗ da thịt tổn thương, cũng lập tức tiêu thất trên không trung.

Tiêu Tiêu sờ ngực, vẫn còn cảm giác nóng rực, mất ngũ điệp kim tinh thảo, nàng lại không nghĩ đến nó, mà hồi tưởng cái bóng đen kia, thực sự rất quen thuộc, làm nàng mơ hồ nhớ đến một nam tử.

Mà Khuất Nguyệt cũng giật mình không kém, trong lòng của nàng cũng giống Tiêu Tiêu, cũng nảy sinh cảm giác từng gặp bóng đen bí ẩn ấy.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Hấp Thụ Linh Khí

Cách sơn cốc ngoài trăm dặm, trong một rừng cây rậm rạp, Khuất Nguyệt cùng với hơn mười cao thủ thần tộc đang đứng quanh một thần bí nhân, hơn mười người ngay cả thờ cũng cảm thấy khó khăn.

"Môn chủ thứ tội, đều do Nguyệt nhi bất tài, làm cho ngũ điệp kim tinh thảo bị đoạt mất rồi.Khuất nguyệt tiến lên một bước, cúi đầu thỉnh tội.

"Quên đi, cũng trách không được các ngươi, ai ngờ thủ hộ tiên được lại là thần thú kim long, con kim phượng, cuối cùng triệu hồi ra cương thi của huyết long thời viễn cổ, thực sự là người tính không bằng trời tính." Thần bí nhân giọng nói có phần uể oải, thanh âm như bị biến dị, không thể phân biện là nam hay nữ.

"Môn chủ, có nên truy tung cường giả thần bí vừa rồi?" Một gã tứ cấp Ngân Nguyệt chi thần hỏi.

"Không cần, địa phận của nhân loại chúng ta không thể lưu lại lâu, nếu làm cho thần vương nghi ngờ thì đúng là thiệt nhiều hơn lợi." Thần bí nhân khoát tay nói.

Mà lúc này trong mật thất ở giáo đường, Phong Dực đang thờ hồn hên, trong lòng vẫn không thể tin được, chính mình lại cướp được ngũ điệp kim tinh thảo được hai thần thú thủ hộ, hiện tại tiên được đang chạy tán loạn trong không gian của âm sát tâm ti giáp.

"Vô Nhai, ngươi không sao chứ." Phong Dực tâm niệm khẽ động, thân ảnh Huyết Vô Nhai mờ nhạt đi khá nhiều, có lẽ triệu hồi bản thể huyết long gây tổn thương không nhỏ cho hắn.

"Không có việc gì, tìm một địa phương có âm khí nặng tĩnh dưỡng một thời gian là được." Huyết Vô Nhai thần nhiên nói.

"Thiếu gia, ngươi định ăn sống gốc tiên được này sao?" Đúng lúc này, Sơ Thất Thất hiện thân, kéo cánh tay Phong Dực, không đành lòng nói.

"Àn, ăn tươi nó sẽ gia tăng thực lực của ta, vì sao không ăn?" Phong Dực ngạc nhiên hỏi, hắn không phải dạng thiện nam tín nữ gì, một gốc cây tiên được mở linh trí thì cũng không phải người, vì sao không ăn được?

"Thiếu gia, ngươi đừng ăn nó có được hay không? Kỳ thực không ăn nó có nhiều cái lợi hơn, gốc cây này có hai thủ hộ thần thú, đây chính là cực phẩm tiên được, chỉ cần mỗi ngày nó đều hấp thu một phần linh khí rồi truyền cho thiếu gia, cũng là chuyện tốt. Nếu ăn tươi nó cũng như thiếu gia mổ gà lấy trứng, gốc tiên được này có hai thủ hộ thần thú lợi hại, vào lúc then chốt huyền có thể triệu hồi chúng ra hỗ trợ." Sơ Thất Thất thấy Phong Dực có vẻ phật ý, vừa giải thích tay chân cũng múa loạn lên, đôi mắt hồn nhiên nhấp nháy, hy vọng Phong Dực có thể nhẹ dạ mà cho ngũ điệp kim tinh thảo một con đường sống.

Phong Dực nhớ ra Sơ Thất Thất là do hoa sen hóa thành, nên đương nhiên có cảm tình với tiên được đồng loại.

"Thất Thất à, tiên được có thể đem phần linh khí nó hấp thu truyền cho thiếu gia ta sao? Hai thủ hộ thần thú có nguyện ý trợ lực cho ta không? Vạn nhất nó ra lệnh cho bọn chúng đột nhiên công kích ta, vậy làm sao bây giờ?" Phong Dực sờ sờ đầu Thất Thất, quả thật, Sơ Thất Thất có làm hắn động tâm, thế nhưng hắn cũng có nhiều lo lắng.

"Thiếu gia, ngươi để Thất Thất nói chuyện với nó một chút, bảo nó cùng ngươi thành lập khế ước, như vậy ngươi không cần lo lắng rồi, mà ngũ điệp kim tinh thảo cũng không cần lo lắng ngươi đột nhiên nổi hứng mà ăn tươi nó." Sơ Thất Thất vội vàng nói.

"Nhưng mà, ngươi làm thế nào mà có thể nói chuyện với nó? Thiếu gia ta cũng không dám phóng xuất nó ra khỏi không gian giới chi." Phong Dực nói.

"Ta có thể tiến vào trong không gian giới chi." Sơ Thất Thất nói, trên người quang mang chợt lóe, thân thể biến thành một đóa hoa sen hồng nhạt, tiến nhập vào không gian trong âm sát tâm ti giáp.

Cũng không lâu lắm, trong không gian truyền đến ý niệm của nàng, Phong Dực đem ý niệm thăm dò vào trong đó, thấy Thất Thất cùng với ngũ điệp kim tinh thảo đang thân mật giao lưu.

"Thiếu gia, có thể rồi." Sơ Thất Thất thì thầm.

Lúc này, ngũ điệp kim tinh thảo vẫn mang theo ý niệm sợ hãi, Phong Dực vừa chỉ tiếp xúc, truyền ý thức hỗ trợ lẫn nhau cho nó, hắn có thể cảm giác được linh thức của ngũ điệp kim tinh thảo vẫn chỉ là một đồng hồn đơn chông chéo, nó nhìn cái thế giới này với sự hiếu kỳ nhưng cũng rất đề phòng.

Khế ước sau khi đạt thành, Phong Dực đem ngũ điệp kim tinh thảo thả ra, nó vừa xuất hiện đã bay tán loạn trong mật thất, kim sắc ngọc lưu ly tỏa quanh lá cây chợt lóe, hai con kim long, kim phượng được thu nhỏ xuất hiện, quay chung quanh tiên được vài vòng, rồi lại chui vào trong lá cây.

Phong Dực ngồi xếp bằng trong mật thất, mà ngũ điệp kim tinh thảo lại dùng lá tiếp xúc sau lưng Phong Dực, linh khí khổng lồ liên tục truyền vào trong cơ thể Phong Dực.

Ban đầu Phong Dực còn có thể đem linh khí vừa hấp thu được chuyển hóa thành ma lực, nhưng dần dần, linh khí truyền sang càng ngày càng khổng lồ, khiến Phong Dực có chút ăn không tiêu. Bất quá cũng may có định thần châu tồn tại, định thần châu đem hút linh khí dư thừa vào trong đó, sau khi được ngưng tụ thành một dòng khí nhỏ màu xanh, liền bị Phong Dực hấp thu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngũ điệp kim tinh thảo rốt cục đình chỉ truyền linh khí, kỳ thực, sự hấp thụ của bản thân Phong Dực đã sớm đạt đến cực hạn, nhưng Trúc Hà trong bảo khố Thần Châu liên tục hấp thụ giúp cho Phong Dực tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy ma lực đã ngày càng ngưng đọng, có thể nói tầng ma lực của hắn đã đạt được một mật độ vô cùng khủng bố, mặc dù không thể đột phá đến cảnh giới thập cánh thanh ma, nhưng ở giữa mi khiếu lại chứa đựng linh khí khổng lồ, đột phá cũng là chuyện tất yếu xảy ra.

Phong Dực rất nhanh nghĩ đến chuyện, ngũ điệp kim tinh thảo trong một ngày tựa hồ không có khả năng hấp thu lượng linh khí kinh khủng như vậy.

Phong Dực quay đầu lại, thì thấy rõ ngũ diệp kim tinh thảo quang mang cũng mờ mờ không ít. Chợt nhớ lúc trao đổi với nó, Phong Dực không khỏi dờ khóc dờ cười, nguyên lai ngũ diệp kim tinh thảo tuy rằng linh trí đã mở, nhưng vẫn còn rất mơ hồ, không ngờ lại đem gần phân nửa linh khí của nó cho mình. Phong Dực cũng không biết là nên vui mừng hay là ưu sầu. Vui mừng chính là nhiều linh khí như vậy cũng đủ giúp hắn trong khoảng thời gian ngắn tiến giai rồi, ưu sầu chính là ngũ diệp kim tinh thảo vì mất quá nhiều linh khí, dẫn đến chìm vào giấc ngủ say trong một thời gian, như vậy hai thủ hộ thần thú của nó trong khoảng thời gian này chắc không thể trợ lực cho công việc của mình rồi.

Sáng sớm hôm sau, Phong Dực tinh thần thoải mái xuất hiện trong giáo đường, quay lại công việc mà hai huynh muội kia để lại, đón tiếp một vài dân cư trong thành đến khăn vải, bắt đầu một ngày làm việc mới.

"Mục sư ca ca!" Giữa lúc Phong Dực đang ăn dở bữa sáng, miệng còn dính mỡ, Lê Phù mặt tươi cười đã xuất hiện, mang theo làn gió tươi mát của tuổi trẻ. Phong Dực cũng chẳng bận tâm mà nhanh chóng tổng nôt miếng thịt thả vào miệng.

"Àn Tiểu Lê Phù, hôm nay sao đến cầu xin sớm như vậy." Phong Dực cười hắc hắc nói.

"Đáng ghét, nhân gia đến để gặp mục sư ca ca người mà." Lê Phù sảng giọng, ngồi cạnh Phong Dực, dứt lấy một miếng thịt mà dứ dứ trước mũi Phong Dực.

"Thơm không?" Lê Phù hỏi.

Phong Dực gật đầu, tán thành nói: "Lê Phù có mùi hương rất thơm."

Lê Phù mặt cười ửng đỏ, thấy đầu như muốn bốc hỏa, có một loại cảm giác vui sướng khó nói, hiển nhiên bị Phong Dực nịnh bợ làm cho nàng có chút mê man rồi, mà tay nàng không biết đã để nhầm chỗ rồi.

Phong Dực bị nàng cướp mất bữa ăn, nàng lại vô tình chạm đến tiểu huynh đệ của mình, Phong Dực trái lại không có nửa điểm thấy mình đang phạm tội, trái lại cứ thoải mái hưởng thụ tiểu la lỵ hầu hạ. Mà thực sự hắn cũng không có hứng thú với tiểu cô nương còn chưa phát dục này, hơn nữa hắn còn là bằng hữu với cha của nàng, không nên làm chuyện có lỗi với bằng hữu a. Mà tiểu cô nương mười hai tuổi thì biết cái gì? Cùng lắm là có chút ... sức sống thôi. Nàng vẫn còn mơ hồ chưa nhận thức được tình cảm như thế nào, hắn cũng không cần phải ... né tránh làm gì.

Tiểu Tiêu mang khăn che mặt, đi vào trong giáo đường, thấy nơi này vô cùng thanh nhã, vài cây trúc xanh, mấy bông hoa trang trí, phối hợp vô cùng có thẩm mỹ, nàng có cảm giác, người thiết kế không gian này là một bậc thầy về thẩm mỹ.

Từ tối hôm qua tranh đoạt ngũ diệp kim tinh thảo thất bại, nàng cùng với Lê trưởng lão vốn bị trọng thương đi tới thành tìm nơi ngủ trọ, sáng sớm nhàn rồi đi dạo trong thành, nàng phát hiện nàng rất nhanh thích sinh hoạt trong thành ốc này. Nơi này cư dân hiền lành, trông thấy nàng còn có thể gật đầu chào hỏi, một lão giả thợ rèn đang chơi đùa cùng cháu mình, mấy phụ nữ bận rộn đang làm đồ ăn sáng cho gia đình, làm cho nàng có cảm giác tình lạnh kì diệu. Nơi này tựa hồ là nơi cuối cùng trên thế giới không bị ô uế bởi xã hội tàn ác. Nàng hy vọng nơi này vĩnh viễn không bị phá hủy, từng thế hệ trong thành đời đời hưởng phúc an lành.

Nàng phát hiện có một tiểu giáo đường trong thành, rất kỳ quái, sao nơi địa phương hẻo lánh này cũng có giáo đường, hiện nay cũng không phải là lúc thần điện huy hoàng nhất chứ.

Dọc theo con đường đá nhỏ trong giáo đường, nàng tiến vào phòng khăn vải, chợt liếc mắt, thì trông thấy một thanh niên mục sư đang cùng một tiểu cô nương bên bữa ăn sáng vui đùa âm ỉ.

"Tiểu nữ đến đây mạo muội các vị rồi." Tiểu Tiêu thân nhiên nói, đối với dung mạo xuất sắc anh tuấn của mục sư vẫn không có động dung, có thể chỉ bởi vì hắn lớn như vậy cùng với một tiểu cô nương vui đùa âm ỉ, nên nàng hiềm nghi hắn có ý dụ dỗ thiếu nữ chưa thành niên.

Phong Dực trong lòng thấy kinh ngạc, nhưng nét mặt cũng không có biểu tình gì, không nghĩ từ tối hôm qua tới sáng nay lại gặp nàng hai lần, thật đúng là duyên số a.

"Cứ tự nhiên, thần vĩ đại luôn hoan nghênh bất kì kẻ nào." Phong Dực cười nói.

Tiểu tiêu xoay người muốn đi, suy nghĩ một chút nhện không được hỏi: "Xin hỏi mục sư, không gian bên ngoài giáo đường do ai bố trí vậy?"

"Đương nhiên là mục sư ca ca rồi, tất cả nơi này đều do mục sư ca ca tự mình thiết kế." Lê Phù đứng dậy kiêu ngạo nói, giống như chính nàng thiết kế giáo đường này vậy.

Khuôn mặt thanh tú của Tiểu Tiêu lộ rõ vẻ kinh ngạc, nàng đối với không gian thiết kế cũng có hiểu biết. Bách Hoa Cốc trên Phong Vân tông do nàng đích thân bố trí. Người mục sư này tương mạo và lời nói có thể gạt người, nhưng tác phẩm mà hắn tạo ra thì không thể đánh lừa con mắt người khác. Giáo đường trang nhã này, không cao thượng nhưng vô cùng vô cùng thoải mái, vô cùng phóng khoáng không tạo cảm giác tù túng. Nếu không có bàn tay của người cực kì hiểu biết nghệ thuật thì không thể thiết kế ra.

-----oOo-----

Chương 115: Sự Giao Phó Của Lão Bất Tử.

Phong Dực cũng không để ý đến biểu tình kinh ngạc của Tiêu Tiêu, cười nói: "Cứ đi tham quan, không cần khách sáo." Rồi lại quay sang Lệ Phù cười đùa.

Tiêu Tiêu nhìn bụi trúc xanh trước mặt, ngửi thấy hương thơm của Trúc thoang thoảng như có như không, bên tai thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cười đùa, trong lòng nàng không khỏi có chút cô đơn, cái không gian ấm áp không biết đã bao lâu rồi nàng chưa được cảm nhận, nàng nhìn Lệ Phù mà tự hỏi từ nhỏ đến lúc trưởng thành, có bao giờ nàng được vô tư cười đùa như thế chưa.

"Mục sư ca ca, thôi cho ta nghe một khúc nhạc đi." Vừa lúc Tiêu Tiêu định ly khai, lại nghe thấy tiếng của Lệ Phù nói với Phong Dực.

"Tốt, để ta lấy cho muội một mảnh lá trúc." Phong Dực cười nói.

"A, dùng lá trúc cũng có thể thổi sao?" Lệ Phù kinh ngạc hỏi. Nàng trước giờ chỉ nghe Phong Linh dùng sáo trúc thổi.

Cũng không biết tâm tính của Tiêu Tiêu như thế nào, nàng ngắt một lá trúc ném sang cho Phong Dực. Lá trúc hóa thành một đạo quang mang màu xanh lướt trong phòng khách giáo đường, đến trước mặt Phong Dực bỗng nhiên dừng lại.

"Thật lợi hại." Lệ Phù nói thầm, rất sợ Tiêu Tiêu lấy đi sự chú ý của Phong Dực.

Phong Dực tiếp nhận lá trúc, miết lá một lần rồi đặt lên môi, hơi khẽ động môi, lập tức tạo nên một âm thanh phiêu du thanh thúy quanh quẩn trong giáo đường, hẳn thổi một khúc nhạc vui vẻ sống động, làm cho người nghe như muốn nhảy múa theo giai điệu, khéo miệng không tự chủ mà khẽ mỉm cười, bởi vì nó gọi cho người ta nhớ lại thời ấu thơ hồn nhiên tươi trẻ.

Tiêu Tiêu vô cùng kinh ngạc nhìn kĩ Phong Dực, rồi đột nhiên hình dung đến thân ảnh đứng trên ngọn cây tùng. Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng vui sướng, mà cũng không nên gọi là vui sướng, mà là một cảm giác bình yên thanh thản. Vén vén chỉ là một bóng lưng, có thể làm cho nàng trấn trặc tưởng nhớ đến hôm nay, thậm chí nàng còn không biết tướng mạo của hắn, trong lòng đã sản sinh một thứ tình cảm đặc biệt tên là nhớ nhung đa diết.

"Làm sao có thể?" Tiêu Tiêu lắc đầu, cố xóa đi cái thân ảnh mình hay mơ mộng trong đầu. Nàng thấy hai người này chẳng hề giống nhau. Liếc mắt nhìn Phong Dực một lần nữa, nàng chậm rãi rời đi.

Lệ Phù đột nhiên trầm mặc, cẩn thận nhìn Phong Dực.

"Sao vậy, Lệ phù?." Phong Dực có chút kỳ quái hỏi.

"Mục sư ca ca, ngươi biết nàng đứng không?" Lệ Phù đột nhiên bấu môi, giọng nói có phần chua chua.

Phong Dực trong lòng cả kinh, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh cười hỏi: "Ngươi sao lại hỏi điều này?"

"Mục sư ca ca, huynh không gạt được ta đâu, vừa rồi trông ánh mắt của huynh, muội biết huynh có quen nàng nàng." Lệ Phù có chút đắc ý nói.

"Lệ Phù quả nhiên lợi hại, vậy ngươi biết cái gì?" Phong Dực vỗ cái đầu nhỏ của nàng, nhưng trong lòng cực kỳ khiếp sợ, hắn tự nhận là che giấu rất khéo, làm thế nào mà bị tiểu la lị này nhìn thấy nhỉ?

"Ta còn biết, huynh tuy rằng đang cười, nhưng trong tâm lại cô đơn tịch mịch giống như những ngôi sao lẻ loi trên bầu trời vậy. Mục sư ca ca, có Lệ phù ở cùng huynh, muội không cho huynh cảm thấy cô độc đâu." Lệ Phù vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Phong Dực chăm chú nói, nhìn hắn bằng đôi mắt ngây thơ hồn nhiên như pha lê không chút tí vết. Đó như tình yêu vĩ đại của người mẹ.

Phong Dực có cảm giác muốn cười nhưng lại thôi, hắn nhận ra cảm xúc của Lệ Phù thật sự chân thành. Một tiểu cô nương từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, vì sao vẫn có một tấm lòng yêu thương thanh khiết như vậy? Cho dù nàng mới vén vén có mười hai tuổi. Thật sự có lúc, trong tim của hắn đã tràn đầy cảm động.

"Nha đầu ngọc." Phong Dực đem Lệ Phù kéo vào trong lòng, không hề có cảm giác nam nữ, là hắn đã thật sự cảm nhận được phần tâm ý chân thành của nàng.

"Mục sư ca ca, Lệ Phù không ngọc, đó đều là những lời thật tâm của muội!" Lệ Phù nhắm mắt, tựa hồ đang cảm nhận nhịp tim đang đập của hắn.

Lão bất tu đang thưởng thức thanh trà, nhưng lại dùng ánh mắt có chút quý dị nhìn về phía Phong Dực đang ngồi đối diện.

"Lão không tu, ngươi uống lộn thuốc hả? Thiếu gia ta không phải cái dạng nam nhân chuyên đi xuân hoa lâu như ngươi đâu." Phong Dực bị lão bất tu

nhìn chăm chú, không khỏi tức giận nói.

Lão bắt tu ha hả cười. Bộ dạng không để ý đến cách xưng hô một câu thiếu gia hai câu thiếu gia của Phong Dực. Mục sư nhất định là kẻ cô đơn, nói không chừng hẳn đúng là thiếu gia của gia tộc nào đó cũng nên.

Hơn nữa xuân hoa lâu, là nơi hẳn thường đi tới, hẳn càng già càng dẻo dai, lại cảm thấy đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Đi kỹ viện, uống rượu say, ngủ cùng các cô nương là chuyện đương nhiên.

"Phong mục sư a, lần trước ta còn có chuyện muốn hỏi, hôm nay sẽ nói cho xong, ngươi cảm thấy Lệ Phù nhà ta thế nào?" Lão bắt tu ánh mắt nhìn chăm chăm Phong Dực, đột nhiên hỏi.

"Lão bắt tu. Ngươi không phải đang làm mối chứ, Lệ Phù còn nhỏ như vậy mà ngươi đã tính toán mọi chuyện rồi à." Phong Dực bắt chéo chân. Hỏi vặn về một quả thanh tâm rồi cho bỏ vào miệng.

"Nhỏ? Mười tuổi lập gia đình cũng là chuyện bình thường. Lệ Phù nhà ta trời sinh thông tuệ, ta thấy lo lắng có kẻ có ý đồ mới bắt đắc dĩ phải gả cho ngươi" lão bắt tu nói liên miên một hồi mong đạt được mục đích của mình.

"Dừng! Lão bắt tu, ta xem ngươi hôm nay thật sự uống lộn thuốc, hơn nữa lại không có thuốc chữa rồi." Phong Dực cũng phản bác một trận : "Có phụ thân nào như ngươi không? Đây không phải là đem con bỏ miệng cộp sao?" .

Lão bắt tu than khê, thần tình đột nhiên nghiêm túc, hẳn nhìn Phong Dực nói: "Phong Dực, ta đây nói chuyện nghiêm túc, không hề có ý trêu đùa, Lệ Phù tuy còn nhỏ nhưng tâm tư của nó người làm cha như ta sao lại không hiểu. Ta nhìn ra được nó đối với ngươi rất có cảm tình, còn mãnh liệt hơn với phụ thân của nó rồi. Nó không muốn rời xa ngươi, cho nên, ta muốn đem nó giao phó cho ngươi, hy vọng ngươi có thể thay ta mà đối xử tốt với nó."

Nụ cười trên mặt Phong Dực dần dần biến mất, nhìn lão bắt tu chậm rãi hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lão bắt tu ngẩn ra, cười khổ một tiếng, nói: "Phong Dực, mong ngươi đáp ứng ta đi, coi như ta cầu xin ngươi đấy."

Phong Dực ý thức được sự việc nghiêm trọng. Hỏi: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Ngươi nói cho ta biết, nói không chừng ta có khả năng giúp đỡ một chút."

Lão bắt tu lắc đầu, kiên định mà nhìn Phong Dực nói: "Chớ hỏi nhiều như vậy, ta chỉ cần lời hứa hẹn của ngươi thôi."

Phong Dực trầm mặc một lúc, gật đầu: "Hảo, ta đáp ứng ngươi chiếu cố nàng. Tựa như chiếu cố muội muội của mình vậy."

"Tùy ý ngươi" Trong ánh mắt lão bắt tu còn có tia mong ngóng hơn nữa. Nhưng lại thoáng thấy Lệ Phù như một con thỏ bạch vui sướng chạy tới. Mồm cũng không dừng lại nói.

"Mục sư ca ca, ngươi sướng nhé, ta có vật muốn cho ngươi xem." Lệ Phù liếc phụ thân một cái, kéo Phong Dực ra một bên.

"Vật gì vậy?" Phong Dực cười hỏi.

"Xích ra chút nữa." Lệ phù thần thần bí bí nói.

"Lệ Phù, hai người các ngươi cứ tự nhiên? Phụ thân cái gì cũng không thể biết sao?" Lão bắt tu bất mãn nói.

Lệ Phù quay sang lão già làm một cái mặt quỷ, lại lôi Phong Dực ra bên ngoài. Nàng không phát hiện, lão bắt tu nhìn chăm chăm vào bóng dáng nàng, thì thào lầm bầm điều gì đó, ánh mắt dạt dào tình phụ tử.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Bảo Tàng.

Phong Dực bị Lệ Phù kéo đến tận phía đông thành, hẳn quay đầu nhìn xung quanh, hỏi: "Được rồi Tiểu Lệ Phù, tự nhiên kéo ta tới đây làm gì? Không phải tìm ta tâm sự chứ? "

Lệ Phù cười khanh khách, chạy vào một bụi cỏ rậm cao quá gối, một lúc sau thấy nàng hi hục lôi ra một cái rương bằng kim loại màu đen.

"Đây là cái gì?" Phong Dực nhướn mi lên, cảm giác cái rương rất không bình thường, xem hình dáng nhất định là một cái rương ma pháp trân quý, phải có chìa khóa mới có khả năng mở ra, một khi cường bạo phá hư, lập tức dẫn động ma pháp trận bên trong, đến lúc đó cái rương tuy rằng bị hủy, nhưng vật bên trong cũng đồng dạng bị hủy diệt theo.

"Hi hi, đây là cái hòm trong bảo khố của cha ta, ta vẫn muốn nhìn một chút xem bên trong rốt cuộc có vật gì, chỉ là phụ thân lại đem cái chìa khóa giấu rất kĩ. Làm ta hao hết bao tâm tư, rốt cục cũng thừa dịp cha không chú ý trộm được cái chìa khóa tam bảo (là chìa mở ổ khóa có ba cơ quan), bất quá ta chỉ có một mình không biết mở thế nào, đương nhiên phải tìm mục sư ca ca rồi." Lệ Phù đắc ý cười nói.

"Ồi, cướp nhà khó phòng a, lão bất tu mà biết nhất định sẽ tức giận đến thổ huyết đây." Phong Dực cố ý thờ dài một hơi lắc đầu nói.

"Cha sẽ không giận đâu, hần chỉ biết khoe ta thông minh thôi." Lệ Phù ngẩng đầu tự tin nói.

Phong Dực cười hắc hắc, đúng thật lão già này chỉ có thói quen là suốt ngày khoe khoang năng, lần sau mình phải khuyên hần không nên lúc nào cũng nuông chiều nữ nhi thái quá, bằng không cơ nghiệp lại hủy trong tay lão lúc nào không hay.

Phong Dực cầm lấy chìa khóa, đồng thời đút vào trong ổ, xoay ba vòng về bên phải, lại xoay tiếp hai vòng về bên trái, tiếp theo nhấn sâu vào trong, nắp hòm nhất thời bị bắn ra.

"Ha ha Tiểu Lệ Phù, người xác định phụ thân người không cố ý đùa giỡn người chứ?" Phong Dực nhìn thấy cái bên trong là một thanh tiểu mộc kiếm giống như đồ chơi cho hài đồng.

"Không phải đâu, từ nhỏ ta đã thấy cha cất giấu cái rương này y như bảo bối, có lẽ bên trong mộc kiếm có huyền cơ." Lệ Phù khẳng định nói, rồi cầm thanh mộc kiếm trông khá thô kệch lên tỉ mỉ nghiên cứu.

Phong Dực bất giác nhớ tới giao phó của lão bất tu, tự nhiên cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Nhất định lão già này đang gặp chuyện, không cần phải nói, cái rương ma pháp này nhất định là lão cố ý để cho Lệ Phù tìm được, rốt cuộc là có hàm ý gì hay chỉ muốn làm cho trong lòng Lệ Phù hiếu kỳ mà nảy sinh cảm giác thành tựu?

Nếu như là lí do đầu tiên, là vì cái gì? Nếu là lí do sau, như vậy hần thật đúng là một người cha tốt.

Đúng lúc này, Lệ Phù đột nhiên kinh hi kêu lên: "Mục sư ca ca, mộc kiếm này hình như có cơ quan, ta khẳng định bên trong có huyền cơ."

Lệ Phù cầm chuôi kiếm tìm được một góc cạnh có thể di chuyển, khe khẽ ấn một cái, thì thấy rõ giữa thân mộc kiếm bị nứt một đường, lộ ra miếng da dê.

"Mục sư ca ca, là tàng bảo đồ, xem lộ tuyến trên bản đồ có lẽ bay qua ngọn núi nhỏ này thì tới rồi, chúng ta nhanh xuất phát nào."

Lệ phù mở miếng da dê, thấy rõ một lộ tuyến được vẽ chi tiết, góc trên cùng còn ghi hai chữ "bảo tàng".

Phong Dực vừa nhìn, không khỏi thấy buồn cười, hần hiện tại có thể kết luận, cái rương ma pháp này căn bản là lão bất tu cố ý để Lệ Phù đánh cắp, hơn nữa lại hao tổn tâm tư bố trí một cái tàng bảo đồ. Địa điểm trên tàng bảo đồ này thực ra hần đã đi quá, chỗ ấy cảnh sắc rất đẹp, có dòng suối nhỏ trong xanh, hoa thơm chim hót ríu rít, xem ra lão chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kì của nữ nhi mà thôi.

"Hào, vậy xuất phát nào." Phong Dực gạt đầu, từ nơi này đến chỗ đó không mất bao nhiêu thời gian, trước lúc trời tối vẫn còn kịp trở về nhà.

Lệ Phù tuy rằng lớn lên cạnh Vạn Trọng sơn, thế nhưng lão bất tu không cho phép nàng vào núi. Chỉ cho phép nàng vui chơi ở khu vực trong thôn nhỏ. Nhớ kỹ lúc tám tuổi nàng len lén vào núi chơi, kết quả giữa đường bị phụ thân bắt trở về, ăn một trận mắng té tát. Việc này như một bóng ma cứ bám trong tâm linh của cô gái đang tuổi ăn tuổi lớn. Chỉ là nữ hài hiểu chuyện sớm, nàng cũng minh bạch phụ thân chỉ vì muốn tốt cho nàng, rồi cũng không ảm ức với lão, chỉ là bóng ma thủy chung vẫn tồn tại. Lúc này đây hần là sự bù đắp của phụ thân a, Lệ Phù trong lòng nghĩ như thế, đứng tưởng rằng nàng ngây thơ không hiểu chuyện, rất nhiều chuyện nàng minh bạch. Có thể phía sau ánh mắt hiền hòa của phụ thân có rất nhiều điều thần bí được ẩn dấu, nên nàng mới trăm phương nghìn kế, khao khát mở cái rương ma pháp này, bởi vì nàng muốn từ từ tìm tòi nghiên cứu các bí mật của cha mình.

Lệ Phù vui sướng giống như một chú chim vừa thoát khỏi lồng sắt, chỉ còn thiếu một không gian rộng lớn để nàng ra sức hò hét kêu gào trong niềm hưng phấn thôi.

Cũng không lâu sau, hai người đã đến được địa phương đánh dấu trên bảo tàng. "Mục sư ca ca, mau tìm xem, bảo khố dấu ở nơi nào?" Lệ Phù vừa nói, vừa nhào nhào tìm kiếm chung quanh.

Phong Dực quan sát bốn phía, phía trước không xa là một thủy đầm. Phía trên thủy đầm có một thác nước đổ sộ đổ xuống, xung quanh là một mảng rừng cây thưa thớt, khắp không gian tràn đầy cỏ xanh hoa tươi, không khí trong lành mang theo hương hoa thoang thoảng, thác nước đổ xuống bắn tung tóe lên da thịt làm người ta có cảm giác hơi tê lạnh, hết sức thoải mái.

"A" đúng lúc này, Lệ Phù đột nhiên hét chói tai, nhanh chóng chui đầu vào trong lòng Phong Dực.

Tâm trạng Phong Dực vẫn đang thả lỏng vào thiên nhiên lập tức bình ổn, chỉ thấy bụi hoa cách đó không xa có một con rói khá đẹp đang lác lác, trên cỏ buộc một cái nơ hồng nhạt, xem tướng mạo của nó, rõ ràng chính là lấy Lệ Phù làm mẫu để điêu khắc.

"Được rồi Tiểu Lệ Phù, ngươi lạ mà xem, sẽ rất thích nó đấy." Phong Dực ha hả cười nói, lão bắt tu thật là có tâm a.

Lệ Phù sợ hãi quay đầu lại, đi một tiếng, vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, nói: "Phụ thân thật là xấu, tự nhiên treo con rồi ở chỗ này hù ta sợ."

Phong Dực cùng với Lệ Phù bước lên phía trước, tình tế đánh giá con rối được chạm khắc thật phần tinh xảo này. "Di, mục sư ca ca, ngươi xem trên bụng nó thế nào lại có hình bàn tay nhỉ?" Lệ phù hỏi.

"Ha ha, thoát nhìn cũng giống bàn tay ngươi đó." Phong Dực gật đầu cười nói, nghĩ tiểu thủ ấn hình như ấn chữ gì đó? Con rối này tựa hồ không đơn giản a, hai tròng mắt to của nó phải là cực phẩm ma tinh thạch chứ chẳng chơi.

Lệ Phù nghe vậy, lấy tay của mình ra đối chiếu, quả nhiên là cô bé hiếu kỳ, nàng hướng phía chỗ lờm ẩn xuống, thật đúng là kín kẽ, ngay cả một cái khe nhỏ cũng không có.

"A, đau quá" Lệ Phù đột nhiên kêu một tiếng kéo tay lại, cẩn thận nhìn, thì thấy rõ lòng bàn tay trắng trẻo có một cái lỗ nhỏ, bên trong có giọt máu châu chảy ra.

Phong Dực kéo Lệ Phù ra phía sau người, hắn thấy rõ hai mắt con rối này bạo xuất một trận quang mang, một tiếng "Lạc sát" rất nhỏ vang lên, đột nhiên hai chân chuyển động lên, rất nhanh di chuyển qua bên thùy đàm, trên người nó bộc phát vài điểm quang mang rồi bắn về phía vách đá nơi thác nước đổ xuống.

Chuyện sau đó xảy ra thật khiến hai người khiếp sợ, chỉ thấy thác nước trong nháy mắt không chảy nữa, vách tường nứt ra rồi một khe khá to, con rối nhanh chóng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Ma Pháp Khôi Lỗi

"Ta kháo lão già này, ngươi rốt cuộc còn bí mật gì nữa đây ", Phong Dực lẩm bẩm nói, thời đại này còn có người chế tác được ma pháp khôi lỗi cực kì trân quý? Luyện kim thuật sư chuyên chế tạo khôi lỗi không biết đã mai một trên cái đại lục này bao nhiêu vạn năm rồi.

"Mục sư ca ca, chúng ta có nên đi vào không?" Lệ Phù vội kéo tay Phong Dực hỏi, nhưng trong ánh mắt của nàng lại vô cùng khao khát kích động, hiển nhiên Phong Dực không thể không chấp nhận yêu cầu này của nàng.

"Đi xem" Phong Dực gật đầu, hắn tin tưởng, lão bắt tu sẽ không bao giờ hại nữ nhi của hắn.

Hai người đồng thời bước vào bên trong cái khe tối om, ngay lập tức, vách tường một lần nữa khép lại, mà thác nước cũng đông dạng mà đổ xuống.

Phong Dực vung tay lên, liền xuất hiện mấy quang cầu phiêu phù ở xung quanh, mà con rối dẫn đường phía trước hai mắt nó cũng không còn phát sáng, đi một mạch về phía trước.

Phong Dực đưa tay sờ vào vách tường, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn cảm thấy trên vách có một tầng cấm chế cực kỳ cường đại tồn tại, nói cách khác bây giờ hai người muốn xông ra ngoài là không có khả năng.

"Mục sư ca ca, làm sao vậy?" Lệ Phù nhận thấy được tâm tình biến hóa của Phong Dực không khỏi hỏi một câu.

"Không có gì, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Phong Dực nói.

"Chúng ta có nên quay lại không?" Lệ Phù lại hơi thấy lo lắng hỏi tiếp.

"Đương nhiên là không, ta đã đến đây cũng không thể ra về tay trắng được, nếu thật sự không có gì ta sẽ đưa muội trở lại." Phong Dực xoa đầu Lệ Phù, trong lòng lại nổi lên nỗi bất an, hắn biết chỉ sợ lão bắt tu cố ý đưa hai người vào đây, mục đích chính là không để cho bọn họ đi ra ngoài, mà đến lúc bọn hắn có thể đi ra ngoài thì lão bắt tu khẳng định đã dư thừa nhiều lần rồi.

Phong Dực vẫn mang Lệ Phù đi sâu vào trong, nhưng biểu tình đã trở nên trầm mặc đi rất nhiều. Thông đạo này quả thật càng vào trong càng tối đen nên Lệ Phù mới khó nhận ra sự lo lắng đã hiện rõ trên khuôn mặt Phong Dực.

Hai người đi khoảng nửa canh giờ, cuối cùng cũng thấy được một tia sáng từ đằng trước truyền tới.

"Đến cửa động rồi." Lệ Phù hoan hô một tiếng hướng phía trước chạy đi, đang vọt tới địa phương có tia sáng, lại đột nhiên như trúng định thân thuật mà dừng lại.

Phong Dực lắc mình về phía trước, cũng đình chỉ cước bộ, kinh ngạc nhìn cảnh trước mắt, làm hắn một hồi lâu không nói được lời nào.

Đây giống như một căn phòng khách treo hình tròn, trong đại sảnh đứng sừng sững một khối ma pháp khô lồi, là bằng đủ vật liệu như kim loại, gỗ ché, đá, có hình người hình thú. Cách bọn họ gần nhất là một con khô lồi hình người to lớn bằng sắt cao chừng mười trượng, chỉ cần thế đứng đã gây cho người ta áp lực nặng nề. Nếu có thể khu động nó, sợ rằng một quyền một cước cũng đủ đất rung núi chuyển. Một con khô lồi cự long đồ sộ khác cách đó không xa, không biết dùng chất liệu gì chế thành, cả người nó lấp lánh như ngọc thạch, sáng bóng, đang nằm rạp dưới đất. Con rồi dẫn bọn họ vào so với nó, quả thực chỉ là rác rưởi.

"Cha mẹ ơi, ta đang lạc vào thời tiền sử có nền văn minh ma pháp sao chứ?" Phong Dực tiến lên sờ sờ con khô lồi sắt thép hình người to lớn, trong lòng khiếp sợ thật không biết dùng ngôn ngữ gì để diễn tả.

Hắn lần lượt lướt qua từng con khô lồi đến một khối tích dịch (thần lần) khô lồi, Phong Dực cùng với Lệ Phù phát hiện trên lưng nó có một lá thư cùng với một cây kim sắc Không Tước Linh.

Phong Dực mở lá thư, đọc nhanh như gió, biểu tình hắn cũng theo nội dung bức thư biến hóa. Một lúc lâu, hắn khép lá thư lại đưa cho Lệ Phù bên cạnh đang kiễng chân cổ xem.

Luyện kim thuật sư, một chức nghiệp bị tuyệt đại đa số mọi người quên lãng, có người truyền rằng bọn họ có thể sửa đổi thành hay, biến cái vứt đi thành vật thần kỳ đầy bản lĩnh. Bọn họ tinh thông các loại tài liệu có thuộc tính, cũng có thể hỗ trợ chuyển hóa hoặc hình thành thuộc tính mới, bọn họ có thể hợp chúng thành các loại tài liệu thần kỳ, có thể luyện chế các loại dược tề cải tạo thể chất con người. Có thể nói, hai chức nghiệp cao quý hiện nay là ma pháp sư về quyền trục cùng với dược tề sư, đều bắt nguồn từ luyện kim thuật sư, hơn nữa chỉ được coi là một nhánh nhỏ của luyện kim thuật sư.

Vào thời hưng thịnh của loại chức nghiệp này, một chi nhánh của luyện kim thuật là chế tạo khô lồi, thông qua các tài liệu hợp thành, lắp ráp thành các khô lồi đủ hình dạng, cũng chế tạo được khô lồi trận pháp, thông qua năng lượng kì ảo của tinh thạch tác động, có thể chế tạo ra các khô lồi đủ công dụng khác nhau, khô lồi chiến đấu không nghi ngờ chính là được hoan nghênh nhất, khô lồi chiến đấu vào loại cực phẩm công kích không hề thua kém cảnh giới thần thánh. Cho nên, ở thời kỳ chiến loạn, luyện kim thuật sư còn nổi tiếng hơn ma pháp sư thuần túy.

Chỉ là không biết tại sao, luyện kim thuật sư đột nhiên một đêm xuống dốc, luyện kim thuật thất truyền, Thần Phong Đại Lục nhanh chóng không còn tồn tại chức nghiệp luyện kim thuật.

Lệ Phù lặng lẽ buông lá thư ra, nàng không có mặt bình tĩnh như Phong Dực tưởng tượng, nhưng nàng cầm lá thư mà bàn tay nhỏ bé run rẩy không ngừng. Có thể thấy trong lòng của nàng đang nổi phong ba bão táp không ngừng.

"Lệ Phù, không cần lo lắng, phụ thân ngươi hẳn không có việc gì đâu." Phong Dực thấy hình ảnh hiện giờ của nàng, hắn càng thêm lo lắng thương cảm, một tiểu cô nương luôn vui cười không bao giờ ảm đạm, đột nhiên trở nên như vậy, nó đại biểu cho nội tâm của nàng đang bị dày vò thương tâm, chỉ là đang cố kìm nén chịu đựng thôi.

"Àn, cha mẹ tôi sẽ không có việc gì đâu." Lệ Phù nhắm mắt gật đầu, nhưng sắc mặt tái nhợt, nàng cắn chặt môi mà khẽ nói những lời tự an ủi bản thân.

Phong Dực kéo nàng vào trong lòng, vỗ về mái tóc của nàng nói: "Nha đầu, không nên nghĩ ngợi nhiều, có ta bên cạnh mẹ tôi đây".

"Ta không sợ, ta không nghĩ ngợi, ta không lo lắng, ta ..." Giọng nói của nàng càng lúc càng khản trương, đột nhiên òa khóc nức nở, bờ vai nhỏ nhắn rung lên kịch liệt.

Nghe được tiếng khóc của Lệ Phù, Phong Dực trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khóc lên là tốt rồi, hắn chỉ sợ nàng khóc không được.

Trong thư, Lão bắt tu có một đoạn viết cho Phong Dực, một đoạn viết cho Lệ Phù, rất rõ ràng. Đưa bọn họ đến chỗ này chính là kế hoạch của lão, Mục đích là để bảo hộ bọn họ.

Lão bắt cũng nói, thân phận của hắn là người đứng đầu Không Tước gia tộc của Kim Ưng đế quốc, nhưng đồng thời là kẻ kế tục nghề luyện kim thuật sư chế tạo khô lồi, chỗ này chính là ma pháp trận do tổ sư lão truyền xuống, đến đời của hắn thực lực có hạn nên căn bản vô pháp mở ra khu động. Làm ra những ma pháp khô lồi thủ hộ lại phải ... thủ hộ chúng, lão tự cam chịu mình là một tên phế vật, nên đến nơi hẻo lánh này làm một thành chủ vô danh nhưng tiêu dao tự tại. Lão chỉ hy vọng Phong Dực sau này chiếu cố tốt cho Lệ Phù, nếu như không thể cưới nàng làm vợ, thì hộ tống nàng đến Không Tước gia tộc tại Kim Ưng đế quốc.

Không Tước gia tộc, là Kim Ưng đế quốc đệ nhất thế gia, gia chủ hiện nay là Cách Lôi Đặc đại danh đỉnh đỉnh, xưng hùng với binh pháp ngũ kim sát trận, một đại trận nổi tiếng đương thời vốn do hắn nghiên cứu ra.

Xem ra, lão bắt tu hẳn là đại ca của tên Cách Lôi Đặc, có người nói con cái của Cách Lôi Đặc cũng đều sinh con đẻ cái rồi, lão bắt tu lại chỉ có một khuê nữ mới mười hai tuổi.

Hiện tại tựa hồ không nên suy nghĩ nhiều, Phong Dực lắc đầu, mà tiếng khóc của Lệ Phù cũng đang dần dần thấp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cự Long Khô Lỗi.

“Ồng” một tiếng ngay lúc Phong Dực đang tập trung, thì U Minh Tà Nhận trong mi khiêu của hắn đột nhiên chấn động.

Phong Dực mang Lệ Phù bảo vệ ở sau người, quay đầu chợt nhìn thấy một tên ma pháp quý lỗi.

"Làm sao vậy, Phong ca ca?" Lệ Phù nhẹ giọng hỏi.

Phong Dực lắc đầu không nói, không dám thả lỏng cảnh giác.

"Khách khách" đúng lúc này, một tiếng cười nhỏ vang lên truyền vào tai hắn, hắn hướng theo tiếng cười nhìn lại, ánh mắt dừng lại tại một tên hung thần thân ác sát ở trung tâm đại sảnh, lấy từ thân làm bản mẫu trên ma pháp khô lỗi (lỗi: con rôi).

"Khách khách. . khách" lại là hai tiếng này, rất rõ ràng từ thân ma pháp khô lỗi đang chuyển động xuống, tại mắt và ngực nó đột nhiên toát ra quang hoa rực rỡ cùng một đồ án kỳ quái.

"A, Phong ca ca, nó như thế nào sống lại?" Lệ Phù kinh ngạc nói.

"Không biết, bất quá sợ rằng nó không có ý tốt" Phong Dực nhún nhún vai, cảm giác được hai mắt của tử thần ma pháp khô lỗi kia được khám nghiệm bằng ma tinh thạch đang qui dị nhìn bọn họ, gấp quý a, ma pháp khô lỗi không phải cần phải có người khu động (điều khiển) sao? Không lẽ khô lỗi này thành tinh?

Đúng lúc này, tử thần ma pháp khô lỗi đang chậm rãi từng bước hướng về phái trước, nhưng trong tích tắc lại hóa thành một đạo huyễn ảnh vọt tới chỗ Phong Dực cùng Lệ Phù, tử thần liềm đao đỏ như máu trong tay xuất ra một đạo huyết mang cực đại bỏ xuống đầu hai người.

Phong Dực thét lên một tiếng liền đem Lệ Phù né tránh, chính là tử thần ma pháp khô lỗi này cũng không đình trệ chút nào mà đuổi theo, liên tiếp vài đạo huyết mang qua đi, đem đường lui của hai người phong kín lại.

"Thánh Quang tráo." Phong Dực khẽ quát một tiếng, một đạo quang tráo màu trắng thanh khiết hốt nhiên xuất hiện, ngăn cản huyết mang phóng tới sau đó lần thứ hai tiêu tán. Truyện *Dị Thế Ma Hoàng*

"Lệ Phù, mau trốn sang bên kia." Phong Dực cấp bách nói, rồi dụ tử thần ma pháp khô lỗi tới vòng tròn trong đại sảnh.

Theo Phong Dực suy đoán, tử thần ma pháp khô lỗi này cùng với hắn có thực lực tương đương, hắn sẽ không ngu ngốc cùng nó ngạnh kháng, chỉ cần hao hết năng lượng của nó, nó tự nhiên sẽ trở thành một đồng sắt vụn.

"Phong ca ca" đúng lúc này, Lệ Phù đột nhiên kinh hãi hô hoán lên.

Phong Dực quay đầu nhìn lại, phát hiện Lệ Phù bị một ... tên ma pháp khô lỗi khác bóp cổ nhấc lên, nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng liền ngắt đi.

"Nì" một tiếng, tử thần ma pháp khô lỗi kia liền bắt đầu đột công kích thứ hai.

Phong Dực mi tâm nóng lên, bạo xuất một trận hắc mang sâu thẳm, tức khắc tóc đen bay tán loạn, hai đạo lục văn trên trán phát sáng, trên bốn đôi cánh phía sau bập phù một tầng quang quyền thánh khiết, có vẻ mười phần quý dị.

"Cầm Long Thủ!"

"Niêm Hoa Chi!"

Phong Dực chiêu thứ nhất Cầm Long Thủ chặn phía sau tử thần ma pháp khô lỗi công kích, chiêu thứ hai Niêm Hoa Chi đánh thẳng tới ma pháp khô lỗi bắt Lệ Phù khi nãy, sau đó thân hình như thiểm điện bắn ra ngoài, lao xuống đem Lệ Phù thoát lui.

"Tiểu Ảnh." Phong Dực ý niệm khẽ động tiểu Ảnh tức thì hóa thành một đạo kim quang thâm nhập vào trong bụng tử thần ma pháp khô lỗi, trong chốc lát, tử thần ma pháp khô lỗi kia đang bay lửng không bay đến đột nhiên thân thể bị kiềm hãm, rơi thẳng xuống, hai mắt năng lượng thạch quang rực rỡ trở lên âm đạm, mà ma pháp khô lỗi kia lại bị loạn quyền như gió đem toàn bộ đánh thành mảnh nhỏ.

Tiểu Ảnh đã nhiều ngày không có tìm được một chút đồ ăn nào, mà tử thần ma pháp khô lỗi ẩn chứa năng lượng tinh thạch tinh thạch không lồ, lập tức

không khách khí mà lao đến găm cán. Kỳ thực tử thần ma pháp khôi lỗi là một pháp trận phòng hộ sâu xa, nhưng khả năng công kích vô cùng chú trọng nguyên nhân, pháp trận phòng hộ cũng không đủ cường đại, bị Tiểu Ảnh dẫn động liền thuận lợi tiến vào, sau đó tại trên ngực khôi lỗi pháp trận hung hăng phá hoại, khôi lỗi pháp trận là nguồn duy trì hoạt động của ma pháp khôi lỗi, pháp trận bị phá hỏng tự nhiên liền trở thành một đồng sắt vụn. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dực có chút không được minh bạch cho lắm, vì sao những ma pháp khôi lỗi này không có người khu động lại đột nhiên thức tỉnh, đồng thời đòi bọn họ tiến hành công kích. Nhưng có thể khẳng định là chuyện này không phải do Lão Bất Tu gây nên. Có thể ngay cả người thủ hộ như hắn cũng không biết những ma pháp khôi lỗi này đột nhiên tự khởi động.

"Khách khách" lại một âm thanh vang lên. Phong Dực hai mắt chớp lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào một tên Cự Long ở phía xa, hắn dám khẳng định, thanh âm vừa rồi là từ đó truyền đến.

Phong Dực ý niệm khẽ động, lệnh Tiểu Ảnh chui ra từ trong người tử thần ma pháp khôi lỗi, lao tới phía Cự Long ma pháp khôi lỗi, muốn phá hủy khôi lỗi pháp trận của nó.

Chỉ là Tiểu Ảnh vừa chui vào trong miệng Cự Long ma pháp khôi lỗi, lại trong giây lát bắn ngược trở ra, chỉ thấy nhất đạo kim quang hiện lên Tiểu Ảnh đập mạnh một tiếng rơi xuống mặt đất, liền truyền đến ý niệm thống khổ. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Thiếu gia, nhất định là một bộ phận quan trọng nào đó của ma pháp khôi lỗi này đã bị kích động khiến chúng khởi động, chỉ cần tìm được hắn là sẽ có thể cho chúng an tĩnh trở lại." Sơ Thất Thất kỳ ảo xuất hiện bên người Phong Dực nói.

Phong Dực đương nhiên biết, bằng không những ma pháp khôi lỗi này vì sao lại đột nhiên khởi động mà công kích hắn, chỉ là hắn tốt cùng không nghĩ ra được xảy ra vấn đề ở đâu. Hồi tưởng lại một đường từ thông đạo kia tiến đến, hắn hình như sờ soạng chân Cự Long Thiết cự nhân một chút. "Thất Thất, Vô Nhại, mau đi xem hai ma pháp khôi lỗi này một chút xem chúng có chỗ nào có vấn đề không." Phong Dực đạo. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Thất Thất cùng Huyết Vô Nhại lĩnh mệnh đi, mà lúc này, Cự Long ma pháp khôi lỗi kia từ hai mắt cực đại đã tuôn ra một trận ngũ thái quang mang, long đầu cực đại ngẩng lên, tựa như lôi điện thẳng tiến về phía Phong Dực.

Phong Dực trong lòng sợ hãi lui về phía sau một bước, chậm rãi hướng phía bên trái dời đi, sợ thời điểm Cự Long ma pháp khôi lỗi phát động công kích thì vô pháp (không cách nào) bảo hộ Lệ Phù đang bị hôn mê. Mà Cự Long đôi mắt cực đại luôn dõi theo từng Phong Dực, hắn di động nó cũng di động.

Trong miệng Cự Long ma pháp khôi lỗi phát ra trận trận âm thanh gầm hồng, dường như thực sự giống nhau, nếu không có long lân làm bằng kim loại kia cùng với toàn bộ phân biệt, rất khó tin tưởng đây chỉ là một cái ma pháp khôi lỗi, hơn nữa từ trên người nó, xác thực cảm giác được long uy khổng lồ.

"Rống" Cự Long ma pháp khôi lỗi bạo rống một tiếng, tiếng gầm khuếch tán, không gian nhưng lại nổi lên từng vòng gợn sóng che phủ. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dực chỉ cảm thấy một trận lực lượng vô tận công kích tới, thân hình hắn lại bị tiếng gầm này liên tục đẩy lùi về phía sau, trên trán lúc này đã toát đầm mồ hôi lạnh, lực lượng này đến tốt cùng là như thế nào? Nếu như Cự Long ma pháp khôi lỗi này phát động công kích, hắn có khả năng tránh thoát sao? Ma pháp khôi lỗi sao có thể đạt được trình độ như vậy! Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Đúng lúc này, Cự Long ma pháp khôi lỗi hai mắt quang mang bạo thêm, lưỡng đạo tia sáng thẳng tắp hướng hắn bắn tới đây. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dực thiểm điện tránh né, thân hình tại không trung lơ lửng từng đạo hư ảnh, nắm tay mang theo một vòng ma lực nồng nặc màu đen hung hăng hướng phía trên đầu Cự Long chém tới.

"Bính" một tiếng hoa lửa văng khắp nơi, Phong Dực lui về, tám cánh triển khai phiêu đảng giữa không trung, phát hiện công kích của hắn trên long đầu không có chút vết tích nào, ngược lại tay hắn bị chấn động đau buốt.

Cự Long ma pháp khôi lỗi đột nhiên tựa như bị kích nộ, nó nổi giận gầm lên một tiếng, miệng rộng hé ra, một đoàn hỏa quang chói mắt hiện ra.

Phong Dực chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, như bị vây trong quái hùng luyện ngục, hoàn toàn bị hỏa quang vây quanh. Hỏa điểm nóng chảy dễ dàng thiêu đốt hết ma lực hộ thân của hắn, mà hắn lại không hề có sức phản

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Phế Tích.

"Ai có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì được không?" Phong Dực mặc xiêm y đứng lên nói, cảm giác có chút suy yếu, bất quá hắn cũng không uể oải trái lại trong lòng có phần hưng phấn, tại lưỡi đao nhọn của tứ thần khiêu vũ, mỗi một lần với hắn mà nói đều là một loại kích thích thật lớn, hơn nữa hắn cảm thấy đã bước được một chân vào cảnh giới Thập dư Thanh ma, có thể qua vài ngày hắn tự thuận theo tự nhiên đột phá.

"Thiếu gia, là như vậy..." Sơ Thất Thất đứng lên giải thích, nguyên lai nàng cùng Huyết Vô Nhai dựa theo theo như lời Phong Dực đi kiểm tra Tích Dịch hình ma pháp khôi lỗi cùng cương thiết Cự Nhân ma pháp khôi lỗi mà hắn khi nãy đụng phải, vẫn chưa phát hiện có dị dạng gì. Mà lúc này Cự Long ma pháp khôi lỗi đã khởi động, thời khắc mấu chốt, Sơ Thất Thất đột nhiên nghĩ đến có thể hay không bởi vì ma pháp khôi lỗi dẫn đường kia không có đi vào đại sảnh là nguyên nhân, mà đại sảnh này khả năng có bộ phận phòng hộ then chốt nào đó, một ngày nếu không phải truyền nhân của bản môn mà tiến nhập, sẽ tự tiến hành khởi động những ma pháp khôi lỗi này công kích kẻ xâm nhập, hơn nữa rất có khả năng Lão Bất Tu cũng không biết.

Sơ Thất Thất đổ một bả, cuối cùng trước mắt đem con ma pháp khôi lỗi kia trở lại đại sảnh, quả nhiên tất cả đều khôi phục nguyên trạng.

"Thì ra là thế" Phong Dực gật đầu, thở phào một hơi, miễn là buổi tối, hắn phỏng chừng phải chơi xong.

Mà lúc này, Huyết Vô Nhai vây bắt Cự Long ma pháp khôi lỗi kia, quan sát một hồi, đột nhiên nói: "Ta nghĩ ta biết xảy ra chuyện gì?"

"Cái gì?" Phong Dực nhìn đi qua.

"Chủ nhân, người không hiểu kỳ vì sao Cự Long ma pháp khôi lỗi hội phát ra gầm rú cùng long uy giống Long Nhất sao? Cự Long ma pháp khôi lỗi này trong khôi lỗi ma pháp trận có phong ấn Long Hồn, hơn nữa không phải một loại Long Hồn phổ thông, tại viễn cổ Cự Long có một loại Long độc lập với Cự Long ở ngoài, gọi Huyền Hóa long, huyền hóa tức là thiên hóa, cùng địa tâm linh hồn hòa cũng xưng là hòa trung chi quân vương, huyền hóa vì quân, địa hóa là vương, đốt hết thiên hạ vạn vật, cho nên Cự Long ma pháp khôi lỗi này mới không sợ hãi khí tức địa tâm linh hồn hòa trên người chủ nhân." Huyết Vô Nhai nói.

Phong Dực gật đầu, thảo nào lại làm pháp bảo hộ thân địa tâm linh hồn hòa mất đi tác dụng, chính là vì cùng nó có địa vị huyền hóa ngang nhau. Song trong lòng cũng thầm giật mình, vị đại sư luyện kim đại sư chế tạo ra Cự long ma pháp khôi lỗi này đúng là kinh tài tuyệt thế, mới có thể bắt được linh hồn Huyền Hóa long, phong ấn trong khôi lỗi pháp trận.

"Vô Nhai, nếu là tại Tử Vong Tuyệt Địa người cùng Cự Long ma pháp khôi lỗi này đánh nhau, nắm bao nhiêu phần thắng?" . Phong Dực đột nhiên hỏi.

Huyết Vô Nhai trầm mặc một chút, nói: "Ba phần, huyền hóa cùng địa tâm linh hồn hòa giống nhau, so với quang minh pháp thuật cùng tứ khí khắc chế còn mạnh hơn nhiều lắm, đương nhiên, điều kiện trước tiên là nó phải có đầy đủ năng lượng chống được mạng ta đánh trúng không còn lực đánh trả."

Đối mặt với một người có thể điều khiển một con khôi lỗi cường đại như thế, Phong Dực tất nhiên là không tránh được động tâm, chỉ là hắn đối với khôi lỗi thuật dốt đặc, hơn nữa Cự Long ma pháp khôi lỗi này nghĩ đến cũng không phải khôi lỗi sư bình thường có thể khống chế được.

Lúc này, Sơ Thất Thất đi tới trước miệng lớn của Cự Long ma pháp khôi lỗi, cố sức muốn vụng bưng miệng rộng của nó ra.

"Thất Thất, dễ làm chi thế?" . Phong Dực hỏi.

"Thiếu gia, ban nãy lúc hòa điểm tiễn từ trong miệng nó phóng ra, ta hình như thấy được đồ vật trong miệng nó." Sơ Thất Thất đáp.

Phong Dực cùng Huyết Vô Nhai liếc nhau, cùng tiến lên mang miệng rộng của Cự Long ma pháp khôi lỗi vụng bưng ra, quả nhiên thấy rõ trên háng của nó phát hiện một khối lệnh bài bất động mặt trên có khắc hình chữ yên (焉).

Phong Dực đem gỡ xuống, lật qua lật lại nhìn một chút, mặt trên khắc đồ án kỳ quái, cũng nhìn không ra vì lý do gì.

"Thiếu gia, lệnh bài này rất có thể là khôi lỗi sư truyền thừa, người thử chích một giọt máu nhỏ ở mặt trên xem có hiện tượng gì hay không." Sơ Thất Thất nói.

Phong Dực trong lòng sốt ruột, ổn định nỗi lòng, nếu bên trong thật sự có phương pháp có thể khống chế đám khôi lỗi trong đại sảnh, hắn liền có thể phát tài, cần quét toàn bộ Thần Phong đại lục cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Phong Dực cất ngón tay, mang vài giọt đỏ tươi máu nhỏ trên lệnh bài, đã thấy phải máu ở mặt trên lẫn xuống, một điểm vết tích cũng chưa từng lưu lại.

"Xem ra loại phương pháp này sai" Sơ Thất Thất cũng có chút thất vọng.

Phong Dực giật mình đứng thẳng một hồi, mở miệng nói: "Không nhất định." Nói rồi, hắn đi tới bên Lê Phù đang hôn mê, chích một cái ở trên tay nàng, chảy ra vài giọt máu nhỏ xuống lệnh bài.

Huyết châu đồng dạng ở trên mặt lẫn xuống, Phong Dực trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Chỉ là tại lúc huyết châu chuẩn bị rơi xuống, đột nhiên như bị lệnh bài kéo lại, sau đó trong nháy mắt thấm vào bên trong lệnh bài, chỉ thấy lệnh bài này tản mát ra một trận quang mang. Phong Dực cùng Huyết Vô Nhai, Sơ Thất Thất song song bị một cỗ lực mạnh hướng đẩy đi, lệnh bài trong tay không tự chủ được mà rơi xuống.

Đồ án phía trên lệnh bài tựa hồ như sống lại, đột nhiên một đạo quang mang bắn nhanh ra, chui vào mi tâm Lê Phù, lập tức tất cả đều khôi phục bình thường, Lê Phù đang hôn mê biểu tình tựa như thống khổ tỉnh lại.

Lê Phù mở mắt ra, ánh sáng từ khe hở trên lá cây chiếu xuống có chút lóa mắt.

"Đây là đâu?" Lê Phù rên rỉ một tiếng, nàng có một giấc mộng, trong đầu hơn một đồng tin tức, nhưng nàng hiện tại chỉ cảm thấy rối loạn, cái gì cũng đều nghĩ không ra.

Lê Phù ngồi dậy, lục lọi ký ức, đột nhiên thân thể cứng đờ. Ký ức bắt đầu chậm rãi trở về. "Không phải mình đang ở trong đại sảnh sao?"

Quay đầu nhìn chung quanh. Nàng mới phát hiện nàng bị vây trên một cái sườn núi, bốn phía đều là một mảnh xanh tươi lục sắc, mà Phong Dực đang ngồi ở cách đó không xa, nhìn ra phương xa, thân ảnh có vẻ có chút thê lương.

"Phong ca ca" Lê Phù nhẹ giọng kêu.

Phong Dực quay đầu lại, cười cười, chỉ là đáng vẻ tươi cười kia Lê Phù xem ra cũng cứng ngắt xấu xí như vậy, tuyệt không giống thần thái hào hứng như trước.

"Chúng ta đang ở nơi nào? Phía sau xảy ra chuyện gì? Ma pháp khôi lỗi như thế nào đột nhiên khởi động?" Lê Phù kéo cánh tay Phong Dực, hướng bên người hắn co lại, đầu dựa trên người hắn ấm áp.

"Đây là dưới chân Vạn Trọng Sơn, về phần ma pháp khôi lỗi đột nhiên khởi động là bởi vì..." Phong Dực giải thích một lần, cũng nói việc lệnh bài kia.

"Thảo nào? Muội nghĩ muội đã có một giấc mộng, mơ tới rất nhiều thứ cổ quái gì đó, trong đầu hình như rất nhiều đồ vật giống nhau, nhưng hiện tại chính là nghĩ không ra." Lê Phù gõ gõ vào cái đầu nhỏ của mình nói. Đột nhiên như nhớ tới cái gì, vội la lên: "Phong ca ca, chúng ta mau trở về đi thôi, cũng không biết cha muội thế nào?"

Phong Dực thân thể bị kiềm hãm, mắt tự nhiên nhìn phía phương xa, nơi đó là phương hướng chỗ Thần Ứng thành.

"Phong ca ca, có phải hay không đã xảy ra chuyện?" Lê Phù mở to mắt, chăm chú nhìn chằm chằm trông mắt đen của Phong Dực.

"Ân." Có một số việc là không có khả năng giấu diếm được, Phong Dực gật đầu, khoe miệng giật giật.

"Cha ta như thế nào?" Lê Phù nắm chặt Phong Dực cổ tay.

Phong Dực chỉ chỉ phía sau, Lê Phù quay đầu, thỉnh thoảng phát hiện cách đó không xa trên cỏ lộ ra một cái nấm mồ, nàng tựa như bị sét đánh.

"Không có khả năng, không có khả năng, phụ thân sẽ không chết" Lê Phù lao đảo địa đứng lên, đẩy Phong Dực muốn đỡ đại thụ (tay) của nàng ra, lao đảo đi tới phía trước, song thối (chân) mềm nhũn quỵ xuống trước mộ phần.

Lặng lẽ khóc một lát lúc sau. Lê Phù đột nhiên giương hai mắt lên, bàn tay nhỏ bé nồn nà như phát cuồng cào bới đất cát trên nấm mồ.

"Lê Phù, Lê Phù, người đừng như vậy" Phong Dực nắm bả vai của Lê Phù đang không thể khống chế được mình, loạng choạng hô lớn.

"Phong ca ca, người thả ta ra được không? Ta không tin phụ thân đã chết, cho dù chết, người cũng cho ta thấy mặt người một lần cuối cùng." Lê Phù thân tình kích động trong nháy mắt bình ổn, đôi mắt đẹp có vẻ lạnh đạm làm cho Phong Dực giật mình.

Phong Dực muốn nói lại thôi, biểu hiện hiện tại của Lê Phù thập phần không bình thường, sợ nàng mạnh mẽ tự áp lực bản thân mình trái lại phá hủy thân thể. Hắn cũng biết không có khả năng ngăn cản nàng. Vì vậy vùng tay lên, bùn đất trên nấm mồ liền bay đi, lộ ra bên trong đống tơ lụa bao lấy thi thể.

Bàn tay nhỏ bé của Lê Phù run rẩy xóc lên tơ lụa, đôi mắt đẹp co rút nhanh, thân thể mềm mại một trận lay động, đột nhiên trông trắng mắt vừa đảo, toàn bộ thân thể ngã về phía sau. Chỉ thấy bên trong tơ lụa có đầu Lão Bất Tu, cùng với nửa người cùng một tay một chân, rất nhiều linh kiện không trọn vẹn.

Phong Dực vội vàng vuốt ve trên lưng Lê Phù một hồi, tốt một lát, Lê Phù mới lần thứ hai tỉnh lại, hai trông mắt băng lãnh không có một tia ôn độ, tùy ý Phong Dực gọi nàng thế nào cũng không có một tia phản ứng.

Mang thi hài lão bất tu lần thứ hai vui lép lúc sau, Lê Phù đột nhiên nói: "Muội phải về nhà."

"Tốt, ta mang người trở về Kim Ứng đế đô" Phong Dực nói.

"Không, muội phải về nhà ở Thần Ứng thành" Lê Phù nói.

Phong Dực gật đầu, không nói gì.

Bay qua đỉnh núi mười dặm chỗ đó là Thần Ứng thành, Lê Phù kinh ngạc nhìn thành tường đã sụp xuống kia, không nói được một lời mà đi vào, chỉ thấy phải trong thành căn bản không tìm được phòng ốc còn nguyên vẹn, nơi nơi đều là vết máu, đều là thi thể, sự yên lặng phắc lạnh ngày xưa cùng Thần Ứng thành đã thành một mảnh phế tích, một mảnh tìm không được một người sống. Chỉ toàn là ma quỷ. Phong Dực không có nói cho Lê Phù, lúc đầu

đầu lão bắt tu treo trên cột cờ ở cổng thành.

"Vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?" Lệ Phù lắc đầu thì thảo tự nói, không rõ, vì sao chỉ trong có một đêm, toàn bộ Thần Ưng thành đều tiêu thất, trong thành vô luận nam nữ lão ấu đều thành vong hồn dưới đao.

"Có thể cùng liên quan đến phụ thân muội thủ hộ ma pháp khô lỗi." Phong Dực nói.

"Cứ coi như là như vậy thì cùng mấy vạn dân cư của Thần Ưng thành lại có quan hệ gì? Vì sao ngay cả bọn họ cũng không buông tha!" Lệ Phù cắn môi, đôi mắt ngây thơ lúc trước đã thành lãnh đạm như băng, liền dường như trong nháy mắt thay đổi thành người khác.

"Một số người cùng một số thế lực cường đại, liền coi mạng người như cỏ rác." Phong Dực đáp, hẳn không nghĩ ra, đến tột cùng là cái thế lực gì có thể trong một đêm tàn sát hàng loạt bá tánh trong thành, đồng thời ủy kỵ đến Kim Ưng đế quốc chút nào, nếu không có lẽ chuyện này là do chính Kim Ưng đế quốc làm, nếu không chính là thần bí thế lực gây nên nào đó. Chỉ là lão bắt tu để thư lại muốn Phong Dực mang Lệ Phù trở về để đồ Khổng Tước gia tộc, bởi vậy đó có thể thấy được cũng không phải là Kim Ưng đế quốc gây nên.

"Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù" Lệ Phù thì thảo thì thầm, thanh âm càng lúc càng lớn, đến cuối cùng đã tê thanh lực kiệt. Thanh âm thê lương một lần lại một lần quanh quẩn tại trong đồng phế tích này.

Ngay một ngày này, Phong Dực mang theo Lệ Phù bước đi trên lộ trình Kim Ưng đế quốc, gió to nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Khổng Tước Gia Tộc .

Khổng Tước gia tộc tuyệt đối được xếp vào một trong những thế gia đỉnh cấp của Kim Ưng đế quốc, lấy Khổng Tước làm tộc huy, tổ tiên cùng hoàng đế Kim Ưng đế quốc lập nên giang sơn to lớn, tạo thành thế lực ngàn năm thâm căn cố đế, có người nói, Khổng Tước gia tộc vừa đến, Kim Ưng đế quốc tất bị diệt, tuy rằng nói thế có chút khuếch đại, nhưng địa vị Khổng Tước gia tộc tại Kim Ưng đế quốc không cần hoài nghi. Hơn nửa kỳ quái chính là, các triều đại hoàng đế Kim Ưng đế quốc đều đối với Khổng Tước gia tộc tuyệt đối tín nhiệm, mặc cho là phát triển an toàn, có thể nói hiện giờ Khổng Tước gia tộc tại Kim Ưng đế quốc thế lực cùng các triều đại hoàng đế Kim Ưng đế quốc không thoát khỏi quan hệ. Bất quá mặt khác, nếu không phải Kim Ưng đế quốc hoàng đế tùy ý Khổng Tước gia tộc phát triển, giữ vững một vùng trời đế quốc, Kim Ưng đế quốc cũng tuyệt đối không thể xếp vào một trong đại lục tam đại đế quốc. Truyện *Di Thế Ma Hoàng*

“Giải” một tiếng, trong thư phòng Khổng Tước gia tộc gia chủ truyền đến âm thanh đồ sứ rơi vỡ, còn có gia chủ Cách Lôi Đặc dường như thụ thương đã thút hô lên: "Phế vật, phế vật"

Tất cả mọi người trong Khổng Tước gia tộc chịu đựng khí hậu mùa đông, vô luận là thành viên trung tâm ở gia tộc hay trong mắt hạ nhân, gia chủ Cách Lôi Đặc chưa từng thất thố như vậy, mặc kệ phát sinh chuyện gì đều luôn luôn mỉm cười, trẻ thời điểm bị người mỉm cười thích khách, bởi vì cho dù hắn mang một cái chùy thủ chọc vào trái tim địch nhân, trên mặt hắn vẫn như cũ mang theo nụ cười.

"Cho ... người một tháng thời gian nữa, nhất định phải tra được là thế lực nào đã đồ sát Thần Ưng thành, còn có, nhất định phải tìm được đại ca của ta cùng chất nữ." Cách Lôi Đặc hít sâu một cái nói với hắc y nhân đang đứng ở trước mặt. Truyện *Di Thế Ma Hoàng*

"Dạ, chủ nhân." Hắc y nhân thân nhiên nói, xoay người mở rộng cửa ra ngoài, chỉ là hắn vừa bước được nửa bước, thì một hắc y nhân khác chờ ở bên ngoài đến bên lên thì thào vào tai hắn, vì vậy hắn lại xoay người vào thư phòng.

"Chuyện gì xảy ra?" Cách Lôi Đặc hỏi, khuôn mặt nho nhã một mảnh âm trầm.

"Hồi bẩm chủ nhân, phía dưới có người truyền đến tin tức, nói là cách Thần Ưng thành không xa trên một ngọn núi phát hiện một nấm mộ, đào ra vừa nhìn, liền thấy thi thể không trọn vẹn của đại lão gia, vội hóa tốc vận chuyển đến để đồ." Hắc y nhân hồi đáp. Truyện *Di Thế Ma Hoàng*

Cách Lôi Đặc như bị sét đánh, một lúc lâu mới vô lực mà khoát khoát tay ý bảo hắc y nhân ra ngoài, một người thất thần nhìn bức họa treo trên tường, mặt trên là hắn và đại ca Bồ Tu cùng hai người đệ đệ chụp chung, khi đó hắn mới mười sáu tuổi, đại ca mười tám, chính là khi ấy đại ca hắn phong độ nhanh nhẹn, sau đó khí phách bị mất đi. Truyện *Di Thế Ma Hoàng*

Nếu nói người Cách Lôi Đặc cuộc đời này tối tôn kính ngoại trừ phụ thân đã qua đời, liền chỉ có đại ca Bồ Tu, thiếu niên thiên tài kinh tài tuyệt thế đã từng vang danh một thời, rất nhiều thiên kim tiểu thư để ý tới hắn. Nếu không có năm đó vì cứu mình một mạng, đại ca cũng sẽ không lúc đó trở thành một phế nhân, cũng sẽ không tự mình cam chịu sống ở tiểu thành kia vài thập niên. Chính là, hắn đã được thay thế đại ca trở thành Khổng Tước gia chủ. Trở thành người vang danh đại lục quân thần, lại ngay cả tính mạng đại ca đều không bảo đảm được, hắn có mặt mũi nào đối mặt liệt tổ liệt tông?

Phong Dực từ một tiểu tạp hoá phổ thông trong điểm đi ra, thần tình có chút thâm trầm.

Mạc Tà truyền đến tin tức, hẳn cùng Tra Lý, Bối Tắt Ngũ Tư huynh đệ đã hoàn thành sự nghiệp làm chủ Hóa Cốt Thành, đem Hóa Cốt Thành đích thực trở thành lãnh địa của thập tam vương tử. Thế nhưng, sở dĩ nhanh như vậy, là bởi vì Hóa Cốt Thành tình nguyện bị Dạ Ma Vương điều đi hết, nguyên nhân cụ thể còn chưa biết.

"Kỳ quái, nếu không phải xảy ra đại sự, lão đầu tử như thế nào lại điều đi hết Hóa Cốt thành tình nguyện?" Phong Dực lẩm bẩm nói, Hóa Cốt Thành là hoang mang thảo nguyên là tấm lá chắn đầu tiên đối chọi với công kích của Thần tộc cùng nhân loại, không lý do lại mang Hóa Cốt Thành tình nguyện dời đi.

Kỳ thực mấy ngày nay Phong Dực đối với tình hình của Mạc Tà bọn họ chỉ điểm, bởi vì Mạc Tà qua một đoạn thời gian sẽ gặp thông qua gia tộc hẳn mở ở các nơi dò hỏi tình báo tập lý truyền tống tin tức. Mạc Tà gia tộc đến tốt cùng là cái dạng gia tộc gì, Phong Dực không biết, chỉ biết là buôn bán tình báo là hạng mục kinh doanh chủ yếu của bọn họ, Mạc Tà không muốn nhiều lời, Phong Dực tự mình cũng sẽ không cưỡng cầu.

Trở lại từ lâu, mở cánh cửa, Lệ Phù liền như gió nhào vào trong lòng hần nhẹ giọng khóc nức nở, toàn thân lộc cộc ẩm ướt, theo trong nước lao đi ra.

"Lại nằm mơ thấy ác mộng?" Phong Dực trong lòng thương tiếc, vỗ về mái tóc của Lệ Phù ôn nhu hỏi.

Lệ Phù ở trong lòng Phong Dực gật đầu, cũng không nói lời nào.

Tốt một lát, Lệ Phù mới cảm thấy ổn định ngồi xuống ở đầu giường, không nói được lời nào.

Phong Dực than nhẹ một tiếng, Lão bất tu cùng với Thần Ứng thành hủy diệt là đã kích quá lớn đối với nàng, từ sau hôm đó, nàng chưa từng nói một câu nào, ngoại trừ hần thì bất luận kẻ nào cũng không tiếp cận, cũng chỉ có ở trước mặt hần thỉnh thoảng mới có thể lộ ra một tia mềm yếu, đại đa số lúc nàng tỏ ra lạnh lùng, đôi mắt ngày thơ ngày nào bao phủ một tầng băng lạnh, mỗi ngày buổi tối đều từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc.

"Lệ Phù, chúng ta lập tức sẽ đến Kim Ứng để đồ, muội cũng rất nhanh có thể gặp mấy vị thúc thúc của muội." Phong Dực nói.

Lệ Phù thoát nhiên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Phong Dực, trong đôi mắt đẹp lóe ra làm cho Phong Dực xem không hiểu thần sắc.

Chỗ này là một tiểu trấn cách Kim Ứng để đồ một trăm dặm, lúc trước dự tính khi trời tối là có thể tới nơi, chỉ là dọc đường Lệ Phù không nghỉ thì lại là muốn ăn cái gì đó, đến thiên cánh cũng chỉ mới đi được năm mươi dặm.

Phong Dực ngồi xếp bằng ở trên giường, trầm tâm tu luyện, hần hiện tại cũng không biết, hần hiện giờ tu luyện đến tốt cùng là cái gì? Dạ Ma Công? Năng lượng chuyển hoá thuật pháp? Tất cả đều có, từ thân thể hần ngộ ra đem bản thân làm vũ trụ tự nhiên. Dung nạp phong hỏa lôi thổ thủy quang âm, còn có nhật nguyệt tinh thần, hần liền phát hiện, hần như một người đi đường, cuối đường là cái gì, phần cuối ở nơi nào hần một mực không biết, nói vậy cho dù là Pháp Khắc cũng nghĩ không ra.

Lúc này, trong thân thể Phong Dực, trong huyết dịch cốt tủy, có một điểm nhỏ lóe sáng, những điểm sáng này tồn tại làm cho trong cơ thể ma lực vận chuyển cấp tốc hơn nữa, ma lực tăng không hề hơn nữa. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Đúng lúc này, Phong Dực bỗng nhiên mở mắt, thấy cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra một cái. Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn tiến vào, nhẹ nhàng đi tới trước giường của hần.

Phong Dực mở ra ma pháp đăng trong phòng, thấy rõ Lệ Phù khoác một bộ trường bào, đôi mắt như sao sáng theo dõi hần.

"Lệ Phù, ngủ không được sao?" Phong Dực hỏi.

Lệ Phù nhẹ nhàng buông tay đang túm vạt áo, trường bào đột nhiên chảy xuống, một thân hình tinh xảo cứ thể hiện ra rõ ràng trước mắt Phong Dực. Da giống như ngà voi trơn bóng không tỳ vết, bộ ngực chỉ hơi hở ra. Hạ thể một mảnh trơn bóng.

"Lệ Phù, muội..." Phong Dực có chút khiếp sợ, nói không xong, Lệ Phù cũng bò lên trên giường ngồi trên đùi hần áp đầu vào trong lòng hần.

"Phong ca ca, lấy muội đi, muội không muốn trở về Không Tước gia tộc." Lệ Phù nhẹ giọng nói, đây là lần đầu nàng mở miệng nói kể từ sau thảm trạng của Thần Ứng thành, nhưng là lại dưới tình hình như vậy.

Phong Dực tay xuất một chiêu, trường bào trên mặt đất bay vào trong tay hần, sau đó choàng lên người Lệ Phù.

"Lệ Phù, ngoan, mặc y phục vào, chúng ta hảo hảo ôm nhau một chút." Phong Dực ôn nhu nói.

Lệ Phù ngẩng đầu, con ngươi đen lánh trong tròng ôn nhu nhìn Phong Dực, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đỏ ửng, đứng dậy mang trường bào hảo hảo khoác vào.

"Lệ Phù, có phải muội sợ ta mang muội trở về gia tộc liền rời bỏ muội?". Phong Dực hỏi.

Lệ Phù gật đầu. Kỳ vọng nhìn Phong Dực, nàng từ lâu đã không muốn rời xa hần, không người nào có thể thay thế được, nhất là sau khi Lão Bất Tu mất đi, nàng liền đem hần trở thành chỗ dựa duy nhất của mình.

"Muội yên tâm, sau khi đưa muội trở về gia tộc ta cũng không lập tức rời đi, nếu muội thật sự không quen, ta lại mang muội cùng rời khỏi được không?" Phong Dục mỉm cười nói.

Lệ Phù ôm Phong Dục cánh tay lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, ngáp một cái, đã ngủ say.

Phong Dục mang Lệ Phù đặt trên giường, nhẹ giọng thở dài một hơi, đứng dậy ở trước cửa sổ, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, suy nghĩ tới tốt cùng thì phía sau những sự kiện xảy ra liên tiếp này che giấu bí mật gì không muốn cho người khác biết đến.

Đột nhiên đúng lúc này, trong mắt Phong Dục lóe lên một đạo hắc ảnh, đang ở xa nhà đối diện phi thân.

Phong Dục ánh mắt khẽ động, tại bên trong phòng bày cấm chế, lưu lại Huyết Vô Nhai thủ hộ, liền thiểm điện bay vút ra ngoài, lạng lẽ đuổi theo phía sau hắc ảnh kia. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Ra khỏi tiểu trấn. Hắc ảnh lura gạt trốn vào trong rừng rậm, phịch một tiếng mang bao tải lớn phía sau ném xuống đất, sau đó dót lên một đồng lửa trại.

"Hô" nhìn không ra nha đầu kia còn có phân lượng dã man." Hỏa quang chiếu rọi xuống, hắc ảnh lộ ra một khuôn mặt nam tử trung niên bình thường, trán đầy mồ hôi, cổ họng thở hổn hển. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dục ẩn trốn ở một cây đại thụ cách đó không xa, nha đầu? Ha hả, xem ra gặp chuyện thú vị rồi đây.

Nam tử này mở bao ra, bên trong một vị thiếu nữ mỹ lệ quần áo đẹp đẽ quý giá lộ ra, hai mắt như phun hỏa nhìn chăm chăm vào nam tử, nếu như ánh mắt có thể giết người, nam tử này sợ rằng đã chết một vạn lần. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Ha hả, Ny Á tiểu thư, đừng nên nhìn ta như thế, ngươi có biết như thế sẽ làm bùng phát dục hỏa trong người ta không." Nam tử cười nói.

Thiếu nữ hiển nhiên không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng nhãn thần phần nộ gắt gao nhìn hấn.

"Còn tiếp tục chọc giận ta, ta đây liền không khách khí nữa, dù sao cũng đối phương chỉ cần người của ngươi, không có yêu cầu ta không thể động ngươi." Nam tử lộ ra ánh mắt thâm tà, ngồi xổm xuống ở trước mặt thiếu nữ, bàn tay to hướng phía bộ ngực của nàng như muốn xé toạc ra. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dục ma lực ngưng tụ trên đầu ngón tay, động tác chậm chậm, đột nhiên nhận thấy được cái gì, liền động thủ.

Mà ngay lúc bàn tay to của nam tử này gần chạm vào bộ ngực của thiếu nữ, đột nhiên khoát tay kêu thảm một tiếng, máu tươi từ trong khe hở bắn ra, một người thân bí mặc áo choàng xuất hiện ở bên cạnh đồng lửa, thanh âm khàn khàn: "Như vậy hiện tại vẫn còn kịp." Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Ngươi" nam tử tiến lên một bước. Lại cảm giác được từ hai tia băng lãnh từ trong mắt người thân bí theo dõi hấn, làm cho hấn đáy lòng rét run, có cảm giác như bị độc xà cắn, câu nói kế tiếp ngay lúc đó lại nói không nên lời.

"Cầm thù lao của ngươi rồi nhanh biến đi" thân bí nhân ném ra một cái túi ở trước mặt nam tử, lạnh lùng nói.

Nam tử nhặt túi lên. Cũng không quay đầu lại mà chui vào trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Ny Á .

Thần bí nhân cũng không thêm để ý tới nam tử, ngón tay bắn ra, Ny Á nhất thời ho khan một tiếng liền có thể nói chuyện trở lại. Phong Dục đang trốn ở sau đại thụ lại thu hồi ánh mắt, ngay lúc đó trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, hấn thấy được thần bí nhân ngón tay trắng nõn, rất có khả năng là nữ nhân, nếu không cũng là một kẻ biến thái như Khuất Dịch đại thiếu gia.

"Ngươi là ai?" Ny Á hỏi.

"Không hổ là tiểu thư của Không Tước gia tộc, trong lúc này mà vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy a." Thần bí nhân thanh âm khàn khàn cười nói.

"Không cần nhiều lời vô nghĩa, nếu như muốn lợi dụng ta để đả kích Không Tước gia tộc hoặc che giấu gia tộc thân bí nào đó, thì ta khuyên ngươi đừng nên uống phí tâm cơ." Ny Á thân nhiên nói.

"Thông minh, ta thật sự muốn biết chuyện tình Khổng Tước gia tộc các ngươi, về phần ngươi có nguyện ý hay không, tự cũng không phải do ngươi quyết định." Thần bí nhân sắc bén cười nói.

Nhà chỉ cần mở mồm quả trách, đột nhiên cảnh vật trước mắt nhất thời quay tròn, có một loại năng lượng kỳ quái thâm nhập vào cơ thể nàng, mà nàng lại bất lực.

Thần bí nhân từng bước một đến gần, mỗi một bước đi tựa hồ như sử dụng khí lực toàn thân.

Phong Thuộc đã nhận ra năng lượng qui dị đang dao động, loại năng lượng này hết sức phù hợp với năng lượng dao động trên người Ny Á.

, "Thôi miên? . Phong Dực trầm nghĩ.

Đến khi thần bí nhân đi đến trước mặt Ny Á, trường bào không gió mà bay.

Đột nhiên, một ý niệm to gan xuất hiện trong óc Phong Dực, trong lòng hắn bắt đầu tính toán rất nhanh khả năng thành công của kế hoạch.

“Không, không cần” Ny Á chỉ cảm thấy có một con trùng chui vào trong đầu của nàng, bắt đầu cắn nuốt trí nhớ của nàng. Mà mọi việc phát sinh từ nhỏ đến lớn phút chốc xẹt qua trí óc, rất nhiều thậm chí cả những mảnh ký ức đã bị nàng bỏ quên.

Trường bào trên người thần bí nhân càng vũ động kịch liệt, mà Ny Á toàn thân đã không nhận được mà trở nên run rẩy, ý thức đã hoàn toàn hỗn loạn.

Đúng lúc này, thần bí nhân cùng Ny Á đồng thời bị kiểm hãm. Một đoạn sóng âm kỳ dị xâm nhập vào khoảng giữa năng lượng dao động của hai người. Trong đầu hai người xuất hiện điều gì đó thể nhưng ở cùng một thời gian lại hướng tới một phương hướng khác nhau mà đi.

Thần bí nhân chấn động, cực lực muốn thu hồi, nhưng lúc này độc tâm thuật đang toàn lực thi triển trên người Ny Á nên hắn căn bản không kịp phản ứng, không chỉ trí nhớ của Ny Á mà ngay cả trí nhớ của hắn cũng bị rút ra ngoài.

"A “ thần bí nhân đột nhiên sắc nhọn mà gầm rú lên một tiếng, không gian chung quanh bị một trận năng lượng phóng xạ bóp méo, áo choàng “lạ” một tiếng rồi bạo mở ra, mà người đã chui vào trong bóng đêm mờ mịt.

Phong Dực đang ẩn thân trên đại thụ thì pháp đột nhiên lay động một trận, bởi vì rất nhiều tin tức chui vào trí óc, thậm chí rất nhiều đồ vật hắn căn bản không kịp hấp thu liền tiêu tán không còn thấy bóng dáng, thậm chí đâu cả.

"Là nàng? “ Phong Dực lâm bầm. Ngay lúc thân ảnh trong nháy mắt từ áo choàng thoát ra, hắn rõ ràng thấy được mái tóc kia, trong ấn tượng của hắn cũng chỉ có nữ tử Nam Trạch mới có mái tóc cổ quái như vậy.

Phong Dực phi thân đến bên cạnh Ny Á, thiếu nữ này là chất nữ của Lệ Phù sao, bởi vì hắn tiếp thu toàn bộ trí nhớ của nàng, hắn phát hiện mình với nàng hiểu rõ như lòng bàn tay, nàng là nữ trưởng tôn của Khổng Tước gia tộc gia chủ. Ngũ tinh đại ma pháp sư, là giáo viên ở ma pháp học viện tại Kim Ưng đế quốc. Ngầm chương quản một trong tam đại tình báo của Khổng Tước gia tộc " ẩn sát" .

Trong nháy mắt, trong đầu Phong Dực hơn ngàn ý niệm xoay chuyển, duỗi tay ra chụp tới, đem Ny Á chống trên vai, như tia chớp trở lại chỗ ở.

Bình minh cùng ngày hôm đó, Ny Á rên rỉ một tiếng mờ mắt. Chỉ cảm thấy đau đớn tựa như bị người ta đập vỡ đầu rồi lại khâu vá lại. Nàng nhìn quanh bốn phía một chút. Ánh mắt bỗng nhiên dừng lại tại một nhân ảnh tối đen đang đứng bên cửa sổ, theo bản năng kiểm tra y phục trên người, phát hiện hoàn hảo như lúc ban đầu, hơn nữa trên người không có gì khác thường nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

"Tình ?" Một tiếng từ nam nhân truyền đến.

"Ngươi là ai?" Ny Á nháy mắt liền phán đoán ra, người này không phải là thần bí nhân bắt cóc nàng hôm qua sao.

"Ta là người cứu ngươi” Phong Dực cười mở ma pháp đăng trong phòng lên. Ánh sáng lập tức sáng lên, một khuôn mặt tuấn tú mang theo một tia tà dị xuất hiện trước mắt Ny Á.

Nhà chợt nhớ tới tối hôm qua thần bí nhân kia đối với nàng làm những chuyện như vậy, không khỏi rung mình một cái, mà người nam nhân trước mắt này đến tốt cùng là thật sự cứu nàng hay cùng thần bí nhân kia là đồng lõa thì vẫn còn chưa biết được.

“Đây là nơi nào?" Ny Á hỏi.

, "Nguyệt Nha trấn." Phong Dực đáp.

Ny Á gật gù đầu. Tâm tình khẩn trương thư thả hơn một chút, nàng tự nhiên biết là Nguyệt Nha trấn, không những thế còn rất quen nữa, bởi vì tiểu trấn này chỉ cách đế đô có năm trăm dặm, muốn đi tới đế đô phải đi qua tiểu trấn này.

"Ngươi là mục sư sao?" Ny Á thấy được một thân y phục trắng như tuyết trên người Phong Dực liền hỏi.

"Đúng vậy." Phong Dực cười nói.

Ny Á lại đánh giá Phong Dực một lần nữa, lại phát hiện khí chất tà dị trên người hắn vừa rồi đã tiêu tán, chỉ còn lại có ánh mắt tươi cười ấm áp.

"Xin hỏi cao danh quý tánh của mục sư", Ny Á nhất định có điều hoài nghi hỏi.

"Phong Dực" Phong Dực cười nói, một tia kinh ngạc chợt lóe rồi ngay lập tức biến mất.

Phong Dực cười nhàn nhạt, Ny Á tiểu thư này là chương quân một trong tam đại tình báo của Không Tước gia tộc, "ẩn sát" nên muốn biết tên của hắn cũng không có gì là kỳ quái, bởi vì xuất hiện bên người hoàng đế Thanh Long đế quốc cung trường công chúa, mà hoàng thân quốc thích trong các quốc gia khác cũng là những đối tượng đáng chú ý trong ngành tình báo.

Đúng lúc này, cánh cửa bỗng nhiên bị mở ra, Lệ Phù đi vào, nàng nhìn Ny Á đang nằm trên giường biểu tình ngưng trọng. Mắt lóe hàn quang, không nói một tiếng nào đi đến bên người Phong Dực, ôm cánh tay của hắn ngồi xuống. Phòng này vốn là phòng của Lệ Phù, bởi vì đêm qua Lệ Phù chạy đến phòng của Phong Dực hiến thân, kết quả ngủ ở lại trong phòng của Phong Lăng, khi tỉnh lại phát hiện không thấy Phong Dực đâu, mà phòng của nàng lại lộ ra ánh đèn, liền đi tới thì phát hiện Phong Dực cùng một nữ nhân xinh đẹp đang ở cùng một chỗ.

"Lệ Phù, nàng như thế nào không ngủ thêm chút nữa" Phong Dực xoa xoa cái đầu nhỏ của Lệ Phù, mà Lệ Phù chỉ là lắc đầu.

"Lệ Phù?", thân thể mềm mại của Ny Á chấn động, cái tên này như thế nào nghe quen thuộc như vậy, đúng rồi, không phải là tiểu cô cô gặp mặt lần trước sao?

, "Ny Á tiểu thư có phải hay không cảm thấy rất quen thuộc. Quen thuộc là được rồi, ta nghĩ người có thể gọi nàng là cô cô".

Phong Dực cười nói.

Ny Á cùng Lệ Phù cùng kinh dị mà nhìn đối phương, ánh mắt chạm vào nhau lúc sau lại đồng thời nhìn hướng về phía Phong Dực.

"Ny Á tiểu thư không cần kinh ngạc, chuyện tình Thần Ưng thành chắc là người cũng đã biết, ta có thể khẳng định với người rằng Lệ Phù đích thực là cô cô của người, ả, người cũng không cần nhìn ta như vậy. Đây tuyệt đối không phải âm mưu gì cả, ta cứu người chỉ là ngẫu nhiên thôi." Phong Dực nhìn ánh mắt biến hóa của Ny Á ha ha cười nói.

Ny Á mí mắt rũ xuống, tên mục sư này thật lợi hại, giống như đang sử dụng độc tâm thuật vậy. Vừa nghĩ tới độc tâm thuật, trong lòng Ny Á liền toát lên vẻ lo lắng, đối diện với người nam nhân trước mặt này nàng có chút không đoán được, tựa hồ như ngay từ đầu quyền chủ động đã ở trong tay của hắn.

"Phong mục sư, ta rất cao hứng khi có thể nhìn thấy cô cô. Nhưng người cũng biết. Không Tước gia tộc chúng ta như đại thụ trước gió, sự tình cụ thể của gia gia ta, cũng chính là để Không Tước gia tộc gia chủ xem xét", Ny Á thần nhiên nói.

"Đó là đương nhiên" Phong Dực cười gật đầu.

Trời rất nhanh liền sáng. Nguyệt Nha trấn trở nên huyền ảo, mà một đội kim ưng kỵ binh tiến vào. Khiến rất nhiều người hai mắt nhìn nhau. Kim ưng kỵ binh đoàn là binh đoàn đứng đầu trong các binh đoàn của Kim Ưng đế quốc, do một tay quân thần Cách Lô Đặc tạo nên, mỗi người đều là có thể sát nhập giao chiến với cao thủ của quân địch, bình thường không có đại sự phát sinh tuyệt sẽ không xuất động.

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều nghị luận. Đội Kim Ưng kỵ binh này đi vào một túp lều trong tiểu trấn khiến lão bản kinh sợ.

Không đầy một lát, ba người Phong Dực, Ny Á cùng Lệ Phù đi ra, hai mươi danh kỵ binh này nhất tề đứng thẳng cảm trường thương bóng loáng trong tay hành lễ.

"Khí thế không tệ, trang bị cũng không tệ", Phong Dực nhẹ giọng cười nói.

"Chỉ là không tệ thôi sao?" Nỉa thăm nghĩ, bắt quá đến cửa miệng lại không nói ra.

Phong Dực cùng Lệ Phù cười chung một con ngựa được hai mươi danh kim ưng kỵ binh giáp vây quanh hướng tới kim ưng đế đô chạy đi.

Toàn lực đi trên đường, năm trăm dặm bất quá một canh giờ liền tới nơi.

Cổng thành Kim ưng đế đô hùng vĩ xuất hiện ở trong mắt Phong Dực, đương nhiên, so với cổng thành Thanh Long đế đô tất nhiên không thể so sánh được. Bất quá tiến vào bên trong thành Kim Ưng đế đô. Liền có thể nhìn ra quốc gia này phồn vinh cỡ nào. So với Thanh Long đế đô bất phân thắng bại. Thanh Long đế quốc tuy rằng vẫn là một quái vật lớn. Nhưng lại bị Kim Ưng cùng với Thiên Lang lại hợp tác với nhau ở phương diện thuốc súng công kích, đã có dấu vết phế bỏ, nếu không phải dựa vào Lăng Sương xử lý, Thanh Long đế quốc đã nguy trong sớm tối.

Không Tước gia tộc phủ đệ sớm đã chuẩn bị. Trận địa sẵn sàng đón quân địch.

, "Khí phái!" Phong Dực đứng trước cửa lớn của Không Tước gia tộc phủ đệ, trong lòng tán thưởng, hơn mười cái cột trụ trời kia, hai bên đại môn là hai con kỳ lân rồng giận, không hổ danh là Kim Ưng đế quốc nhất đại gia tộc. Có lẽ cũng chỉ có hoàng thất của Kim Ưng đế quốc mới được phép xa hoa không thua gì hoàng cung, mới có thể cho phép trước cửa có cột trụ trời dựng thẳng lên.

Lệ Phù có chút khần trương, đây là lần đầu tiên nàng về đến gia tộc, hơn nữa lại mới xảy ra biến cố lúc trước, chỉ là nắm chặt bàn tay Phong Dực để giảm bớt nỗi lo âu cùng với người trong gia tộc đối diện này sinh cảm giác không tín nhiệm cùng xa lạ.

Xuyên qua cửa lớn rộng mười trượng, đó là đại sảnh thập phần xa hoa. Khiến người ta không đoán được chính là gia chủ Cách Lôi Đặc đang đứng chờ ở đại sảnh. Ngay lúc hần liếc nhìn Lệ Phù, liền đã biết, đây tuyệt đối là nữ nhi của đại ca Bồ Tu không thể nghi ngờ. Tuy nói đại ca cùng nữ nhi ở Thần Ứng thành xa xôi, nhưng hàng năm đều bức họa của Lệ Phù được đưa đến.

"Tại hạ Phong Dực ra mắt Không Tước gia tộc gia chủ" Phong Dực lễ phép mà hành lễ một cái lễ mục sư.

, "Không cần khách khí." Cách Lôi Đặc ngữ khí bình tĩnh, nhưng vẻ mặt cũng rất là phức tạp.

"Được Thần Ứng thành chủ phó thác, đặc biệt đưa nữ nhi của hần Lệ Phù trở về nhà, đây là tín vật của thành chủ, thỉnh gia chủ xem qua", Phong Dực nói xong lấy ra một cái Không Tước linh kim sắc đưa tới.

Cách Lôi Đặc tiếp nhận, không cần nhìn cũng biết đây là thật, tiến lên kéo bàn tay nhỏ bé của Lệ Phù lại muốn đưa nàng đi vào trong đại sảnh.

Chỉ là Lệ Phù lại như tia chớp rút tay lại, trốn ở phía sau Phong Dực.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thập Dực Thanh Ma Chi Cảnh.

Cách Lôi Đặc nhìn Phong Dực thật sâu, cười dẫn đường ở phía trước. Mà ngay trong ngày hôm đó, Cách Lôi Đặc tuyên bố với tộc nhân trong gia tộc Lệ Phù đã trở về, một nhóm nam nữ xếp thành hàng, từng bước từng bước đi tới trước mặt Lệ Phù, cung kính hành lễ, những người này đều là văn bối Lệ Phù, có một số người trong đó còn lớn hơn nàng mười hai mươi tuổi.

Không Tước gia tộc là một gia tộc phân chia cấp bậc rất nghiêm khắc, quan niệm về bối phận rất rõ ràng. Mà gia chủ Cách Lôi Đặc đối với Lệ Phù có phần cưng chiều, bởi vậy nàng tại Không Tước gia tộc khẳng định không ai dám khi dễ.

Nhìn Lệ Phù chân tay luống cuống nhưng trong đôi mắt trong suốt lại lóe ra vài tia âm áp, Phong Dực biết, thời gian để nàng dung hợp với gia tộc cũng không quá dài, chỉ cần qua một khoảng thời gian, nàng sẽ không cần có hần ở bên nữa.

Nghĩ tới đây, Phong Dực cảm thấy vui mừng nhưng lại có chút mất mát, so với phụ mẫu lần đầu để hài tử của mình rời khỏi cảm giác cũng không khác biệt lắm.

Đêm khuya, trong thư phòng Không Tước gia tộc gia chủ Cách Lôi Đặc. Phong Dực cùng Cách Lôi Đặc ngồi đối diện với nhau, trên tay đều cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, ai cũng không muốn mở miệng trước.

Nhìn vẻ mặt thần nhiên tự đắc của Phong Dực, trong mắt Cách Lôi Đặc lộ ra vẻ tán thưởng, thanh niên có thể ở trước mặt hần có khí phách như vậy hần tự chưa gặp nhiều lắm, bản thân hần một thời gian dài ở vị trí bề trên, hơn nữa với tư cách thống soái tối cao của quân đội Kim Ứng đế quốc, cho dù mỉm cười, trên người cũng tự có một cỗ sát khí sắc bén, người trước mặt giống như một thanh niên nhưng lúc này cùng với hần lại như ngang hàng.

"Phong Mục Sư, không biết ngươi và đại ca ta có quan hệ như thế nào?" Cách Lôi Đặc hỏi.

"Quan hệ của ta và Lão Bất Tu có lẽ gia chủ đã rất rõ ràng, bất quá nếu có chuyện gì hãy nhanh đi thẳng vào vấn đề đi." Phong Dực bỏ chén trà xuống, nhìn Cách Lôi Đặc nhàn nhạt cười nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng thầm khen một tiếng, khí độ thanh niên Mục Sư này, bản thân mấy hài tử của mình đều không bằng a.

"Một đoạn thời gian trước, chuyện tình các thực lực tại Vạn Trọng sơn tranh đoạt ngũ điệp kim tinh thảo ngươi có biết hay không?" Cách Lôi Đặc hỏi.

"Ngũ điệp kim tinh thảo? Đó là cái gì? Ta thật không rõ ràng lắm, bất quá một thời gian trước Thần Ứng thành có rất nhiều người lạ mặt từ phương xa lui tới." Phong Dực vẻ mặt kinh ngạc nói.

Cách Lôi Đặc mục mang thâm ý liếc mắt nhìn Phong Dực, nói: "Ta hoài nghi thế lực tàn sát toàn bộ bá tánh trong thành kia có phải hay không là thế lực cuối cùng đoạt được ngũ điệp kim tinh thảo."

Phong Dực đảo cặp mắt trắng dã, chính mình đồ sát toàn thành? Chính mình như thế nào lại không biết?

"Nha đầu Lệ Phù rất không muốn xa rời ngươi a." Cách Lôi Đặc đột nhiên không muốn tiếp tục mà lãng sang chuyện khác.

"Ha hả, chỉ cần có thời gian, ta tin tưởng nàng đồng dạng sẽ không muốn rời xa người thúc phụ này." Phong Dực nhàn nhạt cười nói.

Cách Lôi Đặc ánh mắt ôn hòa tức khắc trở lên sắc bén lướt qua người Phong Dực, chỉ là Phong Dực vẫn như cũ không chút dao động mà mỉm cười.

Nhìn cả nửa ngày, lúc này Cách Lôi Đặc mới hạ mí mắt xuống, bưng trà tiễn khách.

Sau khi Phong Dực rời khỏi khoảng nửa canh giờ, Cách Lôi Đặc mới vươn người đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bóng đêm nồng đậm. Tên mục sư trẻ tuổi này không chỉ có khí độ bất phàm, mà tâm tư cũng không kém, chỉ là hắn không thể nhìn ra. Kỳ thực không phải hắn vô cơ lại nói tới nha đầu Lệ Phù không muốn rời xa Phong Dực, mà lời đó ngầm ám chỉ có phải hay không người muốn dựa vào Lệ Phù để lợi dụng thế lực của Khổng Tước gia tộc. Mà Phong Dực trả lời, nếu như nói là đánh trả, không bằng nói là trào phúng, bên trong có cả hai ý tứ này, một loại có ý là người cũng có thể có bản lĩnh làm cho Lệ Phù không muốn rời xa người sao, mặt khác một loại lại có ý là Lệ Phù không muốn xa rời thúc phụ tự mình sẽ không là lợi dụng nàng, ám chỉ hắn lấy lòng dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử a.

"Người thanh niên này thực sự không đơn giản a, đại ca, đến tột cùng một chiều này của người là có thâm ý gì?" Cách Lôi Đặc lẩm bẩm nói.

Phong Dực trở lại tiểu viện mà Khổng Tước gia tộc an bài, phát hiện Lệ Phù cùng Ny Á đang ngồi trong đình hóng gió của tiểu viện, nhưng lại đều là trầm mặc không nói.

"Phong ca ca, người đã trở lại?" Thấy Phong Dực trở về, biểu tình âm trầm của Lệ Phù nhưng lại như là hoa tươi nở rộ trong nắng ấm, lao đến ôm lấy cánh tay Phong Dực.

Phong Dực vuốt ve mái tóc của Lệ Phù, cảm thấy được tiểu nha đầu này nội tâm bất an, đột nhiên chuyển sang một hoàn cảnh mới lạ, đối với nàng vừa mới trải qua một chuyện tình lớn đặc biệt cần có người thân ở bên cạnh, để hóa giải nội tâm bất an cùng lo nghĩ.

"Phượng Mục Sư." Ny Á yên chuyển từ trên đình đi xuống, hướng Phong Dực thi lễ. Trên đời này có thể làm cho Khổng Tước gia tộc tiểu thư cung kính hành lễ cũng không nhiều.

"Không biết Ny Á tiểu thư tìm ta có chuyện gì?" Phong Dực hỏi.

"Ta cố ý đến đây để cảm tạ ân cứu mạng của Phong mục sư, nếu không có Phong Mục Sư cứu giúp, Ny Á không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa." Ny Á nói, trong ánh mắt mang theo vẻ chân thành. Ngay trong lúc đó cũng không lộ vẻ hoài nghi. Kỳ thực từ sau khi được Phong Dực cứu, nàng mơ hồ luôn nhớ tới sự tình đã phát sinh, mỗi khi nhớ tới, cái cảm giác linh hồn mình trần như nhộng trước mắt người khác luôn luôn làm nàng không rét mà lạnh.

"Lòng biết ơn của nàng ta tiếp nhận rồi, bất quá hôm nay Ny Á tiểu thư không chỉ là vì cảm tạ mà đến a." Phong Dực cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ny Á đỏ bừng, bị Phong Dực nhìn thấu tâm tư, nghĩ tới lần này đến còn vì có mục đích khác khiến nàng e ngại có hay không làm Phong Dực cảm thấy lòng biết ơn của nàng không đủ thành tâm, làm cho hắn tưởng rằng cảm tạ chỉ là phụ, là công phu mặt ngoài?

"Ny Á tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều, biểu tình chân thành đã hiện lên trong mắt người, có chuyện gì khác xin cứ nói thẳng đi." Phong Dực nói,

Có thể là bởi vì hắn đã hấp thu đại bộ phận ký ức của Ny Á nên đối với hành động giải thích của nàng hắn vô cùng hiểu rõ. Thế nên mỗi hành động cử chỉ nàng khi đứng trước mặt hắn, hắn đều hiểu, mà khẳng định là hiểu chứ không phải chỉ là suy đoán.

Ny Á kinh ngạc liếc mắt nhìn Phong Dực, nhưng lại chỉ thấy ở trong ánh mắt hắn sự ôn hòa cùng vài tia tiếu ý.

Ba người ngồi trong đình hóng gió của tiểu viện, Lệ Phù dựa trên người Phong Dực, tiến nhập vào thế giới của mình.

"Phong Mục Sư. Ta chỉ là muốn lý giải tình hình lúc đó." Ny Á hỏi, có một số việc gia tộc trường bối không lý giải được, do nàng là đương sự liền đến hỏi là tốt.

"Không thành vấn đề, lúc đó..." Phong Dực đem sự tình xảy ra nói lại một lần, nói hắn thấy một hắc y nhân trên lưng mang một cái túi lớn từ mái hiên từ lâu kinh qua, tâm sinh hoài nghi liền bám theo, chuyện tình sau đó Ny Á đều biết, chỉ là chuyện tình lúc thần bí nhân kia phát động pháp thuật quỷ dị thì Ny Á liền không biết, Phong Dực chỉ là nói thần bí nhân không cẩn thận, trong lúc đang thi pháp, hắn liền xông vào làm cho người đó bị thụ thương.

"Phong Mục Sư, người có biết tướng mạo thần bí nhân kia như thế nào hay không?" Ny Á hỏi.

"Không, bất quá, ta thấy đầu hắn có mái tóc dài búi lại." Phong Dực ánh mắt chợt lóe, đáp.

"Trên đầu có mái tóc búi lại?" Ny Á tựa hồ nghĩ tới cái gì, biến sắc, vội vã cáo từ rời đi.

Phong Dực mang Lệ Phù đang ngủ say vào trong phòng, tại một gian phòng khác, thiết hạ cấm chế, sau đó bắt đầu hấp thu linh khí ngũ diệu kim tinh thảo.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, Phong Dực toàn thân kinh mạch bắt đầu rung động lên, từng đợt ma khí liên sôi trào tại trong cơ thể đầu đá lung tung.

"Muốn đột phá" Phong Dực hai tròng mắt bỗng nhiên mở, mục tử đen kịt tựa hồ hóa thành hắc động thôn phệ vạn vật xung quanh.

Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất xuất hiện, gia cố cường độ cấm chế, bọn họ cũng đều biết, Dạ Ma công đột phá đến cảnh giới thứ mười là sẽ sản sinh ma lực bạo phá cường đại, một khi phá tan cấm chế làm cho ma lực tiết ra ngoài, rất có thể gây ra phiền phức lớn lắm.

Trong cơ thể ma khí sôi trào càng ngày càng kịch liệt, toàn thân giống như bị bị một lưỡi đao sắc bén cắt xuống, đầu lại như đỉnh bị người dùng cây búa cứng rắn bổ vỡ, sau đó lại như bị người ta đem từng mảnh gắn lại, sau đó lại bị đập vỡ, từng vòng tuần hoàn lặp lại, dường như không có bến bờ, loại cảm giác thống khổ này người bình thường không có khả năng chịu được.

Đều nói kể từ lúc Ma tộc đạt được thập dưc Thanh Ma cảnh giới, mỗi một lần cảnh giới đề thăng đều như là một lần thống khổ trọng sinh, là một lần thoát thai hoá cốt.

Bỗng nhiên, Phong Dực điên cuồng hét lên một tiếng, một trận ma khí nồng đậm phát ra, toàn bộ không gian vận vẹo một hồi, đồ vật trong phòng đều bị chấn thành bột phấn. Hai đạo văn lộ thanh sắc trên trán hắn tựa như ánh sáng rực rỡ chói mắt xuyên thấu ma khí nồng đậm, đó là tiêu chí của Thập Dực Thanh Ma cảnh giới, cũng chứng minh Phong Dực rốt cục tiến nhập hàng ngũ cao thủ hàng đầu của ma tộc. Dù sao, từ Bát Dực Lục Ma đến Thập Dực Thanh Ma trong đó có ranh giới rất khó vượt qua, rất nhiều Ma tộc thiên tài thiên phú tuyệt luân rất nhanh tu luyện tới Bát Dực Lục Ma rồi suốt đời dừng lại ở đây.

Đợi đến khi ma khí một lần nữa bị Phong Dực hút vào trong cơ thể, lọt vào trong tâm mắt hắn là năm đôi ma cánh thật lớn, tựa hồ nếu mở liền có thể giả thiên tế nhật (che trời), thôn phệ ánh sáng nhân gian.

Phong Dực ý niệm trong đầu khẽ động, toàn thân ma lực rất nhanh chuyển hoá thành Quang Minh lực, khí tức tà mị vừa rồi tức khắc trở nên ôn hòa nhu thuận, năm đôi ma cánh phía sau lưng hắn từ dưc căn bắt đầu trở nên trắng nõn, đến cuối cùng hoàn toàn trở nên giống như tuyết. Một vùng sáng màu trắng bao phủ trên người hắn, trong giây lát từ một tên ma đầu biến thành Thiên Sư.

Phong Dực trầm tư, đối lấy với khái niệm lấy thân thể làm vũ trụ có lý giải hoàn toàn mới, tựa dường như phát hiện ra một cái lỗ hổng nho nhỏ trong thế giới, đã có thể từ đó mất đi một điểm tâm cảnh mông lung.

Đang lúc Phong Dực đang cảm nhận Định Thần Châu trong mi khiếu đột nhiên gia tốc xoay tròn, đem thanh mộng chi khí dung nhập trong quang minh khí tức.

Đột nhiên lúc này, một trận gió sắc nhọn xuất hiện tại trước mắt, gió thổi cuồng liệt, một thân ảnh uyển chuyển đứng trên đỉnh núi thổi thụy địch, diện mục không rõ.

"Là nàng!" Phong Dực trong lòng chấn động. Nhớ tới hoàn cảnh trước.

Mà vào lúc này, nữ tử đột nhiên ngừng đầu, một đôi mục tử xuyên thấu sương mù dày đặc thẳng tắp bắn vào tâm hắn.

Thân thể Phong Dực bỗng nhiên run lên, cảnh trí tiêu thất, hắn vẫn như cũ bị vây một mảnh hỗn độn trong gian phòng, đem ma cánh phía sau thu nhập trong cơ thể, mà Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất đang lo lắng mà nhìn hắn.

"Ta vừa làm sao vậy?" Phong Dực hỏi, mục tử trong sương mù dày đặc kia giống như khắc vào tâm hắn bất giác thoáng hiện trước mắt.

Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất liếc nhau. Đều nhìn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt đối phương, ngay vừa rồi, Phong Dực trong nháy mắt thực lực bạo tăng, mặt không chút thay đổi, mục tử tán loạn tiêu cự, tựa dường như bị vây trong trạng thái mộng du, khí thế thiếu chút nữa mang cấm chế phá hủy, tựa giống như bị người khác nhập vào.

"Bị người khác nhập vào?" Phong Dực con ngươi co rút lại, chỉ là chỗ vừa nhìn thấy ban nãy tựa không có cảm giác giống như bị người khác chiếm nhập a.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Tự Bảo Các.

Thần Vương đại diện. Tại vùng đông bắc Thần tộc chuộc tội chi địa. Tại sao lại gọi là chuộc tội thì ngày cả bản thân lịch đại Thần vương cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết cái tên này là từ xưa lưu truyền tới nay, vẫn kéo dài cho tới bây giờ.

Lúc này trong Thần Vương Đại Điện, Thần Vương ngồi trên vương tọa, mặt đeo một cái mặt nạ màu trắng bạc, toàn thân bao phủ trong áo bào kim sắc hoa lệ. Phía dưới là hai hàng Thần tộc cao cấp, trong đó chỉ có một vị thần tộc xuất ra thần dưc kim sắc, hẳn chính là Thần tộc quân đoàn trưởng Thiên Sư quân đoàn bát dưc hoàng kim thiên sử Long Đa, người này và quân đoàn trưởng Đẳng ma quân đoàn được gọi là Thần tộc song soái. Long Đa sở

trường luyện binh, một thân bản lĩnh rất kỳ dị khiến người khó nắm bắt, thực lực chân chính của hắn ở thần tộc chính là một ẩn đề. Nghe nói thực lực của hắn đã siêu việt ngũ cấp Diệu Nhật chi thân.

"Bệ hạ, không biết người vội vã triệu tập chúng ta là vì chuyện trọng đại gì?" Một lão già thân thể trắng kiện tiến lên một bước hỏi.

"Thanh Linh, người nói đi." Thần vương mở miệng thanh âm như Thái Sơn áp đỉnh mang theo lực áp bách cường đại. Cũng không biết vốn là như thế hay là ngẫm cố tình, bất quá hắn là thất cấp Hồng Hoàng chi thân tựa hồ cũng không cần ngẫm làm như vậy.

Một thiếu nữ từ bên người Thần vương bước ra, vóc người mảnh mai mặc một thân trường bào màu trắng bạc, một bộ tóc đen mềm mại dài tới hông, ngũ quan tập trung tất cả những điểm đẹp nhất trên đại lục, một thân khí chất toát ra, nàng chính là nữ nhi của Thần vương - công chúa Thần tộc Thanh Linh.

"Theo một tin tức đáng tin cậy, Ma tộc có Thiên Ma giáng thế." Thanh âm Thanh Linh cực kỳ trong trẻo, chỉ bất quá mấy câu từ miệng anh đào nhỏ nhắn màu phấn hồng của nàng nói ra lại làm cho đám Thần tộc phía dưới vốn xưa nay son băng địa liệt trước mắt mặt cũng không đổi sắc lập tức về mặt đại biến, một đám ở dưới nghị luận rối rít khiến Thanh Linh mới chỉ nói được một câu đã không thể tiếp tục nói tiếp.

"Không thể nào, Ma tộc cùng lắm là có mấy tên Thập Tứ Dực Ngân Ma nấp trong rừng sâu núi thẳm thôi, hai gã Thập Lục Dực Kim Ma của Cuồng Ma Vương quốc và Dạ Ma Vương quốc đều là dựa vào tà thuật tạo thành, nói thẳng ra thì thực lực thực sự bất quá so sánh với Thập Tứ Dực Ngân Ma cao hơn một chút mà thôi, Thập Bát Dực Thiên Ma căn bản là không thể nào xuất hiện vào lúc này", một gã Thần tộc nói.

"Không sai, Ma tộc ngay cả Thập Lục Dực Kim Ma chân chính cũng không có thì làm sao có Thập Bát Dực Thiên ma?" đám Thần tộc còn lại đều tán thành nói.

"Mặc dù ta cũng không muốn thừa nhận nhưng đây là sự thật, lần này triệu tập các vị Thần tộc nòng cốt cốt không phải là để tranh luận Thiên Ma có tồn tại hay không mà là muốn làm thế nào phòng bị cùng với như thế nào tiêu diệt Ma tộc Thiên Ma." Thanh âm Thanh Linh trong trẻo lạnh lùng mang theo hàn khí không thể hoài nghi, là người thừa kế của Thần vương, nàng biết lực chấn nhiếp của mình xa xa không đủ, lần này Thần vương sở dĩ để cho nàng ra mặt tuyên bố cũng chính là vì tăng uy thế cho nàng, nàng cần phải khiến đám ngao khí ngất trời của Thần tộc toàn bộ phủ phục ở dưới chân của nàng.

Phía dưới đám thần tộc cao tăng thoáng cái liền yên tĩnh trở lại, ánh mắt không có nhìn Thanh Linh mà nhìn về Thần vương không nói một lời về đặc ý.

Thanh Linh trong lòng bức bối vô cùng, bọn người kia rõ ràng không có đem nàng Thần tộc công chúa để vào trong mắt nhưng lúc này nàng lại không thể phát tác.

"Ý tứ của Thanh Linh chính là ý tứ của bốn vương." Thần vương thần nhiên nói. Ngoại nhân có lẽ không biết nhưng Thần vương trong lòng lại hiểu rất rõ, Thần tộc mặt ngoài thoát nhìn là một chính thể quốc độ không giống như Ma tộc chia ba phần thiên hạ, nhưng Thần tộc cũng có vấn đề của mình, một số thế lực trong Thần tộc đã bành trướng cực độ chỉ có Thần Vương hiện tại mới có thể miễn cưỡng khống chế, một khi hắn hạ đài Thanh Linh sẽ không phải là đối thủ của những thế lực này, đến lúc đó nàng rất có thể bị khống chế thành một con rối Thần vương. Vì thế hiện tại hắn bắt đầu hướng dẫn Thanh Linh xử lý mọi chuyện từ từ dựng lên uy thế của nàng nhưng hiệu quả cũng không tốt lắm, lần này Ma tộc Thiên Ma giáng thế chính là một cơ hội hiếm có.

Thần vương tỏ thái độ như thế chứng Thần tộc trong điện mới tin tưởng Ma tộc thật sự có Thiên Ma giáng thế, trong thần điện mới vừa rồi còn huyền ảo thoáng cái liền yên lặng một cách quỷ dị, hiển nhiên, tiếp nhận một chuyện lớn rung động như vậy thực sự là cần một chút thời gian để bình tĩnh.

Thập bát dực Thiên Ma có nghĩa như thế nào ai cũng rõ ràng, đó chính là sức mạnh cao nhất tồn tại ở thế giới này, ngay cả Thần Vương hiện tại cũng còn kém một cảnh giới, nhớ năm đó Thiên Ma Vương tung hoành Thần Phong Đại Lục đánh cho Thần tộc nhân tộc không có lực hoàn thủ, nếu không phải hắn đột nhiên mất tích thì sợ rằng Thần Phong Đại Lục đã sớm là thiên hạ của ma tộc.

Lúc này Thần tộc chúng thần đều nhủ mảy nghĩ kẻ sách ứng phó.

"Công Chúa Điện Hạ nói vậy chắc là đã sớm có sách lược vẹn toàn." Lúc đại điện đang một mảnh yên lặng thì một thanh âm đột ngột vang lên tựa hồ còn mang theo một vẻ trào phúng.

Thanh Linh dùng đôi mắt sắc bén nhìn Bản Nhất Tiểu một thân trường bào ngân sắc nhìn không rõ diện mục, trong lòng tức giận chột lóc liền biến mất.

Bản Nhất Tiểu quân đoàn trưởng Đẳng Ma Quân Đoàn ngay cả Thần vương đứng đầu Thần tộc cũng có mấy phần kiêng kỵ, Thanh Linh cũng không rõ, nếu là Thần vương đối với Kinh Thiên môn, Toái Tinh tông cùng Thần tộc Kỳ Lân gia tộc có điều kiêng kỵ thì nàng hết sức hiểu, nhưng một quân đoàn trưởng trong tám đại quân đoàn thần tộc tại sao lại khiến Thần vương luôn nhượng hán ba phần chứ?

Ý niệm vừa rồi trong đầu nhanh chóng vụt qua, Thanh Linh mở miệng nói: "Huyết Ma vương quốc Thiên Ma xuất thế, chuyện đầu tiên hắn làm chính là chinh hợp cả Ma tộc, một khi Ma tộc thống nhất sẽ tiến công nhân tộc và Thần tộc, đến lúc đó chúng ta bị động phòng ngự thì việc bị tiêu diệt chẳng qua là chuyện sớm hay muộn, cho nên, thừa dịp hiện tại Ma tộc vẫn chia năm xẻ bảy, chúng ta phải chủ động liên thủ với Cuồng Ma Vương và Dạ Ma Vương.

"Nhưng làm sao liên thủ? Ma tộc và Thần tộc là tử địch trời sanh, cho dù Cuồng Ma Vương và Dạ Ma Vương không cam lòng bị thôn tằm cũng sẽ không cùng Thần tộc chúng ta liên thủ." Bản Nhất Tiểu nhàn nhạt nói.

"Đây chính là cơ mật, để đề phòng lộ bí mật nên chỉ có người tham dự mới được biết." Thanh Linh nói.

"Ý Công Chúa Điện Hạ là chuyện này tùy người chịu trách nhiệm?" Bản Nhất Tiểu nhàn nhạt hỏi.

"Không sai." Thanh Linh đứng cạnh Thần vương từ trên cao nhìn Bản Nhất Tiểu, cũng không biết tại sao nàng thường cảm thấy Bản Nhất Tiểu luôn cùng mình đối địch, mặc dù hắn che giấu vô cùng tốt nhưng nàng cảm giác hắn từ nhỏ đến lớn luôn có địch ý với mình, nhưng nàng tự hỏi mình từ nhỏ đã đắc tội hắn sao.

Thần vương khẽ ho khan một tiếng, mở miệng nói: "Chuyện này tùy Thanh Linh chịu trách nhiệm, Bồn vương giao cho nàng toàn quyền, có bất kỳ yêu cầu gì các người đều phải thỏa mãn nàng."

Bản Nhất Tiểu hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Đúng lúc ấy thì, một vị tướng lĩnh Thần tộc khôi giáp đen nhánh nhanh như gió chạy vào, quỳ một gối xuống hướng Thần vương nôn nóng nói: "Bệ hạ, Huyết Tinh Linh Tật Nhi chẳng biết tại sao biến mất trong thần phạt lao ngục."

"Cái gì!" Không chỉ là Thần vương, tất cả Thần tộc trong đại điện đều nhất tề cả kinh, thần phạt lao ngục từ thượng cổ truyền thừa, mười tám trọng thần phạt trong đó ngay cả Thần vương cũng chịu không thấu.

"Hắn ở trọng thứ mấy biến mất?" Thần vương tỉnh táo lại hỏi.

"Bẩm bệ hạ, ở đệ bát trọng phong lôi kiếp." Thần tộc tướng lĩnh đáp.

Thần tộc chúng thần nhất tề cả kinh, dựa vào thực lực thấp kém của Huyết Tinh Linh kia mà lại chống được tới đệ bát trọng, ý chí và sinh mệnh lực của tiểu tử kia ương ngạnh không phải bình thường a.

"Có khi nào là bị kim thạch cuồng phong và tử huyền thiên lôi trong đó đánh thành cát bụi không?" Có người nói.

"Khả năng không lớn, đệ bát trọng phong lôi kiếp đánh vào tinh thần và linh hồn, linh hồn có thể hồi phi yên diệt nhưng thi thể thì không." Thần vương trầm giọng nói.

"Nói cách khác là Huyết Tinh Linh kia chạy thoát đúng không." Bát dực hoàng kim Thiên Sứ Long Đa đột nhiên nói.

"Bổ Thiên Thạch đối với Thần tộc chúng ta rất trọng yếu đặc biệt là trong lúc nguy cấp Ma tộc Thiên Ma giáng thế này, vô luận là Huyết Tinh Linh kia chạy thoát hay là đã chết đều phải đem Bổ Thiên Thạch tìm về." Trên người Thần vương kim mang một trận chấn động, không khí Thần Vương Đại Điện bị ép phát ra thanh âm ba bá, uy áp khổng lồ khiến tất cả mọi người đều phải cúi đầu xuống.

"Bản Nhất Tiểu, người chịu trách nhiệm truy xét chuyện Huyết Tinh Linh." Ánh mắt màu vàng của Thần vương giống như hóa thành thực chất bắn tới thân thể Bản Nhất Tiểu.

"Rõ, bệ hạ." Bản Nhất Tiểu khom người nói.

...

Ny Á dẫn đường, Phong Dực nắm tay Lệ Phù xuyên qua dòng người đông đúc trên đường lớn Kim Ưng để đi.

"Nơi này chính là khu buôn bán phồn hoa nhất đế đô, mọi thứ trên Thần Phong Đại Lục đều có thể thấy ở đây, tỷ như tòa Tụ Bảo Các này có thể tìm được các loại hi hữu ma tinh thạch và bảo vật trân quý, kể cả vũ khí, chiến giáp, linh dược, cao cấp ma pháp quyền trục...v v người cũng có thể tìm thấy ở nơi đó." Ny Á vừa dẫn hai người đi dạo vừa giới thiệu những nơi đi qua, nàng tuyệt đối là một hướng dẫn viên du lịch hợp cách.

"Tụ Bảo Các? Chúng ta đi xem một chút nha?" Phong Dực rất hứng thú nói.

"Hào." Ny Á liền dẫn hai người đi vào Tụ Bảo Các.

Ba người vừa bước vào Tụ Bảo Các, một đại bàn từ khuôn mặt phúc hậu liền đi tới cười nhiệt tình nói: "Ny Á tiểu thư tới a, mời lên phòng khách quý, gần đây có mấy thứ bảo bối, Ny Á tiểu thư nhất định sẽ cảm thấy hứng thú."

Ngồi trên ghế dài phủ lông thú trắng như tuyết ngọc trong phòng khách sang trọng, Phong Dực ha hả cười nói: "Chỉ cần bộ lông thú này cũng đáng mấy chục vạn kim tệ nha, Tụ Bảo Các thật đúng là xa hoa a."

"Tụ Bảo Các phú khả địch quốc, mấy chục vạn kim tệ đối với bọn họ mà nói cũng không đáng bao nhiêu." Ny Á cười nói.

"Tại sao ta chưa từng thấy qua chi nhánh Tụ Bảo Các ở nơi khác a?" Phong Dực hỏi.

"Ha hả, Tụ Bảo Các không hề có chi nhánh chỉ có duy nhất một trụ sở ở nơi này thôi." Người trả lời chính là đại bàn từ mới vừa tiếp bọn họ, hắn là Ân Trạch Tư chương quỹ của Tụ Bảo Các này, bất quá mọi người thích gọi tên hiệu "cách cách" của hắn hơn, đây là cổ thần ngữ ý nghĩa phúc Trạch thâm hậu.

"Đem đồ vật để xuống, các người đi ra ngoài đi." Ân Trạch Tư nói với ba tên thị vệ đang mang bảo rương phía sau.

"Vâng, cách cách." Ba tên thị vệ cung kính nói.

Bất quá Phong Dực vừa nghe đến hai chữ "cách cách" liền bất giác nhớ tới phim ảnh trên TV kiếp trước, liền tưởng đến tên mập mạp này thì thật sự cảm thấy nhện không được...

Ân Trạch Tư nhìn về mặt quái dị của Phong Dực liền cười hỏi: "Vị thiếu gia này, không biết ngươi có vấn đề gì không?"

"Không có Không có." Phong Dực khoát tay nói.

"Cách cách, mở cái hòm xem sao, để ta nhìn coi Tụ Bảo Các của ngươi có bảo bối gì." Ny Á nói.

Ân Trạch Tư móc ra một khối ngọc thạch không rõ làm từ chất liệu gì khảm vào khóa của chiếc rương, chỉ thấy bảo rương chợt lóe sáng liền nghe "ba" một tiếng, nắp hòm bật lên, một sợi dây chuyền màu xanh biếc an tĩnh nằm bên trong.

Ân Trạch Tư cẩn thận cầm dây chuyền hứng ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, mọi người liền thấy kỳ quái đồ án tựa như từ bên trong bay ra vũ động trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Si Tình Liên(Liên: Dây Chuyền).

"Thật là đẹp." Ny Á và Lệ Phù cùng kinh hô một tiếng, hai nàng sững sờ ngăn người chăm chú nhìn dây chuyền đang sáng lên các loại màu sắc, tin rằng không một nữ hài nào có thể chống lại được loại hấp dẫn này.

"Si tình liên?" Chân này Phong Dực hơi nhảy lên hỏi.

"Vị thiếu gia này kiến thức thật là rộng lớn, không sai, đây chính là 'Khôn ma hạng liên' hay còn gọi là 'Si tình liên'." Ân Trạch Tư kinh ngạc nhìn Phong Dực một cái nói, trong lòng hắn thầm suy đoán thân phận Phong Dực, "Khôn ma hạng liên"(dây chuyền bắt ma) là bảo vật của Vạn năm trước, nó đã rất nhiều năm chưa từng xuất thế, hiện nay trên đại lục rất ít người biết, không ngờ rằng thanh niên này nhìn một cái liền nhận ra lai lịch.

Thật ra thì Phong Dực cũng chỉ đoán mò thôi, lúc trước ở Đồ Thư Quán của Thanh Long để quốc hắn có xem qua một bản cổ tịch miêu tả về Si tình liên, theo hắn nhớ thì tựa hồ không khác sợi dây chuyền trước mắt này lắm nên liền bật thốt lên, không ngờ quả thực là nó. Dựa theo cổ tịch ghi lại, Si tình liên vốn tên là Khôn ma hạng liên, Vạn năm trước tông chủ Vạn Bảo Tông vì thế tử của mình mà mất mấy chục năm thu thập tài liệu tạo thành, bên trong có chứa một ma pháp trận khôn ma kỳ lạ, nghe nói nó có thể vây khốn mọi vật có ma pháp thuộc tính kể cả Ma Pháp Sư ở bên trong. Đồng thời vì là lễ vật tặng cho thế tử nên bên ngoài cũng hết sức rực rỡ.

Chẳng qua là sau khi chế tạo thành công Khôn ma hạng liên không lâu thì Vạn Bảo Tông đột nhiên chịu đại kiếp, cả tông môn bị tàn sát đầy huyết tinh, cuối cùng Vạn Bảo Tông tông chủ vì bảo vệ tánh mạng thế tử đã đem tự thân ma lực toàn bộ rót vào trong Khôn ma hạng liên, tông chủ Vạn Bảo Tông ý định không chế địch nhân một chút thời gian nhưng không ngờ vị tông chủ phụ nhân kia thấy trượng phu vì cứu mình mà chết liền thổ huyết cười thảm, cả người nàng hóa thành một đoàn huyết vụ bay vào trong Khôn ma hạng liên, Khôn ma hạng liên lập tức quang mang đại phát, một mảnh quang mang xanh biếc bao phủ toàn bộ Vạn Bảo Tông mấy tháng sau mới tiêu tán. Khôn ma hạng liên lúc đó hóa thành một đạo Lưu Tinh biến mất, mà toàn bộ địch nhân mấy trăm người bị giam chết bên trong, những người đó không thiếu Pháp Thần, Chiến thần cao thủ. Cũng vì chuyện này mà Khôn ma hạng liên được gọi là Si tình liên.

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi, sự thật chân tướng như thế nào thì không ai rõ, dù sao thì cũng đã Vạn năm trôi qua, thương hải tang điền a.

Phong Dực kể lại lai lịch Si tình liên khiến tiểu Lệ Phù nước mắt lưng tròng, Ny Á thì vẻ mặt rất cảm khái, đôi mắt đẹp ẩn hiện vẻ đồng tình, chuyện tình yêu trên thế gian đối với thiếu nữ mới học yêu vốn là trí mạng độc dược.

"Cách cách, Si tình liên này bao nhiêu tiền, ta muốn nó." Ny Á mở miệng nói.

Ân Trạch Tư cười cười, nói: "Dĩ nhiên là không thành vấn đề, chỉ bất quá trước tiên ta nói rõ một chút, Si tình liên này đã được tam lão của Tụ Bảo Các chúng ta giám định, đây tuyệt đối là đồ thật không thể nghi ngờ, bất quá ma pháp trận khác trong đó đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, nói cách khác đây chỉ là một đồ cổ có chút lai lịch, trừ về mỹ lệ và truyền thuyết về nó ra thì không có bất kỳ giá trị nào khác."

Ny Á trong lòng có chút tiếc nuối nhưng chỉ với truyền thuyết này và vẻ ngoài mỹ lệ của nó cũng đủ khiến nàng quyết định, nàng hỏi: "Cách cách, ngươi bán bao nhiêu tiền a."

Lệ Phù nhẹ nhàng kéo chéo áo Phong Dực, hai mắt nàng mở thật to mang theo vẻ cầu xin nhìn hắn, tiểu la lý từ sau khi đột nhiên chịu đại kiếp nàng trở nên trầm mặc thế nhưng lúc này cũng bị Si tình liên làm động tâm. Phong Dực ha hả cười một tiếng nhìn Lệ Phù, nàng muốn Si tình liên này thực sự rất đơn giản a, nàng chính là cô cô của Ny Á nha, Ny Á tự nhiên sẽ không cùng nàng tranh giành Si tình liên này.

"Ny Á tiểu thư nếu muốn vậy ta liền cho tiểu thư một cái giá thấp nhất, năm trăm vạn kim tệ là đủ." Ân Trạch Tư cười nói.

Năm trăm vạn kim tệ! Ny Á lúc này có chút ngây người, năm trăm vạn đối với toàn bộ Không Tước gia tộc cũng chẳng đáng bao nhiêu, nhưng là năm trăm vạn đối với bản thân nàng mà nói thì không phải là một con số nhỏ, là thiên kim trực hệ của Không Tước gia tộc nàng hàng năm được gia tộc phát mười vạn kim tệ tiêu vặt, cộng thêm ngày lễ ngày tết các trưởng bối cho bao lì xì thì đến giờ kim tệ của nàng cũng chỉ khoảng hơn ba trăm vạn kim tệ, nếu như nàng bán đi một ít trang sức trân quý cũng có thể dồn đủ năm trăm vạn kim tệ, chỉ là như vậy thì cuộc sống sau này của nàng sẽ không được tốt lắm a.

Năm trăm vạn kim tệ tương đương với giá một ma pháp quyền trực cấp hoàng kim bình thường, theo lý mà nói thì đối với tiểu thư của Không Tước gia tộc một đại gia tộc đệ nhất Kim Ưng đế quốc hẳn là không coi năm trăm vạn kim tệ là gì, chẳng qua là Không Tước gia chủ Cách Lôi Đặc thân là đệ nhất nhân dưới hoàng đế, hẳn đối với bản thân và người trong gia tộc yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, trong gia tộc mỗi thành viên đều phải tự dựa vào năng lực của mình, tuy rằng về sinh hoạt cũng có người chuẩn bị nhưng về cấp phát chi tiêu cho mỗi thành viên đều có quy định. Người ở bên ngoài nhìn trúng vật gì đó vậy thì người phải tự dựa vào năng lực của mình thôi, nếu là vật có quan hệ trọng đại thì phải báo cho gia tộc sau đó sẽ có người phân tích xử lý.

Cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, vẻ mặt Ny Á lộ ra một chút tiếc nuối lắc đầu, Si tình liên này mặc dù xinh đẹp nhưng giá trị sử dụng cũng không thực tế lắm, dùng năm trăm vạn kim tệ để mua quả thực là hết sức hoang phí a.

"Năm trăm vạn kim tệ, Bồn thiếu gia muốn." Phong Dực thấy Ny Á rút lui liền không khách khí cười nói.

Ny Á quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt Phong Dực nhu hòa nhìn Lệ Phù đang rất vui mừng, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một chút cảm giác ghen tỵ và hâm mộ không thể nói.

Kể từ khi ở ngoài trấn nhỏ Phong Dực cứu về trình tiết của mình, Ny Á đối với hắn đã có một chút... hảo cảm, nhưng đó chỉ là hảo cảm bình thường mà thôi, nữ nhi Không Tước gia tộc sẽ không khờ dại tới mức vì ân cứu mạng mà lập tức lấy thân báo đáp. Chẳng qua là tâm tư nữ hài tử cực kỳ vi diệu, gia tộc truyền thừa ngàn năm nội lực hùng hậu đã hun đúc cho nàng một thân khí tức và ngạo cốt của quý tộc, nàng lớn lên cực kỳ xinh đẹp cùng với gia thế hiển hách nên nam nhân theo đuổi nàng có thể nói là nhiều không đếm xuể, thế nhưng tại sao tên nam tử Phong Dực này lại rất ít khi chú ý tới nàng, ánh mắt của hắn từ đầu tới cuối lúc nào cũng hướng tới cô cô của mình.

Loại tâm tình này cũng không ảnh hưởng Ny Á lâu. Càng là đại gia tộc lâu đời thì càng chú trọng đến bối phận, mặc dù Lệ Phù không tới mười ba tuổi nhưng nàng thực sự vẫn là thân cô cô của Ny Á, cho dù không nói tới nàng có tôn kính Lệ Phù hay không thì nàng cũng tuyệt đối muốn bảo hộ nàng, nếu Không Tước gia tộc chỉ một chút lực ngưng tụ cũng không có vậy còn xứng với danh hiệu Kim Ưng đế quốc đệ nhất đại thế gia sao?

Ân Trạch Tư thấy Ny Á không có gì dị nghị thì cũng không còn ý kiến gì thêm.

Phong Dực móc kim tạp đưa ra, Ân Trạch Tư lại cười khoát tay nói: "Si tình liên này công tử cứ cầm lấy trước đi, Tụ Bảo Các chúng ta vẫn còn vài bảo bối khác, cứ để lát nữa thanh toán sau cũng được."

Vốn là Ân Trạch Tư cũng không có để ý tới Phong Dực nhiều lắm, hắn còn tưởng rằng Phong Dực chỉ là bằng hữu được Ny Á dẫn tới đây cho biết thôi, chẳng qua là hiện tại hắn đã không còn nghĩ như thế nữa, tiểu năm trăm vạn kim tệ mà ánh mắt không chút lay động, đây chính là khách hàng lớn a, chắc chắn thân phận người này cũng không đơn giản, nụ cười trên mặt Ân Trạch Tư liền như nồng nhiệt hơn rất nhiều.

Phong Dực cũng không khách khí cầm lấy Si tình liên đưa cho Lệ Phù, nhìn vẻ mặt nàng rất vui mừng, hắn đã lâu rồi chưa thấy nàng vui như vậy a, đừng nói là năm trăm vạn, dù có là năm ngàn vạn kim tệ hắn cũng sẽ nghĩ cách đem Si tình liên này thu được.

Đúng lúc Ân Trạch Tư định mở bảo rương thứ hai thì đại môn phòng khách quý đột nhiên mở ra thật mạnh, ba thân ảnh xuất hiện ở cửa, hai nam một nữ, cả ba trên người đều mặc quần áo đắt tiền, nhìn dáng vẻ kiêu ngạo ngông cuồng tự cao tự đại.

Ân Trạch Tư sắc mặt khó coi quay đầu lại, nhìn thấy được ba người lập tức vẻ mặt hòa hoãn lại một chút cổ nuốt xuống một bụng lửa giận vừa bốc lên.

"Ny Á, nguyên lai là người ở đây a, thực là có chút quấy rầy, xin lỗi." Đi đầu là một thanh niên tướng mạo khá tuấn tú, hắn vừa nhìn thấy Ny Á thì hai mắt liền sáng lên hướng Ny Á chào hỏi, chỉ bất quá miệng nói xin lỗi nhưng ngữ khí không có nửa điểm ý tứ xin lỗi, hơn nữa hắn trực tiếp coi Phong Dực và Lệ Phù như không khí không thèm liếc mắt qua.

"Nhị diện hạ, nếu như người cảm thấy có lỗi vậy thì mời người đi ra ngoài đi." Ny Á thản nhiên nói.

Phong Dực hơi cau mày lại, biết thân phận của Ny Á mà vẫn có thể lớn lối như thế thì cũng chỉ có người trong hoàng thất mà thôi, hơn nữa không chỉ là con cháu hoàng thất bình thường, vị nhị diện hạ này ở Kim Ưng đế quốc nhất định có nắm giữ một chút quyền lực.

Phong Dực cũng đoán đúng tám chín phần, vị nhị diện hạ này tên là Ưng Dịch, mẫu thân hắn chính là đương kim hoàng hậu xuất thân từ một đại thế gia của Kim Ưng đế quốc Mãnh Hồ gia tộc, Mãnh Hồ gia tộc mặc dù không ở tại đế đô nhưng lại quản lý hai Đông Nam hành tỉnh của Kim Ưng đế quốc, gia tộc này chính là một phương chư hầu a. Không Tước gia tộc mặc dù là đế quốc đệ nhất đại thế gia nhưng cũng có vài phần kiêng kỵ Mãnh Hồ gia tộc.

"Ca, ta muốn Si tình liên kia." Thiếu nữ khuôn mặt cũng có chút xinh đẹp dùng ánh mắt si mê nhìn Si tình liên trong tay Lê Phù, tưởng như chỉ hận không thể lập tức đoạt tới ray. (Mĩa rõ ràng là mới nhìn mà biết đây chuyện tên Si tình liên, tg ảo éo ở được) .

"Tiểu muội, không được nhiều chuyện, không thấy biểu ca đang cùng người khác nói chuyện sao." Một thanh niên còn lại vỗ vỗ đầu cô gái kia.

Lúc này Ny Á đang khê giọng giới thiệu lai lịch ba người này với Phong Dực, đi đầu chính là Nhị hoàng tử Ứng Dịch, đôi nam nữ còn lại là huynh muội xuất thân từ Mãnh Hồ gia tộc, hai người này là anh em họ của Nhị hoàng tử.

"Ny Á, Si tình liên này chính là người mua sao." Ứng Dịch cười hỏi, đối với vẻ lãnh đạm của Ny Á hẳn cũng không để ý chút nào, nhìn từ điểm này có thể thấy nhị hoàng tử này da mặt thật sự là rất dày, cũng có vài phần tâm cơ, có chút ý tứ a.

"Ta không có mua nhưng bằng hữu của ta mua." Ny Á lạnh lùng nói, không biết tên Ứng Dịch kia có chủ ý gì.

"Cách cách, hẳn đã trả tiền chưa?" Ứng Dịch ha hả cười hỏi.

"Cũng chưa có, bắt quá vị thiếu gia này..."

"Vậy là được rồi, hẳn trả bao nhiêu, ta ra giá gấp đôi để mua." Ứng Dịch không đợi Ân Trạch Tư nói xong liền ngắt lời nói.

Phong Dực khoe miệng khê nhếch lên cười lạnh, hẳn lấy Si tình liên trong tay Lê Phù nhẹ nhàng đeo lên cổ nàng đồng thời thờ ơ nói: "Tiểu Lê phù, để ca ca đeo lên cho người, ài..., Tụ Bảo Các này môi trường cũng thật là quá kém đi, sao lại để chó điên ở đây sửa soạn loạn như thế a."

Ứng Dịch sắc mặt lập tức âm trầm đáng sợ, chưa bao giờ có ai dám mắng hắn như vậy, nhưng hắn còn chưa kịp phát tác thì đã nghe Phong Dực nói tiếp: "Sửa soạn thì cũng thôi đi, vậy mà con chó điên này lại còn chuẩn bị cắn người đây."

Lê Phù lộ ra nụ cười hiếm thấy, giọng nói: "Phong Dực ca ca, vậy phải làm thế nào a?"

"Còn có thể làm sao? Loạn còn đánh chết là được." Phong Dực mỉm cười nhìn Lê Phù tán thưởng nói.

Ny Á ở bên cạnh trong lòng than nhẹ một tiếng, nàng biết chuyện này đã hết cách hòa giải rồi, vốn là nàng nắm chắc có thể giải quyết việc này êm thấm nhưng Phong Dực lại vừa công khai nhục mạ Ứng Dịch xong, tội nhục mạ hoàng thất không phải là nhỏ a, bắt quá muốn động tới Phong Dực và tiểu Cô của mình thì cũng phải nhìn xem mình có đồng ý hay không???

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tụ Bảo Các Các Chủ

"Tốt, rất tốt!" Ứng Dịch vẻ mặt âm trầm cười nói. Hắn đột nhiên vung tay, một đoàn hỏa diễm hung hãn bắn về phía Phong Dực, đoàn hỏa diễm đi qua khiến không khí bị bành trướng phát ra tiếng "tách tách". Khoảng cách gần như thế, người bình thường căn bản rất khó có thể tránh được. Đây là ma pháp phát ra từ chiếc nhẫn trên tay Ứng Dịch, chiếc nhẫn này phong ấn một ma pháp hỏa hệ mà chỉ có cửu tinh ma pháp sư mới có thể phóng ra. Truyện *Dị Thế Ma Hoàng* Truyện *Dị Thế Ma Hoàng*

Không ngờ Phong Dực chẳng chút để ý, hắn chẳng qua là nhẹ nhàng vung tay lên, quang thuẫn nhũ sắc liền xuất hiện, đoàn hỏa diễm vừa chạm vào quang thuẫn lập tức hóa thành vô số tia lửa nhỏ bắn ngược lại với tốc độ nhanh gấp bội.

Ứng Dịch đứng tròn mắt há mồm mà nhìn ma pháp do mình phát ra đang hướng phía mình đánh tới, mặc dù nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao nhưng từ trong tâm trí của hắn lại cảm thấy lạnh lẽo tuyệt vọng dâng lên, là nhị hoàng tử Kim Ứng đế quốc cao cao tại thượng, chưa bao giờ hắn cảm giác được từ vong đến gần mình như thế. Truyện *Dị Thế Ma Hoàng*

"Ca" một tiếng, một đạo thanh sắc phong mang xẹt qua, mấy tia lửa sắp xuyên thủng trái tim Ứng Dịch bị đánh tan, bắt quá một mảng vải lớn cỡ bàn tay trên ngực áo hắn trong nháy mắt biến thành cát bụi, làn da bên trong cũng bị nám đen một mảng.

Hư Thần từ từ thu hồi thanh kiếm của bản thân, thấy Ứng Dịch vẫn đứng ngây người như một pho tượng điêu khắc hẳn khê thờ dài, ánh mắt ngưng trọng nhìn Phong Dực một thân trang phục mục sư phổ thông, chỉ cần nhẹ nhàng phát tay vậy mà lại có thể phát ra Quang Minh chi thuẫn phản xạ công kích, đây nhất định là một tam tinh Thánh Mục Sư trở lên, người này địa vị trong thần điện chắc chắn là rất cao, nhân vật có thân phận như thế, nói thẳng ra thì có không đem hoàng tử một đế quốc đặt vào trong mắt cũng là bình thường. Mặc dù thần điện suy yếu nhưng tuyệt đối không có bất kỳ thế lực nào có thể đụng tới thần điện. Lúc này Hư Lâm muội muội của hắn đang ở một bên bụng kín miệng, đôi mắt đẹp tròn tròn về mặt không dám tin nhìn Phong

Dực, thanh niên này thoạt nhìn chỉ ước chừng hai mươi tuổi vậy mà đã đạt đến cảnh giới Thánh Mục Sư?

Nếu Phong Dực biết vị thiếu gia của Mạnh Hồ gia tộc này suy đoán thân phận của hắn như thế, chắc chắn hắn sẽ khinh thường nói: Thần điện? Để cho thần điện đi gặp quỷ đi! Bất quá đi lại trên đại lục, để cho mọi người lầm tưởng hắn là người của thần điện thực sự cũng giảm bớt không ít phiền toái a. Phong Dực khẽ vuốt thúy dịch đeo bên hông, khóe miệng mang theo vẻ thờ ơ mỉm cười.

Một lúc lâu sau, Nhị hoàng tử Ứng Dịch hai đầu gối mềm nhũn, tựa như mới phục hồi tinh thần lại, nếu không phải Hư Thần bên cạnh đỡ hắn chỉ sợ lúc này hắn đã gục xuống.

Ứng Dịch từ nhỏ đến lớn chưa từng bị thiệt thòi như thế, lửa giận ngất trời trong lòng khiến hắn quên cả sợ hãi lấy ra một cây ma pháp tiễn màu vàng định hướng của số phát tín hiệu, ma pháp tiễn này là tín hiệu cầu cứu của hoàng tử và công chúa Kim Ứng đế quốc lúc gặp phải nguy hiểm trí mạng, nếu phát ra tín hiệu này tại đế đô chắc chắn cả đế đô sẽ loạn thành một đồng lộn xộn.

"Biểu ca không thể". Hư Thần thấy thế muốn ngăn cản.

"Nếu ngươi cản ta, tình huynh đệ của chúng ta liền đoạn tuyệt." Khuôn mặt Ứng Dịch vạm vỡ quát.

Hư Thần do dự một chút rồi im lặng lui về phía sau một bước nhìn về mặt Phong Dực không chút hoảng hốt. Ny Á cũng đứng yên không lên tiếng. Bọn họ tựa hồ đều không để ý việc này a.

Thật ra trong lòng Ny Á cũng không bình tĩnh như bề ngoài, tuy rằng quyền thế Khổng Tước gia tộc như mặt trời giữa trưa nhưng từ trước tới giờ gia tộc đều tuân thủ nghiêm ngặt quân thần chi đạo, đây cũng là lý do khiến lịch đại hoàng đế Kim Ứng đế quốc tín nhiệm Khổng Tước gia tộc như thế. Chẳng qua thời cuộc hiện nay đã khác, đương kim hoàng đế Ứng Dương dường như có ý truyền ngôi cho nhị hoàng tử Ứng Dịch, tên Ứng Dịch này mặc dù cũng có chút năng lực nhưng không có đế vương chi tâm, thiếu khả năng điều khiển đại cục, hơn nữa lòng dạ hẹp hòi, thiên tính đa nghi, nếu hắn lên ngôi thì không biết sẽ đối xử thế nào với Khổng Tước gia tộc? Nếu nhị hoàng tử này lên rồi ngôi quyết tâm muốn tước bớt quyền lực của Khổng Tước gia tộc thì sợ rằng cũng không phải là việc tốt a.

Phong Dực nhìn Ny Á một cái, khi cứu nàng hắn tinh cò có được một bộ phận trí nhớ của nàng nhưng bởi vì ký ức vô cùng lộn xộn và bị trí nhớ của bản thân bài xích nên cho tới bây giờ hắn cũng chỉ hiểu được một vài bộ phận thôi. Thế nhưng nhờ một ít trí nhớ này hắn lại có một số tin tức khá quan trọng, tỷ như nàng là người phụ trách "Án sát" một trong tam đại hệ thống tình báo của Khổng Tước gia tộc, chỉ bằng một điểm này đã làm cho hắn rất bất ngờ, hơn nữa với một bộ phận trí nhớ này cũng đủ để hắn hiểu rõ tính cách của nàng. Dựa theo bình thường mà nói thì việc Ny Á do dự để cho Ứng Dịch phát tín hiệu cầu cứu nhất định sẽ khiến cho hoàng quyền và Khổng Tước gia tộc va chạm, nàng nếu mặc kệ sự tình phát sinh vậy chắc chắn là có chủ tâm, có lẽ là mượn chuyện này đạt tới mục đích nào đó.

Ny Á cũng không ngờ tâm tư của mình lại bị Phong Dực đoán được tám chín phần, thực ra là nàng muốn nhờ chuyện này nói cho hoàng đế hiểu: Khổng Tước gia tộc bất mãn với Nhị hoàng tử Ứng Dịch. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Nhưng ngay lúc Ứng Dịch định phát ra ma pháp tiễn thì đột nhiên một thanh âm nữ nhân dịu dàng rất quyến rũ tựa như từ bốn phương tám hướng vọng tới: "Nhị điện hạ có thể cho ta một chút mặt mũi bỏ qua chuyện này được không?" Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Trừ Phong Dực và Lệ Phù ra thì mọi người trong phòng khách quý đều về mặt đại biến, ngay cả Ny Á cũng có mấy phần kiêng kỵ. Sắc mặt Ứng Dịch một trận biến ảo cuối cùng đành oán hận thu hồi ma pháp tiễn trong tay.

Không lâu sau, một trận hương thơm như lan xạ thổi qua, trong phòng khách quý đột nhiên có thêm một người.

Phong Dực trong lòng thất kinh, ngay cả hắn cũng không thấy rõ nữ nhân này xuất hiện như thế nào, hắn chỉ thấy một tàn ảnh cùng một trận hương thơm từ cửa phòng khách quý thổi qua. Nhưng hắn biết đây là thuật che mắt, nữ nhân này cũng không phải đi vào từ đại môn, điều này khiến hắn sinh lòng dè phòng.

Công bằng mà nói diện mạo nữ nhân này chỉ có thể coi là đoan chánh nhưng làn da lại thật mịn màng đầy đặn, vóc người lại càng hoàn mỹ, nàng mặc một bộ xiêm y màu tím nhạt toát lên vẻ cao quý mà trang nhã, nhìn từ bên ngoài thì căn bản không cách nào biết được tuổi tác thật sự của nàng, có lẽ là mười tám, hai mươi tám, ba mươi tám cũng có thể.

"Nếu các chủ đã mở lời bốn điện hạ đương nhiên sẽ tôn trọng mặt mũi của các chủ, bất quá Sĩ tình liên kia biểu muội ta đã nhìn trúng." Ứng Dịch hừ lạnh một tiếng nói nhưng cũng không dám nhìn Phong Dực. Về mặt vô hại mỉm cười kia đã khiến hắn rất cổ kị.

"Sĩ tình liên đã bán cho vị thiếu gia này, Tụ Bảo Các chúng ta cũng không thể thất tín với người, như vậy đi, còn lại hai vật trong hai bảo rương còn lại, nhị điện hạ tùy tiện chọn lựa một cái, Tụ Bảo Các chúng ta không thu một kim tệ nào." Nữ tử này khẽ cười nói.

Ứng Dịch ra vẻ trầm ngâm trong chốc lát cùng với đôi huynh muội kia hướng hắn nháy mắt liền thuận thế hạ đài: "Như thế liền coi như nể mặt các chủ đi." Vừa nói, hắn tùy tiện cầm một bảo rương rồi cùng đôi huynh muội kia rời đi.

Phong Dực đánh giá Tụ Bảo Các Các chủ, chỉ là một thương nhân cho dù có nhiều tiền bao nhiêu cũng không thể khiến cho Khổng Tước gia tộc và hoàng tộc kiêng kỵ như vậy a. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Ny Á đa tạ các chủ giải vây." Ny Á hướng nữ tử kia thi lễ một cái, lời nói hết sức cung kính.

"Phải tạ ơn chính là ta mới đúng, tại Tụ Bảo Các của ta mà lại để cho khách nhân bị ủy khuất, đó là ta không đúng, các ngươi không cần so đo, đương

nhien phải là ta cảm ơn các người." Tụ Bảo Các Các chủ về mặt hết sức thành khẩn nói. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Xin hỏi tiểu thư phương danh?" Đúng lúc ấy thì Phong Dực đột ngột hỏi, hẳn gọi là tiểu thư mà không phải là Các chủ.

Đương trường mọi người nhất tề sững sờ, nữ tử nhìn Phong Dực, khoe miệng mang theo vẻ cười, đôi môi hơi động một chút sau đó khẽ cười nói: "Ta chỉ nói cho một mình người nhưng người không được nói cho người khác biết a." Tiếp theo nàng hướng chương quỹ Ân Trạch Tư đang ngây người như phỗng nói: "Hào hảo chiêu đãi khách quý, ta đi trước." Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Đợi đến khi nữ tử kia hư không tiêu thất Ny Á liền kỳ quái nhìn Phong Dực nói: "Tụ Bảo Các Các chủ tựa hồ đối với người có chút ưu ái a."

Phong Dực cười khò một tiếng nói: "Ưu ái cái xxx, nàng tên gì cũng chưa có nói với ta, rõ ràng là muốn đùa bỡn ta đây."

Ny Á vẫn không tin, thầm nghĩ Tụ Bảo Các Các chủ đã nói hẳn không được tiết lộ, lúc này nàng còn suy đoán tại sao Tụ Bảo Các Các chủ lại ưu ái hẳn như thế. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Mục Sư ca ca, Lệ Phù tin tưởng huynh." Tiểu Lệ Phù lúc này đột nhiên nói.

"Ừm, vẫn là Lệ Phù hiểu ca ca." Phong Dực cũng lười biếng không cùng Ny Á giải thích thêm nhắc tay khẽ vuốt tóc Lệ Phù nói. Thật ra thì hẳn cũng nghĩ không thông vì sao Tụ Bảo Các Các chủ này lại như vậy, từ thái độ của mọi người đối với nàng mà đoán, thân phận nàng hẳn là rất có trọng lượng.

Ân Trạch Tư lúc này ánh mắt lại có điểm khác trước nhìn Phong Dực, nếu như mới vừa rồi là tôn trọng đối với khách hàng thì bây giờ lại có chút điểm muốn lấy lòng ở trong đó.

Còn lại bảo rương cuối cùng, bên trong là một bộ Long Lâm nhuyễn khôi, nói là Long Lâm nhưng thật ra thì bất quá chỉ là từ da của một loại ma thú tên Long Xà chế thành.

"Đừng nghĩ đây chỉ là da Long Xà chế luyện mà xem thường nó, Long Xà mặc dù không phải là ma thú nổi danh nhưng lân giáp của nó có tính phòng ngự vật lý và ma pháp rất mạnh, hơn nữa nó còn là do đại sư Bì Lỗ Kim Lạc Bá đích thân chế tạo, lúc chế tạo đã sử dụng rất nhiều tài liệu quý hiếm, tâm huyết gia trì một tấm Thiết Mộc tinh có thể kháng cự một kích toàn lực của cửu tinh đại chiến sư, những bộ phận còn lại đều có thể kháng cự một kích toàn lực của nhất tinh đại chiến sư. Ân Trạch Tư tự hào giới thiệu.

"Bì Lỗ đại sư! Hẳn không phải là đã sớm ẩn cư lánh thế sao?" Ny Á cả kinh nói.

"Không sai, bất quá Bì Lỗ đại sư thiếu các chủ bốn các một món nhân tình rất lớn nên đã đáp ứng chế tạo cho Tụ Bảo Các chúng ta ba vật, đây chính là một trong số đó, hai vật còn lại thì vẫn đang chế tạo, khi nào xong Tụ Bảo Các chúng ta tất sẽ công bố tin tức." Ân Trạch Tư nói. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Nhuyễn khôi này bao nhiêu kim tệ?" Ny Á có chút vội vàng hỏi, may mắn Ứng Dịch không chọn cái bảo rương này.

"Tám trăm vạn kim tệ!" Ân Trạch Tư nói.

Ny Á gật đầu, bất luận nhuyễn khôi này trị giá bao nhiêu, chỉ cần là do Bì Lỗ Kim Lạc Bá đại sư chế tạo thì chắc chắn là đáng đồng tiền bát gạo. Không tước gia tộc đã sớm muốn lôi kéo Bì Lỗ gia nhập gia tộc nhưng Bì Lỗ ẩn cư nơi nào lại không rõ, hơn nữa người này đã từng cự tuyệt rất nhiều thế lực muốn chiêu mộ hẳn.

"Bộ nhuyễn khôi này ta mua." Ny Á vừa nói liền móc ra một tấm kim tệ.

Phong Dực kinh ngạc nhìn Ny Á một cái, mới vừa rồi nàng tựa hồ ngay cả năm trăm vạn kim tệ cũng không có, vậy mà hiện tại lập tức có thể xuất ra tám trăm vạn kim tệ? Bất quá chợt nghĩ tới thân phận ngầm của Ny Á Phong Dực liền sáng tỏ, có lẽ chính nàng không đủ tiền, bất quá "cơ quan" của nàng lại có tiền.

Ba người rời khỏi Tụ Bảo Các, Phong Dực không nhịn được hỏi: "Bì Lỗ đại sư này rất nổi danh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Xuân Quang

Bì Lỗ đại sư thực sự không nổi danh nhưng danh hiệu Quý Thủ Thần Tượng của hắn tại Thần Phong Đại Lục chính là đỉnh đỉnh đại danh không thể vượt

qua, truyền quốc chỉ bảo Thiên Long giới của Kim Ưng đế quốc là do chính tay hắn chế tạo. Chẳng qua là Bì Lỗ đại sư hai mươi năm trước đã "kim bồn tẩy thủ" (ai xem tiểu ngạo giang hồ thì biết câu này - ý là rửa tay gác kiếm), tung tích vô định, không ngờ các chủ Tụ Bảo Các lại có thể khiến hắn xuất thủ.

Phong Dực nghe Ny Á giải thích xong gật đầu, đại danh Quỷ Thủ Thần Tượng hắn cũng đã từng nghe qua. Nghĩ lại thái độ của mọi người đối với các chủ Tụ Bảo Các, hắn hỏi: "Các chủ Tụ Bảo Các đến tột cùng là có thân phận như thế nào? Ta thấy người và nhị hoàng tử kia tựa hồ cũng có chút kiêng kỵ đối với nàng."

Ny Á ngẩn ra, lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, Tụ Bảo Các đã tồn tại hơn hai trăm năm vẫn đứng vững không ngã, cho tới giờ bất cứ người nào ở tại Tụ Bảo Các gây chuyện đều không có kết quả tốt, các chủ Tụ Bảo Các tiền nhiệm thậm chí từng xuất thủ đem một vị hoàng tử thân huynh đệ của đương kim bệ hạ đánh chết thế nhưng chuyện này cuối cùng Tụ Bảo Các cũng chẳng việc gì."

Phong Dực chau mày không tiếp tục hỏi nữa. Loại địa vị này rõ ràng là tồn tại vượt ra ngoài tầm khống chế của hoàng quyền, hoàng đế Kim Ưng đế quốc vẫn công nhận sự tồn tại của nó? Các đại gia tộc cũng công nhận? Bất quá hắn cũng không nghĩ thêm nữa, hắn chỉ là khách qua đường, việc này cũng không quan đến chuyện của hắn.

Ba người đi dạo một vòng khắp Kim Ưng đế quốc, rất nhanh sắc trời đã tối dần.

Suốt hành trình, Ny Á không rõ vì mục đích gì lại cùng hắn thảo luận về các thế lực lớn tại Kim Ưng đế quốc và thời cuộc trên Thần Phong Đại Lục hiện nay, nàng có vẻ như có ý mượn sức. Bất quá Phong Dực lại luôn giả ngu, một khi liên quan đến vấn đề nhạy cảm liền cùng Lệ Phù chen vào đánh trống lảng không chịu tiếp chiêu.

Trở lại phủ đệ Không Tước gia tộc, Ny Á trực tiếp đi thẳng tới thư phòng gia chủ Cách Lôi Đặc.

"Như thế nào? Nhìn ra chút gì không?" Cách Lôi Đặc vẫn nhìn đồng hồ sơ trên bàn đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

"Hắn rất giao hoạt, ta dựa theo phân phó của ngài nói bóng gió gợi ý cho hắn, thế nhưng hắn lại luôn giả vờ ngây ngốc, ta điều tra rồi, người này từng xuất hiện ở Thanh Long đế đô, cùng Thanh Long đế quốc đại công chúa Lăng Sương có quan hệ không minh bạch mập mờ. Không nghĩ tới hắn xuất hiện tại Thần Ưng thành cùng đại gia gia nhắc lên quan hệ, hơn nữa thực lực của hắn ít nhất là Nhị tinh Thánh Mục Sư, có khi nào thần điện lại bắt đầu nhúng tay vào chính trị đại lục không, cũng có thể đây là âm mưu của Thanh Long đế quốc."

"Được rồi, không cần đoán mò, bất kể hắn có thân phận gì, ta nghĩ hắn không có ác ý, gọi mấy tên giám thị hắn rút về đi, cho dù mượn sức không được, cũng không nên khiến cho hắn ác cảm, sau lưng của hắn có thể là một thế lực thần bí có thực lực cực mạnh trên đại lục." Cách Lôi Đặc nói.

"Vâng, gia gia!" Ny Á gật đầu nói.

"Gần đây bên Ma tộc có chút không yên ổn. Có lời đồn đãi nói mười Thập bát dực Thiên Ma hiện thế, người có tin tức cụ thể chính xác gì hay không?" Cách Lôi Đặc hỏi.

Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Còn không có, bất quá có thể khẳng định thế cục Ma tộc hiện tại rất khẩn trương, hơn nữa ba đại vương quốc đề phòng cực kỳ sâm nghiêm, muốn dò xét tình báo Ma tộc lúc này thực là hết sức khó khăn." Ny Á nói.

"Ừ, điều này gia gia hiểu, người đi xuống trước đi." Cách Lôi Đặc từ đồng hồ sơ ngẩng đầu lên nói.

Ny Á cáo lui, Cách Lôi Đặc trên trán mới hiện ra vẻ ngưng trọng, từ các nguồn tình báo thu thập lại thì tin tức mười tám cánh Thiên Ma hiện thế sợ rằng thật sự là có thật, nếu không vì sao Thần tộc lại như gấp phải đại địch?

Thân ảnh trong nháy mắt lướt qua một đám cỏ. Lặng lẽ không một tiếng động thân ảnh ẩn dưới một cây đại thụ, hai con người âm u nhìn một hồ nước nhỏ cách đó không xa.

"Hắn là ở chỗ này." Bóng đen nhìn xung quanh một chút trầm nghĩ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bóng đen tựa lên cây khô nhắm mắt. Bỗng nhiên hai mắt bóng đen đó mở ra một khe nhỏ nhìn thân ảnh dịu dàng tha thướt đang đến, dưới ánh trăng liền nhận ra thân ảnh tới đây chính là Ny Á của Không Tước gia tộc.

Chỉ thấy hai tay Ny Á kết ấn trong miệng lầm nhảm, nhất thời ngũ thải quang hoa thoáng hiện, quang hoa tại trong hư không ngưng tụ thành một con Không Tước mỹ lệ, ngay sau đó liền ẩn nhập vào trong hồ nước.

Rất nhanh hồ nước bắt đầu xao động, một cây thạch kiều từ trong nước hiện ra, cuối thạch kiều là một gian nhà đá nhỏ.

Ny Á bước lên thạch kiều, vừa tiến vào nhà đá lập tức thạch kiều liền trầm xuống, rất nhanh mặt hồ khôi phục về bình lặng như lúc trước.

"Thất Thất, Vô Nhai, các người cảnh giới bốn phía, thiếu gia ta đi xem phía dưới này có bí mật gì một chút." Bóng đen nhẹ giọng nói, đây không phải là Phong Dực thì còn có thể là ai đây?

Sơ Thất Thất xinh đẹp khả ái cùng với Huyết Vô Nhai xuất hiện bên cạnh Phong Dực. Phong Dực khép mắt lại tâm niệm chìm vào trong ý thức hải, tức

thời một hình ảnh liền xuất hiện ở trong đầu hắn.

Vô Nhai đại ca, rốt cục ta cũng có thể đi ra ngoài hít thở một chút. Không biết đến lúc nào chúng ta mới có thể quang minh chính đại xuất hiện ở bên cạnh thiếu gia a." Sơ Thất Thất chu cái miệng nhỏ nhắn về bất đắc dĩ nói. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Sẽ có một ngày như thế." Huyết Vô Nhai khẽ cười nói, Sơ Thất Thất vì là tự nhiên thế, vừa xuất hiện ở trước mắt người đời sợ rằng ngay cả lính đời cao nhân cũng sẽ không nhận được đi ra ngoài tranh đoạt, mà mình là âm linh thân thể. Thế nhân không muốn dung nạp, hắn hiện thân chỉ làm cho chủ tử của mình gặp phải phiền toái vô cùng vô tận.

"Ngày đó cũng không biết là phải chờ tới khi nào? Nếu có pháp bảo có thể đem hai chúng ta biến thành người thường thì tốt rồi". Sơ Thất Thất nói.

Giữa lúc hai người đang câu được câu không mà nói chuyện thì Phong Dực đang ngưng thần nhắm mắt lại chấn động toàn thân, hai mắt bỗng nhiên mở ra, lấy tốc độ nhanh như chớp đem Thất Thất cùng Vô Nhai hai người vào trong không gian Tâm Tỉ giáp, mà hắn thì lại như một con báo dán mình trên mặt đất mà chạy, trong chớp mắt liền tiêu thất ở trong màn đêm.

Mà một lúc sau, mấy trăm hộ vệ xuất hiện tại chỗ ma pháp đăng quang chiếu xuống mà bắt đầu tìm kiếm xung quanh hồ nước. Chỉ là tìm kiếm không có kết quả gì liền rời đi. Tựa như chưa từng xuất hiện.

Một lúc lâu, thạch kiều bên trong hồ một lần nữa lại nổi lên, Ny Á như Lăng Ba tiên tử từ đó bước ra.

Đôi mi thanh tú khẽ chau lại, trên mặt có chút tức giận cùng lo lắng. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Bị người nhìn trộm? Xác định chưa?" Trong thư phòng Không Tước gia chủ, Cách Lôi Đặc lông mày dựng lên, từ trong ánh mắt bạo xuất ra hai đạo lệ mang(quang mang mãnh liệt).

"Lam lão đã nói như vậy hắn là sẽ không sai. Hắn nói người nhìn trộm bị linh hồn của hắn đánh bị thương. Tinh thần chắc chắn suy yếu cực độ." Ny Á nói.

Cách Lôi Đặc trầm ngâm một hồi, khoát khoát tay ý bảo Ny Á đi ra ngoài, còn lại một mình đi đi lại lại trong thư phòng, gia tộc tựa hồ càng ngày càng bị nhiều người cùng thế lực bí ẩn thăm dò, đầu tiên là có Ny Á bị bắt. Sau đó lại bị người nhìn trộm, rốt cuộc là như thế nào lại để lộ ra ngoài, bất quá cũng chỉ có người biết gia tộc có bí mật như thế, đến tột cùng thì cũng không có ai biết bí mật đó là cái gì, coi như là may mắn trong bất hạnh. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dực không một tiếng động mà trở lại sân trong của Không tước gia tộc phủ đệ, thờ dài một tiếng, đem Thất Thất cùng Vô Nhai xuất ra. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Chủ nhân đã xảy ra chuyện gì vậy?" Huyết Vô Nhai hỏi, hắn tới bây giờ vẫn còn mơ hồ không hiểu.

"Cao thủ, là một cao thủ thâm sâu không lường, thiếu gia ta bằng vào ẩn thân thuật với tiểu ảnh trốn ở trong xiêm y của Ny Á dò đường, thế nhưng khi xuống dưới đáy hồ liền bị thần bí cao thủ phát hiện, cùng sử dụng Tinh Thần Lực tiến hành công kích. Cũng may bốn thiếu gia Tinh Thần Lực đủ mạnh, bằng không gặp phải người khác liền phải mất một năm nửa tháng mới có thể hồi phục được." Phong Dực nói, hắn dựa theo trí nhớ của Ny Á biết được Không Tước gia tộc có một cái đại bí mật. Bất quá đến tột cùng là cái bí mật gì thì không cách nào biết được, hắn liền nổi lên tâm tư tìm tòi đến tột cùng, thần không biết quỷ không hay mà đem tiểu ảnh nấp trong xiêm y của Ny Á, rồi đem tâm niệm cùng tiểu ảnh hợp làm một, vốn tưởng rằng nhất định dò thám biết một chút hoạt động gì đó của Không Tước gia tộc, nhưng không có nghĩ đến vừa mới bước vào thông đạo ngầm kia không được bao lâu lại bị người phát hiện cùng công kích.

"Lại có cao thủ bậc này sao?" Huyết Vô Nhai cũng là cực kỳ khiếp sợ, ngay cả này đều có thể cảm ứng cho ra đến, thần bí cao thủ kia tinh thần lực ít nhất cũng gấp đôi chủ nhân a, thực lực cụ thể như thế nào cũng không sao phán đoán được.

Mà lúc này, Phong Dực nhìn thấy Sơ Thất Thất lộ ra bộ mặt trầm tư, tựa hồ như đang nghĩ tới cái gì đó.

"Thất Thất, làm sao vậy?" Phong Dực hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình của nàng.

"Ai nha. Vừa mới rồi hình như nghĩ tới cái gì đó, bất quá lại không sao rõ ràng được", Sơ Thất Thất đứng dậy, vỗ vỗ chiếc đầu đẹp nói. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Phong Dực trong lòng buồn lòng, thật là có điểm mâu thuẫn, nghĩ tới muốn Sơ Thất Thất nhớ lại hết thấy mọi chuyện rồi giải thích những nghi hoặc của hắn, nhưng lại sợ nàng biến trở về một Sơ Thất Thất tâm ngoan thủ lạt kia.

"Xôn xao" một tiếng, trong cấm chế Phong Dực bày ra truyền đến một tia ma lực dao động. Phong Dực nhú mày lại. Quả thực vẫn là hoài nghi đến có người theo mình đến đây, hắn đem Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất thu hồi trong không gian, coi bỏ cấm chế, liền thấy được Ny Á tươi cười đứng ở ngoài cửa.

"Ny Á tiểu thư, không biết muộn như vậy còn đến tìm ta là có chuyện gì?" Phong Dực đứng tránh sang một bên để nàng tiến vào.

"Không có gì sự tình, chính là ngủ không yên, liền nghĩ đến xem Phong mục sư đã ngủ chưa, nếu là chưa ngủ liền mời người uống rượu nói chuyện phiếm?" Ny Á vừa nói vừa tiến vào, liếc mắt một cái nhìn phía trên giường. Thấy được trên giường đệm chăn sạch sẽ, trong lòng không khỏi có một chút ngưng trọng.

"Như vậy muốn tìm ta uống rượu nói chuyện phiếm?" . Phong Dực trong lòng nói thầm hai câu, đoán Ny Á đến đây chính là muốn thử hấn a, bất quá đêm hôm khuya khoắt có mỹ nhân bồi tiếp, nhưng cũng là một điều thú vị lớn. Há có thể cự tuyệt sao, liền cười nói: "Điều đó ta cầu còn không được nữa là, bất quá chỉ sợ ngày mai bổn thiếu gia liền muốn thành vì cả, kẻ địch của tất cả tuần kiệt để đó."

Ny Á cười khanh khách hai tiếng, nói: "Nào có khoa trương như vậy? Trong đế đô thành này cũng không có nhiều người nguyện theo đuổi ta như thế".

"Tối nay trăng thanh gió mát, hay là chúng ta lên nóc nhà chém gió nha? (hắc hắc ta thấy như vậy hợp hơn a)", Phong Dực cười nói.

"Nóc nhà? Tốt". Ny Á cười trừ, cùng Phong Dực hai người phi thân lên trên nóc nhà, trong không gian giới chỉ lấy ra một vò rượu hảo hạng với một ít thức ăn ngon.

Hai người một bên uống rượu ngon một bên tán gẫu các loại kỳ văn với chuyện ít người biết đến, thật cũng thập phần thích ý.

Ny Á đích thật là mang ý tứ thăm dò mà đến đây, theo như lời của Lam lão kẻ nhìn trộm đã trúng phải linh hồn công kích, lúc này hấn là cực kỳ suy yếu, chính là Phong Dực tinh thần lực vẫn ổn định. Nói chuyện như gió. Căn bản nhìn không ra vẻ hao tổn như bị linh hồn công kích chút nào, trong lòng cũng liền buông bỏ sự hoài nghi đối với hấn. Mà trong cách nói năng của Phong Dực, nàng phát hiện hấn tri thức thập phần uyên bác, có rất nhiều lý luận chưa từng nghe thấy. Nhưng nghe hấn nói lại thấy là có đạo lý. Tâm thần liền không tự chủ được bị hấp dẫn đi vào. Hơn nữa Phong Dực cũng không giống những mức sư bình thường khác, tính cách của hấn hoàn toàn mâu thuẫn với họ, sáng khoái cùng trầm mặc, bình thản cùng lệ khí, thậm chí, ở trong ánh mắt của hấn, có khi còn có thể nhìn đến thánh khiết cùng tà mị lưỡng chủng cực đoan đối lập khí chất.

Thăng đến thời gian tăng sáng, Ny Á mới giật mình. Bất tri bất giác một đêm như vậy liền qua đi. Mà nàng lại không có chút cảm giác nào về thời gian.

Trở lại tiểu viện của mình, Ny Á toàn thân trần trụi ngâm trong bể nước rắc đầy hoa. Nàng nhắm mắt đẹp, trong đầu lại luôn hiện ra khuôn mặt tuấn tú của Phong Dực khiến cho nhất thời đập nhanh hơn, khoe miệng cũng nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

Chính là, khoe miệng đang mỉm cười của Ny Á từ từ hạ xuống, nàng lắc lắc mớ tóc dài, giống như phải đem hình ảnh trong đầu roi ra hết.

"Tiểu thư, Mãnh Hồ gia tộc Hư Thần đang môn báỉ phỏng, gia chủ thỉnh tiểu thư qua đó". Bên ngoài truyền đến tiếng nói của thị tì. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

"Mau truyền lời của ta, nói ta một lát nữa sẽ tới ngay", Ny Á nói xong từ trong bể nước đứng dậy. Một thân hình trần trụi thon dài lộ ra trước gương, trong gương hiện lên một thân hình tựa ngọc, thon thả, phía trên thân thể nõn nà, trắng như tuyết tồ là những bọt nước trong suốt đang lăn xuống, nàng xinh đẹp tựa như thiên nga, xương quai xanh tinh xảo trước ngực, nhũ tiêm (đầu...^^) phần hồng ướt át, như hoa hồng sau mưa. Eo cong thon nhỏ, cùng song nhũ vươn cao, no đủ như đôi hung khí nhân gian kích bạo ánh mắt của chúng nhân, đôi ngọc thối mọt mà trắng tấp, không chút tỳ vết, dáng người tuyệt mỹ như vậy liền đủ để cho nàng tiểu ngạo giữa trăm hoa của đế đô. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Ny Á lại không biết rằng giờ phút này Phong Dực ngồi xếp bằng ở trên giường, ánh mắt nhắm, nhưng là trông mắt nấp dưới mí mắt cũng xoay tròn không ngừng chuyển động, miệng lưỡi rất nhanh liền khô khốc, tựa hồ gặp chuyện kích thích cực độ.

Ny Á nghĩ mình lại xót cho thân một phen, cầm lấy trường bào trên giá mặc lên người, đem thân thể động nhân kia lập tức che dấu. Nhắc hai chân trắng nõn như ngọc đi ra khỏi phòng tắm.

Mà ở lúc này, một đạo Hắc sắc nhỏ bé từ trong đồng xiêm y chui ra, mà hình thể cũng biến lại nhỏ như nắm tay trẻ con, dĩ nhiên đó chính là sùng vật của Phong Dực – tiểu Ảnh.

"Thật đẹp a." Phong Dực mở to mắt, lần thứ hai nuốt một ngụm nước miếng, trong đầu hiện lên thân hình tuyệt mỹ, nõn nà của Ny Á, hấn thật không ngờ trước đó nổi hứng tò mò muốn biết xem Ny Á muốn làm cái gì, cũng không nghĩ muốn lại được xem một màn kích thích cực độ như vậy. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Cùng thân thể duy nhất đã từng với mình quan hệ của Thanh Long đế quốc trưởng công chúa Lăng Sương Phổ Lạp Đức, thân hình của Ny Á đích xác là không hề thua kém một chút nào. Truyện Dị Thế Ma Hoàng

Nghĩ đến Lăng Sương Phổ Lạp Đức, ý niệm loạn thất bát trong đầu Phong Dực liền biến mất, trong khoảng thời gian này nhận được một ít tin tức vụn vặt, Thanh Long đế quốc cũng không như mặt ngoài như vậy thái bình, bất quá nghĩ đến bằng thủ đoạn ủng hộ của Lăng Sương đứng lên cũng không khó khăn. Chính là nhớ tới không hề chuyện Lão Pháp Khắc không báo trước mà tan thành mây khói, cùng lão giả thần bí cường đại công kích hấn khi nãy, Phong Dực trong lòng liền có chút âm ảm, mà còn muốn trở lại hoàng gia đồ thư quán tìm Lăng Tuyết. Trong âm ảm liền nhiều lên một tia hồ thẹn, nhớ đến Lăng Tuyết dùng quang minh tinh khiết giúp mình bước vào chuyển hoá thuật tăng thứ nhất, mà chính mình đến bây giờ cũng không có tìm được Nguyệt Thân Thạch, thậm chí ngay cả Nguyệt Thân Thạch trông như thế nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Thủy Nguyệt Động Thiên

Ny Á bước chân vào đại sảnh. Gia chủ Cách Lôi Đặc ngồi ở chính giữa. Ngay lúc này đang cùng với Nhị hoàng tử Ứng Dịch và huynh muội Hư thị của gia tộc Mãnh Hồ nói chuyện.

“Ny Á ra mắt gia chủ.”

Ny Á nhìn lướt qua Hư thị huynh muội, đối với Cách Lôi Đặc đặc biệt tôn kính, ở trước mặt người ngoài nàng không có gọi Cách Lôi Đặc là gia gia.

“Ân, Ny Á, hai vị hiền chất của Mãnh Hồ gia tộc người đã từng gặp qua, hãy chiêu đãi bọn họ cho tốt.” Cách Lôi Đặc gật đầu phân phó.

“Vâng, Gia chủ”. Ny Á nhìn huynh muội bất động thanh sắc.

“Hai vị hiền chất, lão phu trong quân còn có chút việc, không cùng trò chuyện với các người được.” Cách Lôi Đặc nói.

Hư thị huynh muội vội vàng tỏ vẻ bảo không cần lo cho bọn họ, người có tên như cây có bóng (nv: nhân đích danh thụ đích ảnh), Cách Lôi Đặc mặc dù đối với bọn họ hầu như chỉ toàn cười nói, nhưng áp lực tạo ra trong lòng bọn họ cũng không phải nhỏ, nụ cười của lão gia hỏa này làm trong lòng bọn họ phát hoảng.

Cách Lôi Đặc vừa đi ra ngoài, khoe miệng liền nổi lên nụ cười, trong mắt hiện lên 1 tia ám muội. Mãnh Hồ gia tộc cùng Nhị hoàng tử Ứng Dịch là người cùng hội cùng thuyền, trong mắt bọn họ, gia tộc Không Tước như là cái đinh trong mắt, là cái gai trong thịt, lần này phải hai cái người trẻ tuổi tới đây, cũng không biết là bọn họ bàn tính cái gì, chẳng lẽ cũng là vì bí mật của gia tộc Không Tước mà tới?

Ny Á ánh mắt sắc bén đảo qua Hư thị huynh muội, hào khí vừa rồi đột nhiên nhu hòa hoãn xuống, như băng tuyết tan rã, trăm hoa đua nở, chuyển đổi cực nhanh.

“Hai vị là khách từ phương xa tới, Không Tước gia tộc ta rất hoan nghênh, để đô này, trong ngoài thành chắc Nhị hoàng tử đã sớm mang bọn người du lãm qua, bất quá phía đông ngoại thành để đô, Không Tước gia tộc chúng ta có một hồ riêng là Thủy Nguyệt Động Thiên hai vị chắc còn chưa có tới.” Ny Á cười nói.

“Sớm nghe nói qua Thủy Nguyệt Động Thiên kỳ mỹ (cảnh đẹp hiếm thấy), không biết huynh muội ta có vinh hạnh được kiến thức một lần hay không?” Hư Thần tựa như không nghe ra trong giọng nói của Ny Á chính là miệng nam mô bụng một bồ dao găm (nv : miên lý tàng châm, nghĩa là trong bông cỏ giấu kim châm, tức trong lời nói có ẩn giấu hiểm độc, ta liền chuyển thành thành ngữ của mệnh cho dễ hiểu), vẻ mặt chờ mong, chỉ sắc mặt muội muội Hư Lâm có chút không tốt.

“Đương nhiên, hai vị chờ một lát, ta đi kêu thêm hai người nữa cùng đi, càng nhiều người càng náo nhiệt a.” Ny Á cười đi ra đại sảnh, vẫy tay gọi tới 1 tên hộ vệ, sai hắn đi gọi Phong Dục cùng Lệ Phù, nghĩ đến bọn họ hẳn là rất có hứng thú đi du ngoạn cùng.

Vị trí của Thủy Nguyệt Động Thiên cách cửa thành phía đông của đế đô chưa tới năm mươi dặm, cảnh trí thập phần mỹ lệ, tựa như tiên gia động phủ, thắng cảnh này là Kim Ưng đế quốc hướng tới khai quốc công thần gia tộc Không Tước ban thưởng, lịch đại hoàng đế Kim Ưng đế quốc thỉnh thoảng vẫn đến đây du ngoạn, ngoại trừ hoàng đế ra, nơi này rất ít tiếp đãi khách lạ, vì thế đối với những người bên ngoài, nơi này có thêm vài phần thần bí.

Đoàn người Phong Dục ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi, xe ngựa này có ba hàng ghế mềm, bất luận là ngồi hay nằm đều hết sức thoải mái, ở giữa bày ra một cái bàn gỗ đen như ngọc, bên trên bày ra đủ loại hoa quả, điểm tâm, để mọi người tha hồ thưởng thức trên đường đi.

Cũng không biết tại sao, Ny Á cảm thấy ánh mắt Phong Dục nhìn nàng là lạ, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn có thể xuyên thấu qua quần áo của mình, mà miệng hắn thoáng qua một tia mỉm cười quỷ dị càng làm cho nàng cảm thấy bất an. Mặc dù hắn một mực ngồi bên người Lệ Phù cùng Hư thị huynh muội một câu cũng không nói.

Xe ngựa rất nhanh đã đến bên ngoài Thủy Nguyệt Động Thiên, nơi này có người chuyên môn dừng xe cùng trông coi, mà phía trước mắt họ là rừng cây nhỏ phòng vệ sâm nghiêm, Phong Dục cũng chỉ phát ra một tia tinh thần lực nhận nhận liền phát hiện ra hơn mười người gác ngấm. Thế nhưng, để không bị hiểu lầm, hắn rất nhanh liền đem tinh thần lực thu hồi.

Rừng cây nhỏ này có rất nhiều hòn đá nhỏ làm thành đường mòn, ở giữa điểm chút cỏ xanh thập phần u tĩnh, nối thẳng tới Thủy Nguyệt Động Thiên.

Phong Dục nghĩ rằng Thủy Nguyệt Động Thiên là một cái sơn động. Nhưng khi hắn đi ra khỏi rừng cây nhỏ mới biết mình hoàn toàn sai. Kỳ thật, Thủy Nguyệt Động Thiên là một cái màn kết giới bằng nước được hình thành tự nhiên, mà Thủy Nguyệt Động Thiên chính là phạm vi mười dặm bao phủ bởi kết giới bằng nước kia.

Đây thật sự là kết giới hình thành tự nhiên? Hư Lâm kiều mỹ kinh ngạc mở rộng miệng, màn nước này tại bên ngoài nhìn chính là năng lượng kết giới, tiến vào bên trong nhìn lại chính là một cái vòm nước màu lam nhạt, một cảm giác thanh lương, mát mẻ từ bên trong truyền tới, thấm nhập da tay, giống như tại sa mạc thì đột nhiên tiến vào một ốc đảo, là một loại cảm giác sáng khoái.

“Không sai, từ thời kỳ viễn cổ, Thủy Nguyệt Động Thiên đã được hình thành, kỳ thật thủy hệ ma pháp sư tới cửu tinh thánh ma pháp sư cũng có thể bố trí kết giới màn nước lớn, nhưng cũng chỉ là một thành màn thủy kết giới mà thôi, cũng chỉ có tác dụng phòng ngự. Mà Thủy Nguyệt Động Thiên trong

này lại còn có được hiệu quả trị liệu. Hơn nữa, bên trong này, thủy hệ ma pháp nguyên tố so với bên ngoài nhiều hơn gấp bội.” Ny Á chậm rãi nói.

Phong Dực nhìn phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt cũng không nhận được nghĩ đến ở giữa tử vong tuyệt địa cũng là một không gian độc lập.

“Thật là một cảm giác quen thuộc.” Lúc này, bên tai Phong Dực đột nhiên vang lên thanh âm

“Hừ hừ, thiên nhiên ngẫu nhiên cũng hình thành kết giới nhưng cái Thủy Nguyệt Động Thiên này ta dám cam đoan là do con người làm ra a”. Thanh âm Huyết Vô Nhai cũng vang lên.

Huyết Vô Nhai là viễn cổ Huyết Long hoàng tộc, mặc dù do tử vong nên trí nhớ cuối cùng đại bộ phận bị đánh mất, nhưng mà một phần nhỏ trí nhớ lưu lại cũng cực kỳ uyên bác, bao quát vạn trượng. Nếu hắn nói như vậy, vậy có nghĩa là Thủy Nguyệt Động Thiên khẳng định là do con người tạo nên.

“Thất thất, người nhớ ra cái gì?” Phong Dực dụng ý niệm hỏi.

“Không có, chỉ là cảm giác hơi thở nơi này thật quen thuộc”. Sơ thất thất đáp.

Phong Dực nhíu mày, có lẽ trí nhớ của Sơ thất thất cũng không phải hoàn toàn mất đi, có khả năng trí nhớ của nàng ngẫu nhiên có chút mê man do có chút ấn tượng về cái cảm giác ở đây. Mà Thủy Nguyệt Động Thiên cùng với Sơ thất thất có cái quan hệ gì? Có thể bố trí kết giới thể này lại tồn tại qua nhiều năm như vậy, người này đạt tới cái dạng cảnh giới gì rồi a.

Bên trong thủy mặc kết giới, liếc mắt nhìn lại có vài phần ẩm ướt, có cây xanh hoa hồng làm đẹp. Ở giữa ngọc thạch chính là một đường mòn quanh co. Nổi bật, điểm lệ nhất chính là các loài động vật trong nước. Bên trên có đàn Thái Diệp (bướm) bay múa giống như lạc vào thiên tiên chi cảnh (cảnh đẹp trong chốn thần tiên).

“Đây chính là đệ nhất cảnh Thủy Nguyệt Động Thiên nổi tiếng thiên hạ, Mộng Huyền thủy trạch sao”. Hư Thần một phen cảm khái nói.

“Không sai, đây chính là đệ nhất cảnh một trong Thủy Nguyệt Động Thiên nhị cảnh.” Ny Á trả lời, trong ánh mắt có chút tự hào.

“Vậy còn đệ nhị cảnh là cái gì?” Lê Phù thấy cảnh trí mỹ lệ như thế không khỏi buột miệng hỏi.

“Đệ nhị cảnh này chính là lãnh nguyệt thạch quật (thạch quật: hang đá). Cho nên mới xưng là Thủy Nguyệt Động Thiên.” Ny Á nói.

Ny Á đi trước dẫn đường, ở chính giữa là Hư thị huynh muội, mà Phong Dực kéo bàn tay nhỏ bé của Lê Phù đi sau cùng.

Ny Á thật là một người dẫn đường rất tốt, mỗi nơi đi đến đều giới thiệu chỗ đặc biệt của nơi đó, tỷ như lai lịch của loại cá trong đầm nước nọ, hoặc là cây cối nọ vì cái gì mà hình thành.

Hơn nữa canh giờ, cuối cùng đoàn người cũng đi tới bên kia thủy mặc kết giới, bên trên kết giới có một cái động khẩu tối như mực, bên ngoài nhìn vào như là đưa tay ra không thấy ngón, ở giữa có một luồng khí lạnh thổi đến.

“Chỗ này chính là lãnh nguyệt thạch quật, từ bên ngoài nhìn vào cảm giác rất dọa người phải không, đi vào các người sẽ biết bên trong là cái gì.” Ny Á cười, dẫn đầu mọi người bước vào, thân hình trong nháy mắt biến mất trong bóng tối.

Ngay sau đó, Hư thị huynh muội cũng đi vào. Mà tại lúc Phong Dực cùng Lê Phù chuẩn bị bước vào, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm rụt rè của Sơ thất thất: “Thiếu gia, trong động này có hơi thở làm ta sợ hãi.”

Phong Dực quay qua nhìn động khẩu tối như mực, cười cười trong lòng nói: “Có thiếu gia ta ở đây, người không cần phải sợ.”

Phong Dực nắm tay Lê Phù bước vào liền nghe Sơ thất thất hét lên một tiếng sợ hãi. Chỉ thấy trong động âm u lạnh lẽo, ngân sắc quang hoa lưu chuyển, tựa hồ là đến từ đỉnh của hang động, giống như là một vầng trăng được khảm vào trong nước, chỉ là nước ở chỗ đó như bị vây lại không rơi xuống, hơn nữa lại tản ra ngân sắc quang hoa trong trẻo bằng lãnh giống như là ánh trăng. (chỗ này khó quá dịch theo suy nghĩ ko biết đúng ko).

Phong Dực bay lên trời, ngón tay hướng tới hình trăng trong nước ở giữa điểm tối, nhập vào trong đó là cảm giác thanh lương, thật sự là nước a.

“Thế nào?” Ny Á cười nói.

“Thiên địa tạo hóa a, rất khó tưởng tượng được thế giới lại có kỳ cảnh như thế.” Phong Dực thật tâm ca ngợi. Kỳ cảnh này làm cho hắn thật phần khiếp sợ, nếu như kỳ cảnh này tự nhiên hình thành thì hắn cũng sẽ không ngạc nhiên như vậy. Nhưng chính là lúc đầu theo lời Huyết Vô Nhai nói đây là do con người tạo nên, điều này mới là nguyên nhân thật sự làm hắn khiếp sợ, khả năng con người có thể đạt tới trình độ này?

Đi tới phía trước ước chừng một ngàn mét, cảnh trí kinh người mỗi cái liên tiếp hiện ra, có một cái cột nước treo ở giữa không trung, còn có dòng nước ngưng tụ thành các loại động vật sống động như thật.

Rất nhanh, Phong Dực liền phát hiện hang đá này phân ra thành hai đường rẽ, mà đường rẽ nhánh còn có màn cửa chống đỡ.

“Hi hi, đây chính là hồ nước nóng của lãnh nguyệt thạch quật, nghe nói ở bên trong hồ nước này ngâm mình một hồi, da tay lập tức có thể trắng mịn hơn trước rất nhiều, hơn nữa có thể ngưng thần luyện cốt, tăng cường khí lực, không biết có phải thật vậy hay không?” Hư Lâm cười duyên, khuôn mặt hiện ra càng xinh đẹp, hơn nữa làm một đôi thỏ ngọc trước ngực chấn động như muốn phá lụa đi ra.

Phong Dục đôi con ngươi đen nhánh quét mắt tại đôi nhân gian hung khí nọ, cũng không thể phủ nhận, Hư gia tiểu thư này vốn liếng thật là hùng hậu a, phong tư xinh đẹp như thế có thể làm cho rất nhiều nam nhân nguyện ý sử dụng tính lực cho tới chết a (không biết dịch chỗ này ^0^).

Ny Á thấy ánh mắt nóng rực của Phong Dục đang chăm chú nhìn vào bộ ngực của Hư Lâm, cũng không biết tại sao trong đầu mơ hồ có chút không vui, trong lòng lầu bầu hai câu: "Ngực lớn như vậy giống hệt bò sữa a, chẳng đẹp mắt tí nào."

"Có phải thật vậy hay không phải thử qua sẽ biết, nữ nhân đi bên phải, nam nhân bên trái, một canh giờ sau hội họp tại nơi này." Ny Á nói.

Phong Dục cùng Hư Thần đi vào ngã rẽ bên trái. Qua một cái màn cửa dày, bên trong cũng là nhiệt khí sâu dày tràn ngập. Tiếp tục đi về phía trước mấy chục bước, trước mắt liền sang to, đây là một cái hang đá phương viên mấy trăm thước, bên trong phân bố hơn mười cái ao lớn nhỏ. Phong Dục phát hiện trong đó có hai cái ao cũng không phải phát ra nhiệt khí mà là sương mù yêu khí, hơi thở rét lạnh thấu xương.

"Chủ nhân, nơi này dưới đất nhất định có nhiệt mạch cùng hàn mạch, âm dương giao hội, thủy chất có chứa một bộ phận tự nhiên nguyên lực, đích xác có thể ngưng thần luyện cốt, thể nhưng bộ họ có điều không biết, nếu có thể tìm được nguồn của nhiệt mạch cùng hàn mạch, nơi đó có chứa tự nhiên nguyên lực hơn ngàn vạn lần cái ao này." Huyết Vô Nhai đột nhiên lên tiếng.

Phong Dục nghe vậy trong lòng ngẩn ra, không một chút để ý coi bỏ hết xiêm y, thân thể trần truồng cường tráng khí lực sung mãn, lại phát hiện Hư Thần đang nhìn chăm chăm vào hạ thể thô tráng mất lộ về hâm mộ.

Phong Dục nhảy xuống nước hắc hắc cười nói: "Hư huynh chẳng lẽ chưa từng nhìn thấy vốn liếng hùng hậu như vậy a?"

Hư Thần cũng nhảy xuống nước, vốn liếng của hắn cũng chỉ bằng một nửa Phong Dục, xấu hổ cười hai tiếng: "Phong mục sư vốn liếng đích xác khiến người khác hâm mộ, làm ta tự ti mặc cảm a."

Phong Dục không đáp lời, chỉ cảm thấy lỗ chân lông do ngâm mình dưới nước nóng mà mở ra, một luồng năng lượng rất nhỏ nhưng tinh khiết theo lỗ chân lông rót vào người làm cho cả người thoải vô cùng.

"Suối nước nóng trong lãnh nguyệt thạch quật này đúng là danh bất hư truyền a, khó trách Không Tước gia tộc từ trước đến nay cao thủ xuất hiện lớp lớp." Hư Thần nói. Nhìn thấy Phong Dục nhắm mắt không đáp lời, hắn cũng nói sang chuyện khác: "Phong mục sư, người cảm thấy xá muội dung mạo thế nào?"

Phong Dục con ngươi đen nhánh đột nhiên mở ra, bên trong lóe ra quang thái sáng trong suốt, hắn hắc hắc cười: "Không sai, diên mạo câu nhân, vóc người càng làm cho người khác xuất huyết."

Hư Thần thấy Phong Dục trả lời, hứng thú càng cao nói: "Xá muội ở Kim Ung đế quốc là mỹ nhân đỉnh đỉnh nổi danh, tuần kiệt quý gồi dưới váy của nàng không biết bao nhiêu a, mặc dù xá muội xinh đẹp như vậy nhưng đến bây giờ vẫn còn độc thân a."

Phong Dục trong lòng cười lạnh một tiếng, có ca ca nói muội muội như thế trước mặt nam nhân khác sao? Hư Thần này mặc dù có chút bản lãnh, nhưng cũng chỉ là như vậy không hơn. Thế nhưng trên mặt hắn lại giả bộ kinh ngạc cùng ánh mắt hưng phấn nói: "Thật sự, nếu có thể đem muội muội yêu tinh kia của người chinh phục chính là chuyện hạnh phúc trong đời người a."

"Nếu là người khác nói lời này, ta thân là ca ca nhất định sẽ sinh tức giận. Nhưng Phong mục sư không giống với người khác, ta và người gặp mặt hợp ý, nếu Phong mục sư có lòng, ta đây có thể hợp tác một phen, mà xá muội đối với phong thái của Phong mục sư cũng là nhớ mãi không quên a." Hư Thần nói. Hắn tự nghĩ rằng đã tìm được nhược điểm của Phong Dục đó chính là háo sắc, mà chuyện này thì dễ xử lý. Phong Dục này tuổi còn trẻ liền có thể có khả năng liên đạt tới thánh mục sư cảnh giới, tại Thần Điện địa vị hắn là không thấp, hơn nữa sau lưng khẳng định còn có lực lượng khác, nếu có thể lôi kéo cho gia tộc sử dụng, nói không chừng thân phận người kế thừa gia tộc có thể là của mình.

"Phải? Chuyện này liền phó thác Hư huynh a." Phong Dục giả bộ vẻ mặt mừng rỡ nói. Sau đó hắc hắc hai tiếng nở nụ cười thâm trầm giống như cùng Hư Thần huynh đệ này cấu kết với nhau làm việc xấu.

Hư Thần nhìn thấy được một cái lỗ hổng, còn không nắm chặt cơ hội, không còn gì tốt hơn là bắt đầu giảng giải các mỹ nữ có danh phận cao nhất Thần Phong đại lục, còn là thật sự rất thuần thực, xem ra hắn đối với vấn đề này dày công nghiên cứu. Trong đó liền nhắc tới Kim Phượng các chủ Liễu Yên Vân, Thanh Long đế quốc trưởng công chúa Lăng Surong, đây là hai vị nữ tử cùng hắn có quan hệ, ngoài ra còn có một vài kỳ nữ tử của các tông phái khác cùng các đại đế quốc. Phong Dục vô tâm lắng nghe, lâm vào trí nhớ của mình.

Lúc đầu phá đi tâm cảnh của Liễu Yên Vân, không biết lúc này nàng khôi phục thế nào? Nàng dục hòa trọng sinh hoàn toàn quên đi hắn, hay là chính mình hoàn toàn chiếm cứ nội tâm của nàng?

"Chủ nhân, có phát hiện, nhiệt mạch cùng hàn mạch giao hội tại phía dưới ao này, hơn nữa trong đó còn ẩn chứa một luồng năng lượng quý dị khác chuyển động." Đang lúc ấy thì thanh âm Huyết Vô Nhai xuất hiện tại ý thức hải của Phong Dục.

Phong Dục ánh mắt chợt lóe, một ý nghĩ nổi lên muốn tìm tòi rốt cuộc là cái gì.

"Hôm nay nghe Hư huynh nói chuyện thật hơn mười năm đọc sách a. Chỉ là hôm nay đến đây không dễ, ta muốn vào sâu trong ao xem thử tu luyện có hiệu quả hơn hay không, Hư huynh cứ tùy tiện." Phong Dục nói xong lặn sâu xuống mặt nước, tìm kiếm đến chỗ con suối nọ, đem tinh thần lực dè dặt thả ra dò xét.

Vô hình tinh thần lực trong phút chốc chạm đến chỗ nhiệt mạch cùng hàn mạch giao hội. Tinh thần lực vừa chạm vào liền bị hấp dẫn. Nơi này nhiệt mạch cùng hàn mạch đạt thành âm dương thăng bằng, không bài xích với nhau, mà trung tâm một tia năng lượng quý dị là nhân tố chủ yếu thúc đẩy thăng bằng này.

Tinh thần lực của Phong Dực hướng tới trung tâm của tia năng lượng quý dị dò xét. Vừa mới tiếp xúc tia năng lượng này, tinh thần lực của Phong Dực bị một luồng đại lực bàng bạc mệnh mông đẩy ra ngoài. Luồng đại lực này mệnh mông vô biên, tinh thần lực của Phong Dực trước mặt nó yếu ớt như con kiến, căn bản không hề có sức phản kháng.

Chỉ thấy chỗ ao của Phong Dực đột nhiên nổ tung, một luồng năng lượng cùng với bọt nước bắn nhanh ra, Hư Thần đang muốn noi theo Phong Dực lặn xuống đáy ao tu luyện căn bản không kịp phản ứng liền mất đi ý thức.

Lúc Phong Dực cảm thấy cả linh hồn đều bị đánh xơ xác, đột nhiên từ chỗ trung tâm của âm dương giao hội truyền đến một luồng khổng lồ hấp lực, năng lượng bên trong thân thể của Phong Dực bị hút đi mãnh liệt, mà lúc đó đại lực mệnh mông nọ cũng biến mất. Đúng lúc Phong Dực cảm giác được cả người sắp bị hút khô thì tinh thần năng lượng theo mặt khác của đại lực mệnh mông nọ đổ vào cơ thể hắn.

Hai loại lực đạo bắt đầu trong cơ thể Phong Dực tuần hoàn, một loại đem Phong Dực hút khô, một loại đem năng lượng đổ vào làm đầy lại năng lượng trong người hắn. Đây tuyệt đối là hành hạ thống khổ nhất trên đời. Ý thức Phong Dực lần lượt đánh mất lại lần lượt thức tỉnh tựa hồ gân mạch xương cốt một tắc bị nghiền nát lại có một tắc tắc hợp lại.

Trong lúc hoảng hốt đó, Phong Dực tức hồ trải qua chính là luân hồi, tử vong, sống lại rồi tử vong rồi lại sống lại. Nếu trước đây Phong Dực không có chân chính trải qua vô số lần luân hồi, chỉ sợ ý thức sớm đã tiêu tan.

Mà lúc này, kết giới của Thủy Nguyệt Động Thiên, sóng gió kịch liệt nổi lên. Bên trong không gian phát sinh hỗn loạn. Hộ vệ trong coi lập tức đem tình huống khẩn cấp truyền cho Không Tước gia chủ Cách Lôi Đặc.

Cách Lôi Đặc biết được tin này, nụ cười ôn hòa thường ngày đột nhiên biến mất, nguyên nhân là lúc không có hắn, chính là cánh tay trái phải, thân chất nữ Ny Á của hắn, tối hậu huyết mạch của đại ca hắn Lệ Phù, còn có một vị thánh mục sư của Thần Điện, còn có hai huynh muội của gia tộc Mãnh Hồ. Không nói đến việc Ny Á cùng Lệ Phù nếu có mệnh hệ gì trong lòng hắn sẽ lãnh một nhát đao đau thương, nhưng nếu đôi song huynh muội của gia tộc Mãnh Hồ ở Thủy Nguyệt Động Thiên gặp nạn, Mãnh Hồ gia tộc sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó Kim Ưng để quốc mặt ngoài bình tĩnh sẽ tứ phân ngũ liệt.

“Quý Lễ” Cách Lôi Đặc ổn định tâm thần gọi.

Nhất thời, một đạo bóng đen xuất hiện trước mặt Cách Lôi Đặc, giống như là một loại u hồn.

“Tới chỗ Lam lão thỉnh cầu lão nhân gia xuất thủ.” Cách Lôi Đặc nói.

Bóng đen không đáp mà biến mất tại trước mặt Cách Lôi Đặc chỉ còn lại một tia âm khí nhàn nhạt.

Mà tại dưới đáy hồ, một lão giả mặc trường bào màu lam, râu tóc bạc trắng sau khi nghe được tin tức. Giọng nói khàn khàn tuôn ra một hồi sắc nhọn làm cho người khác kinh hãi: “Như thế nào có thể ? Chẳng lẽ thật muốn biến mất tiêu tan ?”. Lam lão bình tĩnh không biết bao nhiêu năm tâm hồn lại nổi lên ba đào (dao động), vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Thần Bí Lão Phụ .

Vừa mới tỉnh lại, Phong Dực đã cảm thấy toàn thân hắn căng lên, đau đớn. Nhưng ngay lập tức, một dòng năng lượng mát mẻ lưu chuyển toàn thân khiến cho đau đớn dần biết mất. Cảm giác thoải mái không nói nên lời khiến hắn rên rỉ thành tiếng. Sau khi cảm thụ xong nguồn năng lượng ấy, toàn thân hắn bây giờ tràn ngập lực lượng. Phong Dực chợt kinh hãi, chẳng lẽ mình vừa đột phá?

Ý niệm ấy vừa hiện lên trong đầu Phong Dực liền biết mất. Hắn đứng dậy đánh giá xung quanh rồi nhớ lại chuyện gì vừa xảy ra. Bỗng nhiên, con người của hắn co rút lại, ở phía trước mặt hiện lên một thân hắc y quay lưng về phía hắn. Thân ảnh đó cao, gầy vừa nhìn đã biết đó là một nữ tử. Nhưng điều khiến Phong Dực kinh ngạc là mái tóc dài chạm đất, trắng như tuyết của nàng. Phong Dực nhìn kỹ thì mới thấy nàng ta đang đứng trên mặt nước, nhưng tuyệt nhiên tóc cùng với một thân hắc y của nàng không hề dính một giọt nước nào.

“Người đã tỉnh?” Một tiếng âm trầm già nua vang lên đúng là phát ra từ nữ tử kia.

“Tiền bối, Người...” Phong Dực có chút mơ hồ, không rõ tại sao mình lại ở đây?

Thân ảnh ấy chậm rãi quay mặt lại. Vốn cứ nghĩ rằng đây chỉ là một bà lão già nua, xấu xí nhưng ý nghĩ ấy đã làm cho Phong Dực chấn kinh. Hắn không thể tưởng tượng được một người có giọng nói già nua, mái tóc bạc trắng lại mang một khuôn mặt hoàn mỹ như vậy.

Mặt nàng đẹp như tranh vẽ, da thịt trắng như tuyết, đúng là khuynh quốc khuynh thành. Ngay cả Khuất Nguyệt cũng chưa chắc bằng được nàng. (Ta đổi sang gọi nàng cho dễ nghe)

“Đáng chết ! Người chẳng khác gì con kiến, cho dù có đốt thành tro bụi cũng vô pháp(không có cách nào) làm tiêu tan con giện trong lòng ta “ một giọng nói già nua hung hăng vang lên. Sát khí trên người nàng phát ra khiến không khí chung quanh như động lại.

Trong nháy mắt, Phong Dực như rơi vào hố băng. Hắn tưởng như mình chỉ là một con kiến đứng trước một ngọn núi lớn. Ngay cả ý niệm phản kháng cũng không thể hiện lên trong đầu.

Hai hàm răng của Phong Dực cắn chặt lại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt bạch phát lão giả một cách kiên cường. Ta là một con kiến thì sao? Người là một ngọn núi thì sao? Dù là con kiến cũng có tôn nghiêm của nó. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Phong Dực đã phun ra một ngụm tiên huyết. Lục phủ ngũ tạng được rèn luyện cứng như sắt của hắn cũng không chịu nổi uy áp mà bạch phát lão giả phát ra.

Trong mắt bạch phát lão giả hiện lên một tia kinh ngạc : “ Có điểm ý tứ, không hổ là truyền nhân mà lão già kia chọn. Bất quá người ngay cả da lông bên ngoài của Chuyển Đổi Căn Khôn Thuật cũng học không xong. Trong người mang hai cái chỉ bảo U Minh Tà Nhận cùng Thanh Phong Định Thần Châu lại không biết sử dụng. Đúng là vụng về đến cực điểm”

Tuy áp lực trên người đã biến mất, nhưng trong lòng Phong Dực lại kinh hãi cực điểm, mồ hôi lạnh ra ướt lưng lúc nào không hay.” Dĩ nhiên chỉ liếc mắt qua đã biết trong mi tâm hắn mang U Minh Tà Nhận cùng Định Thần Châu. Không biết thực lực của nàng mạnh mẽ đến mức nào nữa. Tựa hồ còn nhận biết lão Pháp Khắc cùng Chuyển Đổi Căn Khôn Thuật mà lão dạy cho mình. Chắc nàng có thể giải thích nghi hoặc bấy lâu nay tồn tại trong lòng mình.” Phong Dực trầm nghĩ.

“Thỉnh tiền bối giải đáp cho ta một số nghi hoặc “ Phong Dực liền lễ phép nói.

“Dựa vào cái gì? Nhiều năm qua bản tôn cố gắng tu luyện để đột phá. Vốn có hy vọng thấy lại được ánh mặt trời. Nhưng bởi vì người, bản tôn chút nữa thì hồn phi yên diệt. Người còn muốn bản tôn giải thích nghi hoặc cho người ư?” Bạch phát lão giả nghiêng răng, nghiêng lợi nói. Tựa hồ như chỉ hận không thể rút gân, lột da của Phong Dực ra

Phong Dực nghi hoặc, chuyện này thì liên quan gì đến hắn ?

“Bản tôn bị vây khốn nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đã nghĩ ra một cách có thể thoát ra. Dùng lực lượng nguyên bản ngưng tụ tại nơi liên kết của địa nhiệt mạch và hàn mạch rồi nuôi dưỡng. Mỗi năm lại có thể gần mặt đất hơn một tấc. Chỉ cần nghìn vạn năm là đã có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Nhưng chỉ vì người, nỗ lực mười vạn năm của bản tôn bỗng chốc tan thành mây khói. Người thử nói xem, người có đáng chết hay không?”

“Người... , người nói đã ở trong này mười vạn năm?” Phong Dực khiếp sợ hỏi. Nữ nhân này ở trong đây đã mười vạn năm, Như vậy chẳng phải là cùng thời với lão yêu quái Pháp Khắc.

Bạch Phát Lão Giả như hiểu ý nghĩ của Phong Dực: “Những thứ người biết chỉ là một góc băng sơn của thế giới này thôi (ý nói là chỉ biết về bên ngoài, hiểu biết không sâu). Lão già Pháp Khắc không kể cho người nghe à? Cũng đúng, với thực lực nhỏ bé của người mà biết thì cũng chỉ là vật cản cho tương lai của người thôi.”

“Lão Pháp Khắc truyền Chuyển Đổi Căn Khôn Thuật cho ta xong không bao lâu sau thì chết.” Phong Dực nhớ tới lão trong lòng không khỏi đau xót.

“Đã Chết??? Ha Ha Ha, thôi kìa. Lão ta mà dễ chết thế sao? Cho dù mọi người có chết hết thì lão ta vẫn sống dai như đũa.” Bạch Phát Lão Giả khàn khàn cười như thể đây là chuyện cười nhất thế gian. Sau một hồi cười to, Bạch Phát Lão Giả bỗng nhiên im bặt, lẩm bẩm : “ Sau trận đại chiến lão gia hỏa ấy bị thương không nhẹ. Không phải là chết thật rồi chứ?”

Nữ tử tựa hồ lâm vào trong suy nghĩ, không hề để ý gì đến Phong Dực.

“Vô Nhại, Thất Thất “ Phong Dực dùng ý niệm để triệu hóa Huyết Vô Nhại Cùng Sơ Thất Thất. Nhưng kỳ quái là một điểm cảm ứng với hai người cũng không có.

Một lúc lâu sau thì Bạch Phát Lão Giả lấy lại tinh thần. Trong ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp, lúc đầu thấy phần hận, nản lòng sau đó lại lóe lên một chút quý dị hưng phấn cùng cuồng nhiệt. Tinh mang lóe lên trong hai mắt màu lục sắc, ngắm nhìn Phong Dực như một tác phẩm nghệ thuật. Phong Dực cảm thấy trong lòng phát lạnh. Hắn tự hỏi tại sao lão nương quái vật ấy lại nhìn mình quý dị đến thế?

Bỗng nhiên Bạch Phát Lão Giả nói : “ Tiểu tử, hôm nay là ngày may mắn của người đây. Hiện tại có một thứ tốt cho người, người có muốn lấy không?”

Phong Dực bắt đầu dao động, thứ tốt ai mà không muốn? Nhưng làm gì có chuyện “ Há miệng chờ sung “ cái gì cũng có cái giá của nó. Vấn đề là hắn có đủ năng lực để thừa nhận cái giá phải trả đó hay không?

“Haha, không sai. Hiện tại bản tôn cũng minh bạch tại sao lão gia hỏa ấy lại chọn người. Bất quá, chỗ tốt này người muốn cũng được, không muốn cũng chẳng sao. Dù sao người cũng phải nhận nó” Bạch phát lão giả ngừng thở phào nhàn thản.

Phong Dực cười khở một tiếng, bà già này không phải là người mình có thể kháng cự. Hắn đành bất đắc dĩ nói : “ Vậy ta phải làm gì?”

“Tiểu tử người yên tâm, người phải nỗ lực trả giá còn lâu không bằng với thứ tốt người nhận được. Tuy người được năng lượng căn nguyên của bản tôn cải tạo thân thể, khí lực tăng lên gấp mười lần. Nhưng bản tôn muốn giết người vẫn dễ như trở bàn tay. Chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta thì ta sẽ dạy cho người làm sao để sử dụng nguồn năng lượng đó, còn có thể đem tuyệt học một đời của bản tôn truyền thụ cho người” Bạch Phát Lão giả thân nhiên nói.

“Người không sợ ta đáp ứng sau đó lại đổi ý ư?” Phong Dực nói.

“Cho dù muốn đổi ý thì cũng cần thực lực. Người đương nhiên có khả năng đổi ý, lúc đó thì bản tôn cũng tan thành mây khói rồi. Linh hồn bản tôn sẽ ở trong ý thức hải của người. Nếu trong vòng mười năm người không đạt đến điều kiện của bản tôn, ta sẽ làm cho Hủy Diệt Ma Chúng bạo tạc. Còn nếu người đáp ứng được thì ta cho phép người đổi ý” Bạch Phát Lão Giả lạnh lùng nói.

“Ách. Nói cách khác, nếu ta không đáp ứng được điều kiện của người thì ta cùng lắm là sống được mười năm nữa ” Phong Dực Cười Khở nói.

“Không sai. Nếu người không đáp ứng được vậy thì sống cũng chẳng ích gì” Nữ tử hừ lạnh một tiếng.

“Ta đáp ứng “ Phong Dực hô to. Đáp ứng thì ta còn có cơ hội sống sót, còn không thì chết yểu ngay tức khắc. ” Đúng là không có cái khổ nào bằng cái khổ nào “ Phong Dực thầm nghĩ.

“Haha, người rất thức thời, cũng không đồng dãi như đàn bà. Bản tôn cũng có điểm kỳ vọng ở người đấy” trong mắt nàng lộ ra một tia tán thưởng. Ngay lập tức thân thể nàng hóa thành làn khói tiến nhập vào cơ thể của Phong Dực.

Phong Dực chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, tựa hồ ngay cả huyết dịch cốt tủy của mình cũng hóa thành băng. Một luồng khí lạnh đang phá hoại trong não hắn, làm hắn cảm giác trời đất như đang quay cuồng. Nhiều lần Phong Dực muốn bất tỉnh để quên đi đau đớn nhưng không thể. Một cỗ lực lượng trong đầu vẫn giúp hắn duy trì thanh tỉnh. Một lúc sau, khi đau đớn dần biết mất thì một lượng lớn tin tức rất hỗn loạn xuất hiện trong đầu hắn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Dực từ từ tỉnh dậy, toàn thân hắn buông lỏng, đôi mắt đen như hắc sắc toản thạch thỉnh thoảng lại chớp lên quang mang. Bạch Phát Lão Giả cũng từ cơ thể hắn đi ra hiện lên trước mặt hắn, khuôn mặt nguyên bản trắng như tuyết đã xuất hiện những nếp nhăn. Đôi mắt màu lục sắc vẫn hiện lên vẻ kinh hãi không nói nên lời.

“Trong não vực của người, Bản Tôn đã khai phá hoàn toàn, bây giờ người có thể an tâm tu luyện. Ta cũng đã thiết hạ Lục Trọng Cẩm Chế, nếu trong vòng mười năm người đạt được đến đệ ngũ trọng thì Hủy Diệt Ma Chúng sẽ tự động tiêu thất. Còn nếu không đạt được thì người biết hậu quả rồi. Mặc dù không biết mạng người như thế nào. Cũng không biết người có tuân thủ lời hứa hay không? Nhưng chỉ cần đột phá được đệ ngũ trọng người sẽ hiểu được tất cả.” Âm thanh già nua của Bạch Phát Lão giả vang lên. Trong ngữ khí thể hiện rõ vẻ cô đơn, tịch mịch cũng buồn bã.

“Tiền Bối”

“Đừng nói gì, nghe ta nói hết đã” Nói xong, nàng vung tay một cái, Huyết Vô Nhai cùng Sở Thất Thất hiện ra trước mặt Phong Dực. Nhưng tựa hồ cả hai đều mất đi ý thức.

“Một người là Long Hồn Huyết Long, một người thuần túy là Tự Nhiên Thể. Một người là tay sai của U Minh Tà Quân, còn bên kia là người của Thanh Phong Tiên Tử. Haha, chuyện này thật là thú vị. Còn có lão bất tử cũng như bản tôn nữa. Thật sự là thú vị. Ha Ha Ha.” Nàng ta đùa cợt cười nói. Sau đó vung tay lên liền xuất hiện một cái ống trúc. Chính là đạo lưu tinh quang mang ống trúc lúc trước Phong Dực thu được trong Thánh Linh Quật. Nàng nói tiếp:” Cửu Long Bàn Đỉnh là tà tính lực, lúc người đột phá đệ nhị trọng cấm chế của bản tôn thì sẽ biết cách phóng thích nó ra bên ngoài. Còn sau khi người đột phá đệ tam trọng thì sẽ vận dụng được lực lượng của Thanh Phong Đỉnh Thần Châu.”

“Được rồi tiểu tử, người chuẩn bị mà đi ra ngoài. Bản Tôn cũng đến lúc tan thành mây khói rồi” Nói xong đột nhiên hai tay nàng tề huy, lăng không nâng Phong Dực lên, Cứng rắn ném hắn vào trong giữa hồ nước. Thân thể Phong Dực tự động tiêu thất trong đó. Liền sau đó, không gian trong động bắt đầu sụp đổ, thân thể Bạch Phát Lão Giả ngày càng mờ nhạt. Nhưng trong đôi mắt màu lục sắc ấy hiện lên vẻ kỳ vọng nồng đậm. Ngay lập tức, mọi thứ cùng chôn vùi với hình bóng của nàng.

Lúc này, ở sâu trong đáy hồ, một lão giả toàn thân đều màu lam đột nhiên rung động mãnh liệt. Hắc mang* chọt lóe lên trên khuôn mặt già nua. Hắn lầm bầm nói:” Thật không ngờ trước khi tiêu tán nàng còn có thể đánh ra một kích sắc bén như vậy.” Trên không trung phát ra một tiếng thờ dài thần thờ.

Trong lúc này, không gian hỗn loạn Thủy Nguyệt Động Thiên bắt đầu khôi phục bình thường. Phong Dực từ trong mơ màng mờ mắt ra, thân thể đang ngâm trong nước. Hắn cảm nhận được vô số nhiệt khí bao quanh người thật ấm áp. Lẽ nào hắn lại trở về chỗ cũ.

Con mắt của Phong Dực nhìn chung quanh, bỗng nhiên con ngươi của hắn mở rộng, miệng há rộng hết cỡ, nước dãi chảy ròng ròng. Cách đó không xa hiện lên mấy cỗ thân thể trắng muốt của nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: An Kỳ Nhi .

Bây giờ có ai ở đây mà thấy khuôn mặt của hần chắc cũng phải thốt lên một tiếng.” Khuôn mặt này mới chân chính là đỉnh cao của vô sỉ a”. Phong Dục nhanh chóng lau nước dãi rồi ngậm miệng lại. Hần nhận ra đây là đám người Ny Á, Hư Lâm cùng với Tiểu Lệ Phù đang tắm. Tuy đã nhận ra đám Ny Á nhưng hần vẫn đến gần để tận mắt chứng kiến cảnh xuân sắc này. Mấy khi mới có cơ hội tốt đẹp như thế này. (Dịch: haha, đúng là đủ vô sỉ - Biên: mịa thằng này thiệt giống mệnh tiếc là mệnh hem có đc vận hên như nó)

Tuy đã nhìn thấy thân thể Ny Á thông qua ánh mắt của Tiểu Ảnh. Nhưng đó là chỉ nhìn “thông qua” thôi. Làm sao kích thích hần bằng thể này được. Đôi đại bạch thổ cực phẩm hình búp măng, vòng eo mảnh khảnh cùng da thịt trơn bóng lại ở trong nhiệt khí mờ mờ ảo ảo thể này không thể nghi ngờ là đã làm tăng tính “ sát thương “ đối với nam nhân lên tới cảnh giới cao nhất.

Song nhũ bạo mãn của Hư Lâm lại càng đánh mạnh vào thị giác của hần hơn nữa. “ Ôi, thật lớn quá. Của Ny Á cũng chỉ bằng hơn một nửa thể này thôi. Thật là muốn cắn một cái mà. Hắc hắc!!!” Phong Dục dâm dăng thầm nghĩ.

Trái lại đôi tiểu bạch thổ của Lệ Phù cũng chỉ mới bắt đầu phát triển. Tuy đang nhỏ nhưng nhìn cũng rất sẵn chắc. Sờ cái chắc là rất thoải mái a.

Phong Dục cảm thấy “hỏa độc công tâm” máu nóng sôi lên sùng sục. Tiểu huynh đệ của hần không biết đã “ Nhất trụ kinh thiên “ từ bao giờ. Trong đầu hần bây giờ chỉ toàn là ý niệm thú tính: Roi da, Nén, công tay... (haha, thật là vô sỉ. Bất quá ta thích)

Ý niệm ấy vừa hiện lên trong đầu hần cấp tốc liền biến mất. Ngay lúc hần đang định tiếp tục chiếm tiện nghi thì đôi mắt của ba nàng không hề có dự liệu trước liền mở ra. Ba nàng như hóa đá nhìn vào hần chằm chằm (Biên: mịa thằng này đen vãi lều ra, hại lão tử đang được nhìn gián tiếp thì...^^).

“ AAAAA.....” một tiếng thét kinh thiên động địa từ miệng ba nàng phát ra. Phong Dục liền che hạ thể chặt vật chạy trốn.

Giải thích? Nói giỡn a. Trong tình cảnh này còn gì mà giải thích. Không chạy nhanh thì ba con sư tử này làm thịt hần mất.

Phong Dục chạy nhanh vào phòng suối nước nóng bên cạnh, hần cũng không quản Hư Thần đang hôn mê nằm trong ấy. Liền cấp tốc mặc đồ vào rồi phi ra ngoài.

Chỉ là hần cũng không rằng biết tốc độ của ba nàng so với hần thì lại càng nhanh cực điểm. Nhất tề đã đứng trước mặt hần (mịa bất gian ko nhanh hơi phí, phen này thì thâm rùi, chỉ là ta vẫn...ước gì mình đc như a ấy, hắc hắc).

“ Ta nói đây là hiểu lầm, mọi người có tin không?” Phong Dục cười khổ nói.

“ Tin... Bọn ta tin người mới là lạ đó. Đại dâm tặc, nạp mạng đi” Hư tiểu thư rút lên, đôi tay nhanh chóng tề huy đánh về phía Phong Dục.

Thân hình Phong Dục chợt lóe lên, Hần cấp tốc chạy nhanh không trì hoãn một chút nào. Hần nghĩ lỡ bà cô này mà bắt được mình thì có hành hạ một chút rồi mới giết không nhĩ ?

Bên ngoài, gia chủ Không Tước Gia Tộc Cách Lôi Đặc đang đứng với đám thị vệ, thấy Phong Dục đang định tiến lên chào hỏi. Ai ngờ hần liền hô lên một tiếng rồi tiêu thất như một làn khói. Hần chạy nhanh đến mức như có một đàn mãnh thú đang truy đuổi đằng sau.

“ Đứng lại, đừng chạy loạn “ Ba nàng liền xuất hiện ngay sau đó. Chợt thấy vẻ mặt của Cách Lôi Đặc nghiêm lại, nhất tề dừng chân, đứng im tại chỗ. Ánh mắt như muốn giết người vẫn nhìn về hướng Phong Dục chạy. Tiểu Lệ Phù như chỉ giả vờ tức giận, nàng thích Phong Ca Ca đã lâu. Đây chỉ là nhìn thân thể, cho dù hần muốn cả thân thể nàng, nàng cũng vui vẻ. Tiểu Lệ Phù chỉ tức giận là Phong Ca Ca, hần còn thấy cả thân thể Ny Á cùng Hư Lâm (ước gì mình đc như a ý)

Phong Dục cũng không có ý định trở về Không Tước Gia Tộc. Hần tìm một chỗ vắng vẻ không người để tiêu hóa hết những thứ hỗn loạn mà nữ tử thần bí nhét vào. Còn một phần trí nhớ của Ny Á và Nam Trạch nữ thần mà hần may mắn thu được nữa. Nếu không tiêu hóa hết chỉ sợ hần bị tâm thần phân liệt mất.

Chạy thêm mười dặm nữa hần thấy chỗ này hoang vu, không một bóng người rất thích hợp. Phong Dục liền tìm một sơn động, bố trí cấm chế phía bên ngoài rồi an tâm ngồi xuống. Một tia ý niệm của hần thả vào ý thức hải. Ngay cả hần cũng không ngờ được ý thức hải của mình bây giờ rộng lớn thế này. Phía cuối còn có một làn yên vụ hắc sắc. Đây chắc là cấm chế mà nữ tử thần bí đã hạ trong này.

Ngay lập tức, Phong Dục bắt đầu phân giải những thứ hỗn loạn trong đầu mình.

Bên trong một cái mật thất ở Thủy Nguyệt Đồng Thiên, đám người Ny Á đang thuật lại những gì đã xảy ra cho Cách Lôi Đặc nghe.

“ Các người nói Phong Mục Sư xuất hiện trong suối nước ư?” Cách Lôi Đặc nhú mày hỏi.

“ Đúng vậy gia gia. Bất quá không phải hần thừa lúc chúng ta hôn mê mà lên vào. Có thể là do lúc không gian Thủy Nguyệt Đồng Thiên hỗn loạn tổng

truyền hán vào đây.” Ny Á cũng ý thức được Phong Dực không thể nào vào trong này được, khi mà ngay cả Hư Thần cũng hôn mê bất tỉnh. Chắc khi được truyền tổng vào trong này thì hán là người tỉnh sớm nhất thôi.

“Ân, cái này cũng có thể” Cách Lôi Đặc gật đầu.

“Gia gia, bên kia Lam Lão nói như thế nào” Lúc nhắc đến lão già này, trong mắt Ny Á và Cách Lôi Đặc đều hiện lên vẻ kinh sợ. Chắc chắn tầm quan trọng của lão già này đối với Không Tước Gia Tộc là rất lớn.

“Hán nói không có chuyện gì, không cần chúng ta phải bận tâm. Bất quá tốc độ thu thập Thông Thiên Thảo lại nhanh hơn nhiều. “ Cách Lôi Đặc nói.

“Gia gia... “ Ny Á tỏ vẻ khản trương

“Có chuyện gì thì cứ nói đi “

“Lam lão đến tột cùng là muốn làm cái gì? “ Ny Á cắn chặt môi hỏi.

Cách Lôi Đặc ngăn người ra, nghiêm túc nói :“ Ny Á chuyện này đừng ở đây. Ta coi như chưa nghe thấy con nói gì cả. Đừng bao giờ nhắc lại chuyện này “

“Vâng, gia gia “ trong mắt Ny Á lộ ra vẻ bối rối.

Thần Ưng Học Viện tại Kim Ưng Đế Đô, mọi người đang nghênh đón mấy trăm đạo sư đến từ các Học Viện của tam đại đế quốc Thanh Long Đế Quốc, Thiên Lang Đế Quốc cùng Mê Á Liên Minh Vương Quốc. Đây là đại hội giao lưu do tứ đại đế quốc thay phiên nhau tổ chức ba năm một lần. Năm nay đến lượt Kim Ưng Đế Quốc. Trong đại hội này tứ đại đế quốc tiến hành giao lưu học hỏi lẫn nhau về giảng dạy cùng so tài ma pháp, đấu khí. Đó là chỉ bề ngoài còn mục đích chính là tranh đấu để giành được danh hiệu Học Viện đứng đầu Thần Phong Đại Lục.

Thần Ưng Học Viện là học viện đứng đầu tại Kim Ưng Đế Quốc và cũng là nơi đào tạo ra rất nhiều nhân tài cho quốc gia. Ngay cả Đường Kim Bệ Hạ Ưng Dương cùng gia chủ Không Tước Gia Tộc cũng là nhân vật phong vân một thời của học viện.

“An Kỳ Nhi “ Tiếng hét phát ra từ một thanh niên anh tuấn, toàn thân là một bộ Bạch sắc Kị sĩ. Hắn nhảy xuống từ một con ngựa trắng muốt, vẻ mặt kinh hi nhanh chóng tiến về một nữ tử cao gầy, khuôn mặt thanh tú khuynh nước, khuynh thành, bộ tóc ngắn màu xanh nhạt rất cá tính trong đoàn người của Thanh Long Đế Quốc. Điều này khiến cho các nữ đệ tử hai bên đường thét lên chói tai.

An Kỳ Nhi cùng Lăng Strung trưởng công chúa Thanh Long Đế Quốc được xưng là đế đô song kiều.

An Kỳ Nhi là đạo sư cao cấp bộ môn binh pháp trong Hoàng Gia Học Viện ở đế đô Thanh Long. Toàn thân nàng tỏa ra khí tức thông minh, cơ trí. Và năng cũng là xuân mộng của hầu hết các nam đệ tử trong học viện.

Trong lúc có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình. An Kỳ Nhi xem hán như không khí, bình thần đi qua không hề ngoảnh đầu lại.

“An Kỳ Nhi, tấm lòng của ta sao nàng không hiểu?” Hán vẻ mặt bi thương hướng về bóng lưng của An Kỳ Nhi lên tiếng.

“A, Bát Hoàng Tử Điện Hạ thật si tình. Tại sao người hán yêu không phải là ta?” Một nữ đệ tử thút thít khóc nói.

“Bát Hoàng Tử Điện Hạ, ta yêu người “

“Bát Hoàng Tử Điện Hạ, Người là giỏi nhất “

....

Người thanh niên này chính là Ưng Liệt bát hoàng tử của Kim Ưng Đế Quốc. Hắn luôn phong độ như vậy. Thân hình cao lớn, trên mặt luôn mang theo một nụ cười mê người. Từ sáu năm trước, khi hán còn là một đệ tử của Thần Ưng Học Viện, tại Thanh Long Đế Quốc hán gặp được An Kỳ Nhi đạo sư. Ngay từ lúc đó trái tim hán bắt đầu tan chảy. Từ đó cũng tạo nên một chuyện Kinh Thiên Động Địa : Đệ tử theo đuổi giáo sư. Chỉ tiếc là “Hoa rơi hữu ý, Nước chảy vô tình” An Kỳ Nhi cũng chẳng để ý gì đến hán. Mọi chuyện cứ như thế cho đến bây giờ. Điều này làm cho các nữ tử có tình ý với Ưng Liệt tràn ngập địch ý đối với nàng. Đã không biết có bao nhiêu nữ tử vượt đường xa vạn dặm đến Thanh Long để chất vấn nàng vì sao không chấp nhận Ưng Liệt.

“An Kỳ Nhi, người cũng thật tuyệt tình a. Tiểu tử kia thật không sai, tuy nhìn có hơi chút lỗ mãng nhưng đối với người thật lòng. Mấy năm nay xung quang có rất nhiều cô nương để ý nhưng vẫn tuyệt đối chung tình. Thật hiếm có nha” Một cô nương bên cạnh toàn thân hồng hào cười duyên nói. Nữ tử ước chừng khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, mái tóc buộc lên, ngũ quan rõ ràng, tinh xảo. Lộ rõ vẻ cứng rắn, anh hùng khí khái. Đặc biệt đôi mắt nàng, nhìn vào chỉ thấy mười phần là sắt khí. Ánh mắt làm cho người khác không rét mà run.

“Vân Vũ, người đứng nói mò. Ta đối với hán không hề có cảm giác “ An Kỳ Nhi kể nâng tách trà uống một ngụm, vô cùng tao nhã.

“Tốt lắm, không nói nữa. An Kỳ Nhi, nhìn khí chất của người thật sự mê người. Hay là người đừng tìm nam nhân nào. Tỷ muội ta cả đời cô độc. haha” Vân Vũ cười tươi nói. Nụ cười của nàng cũng rất mê hồn, chắc cũng không thiếu nam nhân theo đuổi.

“Haha, đừng nói ta. Người cũng không thiếu nam nhân theo đuổi. Bất quá người luôn đem bọn chúng dọa chạy trốn chết.” An Kỳ Nhi cười nhàn nhạt.

“Hừ. Bị ta dọa chạy trốn chết còn là nam nhân sao? Nam nhân của Dương Vân Vũ ta phải là anh hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa. Mẹ nó, nam nhân bây giờ toàn là một bọn nhuyển đần “ (yếu đuối, không có năng lực- ta đề thể nghe hay hơn) Vừa nói xong nàng liền cấp tốc bịt chặt miệng. Nàng đã có tam chương ước pháp với An Kỳ Nhi. Trước mặt nàng ta không thể nói lời thô tục.

An Kỳ Nhi liền liếc mắt sang Vân Vũ một cái : “ Không phải tiểu tử Ứng Liệt cũng bị người dọa cho không dám bước ra khỏi để đồ nửa bước sao? Người làm như thế nào mà hần phải van xin thế?”

Dương Vân Vũ cười haha, đột nhiên hưng phấn nói: “ Không nói đến hần nữa. mười tám Phượng Vệ bên cạnh ta tu luyện Uyên Ương Trận mà lần trước người nghiên cứu, mới một thời gian ngắn mà có lực sát thương rất lớn. Vậy mà người nói nó không có khả năng vượt qua Quân Thần Ngũ Kim Sát Trận.”

“ Vượt qua Ngũ Kim Sát Trận? trước mắt thì không thể. Uyên Ương Trận của ta còn thiết hụt rất nhiều chỗ. Nhưng ta lại không biết bù đắp chỗ thiếu hụt ấy như thế nào? Ngũ Kim Sát Trận của Kim Ung Quân Thần Cách Lôi Đặc đã đạt đến hoàn mỹ. Trong đó có mười tám loại trận hình biến hóa. Trong đại trận còn có tiểu trận. Có khả năng đối phó với quân đoàn nhiều hơn gấp mấy lần binh lực. Có lẽ cả đời này ta cũng không thể vượt qua hần.” An Kỳ Nhi kể than.

“ An Kỳ Nhi, Người đừng nói như vậy. Người còn trẻ, còn có cơ hội để vượt qua Ngũ Kim Sát Trận. Cách Lôi Đặc đã “ Tam phong Ngũ Tuế” (ý nói trên năm mươi tuổi) còn người mới có hai mươi tám tuổi. Yên tâm đi “ Vân Vũ an ủi.

“ Haha, không phải an ủi ta. Dẫn ta đi xem một chút mấy người luyện Uyên Ương Trận ra cái dạng gì rồi ? “ An Kỳ Nhi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Tiến Giai Cảnh Giới Thập Nhị Dục Tử Ma.

Hai người Dương Vân Vũ cùng An Kỳ Nhi ra khỏi cửa đi tới sân sau của biệt viện. Mấy hôm nay Thập Bát Phượng Vệ luôn đi theo sau bảo vệ Dương Vân Vũ. Cả đội toàn thân đều là nhuyển giáp , dung mạo thanh tú, đáng người mạnh mẽ. Nhìn qua đã thấy thực lực không tệ.

Dương Vân Vũ là quân đoàn chủ của Phích Lịch Quân Đoàn. Tổ tiên nàng cùng Khổng Tước Gia Tộc của Kim Ung Đế Quốc đồng dạng đều có công lớn phò tá Quân Vương sáng lập Đế Quốc. Phích Lịch Quân Đoàn cùng Kim Ung Quân Đoàn đều được Khai Quốc Hoàng Đế đặc biệt hạ lệnh thành lập. Hai quân đoàn này đều không thuộc sự quản lý của đế quốc. Phích Lịch Quân Đoàn trực thuộc quản lý của Lôi Bằng Gia tộc. Mỗi một người lên nhậm chức Gia Chủ Lôi Bằng Gia tộc kiêm luôn làm quân đoàn chủ Phích Lịch Quân Đoàn.

Chỉ tiếc đến đời Dương Vân Vũ thì chỉ có một mình nàng. Lúc còn nhỏ tuổi thì cha mẹ nàng đột nhiên bạo bệnh mà qua đời. Qua các triều đại Hoàng Đế, Phích Lịch Quân Đoàn đều bị chèn ép, quân sĩ chỉ còn một phần mười so với ban đầu. Mỗi lực lượng tự xưng là quân đoàn đều có trên mười vạn binh lực. Bất quá, Phích Lịch Quân Đoàn bây giờ chỉ có hơn một vạn tướng sĩ.

Lôi Bằng Gia Tộc mặc dù đã xuống dốc, nhưng một vạn tướng sĩ của Phích Lịch Quân Đoàn đều là tinh nhuệ. Mà giờ chỉ còn một mình tiểu thư Dương Vân Vũ, chỉ cần cưới nàng là có khả năng nắm trong tay Lôi bằng Gia Tộc. Vì vậy có vô số thanh niên tuất kiệt theo đuổi nàng. Tỷ như Tứ Hoàng Tử Kim Ung Đế Quốc, cháu của Khổng Tước gia chủ Cách Lôi Đặc là Á Sát. Còn chủ ý của bọn họ như thế nào thì ai ai cũng rõ ràng.

Dương Vân Vũ thông minh làm sao không biết. Thế nên từ lúc mười năm tuổi nàng đã toàn tâm toàn ý tập trung vào Phích Lịch Quân Đoàn. Mười năm nay chưa từng bao giờ để ý đến chuyện tình cảm nam nữ. Lúc đầu tướng sĩ quân đoàn Phích Lịch không ai phục nàng, nhưng dần dần tất cả tướng sĩ đều không phục không được. Quân binh càng thêm nghiêm chỉnh, sức chiến đấu đều tăng lên không ít. Bây giờ nàng đã hoàn toàn dung nhập và biến thành linh hồn của Phích Lịch Quân Đoàn.

Uyen Ương Trận do An Kỳ Nhi sáng tạo. Trong lý thuyết thì có khả năng biến thành đại trận, tiểu trận, cũng có thể chuyển hóa lẫn nhau. Chỉ là khi thực nghiệm thì không thành thực như trong lý thuyết. Tiểu trận vận dụng rất lưu loát, nhưng khi chuyển hóa thành đại trận lại cực kỳ bất lợi, chỗ thiếu hụt còn rất lớn. Trước mắt, An Kỳ Nhi chỉ đề một mình Phượng Vệ tiến hành diễn luyện Uyên Ương Trận, uy lực đích xác rất lớn. Theo An Kỳ Nhi thì uy lực tiểu trận của Uyên Ương Trận không hề thua kém Kim Sát Ngũ Trận.

“ Thập Bát Phượng Vệ nghe lệnh, bày ra Uyên Ương Trận. Đệ ngũ đoàn Phích Lịch Quân Đoàn bước ra khỏi hàng, tiến hành tấn công Phượng Vệ “ Dương Vân Vũ hạ lệnh. Mỗi ngày một đại đội của Phích Lịch Quân Đoàn luôn được đối chiến cùng Phượng Vệ Uyên Ương Trận.

Thập Bát Phượng Vệ liền nâng kiếm bày ra Uyên Ương Trận. Phía trước có năm người đứng thành hình mũi tên, bên trong có năm người hình thành phòng thủ. Đích xác là một loại binh pháp công thủ một thể.

Lúc này, một trăm năm mươi người của Đệ Ngũ Đoàn Phích Lịch Quân Đoàn liền vây quanh Phượng Vệ. Lúc Dương Vân Vũ ra lệnh tất cả đều bắt đầu công kích mãnh liệt. Dương Vân Vũ đã hứa nếu đại đội nào có thể đột phá thành công Uyên Ương Trận của Phượng Vệ thì xem như bọn họ lập một đại công cho Phích Lịch Quân Đoàn. Cả đại đội sẽ được thưởng lớn cùng ghi vào lịch sử của Quân Đoàn. Nhưng tối trọng yếu, Quân Đoàn chủ sẽ trực tiếp đứng ra mai một tìm nương tử cho cả đại đội ấy. Đối với những tiểu binh như bọn họ thì đây sẽ là một vinh quang lớn lao. Huống hồ bọn họ là người của Lôi Bằng Gia Tộc chứ không phải là người của Hoàng Đế. Mà Dương Vân Vũ lại là “Cột chống trời” của bọn họ. Được nàng giới thiệu nương tử thì chắc chắn người đó cũng không kém. Dễ hiểu tại sao toàn quân Phích Lịch Quân Đoàn đề liều mạng để nghiên cứu phương pháp đột phá Uyên Ương Trận.

Đệ Ngũ Đoàn Phích Lịch Quân Đoàn hiển nhiên cũng có hiểu rõ nhất định về Uyên Ương Trận. Bọn họ trực tiếp né tránh công kích của năm người đứng trước. Mà tập trung đánh vào phía bên của trận pháp.

Nhưng Uyên Ương Trận lập tức biến trận. Năm người xếp thành hình mũi tên lập tức co lại, bốn người lui vào phía trong rồi đột ngột phóng ra, rất nhanh liền hình thành một cái trận pháp hình ngũ giác. Chẳng qua chỉ tấn công được một điểm phía trước Đệ Ngũ Đoàn thôi. Bất ngờ không kịp đề phòng, một mảng phía đầu của đại đội lập tức ngã xuống. Hơn mười người chết trong vinh quang liền rời khỏi trận chiến.

“Toàn thể lùi lại phía sau. Cung Nỗ Thủ chuẩn bị.” “Đội trưởng Đệ Ngũ Đoàn liền hạ mệnh lệnh. Không cường công thì Thập Bát Phượng Vệ còn có thể phản công hay sao?”

Một trung đội liền xếp thành hàng phía trước bắn một loạt tên về phía Thập Bát Phượng Vệ.

Ngay lúc này, Thập Bát Phượng Vệ về cấu thành (tạo thành) trận pháp hình ngũ giác bắt đầu xoay tròn. Năm người xếp hình mũi tên nhanh chóng hướng về phía Đệ Ngũ Đoàn tiến hành tàn sát. Vô số mũi tên bắn về phía năm người nhưng không hề chạm được vào thân ảnh của mấy người.

Tốc độ của Thập Bát Phượng Vệ rất nhanh, chỉ mới qua một lượt tên đã xâm nhập được vào Đệ Ngũ Đoàn. Một cuộc tàn sát quy mô nghiêng hẳn về một bên bắt đầu.

Rất nhanh, toàn bộ tướng sĩ của Đệ Ngũ Đoàn đều ngã xuống. Trong lúc đó Thập Bát Phượng Vệ chỉ có hai người bị trúng tên. Mũi tên này không có mũi, đầu tên được bọc thuốc nhuộm đỏ. Chỉ cần trúng tên là lưu lại màu đỏ trên quần áo.

“Thuộc hạ may mắn, không làm nhục mệnh của Tiểu Thư.” Chủ tướng Thập Bát Phượng Vệ Triệu Dương hướng đến Vân Vũ thi lễ, ánh mắt còn pha một chút kiêu ngạo.

Mà Vân Vũ liền phát hiện đôi mi thanh tú của An Kỳ Nhi nhú lại, liền cấp bách hỏi: “An Kỳ Nhi, có vấn đề gì sao?”

An Kỳ Nhi gật đầu: “Nguyên lai Uyên Ương Trận phân tán, rồi tập hợp hai người một tổ quay lưng vào nhau lại sử dụng tiểu Viên Thuần* tiến hành phòng ngự, cho dù gặp vũ tiễn công kích thì cũng có thể giảm sức sát thương xuống mức thấp nhất. Sau đó lại tập hợp lại, thoát nhìn thì uy lực có vẻ tăng lên nhiều, không có thương vong nào. Nhưng chỉ cần tướng sĩ có thực lực như Phượng Vệ, ta nghĩ cho dù có Bình Trận thì khả năng chống lại được của Phượng Vệ cũng không lớn.” (*: khiên chắn hình tròn)

Dương Vân Vũ liền giật mình. Đích xác thực lực Phượng Vệ cao nhất đã là Ngũ Tinh Đại Chiến Sư, mà thấp nhất cũng Lục Tinh Chiến Sư. Quân sĩ bình thường chẳng thể so sánh được. Mà Ngũ Kim Sát Trận sử dụng binh sĩ tuy cũng là tinh nhuệ, nhưng tuyệt đối lại không phải là cao thủ.

Nhìn Dương Vân Vũ trầm ngâm đứng im tại chỗ, An Kỳ Nhi cũng thờ dài, xoay người rồi đi để cho nàng tập trung suy nghĩ.

Uyên Ương Trận là do chính mình sáng tạo. Lại không nghĩ tới Dương Vân Vũ so với mình càng chấp nhất. Bất quá An Kỳ Nhi cũng hiểu, Cả Lôi Bằng Gia Tộc chỉ có mình Vân Vũ là người thừa kế nên áp lực đặt lên vai nàng là rất lớn. Tuy Lôi Bằng Gia Tộc cùng Khổng Tước Gia Tộc đều được khắc huy hiệu gia tộc vào Công Thần Đại Điện lớn nhất của hoàng cung. Nhưng giờ thế lực của Khổng Tước Gia Tộc như “Mặt trời giữa trưa”, còn Lôi Bằng Gia Tộc lại tụt dốc thảm hại. Nên Dương Vân Vũ muốn dùng Uyên Ương Trận đánh bại Ngũ Kim Sát Trận để gia tộc có cơ hội quật khởi.

.....

Sâu trong rừng rậm, không khí an lành, các loại chim chóc vui vẻ hót ca.

Đột nhiên, một luồng lã khí hắc sắc phóng lên cao. Vô số bùn đất mạnh mẽ bắn về bốn phía. Không ít đàn chim không kịp bay đi liền bị một cổ lực lượng khổng lồ đánh trúng thân thể nổ tung.

Một thân ảnh cao lớn như ma thần xuất hiện, toàn thân xung quanh ma khí lượn lờ. Phía sau có một đôi lực đực hắc sắc thật lớn. Trên trán hai đạo ma văn màu tím sẫm lóe ra. Đứng là một vị Thập Nhị Dược Từ Ma.

“Thập Nhị Dược. Mặc Nhất Tâm tiền bối, người đứng là tặng văn bối một phần đại lễ a.” Thân ảnh đó đứng là Phong Dược. Hắn vừa đột phá lên cảnh giới Thập Nhị Dược Từ Ma. Tâm niệm hắn vừa động, đột nhiên một thân ma khí liền biến thành khí tức quang minh thánh khiết. Sáu đôi ma cánh màu tím liền biến thành thuần túy là bạch sắc. Nhìn hắn như một thiên thần vừa giáng lâm. Ngay sau đó, bạch sắc lại chuyển hóa thành màu xanh nhạt.

“Rốt cục cũng thành. Cuối cùng năng lượng cũng đã có thể chuyển hóa sang phong hệ.” Phong Dược cười haha nói. Hấp thu một phần tin tức của Mặc Vũ Tôn Giả Mặc Nhất Tâm hắn bất thành linh liền đột phá được Đệ Nhất Trọng Cấm Chế trong ý thức hải. Một lát sau liền tìm được phương pháp chính xác, hắn tin rằng mình có thể chuyển hóa thất hệ năng lượng trong một thời gian không xa nữa.

Đột nhiên, Phong Dược ánh mắt chợt lóe lên liền biến trở về một bộ dáng nhân loại bình thường. Một thân trang phục thánh mục sư, tay cầm Quang Minh

Pháp Trọng, Lưng đeo một cái trúc địch(sáo Trúc). Giống như một Mục sư chính tông lại không có khả năng quay về Mục sư thần điện.

Vừa mới bước ra khỏi rừng rậm, phía xa liền hiện lên hai đạo thân ảnh, tiến đến trước mặt Phong Dực. Một nam, một nữ nhưng lại không giống như đi chung với nhau. Nam ước chừng ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng hơi thở lại làm cho người ta cảm giác sâu không lường được. Bằng thực lực của Phong Dực mà không thể đoán biết trình độ của hắn. Mà nữ tử kia toàn thân đều là nhuyễn giáp bạch sắc hoa lệ, mái tóc dài màu xanh nhạt, trên mặt có một cái ký hiệu thần bí khó hiểu, xinh đẹp tuyệt luân, toàn thân tản mát ra hơi thở cao quý. Dĩ nhiên ma tộc đối với thần tộc trời sinh dị thường nể nang. Phong Dực chỉ liếc mắt qua đã biết cô gái này là thần tộc không phải nghi ngờ. Thực lực ước chừng Ngũ Cấp Diệu Nhật Chi Thần, đúng là nhất lưu cao thủ. Bất quá nam nhân kia lại làm cho Phong Dực càng thêm sợ hãi. Ngay cả hắn bây giờ là Thập Nhị Dực Tử Ma cũng nhìn không thấu.

“Vị này... Mục Sư tiên sinh, xin hỏi người ở chỗ này có thấy ma tộc từng xuất hiện qua?” Vị nam nhân kia hỏi. Ánh mắt bất động thanh sắc liếc đánh giá Phong Dực một phen. Trong lòng lấy làm kỳ lạ, dĩ nhiên trẻ tuổi như thế đã đạt đến Thánh Mục Sư. Di, không đúng, hình như còn lộ ra một tia hơi thở của thần. Chẳng lẽ đã đạt đến Cửu Tinh Thánh Mục Sư, bước một chân vào cảnh giới Thần Mục Sư? Nam nhân chấn động trầm nghĩ.

“Tại hạ đúng là cảm nhận thấy hơi thở của ma tộc mới chạy đến đây xem xét. Bất quá đến đây thì không còn cảm nhận được gì nữa. “ Khí tức quang minh thánh khiết mà Phong Dực phát ra làm cho người khác cảm thấy nhu hòa như gió mùa xuân.

Cô gái kia thân thể chợt lóe lên, tiến vào trong rừng rậm. Không bao lâu sau lại xuất hiện, nhìn Phong Dực cùng nam nhân kia một cái rồi phi thân đi. Từ đầu đến cuối không hề nói một lời nào.

“Tại hạ Mộc Trường Phong, xin hỏi cao danh quý tính của Mục Sư Tiên Sinh?” Nam Nhân kia cười hỏi Phong Dực.

“Ta gọi là Phong Dực. Nữ nhân vừa rời khỏi hắn là người của Thần Tộc?”

“không sai, địa vị của nàng hắn là không thấp “Mộc Trường Phong đáp.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa hướng về phía Kim Ưng Đế Quốc mà tiến đến. Dọc đường hai người đàm tiếu phong thanh, Phong Dực phát hiện Mộc Trường Phong dĩ nhiên muốn kết bạn với mình. Bất luận thực lực của hắn ra sao, chỉ cần dựa vào kiến thức uyên bác cùng tài ăn nói như thế này rất dễ dàng làm cho người ta sinh hảo cảm. Đến đề đô thì hai người đã là huynh đệ rồi.

Mộc Trường Phong nói hắn đã đi giao du đến hơn mười quốc gia trên Thần Phong Đại Lục. Trong đó Thanh Long Đế Quốc, Kim Ưng Đế Quốc, Thiên Lang Đế Quốc cùng Tập Kỳ Lạp Liên Minh Đế Quốc hắn đều đã đi qua. Bởi vậy đối với phong tục các dân tộc trong những đế quốc đều thuận miệng nói ra, không hề chút vướng mắc. Ngay cả những nhân vật đứng đầu

cũng thế.

“Phong huynh, tại hạ còn muốn đi bãi phóng mây lão bằng hữu nên đành đi trước một bước. Ngày sau tái ngộ, không biết Phong huynh ở chỗ nào?” Vào cửa thành, Mộc Trường Phong dừng lại hỏi.

“Ta hiện tại đang trú tạm tại phủ đệ của Không Tước Gia Tộc. Lúc nào muốn tìm ta thì Mộc huynh hãy đến đó.” Phong Dực đáp.

Mộc Trường Phong hai mắt chợt lóe lên kinh ngạc, gật đầu một cái rồi liền tiêu thất trong biển người.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Ma Pháp Khôi Lỗi Của Lệ Phù .

Buổi chiều mặt trời đã ngả về tây, tầng tầng sắc vàng nhu hòa nhàn nhạt vây lấy đề đô. Tin tức trong đầu bao gồm cả bộ phận trí nhớ của Ny Á cùng Nam Trạch thần nữ đã chấn chỉnh trở thành ký ức của Phong Dực. Vì vậy hôm nay, hắn cũng đã biết được thêm một chút bí mật của gia tộc Không Tước. Thế nhưng, cái bí mật đó đến tột cùng là cái gì, cùng cao thủ thần bí đã dùng linh hồn nhận công kích hắn là ai lại không có một chút dấu vết.

Về phần Nam Trạch thần nữ, Phong Dực biết được một chút âm mưu của nàng. Nhưng rốt cuộc nàng là do thế lực nào phái tới thì hắn vẫn hoàn toàn không biết gì cả, xem ra tin tức đoạt được cũng có hạn a.

Chỉ là tin tức mà Mặc Nhất Tâm lưu lại trong đầu Phong Dực tuy có phần hỗn loạn nhưng lại rất hữu dụng đối với hắn. Hắn đã biết tên cùng với tôn hiệu của nàng, ngoài ra còn biết được nàng là tông chủ của Mặc Tâm Tông tông phái. Thế nhưng, tại Thần Phong đại lục Phong Dực lại chưa từng nghe nói qua có một tông phái như thế. Điều khiến Phong Dực cảm kích nhất chính là Mặc Nhất Tâm đã chỉ cho hắn làm thế nào để vận dụng Càn Khôn Chuyển Hoán Thuật. Cho tới nay, bản thân hắn đều là tu luyện sai phương pháp, vẫn cứ cho rằng Càn Khôn Chuyển Hoán Thuật chẳng qua là đem một loại năng lượng chuyển hóa thành một loại năng lượng khác. Nhưng Mặc Nhất Tâm lại cho hắn biết, Càn Khôn Chuyển Hoán Thuật không đơn giản chỉ có như

thể. Nó có khả năng chuyển hoá năng lượng trong cơ thể người khác, chuyển hoá năng lượng của các loại vật chất. Về phần Mặc Nhất Tâm nhắc tới thời điểm Càn Khôn Chuyển Hoán Thuật tu luyện đạt tới đỉnh phong thì có khả năng trong nháy mắt khiến biển rộng khô kiệt, núi non vỡ vụn, vật đổi sao dời, hủy thiên diệt địa. Nhưng là Phong Dực cũng không hoàn toàn tin tưởng điều đó. Bởi vì, với hắn mà nói thì điều đó có nghĩ cũng không thể nghĩ đến. Càng quan trọng hơn chính là Mặc Nhất Tâm đã dùng năng lượng bản nguyên cải tạo thân thể hắn một cách triệt để. Đây chính nguyên nhân giúp hắn vừa mới tiến tới ranh giới của cảnh giới Thập Nhị Dực Tử Ma, lại có thể dễ dàng đột phá đạt thành cảnh giới này với tốc độ tựa như hóa tiên.

Khi đạt tới cảnh giới Thập Nhị dực tử ma thì thực lực của Phong Dực so với tam đại ma vương không không thua kém là bao. Thế nhưng Phong Dực biết, tam đại ma vương đều che dấu thực lực của mình. Ví như phụ thân hắn Dạ Ma vương, dựa theo cảnh giới bây giờ của hắn mà hồi tưởng lại thì cảm giác được Dạ Ma vương thỉnh thoảng lộ ra khí tức không chỉ là cảnh giới Thập Nhị Dực Tử Ma mà tựa như đã đạt tới cảnh giới Thập Tử Dực Ngân Ma, chẳng qua hắn là dùng phương thức đặc thù che dấu lại mà thôi.

Phong Dực cũng không quay lại phủ đệ của Không Tước gia tộc, mà là đi dạo một mình trên đường cái của đế đô lại vừa trầm ngâm suy nghĩ. Có thể nói, lúc này hắn căn bản không để ý đến các cửa hàng san sát nối tiếp nhau hay là một đám người đông đúc trước mặt, mà thân thể hắn lại như một cái Rada, tự động né tránh, giống như là một loại phản xạ tự nhiên của hắn vậy.

Đúng lúc đó, Phong Dực như cảm thấy được điều gì, đột nhiên dừng cước bộ lại, ngưng thần hướng về phía trái nhìn lại, liền phát hiện nơi đó có người theo dõi hắn. Nhưng lại kinh ngạc phát hiện nơi đó chính là Tụ Bảo Các.

Lúc này, bên trong một căn phòng trang nhã lịch sự của tầng cao nhất tại Tụ Bảo Các, Diệp Mạn Tô thu hồi ánh mắt, ánh mắt đẹp lộ ra một tia kinh ngạc. Tinh thần lực của tên mục sư này cũng thật mạnh a, lại có thể cảm ứng được năng lượng đang nhìn trộm hắn.

“Khách khách, người đâu mau đi xuống mời Phong mục sư lên đây.” Diệp Mạn Tô thần nhiên cười nói.

Tụ Bảo Các đại chương quý Ân Trạch Tư “ạ” một tiếng, rồi liền tự mình chạy xuống lầu đi đến trước mặt Phong Dực cung kính nói: “Phong Mục Sư, chúng ta lại gặp mặt, Các chủ có lời mời, không biết Phong Mục Sư có thể nể mặt mà lên gặp?”. ”

Lời này của hắn có thể nói là cực kỳ khách khí, Phong Dực đối với Các chủ thần bí của Tụ Bảo Các cũng thập phần tò mò tất nhiên là sẽ không thể không đồng ý.

Vào bên trong gian phòng, Ân Trạch Tư cũng biết điều nên liền lui ra ngoài chỉ để lại Tụ Bảo Các các chủ cùng với Phong Dực đang mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ha ha, tiểu thư, hiện tại có thể hay không cho tại hạ biết phương danh?”

“Diệp Mạn Tô, lần trước chỉ là một chuyện đùa vui nho nhỏ xin Phong Mục Sư cũng đừng so đo với tiểu nữ.” Diệp Mạn Tô cười khanh khách, rất là tự nhiên hào phóng giới thiệu.

“Như thế nào có thể? Tôi thiếu ta cũng là người đầu tiên của đế đô biết tên của ngươi, thật sự là rất vinh hạnh a.” Phong Dực cười nói, tiếng cười mang theo một tia vui vẻ.

Diệp Mạn Tô thủ thế ra hiệu mời Phong Dực ngồi, rồi tự mình cầm lấy một thanh tử sa trà ngâm vào nước nói: “Phong Mục Sư có phải hay không cảm giác được Mạn Tô giả thần giả quỷ, thần thần bí bí có lộ ngụy huyền hư, hốt nhiên chỉ là cái tên cũng che che giấu giấu.”

Phong Dực không nghĩ tới Diệp Mạn Tô lại sắc sảo như vậy, đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra, nhún nhún vai nói: “Mỗi người đều làm việc mà người đó yêu thích, chỉ cần không ảnh hưởng đến bốn thiếu gia, bốn thiếu gia cũng mặc kệ.”

“Khách khách, Phong Mục Sư quả nhiên không giống người thường. Kỳ thật, Mạn Tô không ở trước mặt người khác nói ra tên của mình là bởi vì bọn họ không xứng.” Diệp Mạn Tô nhẹ nhàng nói. Đoạn bụng lên một chén chè xanh đặt trước mặt Phong Dực.

“Ý của ngươi là ta có tư cách biết?” Phong Dực nghiêng ngả cười nói.

“Không sai.”

Diệp Mạn Tô tươi cười tự nhiên, quả nhiên là nghiêng nước nghiêng thành.

“Như vậy bốn thiếu gia còn có tư cách biết những thứ gì nữa?” Nụ cười ôn hòa tự nhiên của Phong Dực đột nhiên có chút tà khí, ánh mắt dừng tại bộ ngực cao ngất của Diệp Mạn Tô giống như là có khả năng xuyên thấu.

“Trước mắt tạm thời chỉ có thể như vậy, có lẽ về sau còn có thể biết được càng nhiều hơn, có nhiều chỗ e là ngươi cũng không tưởng tượng nổi”. Diệp Mạn Tô không chút ngại ngần ưỡn cao bộ ngực. Ánh mắt dừng lại tại chiếc nhẫn cổ xưa hai màu hắc bạch trên tay trái Phong Dực trong chớp lát liền nhanh chóng thu hồi.

Phong Dực nở nụ cười, đem chén trà trong tay lên miệng một hơi uống cạn liền đứng dậy ra ngoài.

Ra khỏi Tụ Bảo Các, Phong Dực nhìn lại hắc bạch giới chỉ trong tay mình một chút, ánh mắt dần hiện ra tia thích thú cùng hàm xúc khó tả. Đây là lão Pháp Khắc lưu lại cho mình a, nhưng xem ra Diệp Mạn Tô tựa hồ nhận thức được nó.

Phong Dực cũng không có suy nghĩ nhiều liền trở về Không Tước gia tộc phủ đệ.

“Mục sư ca ca.” Phong Dực vừa bước vào cửa Không Tước gia tộc phù đệ liền thấy được tiểu Lệ Phù nấp phía sau một cây đại thụ thân thể co lại hướng hắt vẩy vẩy.

“Lệ Phù, làm gì mà lén lút lút lút vậy?” Phong Dực liền đi đến phía sau đại thụ, đoán rằng có lẽ chuyện này có liên quan tam nữ.

“Mục sư ca ca, Ny Á nói là muốn lột da rút gân người a, có một gã hộ vệ đã đi báo cho nàng biết người đã trở về.” Lệ Phù nói ở bên tai Phong Dực, một hơi thở thơm tựa hoa lan tỏa ra từ chiếc miệng nhỏ của nàng, khuôn mặt tươi cười đỏ ửng.

“Ha ha, thân thể của tiểu Lệ Phù ca ca cũng đã nhìn thấy, như vậy có phải muội cũng muốn rút gân lột da ca ca a.” Phong Dực lơ đãng trêu đùa.

Lệ Phù đột nhiên hôn một cái trên khuôn mặt của Phong Dực đang kẻ sát khuôn mặt của nàng, nắm nắm góc áo nói: “Kỳ thật Lệ Phù nguyện ý cho mục sư ca ca nhìn.”

Phong Dực sững sờ, đưa tay sờ lên trán Lệ Phù, đột nhiên ý thức được cái gì, kỳ quái hỏi: “Lệ Phù, làm sao người biết được có một gã hộ vệ đi vào gặp Ny Á báo cáo?”

Lệ Phù nghe vậy cười đắc ý, vẩy tay một cái, đột nhiên một con tiểu Ma Tước từ trên bầu trời hạ xuống đậu trên vai của nàng.

“Lệ Phù, từ khi nào muội lại nuôi một con chim vậy, không đúng, cái này...” Phong Dực đột nhiên biến sắc liền chớp lấy con Ma Tước vào tay nhìn kỹ, sao đó đem nó trực tiếp ném lên không, nghiêm túc hỏi: “Lệ Phù, muội thành thật nói cho mục sư ca ca biết, còn có người thứ ba biết muội có thể chế tạo ra ma pháp khôi lỗi hay không?”

Lệ Phù mơ mơ màng màng, không thực hiểu được vì sao Phong Dực lại nghiêm túc như vậy.

“Lệ Phù, nghe này, về sau không được nói với bất cứ người nào về việc muội có thể chế tạo ma pháp khôi lỗi, không được dễ dàng đem ma pháp khôi lỗi cho người khác nhìn thấy, có biết không?” Phong Dực thanh âm nghiêm túc hơn nữa còn rất có tính uy hiếp.

“Muội... biết rồi, mục sư ca ca.” Có lẽ do Phong Dực quá mức nghiêm túc, trong mắt Lệ Phù nổi lên một màn hơi nước, âm thanh cũng có chút nghẹn ngào.

“Lệ Phù, mục sư ca ca cũng chỉ vì muốn tốt cho muội mà thôi.” Phong Dực cũng ý thức được chính mình quá mức nghiêm túc nên ôn nhu nói.

“Lệ Phù biết mà, huynh cũng là vì sợ người xấu tìm tới muội a.” Lệ Phù đột nhiên nhớ ra con ác mộng của việc tàn sát hàng loạt người dân trong thành, việc mà nàng đã tận lực quên đi. Hận ý trong đôi mắt đẹp cũng khiến cho Phong Dực có chút kinh hãi.

Phong Dực trong lòng đau xót, ôm Lệ Phù vào lòng đồng thời xoa xoa cái lưng của nàng vỗ vỗ nói: “Tiểu Lệ Phù, có mục sư ca ca ở đây, mục sư ca ca sẽ bảo thủ cho muội.”

“Vâng.” Lệ Phù ở trong lòng Phong Dực gật mạnh đầu, lúc ngẩng đầu lên thì chút ảm ức đã biết mất, chỉ còn lại một tia yêu thương không muốn xa rời Phong Dực.

“Phong Dực, người khi dễ tiểu cô cô của ta?” Đúng lúc này, thanh âm của Ny Á truyền tới. Ánh mắt tràn đầy giận dữ nhìn chằm chằm Phong Dực. Hiển nhiên, đối với việc Phong Dực nhìn thấy thân thể nàng vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Không có, mục sư ca ca có khi nào thì khi dễ ta chứ.” Tiểu Lệ Phù lên tiếng giải thích.

“Phong Dực, người nợ ta một lời giải thích.” Ny Á đối với việc Lệ Phù đứng về phía Phong Dực cảm thấy không biết phải làm sao, nhưng là, cứ như vậy buông tha cho hắn trong lòng lại có chút không cam tâm. Cho dù nàng biết phải dùng lý trí để giải quyết chuyện đó, nhưng cũng không thể dễ dàng buông tha cho hắn.

Phong Dực trở mình một cái, khuôn mặt nhất thời cười khổ. Hắn biết có giải thích như thế nào đi nữa cũng là vô ích. Bởi vì sự thật sẽ không vì hắn giải thích mà thay đổi, hắn cười khổ nói: “Vậy người muốn thế nào?”

“Ta...” Ny Á đột nhiên ngây ngốc, nàng cũng không biết phải xử lý hắn thế nào, không lẽ nhìn lại hắn? Nhưng thật ra thân thể của hắn mình cũng đã thấy qua chỉ là có chút không rõ ràng thôi. Nghĩ lại cái vật thô to kia của hắn tại trước mắt nàng chọt lóe qua đều làm cho nàng cảm thấy mặt đỏ, tim đập mạnh. Chẳng lẽ đồ vật kia của nam nhân đều xấu xí như vậy? Nhưng thật ra ngực hắn thoát nhìn thật rắn chắc, cân xứng, cơ bụng tám múi a... a ta đang suy nghĩ cái gì thế này!

Ny Á lắc đầu, đột nhiên nhớ ra một việc, mở miệng nói: “Ngày mai Thần Ung học viện có tổ chức một bữa tiệc tối để hoan nghênh đoàn đại biểu sư sinh (lão sư vs học sinh) của Thanh Long đế quốc, Thiên Lang đế quốc cùng Tập Kỳ Lạp liên hợp vương quốc, hầu như tất cả người quyền quý của đế đô cơ hồ đều có mặt. Tối mai ta muốn người làm bạn nhảy của ta.”

“Ách, đơn giản vậy thôi à.” Phong Dực có chút không thể tin được, chỉ là bồi tiếp nàng một bữa tiệc tối, tin tưởng rất nhiều nam nhân còn cầu không được a, lại bảo chính mình làm việc này lấy công chuộc tội?

“Không sai, như vậy là tiện nghi người.” Ny Á nói xong liếc Phong Dực một cái, bên trong hiện lên một tia cười giảo hoạt, xoay người mà đi.

Thanh Long đế quốc cũng có người đến, không biết có gặp được người quen nào không? Lúc trước, Phong Dực mỗi ngày đều trà trộn vào thư viện hoàng gia của Thanh Long đế quốc, đối với một số học sinh cùng lão sư có chút ấn tượng. Tỷ như mỹ nữ đạo sư An kỳ Nhi, hẳn đối với cái móng rất tròn của nàng, vẫn là nhớ thương đến tận bây giờ a. Hoặc là ngũ cấp ma pháp sư của học viện Băng sơn mỹ nhân Khoa Lâm, ánh mắt lạnh thấu xương đó của nàng làm cho hắn khắc sâu trong trí nhớ a.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Như Trần Cư.

Địa phương nơi hai mỹ nữ này đang ở, quả thực đang có vấn đề xảy ra. Lời này xác thực không phải là giả.

Cửa hàng Như Trần Cư, một cái tên rất lịch sự tao nhã, nằm ở trung tâm của học phủ nổi danh nhất tại đế đô này. Cửa hàng gồm hai lầu, một lầu gồm nhiều tủ làm bằng ngọc lưu ly được trang trí vô cùng tỉ mỉ, tinh tế, bên trong đặt rất nhiều đồ vật cổ quái, có thể nhận ra nhiều loại binh khí cũ kỹ, còn có mấy cái áo giáp rách nát, nếu quan sát kĩ còn thấy cả xương sọ của dã thú, nơi đây không ngờ cũng có hương liệu mà nữ tử ngày xưa thường dùng, làm cho người ta không khỏi liên tưởng lầu một này là một bác vật quán (viện bảo tàng) vậy. Mà lầu hai được phân chia thành mười phòng trà, mà giá tiền một chén trà uống trong này đắt hơn gấp mười lần thông thường, nhưng không vì thế mà nơi đây giảm đi sự đông đúc náo nhiệt.

Ở tại môi trường này, quán trà này, chính là địa bàn tối trọng yếu của lão bản nương Mộ Tinh Oánh, nàng năm nay mới ba mươi tuổi, tính tình vô cùng cố chấp, ngạo mạn. Thân phận của nàng cũng không đơn giản, là con dâu của Không Khải Đông, nguyên lão đương triều của Kim Ưng đế quốc, cũng là đệ tử thân truyền của tông chủ Kim Ưng đế quốc đệ nhất đại tông phái Như Ý tông. Lúc mười lăm tuổi nàng cùng Không gia đính hôn, không may đêm kết hôn đó, nhi tử của Không Khải Đông bị ám sát, mà nàng mười lăm năm nay vẫn một lòng thủ tiết. Học phủ trước mắt này được mở hơn mười năm trước, chính là do một tay nàng gây dựng.

"Được rồi, các vị đồng học, mong mọi người cấp cho ta chút mặt mũi, việc này có thể bỏ qua được chứ?" Mộ Tinh Oánh quan sát trong trà phòng có vài tên đệ tử về mặt hung hăng không chịu khoan nhượng, giọng nói hòa hoãn, làn da nàng trắng như tuyết, tuyệt đối không làm thẹn danh hai chữ Tinh Oánh (trong sáng) này.

"Mộ phu nhân, không phải chúng ta không để cho người mặt mũi, chỉ là con tiện nhân của Thanh Long đế quốc này quá ác độc, mới xuất thủ đã phé đi hai chân bạn học ta, mong người thay mặt chúng ta đòi lại công đạo, không thể để người ngoài chê cười Kim Ưng đế quốc được".

"Các ngươi muốn đánh nhau thì tùy, nhưng ra bên ngoài mà đánh, nếu làm tổn hại cái gì ở chỗ này, đừng trách ta đuổi các ngươi khỏi Thần Ưng sơn này." Mộ Tinh Oánh vẫn thản nhiên cười, nhưng trong lời nói ẩn chứa sát khí băng hàn khiến chúng nhân không tự chủ được mà run mình. Đệ tử đế quốc khác có thể không biết, nhưng đệ tử Kim Ưng đế quốc tuyệt đối biết rõ mỹ nhân tương chừng vô hại này có bao nhiêu thủ đoạn tàn độc.

"Tiện nhân kia, có dũng khí thì cùng chúng ta bước ra ngoài". Trong đám đông có một vài nam nhân hướng phía thiếu nữ ngồi cạnh cửa sổ lớn tiếng kêu lên. Thiếu nữ ngồi này rất đẹp, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự băng lãnh thấu xương, dường như thần thái băng lãnh này đã thâm nhập sâu vào cơ thể cũng như tâm hồn nàng. Vẻ đẹp của nàng tựa như một đoá hồng được chạm khắc bằng băng tinh vạn năm, đừng nói là ngắt lấy, chỉ cần tới gần cũng khiến cho bản thân bị tổn thương do giá rét rồi.

Bên cạnh thiếu nữ còn có một vài nam nữ, mỗi người đều có khí chất không tầm thường, một thiếu nữ nhỏ nhắn khả ái cất lời: "Khoa Lâm, lần này chúng ta ra ngoài, ừ thì thấy Kim Ưng đế quốc thế nào?"

Khoa Lâm? Không sai, đó là băng sơn mỹ nhân Khoa Lâm. Nàng không bao giờ trêu chọc người khác, nhưng người khác nếu chọc nàng sẽ rất thảm.

Kỳ thực sự tình rất đơn giản, bởi vì nơi này rất nổi tiếng, tất nhiên nàng phải tới tham quan một lần rồi. Khoa Lâm cũng không có trêu chọc ai, một mình bên cửa sổ, lại bị mấy nữ nhân đệ tử của Kim Ưng đế quốc không vừa mắt, vì vậy cố ý khiêu khích, kết quả một đại tiểu thư nào đó bị nàng ném từ cửa sổ lầu hai xuống phía dưới, mà một nam đệ tử khác bị nàng dùng hàn băng đầu khí làm đóng băng hai chân rồi đập nát chúng.

Mấy thiếu niên đang châm chọc lại đệ tử của Thần Ưng học viện, đều là đệ tử của đoàn đại biểu Thanh Long đế quốc, nhưng Khoa Lâm lại cố tình giả bộ không nghe thấy, hướng nhìn ra ngoài cửa sổ uống trà, chỉ cần cách nàng ngoài một trượng, nàng đều coi đó là tiếng chó sủa, nhưng nếu người đi vào giới hạn mà nàng đã đặt ra, nàng liền xuất thủ không chút lưu tình.

Thiên Lang đế quốc cùng với Tập Kỳ Lạp liên hợp vương quốc cũng có đệ tử đứng xem náo nhiệt, vốn là vài ngày nữa mới bắt đầu tranh tài nhưng hiện tại đã có kịch hay rồi.

Khoa Lâm không để ý tới, thiếu niên này cũng không dám làm gì, hẳn không có cái tự tin ở trước mắt Tinh Oánh động thủ.

Nhưng đúng lúc này, thiếu niên này bỗng nhiên cảm thấy một lực đẩy mạnh từ sau lưng hắn, thân thể hắn không tự chủ được mà hướng phía Khoa Lâm

vọt tới, tiến nhập vào phạm vi một trường của nàng.

Khoa Lâm biểu tình không đổi, đột nhiên nhãn châu lóe hàn quang, khí tức băng hàn tỏa ra, lập tức hai tay tạo ra một đoàn băng tinh sắc bén, hướng phía thiếu niên phóng tới, theo khí thế hàn băng trào này vọt tới, sợ rằng thiếu niên kia không chết cũng phải trọng thương.

Bất quá thiếu niên này đã can thiệp vào, thân thủ tự nhiên cũng cường hãn, chỉ thấy thân thể của hắn cứng cỏi ngạnh kháng, đồng thời trong giới chỉ phóng ra một đạo thiên hỏa hồng kiếm khí bạo liệt hướng phía Khoa Lâm chém tới. Kiếm khí cường hãn đi qua, khiến bàn trà trong nháy mắt cháy khét thành than. Trong giới chỉ của thiếu niên này, không ngờ phong ấn một đạo kiếm quang hỏa thuộc tính, uy lực cường đại như vậy, xem ra xuất thân khẳng định không kém.

"Chết tiệt!" Mộ Tinh Oánh nhất thời trở nên âm trầm, ta đã lên tiếng rồi mà hai người này dĩ nhiên còn dám động thủ, quả thực không đem nàng để vào mắt rồi.

Mộ Tinh Oánh thân hình chợt lóe, bàn tay nhỏ nhắn nhanh như chớp hướng phía kiếm quang liệt hỏa chớp tới, chỉ thấy kiếm khí chấn động, kiếm quang bị nàng cường ngạnh áp chế trên không trung, thực lực này cũng khiến cho Khoa Lâm vốn luôn lạnh lùng cũng hơi động dung.

"Các ngươi có hai lựa chọn, thứ nhất, từ nơi này nhảy xuống, sau đó rời khỏi thần ung sơn ngay đêm nay. Thứ hai, ta đem bọn ngươi ném xuống, dùng ngựa đem các ngươi xuống núi." Mộ Tinh Oánh lạnh lùng nói, ánh mắt thập phần sát khí, khiến không ai dám nhìn về phía nàng.

Thiếu niên kia rung mình một cái, rõ ràng hắn là người hăm hại nhưng lại chẳng ai phát hiện ra nhỉ. Nhưng hắn cũng chẳng suy nghĩ nhiều, lập tức theo cửa sổ nhảy xuống, sau đó hướng phía nam Thần Ung sơn đi.

Thần Ung sơn, danh như ý nghĩa, nơi này là lãnh địa của thần ung, mà những con phi thú này kỳ thực không coi là cao cấp ma thú, thể nhưng có tập tính bảo vệ lãnh thổ rất lớn, bất luận động vật gì tiến nhập nơi này đều bị chúng công kích. Có thể tưởng tượng hơn mười vạn thần ung cùng công kích, cho dù là Thánh Chiến sư muốn thâm nhập sâu bên trong cũng phải chịu nhiều tổn hại. Bất quá, theo lời Mộ Tinh Oánh chỉ đường, ý tứ là để tránh thần ung toàn lực công kích, mà thiếu niên này thực lực ngũ tinh chiến sư, nhiều lắm cũng nhận một ít tổn thương bên ngoài mà thôi.

Thiếu niên kia đi rồi, nhưng Khoa Lâm vẫn tỏ ra thờ ơ."Còn người?" Đòi mất Mộ Tinh nheo lại, mang theo một tia sát ý.

"Ngươi không có quyền lực ra lệnh cho ta, cho dù ngươi thực lực so với ta cao hơn cũng vậy mà thôi." Khoa Lâm bình thản nhìn thẳng Mộ Tinh Oánh nói, chiến ý cũng cảm thấy dâng cao, xem ra nàng coi Mộ Tinh Oánh là đối thủ để tự khảo nghiệm thực lực của bản thân.

Chúng nhân xem náo nhiệt nhất thời ồn ào, trong đó đệ tử Thần Ung học viện chiếm đa số, bọn họ vô cùng rõ ràng thực lực của Mộ Tinh Oánh, chính là một vị cửu tinh đại chiến sư, đã bước nửa chân vào cảnh giới Thánh Chiến sư, cũng có người nói nàng kỳ thực đã đạt đến cấp độ Thánh Chiến sư từ lâu rồi, bất quá ít nhất cũng là cửu tinh đại chiến sư, lại há để cho một bát tinh chiến sư có khả năng chống cự hay sao, thực lực hai người chênh lệch một trời một vực, thật không ai nghĩ đến chuyện có kỳ tích phát sinh.

"Ha ha, rất có ngạo khí, bất quá ta sẽ giúp ngươi minh bạch một điều, ngạo khí cũng không thể bù đắp được sự chênh lệch thực lực đâu." Mộ Tinh Oánh lạnh lùng nói, thân ảnh đột nhiên biến thành ba, một người ở trên không trung, hai người còn lại một tả một hữu hướng phía Khoa Lâm đánh tới, khí thế khổng lồ làm cho cả không gian tựa như dừng lại.

"Như Ý thân pháp!" Có người hét lớn, Như Ý thân pháp là tuyệt chiêu thành danh của Như Ý tông. Cảnh giới cao nhất của bộ thân pháp này sẽ khiến bản thân phân ra cửu ảnh, mỗi một ảnh đều mang một nửa thực lực của chân phân, mà để duy trì cửu ảnh đòi hỏi lực lượng bản thân phải vô cùng khủng bố mới được.

Khoa Lâm cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, cả người vô pháp nhúc nhích, lực phủ ngũ tạng chịu một sức ép khổng lồ làm cho nàng cảm tưởng chúng sắp bị đè thành một tờ giấy mỏng, khẩu hầu cảm thấy vị ngọt ngọt, vốn vẫn vọng tưởng thực lực bản thân có thể cầm cự được một lúc, hiện tại xem ra đúng thật là vọng tưởng rồi.

"Huyền băng thuận!" Bất đắc dĩ, Khoa Lâm ý niệm khẽ động, một cỗ hàn khí dày đặc từ trên da thịt trắng như tuyết của nàng toát ra, trong nháy mắt kết thành một tầng băng lam sắc, không ngờ đem cản trở toàn bộ công kích của Mộ Tinh Oánh.

"Huyền băng?" Mộ Tinh Oánh sững sờ nhìn băng lam không chút sứt mẻ dưới công kích của mình, thốt lên hai chữ.

"Diệt tâm hàn tuyết trần!" Khoa Lâm quát lên một tiếng, một đạo hàn nhận màu lam nhạt theo huyền băng thuận bắn nhanh ra, điểm công kích đương nhiên là Mộ Tinh Oánh.

Mộ Tinh Oánh cấp tốc né sang một bên, bất quá trên trường bào cả nàng cũng xuất hiện vết cắt, hàn khí từ đó tỏa ra khiến nàng cảm thấy tê dại.

"Muốn chết!" Mộ Tinh Oánh vô cùng tức giận, quát một tiếng, trong tay xuất hiện một trường kiếm thanh quang long lánh, quang mang bùng phát từ phía.

Mà bên này huyền băng thuận của Khoa Lâm đã biến mất, sợ rằng một kiếm này chém xuống, nàng sẽ bị phân thân rồi.

"Mộ phu nhân chậm đã." Đúng lúc này, một đạo bóng trắng xuất hiện trước mặt Mộ Tinh Oánh, chính là Phong Dực, không biết tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện chỗ này.(để tán gái chứ gì nữa ^^)

"Mục sư?" Mộ Tinh Oánh chần chờ một chút, cũng không phải do thân phận mục sư của Phong Dực, mà bởi thực lực của hắn lại làm cho nàng nhìn không thấu, bất quá sát khí của nàng rất nhanh tụ lên, lạnh lùng nói: "Muốn ta buông tha cho nha đầu không biết trời cao đất dày này, vậy ngươi chịu thay

nàng nhận một kiếm của ta, thế nào?"

"Không thành vấn đề!" Phong Dực nhún nhún vai nói.

Là hắc! Khoa Lâm trong lòng kinh ngạc, nhận ra tên mục sư trước đây từng làm Thanh Long đế quốc điên đảo. Có người nói hắc có quan hệ mờ ám với công chúa Lăng Surong, cũng có người nói hắc cùng với thiếu chủ Khuất thị gia tộc có quan hệ bối bối, hắc từng đem Cửu vương gia Trát Khắc đánh cho toi bời mà tạo nên cái hắc danh bạo lực mục sư, chỉ là sau khi làm những chuyện động trời đó hắc đột nhiên biệt tích.

Mộ Tinh Oánh giờ cao trường kiếm trong tay, thanh sắc quang mang chói mắt, nàng quát một tiếng, thanh mang bỗng nhiên biến thành châm tiêm (kim châm) ào ạt đâm về hướng Phong Dực.

Phong Dực vẫn đứng yên bất động, không ngờ lại nhắm hai mắt lại, điều này làm cho người chung quanh đánh thót một cái, mục sư này chẳng lẽ đang chán đời sao?

Thanh mang bắn vào mi tâm Phong Dực, nhưng chúng nhân kinh ngạc bởi chuyện tình xảy ra sau đó, hắc vẫn đứng yên không nhúc nhích, mà châm tiêm của Mộ Tinh Oánh lại dừng lại trong không gian rồi biến mất.

"Xong? Không có việc gì rồi chứ, tất cả mọi người tan cuộc thôi." Phong Dực thản nhiên cười nói, không bận tâm đến vết mặt kinh ngạc của Mộ Tinh Oánh, mà là nhìn về phía một gã thiếu niên không có gì nổi bật của Thiên Lang học viện.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Phong Dực nhướng mày, mà thiếu niên lại chỉ ngón tay về hướng hắc.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thánh Huy Luân Bàn

Phong Dực trở mình một cái, liếc mắt nhìn đám người bị chấn động không nhẹ, tỏ ý khinh thường cười hắc hắc. ‘A...’, hắc gần như dùng thân thể mạnh mẽ ngăn kháng năng lượng Phong thuộc tính áp súc Đầu Khí của Mộ Tinh Oánh cũng không phải là không có khả năng, nhưng là tuyệt không thể nào dễ dàng như vậy, mới vừa rồi chính là nhờ U Minh Tà Nhận trong mi khiêu của hắc cản lại.

Mộ Tinh Oánh ánh mắt liền co rút lại, về mặt khó hiểu nhìn về phía Phong Dực như nhìn một tên quái vật, tên tuy là mục sư nhưng là như thế nào thân thể hắc lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này được, sau đó nàng đưa tay hướng về phía Phong Dực, nhéo vào cánh tay của hắc một cái.

Phong Dực rời khỏi Như Trần Cự trong ánh mắt hoặc đồ kị, hoặc ghen ghét cũng có sùng bái của những người ở đây đang vây quanh hắc, đi tới ven một cái sông nhỏ của đế đô, thản nhiên ngồi dưới một hàng liễu rủ.

Không bao lâu sau, một người đột ngột đi đến gần, đặt mông xuống ngồi bên cạnh Phong Dực.

Phong Dực quay đầu sang cười, lại đúng là thiếu niên trước đây đối với hắc giờ ngón giữa, động tác của người đó thế giới này không ai có thể biết được.

"Ta kháo, gia gia ta còn tưởng rằng ngươi sớm đã chết." Phong Dực không hề che dấu tâm trạng kích động của mình, nắm tay đặt trên vai thiếu niên bóp nhẹ một chút.

"Ta là người mạng sống rất lâu, muốn chết cũng không chết được." Thiếu niên cười ở trên vai Phong Dực đánh một quyền.

Hai người nhìn nhau trầm mặc một hồi, rồi đột nhiên đứng lên cùng nhau cười ha ha.

"Phong Dực, ngươi là như thế nào nhận ra là ta?" Tập Nhĩ tựa mình vào thân cây, tất cả các đặc điểm của Huyết Tinh Linh trên người hắc đều đã biến mất, chiều cao cũng thay đổi, có thể nói cho dù là những Thần Tộc từng đuổi giết hắc giờ đứng ở trước mặt hắc cũng không nhận ra được.

"Tất cả đều có thể thay đổi, nhưng là Huyết Tinh Linh chỉ tâm trong người vẫn chưa thay đổi, lúc đầu ta nhìn đến ánh mắt của ngươi ta liền hoài nghi là ngươi, lúc trước chúng ta ở Tử Vong Tuyệt Địa thất lạc nhau, ta vẫn tin tưởng ngươi vẫn còn sống, nhưng ngươi như thế nào lại đi được đến Thiên Lang đế quốc học viện vậy?" Phong Dực chậm rãi nói.

Tập Nhĩ thở dài, hồi tưởng lại đoạn thời gian sống ở trong Thần Phạt lao ngục kia thật là những tháng ngày sống không bằng chết, không khỏi rùng mình một cái, nếu không phải trong lòng mình cố chấp cùng oán niệm ngập trời, hắc khẳng định không kiên trì nổi.

Bây giờ hồi tưởng lại, trong tận trái tim của Tạt Nhĩ cũng vẫn run nhẹ, so sánh hán ngày xưa không bằng ngày nay, mười tám trọng của Thần Phật hẳn đã chịu quá được tám trọng, cứ mỗi lần chống đỡ qua một trọng đều khiến tinh thần của hán càng thêm trở nên cứng cỏi, tinh thần được biến hóa khiến thân thể hán cũng có được những biến hóa kỳ diệu, tựa hồ như ở sâu trong linh hồn có thứ gì đó dường như đã thức tỉnh rồi.

Ngay lúc chịu lần thứ tám trọng Phong Lô Kiếp, Kim Thạch Cuồng Phong cùng Huyền Từ Thiên Lô mang theo khí thể hủy diệt đánh xuống người hán, nếu là người bình thường thì tinh thần đã sớm bị hủy diệt, đồng linh hồn cũng bị tiêu tán, nhưng hán lại dựa vào ý chí bất khuất, oán niệm cùng ý niệm cố chấp, mạnh mẽ đỡ lại. Cũng không biết vì sao. Đang bị từng đạo Huyền Từ Thiên Lô đánh sâu vào trong linh hồn, Thiên Lô đột nhiên bị thứ gì đó bên trong linh hồn hấp thu một cách nhanh chóng, chín chín tám mươi mốt đạo Huyền Từ Thiên Lô đạo qua, lúc sau Tạt Nhĩ mơ màng tỉnh lại, lại phát hiện bản thân mình đã thần kỳ thoát ra khỏi Thần Phật lao ngục, nằm ở nơi biên giới của Thần Tộc cùng một vùng đất hoang dã chính là Thiên Lang đế quốc hoang vu đồng thời nhìn thấy xác một thiếu niên phơi thây ở đã ngoại, trên người của hán cảm thụ báo nhập học tại Thiên Lang đế quốc học viện, tâm niệm vừa động liền giả mạo thân phận của kẻ kia. Dựa vào thực lực của hán hiện giờ, đã có thể hoàn toàn che đi khí tức khác biệt của mình, lần này theo đoàn đại biểu đi vào Kim Ưng đế quốc, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ cùng Phong Dực không hẹn mà gặp.

Phong Dực nghe xong lúc sau cũng không khỏi vạn phần cảm khái, đem sự việc chính mình trải qua sau khi chia tay đại khái nói ra một lần.

"Tạt Nhĩ, ngươi hiện giờ có tính toán gì không? Chẳng lẽ cứ ở lại Thiên Lang đế quốc học viện giả mạo sao?" Phong Dực hỏi.

"Hiện tại Thần Tộc cùng Tinh Linh Tộc đều vẫn còn đang truy sát ta, vốn định ở học viện tạm lánh vài năm luyện cho thực lực trở nên cường đại sau đó mới quay lại báo thù, nhưng bây giờ lại gặp được ngươi, không trở lại học viện nữa." Tạt Nhĩ nói.

"Đi theo ta có thể càng thêm nguy hiểm." Phong Dực cười nói.

"Ha ha, tuy rằng có nguy hiểm, nhưng cũng rất kích thích, ta tin tưởng rằng ngươi sẽ không khiến cho ta thất vọng." Tạt Nhĩ nhàn nhạt cười, đồng thời bản tính hán đối với địch nhân không thuận mắt liền cùng liều mạng, lại có thể đồng sinh cộng tử cùng với huynh đệ của mình, hán tự nhiên rất vui mừng.

Tạt Nhĩ quyết định lần này tham gia đại hội giao lưu xong, liền kiểm soát rời khỏi Thiên Lang đế quốc học viện, sau đó hán cùng Phong Dực ước hội thời gian gặp lại rồi rời đi trước . .

Khi Phong Dực trở lại Như Trần Cư, Như Trần Cư đã tạm nghỉ buôn bán, Mộ Tinh Oánh hiển nhiên đang ở chỗ này chờ hán.

Không nói nhiều lời vô nghĩa, Phong Dực hai tay ở không trung vẽ ra một cái. Một u linh từ trong không khí hiện ra ngay trước mắt, duy trì khoảng hai thời thần mới biến mất.

"Ăn Tu La ra mắt thượng tôn." Mộ Tinh Oánh vội vàng đứng dậy cung kính nói.

Phong Dực ngồi xuống, ngón tay gõ lên mặt bàn, chậm rãi nói: "Ăn thần bảo ngươi làm việc, ngươi đã làm được những gì rồi?"

Mộ Tinh Oánh ngăn ra, vội vàng nói: "Ăn thần lúc trước lệnh cho thuộc hạ thời gian là ba năm, hiện tại mới qua một năm, một vạn gốc Thông Thiên Thảo vừa mới nảy mầm, thuận âm thuận dương tinh khí thu thập càng ngày càng khó, hưởng hồ ở trong học viện các đệ tử thực lực đều rất thấp, hiệu quả suy giảm mạnh, nếu như muốn nhanh chóng có Thông Thiên Thảo, trừ phi thu thập được tinh khí căn nguyên của thần cấp cao thủ tu luyện Huyền Âm cùng Huyền Dương công pháp, nhưng lại phải bảo trì đồng thân."

Thông Thiên Thảo? Phong Dực hiểu mình vừa biết thêm được một ít bí mật, bất động thanh sắc nghĩ về việc Mộ Tinh Oánh nói, mà bởi vì Mộ Tinh Oánh đối với thân phận của hán rất tin tưởng, không hề có chút nghi ngờ, thế nên đã hỏi thì phải trả lời.

"Tốt lắm, về sau ngươi bên này do ta tiếp quản, không cần biết như thế nào, Thông Thiên Thảo tiến độ phải nhanh hơn, đây là mệnh lệnh của ăn thần." Phong Dực nói xong liền rời khỏi Như Trần Cư.

Tìm một chỗ yên tĩnh, vẽ mặt bình tình của Phong Dực trở nên biến sắc. Nguyên nhân là từ trong một phần trí nhớ của Ny Á hán biết được Mộ Tinh Oánh kỳ thật là ẩn sát mai phục tại Như Trần Cư, trong lòng liền sinh ra một cái ý tưởng, giả mạo Ẩn Sát cao tăng thử xem có thể từ chỗ Mộ Tinh Oánh tìm ra chút ít tin tức gì đó hay không. Sự thật chứng minh hán đã thành công đạt được tín nhiệm của Mộ Tinh Oánh, tìm ra được một bí mật động trời.

Thông Thiên Thảo! Đúng vậy, Phong Dực dám khẳng định, đây là đồ vật quan trọng, tuyệt mật của Khổng Tước gia tộc. Bất quá hiểu biết của Mộ Tinh Oánh về đồ vật này có hạn, chính là bản thân nàng cũng không biết Thông Thiên Thảo dùng để làm gì.

Mặt khác Phong Dực còn biết được một việc, Khoa Lâm sử dụng đúng là kỹ năng Huyền Băng thuần, đây là kỹ năng có nguồn gốc từ một gia tộc ẩn thế lãnh đời tại Băng Phong cốc, một vạn năm trước gia tộc này cùng với gia tộc Thanh Mộc của Phi Nhi có địa vị ngang nhau đồng thời là một thế lực thần bí.

Hiện giờ tại Thần Phong đại lục, sóng gió bắt đầu nổi lên, Ma tộc xảy ra một việc lớn (Thiên Ma giảng thế), Thần Tộc cũng sớm không cam chịu mãi là kẻ đứng ngoài, các gia tộc ẩn thế lãnh đời từng gia tộc một bắt đầu xuất hiện, cũng không biết là có ý nghĩa gì?

Tây bắc hoang dã, vạn vật tiêu điều, gió bắc rét lạnh sắc như dao, trên mặt đất cơ bản cây cỏ cao như thất lưng đều bị gió lớn thổi cho áp xuống hán dưới mặt đất.

Ba Ba Thác hét lớn một tiếng phóng lên cao, trong tay cầm cự kiếm, trên lưỡi kiếm mang theo kim sắc Đẩu Khí giống như điện phóng ra, cuối cùng một gã đại tướng Man tộc mình đồng da sắt, cao chừng ba thước bị đánh bay lên, trên không trung phun ra mấy ngụm máu.

"Keng" một tiếng, Ba Ba Thác đem cự kiếm để ở trên mặt đất vận động thân thể gần cận kiện sức lực của mình, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, hiện giờ ở trên người hắn chừng hơn mười vết thương có thể thấy được xương ở miệng vết thương, cũng là do Man Tộc kia tâm địa độc ác, chống đỡ được đến hiện tại đã là cực hạn rồi, huống hồ một đường đi đến đây đều bị Man Tộc phục kích đuổi giết.

Ba Ba Thác hít sâu vài hơi, hắn không thể ngồi xuống, hắn biết một khi ngồi xuống, ý chí luôn giúp hắn mạnh mẽ chống lại sẽ bị sụp đổ, mà ở phía sau còn có Man Tộc đang gắt gao truy đuổi.

Hai chân buông thõng nặng nề như bị đeo chì, Ba Ba Thác từng bước, từng bước một hướng về phía trước rồi đi.

Chỉ qua là Ba Ba Thác còn chưa đi được trăm mét, đồng tử chợt co rút lại, chỉ thấy được phía trước không xa có vài thân ảnh hình thù kỳ quái ngăn cản ở phía trước, xung quanh hông bọn họ là một khối da thú, còn lại toàn bộ chính là khắp người lông lá, những ngón tay thô dày, móng vuốt sắc nhọn, đầu giống như đầu sư tử biến dị, cổ đeo một chiếc vòng vàng, tóc tai cực kỳ chói mắt.

"Hoàng Kim sư tộc! Xem ra số mệnh của Ba Ba Thác ta phải dừng lại tại đây rồi", Ba Ba Thác thầm nghĩ, vừa thoát khỏi miệng hổ lại vô miệng sói, Man Tộc còn truy đuổi ở sau lưng. Bây giờ lại gặp Thú nhân tộc, hơn nữa còn là Hoàng Kim sư tộc, cái mạng già này không thể không để lại chỗ này rồi.

"Mau giao ra Thánh Huy Luân Bàn, ta sẽ cho ngươi được chết toàn thân", một gã ở trong Hoàng Kim sư tộc vươn cái lưỡi màu đỏ tươi ra liếm liếm trên môi, từ trong ánh mắt lóe ra sự tàn nhẫn khát máu **.

"Thánh Huy Luân Bàn là thánh vật của Man Tộc, các ngươi muốn có thì đến Man Tộc mà hỏi." Ba Ba Thác nghe răng cười nói, bộ dáng cùng với râu quai nón bị nhuộm thành màu đỏ khiến hắn thoát nhìn so với mấy tên Thú nhân tộc này lại càng giống thú nhân hơn.

"Hừ, ngươi vào ăn trộm được Thánh Huy Luân Bàn trong Man Tộc thánh đàn, việc này chúng ta sớm biết được, nếu biết điều thì mau giao nó ra để chúng ta đem về", tên Hoàng Kim sư tộc cả giận ác độc nói, đúng là Thú nhân tộc từ chỉ phát triển, suy nghĩ đơn giản, ngay cả uy hiếp cũng không biết sử dụng.

"Được, cho các ngươi", từ bên trong không gian giới chỉ, Ba Ba Thác lấy ra một thứ hình tròn được dùng vải vóc bao quanh trông giống Luân Bàn, thấy thế vài tên Hoàng Kim sư tộc ánh mắt trừng lóe tất cả đều muốn xông lên để cướp đoạt, Ba Ba Thác dùng sức ném vật này về đằng sau bọn họ.

Mấy tên Hoàng Kim sư tộc này nhất thời tất cả đều xoay người một cái, đem phía sau lưng trống không bại lộ ở trước mặt Ba Ba Thác.

"Thập Tự Kim Duệ Trảm!" Ba Ba Thác điên cuồng hét lên một tiếng, trong tay cự kiếm vẽ ra một chữ thập kim sắc Đẩu Khí, hướng tới vài tên Hoàng Kim sư tộc chém tới.

Trong đó một gã Hoàng Kim sư tộc còn chưa kịp phản ứng liền bị cắt thành bốn khối, còn lại vài tên cũng tỉnh táo ngay tại chỗ lăn ra phía bên ngoài tránh thoát, rồi gào thét xông về hướng Ba Ba Thác đã kiệt sức vọt lại.

Ba Ba Thác nở nụ cười, hắn đứng thẳng tắp, máu tươi từ từ chảy xuống cự kiếm trong tay, nhưng giờ hắn đã vô lực giờ lên, hắn biết thân đã không thể may mắn thoát khỏi.

Lúc này, ngay trước khi lợi trào của một gã Hoàng Kim sư tộc đâm vào trái tim Ba Ba Thác một giây, một đạo thanh sắc Đẩu khí bắn tới mi tâm gã sư tộc đem hắn chém thành hai nửa. Ngay sau đó, đột nhiên năng lượng ma pháp khổng lồ dao động, một tiếng rít gào của Hỏa Long nhắm về phía vài tên Hoàng Kim sư tộc còn lại, nháy mắt đem chúng thiêu đốt thành thành than.

Một nam một nữ ở trên không trung phiêu nhiên hạ xuống, nam nhân ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, mặc một thân áo giáp mềm màu lam nhạt, cầm trong tay một thanh trường kiếm màu lam nhạt. Nữ tử hơn hai mươi tuổi, một thân trang phục hỏa hệ ma pháp bảo cao quý hoa lệ, cầm trong tay pháp khí tuyệt đỉnh tại Thần Phong Đại Lục Viêm Long pháp trượng, khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên, không vướng bụi trần.

Vị trung niên nam tử tay trái vươn ra lăng không hút lấy túi mà Ba Ba Thác tung đi, Luân Bàn liền tự động bay đến trong tay hắn, hắn xé mở vải vóc bọc bên ngoài liền thấy một khối ngọc thạch hình tròn, đẹp. Căn bản là không phải là Thánh Huy Luân Bàn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Không Diệt Tông.

Nam tử lấy ra một cái bình ngọc, mùi hương thơm ngát trong bình lan tỏa xung quanh, về đầu lòng chợt lóe rồi biến mất (theng này kiệt sĩ thiệt, có viên thuốc cũng tiếc), nói: "Thật tiện nghi cho tên tiểu tử này." Sau đó mở miệng Ba Ba Thác, cầm viên thuốc trong tay cho vào miệng hắn. Lúc này, Ba Ba

Thác vẫn như cũ đứng thẳng, nhưng ý thức của hắn sớm đã lấm vào hôn mê.

Viên thuốc vừa vào tới miệng lập tức tan ra. Một luồng chất lỏng ngọt lịm, mát lạnh theo cổ họng của Ba Ba Thác đi xuống, được lực bắt đầu phát tán.

Cũng không biết đến tột cùng là cái loại dược vật gì, chỉ thấy Ba Ba Thác đang hôn mê tựa như nhận được một viên thuốc trợ tim, lực lượng khô kiệt trong nháy mắt được phục hồi. Cho nên hắn rất nhanh liền tỉnh lại.

Nhìn thấy hai người trước mắt, bộ râu quai nón dính đầy máu tươi của Ba Ba Thác nhất thời run run, thanh âm khàn khàn cười nói: “Ngũ trưởng lão, Đại tiểu thư, hai người các người đến thật đúng lúc a.”

“Ba Ba Thác, bớt nói nhảm, thánh huy luân bàn người giấu đi đâu rồi?” Nữ tử mỹ lệ được Ba Ba Thác gọi là Đại tiểu thư lạnh giọng hỏi.

“Món đồ nặng như vậy tất nhiên là không mang trên người. Ta sớm đã đem giấu nó ở một nơi tuyệt đối an toàn rồi.” Ba Ba Thác nói xong liền nhìn về phương xa, một đôi mắt hiền lành mà lợi hại hiện lên trong đầu hắn làm cho tâm của hắn như có một bàn tay to hung hăng ngắt ngắt nhéo nhéo.

Ngũ trưởng lão lấy ra một cái ống thô to như ngón cái đặt lên miệng thổi một cái. Nhất thời âm thanh trong không gian yên tĩnh truyền đi bốn phương tám hướng. Không lâu sau, trên không trung nổi lên một tiếng hạc kêu trong trẻo. Một con Thanh Phong hạc trắng như tuyết đáp xuống trước mặt.

“Ngồi lên đi rồi dẫn đường.” Ngũ trưởng lão nói.

Ba người ngồi lên, Thanh Phong hạc không chút nặng nề phóng lên cao, trong không trung xải cánh bay lượn.

Ba Ba Thác chỉ đường, trầm mặc một hồi đột nhiên hỏi: “Mẫu thân ta cùng với Lệ Na có khỏe không?”

“Các nàng không có việc gì, chỉ cần lấy được thánh huy luân bàn, tự nhiên sẽ cho các người gặp nhau, đồng thời lại cho mẫu thân người tự do.” Ngũ trưởng lão trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nhàn nhạt nói.

Mà trùng hợp một tia dị sắc này ngay khi Ba Ba Thác quay đầu vừa vặn nhìn thấy. Trong tim hắn nổi lên một tia âm u, cũng không nói gì nữa.

Thanh Phong hạc bay cả ngày đã bắt đầu biểu hiện trạng thái mệt mỏi. Mà lúc này màn đêm buông xuống, cuồng phong càng mạnh, Thanh Phong hạc đã không thể tiếp tục gắng gượng phi hành, ba người liền hạ trại tại phía sau một đám loạn thạch để nghỉ ngơi, tránh gió.

Nằm tại trong lều, Ba Ba Thác cũng không thể nào tĩnh tâm ngủ được. Trong đầu vẫn hiện lên ánh mắt kèm theo tia dị sắc của Ngũ trưởng lão.

Mà lúc này, trong trường bông lớn hoa lệ của Đại tiểu thư kia đèn vẫn còn sáng. Vừa rồi, Ba Ba Thác phát hiện Ngũ trưởng lão đi vào, hơn nữa bên trong còn bày ra một tầng cấm chế cường đại.

Ba Ba Thác móc ra một khối thạch đầu (tảng đá) ngăm đen, cắn đầu ngón tay của mình nhỏ lên một giọt máu, khối thạch đầu nhất thời liền tỏa ra một vòng hắc quang. Nhìn khối thạch đầu, Ba Ba Thác ánh mắt phức tạp, hắn nhớ rõ khi Man tộc Đại trưởng lão đưa nó cho hắn còn mỉm cười với hắn.

Phá cấm thần thạch – Bảo vật quan trọng nhất của Man tộc, lấy máu kích hoạt, có khả năng phá bỏ tất cả cấm chế trừ thần cấm, hơn nữa sẽ không bị phát hiện. Chỉ là cách 3 tháng mới có thể sử dụng một lần, Man tộc dùng nó đã giết không ít cao thủ nhân loại.

Ba Ba Thác đứng dậy thu liễm khí tức bản thân dè dặt tiếp cận lều trại Đại tiểu thư. Hắn không chút trở ngại thông qua cấm chế của Đại tiểu thư, tiếng hai người đối thoại với nhau truyền rõ ràng vào tai hắn.

“Ngũ trưởng lão, người nói nếu Ba Ba Thác biết được người yêu Lệ Na của hắn đã chết thì phải làm sao bây giờ?” Thanh âm của Đại tiểu thư nhất thời làm Ba Ba Thác chấn động, sắc mặt trở nên tái nhợt. Hắn cất lực áp chế cảm xúc trong lòng, cả người run lên.

“Hừ, hắn làm sao biết được. Chờ hắn giúp chúng ta tìm được thánh huy luân bàn thì hắn cũng trở thành vô dụng. Đến lúc đó, cho hắn đi đoàn tụ với thôn cô kia (thôn cô = cô gái thôn dã) luôn. Cũng không biết cô gái kia có gì tốt mà đại thiếu gia dĩ nhiên lại...”

“Giết hắn? Ngũ trưởng lão, hắn dù sao cũng là đứa con của cô cô.” Đại tiểu thư có chút chần chờ.

“Đứa con? Hừ, nếu không phải do nghiệt chủng hắn thì Yên Nhiên đã không bị Tông chủ nhốt tại Hắc Phong nhai, ngày ngày hứng chịu nỗi đau ma phong nhập cốt.” Ngũ trưởng lão có chút kích động đứng lên.

Kỷ Nhược Hàm nhìn Ngũ trưởng lão kích động không khỏi than khê, không có phản đối nữa. Năm đó, Ngũ trưởng lão cùng cô cô Kỷ Yên Nhiên là một đôi kim đồng ngọc nữ của Không Diệp tông, ai ngờ lần đầu nhập thế thí luyện, Kỷ Yên Nhiên lại thất thân với Man tộc đại vương vừa mới nhận chức, âm thầm có thai.

Không Diệp tông cùng Thanh Mộc gia tộc, Băng Phong cốc, Tiêu Tương lâu là tứ đại ẩn môn (lánh đời) tồn tại song song. Tất cả tại vạn năm trước đồng thời quy ẩn. Thế gian ít người biết được. Các thế lực đó so với cái gì gọi là Thanh Long đế quốc đệ nhất đại tông Phong Vân tông, Thiên Lang đế quốc đệ nhất đại tông Phích Lịch tông - các thế lực hiện nay, vân vân sao có thể so sánh. Nội tình vạn năm sâu có thể nghĩ, đương thời cũng chỉ có Vụ Ân quần sơn Kim Phượng các, Đông Hải long cung là có khả năng so sánh.

Ba Ba Thác yên lặng trở lại lều trại của mình, về mặt đồ dẫn. Bất quá hai bàn tay nắm thành trắng bệch, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Lệ Na ... đã chết ...

Ngày thứ hai, ba người tiếp tục lên đường. Ba Ba Thác ánh mắt bình thường, tựa hồ tối qua căn bản không nghe được Ngũ trưởng lão cùng Đại tiểu thư Kỳ Nhược Hàm đối thoại.

Thanh Phong hạc hướng tới chỗ sâu trong Man hoang bay vút đi. Cỏ đại hoang vu đã biến mất, toàn cảnh bây giờ chỉ là một vùng sa mạc ác liệt.

“Thánh huy luân bàn được chôn ở cái sa mạc này, ta có dùng mấy khối đá lớn làm ký hiệu.” Ba Ba Thác nói.

Chỉ chốc lát sau, phía dưới vài khối đá lớn xuất hiện trong tầm mắt. Ngũ trưởng lão cùng Kỳ Nhược Hàm tức khắc trở nên kích động.

Thanh Phong hạc hạ xuống, ba người nhảy xuống.

Ba Ba Thác đẩy ra một khối đá lớn rồi bắt đầu đào bới. Ngũ trưởng lão cùng Kỳ Nhược Hàm chăm chú nhìn hấn không chớp mắt.

Đột nhiên, Ba Ba Thác khoe môi nhếch lên một tia cười lạnh, nắm 2 nắm cát ném về phía 2 người, cả người đột nhiên biến mất. Mà lúc này hai người dưới chân cát vàng chấn động, gió bụi đầy trời. Trong nháy mắt, thân thể hai người đồng thời bị hãm xuống, cát vàng dưới chân trở nên xốp vô cùng.

“Đáng chết, cậu tạp chủng này.” Ngũ trưởng lão mắng to một tiếng cùng Kỳ Nhược Hàm phóng lên cao. Thế nhưng từ trên đỉnh đầu trận trận áp lực không lồ đè xuống trở lại.

“Liệt Diễm Phần Thiên.” Kỳ Nhược Hàm khẽ kêu một tiếng. Hóa diễm bạo liệt trường bốn phía đốt cháy. Liệt Diễm Phần Thiên trong tay nàng so với người khác khi sử dụng còn lớn hơn mấy lần. Chỉ nghe “ba” một tiếng, bão cát liền biến mất, khôi phục nguyên trạng hoàn cảnh ban đầu. Chỉ là Ba Ba Thác sớm đã không thấy tăm hơi.

“Cậu tạp chủng, ta phải phanh thây vạn đoạn ngươi.” Ngũ trưởng lão ngửa mặt lên trời rít gào. Nhìn xem hấn thông minh một đời lại bị một người mà hấn xem nhẹ đùa đùa giỡn.

“Tối hôm qua chúng ta nói chuyện hấn nghe được.” Kỳ Nhược Hàm nhìn bầu trời có chút âm trầm nói.

Kim Ưng đế quốc, Thần Ưng học viện.

Đang lúc hoàng hôn, bên trong Thần Ưng học viện, trên một bãi cỏ lớn đã sớm bố trí ngũ sắc xa hoa, để hoan nghênh các đoàn đại biểu của các quốc gia đến dự vũ hội. Vũ hội lần này, Kim Ưng đế quốc sẽ lên sân khấu, toàn bộ quý tộc đế quốc đều đến, cho nên, lần vũ hội này là long trọng nhất từ trước đến nay.

“Phong Dực, ngươi chuẩn bị tốt chưa, sắp đến giờ rồi.”

Ny Á một thân trang phục lộng lẫy đứng trong viện kêu Phong Dực lên. Bên cạnh nàng Lệ Phù giống như một tiểu tiên nữ động lòng người.

Cửa phòng mở rộng ra, Phong Dực đi vào, trên người mặc bộ lễ phục màu bạc ngay ngắn nói: “Có phải mặc như vậy không? Quái thật.”

Ny Á cùng Lệ Phù nhất thời ánh mắt sáng ngời. Không nghĩ ra Phong Dực một thân lễ phục màu bạc lại đẹp trai như vậy. Đương nhiên cũng cần phải nói là hấn bình thường nhìn không đẹp vì hấn luôn mặc bộ quần áo mục sư rộng thùng thình, cả người tràn đầy khí chất ôn hòa mà đậm nhả. Nhưng hôm nay mặc một thân lễ phục này, khí tức cường đại cả thể xác lẫn tinh thần chột hiện ra.

“Thế nào?” Phong Dực cười hỏi.

Lệ Phù liễu mạng gật đầu, cặp mắt nhìn hấn đắm đắm. Mà Ny Á thì ho nhẹ một chút lấy lại tinh thần nói: “Cũng không tệ lắm, miễn cưỡng đủ tư cách làm bạn nhảy của ta.”

“Chỉ là miễn cưỡng thôi sao?” Phong Dực hắc hắc cười. Bước tới hai bước, nụ cười ôn hòa thánh khiết trong phút chốc trở thành tà mị nguy hiểm.

Ny Á thâm tâm đột nhiên điên cuồng rạo rực. Giống như trong nháy mắt bị điện giật, đầu óc đột nhiên có chút mê muội.

“Ngươi ... ngươi...” Ny Á mắt nửa ngày chưa hồi phục được tinh thần, lúc tinh thần khôi phục thì nụ cười của Phong Dực lại một lần nữa trở nên ấm áp.

“Không cho đối với ta cười như vậy nữa.” Ny Á tròn mắt nhìn Phong Dực, oán hận nói. Nói xong liền xoay người muốn đi ra ngoài. Đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, quay đầu lại nói: “Cũng không cho ngươi đối với nữ nhân khác cười như vậy.”

Lệ Phù bất mãn nhìn bóng lưng của Ny Á, nắm bàn tay to của Phong Dực, đỏ mặt nói: “Mục sư ca ca, ta thích ngươi cười với ta như vậy, ân, rất xấu.”

Ba người ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa của Không Tước gia tộc hướng về Thần Ưng học viện. Trong xe ngựa, Ny Á thỉnh thoảng lại lên nhìn về phía Phong Dực, sau đó lại lâm vào suy tư, cũng không biết là nghĩ ra chủ ý gì.

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?” Phong Dực thỉnh linh hỏi.

“Ta đang suy nghĩ ... nghĩ cái gì sao phải nói với ngươi?” Ny Á vừa muốn nói ra, đột nhiên ý thức được, trắng mắt liếc hấn.

Phong Dực không để ý đến nàng, nhún nhún vai, khoanh tay nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh, xe ngựa xa hoa chạy vào Thần Ưng học viện.

Lúc này, màn đêm hoàn toàn phủ khắp bầu trời, một vầng trăng non đã bắt đầu hiện ra, sao sáng vây quanh, đích thật là hoàn cảnh tốt để tổ chức vũ hội ngoài trời.

Trên bãi cỏ lớn đã đứng không ít người, xung quanh đều là xe ngựa xa hoa, một đội hộ vệ mặc giáp tuần tra xung quanh. Phải biết rằng vũ hội để đô các nhân vật trọng yếu đều không sót một ai, lại có nhiều bạn bè nước ngoài, tựa như đi công tác không khác là mấy.

Phong Dực nhìn một lượt tình hình, liền thấy được bốn phía còn ẩn nấp rất nhiều cao thủ, đây là những cao thủ mà hắn nhận thấy được, không biết có hay không siêu cao thủ ẩn nấp mà hắn không nhìn ra?

Ba người Phong Dực xuống xe ngựa, xuất ra thiệp mời tiến nhập trong sân, lập tức có bồi bàn mang các loại rượu đồ uống lại đây. Phong Dực cùng Ny Á cầm một ly rượu, mà Lê Phù cầm là một ly nước trái cây.

“Dạ hội một lát nữa mới bắt đầu, ta mang Lê Phù tới chỗ mấy bằng hữu tán gẫu một chút, ngươi cứ tự nhiên.” Ny Á đối với Phong Dực nói xong liền lôi kéo Lê Phù hướng tới nhóm hơn mười cô gái quý tộc cách đó không xa, đem Phong Dực ném qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Sự Cường Hãn Của Mục Sư.

Phong Dực bung chén rượu đi chung quanh, nhưng là hắn lại không có nhận ra một người nào. Hắn đến Kim Ưng để đô không bao lâu nên nhận thức người cũng có hạn.

“Triệu Thiên Doãn, ngươi được lắm, có gan ngươi đứng lại cho lão nương.” Đúng lúc này, một giọng nữ từ gần dữ truyền vào tai Phong Dực. Thanh âm nhưng thật ra rất êm tai. Bất quá lời nói cũng có phần quá đáng.

Phong Dực kinh ngạc quay đầu, liền thấy một thanh niên một thân lễ phục bạch sắc đang hướng chỗ hắn chạy tới. Mà phía sau thanh niên, một người phụ nữ với chiến bào đỏ như lửa đang đuổi theo hắn.

Thanh niên chạy đến cách Phong Dực không xa thì đột nhiên dừng ngã một người bồi bàn đang bung rượu, thân thể mất thăng bằng, ngã không hướng Phong Dực lao tới. “Phanh” một tiếng, vừa lúc ngã tới trước mặt Phong Dực, mặt hắn cách mũi chân Phong Dực chừng một tấc.

Thanh niên chật vật ngã đầu, lại vừa lúc hai con người đen lầy của Phong Dực cũng nhìn lại.

“Ngay tại một khắc này, ta gặp được chủ nhân của ta. Khi ta nhìn thấy hai con người đen thâm thúy giống như vũ trụ kia thì ta biết ta cả đời đều muốn đi theo chủ nhân của hai con người đen kia.” Trích Triệu Thiên Doãn tự truyện.

Đương nhiên, lúc này Triệu Thiên Doãn chỉ là một người ăn chơi trác táng của Kim Ưng đế quốc. Đang lúc đùa giỡn với một trong mười tám phượng vệ của Phích Lịch quân đoàn thì bị chủ tướng Dương Vân Vũ đuổi đánh.

“Nhìn ngươi còn chạy trốn nơi nào nữa?” Ngay lúc Triệu Thiên Doãn còn đang ngẩng đầu nhìn chăm chăm con người đen của Phong Dực thì Dương Vân Vũ đã đuổi tới. Một cước mang theo tiếng xé gió sắc bén hướng tới mông Triệu Thiên Doãn đá tới.

Một cước này chính là mang theo đầu khí. Nếu đá trúng thật thì không thể nghi ngờ cái mông của thanh niên này ngay lập tức sẽ nở hoa. Xương cốt bên trong cũng muốn chấn nát, nếu muốn khôi phục hoàn toàn ít nhất phải hơn một năm.

Phong Dực chau mày, không suy nghĩ nhiều, một cước mạnh mẽ hướng tới một cước của Dương Vân Vũ và chạm. Nhất thời, Dương Vân Vũ lui lại hai bước, chân phải cùng Phong Dực va chạm với nhau run run một chút.

“Ngươi muốn xen vào chuyện của người khác?” Dương Vân Vũ gắt gao nhìn chăm chăm vào vẻ mặt tươi cười của Phong Dực, khí thế lãnh nhân nói.

“Xem là như vậy đi. Nhìn ngươi một cước xuất ra không lưu cho người khác đường sống nên muốn hỏi một chút nguyên do.” Phong Dực vẫn mỉm cười nói.

“Lão nương nếu mà không để người khác đường sống, một cước này cũng không hướng đến cái mông của hắn, mà là hướng tới mệnh căn của hắn rồi.

Về phần lý do, người không xứng được biết. Lão nương làm việc cũng không khiến người khác phải chỉ này chỉ nọ. Người nếu không tránh, đừng trách lão nương không khách khí.” Dương Vân Vũ mặt đầy sát khí.

“Ha ha, có ý tứ, người nếu là lão nương của ta, vậy liền cho ta chút sữa mẹ đi.” Phong Dực cười, nụ cười không tự chủ được trở lên mười phần tà dị, một đôi tròng mắt trực tiếp dừng tại bộ ngực cao ngất của Dương Vân Vũ.

Dương Vân Vũ giận quá hóa cười. Tại Kim Ưng đế đô còn chưa từng có ai can đảm nói chuyện với nàng như vậy, ngay cả mấy vị hoàng tử tối đắc thế cũng không dám. Nàng nắm chặt tay, xương cốt vang lên răng rắc, một quyền như tia chớp hướng mặt của Phong Dực công kích tới.

Chuyện xảy ra bên này bị người xung quanh chú ý. Người xem náo nhiệt không ít. Nhìn thấy Dương Vân Vũ động võ lại bắt đầu nhao nhao ồn ào.

Mà dàn nhạc thấy được bên này ồn ào, còn tưởng rằng muốn điểm tới một chút âm nhạc, lập tức vũ khúc liền vang lên.

Phong Dực cước bộ vừa trượt, nghiêng người, tay phải như tia chớp bắt lấy cổ tay Dương Vân Vũ, đồng thời tránh thoát một cước vòng cung mang theo hỏa hồng đầu khí của nàng, lấy nhu kinh mang theo nàng tại chỗ quay một vòng, cổ hỏa hồng đầu khí bắn lên mặt cô lưu lại một vết cháy đen thật sâu.

“Không sai, xoay chuyển thật đẹp, nào lại lui về một bước.” Phong Dực cười hắc hắc, chân trái khẽ nâng, thánh quang bạch sắc điểm tại bắp chân Dương Vân Vũ, làm nàng không tự chủ được lùi về một bước. Mà Phong Dực cũng theo sát một bước này, phối hợp thật như thiên y vô phùng. (Thiên y vô phùng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào, - ý nói phối hợp hoàn hảo, không chút sơ hở.)

“Cao nhân, cao nhân a.” Thanh niên Triệu Thiên Doãn bị Dương Vân Vũ đuổi đánh lúc trước nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm, đương nhiên không chỉ có hắn, người xem náo nhiệt xung quanh cũng không người nào không khiếp sợ.

Dương Vân Vũ tức giận, rồi lại không thể tránh được, nàng lần lượt công kích đều bị người này thoải mái hóa giải. Hơn nữa, hắn mỗi lần đều dùng một loại lực đạo triển miên khiến mình không tự chủ được làm ra các loại động tác, thoát nhìn thật giống một loại khiêu vũ tại Thần Phong đại lục.

Dương Vân Vũ công kích mãnh liệt, người bên ngoài nhìn thấy hỏa hồng đầu khí cùng Bạch sắc quang minh ma pháp thánh quang đang không ngừng lóe ra. Mà thân ảnh của đôi nam nữ này càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng cơ hồ chỉ nhìn thấy bóng dáng.

“Người hỗn đản.” Dương Vân Vũ cảm giác được cái mông chính mình bị bàn tay heo của hắn miết một cái, càng là lửa giận công tâm.

Vũ khúc càng ngày càng đạt tới cao trào, đã gần đến lúc kết thúc. Đến khi âm thanh cuối cùng vang lên, Phong Dực đem phong thuộc tính dung nhập vào quang minh ma pháp tạo thành quang mang cuốn quanh eo Dương Vân Vũ. Mọi người chỉ thấy Dương Vân Vũ quay tròn vài vòng đi vào trong lòng Phong Dực. Mà lúc đó, Phong Dực tay phải ôm bên hông nàng, cả thân thể nàng đều ngã ra sau, tay trái hắn nâng chân trái của nàng, hình thành một động tác cực kỳ thân mật chấm dứt màn khiêu vũ.

Dương Vân Vũ hô hấp dồn dập, bộ ngực cao ngất ba đào mãnh liệt. Mà Phong Dực thì mang theo nụ cười tà mị nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Dương Vân Vũ trong nháy mắt thất thần. Mà cơ hồ tất cả mọi người vây lại đây xem đều bị hấp dẫn, tiếng vỗ tay như thủy triều vang lên.

Dương Vân Vũ đột nhiên giãy dụa muốn đứng lên, đẩy ra Phong Dực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người lưu lại tên, có gan người đừng trốn, đương nhiên có trốn cũng không thoát, không tin người thử xem...”

“Phong Dực.” Phong Dực hắc hắc cười nói, mang theo điểm mập mờ trong lời nói nhất thời làm cho nam nhân vây xem cười rộ lên. Nơi này ai cũng đều biết Dương Vân Vũ cái này Bạo lực nữ tướng quân khiến rất nhiều đệ tử quyền quý của đế đô nếm mùi đau khổ, lúc này lại bị Phong Dực chế trụ tất nhiên rất có hảo cảm với Phong Dực.

Dương Vân Vũ xấu hổ và giận dữ cuối cùng chạy đi. Đột nhiên nghĩ tới một việc, thân thể đột nhiên chấn động, cái kia, gia hỏa kêu Phong Dực kia thủy chung đều sử dụng quang minh ma pháp, nói cách khác, hắn là một mục sư, nhưng nàng trong lúc cận chiến đối với một tên mục sư không một chút lực hoàn thủ, ngược lại vẫn bị hắn muốn tròn liền tròn muốn dẹt liền dẹt, thực lực của hắn rốt cuộc khủng bố tới trình độ nào a, chính mình đi tìm thập bát Phượng vệ tạo thành uyên ương trận có thể đánh thắng được hắn sao?

Hiện trường có rất nhiều người có nhãn lực, rất nhiều người nhìn Phong Dực với ánh mắt úy kỵ.

“Mục sư ca ca, thật là lợi hại a.” Bên ngoài Lê Phù hi hi cười.

“Này xú phối đản, đã nói không cho phép đối với nữ nhân khác cười như vậy.” Ny Á nghiêng răng nghiêng lợi. Vốn định cho hắn yên lặng trong chốc lát, không nghĩ tới hắn lại gặp phải chuyện như vậy. Mà nàng trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng, tổng cảm giác được Dương Vân Vũ kia không có cả năng bị đánh bại tại trước mặt nam nhân này. Vừa nghĩ tới loại khả năng đó, trong lòng liền cực độ không thoải mái.

“Một tên mục sư cũng có khả năng làm như vậy sao?” Hư Thần, Hư Lâm huynh muội nhìn bóng dáng Phong Dực trong lòng nghĩ nghĩ. Hư Thần nghĩ chính là làm thế nào để lung lạc hắn, mà Hư Lâm nghĩ đến chính là lúc tại Thủy Nguyệt Động Thiên trần truồng bị hắn nhìn thấy.

“Là hắn, cái tên bạo lực mục sư kia nổi tiếng Thanh Long đế đô?” An Kỳ Nhi như có chút dăm chiêu.

“Thật sự rất lợi hại, xem ra phải cùng trong nhà thông báo một tiếng.” Con người băng lãnh của Khoa Lâm vẫn như cũng không chút biểu tình.

“Như vậy quá nghịch thiên a.” Tập Nhĩ lẩm bẩm nói, trong lòng cũng là cao hứng cùng hưng phấn tận đáy lòng.

Bên này động tĩnh cũng hấp dẫn tới hai vị đại nhân vật tại đại lâu khu nhà đối diện. Một vị là đương kim Kim Ưng đế quốc hoàng đế Ứng Dương, mà ở bên cạnh hắn là Không Tước gia tộc đương đại gia chủ, Kim Ưng đế quốc thần Cách Lôi Đặc.

“Cách Lôi Đặc, hắn chính là cái tên mục sư hộ tống nữ nhi của đại ca ngươi hồi để đó? Thực lực này chỉ sợ đã đạt tới thần cấp mục sư cảnh giới a, ... ài, chỉ tiếc hắn là người của Thần Điện, bằng không gia nhập Kim Ưng đế quốc nhất định là một đại trợ lực a. Bất quá lợi dụng chất nữ của người khiến hắn làm chút chuyện hắn là không khó đi.” Ứng Dương vuốt vuốt râu, cười ha hả nói.

“Cháu gái ngươi Ny Á cũng đến lúc lấy chồng rồi phải không, sao không thúc đẩy chuyện tốt này đi, kết thành thân gia.” Ứng Dương suy nghĩ một hồi cười nói.

“Ha ha, nếu như có khả năng, tất nhiên là cầu còn không được.” Cách Lôi Đặc hiện tại đã biết được giá trị của Phong Dực, tự nhiên biết kết thân là chỗ tốt. Không nói thực lực của Phong Dực, sau lưng hắn còn Thần Điện có thực lực còn lớn hơn đâu chứ.

Phong Dực nhìn ba bốn tầng người vẫn còn đang vây quanh bên ngoài cười nói: “Mọi người đừng vây quanh ta nữa a. Một đại nam nhân như ta so với bạn gái bên cạnh cái người hấp dẫn hơn sao?”

Mọi người lúc này mới tản đi, tất cả mọi người đều là quý tộc, cũng không phải dân chúng tóc húi cua, làm chuyện gì đều phải có phong độ, ít nhất ở mặt ngoài là muốn duy trì loại phong độ này.

“Cao nhân, cao nhân, ... ta a.” Mới vừa rồi được Phong Dực cứu Triệu Thiên Doãn đuổi theo ánh mắt nhìn Phong Dực giống như nhìn thần tượng.

“Ha ha, là tiểu tử ngươi a, ngươi như thế nào chọc vào con cạp cái kia?” Phong Dực tìm một cái ghế dài ngồi xuống.

“Ta..., ta chỉ cùng hộ vệ bên người nàng vui đùa một chút, hắc hắc, kết quả bị cái này nữ nhân này truy đuổi theo ba con phố a.” Triệu Thiên Doãn cười khan hai tiếng nói.

“Ngồi đi, còn muốn bồn thiếu qua ngưỡng mộ ngươi hả.”

Triệu Thiên Doãn vội vàng ngồi xuống, cũng không ngồi ở trên ghế mà đặt mông ngồi trên cỏ ngẩng đầu nhìn Phong Dực.

“Cao nhân, ta gọi là Triệu Thiên Doãn, cao nhân hãy thu ta làm đệ tử đi. Sau này ta đi theo làm tùy tùng, cao nhân chỉ cần nói một câu, không, ngay cả không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt là được.” Triệu Thiên Doãn ưỡn ngực nghiêm mặt nói.

Phong Dực nhún mày, có thể tới đây tham gia vũ hội, đều có thân phận, mà Triệu Thiên Doãn này coi như là một người ăn chơi trác táng, bản chất quý tộc tận sâu nội tâm xương cốt như thế nào cũng không tùy tiện trở thành tiểu đệ người khác a.

Đích xác, hành vi của Triệu Thiên Doãn tại trong gia tộc cũng thập phần vô liêm sỉ. Mà thúc thúc của Triệu Thiên Doãn, nhất đẳng công tước, Triệu Ứng Cảnh trong lòng cũng giận giữ không thôi. Đại ca hắn sau khi chết, hắn thu dưỡng đứa cháu này, nhưng đứa cháu này lại làm cho hắn gặp phải vô số phiền toái.

“Bối, lúc ấy nhiều người nhạo báng ta, nhưng sự thật chứng minh, quyết định của ta thật là anh minh. Khi ta đi theo chủ nhân thì sau đó ta được tung hoành đại lục, những lời nhạo báng đã sớm biến thành gió thoảng mây bay, coi ta như chim khôn biết chọn cây mà đậu, người khôn biết chọn chủ mà theo a (đoạn này lảng tránh nhưng đại ý thì nv mọi ng tham khảo nha!).” Trích Triệu Thiên Doãn tự truyện.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Nữ Nhân Tâm .

Triệu Thiên Doãn lúc này chỉ đã hai mươi tuổi đầu, nhưng lúc này hắn chỉ là tên công tử nhà giàu, cả ngày chơi bời lêu lổng, sống hôm nay mà không biết đến ngày mai, ngay đến cấp độ chiến sư hắn cũng không đạt tới, hoàn toàn ỷ vào thúc thúc mình là nhất đẳng công tước mà hồng hách.

Bất quá so với bọn ăn chơi trác táng, Triệu Thiên Doãn xem như có chút khác biệt. Hắn đùa giỡn con gái luôn động khẩu không động thủ. Chỉ là hắn không bạo ngược không đánh chết người. Bất quá phạm là những thủ đoạn ăn chơi trác táng của hắn đều khiến cho người khác phải kinh hãi.

“Ngươi có cái gì? Ngươi tinh thông cái gì? Bồn thiếu gia thu ngươi làm tiểu đệ nhưng tài cán của ngươi có thể đem lại lợi ích gì cho bồn thiếu gia?” Phong

Dực cười hỏi.

“Ta...” Triệu Thiên Doãn nhất thời cứng họng. Không lẽ bảo hần tinh thông ăn uống chơi bời đánh bạc sao?

Phong Dực cười lắc đầu, đứng dậy tỏ vẻ muốn rời đi.

“Ta sẽ chịu khó chịu đựng, âm mưu quỷ kế ta đều tinh thông hết” Triệu Thiên Doãn trong lòng quỳnh lên, hướng về phía Phong Dực lớn tiếng nói, hần tin tưởng vào ánh mắt của mình, bỏ qua cơ hội này có thể sẽ không tìm lại được. Những năm gần đây hần chỉ là một kẻ chơi bời lêu lổng, vô tích sự, trừ một người thân là thúc thúc làm nhất đẳng công tước, hần chính là một cô nhi, hần phải làm một phen đại sự nghiệp, muốn thế nhân phải kính ngưỡng.

Phong Dực cước bộ bị kiềm hãm, quay đầu, hắc hắc cười nói: “Tốt, bốn thiếu gia sẽ thu nhận ngươi”.

Triệu Thiên Doãn lập tức đứng lên, không để ý ánh mắt mọi người, trực tiếp ra ngoài, quay về thu thập đồ đạc... vì gia đình kia không thuộc về hần, thúc thúc, thẩm thẩm, đường huynh, muội không ai chân chính coi hần là người một nhà.

Mà lúc này, Phong Dực đang bị chúng nữ vây quanh. Những nàng này đều là bạn thân của Ny Á là những thiên kim tiểu tư của các thế gia.

“Phong mục sư, thân thể của ta có chút không thoải mái, dạ vũ kết thúc ngươi có thể hay không giúp ta trị liệu một phen” một thiếu nữ kiều diễm dùng ánh mắt đưa tình nhìn chăm chú vào Phong Dực hận không thể đem hần nuốt vào trong bụng.

“Dao Dao, ta thấy ngươi không phải không thoải mái mà động lòng rồi ah” Một thiếu nữ khác cười trêu nói.

“Đi, người ta thật sự không thoải mái mà”

“Phong mục sư, người ta cũng không được thoải mái đâu”

“Còn có ta. Còn có ta...”

Đám đàn bà quay chung quanh bên cạnh người Phong Dực tỏa mùi hương son phấn, có người còn can đảm thừa dịp hỗn loạn sờ soạng hần (ợc mịa thềng tác giả này thiệt là quá đáng mà...sao có thể ngược đời vậy chứ, bất quá thiệt là thú vị a ^.^), trong lúc nhất thời làm cho hần choáng váng đầu óc cười khổ liên tục, phiền phức quá lớn cũng không phải chuyện tốt a.

“Các người định làm gì, hần hôm nay là bạn nhảy của ta” Ở cách đó không xa, Ny Á đang bị vài tên công tử quý tộc vây bám, nàng thấy mấy vị tỷ muội tốt của chính mình vây công Phong Dực, liền bỏ qua hình tượng khí chất thực nữ của mình, trực tiếp đem vài tên thanh niên quý tộc bỏ lại chạy ào tới đem Phong Dực kéo ra.

“Ny Á, hần chỉ là bạn nhảy của ngươi thôi, cũng đâu phải là tình nhân của ngươi, khẩn trương như vậy làm gì, chẳng lẽ ny Á của chúng ta đã động lòng?” cô gái tên Dao Dao nói.

“Ta mới không có, các ngươi chỉ giỏi đoán mò, ta chỉ sợ các người giống hồ điệp làm hần khiếp sợ” Ny Á không cam lòng yếu thế nói.

“Ngươi biết chúng ta hù dọa hần a, nói không chừng hần sợ chết ấy chứ? Ha hả, ny á ngươi thừa nhận đi”, một thiếu nữ đùa cợt nói.

“Tốt lắm tốt lắm, các ngươi đừng náo loạn nữa, vũ hội bắt đầu rồi bạn nhảy các ngươi còn đang chờ các ngươi kìa” Ny Á vừa nói vừa đem bọn họ từng người đẩy ra.

Chúng nữ cười vang, cũng không tính toán dây dưa, đều tự đi tìm chỗ vui.

Ny Á thờ phào nhẹ nhõm, vừa chuyển đầu lại phát hiện Phong Dực đang mang theo ý cười nhìn nàng, nụ cười của hần khiến lòng nàng phát hoảng, tựa như mọi bí mật trong nội tâm nàng đều bị hần nhìn thấu.

“Ngươi... , ngươi đừng nghe các nàng nói hươu nói vượn, quý mới động tâm với ngươi” Ny Á nghiêng đầu sang chỗ khác né tránh ánh mắt của Phong Dực, sau khi nói xong lại thấy có chút hối hận, len lén liếc nhìn hần một cái, thấy hần không có vẻ có gì khác thường trong lòng đột nhiên mơ hồ có chút mất mát.

“Ha hả, Ny Á của chúng ta có thể khiến cho nam nhân của đế đô xếp hàng từ cửa nam đến cửa bắc đều không đổi sắc, liệu có thể hay không cùng ta trở thành một đôi được.” Phong dực cười trêu ghẹo nói

Ny á của chúng ta? Ai là.. của ngươi? Ny á nói thầm một tiếng, một chút mất mát trong lòng phút chốc biến mất không thấy tăm hơi, tâm tình cũng sáng lạn hẳn lên

“Đúng rồi, nha đầu Lê Phù kia đâu rồi?” Phong Dực hỏi.

“Ặc, nha đầu kia, ách tiểu cô cô đó so với ta còn muốn nổi tiếng hơn a.” Ny Á chỉ chỉ phía sau Phong Dực, cách đó không xa.

Chỉ thấy mấy tên thiếu niên choai choai đang vây chung quanh Lê Phù, một đám tỏ vẻ ân cần vô cùng.

“Các ngươi muốn theo đuổi ta a? Khó mà làm được, Ny Á kêu các ngươi là gì?” Lê Phù vừa ăn một mảnh bánh ngọt ngon lành vừa hỏi.

“Là tỷ tỷ”. Mấy thiếu niên choai choai vội đáp. Bọn họ đều mười ba mười bốn tuổi cũng thuộc hàng thế gia đệ tử, nhìn thấy Ny Á đương nhiên phải xưng một tiếng tỷ tỷ.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, BIẾT NY Á GỌI TA LÀ GÌ KHÔNG? LÀ CÔ CÔ A, TA CHÍNH LÀ TRƯỞNG BỒI CỦA NY Á VẬY CŨNG LÀ TRƯỞNG BỒI CỦA CÁC NGƯỜI, CÁC NGƯỜI ĐỀU LÀ CHÁU TA NHƯ THẾ NÀO LẠI THEO ĐUỔI TA?” Lệ phù liếm liếm bờ dính trên môi khiến mấy tên choai choai nuốt nước miếng, bất qua nghe Lệ Phù nói xong đều đứng đần mặt ra.

Chính là lúc này Phong Dực và Ny Á đến gần nghe Lệ Phù nói, hai người nhìn nhau một hồi, đột nhiên ôm bụng cười.

Phong Dực trong lòng vui mừng, xem khẩu khí của Lệ Phù. . .có vẻ như chuyện tình bi thương đã dần phai nhạt, một lần nữa lại khôi phục tính cách tính quái của mình.

"Mục sư ca ca, người vừa rồi thật là lợi hại a" Lệ Phù ngẩng đầu lên thấy Phong Dực đến, nhảy bắn lại phía hắn, mà mấy tên tiểu tử choai choai kia cũng giương cặp mắt sùng bái nhìn Phong Dực.

Phong Dực dùng ống tay áo lau sữa với mỡ dính ở khóe miệng Lệ Phù, cười nói” Đó là... , cũng phải nhìn xem ca ca là ai chứ”

Ny Á nhìn thấy động tác của Phong Dực, lau miệng Lệ Phù một cách tự nhiên mà Lệ Phù cũng như tự nhiên, xem ra hai người bọn đều xem đối phương như tính mạng của mình, loại tình cảm này khiến cho nàng hâm mộ không thôi.

Đúng lúc này, dàn nhạc của Kim Ung đế quốc khởi tấu quốc ca. Toàn trường im lặng hoàng đế Kim Ung đế quốc một thân long bào cao lớn đi vào, đi theo phía sau là Không Tước gia tộc gia chủ Cách Lôi Đặc đứng đầu các đại thần.

Phong Dực đánh giá hoàng đế Kim Ung đế quốc này ước chừng năm mươi tuổi tướng mạo uy nghiêm, râu dài, khuôn mặt trung hòa, ánh mắt sắc bén

"Cửu tinh thánh chiến sư?" “, Phong Dực nhún mày tại sao chưa bao giờ nghe nói hoàng đế Kim Ung đế quốc có thực lực đỉnh cấp cao thủ.

Tất cả mọi người tụ tập lại, rồi cùng nhau nghe vị quốc chủ Kim Ung đế quốc đọc diễn văn.

Làm một quốc chủ, Ung Dương tất nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, uy áp tỏa ra khi hắn hướng lên đài đứng làm mọi người hít thở không thông trước loại khí thế tựa như mũi nhọn này, tiểu tử Khải Nhĩ Phô Lạp Đức hoàng đế của Thanh Long đế quốc còn kém xa.

Ung Dương nói chuyện khi thì đầy nhịp điệu, như kim qua vang lên, đánh thẳng vào lòng người, khi thì lại nhẹ nhàng, như nhún vật không tiếng động vững vàng đem sự chú ý của toàn trường hấp dẫn vào người hắn. Ở hướng đại biểu Thanh Long đế quốc, Thiên Lang đế quốc cùng Tập Kì Lạp liên hợp vương quốc đều tỏ vẻ hoan nghênh long trọng. Cuối cùng Ung Dương cùng tam công chúa bắt đầu mở màn cho buổi khiêu vũ

Kế tiếp, vũ hội mới tính là chân chính bắt đầu, vô số ma pháp hỏa diễm ở không trung bùng lên, đem bầu trời đêm biến thành một bữa tiệc hoành tráng đầy màu sắc hoa lệ.

Làm bạn nhảy kiêm bia đỡ đạn Phong Dực cùng Ny Á nhảy liên tiếp tam khúc.

“Ta nói này Ny Á, nghỉ ngơi một chút được chưa, người sẽ không muốn ta cùng người nhảy đến vũ hội chấm dứt chứ” Phong Dực ôm cái eo nhỏ nhắn của Ny Á, cảm giác thật không tồi, có chút hình ảnh làm người khác phải xị máu mũi, bất quá cảm giác sung sướng cũng không thể không có chừng mực, hắn còn muốn ném thử phi thủy ngư tử mà bình thường khó kiếm được.

Ny Á liếc mắt nhìn Phong Dực, bao nhiêu người xếp hàng muốn mời mình mà người này lại kêu khổ kêu mệt.

Một khúc kết thúc, Ny Á cuối cùng cũng buông tha Phong Dực, ủy quyền thân hình tuyệt mỹ cự tuyệt lời mời vài tên thanh niên nhân cơ hội, cùng Phong Dực đi vào đứng trong khu vực... chỉ là sau đó trọn mắt há mồm nhìn Phong Dực không hề có chút phong độ thân sĩ ăn thũng uống vãi.

Lúc này, một người bồi bàn chạy tới nói nhỏ với Ny Á, nàng gật đầu đi tới bên Phong Dực nói.” Làm phiền người chú ý hình tượng một chút, người nhìn xem có bao nhiêu người đang nhìn người ăn a”

“Mặc kệ chúng? Chính mình thích là được, quản chi người ta để ý” Phong Dực vừa nói vừa tước vỏ khối thịt con tôm hùm lớn.

"Tùy tiện người , gia gia của ta bảo ta, ta đi một chút. Người cũng đừng có mà đi loạn a." Ny Á dặn một câu lúc sau liền rời đi.

Sau một hồi ăn uống no say, Phong Dực cũng sửa lại bộ dạng thô lỗ dùng khăn lau khô miệng, bụng một chén rượu hương chung quanh mọi người đang ngây như phỗng, lập tức từ ếch biến lại thành một vị vương tử.

“Phong mục sư sao không cùng ta nhảy một điệu” một âm thanh mềm mại từ phía sau truyền đến kèm theo là một hương thơm nhàn nhạt

Phong Dực quay đầu thấy trước mắt là một người đẹp, khuôn mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Nguyên lai là Diệp tiểu thư, bất quá ta bị người khác chỉ định không thể khiêu vũ cùng nữ nhân khác, thật sự rất tiếc” Phong Dực cười nói, Các chủ Tự Bảo Các không phải rất thần bí sao sao lại tham dự vũ hội này

Ý nghĩ này không chỉ của Phong Dực mà còn của rất nhiều người, Các chủ Tự Bảo Các luôn luôn không tiếp thu lời mời nào cho dù đương kim hoàng đế Ứng Dương mời nàng tham dự hoàng cung yến tiệc nàng cũng cự tuyệt, có thể nói nàng không cấp mặt mũi cho ai hết, thậm chí đến tên họ của nàng. Vừa rồi Phong Dực gọi nàng là “Diệp tiểu thư” chứng tỏ hắn cùng nàng có thâm giao. Nếu vừa nói thực lực của Phong Dực khiến người khác cảm thấy kinh sợ thì bây giờ thân phận của hắn đồng dạng bị bào phủ bởi một tầng che chắn thần bí.

“Ha ha, là nha đầu Không Tước gia tộc chẳng? Hiện tại nàng đã đi, chỉ cần nàng đồng ý người hắn sẽ không phải tiếc nuối” Diệp Mạn Tô cười nói.

Ny á cuối cùng cũng trở lại nhủu mày nhìn Diệp Mạn Tô thân là người phụ trách một trong tam đại tình báo của Không Tước gia tộc nàng đối với nữ nhân này có tìm hiểu nhưng đúng là vì có tìm hiểu mới khiến nàng kiêng kỵ

“Ny á tiểu thư, chẳng biết người có thể đem bạn nhảy cho ta mượn dùng tạm được không?” Diệp Mạn Tô cười hỏi.

“Không thành vấn đề, đó là vinh hạnh của hắn” Ny Á nét mặt cười tươi như hoa nhưng ánh mắt nhìn vào Phong Dực có chút ngưng trọng, cho hắn một sự cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Diễm Vũ Mê Tình

Phong Dực ôm vòng eo thon nhỏ, mềm mại như của xà tinh tiến vào sàn nhảy. Hương thơm ngào ngạt làm say đắm lòng người của nữ nhân khiến cả người hắn nóng bừng lên.

“Mùi hương tuyệt hảo” Phong Dực nhẹ giọng bên tai Diệp Mạn Tô cười nói. “Mùi hương trên người Phong mục sư dường như cũng rất men (^^)” Diệp Mạn Tô không thêm đề ý lời trêu chọc của Phong Dực mà còn khẽ cười quyến rũ nói. Nàng hơi nghiêng đầu chớp mũi chạm vào của lỗ tai Phong Dực, nhận nhậ phá một luồng hơi thơm tho, ấm áp.

Phong Dực khẽ run lên, như bị điện giật đến tê dại, từng tia từng tia như lông chim đâm vào trong lòng, không thể đè nén mà nảy sinh 1 chút rung động, nữ nhân này mị lực thật sự làm Phong Dực chịu không được. Những chuyện này hắn là không có nam nhân nào cưỡng lại được trừ khi ...hắn không phải là nam nhân a.

Cảm giác thấy Phong Dực có chút khác thường, Diệp Mạn Tô nhếch khóe môi, nàng chính là mười phần tự tin với mị lực của chính mình.

“Diệp tiểu thư, đừng đùa với lửa” Phong Dực ghé miệng sát vành tai Diệp Mạn Tô khẽ nói, âm thanh trở nên thâm thúy.

Diệp Mạn Tô tâm thần có cảm giác run sợ. Nàng thở ra 1 luồng khí thơm tho, thân thể càng dán sát về phía Phong Dực khách khách cười nói: “Mạn Tô muốn nghịch lửa, Phong mục sư nghĩ thế nào?”

“Cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy. Đốt tới chính mình sẽ không tốt”. Phong Dực ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Diệp Mạn Tô, thân thể hai người trong lúc đó không xuất hiện một khe hở.

Diệp Mạn Tô cảm giác cảm địa giữa hai chân mình bị một cây côn to lớn ép sát vào, cùng với vũ điệu không ngừng cọ xát vào tiểu muội muội của nàng (hắc hắc, chơi vậy cho nó độc). Một tia tê dại từ nơi cảm địa phát tán ra toàn thân, nàng phát hiện ra khí lực toàn thân chậm rãi mất đi, thân thể như bị nhuyễn ra.

“Bại hoại, không nên được voi đòi tiên” Diệp Mạn Tựa đầu vào sát cổ Phong Dực nỉ non nói.

Tiếng nói vừa phát ra, Phong Dực còn cảm giác được có một nguồn năng lượng kì lạ như Tiêm Trùng từ tiểu muội muội của Diệp Mạn Tô và tiểu đệ đệ của hắn đang quần quýt tiến tới.

Phong Dực chấn động toàn thân, năng lượng trong cơ thể tự vận hành chống lại, bất quá loại tấn công bất ngờ này khiến tiểu đệ đệ của hắn đang hiện ngang góc đầu lại biến thành chú nhóc ngoan ngoãn.

“Khanh khách”, Mạn Tô cười nói, “nếu tiến thêm một thước sẽ phải chịu trừng phạt, lần này chỉ cảnh cáo, nếu còn lần sau, đồ vật của ngươi có thể vĩnh viễn không đứng lên nổi” Diệp Mạn Tô quyến rũ cười lạnh thủ thi trong lòng Phong Dực. Việc đã kích này đối với hắn thật không nhẹ, kì thật thủy chung hắn vẫn cảnh giác với nàng. Nhưng luồng năng lượng kì lạ này không có chút khó khăn đột phá phòng ngự năng lượng của hắn. Nói như thế nào cũng phải công nhận nữ nhân này thực lực quả thật kinh khủng.

Phong Dực không dám lấy thân thử lại lần nữa, tuy nói xuất kỳ bất ý, nhưng thực lực nữ nhân này xác định rất có khả năng vượt trên hắn. Đây là chuyện

không thể nghỉ ngơi, vì lo nghĩ cho phúc đức sau này nên hấn đành an phận.

Bất quá Diệp Mạn Tô tựa hồ biết ý tưởng của Phong Dực, lại càng tùy tiện khiêu khích, bộ ngực cao ngất lại càng ma sát ngực hấn, vòng eo như rắn lại dán chặt vào ngang hông hấn.

Phong Dực bảo vệ tâm thần, cố gắng nhịn xuống.

Diệp Mạn Tô nhẹ giọng cười quyến rũ, cùng nhịp quay với Ngân Nguyệt, quay lưng lại phía sau hấn, bờ mông tròn trịa dán sát vào hạ thể hấn.

“Đáng chết” Phong Dực hít một ngụm lương khí, nữ nhân này điên rồi sao? Vốn tiểu đệ đang bị không chế mềm nhũn lại như bị kích thích đang cố gắng quật khỏi. Mà Phong Dực lúc này thực sự tức giận, nếu nữ nhân này không biết điều vậy cũng đừng trách hấn, hấn hung hấn áp tới phía sau vòng eo Diệp Mạn Tô đâm tới.

Vật cứng rắn đó làm cho mấy tầng vải vóc cũng không thể cản nổi độ ấm nóng bỏng truyền tới.

Diệp Mạn Tô không ngờ Phong Dực dám phản công mình như vậy, có điều còn chưa điều động năng lượng tập kích hấn, nàng chỉ cảm thấy vật kia hung hăng thượng lên ở hạ thể mẫn cảm, một trận khoái cảm như thủy triều bao phủ nàng, nàng không tự chủ được run người, hạ thể có một chút ướt át.

Phong Dực có chút ngoài ý muốn, đem Diệp Mạn Tô quay người lại thì phát hiện toàn thân nàng mềm nhũn dán lên người mình, làm chính bản thân mình cũng nóng lên.

“Tiểu bại hoại, lần sau sẽ dạy ngươi” Diệp Mạn Tô khẽ cắn tai Phong Dực, đem hấn đẩy ra xoay người biến mất trong đám đông.

Hai người đều là nhân vật tiêu điểm, mặc dù ánh đèn ma pháp của sân khấu có chút mờ ảo, nhưng lại có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai người, kĩ thuật nhảy của hai người đều rơi vào mắt mọi người, rất nhiều người là vì sợ hại Tự Bảo Các các chủ, cũng có cả các thế lực lớn nhìn về phía Phong Dực.

Phong Dực đi ra khỏi sân khấu phát hiện ra Ny Á dùng ánh mắt phức tạp nhìn hấn.

“Phong mục sư quả là điểm phúc tề thiên” Ny Á thản nhiên nói, quay đầu đi xa.

Phong Dực nhú nhú mày, nha đầu kia bị làm sao vậy, thật không lý giải được.

"Không cần đoán, nàng đang ghen tị." Đúng lúc này, một âm thanh dễ nghe truyền đến.

“An Kỳ nhi?”, Phong Dực nhìn thấy người mới đến, khuôn mặt mỹ lệ với mái tóc cắt ngắn, liền biết thân phận của nàng, một mỹ nữ khuynh thành cho dù liếc mắt nhìn qua cũng không dễ dàng quên được.

“Ngươi biết ta?” đôi mắt thanh tú An Kỳ Nhi nhìn Phong Dực, khóe môi khẽ mỉm cười, hiện tại nàng đã xác định tên này chính là tên cùng trường Công Chúa có quan hệ mờ ám đồng thời chính là vị Bạo Lực mục sư kia.

“Thanh Long đế quốc, đế đô song kiều An Kỳ Nhi nếu bảo không nhận ra cũng khó làm được” Phong Dực cười nói, trong đầu cũng hiện ra cảnh tượng trong thư viện, khi đó nàng đang khom người tìm kiếm bộ sách, bờ mông vênh lên quả thật tròn trĩnh đến khó quên.

Hai người nói chuyện với nhau làm rất nhiều người đỏ mặt vì ghen ghét, Tên mục sư này rốt cuộc lai lịch thế nào, thiên kim tiểu thư của Khổng Tước gia tộc Ny Á thì coi là bạn nhảy, sau đó lại cùng Các Chủ Tự Bảo Các biểu diễn một màn nhảy mê tình đầy xuân sắc, giờ lại cùng mỹ nữ đạo sư An Kỳ Nhi đại biểu cao nhất của đoàn học viện Thanh Long đế quốc trò chuyện.

“Mau tra xét lai lịch của tên mục sư kia, ta muốn xem tất cả tư liệu về hấn” Xa xa Bát hoàng tử Ứng Liệt đau khổ nhìn về hướng An Kỳ Nhi, nụ cười tiêu sái biến mất không thấy đâu mà thay vào đó là vẻ mặt âm hàn lạnh lẽo.

Đợi sau khi tên tâm phúc lĩnh mệnh đi, Ứng Liệt hít sâu một hơi, ánh mắt khôi phục bình thường, trở lại là người mà bao người khác mơ ước.

"Ngươi biết không? Ngươi vừa rồi đắc tội Vân Vũ, nàng sẽ không từ bỏ ý đồ." An Kỳ Nhi giờ chén rượu lên cùng Phong Dực cùng một cái, nói.

"Vân vũ? Ha ha, chính là con cọp mẹ kia, tên đến là dễ nghe, ngươi không cần lo lắng cho ta." Phong Dực cười nói.

“Ta không lo lắng cho ngươi, ta lo lắng cho nàng, bởi vì nàng là chủ tướng một quân đoàn nên tính tình có chút bạo liệt, nếu như không phải vậy thì sẽ không áp chế được tướng sĩ phía dưới, đợi lát nữa các ngươi có xảy ra xung đột thì ta mong ngươi cho ta một cái nhân tình không nên làm khó nàng” An Kỳ Nhi nói.

“Thân là người đứng đầu một quân đoàn, nhận thức không rõ thực lực địch ta lại vì tư thù cá nhân. Như vậy chức chủ tướng này quả không xứng, nhưng nếu đúng như ngươi nói nàng tới tìm ta gây phiền toái ta sẽ nhượng bộ một lần, nhưng nàng không biết tốt xấu thì thật xin lỗi” Phong Dực nhún nhún vai nói, nụ cười ôn hòa kèm theo bộ dạng rất vô hại.

"Cám ơn ngươi, như vậy gặp lại sau." An Kỳ Nhi xoay người đi xa.

Phong Dực trong lúc nhất thời thành người cô đơn, Lệ Phù cũng không biết bị Ny Á dẫn đi đâu. Kỳ thật khách quý ở vũ hội có không ít nữ nhân nhưng bởi vì hấn tiếp xúc toàn tuyệt đỉnh mỹ nhân nên làm rất nhiều thiếu nữ khác tự ti không dám quấy rầy mà nam nhân thì lại sợ bối cảnh lai lịch của hấn nên

càng không dám tới gần.

Phong Dực tựa hồ ăn uống no đủ, nhảy cũng đã nhảy mà Ny Á lại không thấy đâu nên hắn định rút lui an toàn.

Lúc Phong Dực biết mất tại sân thương vũ hội, Ứng Dương phía trước cửa sổ xoay người, nhìn Gia chủ Các Lôi Đặc của Không Tước gia tộc ở phía sau cười nói: “Phong Dực tựa hồ không đơn giản, người nói nữ nhân Tụ Bảo Các kia cùng Thần Điện có thể có quan hệ gì chăng?”

“Bệ hạ, người có muốn đi điều tra rõ hay không?” Các Lôi Đặc hỏi, kỳ thật khi Phong Dực tới để đồ, hắn cũng phái người đi điều tra lai lịch Phong Dực, nhưng kết luận điều tra là Phong Dực thể lực bình thường, tự xưng xuất hiện ở hoang nguyên phía Tây Nam của thành Ô Giang, ngoài ra hoàn toàn không có thêm gì khác.

“Không cần chọc giận Thần Điện cùng Tụ Bảo Các, như vậy mất nhiều hơn được” Ứng Dương thần nhiên nói.

Lúc này đã về đêm, ngoài đường cái Thần Ứng học viện người đi lại ít ỏi, để đồ ngập trong vàng son, sự xa hoa về đêm chỉ thể hiện ở mấy khu trung tâm mặt dịch.

Ma pháp đăng quang có chút mờ ám chiếu lên người Phong Dực, tiếng bước chân thanh thúy của hắn quanh quẩn trong không khí.

Phong Dực biết có người đang lặng lẽ bám theo mình, hơi thở đã được ẩn giấu rất kỹ, chứng tỏ đối phương đã đạt cấp bậc đạo tặc sư, bất quá hắn cũng không muốn để ý tới, lúc này từ miệng An Kỳ Nhi hắn đoán phỏng chừng là người do Dương Vân Vũ phái đi theo dõi hắn.

Phong Dực chạy nhanh đến một khu dân cư nghèo đã bị bỏ hoang, nơi này dân cư sớm đã bỏ đi. Chỉ còn hai ba con mèo hoang kêu, giống như tiếng trẻ con khóc. Lúc này một hồi âm thanh vang lên, chính là một đám quân đội mặc giáp màu bạc, có hơn một trăm người đem Phong Dực vây quanh, trong đó có hơn mười người nỏ tiễn có gia trì ma pháp. Mũi tên chỉ ngay về phía hắn.

“Phích Lịch quân đoàn quả là đám phế vật, khó trách quân đoàn cũng chỉ có hai vạn người” Âm thanh của Phong Dực nhàn nhạt vang lên, nhất thời đám tướng sĩ tức giận dường như không thể kiềm chế, nộ khí trào ra không ít

“Cũng đúng thôi, với một chủ tướng không có não thì có thể xuất ra dạng binh lính như thế nào?” Phong Dực làm như tự nhủ nói.

Đang lúc ấy, Dương Vân Vũ một thân hòa hồng chiến bào. Cầm trong tay một thanh kiếm như liệt hỏa dẫn thập bát Phurong vệ đằng đằng sát khí đi tới. Nàng đứng cách Phong Dực ba trượng rồi lạnh lùng nói “miệng lưỡi người thật lợi hại, nhưng hiện tại ta sẽ trả lại sự vũ nhục của người với ta gấp trăm ngàn lần”.

“Vũ nhục người? Hắc hắc, thật khó nghe, như người nói vậy thì ta thực sự không vũ nhục người” Phong Dực nở nụ cười tà ác đứng lên, hai chữ vũ nhục hắn đặc biệt tăng khẩu âm, kẻ ngu cũng rõ hắn chính là đang vũ nhục.

Dương Vân Vũ cắn chặt hàm răng, đôi mắt như tóe lửa, nhưng lúc đó nàng đột nhiên bình tĩnh trở lại lạnh giọng quát “Thập bát phurong vệ Uyên Ương trận”.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Đánh Cuộc .

Thập bát Phurong Vệ nhất tề cùng kêu lên một tiếng, liền bày ra Ngũ Giác Tinh Hình Trận.

“Ai nha, bình trận a” Hai mắt Phong Dực liền sáng ngời. Bất quá hắn nhìn sơ qua Phurong Vệ kết thành Uyên Ương Trận rồi khinh miệt lắc đầu. Đối với những người có kiến thức về trận pháp như hắn thì Uyên Ương Trận chỉ được cái vẻ bề ngoài, thực chất nó còn tồn tại vô số điểm yếu. Chỉ cần đối mặt với người có thực lực chân chính thì không kham nổi một kích.

Trận pháp lợi hại ở chỗ, kết trận thần quỷ mạt trắc, sau đó mới đến phurong thức công kích cùng khả năng phòng thủ. Tuy năng lực của từng binh sĩ kết trận có thể không mạnh nhưng uy lực công kích hội cùng một chỗ thì tăng lên mấy lần, cho dù đối phương có là cao thủ thì cũng không đến mức một kích tất sát.

“Công kích” Dương Vân Vũ không thèm đếm xỉa đến ánh mắt khinh miệt của Phong Dực, tỉnh táo ra lệnh tấn công. Có thể nhìn ra nàng cũng coi như là một chủ tướng hợp cách. Ít nhất cũng sẽ không bị một kích của đối phương làm lừa gạt che mờ lý trí.

Người sáng tạo nên Uyên Ương trận cũng đã đặt không ít tâm tư vào nó. Lúc đối mặt với cao thủ, đầu tiên liền vây trong Ngũ Giác Tinh Hình Trận, năm

người bên trong trận tiền hành tấn công ngập trời. Mấy người còn lại hoặc phụ trách hiệp trợ tấn công hoặc phòng thủ.

Năm người tấn công xuất ra ngũ phối kết hợp với hỏa diễm đầu khí mang theo khí thế cuồng bạo chém về phía Phong Dực, đồng thời phong tỏa tất cả các đường lui của hắn. Thập Bát Phụng Vệ tất cả một thân đều là Hỏa đầu khí, lực phá hoại dĩ nhiên là đứng đầu trong thất hệ.

Chỉ là Phong Dực vẫn không hề nhúc nhích, tùy ý để đầu khí chém tới, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thản nhiên.

Nhưng là công kích qua đi, Dương Vân Vũ lại kinh ngạc phát hiện, Phong Dực vẫn đứng im tại chỗ, đầu tóc không hề tổn thương, cứ như loạt công kích vừa rồi đối với hắn chỉ là hư ảo.

“Biến trận” Dương Vân Vũ nhanh chóng phát hiện, thực lực của Phong Dực vượt xa sự tượng tượng của nàng, liền quyết đoán hạ mệnh lệnh biến trận.

“Hắc Hắc. Cho dù biến trận cũng chưa chắc đã dùng được” Phong Dực cười nói. Hắn bây giờ đã tiến vào cảnh giới Thập Nhị Dực Từ Ma, ma tộc vốn thân thể mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa tại Thủy Nguyệt Đồng Thiên còn được năng lượng căn nguyên của Mặc Vũ Tôn Giả Mặc Nhất Tâm tổ trọng thân thể. Tinh thần cùng thân thể đã đạt đến trình độ phi thường khủng bố, nếu chỉ luận về tổ chất thân thể thì chỉ sợ phi nước đại cũng không thể đuổi kịp hắn. Hơn nữa hắn cũng đã đạt đến Ngũ Tinh Thần Mục Sư chi cảnh, mà Thập Bát Phụng Vệ thực lực cao nhất bất quá chỉ là Ngũ Tinh Đại Chiến Sư, tuy trận pháp có làm tăng lực công kích lên vài lần, nhưng hắn đứng im cho các nàng công kích thì cũng không thể làm tổn thương đến một sợi lông của hắn.

Quả thật, sau một hồi biến trận đều không làm gì được Phong Dực, thực lực chênh lệch quá lớn. Căn bản là con kiến so đầu với đại dương.

Dương Vân Vũ không cam lòng liền hạ tiếp mệnh lệnh: “Phòng ngự trận thức, Ma Nỗ Thủ chuẩn bị.”

Mười mấy tên Ma Nỗ Thủ từ nhiều địa phương khác nhau liền hướng cung tên về phía Phong Dực. nhìn ma pháp màu xanh trên mũi tên thập phần yếu ớt nhưng lực xuyên thấu lại cực kì kinh người. Với khoảng cách gần như vậy chỉ sợ tấm thép lớn cũng có thể xuyên qua được. Đặc biệt lại được gia tăng thêm pháp ma thuộc tính, càng tăng thêm tính uy hiếp với Ma Pháp Sư.

“Công Kích!” Dương Vân Vũ quát một tiếng.

Mười mấy cái Ma Pháp Tiễn liền xé gió, trong nháy mắt bắn về phía Phong Dực tạo nên những tiếng kêu vun vút trong không khí.

Trong nháy mắt bạch mang lưu chuyển quanh người Phong Dực, Mười mấy Ma Pháp Tiễn chấn vào bạch mang kêu leng keng rồi rớt xuống trước mặt hắn.

“Ai. Một điểm vui đùa cũng không có. Ta cũng có chút đánh giá cao các ngươi.” Phong Dực thở dài khẽ nói. Đột nhiên hắn vung tay lên, mười tám đạo quang mang trắng noãn mềm mại xuất hiện. Trong nháy mắt quang mang quán quanh cổ mười tám Phụng Vệ, bọn họ không tự chủ được liền bị lôi lên trên không trung.

“Không, ngươi dừng tay. Ta nhận thua.” Dương Vân Vũ cùng Thập Bát Phụng Vệ tỉnh như tý muội. Đột nhiên thấy Phong Dực hạ độc thủ, không khỏi sợ hãi. Trong lòng liền cảm thấy hối hận, tại sao mình lại đi chọc phải một nhân vật như vậy a, Thần Mục Sư, vô luận nơi nào đều là một đại nhân vật.

“Ngươi đang cầu xin hả?” Phong Dực tà ác cười nói.

“Ta, ta cầu ngươi.” Dương Vân Vũ cắn chặt hàm răng, run rẩy nói. Trong nháy mắt, kiêu ngạo của nàng liền bị nam nhân này hung hăng dẫm nát dưới chân.

“Ngươi cầu ta? Chưa bao giờ ta thấy người đi cầu xin mà như ngươi.” Phong Dực hắc hắc cười nói, giống như trong nháy một vị mục sư ôn hòa, khả ái liền biến thành một tên ác ma không hơn, không kém.

Thân thể mềm mại của Dương Vân Vũ khẽ run rẩy. Hơn một trăm binh sĩ đứng sau nàng đã “Lửa Giận Trùng Thiên”.

Dương Vân Vũ khuôn mặt tái nhợt, tay cầm Hỏa Diễm Kiếm cắm xuống đất, rồi đưa tay lên trên ngực gỡ huy hiệu tượng trưng cho Lôi Bằng Gia Tộc đặt một bên, hai đầu gối từ từ quỳ xuống.

“Tướng Quân” Tướng sĩ nhất tề đau xót kêu lên một tiếng. Tướng quân chịu nhục so với chính bọn họ chịu nhục còn bị phần hơn ngàn lần.

Chân Dương Vân Vũ chuẩn bị chạm đất thì một luồng bạch quang nhu hòa tiến đến nâng nàng đứng dậy. Nàng kinh ngạc nhìn Phong Dực: “ngươi...”

Phong Dực nhẹ nhàng vung tay lên đem Thập Bát Phụng Vệ thả xuống. Các nàng liền bụng cổ ho sặc sụa.

“Không nên cao hứng, bốn thiếu gia đã đáp ứng An Kỳ Nhi tha cho ngươi một lần. Nếu có lần sau ta sẽ không khách khí đâu.” Phong Dực thản nhiên nói.

“Ngươi thực lực cao hơn hẳn bọn ta, cho dù thắng cũng không có gì là lạ.” Dương Vân Vũ cũng không chịu thua. Nàng nghĩ không phải Uyên Ương trận không lợi hại mà là đối thủ quá mạnh.

“haha, ngươi không phục. Uyên Ương Trận của ngươi có trăm ngàn chỗ hở, gọi nó là trận pháp còn có chút miễn cưỡng.”

“Ngươi thối lắm. Dựa vào cái gì mà ngươi dám nói Uyên Ương Trận có trăm ngàn chỗ hở? Ngươi thì biết cái gì về binh trận.” Dương Vân Vũ thẹn quá

hóa giận, liền quên mất sự kinh khủng của Phong Dực.

“Vân Vũ, thế nào lại nói với Phong Mục Sư quá đáng như thế?” Trong lúc ấy, một âm thanh nhàn nhạt, dễ nghe truyền tới. Trong bóng tối xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển đi ra, chính là mỹ nhân Lão sư An Kỳ Nhi.

Lúc An Kỳ Nhi hiện thân, Phong Dực cũng không có gì kinh ngạc, từ lúc theo Dương Vân Vũ đến đây, hắn đã phát hiện An Kỳ Nhi ẩn thân đứng ngoài quan sát. Chứng tỏ Mỹ nữ lão sư này một thân cũng không phải là không thông ma pháp hay đấu khí.

“Uyên Ương Trận này là do ngươi sáng tạo.” Phong Dực cười hỏi, tựa hồ có khả năng đã xác định chính xác.

“Không sai, cái trận pháp mà có trăm ngàn chỗ hở này là do ta sáng tạo.” An Kỳ Nhi nhàn nhạt đáp. (Con này suốt ngày nhàn nhạt. Chắc cũng nhạt lắm)

“Haha, hy vọng ngươi không để ý. Ta cũng chỉ là nhanh mồm nhanh miệng thế thôi.” Phong Dực cười nói. Hắn cảm giác nữ nhân này cũng không hề đơn giản.

“Không sao, đích xác Uyên Ương Trận cũng chưa có hoàn thiện. Xem ra Phong Mục Sư cũng có hứng thú nghiên cứu binh trận.”

“Điềm Tâm, hắn thì biết gì về binh trận a.” Dương Vân Vũ đứng một bên khó chịu xen vào.

Nghe xong Dương Vân Vũ nói Phong Dực liền thở gấp, Nàng ta gọi An Kỳ Nhi là Điềm Tâm, chẳng lẽ hai nàng lại là bối bối. Chỉ tượng tượng hai thân thể nữ nhân xinh đẹp trần truồng ở cũng một chỗ hắn đã không dám nghĩ thêm chút nào.

“Ngươi đã không phục như vậy, bổn thiếu gia liền cấp cho ngươi một cơ hội. Tùy ý chọn ra mười tám binh sĩ để ta chỉ điểm một chút. Một tháng sau liền đấu một hồi với Uyên Ương Trận Thập Bát Phụng Vệ, thế nào?” Phong Dực con ngươi vừa chuyển, cười nói.

“Đây chính là ngươi nói, một lời đã định.” Dương Vân Vũ vui vẻ đáp.

“Chậm đã, để không lãng phí một tháng thời gian của ta, nếu ta thắng thì thế nào?”

“Nếu một tháng sau người thắng, ta mặc người tùy ý xử trí.” Dương Vân Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng nghĩ một tháng, cho dù một năm thì hắn cũng đừng mong thắng nổi Thập Bát Phụng Vệ. Nếu thắng được thì quả thật là Thiên Phụng Dạ Đàm.

“Thật sự tùy ý ta xử trí, cho dù bắt ngươi làm nô tỳ cũng được?” Phong Dực vui vẻ cười hỏi.

“Lão nương, Bổn tướng quân nói ra như bát nước hắt đi, không bao giờ đổi ý.” Dương Vân Vũ đáp.

“Vậy thì cứ theo ý ngươi.”

“Chậm đã Phong Mục Sư, nếu người thua thì thế nào?” lúc này An Kỳ Nhi đột nhiên chen vào hỏi.

“Đúng vậy, nếu người thua thì sao?” Dương Vân Vũ mới chợt nhớ ra, không hỏi kĩ càng thì chỉ có thiệt chính mình.

“Cùng người giống nhau, tùy ý xử trí. An Kỳ Nhi ngươi có muốn một phần hay không? Dù sao Uyên Ương Trận cũng do người sáng tạo.” Phong Dực nhún vai, nhàn nhạt nói.

An Kỳ Nhi ngẩn người, nói : “Nếu Phong Mục Sư đã có nhã hứng này thì ta cũng tham gia vậy. Bất quá ta không dùng chính mình đem ra đặt cược, mà dùng một khối Minh Hải Ma Khoáng.”

Minh Hải Ma Khoáng! Phong Dực cũng biết loại khoáng thạch này. Trong truyền thuyết tại đáy biển Minh Hải thần bí xuất hiện một loại khoáng thạch, thập phần mỹ lệ, nhưng lại không có bao nhiêu giá trị thực tế. Bất quá, đối với những người thích sưu tầm thì đích thị là bảo bối, còn với người khác thì nó chẳng qua chỉ là một tảng đá mỹ lệ thôi.

“Liêu thắng vu vô*, thành giao, chúng ta ký kết ma pháp khế ước.” Phong Dực gật đầu nói.

(* Liêu thắng vu vô : thà ít còn hơn là không có.)

Ba người dùng tinh thần lực phóng xuất ra cùng một loại ma pháp khế ước để ký kết, nhất thức tam phân, vô phương đổi ý. Loại ma pháp khế ước tự nhiên không thể so sánh với Huyết Khế từ xa xưa kia, nhưng lực ước thúc của ma pháp cũng rất mạnh, một khi đổi ý Ma Pháp khế ước có thể dựa vào tinh thần lực bám trong nó để tiến hành nghiêm khắc trừng phạt. Còn nếu không thực hiện những gì đã cam kết nó còn có thể biến người ta thành ngu ngốc. Nhưng thực tế nó không có tác dụng lắm đối với Phong Dực, Chỉ cần dùng tinh thần lực cường đại của hắn liền có thể dễ dàng xóa đi Ma Pháp khế ước. Đương nhiên chỉ có loại quái thai như Phong Dực mới có thể làm được, cho dù là Cửu Tinh Thần Mục Sư muốn dùng tinh thần lực để xóa đi Ma pháp khế ước cũng thập phần khó khăn.

Rồi sau đó, từ trong một đại đội Dương Vân Vũ liền chọn ra mười tám người yếu nhất cấp cho Phong Dực.

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của mười tám người đó, Phong Dực liền nói: “Mười tám người này từ bây giờ đã thoát ly khỏi Phích Lịch Quân Đoàn của ngươi. Ở đây mười tám người này là yếu nhất. Nhưng đến với ta bọn họ cũng là người cực mạnh.”

Đầu của mười tám người nhất thời chấn động. Trong lòng bọn họ đều rõ ràng tại sao nàng lại chọn mình, chính bởi vì thực lực của họ là kém cỏi nhất. Không ai là không có hy vọng thực lực của mình thật cường đại, Phong Dực nói một câu đã trúng tâm sự của bọn họ. Minh thực sự có thể biến thành cường giả? Minh thật sự có khả năng như vậy... Mục sư đã nói một tháng sau sẽ chiến thắng Thập Bát Phụng Vệ, cho dù thực lực của các nàng hơn hẳn bọn họ.

“Hào, ta đồng ý.” Dương Văn Vũ gật đầu, vào quân đội là đã không màng đến sống chết. Mười tám người này cho dù bây giờ không bị chọn đi ra thì mấy tháng sau trong đại hội luận võ cũng sẽ bị đào thải.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Huấn Luyện

Lăng Sương Phở Lạp Đức khoác một cái trường bào đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng trong trẻo cô độc, gã nam nhân kia lúc rời đi cũng là mùa hè, thời gian như trôi đưa, đảo mắt đã qua một năm trôi qua. Quyền lực của nàng cũng đã được củng cố và phát triển nhiều hơn thông qua sự cố gắng của nàng. Cái Phong Vân Tông luôn vọng tưởng vượt ra khỏi hoàng quyền kia hiện nay đã bị nàng xâm nhập vào gần như mọi chỗ, tin rằng thời gian không lâu nữa Phong Vân Tông sẽ trở thành vật trong tay nàng.

Tất cả đều nói lên mục tiêu của nàng đã càng ngày càng gần, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy trống trải, những lúc có cảm giác trống trải này là nàng lại nhớ tới tên nam nhân xấu xa kia, cái tên ghê tởm đã chiếm lấy thân thể nàng và cũng lưu lại trong lòng nàng một dấu ấn thật sâu đậm.

“Trường công chúa điện hạ, đã tra được tin tức của Phong Dực” đúng lúc này thì một bóng đen quý dị đột nhiên xuất hiện trước mặt Lăng Sương – Simon người này chính là người phụ trách tình báo bí ẩn nhất dưới tay nàng.

Lăng Sương có chút chấn động, một lần nữa nghe được tin tức của Phong Dực, trái tim luôn cứng rắn của nàng lúc này đột nhiên như vỡ ra thành ngàn khe hở, một tình cảm tê dại từ đó tràn ra.

“Ở đâu?” Sự kích động của Lăng Sương trong tích tắc liền biến mất, nhàn nhạt hỏi.

“Kim Ung đế đô, phủ Không Tước, thực lực của hắn bây giờ sâu không lường được.” Simon hồi đáp.

“Biết rồi, người lui đi.” Lăng Sương thần nhiên nói.

Simon liền biến mất, mà Lăng Sương lại than nhẹ một tiếng, trầm tư nhìn ánh trăng trên cao, một lúc lâu sau đứng lên lầm bầm nói: “Có lẽ nên đi Kim Ung đế quốc một chuyến, tiện thể làm yên tâm mấy tên ngoan cố bảo thủ.”

Hiện nay, Lục hoàng tử của Kim Ung đế quốc và Tam hoàng tử của Thiên Lang đế quốc đang có mục đích cùng trường công chúa của Thanh Long đế quốc – là nàng kết thân. Nàng đến thăm Kim Ung đế quốc là có khuynh hướng muốn cùng Kim Ung đế quốc kết thân. Chuyến đi này xem như là để khảo sát phẩm hạnh của đối phương, việc này coi như là một cái chuyển cảnh trên sân khấu, nếu chuyển cảnh thành công thì lễ bộ của lưỡng quốc cũng nên thương nghị các vấn đề liên quan.

Vụ đánh cuộc của Phong Dực và Dương Văn Vũ trong một ngày đã truyền khắp Kim Ung đế đô, tất cả mọi người đều đang chờ trò hay mở màn.

Lúc này tại thư phòng của Cách Lôi Đặc trong Không Tước phủ.

“Ny Á, tên tiểu tử Phong Dực dẫn mười tám người kia đi đâu?” Cách Lôi Đặc hỏi, hắn biết một năm trước Dương Văn Vũ đã cho mười tám phụng vệ của hắn tập luyện Uyên ương trận, hắn đã từng phái người thăm dò, uy lực của Uyên ương trận không tồi nhưng còn lâu mới có thể thành thực được, so với Ngũ kim sát trận mà hắn sáng chế còn khoảng cách không nhỏ, cũng có thể nói là không cùng cấp bậc.

“Tại vùng ngoại ô, ta đã phái người theo sát, bất quá cũng không chỉ có người của ta đi theo, còn có người của các gia tộc có thể lực cũng nhìn chăm chăm vào nhưng hiện giờ vẫn chưa thấy hắn làm cái gì.” Ny Á nói, Phong Dực huấn luyện căn bản là không tránh không giấu, những người này lúc đầu còn theo dõi từ xa, nhưng hiện tại đã quang minh chính đại chạy đến xem.

“Ha ha, thật thú vị, tâm tư của tiểu tử này ta cũng khó có thể suy đoán được, bất quá hắn dùng chính bản thân làm vật đặt cược thì chắc là hoàn toàn nắm chắc, chúng ta cứ chờ xem như thế nào.” Các Lôi Đặc cười nói, nếu trong một tháng mà Phong Dực có thể huấn luyện mấy tên chiến sĩ cấp thấp đó có được thực lực đánh bại mười tám phụng vệ thì hắn không thể không bội phục, bởi vì hắn không có khả năng làm được như vậy. Hắn sáng chế Ngũ kim sát trận cực kỳ phức tạp, từ lúc bắt đầu cho đến lúc thuận thực phối hợp, không có một năm rưỡi thì căn bản là không có khả năng.

“Gia gia, nếu như hần thật sự có thể thắng thì sao?” Nghe Ny Á hỏi, Cách Lôi Đặc đột nhiên nhớ đến lời Ung Dương nói liền nhìn Ny Á một hồi lâu rồi hỏi: “Ny Á, nếu già con cho tiểu tử kia, con có hay không cảm thấy ư khuất?”

Mặt Ny Á đột nhiên đỏ bừng, tim đập nhanh lên, gia gia đây là tính giả mình để lung lạc hần sao? Nếu thực sự là vậy thì nàng vì gia tộc cũng không tốt để cự tuyệt phải không nhỉ? (moá, lão TG)

“Ta biết con nghĩ gì, con cứ tiếp tục theo dõi động tĩnh của hần đi.” Cách Lôi Đặc thấy ánh mắt của Ny Á liền nở nụ cười. Tiểu tử kia thực lực biến thái, thêm khuôn mặt anh tuấn luôn có sức sát thương với các cô gái, cũng khó trách cháu gái hần có mắt cao hơn trán mà cũng động lòng. Bất quá hần có quan hệ với Tụ Bảo Các, cũng phải làm rõ ràng.

Phong Dực thích thú nằm dưới bóng râm của cây cổ thụ, lúc này mặc dù đã vào thu, nhưng Kim Ưng để đô khí trời như chỉ có hai mùa xuân – hạ. Cho nên lúc này mặt trời vẫn rất nắng.

Hôm nay là ngày huấn luyện thứ hai, mười tám binh sĩ toàn bộ được võ trang, đứng nghiêm dưới ánh mặt trời. Sau một canh giờ tất cả bọn họ đều đã mồ hôi đầm đìa, nhưng bọn họ vẫn cố gắng kiên trì, bọn họ lúc này chỉ có một tín niệm duy nhất đó là: kiên trì, kiên trì và kiên trì.

Mà xung quanh đang có rất nhiều người đang đứng xem, trong bọn họ có người là do các thế lực phái tới, còn đại đa số là người đến xem náo nhiệt.

“Phong mục sư, đây là canh ô mai ướp lạnh để người giải khát.” Một thanh âm nhu mì vang lên, trước mặt Phong Dực đã xuất hiện một cái bát bằng ngọc, hàn khí trong bát bốc lên nghi ngút, mùi hương ô mai nhẹ nhàng tỏa ra khiến người khác nhìn thấy mà miệng đầy bọt nước (chảy nước miếng).

“Ha ha, Hư tiểu thư, làm ta thấy thật xấu hổ a.” Phong Dực nhìn khuôn mặt xinh đẹp Hư Lâm, miệng thì nói vậy nhưng tay lại cầm cái ngọc bát chỉ làm hai ba ngụm là cái bát trống không.

“Còn muốn sao? Ta mạng theo rất nhiều.” Hư Lâm gương đôi mắt xinh đẹp đầy nhu tình nhìn Phong Dực, thẳng ngưu cũng có thể nhìn ra tâm ý của nàng.

“Không cần, giúp ta quạt gió đi!” Phong Dực cười cười nói. Đối với mục đích của Hư Lâm hần rất rõ ràng, biểu hiện của hần đủ để khiến cho Mạnh Hồ gia tộc không tiếc dùng sắc đẹp mà dụ dỗ, đối với sự phục vụ của mỹ nữ thì dù là ai đến hần cũng cự tuyệt, nhưng nếu muốn lung lạc hần thì vẫn còn kém lắm. Tuy nói khuôn mặt yêu mị và thân hình bốc lửa của Hư Lâm rất có sức sát thương, nhưng chỉ là đối với những nam nhân bình thường thôi. So về hấp dẫn thì Hư Trừng còn xa mới bì kịp Tụ Bảo Các các chủ Diệp Mạn Tô, về tình cảm thì nàng còn rất kém so với tiểu nha đầu Ny Á kia.

Hư Lâm rất nhu thuận xuất ra một cây quạt nhẹ nhàng giúp Phong Dực quạt gió, thật là muốn hại chết những gã đàn ông xung quanh.

Phong Dực nhắm mắt hưởng thụ một lúc rồi mở mắt ra nhìn mặt trời trên cao, dùng âm thanh ư ả ra lệnh: “Tất cả tào qua hai ngọn núi phía trước rồi theo đường cũ trở về, phải trở về trước khi trời tối.”

Mười tám binh sĩ liếm liếm đôi môi khô khốc, không nói một lời, liền xoay người chạy đi làm bốc lên một đám bụi mù.

Rất nhiều người nghi hoặc, cũng có nhiều người khinh thường, chẳng lẽ vừa đứng vừa chạy như vậy là có thể thắng được mười tám phượng vệ của Dương Vân Vũ sao? Đúng là trò cười.

Đêm khuya, trong đình viện của Phong Dực, Lệ Phù đã sớm ngủ say.

Một bóng đen len vào trong viện tiến đến gõ cửa phòng Phong Dực, được hần lên tiếng cho phép liền đẩy cửa tiếng vào.

“Thiếu gia, mọi chuyện đều làm tốt, những tên thám tử được phái tới đã bị bắt giữ.” Triều Thiên Doãn nham hiểm cười nói, hần hiện tại quyết tâm đi theo Phong Dực lẫn lộn.

“Ha ha, không tồi.” Phong Dực khích lệ một câu. Tiểu tử này cũng là một nhân tài, một bụng gian giá, dấu vết của đám người kia cũng có thể tìm ra, cũng đáng để được khen.

“Đa tạ thiếu gia khích lệ.” Triều Thiên Doãn lộ rõ sự vui mừng trên mặt, từ ngày đầu đi theo Phong Dực đã được Phong Dực trong một buổi tối biến hần từ bát tinh chiến sĩ tăng lên tới ngũ tinh chiến sư cảnh giới thì hần liền biết mình đã đi theo đúng người.

“Tiểu Triệu, đem những đan dược này cấp cho mười tám binh sĩ.” Phong Dực móc ra một cái bình ngọc ném cho Triều Thiên Doãn, bên trong chính là đan dược hần dùng linh khí của Ngũ diệp kim tinh thảo kết hợp với thần thánh chi lực của hần tạo thành, một viên (một khoà) không chỉ đơn giản là tiêu trừ hết mệt mỏi mà còn có thể cường hoá thân thể, cải tạo thể chất.

“Vâng, thiếu gia.” Triều Thiên Doãn tiếp nhận bình ngọc liền hướng phòng của mười tám binh sĩ bên cạnh đi tới.

Triều Thiên Doãn vừa rời đi, bên cạnh Phong Dực liền xuất hiện lưỡng đạo quang mang, một hồng một lục chính là Huyết Vô Nhai và Sơ Thất Thất. Chỉ là huyết sắc trên người Huyết Vô Nhai lúc này càng thêm cô đọng, tạo cho người ta một cảm giác như một toà đại sơn áp xuống, điều này trước đây không có, hơn nữa khí tức vong linh trên người hần cũng ẩn nấp không thấy tăm hơi. Mà Sơ Thất Thất từ tinh thuần tự nhiên thể đã biến thành màu lục nhạt, thoát nhìn tựa như một người toàn thân màu xanh biếc tỏa ra mùi cỏ xanh nhàn nhạt, những điều này là do gặp được lão phụ thần bí tại Thủy Nguyệt Động Thiên một lòng cải biến.

“Vô Nhai, Thất Thất, các người như thế nào lại thay đổi?” Phong Dực kỳ quái hỏi, sau khi từ Thủy Nguyệt Động Thiên trở về, hai người này đều ở trong không gian tu luyện, đến hôm nay mới xuất hiện, cảm giác như hai người đã đạt tới một cấp độ mới.

“Chủ nhân, tiền bối toàn tâm rót vào trên người chúng ta lưỡng đạo năng lượng, sau khi chúng ta luyện hoá xong thì thực lực đều tăng lên.” Huyết Vô Nhai hồi đáp.

“Đúng vậy thưa thiếu gia, Thất Thất gần đây cảm giác có thể mơ hồ nhớ lại một chút, tựa hồ chỉ cần thêm một chút thanh lực là liền có khả năng tìm lại trí nhớ.” Sơ Thất Thất cũng lên tiếng nói.

Phong Dục hơi thất thần một chút, hẳn không tưởng tượng được Sơ Thất Thất có khả năng khôi phục trí nhớ. Từ một tiểu hải nữ (tiểu người cá) biến thành một hải nữ nhân tâm cơ, mặc dù khôi phục trí nhớ có thể hiểu rõ mọi tiền căn hậu quả, vén màn sương mù. Nhưng đây vốn là một linh hồn thuần khiết như một tờ giấy trắng, hẳn thật sự không muốn nằng biết được chân tướng.

“Thất Thất, vậy người nhớ được cái gì rồi?” Phong Dục hỏi.

“Rất mơ hồ, có một nữ nhân trong tay cầm một cây thủy địch (sáo), Thất Thất cảm giác nàng rất thân thiết.” Thất Thất nhăn cái mũi nhỏ cố nhớ lại.

Nữ nhân? Thủy địch? Phong Dục ngăn ra, sao giống như phiêu dật Thiên Tiên nữ tử mà mình gặp trong ảo giác, cũng là nhìn không rõ diện mục (mặt mũi), thổi một cây thủy địch... chẳng lẽ nàng cùng với Thất Thất có liên hệ gì đó?

“Còn gì khác không?” Phong Dục hỏi tới.

Thất Thất lắc đầu nói: “Còn có chút mơ hồ, rối loạn không thể nhớ rõ được, Thất Thất cũng không biết miêu tả như thế nào.”

Phong Dục đem Thất Thất và Huyết Vô Nhai bỏ vào không gian giới chỉ, rồi trầm tư ngồi đó không nhúc nhích suốt cả đêm.

Nháy mắt thời gian nửa tháng đã trôi qua, Phong Dục huấn luyện mười tám binh sĩ rất đa dạng nhưng không hề liên quan đến binh trận, giống như là có chủ tâm hành hạ mười tám binh sĩ này vậy, cường độ không phải là một binh sĩ cấp thấp bình thường có khả năng thừa nhận. Nhưng là, mỗi ngày các binh sĩ thao luyện xong đều như mấy con chó bị nhúng nước, sáng hôm sau lại sinh long hoạt hổ. Điều này khiến các đại thế lực rất thắc mắc, khó có thể Phong Dục cấp cho đám binh sĩ này dùng linh đan khó cầu.

Dương Vân Vũ đồng dạng cũng phái người quan sát phương pháp huấn luyện của Phong Dục, mặc dù nghi hoặc nhưng trong lòng nàng lại thờ dài một hơi, trận tỷ thí này chẳng khác nào là tên kia tự thua trận.

“Còn tưởng hẳn có nghịch thiên thuật gì, cũng không có gì mới, đến lúc đó chờ ta bắt hắn coi hết đồ đi một vòng quanh để đồ.” Dương Vân Vũ nói với An Kỳ Nhi.

“Đừng khinh suất, biết đâu được, ta có dự cảm, hẳn nhất định có hậu chiêu.” An Kỳ Nhi nói.

“Người nói là vấn đề mười tám binh sĩ kia ngày thứ hai tinh thần phấn chấn à, hẳn chắc hẳn là dùng đan dược đặc thù nào đó có thể nhanh chóng khôi phục thể lực, người không phải cũng đi nhìn xem rồi sao? Mười tám tên đó vẫn chỉ là nhị, tam tinh cấp thấp chiến sĩ, căn bản không hề tấn cấp, không có khả năng thắng được mười tám phương vệ của ta. Còn nữa, người cũng nên điều chỉnh lại mấy người kia, hiện tại uy lực của Uyên ương trận có khả năng càng lớn hơn nữa.” Dương Vân Vũ tin tưởng mười phần nói.

“Mong là vậy.” An Kỳ Nhi than khẽ, trong lòng nàng có chút không tin tưởng, thật sự quá tà môn. Mà vào lúc đêm khuya bên này, Phong Dục tập hợp mười tám binh sĩ long tinh hồ mãnh đến trước đình viện của mình. Cách Lôi Đặc cũng không có phái người giám thị hắn, tránh gây phản cảm với hắn.

Mười tám binh sĩ này trải qua nửa tháng ma quỷ huấn luyện, mặc dù không có thăng cấp nhưng tinh khí thần so với lúc trước là một trời một vực, ánh mắt kiên nghị, lưng thẳng tắp, đã nói lên bọn họ đã có tốt chất của tinh binh chân chính.

Phong Dục đảo con ngươi qua từng người, nơi ánh mắt đảo qua, các binh sĩ đều ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Rất tốt, rất cực cũng giống nam nhân, chiều nay bắt đầu, bổn thiếu gia dạy các ngươi binh trận, chân chính binh trận.” Phong Dục thân nhiên nói, trên gương mặt tươi cười là ánh mắt sắc bén, so với đại mặc còn lạnh lẽo hơn, so với chim ưng còn lợi hại hơn, tựa hồ như nhìn thấu tim gian mọi người.

Phong Dục vừa nói khiến cho mười tám binh sĩ trước mặt đều kích động, bọn họ đều biết, vận mệnh của bọn họ đã thay đổi từ hôm nay.

“Ta dạy các ngươi vẫn là Uyên ương trận, bất quá không cái loại chỉ có thể so với tiểu hải tử của Dương Vân Vũ, các ngươi sẽ biết cái gì mới là binh trận, uy lực của binh trận chân chính có bao nhiêu cường đại.” Phong Dục thanh âm hữu lực, sắc bén, tràn đầy sát khí.

Với khả năng hiểu về binh trận của Phong Dục thì muốn cải tiến và hoàn thiện một cái Uyên ương trận cũng không có gì khó khăn, hẳn tin chắc, Uyên ương trận qua cải tạo của hắn, uy lực không chỉ đề cao mấy chục lần, mà những binh sĩ cấp thấp cũng dễ dàng có thể đánh bại mười tám phương vệ. Huống hồ mười tám binh sĩ này đã dùng qua linh đan cải tạo thân thể của hắn, đã sớm vượt khỏi phạm trù trước đây. Sở dĩ cảnh giới không tăng là do Phong Dục cố ý áp chế, thực lực của bọn họ sớm đã đạt tới nhất tinh Chiến sư, cộng thêm với linh khí của Ngũ điệp kim tinh thảo tẩy tủy phạt mạch thì khí lực có thể cùng cừu tinh Chiến sư đánh ngang tay.

Mười tám binh sĩ bắt đầu theo sự chỉ huy của Phong Dục tiến hành khai trận, vãn tai nghe hắn giảng giải các loại bước tiến cùng với phối hợp. Phong Dục giảng giải rất dễ hiểu, mà đám binh sĩ cũng phát hiện những động tác trước kia khó có thể thực hiện thì hôm nay lại dễ dàng làm được, lúc này bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai cái Thập ngũ thiên ma quỷ huấn luyện buồn tẻ lúc trước không chỉ dùng để mê hoặc người khác mà còn vì bọn họ học tập binh trận mà xây dựng trụ cột.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Tin Tức Ma Tộc.

Kim Ưng Đế Đô, ngoại trừ tin tức Phong Dực cùng Dương Vân Vũ đồ ước (đánh cuộc), lại còn một tin tức khác lan tỏa khắp đế đô. Trưởng công chúa Thanh Long Đế Quốc Lăng Sương Phở Lạp Đức chuẩn bị bãi phòng hoàng đế bệ hạ Kim Ưng Đế Quốc. Ngay cả thứ dân thấp kém nhất cũng biết ý nghĩa của chuyện này ra sao.

Một khi hai đại đế quốc trở thành minh hữu, thì vô luận đối với chính trị hay kinh tế của hai quốc gia đều có ý nghĩa rất lớn. Nó có thể mở ra một thời đại mới cho cả hai đế quốc.

Nghe qua tin tức ấy tinh thần Phong Dực cũng không có nhiều chấn động, chỉ là trong ánh mắt hắn xẹt qua một tia âm trầm làm người khác không khỏi lạnh gáy.

“Ai dám đụng đến nữ nhân của Bản Thiếu gia thì cho dù là rùa đen rút đầu ta cũng sẽ đánh cho cái mai rùa vỡ nát. Gia gia nó. Lăng Sương, chờ người đến Kim Ưng Đế Đô rồi ta sẽ đánh mông người cho đến khi nở hoa thì thôi.” Phong Dực hai tay siết chặt làm cái chén trong tay hắn biến thành bột phấn từ từ chảy xuống. Trên miệng mang theo nụ cười âm thầm, còn pha một chút tà ác. (Thằng này vài chị lều thật)

“Tiểu bại hoại, nghĩ cái gì mà nụ cười của người nhìn ghê tởm vậy?” Diệp Mạn Tô vươn tay cầm lấy cái cằm của Phong Dực, làm cho hồn hắn cũng trở về với người. (Ta đọc qua cũng thấy ghê bỏ mịa.)

“Tuồng là ai?” Phong Dực cũng lấy lại tinh thần, con mắt quét qua quét lại trên bộ ngựa sữa cùng cái đuôi thon thả của Diệp Mạn Tô. Tay của hắn kết hợp với ánh mắt cầm lấy bàn tay bé nhỏ đang đặt trên cằm mình, trên miệng treo lên một nụ cười đầy tà khí.

Diệp Mạn Tô liền cảm thấy nóng nực như là có ai đang vuốt ve trên thân thể mình, không khỏi thiên kiều bá mị mà trên mặt không còn một chút máu. Nhớ tới vũ hội nửa tháng trước, cảm giác tê dại dưới hạ phúc liền lan tỏa toàn thân, trong lòng liền nổi lên ý nghĩ ám muội. Đối với cảm giác của chính mình, nàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Phong Dực vẫn luôn cảnh giác cao độ với Diệp Mạn Tô, cho dù là hai người đã từng tiếp xúc thân mật qua một lớp quần áo. Hắn không tin một nữ nhân thần bí lại tự dung lại chọc vào mình. Chắc chắn là có lý do gì đó.

“Diệp Tiểu Thư hôm nay đến tìm ta là có chuyện gì phải làm sao?” Phong Dực hắc hắc cười nói hỏi, lúc cuối còn cố ý nhấn mạnh chữ “Làm”.

Diệp Mạn Tô là người khôn khéo làm sao lại không nghe ra ý tứ của Phong Dực, nũng nịu quyến rũ cười nói: “Phải làm sao? Chỉ là mời đến chỗ ta uống trà tâm sự. Không biết là có tính Phải Làm sao không?”

“Diệp Tiểu Thư, trà cũng có nhiều loại, chỉ sợ ta cũng không uống nổi.” Phong Dực thu lại vẻ đùa cợt, trong nháy mắt hóa thành một vị Mục sư thánh khiết đạo mạo, trên miệng tựa hồ như vĩnh viễn luôn mang theo một tia mỉm cười ôn hòa.

“Như thế nào hội? Trà của ta tuy không cấp cho ngoại nhân uống, nhưng Phong Dực người là ngoại lệ.” Diệp Mạn Tô nhìn lướt qua Phong Dực, vẻ mặt ngây thơ trêu chọc sợi tóc trên trán. Động tác như thế thật làm cho người khác ngứa ngáy mà.

“Ngoại lệ thì thường thường đều là người không tốt a. Bất quá trước mặt Diệp tiểu thư, ta cũng đành miễn cưỡng chịu thiệt một phen.” Phong Dực cười cười, đây là cái loại diễn hình cho việc đã chiến được tiện nghi rồi còn khoe mẽ.

Diệp Mạn Tô cười khanh khách đứng lên, Bộ Ngực cao ngất như thế cũng run rẩy theo, làm cho con người của Phong Dực phải “hoạt động hết công suất” đảo qua đảo lại.

“Tốt lắm, trà cũng đã uống, chuyện cũng đã nói, bản thiếu gia còn có việc trọng yếu phải đi trước. Lần sau ta mời người đến uống trà.” Đột nhiên ma lực đè nén trong người Phong Dực có chút không yên. Liền đứng lên cười nói, hắn không dám cùng nữ nhân này đứng một chỗ lâu. Bởi vì hắn phát hiện, chỉ cần nữ nhân này cười liền làm cho hắn ảnh hưởng không phải bình thường, ý chí cứng cỏi của hắn có khuynh hướng tan ra. Điều này đối với người bình thường mà nói thì bình thường, còn đối với hắn thì lại không hề bình thường một chút nào.

“Đây chính là người nói. Lần sau ta liền đến chỗ người uống trà.” Diệp Mạn Tô Cười đáp. Ánh mắt một lần nữa đảo qua Hắc bạch Lưỡng sắc giới chỉ trên ngón tay Phong Dực.

Phong Dực nhảy ra khỏi Tụ Bảo Các, liền thở dài một hơi, tay vuốt ve Giới Chỉ trên ngón tay áp út của hắn. Nữ nhân này chỉ sợ hướng đến Giới Chỉ lão

Pháp Khắc lưu lại cho hần mà đến. Mà lúc này, Diệp Mạn Tô cũng thở dài nhẹ nhõm, chỉ thấy tay nàng hướng về nước trà tràn đầy trong chén điểm vài cái, vài đạo quang mang yếu ớt hiện lên. Đột nhiên, nước trà đang mát lạnh dĩ nhiên sôi trào, nhiệt khí nồng đậm bay lên, ngưng tụ trên không trung thành một đạo thân ảnh yếu điệu.

Thân ảnh ấy từ từ cô đọng lại, bỗng nhiên quang mang rực rỡ chợt lóe lên. Một người giống y hệt Diệp Mạn Tô hiện ra đứng trước mặt nàng.

“Có khả năng xác định không?” Diệp Mạn Tô hỏi.

“Xác định. Giới Chỉ nọ đúng là Càn Khôn Giới. Hần tu luyện cũng là Chuyển Đổi Càn Khôn Thuật.” Thân ảnh ấy đáp, lời nói không hề mang theo một chút sắc thái tình cảm nào.

Diệp Mạn Tô giật mình, yếu ớt thở dài. Tay nàng vung lên, thân ảnh giống nàng như đúc liền từ từ hóa thành nhiệt khí biến mất, tiến vào chén trà. Nước trà vẫn trong xanh như chưa hề có gì xảy ra.

Phong Dực vừa trở về Không Tước phủ đệ, liền có người thông báo là có người đang chờ hần tại đại sảnh. Phong Dực đi đến đại sảnh thấy được một nam nhân tướng mạo bình thường đang bình đạm uống trà.

“Mộc Huỳnh, nguyên lai là ngươi. Tiểu đệ đang còn suy nghĩ xem một hai ngày của huynh là như thế nào. Hóa ra lại là một tháng a.” Phong Dực cười haha bước vào, hóa ra là Mộc Trường Phong. Phong Dực lúc tiến giai Thập Nhị Dực Từ Ma ngoài vùng ngoại ô thì gặp được hần.

“Xấu hổ quá. Gặp chút chuyện nên đến bãi phóng muộn. Mong Phong Đệ đừng trách.” Mộc Trường Phong đứng dậy cười đáp.

“Haha, ta có trách cứ gì huynh đâu. Mộc huynh, đến tiểu viện của ta ngồi nói chuyện.” Phong Dực cười nói, mang Mộc Trường Phong đến viện phòng của mình. Lúc này Ny Á đã mang theo Tiểu Lệ Phù ra ngoài chơi, còn mười tám binh sĩ thì hần vớt ra ngoài vùng rừng rậm ngoại ô huấn luyện, đến tối mới về để kiểm tra kết quả.

Hai người an vị trên một chiếc bàn gỗ trong sân, gọi người mang rượu và đồ ăn đến, tựa như bằng hữu nhiều năm không gặp đứng dậy đối ẩm.

“Phong lão đệ, chỉ sợ trong tương lai tất yếu sẽ có loạn lạc... Ngươi có dự định gì chưa?” Mộc Trường Phong vừa uống xong chén rượu đột nhiên thờ dài nói.

“Mộc huynh, Tiểu đệ không giống như ngươi ưu dân ưu quốc. Ý chí tại thiên hạ, loạn thế xuất anh hùng. Tự nhiên sẽ có các anh hùng xuất binh định bình loạn.” Phong Dực cười hắc hắc.

“Phong lão đệ, nếu ngươi cảm thấy huynh đệ xứng đáng, ta đây cũng không vòng vo. Ta lần đầu gặp ngươi đã biết ngươi không phải là vật trong ao, cũng tin tưởng hiểu biết của ngươi đối với... thế giới này cũng không hề nông cạn. Đối với thực lực của ngươi, trong Thần Điện khẳng định có địa vị cao, ta mong Phong Lão Đệ có thể thông báo tin tức này cho Thần Điện.” Mộc Trường Phong vừa nói tới đây thì bị Phong Dực gạt đi.

“Mộc Huỳnh, tiểu đệ cũng không gạt ngươi, trong Thần Điện ta không hề có địa vị như người nghĩ.” Phong Dực khẳng định.

“Phong Lão Đệ không cần khiêm tốn. Cho dù Thần Điện đã nhiều năm không màng đến thế sự. Nhưng nay loạn lạc nổi lên, sinh linh đồ thán. Chẳng lẽ Thần Điện lại không động thân cứu giúp con dân trong tình thế nước sôi lửa bỏng.” Mộc Trường Phong Nói.

“Được rồi, ta sẽ thử cùng Thần Điện liên lạc.” Phong Dực kinh ngạc nhìn Mộc Trường Phong một cái. Thân phận của hần rốt cuộc là gì mà luôn loạn thế a, sinh linh đồ thán a. Tựa hồ như vác cả trên vai ngàn vạn sinh mệnh của sinh linh.

Mộc Trường Phong nhìn qua đã thấu ý nghĩ của Phong Dực. Hần do dự một hồi, liền vung tay lên bố trí một đạo cấm chế, rồi mở miệng nói: “Phong Lão Đệ, không phải là ta cố ý dấu diếm người. Kỳ thật ta không phải họ Mộc, mà là họ kếp Thanh Mộc. Tên ta là Thanh Mộc Trường Phong, là người của Thanh Mộc Gia Tộc.”

“Ân thế gia tộc Thanh Mộc Gia Tộc?” Phong Dực ngạc nhiên đến nỗi miệng không thể khép lại được. chẳng phải là gia tộc của nhà đầu Phi Nhi kia ư? Tên gia hỏa có bộ dạng khó coi này không phải là cậu em vợ của chính mình chứ?

“Không sai, có tất cả tứ đại Ân Thế Gia Tộc gồm Thanh Mộc Gia Tộc, Băng Phong Cốc, Không Diệp Tông cùng Tiêu Tương Lâu, vạn năm trước đều đồng thời quy ân, ước hẹn chỉ có đại nạn bùng nổ thì mới xuất thế cứu vớt sinh linh trong thiên hạ.” Thanh Mộc Trường Phong nói.

“Ý của huynh là đại nạn đã bùng nổ, loạn lạc đã xảy ra.” Phong Dực kinh ngạc hỏi. Hần cảm giác Thần Phong Đại Lục vẫn đang yên bình.

“Không Sai, ngươi có nhớ lúc chúng ta gặp nhau còn có một nữ tử của Thần Tộc”

Phong Dực nhớ lại cô nương đó, toàn thân áo bào trắng, mái tóc dài màu xanh ngũ quan tinh xảo hiếm thấy, hần cảm giác hơi thở của nàng phát ra chắc chắn thực lực không thấp, hần là một người có thực lực cao cường của Thần Tộc.

“Ta sẽ đi đến chậm như vậy là do tái kiến cô nương đó tại Kim Ứng Đế Đô. Hai bên có chút hiểu lầm mà phát sinh xung đột, cùng nàng chạy đến phía tây nam Ma Tộc Chi Địa. Chưa hoàn toàn xâm nhập liền gặp ngay hai tên Thập Lục Dực Kim Ma công kích, khó khăn lắm mới thoát được.” Thanh Mộc Trường Phong Dừng lại, uống một chén rượu cho cổ họng thư thái.

“Hai tên Thập Lục Dực Kim Ma. Tam đại ma vương bắt tài chi là Thập Nhị Dực Từ Ma, mà ngươi chạy đến Ma Tộc để làm gì?” Phong Dực tâm đầu

nhất kiều, hai tên Thập Lục Dực Kim Ma, nói cách khác chính là Bá Phụ Văn Tiêu Ma Vương của mình cùng Cuồng Ma Vương Ngải Luân đều xuất hiện. Đến tột cùng là có chuyện gì?

“Nghe đồn là Ma Tộc có Thiên Ma hiện thể. Chúng ta liền đi xem có phải hay không, kết quả là gặp hai tên Thập Lục Dực Kim Ma. Ta thấy tin đồn này tám, chín phần là thật, bằng không Ma Tộc cũng không đề phòng sâm nghiêm như thế, ngay cả Thập Lục Dực Kim Ma cũng bị kinh động. Hôm nay nếu Thiên Ma xuất thể trước tiên tất nhiên sẽ thanh tẩy lại nội bộ Ma Tộc, nếu một ngày Ma Tộc Hợp lại thì Thần Phong Đại Lục sẽ dấy lên một hồi tình phong huyết vũ.” Ánh mắt Thanh Mộc Trường Phong ngưng trọng nói.

Phong Dực trong lòng lo lắng. Bọn Tra Lý ở Hóa Cốt Thánh truyền tin tức đến chỉ nói Ma Tộc có chút không bình thường, cũng không thấy nói đến chuyện Thiên Ma xuất thể. Bất quá Hóa Cốt Thánh ở chỗ vùng ngoại vi Ma Tộc, tin tức không thông cũng có chút dễ hiểu. Như vậy chính mình có phải trở về Ma Tộc một chuyến hay không? nếu như có chuyện lớn như vậy xảy ra.

Tên Thập Lục Dực Kim Ma Cuồng Ma Vương Ngải luân cũng không có tâm tư đến giết mình, huống hồ bá phụ mình Văn Tiêu Ma Vương cũng đã không phải xuất quan rồi sao?

“Phong Lão Đệ, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”

“A, không có gì, tiểu đệ đang nghĩ đến rốt cục cô nương ấy có địa vị như thế nào trong Thần Tộc?” Phong Dực tâm tư có chút phân loại, tùy tiện bịa ra một lý do.

“Nàng ta là Thanh Linh công chúa Thần Tộc. Sau này ta mới biết được.” Thanh Mộc Trường Phong đáp.

“Ngay cả Công Chúa Thần Tộc cũng xuất hiện?” Phong Dực quái lạ hỏi.

“Đúng vậy, có thể loạn thế bây giờ cũng không phải là đe dọa nữa? Buồn cười là nhiều người bây giờ vẫn đang sống trong mơ mộng.” Thanh Mộc Trường Phong lắc đầu thở dài.

“Thanh Mộc huynh, trong lòng tiểu đệ vẫn có chút nghi vấn, chẳng lẽ Thiên Ma xuất thể liền nhất định dấy lên một hồi tình phong huyết vũ ư?”

Thanh Mộc Trường Phong ngẩn người ra, chỉ là bởi vì trước kia Thiên Ma Vương thống lĩnh Ma Tộc tung hoành Thần Phong Đại Lục nên mới xuất hiện cái phỏng đoán như vậy ???

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Lãng Sương Đến .

Phong Dực chấp tay sau mông bước đi thông thả một hai vòng trong sân rồi bước ra khỏi phủ. Đi qua bảy, tám đoạn rẽ thì lần thứ hai xuất hiện hắn đã biến thành một nam tử trung niên mặc trang phục như một thương nhân.

Đi tới một cửa hàng tạp hóa Phong Dực liền bước vào, hắn nói một loạt ám ngữ, liền sau đó có một người đưa cho hắn một cái ống trúc. Phong Dực tìm một cái ngõ vắng vẻ rồi mở ra xem.

Đây là tin tức do Mạc tà truyền đến, nói Ma Tộc Quân Đoàn đã huấn luyện ra năm vạn tinh binh, còn có Ma Tộc gần đây đã khôi phục lại không khí bình thường. Nguyên nhân là Dạ Ma Vương xảy ra xung đột nhỏ với Cuồng Ma Vương nên hắn liền điều hết tất cả binh lính tinh nhuệ tại Hóa Cốt Thánh đi, lại dễ dàng cho bọn họ nhận thành. Đúng là một cái đại tiện nghi, hiện tại Hóa Cốt Thánh đã đem mấy thành thị xung quanh hợp lại thành một phạm vi thể lực, ngay cả công việc kinh doanh cũng được xây dựng bền vững.

Sau đó đạo quân tinh nhuệ ấy trở về với vọng tưởng tiếp quản lại Hóa Cốt Thánh, kết quả là bị bọn họ đánh chặn tan tác, chiếm đoạt quân sĩ bổ sung vào các doanh trong quân đoàn.

“Ta đã nói mà. Thiên Ma không dễ dàng xuất thể như vậy.” Phong Dực như trút được gánh nặng, hắn liền vứt bỏ ý định trở về Ma Tộc một chuyến.

Phong Dực từ trong ngõ vắng đi ra, bên trong cùng một nữ tử gặp thoáng qua. Vừa đi được một hai bước, Phong Dực liền dừng lại, hắn cảm giác nữ tử ấy dường như đã gặp qua, vừa quay lại nhìn thì chỉ thấy bóng lưng nàng.

“An Kỳ Nhi?” Phong Dực trong lòng cảm thấy kinh ngạc, dù nàng đã đổi sang một thân bộ y, diện mạo tuyệt sắc cũng biến thành bình thường nhưng khí tức trên cơ thể nàng lại thập phần giống với An Kỳ Nhi.

Phong Dực trong lòng khẽ động liền đi theo. An Kỳ Nhi làm cho

Phong Dực cảm thấy chút cổ quái, mặc dù nhìn thoát qua không hề có chút dấu khí hay ma pháp ba động, so với người bình thường thì không khác, nhưng Phong Dực cảm giác nữ nhân này cũng không hề đơn giản một chút nào. Thế nên, hắn liền xuất ra Tiểu Ảnh ẩn trên mái nhà đi theo nàng.

Thế nhưng không bao lâu sau, Tiểu Ảnh truyền đến tin tức dĩ nhiên là đã mất dấu khí tức của nàng ta.

Phong Dực chấn kinh, nhưng hắn cũng không do dự, liền cho Tiểu Ảnh lập tức rút lui rồi đi ra phía phó chính.

Lúc Tiểu Ảnh hóa thành đạo kim quang biến mất, tại góc tường cách đó không xa, không gian vẩn vèo quỷ dị liền hiện lên một đạo thân ảnh nữ nhân trong tay vẫn còn cầm một chiếc lồng sắt cổ quái.

“Đáng tiếc, lại để cho nó trốn thoát. Không biết đó có phải là Huyền Ảnh Ma Nghi trong truyền thuyết?” Nữ nhân này tự nhủ, tay nàng vung lên, chiếc lồng sắt cổ quái ấy liền biến mất, mà nàng tiếp tục tiến tới phía trước, hướng về một căn nhà cũ nát mà đi vào.

Trước một ngày Thập Bát Danh Sĩ của Phong Dực tiến hành tỷ thí với Thập bát Phụng Vệ của Dương Vân Vũ, Trương Công Chúa Thanh Long Đế Quốc Lăng Sương Phổ Lạp Đức được một nghìn Kỵ Binh tinh nhuệ cùng hơn một trăm Ma Pháp Sư hộ tống đến Kim Ưng Đế Đô.

Bây giờ, mọi người ủng hộ hoàng đế đều đổ xô ra đường để mong có thể một lần gặp mặt Trương Công Chúa Thanh Long Đế Quốc, người mà quyền thế áp trời tại Thanh Long Đế Quốc, một thân nữ tử nắm giữ quốc quyền. Có thể kết thân cùng một nữ tử như vậy không biết đối với Kim Ưng Đế Quốc là phúc hay là họa đây?

Phong Dực ngồi trên một phòng khách quý nhìn ra đường trên một lầu cùng Ny Á với Tiểu Lệ Phù.

“Theo ta được biết, có người cùng vị Công Chúa này quan hệ không cạn a. Hôm nay Trương Công Chúa Thanh Long Đế Quốc đến Kim Ưng Đế Đô báỉ phỏng không biết hắn sẽ thương tâm cỡ nào?” Ny Á liếc mắt sang Phong Dực bực bội, mở miệng cười nói.

“Là ai a? Nàng đã cùng người đàn ông khác quan hệ, tại sao lại còn muốn gả cho người khác?” Lệ Phù có chút bất bình cắn giận. Bất quá trả lời như thế cũng coi như “người hát kè khen hay” với Ny Á.

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Ny Á cười haha.

“Thì sao? Nữ nhân của Bản Thiếu Gia ai cũng đừng hòng cướp được.” Phong Dực cười đáp. Trong lời nói của hắn thể hiện rõ sự tự tin cường đại, làm cho Ny Á cùng Lệ Phù có chút thất thần.

Một hồi sau, Ny Á mới buồn bã nói: “Hóa ra người cùng vị Trương

Công chúa này có quan hệ là thật.”

Lệ Phù cũng âm thầm nắm chặt tay, Mục Sư Ca Ca là của ta.

“Mà sao? Người ghen a.”

“Người cứ nằm đó mà mơ đi.” Ny Á liếc mắt nhìn Phong Dực một cái, tức giận nói.

“Nữ Nhân a, đúng là khẩu thị tâm phi. Lần trước tại vũ hội, ta cùng vị tiểu thư Tụ Bảo Các Diệp Mạn Tô nhảy một điệu, hình như có người liền muốn giết người a?” Phong Dực cười hắc hắc.

“Các người không phải là nhảy múa, mà chính là đang “chìm cò” nhau. Thật là không biết xấu hổ.” Ny Á vừa nghĩ đến tình huống lúc đó thì lửa giận đã bùng bùng.

Phong Dực giương đôi mắt lên, cười như không cười chăm chú nhìn Ny Á, làm cho Ny Á không khỏi đỏ mặt, hậm hực quay mặt đi. Đồ bại hoại, biết Bản Tiểu Thư có điểm thích người, đã không đưa đón nịnh nọt thì thôi lại còn dây dưa cùng nữ nhân khác. Chắc vị tiểu thư của Tụ Bảo các kia cũng là tình nhân cũ của người.

Đúng lúc này, tại ngã tư đường bỗng nhiên huyền não hơn hẳn, Trương Công Chúa Thanh Long Đế Quốc Lăng Sương đã đến.

Lăng Sương Phổ Lạp Đức một thân phục sức xa hoa ngồi trên cao trên một chiếc xe ngựa cũng cực kỳ lộng lẫy. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng làm điên đảo vô số người. Chẳng qua lúc này, đối với âm thanh xung quang nàng đều như không nghe thấy, nàng vẫn đang chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Đột nhiên, Lăng Sương cảm thấy chấn động, xe ngựa vừa đi ngang qua một gian trà lâu, nàng chỉ nhìn thấy một mái tóc đen dài tung bay. (lúc thì từ lâu, lúc thì trà lâu. Chán)

“Là hắn” Lăng Sương trong lòng nhất thời có chút bối rối. “hắn sẽ nghĩ như thế nào? Hắn sẽ làm như thế nào?”

Ny Á nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Phong Dực không khỏi cảm thấy có chút kì quái. Hắn vừa thừa nhận có quan hệ với Lăng Sương Công Chúa, tại sao nghe tin Nàng cùng Lục Hoàng Tử đính hôn lại không hề có một chút xung động gì? Chẳng lẽ hắn tự tin chỉ dựa vào chính mình lại có thể ngăn cản được quyết định của lưỡng đại Đế Quốc. Mặc dù thực lực hắn rất cao, nhưng chọn chống lại lưỡng đại đế quốc thì đúng là đem đóm đưa đòi với ánh trăng.

“Phong Dực, mười tám binh sĩ của ngươi huấn luyện thế nào? Có nắm chắc đánh bại Phurong Vệ hay không?” Ny Á liền vội vàng chuyển đề tài. Dù sao ngày mai cũng là ngày Phong Dực đánh cuộc với Dương Văn Vũ. Một tháng nay nàng chỉ thấy mười tám người được huấn luyện như chết đi sống lại, cũng không hề thấy hấn cho bọn họ luyện binh trận cái gì.

“Ha Ha, đối kháng với đối thủ như vậy mà không thắng được thì ta thà kiếm khối đầu hũ đập đầu chết cho rồi.” Phong Dực cười nói, ngữ khí như không hề để Phurong Vệ vào mắt. (nếu thế mà chết được thì ta cũng phải thử.)

“Mặc dù không biết ngươi lấy tin tưởng ở đâu, nhưng cuộc đồ ước ngày mai ta đặt cược mười vạn kim tệ người thắng. Nếu người thắng thật thì kim tệ của ta tăng lên thập bội, chính là một trăm vạn kim tệ đó a.” Ny Á cười cười.

“Người lựa chọn vô cùng sáng suốt. Ách, ngươi nói là có người công khai đánh cuộc? Còn có tỉ lệ ta thắng ăn gấp mười lần?” Phong Dực cười rộ lên, đây rõ ràng không phải là một cơ hội kiếm tiền rất tốt sao?

Vì vậy không lâu sau, Triệu Thiên Doãn liền vác theo một ngàn vạn kim tệ đặt cược, tất nhiên là mua Phong Dực thắng.

Đêm khuya, trong biệt viên của Phong Dực, Thập bát danh sĩ như quyết tâm đứng trên cọc gỗ chôn thẳng đứng, phân biệt hai người một chiếc. Hai mắt bọn họ như cháy rực lên, ngày mai chính là ngày kiểm nghiệm thành quả một tháng qua của bọn họ.

“Ngày mai là ngày tỉ thí với mười tám à đàn bà, tựa hồ như các ngươi rất khấn trương nhỉ?” Phong Dực quét mắt qua mười tám binh sĩ, nhú mày hét lớn.

“Bảo cáo thiếu gia, không có.” Đội trưởng Thập Bát Danh Sĩ liền bước lên hô lớn.

“không có? Vậy ngày mai liền cho các ngươi chứng minh, cho tất cả những người khinh thường các người nhìn xem, các người chơi đùa với mười tám à đàn bà ấy như thế nào?” Phong Dực lớn tiếng nói.

“Chơi đùa với bọn họ. Chơi đùa với bọn họ.” Mười tám binh sĩ cảm giác như một luồng nhiệt huyết trong não bốc lên, lớn tiếng rống lên.

Phong Dực giơ tay lên, bọn họ nhất thời trở nên bình tĩnh.

“Kỳ thật, bổn thiếu gia không phải muốn các ngươi học tới trọng yếu là binh trận, không phải là kỹ xảo, không phải là sức chiến đấu tăng lên, mà là Dũng Khí, tin tưởng cùng kiên trì. Chỉ cần các người có đủ dũng khí, các người mới có thể không sợ hãi điều gì, có tin tưởng mới có thể Chiến không biết bại. Mà có kiên trì thì thực lực của các người mới bay xa được.” Lời nói của Phong Dực nhất nhất bay vào tai, thấm vào óc, rồi khắc thật sâu vào lòng của tất cả mười tám binh sĩ.

Trong mắt Thập bát danh sĩ đều toát lên vẻ suy tư, mấy thứ này trong Phích Lịch Quân Đoàn đều không có ai dạy cho bọn họ. Chính bây giờ bọn họ mới biết, mới có thể lĩnh ngộ. Nguyên lai thế giới cũng không như là những gì họ biết. Hiện tại rốt cuộc bọn họ cũng hiểu thấu lời nói của Phong Dực : ‘ Tại Phích Lịch Quân Đoàn các người là những người yếu nhất, Nhưng tại chỗ của ta các người phải là những người cực mạnh.’

Đây là sự chênh lệch về cảnh giới, Dương Văn Vũ có thể làm cho sức chiến đấu của binh sĩ tăng lên, Nhưng Phong Dực lại có thể làm cho những người đi theo hấn tư tưởng thăng hoa, ý chí được ma luyện, thân thể lại được cường hóa. Cho nên Phong Dực khinh thường Phurong Vệ cũng không phải là không có lý do.

Vào lúc này, tinh thần của Thập bát danh sĩ đều lên đến mức cao nhất, trạng thái đã đạt đến đỉnh. Đối với cuộc chiến sáng mai bọn họ chưa bao giờ có sự tin tưởng chiến thắng như thế này.

Lăng Sương lúc tham gia vào yến hội hoàng cung, luôn được Lục Hoàng Tử Ứng Hùng ân cần đưa đến Thanh Long Biệt Viện phía đông đế đô. Đây là Dịch quán mà Thanh Long Đế Quốc xây dựng tại Kim Ưng Đế Đô.

“Lăng Sương, không mời ta lên ngồi cùng sao?” Ứng Hùng lộ ra một nụ cười mê hồn, nói với Lăng Sương vừa cự tuyệt yêu cầu lên xe ngựa ngồi chung với nàng của Ứng Hùng.

“Muộn rồi, cũng không tiện.” Lăng Sương thân nhiên đáp.

“Haha, vậy ta cũng không quấy rầy nàng. Ngày mai ở đế đô có trò hay để xem, để ta đến đón nàng nhé. Ngủ ngon công chúa của ta.” Ứng Hùng thập phần có phong độ của thân sĩ cười nói, cũng không dấy đưa nhiều liên phi thân lên ngựa, cùng hộ vệ biến mất trong đêm.

Lăng sương nhìn lên bầu trời xa xăm, trong ánh mắt nàng hiện lên một tia phức tạp, xoay người đi vào Thanh Long Dịch Quán.

Mà cách đó không xa trong bóng đêm, một đôi con người đen láy nhìn theo bóng nàng còn mang theo một tia đùa cợt thật rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hương Diễm Gia Pháp .

Lăng Sương trở lại trong phòng. Mang theo hai nàng cung nữ thân cận bê một bồn tắm bên trong có đồ đầy xuyên thủy (nước suối trong) cùng rắc cánh hoa khắp bồn.

Hai nàng cung nữ giúp Lăng Sương cởi xiêm y, liền lộ ra một thân thể mềm mại trắng mịn trong không gian, song nhũ vênh lên cao ngất, vòng eo tinh tế, kiêu đồn tròn trĩnh, có thể nói dáng người của nàng là cực phẩm trong giới nữ nhân.

Lăng Sương bước vào bồn tắm, ngồi xuống dựa vào thành nhắm hai mắt lại, thân nhiên nói: "Các người đều đi ra ngoài đi, bản cung muốn nghỉ ngơi trong chốc lát".

Hai nàng cung nữ lĩnh mệnh đi ra ngoài, mà vẻ kiên nghị trên khuôn mặt của Lăng Sương lập tức biến mất, chính là lại trở nên một nỗi mệt mỏi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lăng Sương đột nhiên nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng hướng lại gần bồn tắm của nàng đi tới.

"Bản cung không phải nói không được tới quấy rầy sao? Mặc kệ là có chuyện gì, lập tức đi ra ngoài!" Lăng Sương nhắm mắt lại âm thanh lạnh lùng nói, hiển nhiên là không muốn để về một mối, yếu ớt của nàng bị người khác trông thấy, trước mặt người khác cho tới bây giờ nàng luôn là một nữ nhân có tâm lòng cứng rắn tựa sắt đá.

Một lúc sau, không có thanh âm trả lời, thân thể mềm mại của Lăng Sương nhất thời cứng đờ, trong đôi mắt đẹp của nàng hiện lên một khuôn mặt quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ, mang theo nụ cười nhàn nhạt đang đứng nhìn nàng.

"Phong Dực!" tâm hồn thiếu nữ của Lăng Sương chấn động, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chính là kinh ngạc nhìn hấn.

"Nghe nói người muốn hồng hạnh xuất tường*, bồn thiếu gia một mình tới đây chính là muốn chấp hành gia pháp." Phong Dực đi tới ngồi xổm xuống trước bồn tắm, đại thủ gầy nhẹ những cánh hoa trên mặt nước, thân thể cực kỳ mê người của Lăng Sương như ẩn như hiện.

Cũng không biết vì sao, Lăng Sương đang nghe đến một câu sau này của Phong Dực, cảm giác trống rỗng đột nhiên tan biến, lại có một loại cảm giác hạnh phúc cùng ngọt ngào chưa từng có dâng lên.

"Người dự tính chấp hành gia pháp như thế nào?" Lăng Sương hỏi, trong mắt ẩn hàm một tia nhụ mị yếu mềm.

Phong Dực trong tay chém ra một đạo thánh quang nhu hòa đánh vào bồn nước, trong nháy mắt đem tất cả nước trong bồn cuốn đi, hình thành một đóa thủy liên (hoa sen nước) đem thân thể xích lỏa của Lăng Sương bày ra trên mặt nước, vài cánh hoa dính vào người nàng như những chiếc lông dê, toát lên một vẻ đẹp hoàn mỹ vô song.

"Người..., người muốn làm gì?" Lăng Sương hai tay ôm ngực xấu hổ buồn bực nói, tuy nói nàng đã từng cùng Phong Dực phát sinh quan hệ hết sức thân mật (mịa chơi nhau đóa), nhưng là vẹn vẹn chỉ có một lần đó mà thôi, với lại còn là trong tình huống bị trùng mị độc phát sinh nữa chứ.

"Đương nhiên là chấp hành gia pháp rồi, hiện tại, ngoan ngoãn vênh mông lên" Con người đen nhánh của Phong Dực chăm chú nhìn vào kiều đồn của Lăng Sương, vẻ tươi cười trên khóe miệng nhất thời trở nên tà dị.

Hàm răng của Lăng Sương cắn chặt vào môi dưới, nàng sao có thể làm ra cái loại tư thế xấu hổ muốn chết như vậy, không khỏi cầu xin nhìn Phong Dực.

"Nhanh lên" Nhưng là trong mắt Phong Dực vẫn toát ra quang mang tà ác nguy hiểm, Lăng Sương hoàn toàn có lý do tin tưởng, chỉ cần nàng không nghe theo, hấn sẽ khiến nàng càng làm ra tư thế xấu hổ hơn nữa.

Lăng Sương cắn chặt răng, xoay người quỳ gối trên đóa thủy liên kia, đem kiều đồn tròn trịa trắng nõn nhếch lên ở trước mặt Phong Dực.

Phong Dực nuốt nước miếng ừng ực, trong con người đen nhánh dấy lên hai luồng hỏa diễm, gắt gao nhìn chăm chăm vào kiều đồn đang ở gần trong gang tấc kia.

Hai cánh mông chắc nịch tròn trịa, cho dù không sờ cũng có thể cảm giác được sự co dãn kinh người, da thịt trắng như tuyết tựa như một khối bạch ngọc tinh tế, ở giữa là một đường rãnh màu hồng nhạt, từng đợt sóng từ thị giác liên tục truyền đến trùng kích khiến não Phong Dực căng ra.

"Ba" một tiếng giòn vang, Phong Dực vươn đại thủ vỗ một cái lên kiều đồn của Lăng Sương, chỉ thấy được nhục đồn (thịt mông) chấn động, một dấu tay màu hồng chói mắt hiện lên trên kiều đồn tuyết trắng tinh tế. Mà Lăng Sương yêu kiều tựa như khóc mà rên rỉ lên một tiếng, không thể nói là vì đau nhức mà chính là vì khoái cảm a.

Phong Dực mở miệng hít một hơi thật sâu, dục hỏa mãnh liệt bốc cháy lên, đại thủ lại là chụp vài cái trên kiều đồn của Lăng Sương. Liền sau đó, đại thủ của Phong Dực tựa như đang vuốt ve trên đồ vật chí bảo, thực là cực phẩm mỹ mông a.

Lăng Sương chỉ cảm thấy những nơi đại thủ của Phong Dực đi qua hỏa nhiệt tê dại, làm nàng sớm đã động tình, xuân dịch tràn ngập khe cổ (chính là

dâm thủy ướt đầm tiểu muội muội a).

"Soạt" một tiếng, Phong Dực xé bỏ y phục nhào tới, thủy liên không bao giờ có thể thành hình được nữa, hai người nhất tề rơi vào trong bồn tắm.

Hai chiếc miệng khô khốc mở ra nhanh chóng dính sát vào nhau, đại thủ của Phong Dực tại kiều đồn của Lăng Sương bắt đầu dụng lực vuốt ve mãnh liệt. "A, Phong Dực " Cả ngời Lăng Sương một hồi loạn chiến, hai chân gắt gao quắp lại dính ở bên hông của Phong Dực, cảm giác trong cơ thể như bị lửa nóng thiêu đốt.

Nước trong bồn chấn động, thật lâu sau đó mới bình ổn.

Lăng Sương dựa vào ngực Phong Dực, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng tựa như hoa đào, qua hồi lâu, thân thể nàng có chút run rẩy, vẫn còn chìm trong dư vị cao trào.

"Phong Dực, ta nghĩ ngươi..." Lăng Sương ôm chặt Phong Dực, không còn giống như bình thường là một vị công chúa uy nghi không nói hai lời nữa, mà lại như một nữ nhân bình thường được gặp lại tình lang quân quýt si mê sau một thời gian chia li. Cho tới nay, nàng chính là bất buộc bản thân không được nghĩ tới Phong Dực, lừa mình dối người đối với hắn không có cảm giác, nhưng trên thực tế, lòng của nàng sớm đầu hàng, chính là nàng vẫn chưa chịu thừa nhận mà thôi, bằng không vì cái gì vẫn đều dùng cơ quan tình báo của mình truy tìm tin tức của Phong Dực, một khắc cũng không đình chỉ.

Phong Dực hôn nhẹ lên trán Lăng Sương một cái, chỉ cảm thấy lúc này nàng không hề có chút uy thế cùng xảo trá, thật đúng là làm người khác muốn yêu thương. Hắn có thể cho phép nữ nhân của mình có lòng dạ có dục vọng quyền lợi, nhưng lại tuyệt không cho phép nàng ở trước mặt của mình cũng như vậy. Nếu hôm nay Lăng Sương ở trước mặt hắn còn biểu hiện giống như trước đây, chính là không thể có một phen quang cảnh mây mưa như vậy. May mắn chính là, Lăng Sương cuối cùng không có ngăn cản tình cảm trong nội tâm mình bộc phát, đột nhiên ở trước mặt Phong Dực đem mặt nạ của mình toàn bộ đều vứt bỏ.

"Ha ha, ngươi bây giờ còn muốn cùng cái tên cầu Hùng kia đính hôn không?" Phong Dực nói.

Lăng Sương lắc đầu, có chút khản trương, mở miệng nói: "Phong Dực, kỳ thật ban đầu ta tính toán cùng Ứng Hùng đính hôn chỉ là hình thức mà thôi, cũng không phải..."

"Hừ, ta tin tưởng nàng," Phong Dực vỗ vỗ Lăng Sương, trấn an nói.

"Phong Dực, nếu chàng ở Thiên Lang đế quốc, ta nhất định cũng sẽ xuất hiện tại Thiên Lang đế quốc như vậy", bàn tay Lăng Sương nhẹ nhàng vuốt ve trên người Phong Dực, nhỏ giọng nói.

"Vậy nàng hiện tại tính toán làm sao bây giờ?" Phong Dực cười hỏi.

"Vốn là ta muốn lợi dụng việc đính hôn cùng Ứng Hùng để kết minh với Kim Ung đế quốc, sau đó bắt tay cùng đối phó Thiên Lang đế quốc, để đem lại sự ổn định hoàn toàn cho Thanh Long đế quốc, bất quá hiện tại cũng không như vậy nữa, ta sẽ thống lĩnh Thanh Long đế quốc lao tới giáp công cùng hai đại đế quốc này, hơn nữa càng phải trở nên cường đại hơn." Lăng Sương nói tới đó, trong đôi mắt mỹ lệ trong suốt toát lên vẻ kiên định cùng tự tin.

"Lăng Sương, nếu ta muốn nàng buông bỏ quyền lực trong tay thì sao?" Phong Dực đột nhiên hỏi.

Lăng Sương chấn động, tia sáng trong mắt dần dần trở nên âm trầm, thật lâu sau mới cô đơn nói: "Nếu đây là yêu cầu của chàng, ta đây nguyện ý buông bỏ nó."

Phong Dực nở nụ cười, nói: "Nhưng mà như vậy nàng lại cả đời không vui, ta làm sao có thể làm như vậy chứ? Nàng buông tay để làm chuyện nàng muốn nàng. Nhưng là đệ đệ Khải Nhĩ của nàng, hắn làm sao bây giờ?"

"Khải Nhĩ không phải chính là đương kim hoàng đế sao, nếu thực sự có năng lực quản lý Thanh Long đế quốc, ta nguyện ý đem quyền lực giao cho hắn, nhưng là hắn không có, quyền lực giao cho hắn, Thanh Long đế quốc rất nhanh liền như tằm ăn rồi không còn một mảnh, nếu hắn không có năng lực này, như vậy Thanh Long đế quốc liền nhất định là sân khấu của ta." Lăng Sương nói, ở trước mặt Phong Dực cũng không có che dấu khát vọng quyền lực của nàng.

Phong Dực trải qua nhiều đời há lại có thể là người cô hủ, nếu thật sự yêu một nữ nhân, đem nàng giắt ở cặp quần chính là biểu hiện tối ích kỷ, cấp cho nàng không gian, cấp cho nàng sân khấu để nàng phóng thích tài hoa của mình mới là chân chính yêu nàng.

Thời gian yên ắng ở bên nhau nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt, sắc trời liền đã tờ mờ sáng, Phong Dực cũng tự ly khai dịch quán của Thanh Long đế quốc mà thân không biết qui không hay.

Tại nơi Phích Lịch quân đoàn dừng chân, vô số tinh kỳ pháp phối bay trong gió, hai vạn tướng sĩ của Phích Lịch quân đoàn quân trang nghiêm chỉnh, phân bố chung quanh diễn vũ trường.

Hôm nay chính là thời gian Thập bát phượng vệ cùng Thập bát danh chiến sĩ cấp thấp ước hẹn quyết đấu, thời tiết cũng thật là tốt, bầu trời trong xanh cùng nắng ấm, có lẽ ngay cả lão thiên cũng muốn biết được kết quả tốt cùng.

Lúc này, các cấp quý tộc đang lục tục tiến vào để xem trận quyết đấu, dù sao trong vòng một tháng qua tin tức về trận quyết đấu này đã được đồn đại ở khắp đế đô, trở thành đề tài thảo luận sôi nổi của rất nhiều người ở rất nhiều các quân trấn từ lâu.

Dương Văn Vũ tự không cần phải nói, xuất thân từ Kim Ưng đế quốc danh môn Lôi Bằng gia tộc, tuy nói Lôi Bằng gia tộc đã sa sút đi nhiều, nhưng uy thế vẫn còn, huống hồ Dương Văn Vũ ở đế đô đích thật rất có danh tiếng, nàng chính là nữ quân đoàn trưởng duy nhất ở đế đô, tuy nói quân đoàn nàng thống lĩnh chỉ có hai vạn người chiến sĩ, chỉ tương đương với một phần năm binh lực của các quân đoàn khác.

Mà Phong Dực là một gã mục sư mới nổi tại Kim Ưng đế đô, nghe nói cùng Tụ Bảo Các Các chủ có quan hệ ám muội, lại cùng trưởng công chúa của Thanh Long đế quốc vừa rời đến Kim Ưng đế quốc báỉ phỏng có chuyện, hơn nữa thực lực của hắn thâm sâu khó lường, nghe nói đã đạt tới cảnh giới Thần mục sư.

Hai người chính là đề tài trong tâm trong cuộc thảo luận, tất nhiên là lập tức liền sôi nổi tranh cãi mà về kết quả thắng bại cũng là nóng nảy dị thường, thu hút gần một trăm vạn người, nhiều người đặt tới hơn một nghìn vạn kim tệ, tóm lại một trận so tài này đã thu hút sự chú ý của cả nước (hình như không thua gì trận siêu kinh điển của Barca và Real hum trc a ^^).

"Lăng Suong, hướng bên này đi, bên kia ta cố ý đặt một cái ghế đệm". Lục hoàng tử Ưng Hùng ân cần dẫn đường ở phía trước, hôm nay trời vừa sáng hắn đã tới trước cửa chờ Lăng Suong, nhìn thấy vẻ ôn nhuận như nước, kiều diễm ướt át của nàng, hắn cảm thấy như nhìn thấy thiên tiên, mặc dù cũng không hiểu vì sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy, nhưng hắn cũng không có quan nhiều, tâm tư vốn đã rất cường liệt lại càng như hỏa thượng thiêu du (ngồi trên đồng lửa), hắn nhất định phải đem nữ nhân này tới tay.

Lăng Suong một đường đi tới thu hút rất nhiều sự chú ý, đối về phong tình của nàng mê muội không thôi, nhất là những người hôm qua gặp nàng lại càng thêm giật mình, như thế nào chỉ qua có một buổi tối lại trở nên mỹ lệ dường này, vẻ đẹp như vậy liền vượt lên hẳn An Kỳ Nhi - người trước đây cùng nàng tự xưng là đế đô song kiều. Lăng Suong nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đệm, trước mặt bày ra một chiếc bàn, mặt trên có hoa quả điểm tâm cùng nước trà, cũng phải công nhận là vị Lục hoàng tử này đã hao phí không ít tâm tư.

"Trò hay người nói chính là cái này a." Lăng Suong ra vẻ không biết hỏi.

"Đúng vậy, tên mục sư này không biết tự lượng sức mình, lại dám dùng Thập bát danh chiến sĩ cấp thấp khiêu chiến cùng Thập bát Phụng Vệ của Dương Văn Vũ, quả thực chính là như lấy trứng chọi đá, trò hay nhất chính là chờ tới lúc hắn thua cuộc, Dương Văn Vũ sẽ bắt hắn cởi sạch quần áo chạy trên đường lớn của đế đô, ha ha ha, đây chính là một tin tức độc nhất vô nhị a." Ưng Hùng cười lớn khoe khoang nói.

"Nga? Ta lại tuyệt đối tin rằng mục sư này sẽ chiến thắng, hắn đã đạt tới cảnh giới Thần mục sư, một gã Thần mục sư sao lại có thể ngu ngốc như vậy, không có mười phần nắm chắc hắn sao dám khoe khoang phách lối?" Lăng Suong nhíu nhíu đôi mi thanh tú, nhàn nhạt nói.

"Hắn đầu óc có vấn đề chẳng," Ưng Hùng thuận miệng nói.

"Người đầu óc mới có vấn đề." Lăng Suong ánh mắt ngưng trọng. Nhưng lại ẩn hiện sát khí, tên hỗn đản này lại dám ở trước mặt mình nói xấu Phong Dực (người trong lòng của nàng), nếu không phải do thân phận của hắn cùng hoàn cảnh hiện tại không thích hợp, liền đem một cái lông chim phi xuyên qua lỗ tai của hắn cũng không phải là không thể.

*Chú thích: 紅杏出牆 Hồng hạnh xuất tường ngoài nghĩa tuổi đương xuân còn chỉ chuyện vợ ngoại tình.

Xưa Diệp Thiệu Ông 葉紹翁 đời Tống viết bài thơ Du Viên Bất Trị 游园不值 (Đến thăm vườn không gặp):

Nguyên văn:

應憐屐齒印蒼苔

小扣柴扉久不開

春色滿園關不住

一枝紅杏出牆來。

Phiên âm

Ưng lân kích xỉ ấn thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai,

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

(Guộc quê lần lối rêu mòn,

Vườn hoang cửa đóng người còn phương nao,

Nàng Xuân ai dễ ngăn rào,

Vượt tường hạnh thẳm ra chào khách quen).

Tuổi hai mươi học bài thơ này, chỉ thấy thầy nhắc qua về cái ý xuân sắc chính nồng, bông bột không gì ngăn cản, mới lấy bút đề ngay một câu lên vách tường:

Cao tường hồng hạnh xuất dung nhan.

高墙红杏出容颜。

Từ ấy chợt thấy mong nhớ một ô cửa sổ.

Hôm qua, ngồi đọc sách, đến đoạn Doãn Văn Tử cầm gậy đánh con, chê vợ ngoại tình, mới nhớ đến cái tuổi hai mươi, đến chuyện đầu tường cảnh hạnh.

Cái ý xuân nồng nức năm ấy, trong cái thế gian, rồi sẽ vượt tường ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Toàn Trường Kinh Sợ.

Ứng Hùng không thể tưởng được Lăng Sương lại có thể vì gã mục sư kia mà mắng hấn, nhớ tới trong đề đô Dao Thiên từng nói Phong Dực và nàng có chuyện, hiện tại xem ra tám chín phần là thật.

"Hừ, tiện nhân, chờ bản điện hạ chơi đùa ngươi xong, sẽ dây vò ngươi, bây giờ trước tiên nhìn ngươi đã" Ứng Hùng trong lòng oán hận nói, quay đầu làm bộ như không có nghe đến.

Lăng Sương thoáng nhìn Ứng Hùng trong mắt hiện lên một tia dư quang hung ác tàn nhẫn, trong lòng có chút khinh thường, nàng vì tình lang mắng hấn như thế, hấn lại có thể nhẫn nhịn như vậy, thật là mặt dày a.

Mà chính lúc này, hai vạn Phích Lịch quân đoàn nhất tề đứng lên hoan hô như nước thủy triều dâng lên, chỉ thấy được Dương Văn Vũ dẫn Thập bát Phụng Vệ hiện ngang oai hùng cùng tự tin ngẩng cao đầu hướng Diễn võ trường đi tới. Cùng tiến vào còn có An Kỳ Nhi, khi tới Diễn Võ trường thì nàng dừng lại, hướng Dương Văn Vũ thủ thế hành lễ, rồi tìm một chỗ ở gần đó ngồi xuống.

Dương Văn Vũ cùng Thập bát Phụng Vệ đã sớm tới chỗ chuẩn bị sắp xếp trận thế, nhưng là nhóm người Phong Dực ngay cả cái bóng cũng thấy.

Thật lâu sau, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Dương Văn Vũ có chút không kiên nhẫn, cát trong đồng hồ không ngừng chảy xuống, mắt thấy đã sắp tới đấy, nhưng mà Phong Dực lại vẫn chưa xuất hiện.

Lúc này, toàn bộ mọi người đến xem cuộc quyết đấu đều đang nghị luận sôi nổi, chẳng lẽ Phong Dực tự biết đánh không lại Thập bát Phụng Vệ của Dương Văn Vũ nên không dám đến, chính là vì dựa theo quy định, nếu hết thời gian ước định mà hấn vẫn không đến liền xem như là bị xử thua.

"Ha ha, ngươi xem, tên mục sư kia ngay cả dũng khí đến ước đấu cũng không có, thật uổng công Lăng Sương ngươi tin tưởng hấn như vậy", Lục hoàng tử Ứng Hùng cười lớn nhìn Lăng Sương nói.

"Hấn nhất định sẽ đến", Lăng Sương chính là nhàn nhạt nói một câu, tên gia hỏa kia chắc hẳn là muốn tạo một chút bất ngờ.

Cát trong đồng hồ vẫn như cũ không ngừng chảy xuống, mắt thấy chỉ còn một ít cuối cùng, rất nhiều người đều lo lắng nhìn khắp xung quanh, bọn họ cũng không muốn trận quyết đấu kết thúc như vậy a.

Cuối cùng một ít cát còn lại cũng dần dần chảy xuống, đương lúc mọi người đang lộ ra vẻ thất vọng, lại nghe tiếng vỗ ngựa dồn dập vang lên, một thân ảnh lẫm lẫm không như điện xạ mà đến, vững vàng đứng ở trên Diễn võ trường, mà Thập bát danh chiến sĩ một thân khinh khoái (áo giáp nhẹ) của kỵ binh chạy theo phía sau, nhất loạt ghi chặt dây cương, tuấn mã nhất tề hí vang một tiếng, tung vó dậm chân xuống ngừng lại, đứng chính tề phía sau Phong Dực.

Lúc này, một ít cát còn lại kia cũng đã rơi hết xuống, thời gian vừa đúng không kém một giây.

"Ngươi đến muộn như thế là có ý gì, khiến mọi người phải chờ ngươi lâu như vậy". Dương Văn Vũ vốn là không kiên nhẫn, nay thấy Phong Dực đến tự nhiên là khẩu khí không thể dễ nghe.

"Muộn ? Không có a, nếu bản thiếu gia không nhìn lầm, hẳn là không muộn đâu, về phần các ngươi phải chờ lâu, chính là tự các ngươi tới sớm đấy thôi,

sao lại quay sang trách ta?" Phong Dực hắc hắc cười nói.

"Người..., hừm không cần nhiều lời với người, hiện tại mau bắt đầu đi, bản tướng quân rất muốn xem các người biểu hiện ra sao?" Dương Văn Vũ có kìm nén cơn giận trong lòng xuống, cũng hiểu được, Phong Dực cố ý đến trễ, rõ ràng là muốn giảm sĩ khí quân đội của nàng.

"Người đã muốn nhanh chóng thất bại như vậy, bản thiếu gia sẽ thành toàn cho người, Thập bát Long vệ, xuống ngựa xếp thành hàng" Phong Dực khoe miệng cười, mệnh lệnh nói.

Mọi người ở đây nhất thời sững sốt, Dương Văn Vũ là Thập bát Phụng vệ, hắn liền lập ra Thập bát Long Vệ, hương vị đối chọi gay gắt khiến không khí cuộc ước đầu chưa bắt đầu đã nóng lên nhiều.

Thập bát Long vệ xuống ngựa, cỡi khỏi giáp trên đầu xuống, lộ ra ánh mắt tràn ngập sát khí lạnh thấu xương.

Mà lúc này mọi người mới phát hiện Thập bát danh chiến sĩ này đều là binh sĩ đẳng cấp thấp thế nhưng hiện tại bọn họ khí thế như rồng, như hổ, chiến ý ngút trời. Cùng so sánh với Thập bát danh Phụng vệ dĩ nhiên là vẫn còn chút thua kém, nhưng là nhiều người hiện tại tâm trạng thoáng cái liền có chút gấp gáp, mong chờ hắn lên, vốn tưởng một hồi quyết đấu hôm nay chỉ là một chiều, hiện tại nhìn thấy quang cảnh khí thế như vậy cũng khó mà kết luận trước điều gì.

Tròng mắt của Dương Văn Vũ cũng hơi co rút lại, nguyên bản Thập bát danh chiến sĩ kia là những thuộc hạ yếu nhất của nàng, thế nhưng chỉ sau có một tháng như thế nào lại giống như thoát thai hoán cốt, toát ra sát khí cùng chiến ý kinh người, khiến kẻ khác nhìn vào có cảm giác lồng ngực lạnh toát tựa như bị gió lạnh xuyên thấu, chỉ dựa vào điểm này, chứng tỏ thuật luyện binh của Phong Dực cũng mạnh mẽ không kém nàng, điểm đó nàng cũng không tránh phải thừa nhận.

Cuộc quyết đấu tự nhiên có người đức cao vọng trọng trong quân đội làm trọng tài, mà trọng tài của lần quyết đấu này, chính là Tát Lãn - một tay mãnh tướng hạng nhất dưới trướng của Cách Lôi Đặc, hắn đối với việc chỉ huy Ngũ Kim Sát Trận thập phần chu đáo, bởi vậy hắn làm trọng tài của cuộc quyết đấu binh trận lần này là hoàn toàn thích hợp.

Tát Lãn lệnh cho Phong Dực cùng Dương Văn Vũ lên đài chỉ huy bên cạnh Diễn võ trường, liền hạ lệnh hai bên đem binh khí trong tay giao nộp, đồng thời thay bằng binh khí đặc chế cho tỉ đấu, cùng mặc vào một loại áo giáp đặc biệt để tránh bị tổn thương nhân mạng.

"Thập bát Phụng vệ, kết trận." Dương Văn Vũ ra lệnh nói. Thập bát Phụng Vệ nhất tề kêu lên một tiếng, lập tức kết thành cái binh trận hình ngũ giác, uy thế đột khởi.

"Thập bát Long vệ, kết trận" Phong Dực tùy theo mệnh lệnh nói.

"Rống" Thập bát Long vệ điên cuồng hét lên một tiếng, nhưng là cũng kết thành một cái binh trận giống với Thập bát Phụng Vệ. Thế phân âm dương, nam chủ dương vọng. Điện cuồng hét lên một tiếng như vậy lập tức tạo ra uy thế áp đảo Thập bát Phụng Vệ kia.

Tất cả mọi người hoàn toàn sững sốt, Phong Dực thật sự quá cuồng vọng hắn muốn dùng Uyên Ương trận đối Uyên Ương trận? Phải biết một loại binh trận quyết không thể chỉ có nhìn mấy lần là học được. Nếu như vậy quả thật quá đơn giản, Ngũ Kim Sát trận do Cách Lôi Đặc sáng chế kia chẳng phải rất khó nắm bắt sao, nguyên nhân là từng binh trận đều có tinh túy bên trong, nếu không hiểu rõ thì chỉ như họa hổ thành miêu thôi (vẽ hổ nhưng mà lại ra con mèo : ý là chỉ nắm bắt được hình dáng bên ngoài, không hiểu được cốt lõi bên trong hay bắt chước bên ngoài thôi).

Trong lòng Dương Văn Vũ hừ lạnh một tiếng, muốn dùng Uyên Ương Trận đối phó với mình, quả thực tự tìm tử lộ, nguyên bản còn có một ít lo lắng, hiện tại cũng tin tưởng gấp trăm lần, dĩ nhiên nắm chắc sẽ giành thắng lợi. Chính lúc nàng nghĩ muốn hạ lệnh cho Thập bát Phụng vệ tiến hành công kích, thì Thập bát Long Vệ lại điên cuồng hét lên một tiếng, thế nhưng là Phong Dực không có hạ lệnh mà Thập bát Long Vệ tự giác hòa trận từ ngũ giác trận thành tam giác trận.

Thập bát Phụng Vệ liền tự giác chuyển sang thế trận phóng ngư.

Giờ phút này Phong Dực cũng vung tay lên, từ trong không gian lấy ra một chiếc ghế, về mặt thư thái ngồi xuống, ngồi trên đài nhân nhả chỉ huy một cách điều luyện.

"Uyen Ương hí thủy, phân ra tấn công" Trong lòng Dương Văn Vũ khẽ run lên, lập tức hạ mệnh lệnh xuống.

Chỉ thấy được Thập bát Phụng Vệ phân ra tránh khỏi công kích của Thập bát Long Vệ, đồng thời chia làm chín người một tổ tiến hành giáp công vây lấy Thập bát Long Vệ.

Dương Văn Vũ tính toán không sai, Thập bát Phụng Vệ cảnh giới thấp nhất cũng là Ngũ Tinh Chiến sư, còn Thập bát Long Vệ lại chỉ là cảnh giới chiến sĩ, Uyên Ương hí thủy binh trận này dùng để đối phó với đối phương có thực lực thấp hơn mình quả thật dễ như trở bàn tay, nàng cơ hồ có thể đoán được Thập bát Long Vệ chó má kia lập tức có kết cục toàn quân bị diệt, nàng đã chuẩn bị sẵn thật tốt để nghênh đón thắng lợi.

Ngay lúc trên trường kiếm của Thập bát Phụng Vệ phát ra hỏa diễm đầu khí cường đại hướng Thập bát Long Vệ công kích, thì Thập bát Long Vệ đột nhiên biến trận, trong nháy mắt chiến sĩ của Thập bát Long Vệ liền cùng Thập bát Phụng Vệ đứng hỗn tạp cùng nhau.

Mà Thập bát Phụng Vệ nhất thời giật mình vốn dĩ các nàng dùng hỏa diễm đầu khí đánh úp về phía đối thủ nhưng là hiện tại lại hướng phía chiến hữu của mình bỏ tới, liền vội vã thu chiêu, có vài người thực lực chưa tới Lục tinh Chiến Sư thậm chí không thể thu chiêu, đành trơ mắt nhìn hỏa diễm đầu khí của mình cuồng bạo bỏ tới người chiến hữu.

Cơ hồ ngay lúc đó, Thập bát Long Vệ cũng đồng thời di chuyển qui dị, phối hợp cùng chiến hữu tiến lên tạo ra vô số thân ảnh trùng trùng điệp điệp. Mà trường kiếm trong tay cũng cực kỳ xảo diệu nhất tề lướt qua trên cổ của chiến sĩ Thập bát Phượng Vệ, sau đó bay nhanh ra.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ danh chiến sĩ của Phích Lịch Quân đoàn cùng hơn một nghìn quý tộc đến xem quyết đấu đều im lặng như tờ, hai mắt tròn lên nhìn trân trối vào quang cảnh trên Diễn võ trường.

Chỉ trong có hai hiệp, Thập bát Phượng Vệ liền bị trường kiếm chém vào cổ, sự thật này khiến tất cả mọi người đều không dám tin, cho dù là binh sĩ tinh nhuệ của Cách Lôi Đặc tạo thành Ngũ Kim Sát trận cũng chưa chắc đã làm được. Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, khiến mọi người không thể không tin, Thập bát Phượng Vệ đang lấy tay vuốt nhẹ lên cổ mình, rồi đứng ngây ra như phỗng.

"Không có khả năng, không có khả năng a" Dương Vân Vũ lẩm bẩm nói trong miệng, nàng như thế nào cũng không thể tiếp nhận sự thật này. Thật lâu sau, tựa như nghĩ ra cái gì nàng mới uốn éo đầu hướng Phong Dực nhìn qua, lại phát hiện hắn cũng quay đầu nhìn về phía nàng, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười tươi rói.

Mà lúc này, những người vây xem xung quanh hô vang một tiếng, Thập bát danh chiến sĩ cấp thấp lại có thể chiến thắng được Thập bát Phượng Vệ cấp thấp nhất cũng là Ngũ tinh chiến sư, hơn nữa chỉ trong có hai hiệp, điều này có ý nghĩa gì? Nó có ý nghĩa là ngay cả Kim Ưng Sát Trận của Cách Lôi Đặc tại Kim Ưng đế quốc tạm thời cũng không so được với cái Uyển Ương trận này của Phong Dực a.

"Ta nói rồi, hần nhất định sẽ thắng" Lăng Sương nhìn về mặt khiếp sợ của Ưng Hùng thản nhiên nói.

"Tiền, tiền...", Triệu Thiên Doãn cười đến mức khóe miệng gần như co rút, một ngàn vạn kim tệ đặt cược, hiện tại biến thành một trăm triệu kim tệ, tuy rằng này một trăm triệu kim tệ này là của Phong Dực, nhưng cuối cùng cũng là đã qua tay hắn, như vậy có thể cho là có chút thành tựu a.

Trọng tài Tát Lãnh thất thần một hồi, hai mắt lóe ra tinh quang, nhất định phải đề nghị quân thần Cách Lôi Đặc nghĩ cách giữ người này ở lại Kim Ưng đế quốc, người như vậy nếu để đế quốc khác sử dụng, tuyệt đối sẽ làm toàn bộ các quốc gia khác tại Thần Phong Đại lục sợ hãi.

Mà An Kỳ Nhi cũng là ngơ ngác nhìn Phong Dực, Uyển Ương Trận là do nàng sáng chế, người khác có thể nhìn không ra cái gì, nhưng nàng lại có thể thấy được cái Uyển Ương trận mà Phong Dực sử dụng này, vốn là trong đó có vài điểm khiếm khuyết, nhưng hắn đã đem những khiếm khuyết đó sửa chữa hoàn toàn, uy lực tạo ra so với lúc trước đúng là một trời một vực, kiến thức binh trận của hắn sâu sắc như vậy, phải nói ngay cả khắp Nhân loại giới này còn có ai có thể hơn được.

"Tát Lãnh tướng quân, ta thắng, ngươi không cần tuyên bố gì sao?" Phong Dực thấy được Tát Lãnh vẫn như cũ si ngốc ngơ ngác, không khỏi phải lên tiếng nhắc nhở.

Tát Lãnh lấy lại tinh thần, lớn tiếng nói: "Ta tuyên bố lần này quyết đấu Phong Dực là người chiến thắng".

"Ừừừ..." đúng lúc này, Dương Vân Vũ đột nhiên mở miệng nói.

"Hắc hắc, Dương đại tướng quân, hay là ngươi muốn đấu lại?". Phong Dực cười hỏi.

"Ta thừa nhận thua cuộc, nhưng là không phải Dương Vân Vũ ta không dạy nổi ngươi, chính là đừng tuyên bố thắng cuộc vội, ngươi có thể đáp ứng cùng ta tái đấu lần nữa chăng, khiến ta thua tâm phục khẩu phục, đương nhiên, mặc kệ tràng đấu tiếp theo là ai thắng ai thua, đều xem như là ta thua, ta Dương Vân Vũ mặc cho ngươi xử trí." Dương Vân Vũ ngẩng cao đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Linh Hồn Địch Âm

Phong Dực tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) mà nhìn Dương Vân Vũ. Tâm tư quý quái của nha đầu này như thế nào hắn hoàn toàn hiểu rõ, một tràng đấu lại này, nếu như kết cục nàng thắng cuộc, như vậy cho dù nàng có nhận thua đi nữa, kẻ thắng cuộc như hắn cũng chẳng về vãng gì, hơn nữa trong mắt mọi người trận đấu Dương Vân Vũ để thua chính là do sự a.

"Dương đại tướng quân, chúng ta ước đấu chinh nếu trận này ngươi thua thì ngươi phải để mặc cho ta xử trí. Hiện tại ngươi muốn tái đấu, vậy ngươi sẽ lấy cái gì làm tiền cược đây? Nếu không có gì đánh cược, bốn thiêu gia nhất quyết không muốn tái đấu." Phong Dực hắc hắc cười nói.

Gia hòa đề tiện! Dương Vân Vũ giận dữ thăm mắng Phong Dực, rồi lại không biết phải làm thế nào, đúng vậy ngay bản thân nàng hiện tại cũng phải để mặc cho hắn xử lý, chính là hắn nói một câu liền có thể đem nàng bán đi, còn có cái gì khả dĩ có thể làm tiền đặt cược được đây?

Trọng tài Tát Lãnh thấy được hai người bàn bạc thất bại, vừa muốn lần thứ hai mở miệng tuyên bố trận đấu ngày hôm nay, Phong Dực là người chiến thắng thì...

"Từ từ..." Người lên tiếng không phải ai khác chính là mỹ nữ lão sư An Kỳ Nhi, lúc này đang ngồi một bên xem quyết đấu. Dứt lời, nàng liền chậm rãi tiến vào Diễn võ trường.

"Phong mục sư, nếu người đồng ý cùng Dương Văn Vũ tái đấu một lần nữa, chỉ cần người thắng, trong vòng ba năm, ta An Kỳ Nhi liền làm nô tỳ cho người. Nếu như người thua thì không cần phải mất gì cả." An Kỳ Nhi nhìn Phong Dực, nhàn nhạt nói.

"Điềm Tâm, người..." Dương Văn Vũ khiếp sợ nhìn An Kỳ Nhi nói, bất quá nàng chưa nói xong đã bị An Kỳ Nhi dùng ánh mắt ngăn lại.

Mà trong lúc này toàn bộ những người đến xem tỉ đấu đều là sôi nổi nghị luận, đặc biệt là bát hoàng tử Ứng Liệt, lại tức giận đến cả người run rẩy. Tại Thanh Lăng đế quốc, An Kỳ Nhi chính là binh pháp hệ cao cấp đạo sư (giáo viên dạy về binh pháp bậc cao) của hoàng gia học viện. Lại nói nàng cùng với trường công chúa Lăng Sương Phổ Lạp Đức tề danh là đế đô song kiêu, với thân phận cùng tướng mạo như thế, sao có thể làm ra một hành động hoang đường đến như vậy?

Phong Dực kinh ngạc đánh giá An Kỳ Nhi, thật lâu sau mới hắc hắc nở nụ cười: "Hảo, quả thật là tỷ muội tình thâm a, tựa như chính là người muốn cùng ta tái đấu một hồi, bất quá tiền đặt cược thì không cần."

An Kỳ Nhi nhất thời sững sờ, dĩ nhiên nàng không thể tin rằng Phong Dực lại có thể từ chối tiền đặt cược mê người như vậy.

Trong lòng Phong Dực quả thật có chút tiếc hận, bất quá tiếc hận thì tiếc hận, hắn vẫn phải làm theo lý trí a. Tục ngữ nói, thiên hạ không có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, An Kỳ Nhi này như thế nào cũng không giống loại nữ tử lỗ mạng chuyên làm ra những quyết định khinh suất như vậy, hơn nữa nàng còn là binh pháp hệ cao cấp đạo sư. Mà binh pháp cùng qui kẻ cũng không có gì khác biệt, cẩn thận một chút cũng không phải là chuyện xấu.

"Người đã nói như vậy, nhất định không được đổi ý a". Dương Văn Vũ vội vàng nói, đối với hành động vừa rồi của Phong Dực cũng không vì thế mà cảm thấy vừa mắt.

Thập bát phượng vệ cùng Thập bát Long vệ lần thứ hai triển khai trận thế, dĩ nhiên vẫn như cũ chính là ngũ giác trận, công kích đối phương.

Trong nháy mắt trận pháp hai bên bắt đầu áp sát vào nhau. Mà trên người Thập bát Phượng vệ đột nhiên nhất tề phát ra một trận hồng quang. Khí thế đề thăng, dĩ nhiên chấn áp khí thế của Thập bát Long vệ.

"Phích Lịch Toàn Phong, thất cổ!" Dương Văn Vũ trên đài chỉ huy khê kêu một tiếng ra mệnh lệnh nói, trong mắt nàng lóe ra một tia giao hoạt cùng tiếu nhố, nếu ngay từ đầu đã sử dụng chiêu này nàng nhất định đã chiến thắng.

Lúc này, Thập bát Phượng vệ đang hình thành một cái hỏa diễm ngũ giác tinh (ngôi sao hình ngũ giác), bắt đầu xoay tròn đứng lên, giống như một cái hỏa diễm gió xoáy, chấn nát hết tất cả những đồ vật cản trở.

"Thực là quá giao hoạt, trên người Thập bát Phượng vệ này đều có đeo bảo bối tăng cường đấu khí. Mức độ tăng cường đấu khí của loại bảo bối này ít nhất là 30%, cộng thêm sự tinh diệu của trận thế trước mắt, lực lượng tuyệt đối có thể khiến một tòa thành bị sụp đổ." Rất nhiều người đều chăm chú nhìn lên võ trường. Trong lòng đều hiểu rõ trận tái đấu này chiến thắng đã định là Dương Văn Vũ rồi, một trận quyết đấu trước nếu không phải Thập bát Long vệ công kích khiến Thập bát Phượng vệ trở tay không kịp, thì kết cục có thể đã khác.

Trong nháy mắt đã có ba người của Thập bát Long vệ bị treo lên, chỉ còn có mười lăm người, bị Phích Lịch Toàn Phong của Thập bát Phượng vệ chấn áp phải chật vật rút lui. Nếu không nhờ có bộ pháp tinh diệu, một đợt công kích vừa rồi e là không còn ai có thể đứng dậy.

Dương Văn Vũ đặc ý nhìn Phong Dực. Ý muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của hắn, nhưng là lúc này Phong Dực vẫn ngồi trên ghế như cũ, vẻ mặt tươi cười không thay đổi, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Giả bộ, ta sẽ nhanh chóng bắt người phải tháo cái mặt nạ đó xuống để xem người còn giả bộ được đến khi nào."

"Tiềm Long Tại Uyên (Rồng ẩn mình)!" Phong Dực ngữ khí cương quyết đột nhiên hét lớn một tiếng ra lệnh.

Chỉ thấy Thập ngũ Long vệ còn lại đồng thời thở mạnh một hơi, dựa theo mệnh lệnh của Phong Dực đột ngột tản ra, áp dụng phương thức trốn chạy giống như cá trạch.

Diễn võ trường lớn như vậy, phạm vi công kích của Thập bát Phượng vệ cũng có hạn, ta thoát ra khỏi phạm vi công kích của người, trừ khi người thay đổi trận thế, không nhất định là phải chia nhỏ ra từng người đuổi theo chúng ta công kích a.

"Phong mục sư, chúng ta tỉ đấu chính là về binh trận. Người ra lệnh cho binh sĩ của mình tản ra tứ phía là làm trái quy tắc." Dương Văn Vũ hướng Phong Dực hét lớn.

"Quy tắc? Ha ha, binh bất yếm trá a, chẳng lẽ ở trên chiến trường người cũng lại nói kẻ địch của mình là không tuân thủ qui tắc sao?" Phong Dực cười to nói.

Binh bất yếm trá! Trọng tài Tát Lãnh nhắm nháp từng từ này, càng nghĩ càng cảm thấy được sự ảo diệu ở trong đó, một câu nói lên tinh túy của đạo dùng binh, có thể được coi là danh ngôn chân lý trong binh pháp.

Thập ngũ Long vệ kia lập tức lĩnh mệnh tàn ra. Khiến cho Thập bát Phụng vệ cũng không biết là phải làm thế nào cho đúng, phân tán ra tạo thành lười một mẻ tóm gọn hay là đánh bại từng người? Dương tướng quân cũng không cấp các nàng mệnh lệnh a.

Trong đám người đứng bên ngoài Diễn võ trường, Thanh Mộc Trường Phong cũng xen lẫn trong đó, bên cạnh là một gã thanh niên khí vũ hiên ngang, mà thanh niên bên cạnh chính là đại biểu của Thanh Long đế quốc Khoa Tác, nghe nói nói hẳn là người của Băng Phong cốc.

"Khoa Tác, ngươi cảm thấy thế nào?" Thanh Mộc Trường Phong hỏi.

"Không sai, so với ta mạnh hơn nhiều, hơn nữa người nhìn xem, bình trận của hắn rối loạn tứ tán khắp nơi, bề ngoài tưởng như là một chiêu thức chơi xấu, nhưng để nghĩ ra được cũng không đơn giản, mặt khác bên trong tựa như còn ẩn chứa một qui luật gì đó ." Khoa Tác cười nói, thân là truyền nhân của Băng Phong cốc, dám thừa nhận người khác cường đại hơn mình, nếu không như vậy thật không xứng là người của một trong tứ đại gia tộc ẩn thế. .

"Có quy luật gì?" Khoa Lâm ở bên cạnh nhàn nhạt hỏi, cho dù trước mặt là thân ca ca của mình, nhưng nàng vẫn giữ nguyên một bộ dáng lạnh lùng.

"Không biết." Khoa Tác nhún nhún vai nói.

Không lâu, Phong Dực đột nhiên từ trên ghế đứng lên, đại thủ vung lên một cái, lập tức một chiếc băng trúc địch tựa như bạch ngọc liền xuất hiện trên tay hắn.

"Xem trọng, Phong mục sư muốn dùng chiêu sát thủ ." Khoa Tác nhẹ giọng nói, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm lên võ đài, như thể chỉ cần hắn không để ý một chút liền có thể bỏ mất một chi tiết quan trọng.

Phong Dực cầm băng trúc địch đặt lên khóe miệng, thánh khí trong cơ thể dâng lên cổ, một tiếng nhạc vang lên, như ánh sáng xóa tan mây mù, lại như mưa rơi xuống đất liền hóa thành hơi nước, chỉ cảm thấy tinh thần chấn động.

"Đều sẽ phải thua thôi. Không lẽ thoỉ một khúc sáo liền có thể thay đổi tình hình?" Lục hoàng tử Ứng Hùng trào phúng nói. Lăng Sương cũng thân nhiên cười, nói: "Có tác dụng hay không người lập tức sẽ rõ ngay thôi."

Bỗng nhiên âm thanh thanh thúy trở nên gấp gáp, từng tiếng sáo nối tiếp nhau, từng tiếng nhạc vang lên, nhưng lại mang theo uy thế hào hùng, khiến huyết nhiệt trong máu mọi người nhất thời sôi trào. Tựa hồ như nghe được tiếng trống trận thùng thùng, lưỡng quân giao tranh ác liệt, các tướng sĩ rút hàn đao ra khỏi vỏ, điên cuồng hét lên một tiếng, lấy tinh thần dũng mãnh chưa từng có dũng cảm xông lên.

Hai vạn tướng sĩ của Phích Lịch quân đoàn nhất tề đứng dậy. Nắm chặt binh khí trong tay, sát khí ngút trời. Đồng thời những quý tộc trên khán đài xem tỉ đấu cũng là nắm chặt hai đấm, hận không thể cùng ai đó quyết phân cao thấp.

Mà lúc này trên Diễn võ trường, Thập ngũ Long vệ ở bốn phía nhất tề hét lên một tiếng, cả người đỏ như gà chọi. Nhịp bước kỳ lạ hướng bên trong tiến vào khép chặt vòng vây, trong chớp mắt trận thế như một sợi thừng lớn công kích phía sau Thập bát Phụng vệ".

Trận thế này như một con Cuồng Long mạnh mẽ cường đại từ dưới bay lên, không mất chút sức liền xông vào nhân trận, dễ dàng phá giải trận pháp. Cái gọi là nhân trận, đó là trung tâm của trận pháp, từ đó mà trận pháp có thể biến hóa, nhưng mà nhân trận của Uyên Ương trận này còn kém xa lắm, nói sau, nhân trận này còn không có thấy trong binh thư tại Thần Phong đại lục.

Uyên Ương Trận bị phá, kết cục tiếp theo chính là Thập bát Phụng vệ toàn quân bị diệt, mà lúc này tiếng sáo cũng đã ngừng hẳn.

Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác liếc nhau, đồng thời thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương, tiếng sáo này khiến toàn bộ hai vạn tướng sĩ của Phích lịch quân đoàn bị ảnh hưởng, ngay cả cao thủ như bọn họ cũng là thất thần như người mất trí, nếu là đang cùng cao thủ như vậy giao đấu, bọn họ liền có thể táng mạng a.

"Linh Hồn Cầm Âm, chính là Linh Hồn Cầm Âm của Kim Phụng Các, hẳn cùng với Kim Phụng Các là có quan hệ như thế nào?" Thanh Mộc Trường Phong âm thanh kinh ngạc nói.

"Có lẽ so với Linh Hồn Cầm Âm còn có phần cao minh hơn. Một khúc sáo ảnh hưởng đến tinh thần của cả hai vạn tướng sĩ như thế, nếu là sử dụng trong chiến tranh. . ." Khoa Tác nói đến đó liền không nói gì nữa.

Phải mất một lúc lâu sau, mọi người mới lại có phản ứng trở lại, "oanh" một tiếng rồi tựa như ong vỡ tổ bắt đầu sôi nổi nghị luận. Mà sắc mặt Dương Vân Vũ tái nhợt đứng nhìn Phong Dực, trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực. Tựa hồ nàng so với Phong Dực chỉ như một ngọn cỏ nhỏ với một ngọn núi cao tận mây xanh, ngược lên nhìn không thấy đỉnh.

An Kỳ Nhi cũng là thất thần mà nhìn Phong Dực, im lặng không nói.

Những người ở đây cũng là tâm tư không đồng nhất. Nhưng đều không ngoại lệ mà nhìn thanh niên chỉ huy đang đứng trên đài chỉ huy.

"Ta tuyên bố, tràng đấu này Phong Dực lại là người thắng cuộc." Tất Lãm lớn tiếng tuyên bố đạo.

Không có tiếng vỗ tay vang lên, mọi người vẫn như cũ dùng đủ mọi loại ánh mắt mà nhìn Phong Dực, có kính ngưỡng, có ghen tị cũng có cả sợ hãi nữa, bọn họ lần thứ hai bị chấn nhiếp, thế nên thật không biết phải phản ứng như thế nào đối với thắng lợi vừa rồi của Phong Dực.

"Đêm nay, hai người các ngươi đến phủ đệ của Không Tước gia tộc trả tiền đặt cược a, ha ha." Phong Dực nói xong liền lệnh cho Thập bát Long vệ tập hợp tuần mã, rồi giống như ban đầu, đập cát bụi mù mà đi.

Mà lúc này, mọi người tựa hồ mới có phản ứng lại, có người cao hứng phấn chấn, có người ủ rũ, càng có nhiều vẫn còn mơ màng, trong này đại bộ phận là tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn, chủ tướng đều là dùng nhân xử trí, bọn họ đâu phải là thuộc hạ đâu?

"Bệ hạ, Phong Dực này nhất định không thể lưu, lưu lại đó là mối họa vô cùng." Một lão giả thân vận trường bào xám đứng ở phía sau Ứng Dương.

"Vì cái gì? Nếu dùng một Dương Văn Vũ cộng thêm cháu gái của Cách Lôi Đặc thu phục hẳn. Kim Ưng đế quốc ta sau này lo gì không cường thịnh?" Ứng Dương nói.

"Ta xem tên mục sư này, tuyệt đối không thể chỉ vì hai nữ nhân mà có thể lung lạc được hẳn, hơn nữa hẳn còn là người trong Thần điện, nếu như Dương Văn Vũ thật nghe theo hẳn xử trí, tương đương với việc cả Lôi Bằng Gia tộc cùng Phích Lịch quân đoàn đều rơi vào trong tay hẳn, hai vạn tướng sĩ tuy nói không nhiều lắm, nhưng Phong Dực lại nắm giữ phương pháp luyện binh tuyệt thế, thật khó bảo toàn sau này hai vạn binh sĩ đó không làm Kim Ưng đế đô máu chảy thành sông, vì vậy nhất thiết phải trừ bỏ Phong Dực." Lão giả kia nói.

"Nhưng mà Trừ trưởng lão, tên mục sư này đã đạt đến cảnh giới Thần mục sư, ai có được bốn sự giết hẳn? Cho dù có phải mười đội quân đi tiểu trừ, đầu hẳn không đánh lại cũng có thể trốn thoát. Nếu như rước lấy thù hận với Thần điện chính là mất nhiều hơn được." Ứng Dương nói.

"Kẻ có năng lực giết được người có cảnh giới Thần mục sư, thần biết cả đế quốc chỉ có một người..." Trừ trưởng lão nói tới đây liền lập tức ngừng lại.

"Người nói là hẳn..." Ứng Dương mày rậm nhíu lại, có chút do dự không dứt nói.

"Trong tay bệ hạ có được thiên điển ngọc, bằng vào đó có thể nhờ hẳn trợ giúp một lần." Trừ trưởng lão nói.

"Trừ trưởng lão cứ lui xuống trước đi. Để ta suy nghĩ một lát đã." Ứng Dương vung tay lên, lệnh trừ trưởng lão lui ra. Về mặt biến ảo bình tĩnh.

Phong Dực dẫn Thập bát Long vệ đến bên một con suối ở ngoại ô, xuống ngựa nghỉ ngơi và hồi sức.

Thập bát Long vệ liên tiếp thẳng được hai tràng, hiện giờ bọn họ chính là khí thế ngút trời, nếu nói Phong Dực chính là mầm mống của sự tự tin trong lòng bọn họ, thì lúc này mầm mống tự tin đó đã chân chính mọc rễ trong lòng họ rồi. Hiện tại, một trong số bọn họ rồi đi liền có thể khiến tất cả các đại quân đoàn trong đế đô tranh nhau thu dụng.

"Từ giờ trở đi, các ngươi chân chính là Thập bát Long vệ, bốn thiếu gia sẽ khiến các ngươi trở thành những chiến sĩ cực mạnh trên thế giới." Phong Dực nhìn Thập bát danh chiến sĩ này thần nhiên nói.

"Thập bát Long vệ thế sống chết đi theo Phong thiếu gia". Thập bát Long vệ chân rùng rùng đứng thẳng, binh khí trong tay giương lên trời, nhất tề lớn tiếng phát thệ tỏ lòng trung thành. Thiếu niên này chính là người đã cứu vớt bọn họ, làm cho bọn họ từ một binh sĩ cấp thấp không đáng một xu danh chấn khắp đế đô, chủ nhân như vậy không đi theo thì bọn họ là cái dạng gì đây? Mà bọn họ chính là không có làm sao a.

"Tốt lắm, một ngày kia, các ngươi sẽ cùng bản thiếu gia tung hoành khắp thế giới", Phong Dực thần nhiên nói.

Thập bát Long vệ ngẩng cao đầu, vẻ mặt kích động.

Mà lúc này, Triệu Thiên Doãn tinh thần hưng phấn từ phía xa chạy tới, miệng run run: "Thiếu gia, một trăm triệu kim tệ tới tay, một trăm triệu kim tệ a."

Phong Dực tức giận phát một cái vào gáy Triệu Thiên Doãn, cười mắng: "Tên gia hỏa này thật không có tiền đồ, không phải chỉ là một trăm triệu kim tệ thôi sao, đầu cần hưng phấn đến như vậy." Ngày đó tại Thanh Long đế đô những người tham gia hội đấu giá của Khuất thị tổ chức không phải ngay cả thập bách triệu kim tệ cũng bỏ ra được sao.

Phong Dực tiếp nhận kim tệ từ tay Triệu Thiên Doãn, nghĩ một chút rồi đưa lại cho hắn: "Từ nay về sau ngươi chính là tổng quản tài vụ của bản thiếu gia, giữ lại một ngàn vạn kim tệ lại làm vốn, còn chín ngàn vạn kim tệ kia ngươi nghĩ cách khiến chúng sinh sôi. Tiền biến ra tiền mới là vương đạo."

"Đều cho ta quản lý sao?" Triệu Thiên Doãn nhất thời ngay cả nói chuyện cũng không còn lưu loát, dù sao cũng là một trăm triệu kim tệ a, đừng nhìn hẳn ngày trước cũng coi như một tay ăn chơi trác táng hạng nhất, kỳ thật nhiều nhất cũng mới có mười vạn kim tệ thôi. Hiện tại thiếu gia đem một trăm triệu kim tệ giao cho hẳn bảo quản kinh doanh, đối hẳn đó là hạng tín nhiệm a, trải qua thêm lần ti đấu cùng Dương Văn Vũ này, hẳn càng thêm tin tưởng vững vào ánh mắt chọn chủ của chính mình.

"Đúng vậy. Làm cho tốt vào. Thiếu gia ta nhất định không bạc đãi ngươi đâu." Phong Dực cười nói, nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghĩ người, như vậy mới có thể thu được thuộc hạ chân chính trung thành.

"Đúng rồi, thiếu gia, ngươi lần này làm náo động lớn, rất có thể sẽ khiến bệ hạ nghi kỵ, nếu như là không mượn sức thiếu gia được, liền có thể xuống tay với ngài" Triệu Thiên Doãn tiếp nhận kim tệ, nghĩ đến cái gì đó liền nhắc nhở nói.

"Thiếu gia ta tự biết. Nếu như thực sự bọn họ dám xuống tay với ta, hắc hắc, bản thiếu gia còn cầu còn không được." Phong Dực cười đến cao thâm khó hiểu. Hẳn tất nhiên là biết đạo lý thụ đại chiêu phong (cây to đón gió - ý chỉ người nổi danh sẽ gặp lắm phiền phức, bị nhiều người đề ý), Dương Văn Vũ mặc hẳn xử trí, như vậy hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn liền coi như đã nằm gọn trong tay hẳn, hoàng đế lão nhân nếu có thể ngủ yên giấc mới là lạ, bất quá hẳn thật sự không sợ, trên đời người có khả năng uy hiếp hẳn không nhiều lắm, trừ phi là cao thủ thần bí dưới đáy hồ của Không

Tướng gia tộc, mặt khác thật ra hẳn rất hy vọng cao thủ thần bí kia ra tay, thứ nhất có thể biết được lai lịch của hắn, thứ hai Phong Dực muốn biết Không Tước gia tộc đang muốn làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Thị Tỳ

Cách Lôi Đặc ngồi trong kim trướng tướng soái, sắc mặt âm trầm không nói. Mà ở dưới, chúng tướng đứng thành hàng cũng không dám hé ra chút thanh âm.

Sắc trời đã lặn, nếu bình thường thì Cách Lôi Đặc đã sớm hồi phủ. Nhưng hôm nay lại có chút khác thường, nguyên nhân là sau cuộc đồ ước của Phong Dực cùng Dương Vân Vũ, đại tướng Tát Mãnh vội vàng trở về tìm hắn đem chuyện ấy nói lại một lần. Mà nội dung lại làm hắn khiếp sợ không dám tin. Nhưng hắn biết Tát Mãnh sẽ không lừa hắn, chỉ sợ hôm sau phổ lớn ngộ nhỏ ở để đồ cũng sẽ truyền khắp.

“Hôm nay cứ như vậy đi, nên làm gì cứ làm đi.” Cách Lôi Đặc đột nhiên đứng dậy, phất tay áo nói, rồi khỏi bước ra khỏi kim trướng.

Tại Thần Phong đại lục, lúc hai quân đối chiến gay gắt, thì lúc đó Bình trận tuyệt đối có tác dụng rất trọng yếu. Đặc biệt là trong lúc lực lượng đôi bên hơn kém không bao nhiêu thì một bình trận cao minh thường sẽ quyết định thắng bại của cả cuộc chiến.

Cách Lôi Đặc sáng chế ra Ngũ Kim sát trận uy danh hiển hách, lúc này mới làm cho các cường quốc bên cạnh kinh sợ không dám hành động thiếu suy nghĩ đối với Kim Ưng đế quốc, cũng làm cho đế quốc phát triển nhanh, hết sức khuyếch trương thôn tóm các tiểu quốc. Ngăn ngừa hơn hai mươi năm đã làm cho đế quốc có mặt trên bản đồ Thần Phong đại lục.

Mà hôm nay chỉ một tên Phong Dực, tùy tiện sửa sang một cái Uyên Ương trận không đầy đủ, trọn vẹn. Thế nhưng lại đem Thập Bát Danh Chiến Sĩ cấp thấp hoàn toàn biến đổi, lợi hại không thua gì Thập Bát Phụng Vệ, mà thậm chí còn hơn. Hắn nếu có thể làm cho Thập Bát Danh Chiến Sĩ thoát thai hoán cốt, thì cũng đồng dạng có thể khiến cho trăm vạn tướng sĩ thoát thai hoán cốt. Nếu tướng sĩ Kim Ưng đế quốc trong vòng một tháng đạt tới trình độ này, như vậy tây thủ Ma Tộc, bắc diệt Thần Tộc, nhất thống Thần Phong đại lục chẳng phải cũng có khả năng hay sao?

Vừa nghĩ tới nhất thống Thần Phong đại lục, Cách Lôi Đặc liền kim lòng không được mà run lên. Dù cho hắn đã tu luyện dưỡng khí công phu nhiều năm như vậy cũng không khỏi tâm trí lay động, hít thở sâu một hơi mới lấy lại được bình tĩnh.

Kỳ thật Cách Lôi Đặc cũng biết, Phong Dực có thể trong vòng một tháng làm cho thập bát cấp thấp chiến sĩ thoát thai hoán cốt, nhưng mà với hơn mười vạn trăm vạn đại quân thì khác. Khái niệm đại trận tiểu trận hoàn toàn không giống nhau, đại trận được tạo thành từ vô số tiểu trận, không có một năm rười khổ luyện thì căn bản không thể có kết quả.

Một đường trăm ý niệm bộc phát, bất tri bất giác xe ngựa liền đã đến cửa nhà, Cách Lôi Đặc liền sai người đi gọi Ny Á.

Ny Á vừa tới thư phòng, mi mắt Cách Lôi Đặc đã giãn ra liền cấp tốc hỏi.

“Đối với Phong Dực ngươi hiện tại có ý kiến gì không?”

“Dùng hết mọi biện pháp lôi kéo.” Ny Á hồi đáp.

“Nếu lôi kéo không được thì sao?” Cách Lôi Đặc đôi mày hoa râm nhíu lại, bên trong ẩn hàm một tia sát khí.

“Nhất định có khả năng, cháu gái nguyện ý gả cho hắn, đem hắn buộc vào Không Tước gia tộc ta.” Ny Á trong lòng nhảy dựng, dĩ nhiên biết được tính toán của Cách Lôi Đặc, cũng bất chấp thẹn thùng vội vàng nói.

“Ngươi cho rằng Phong Dực vì một nữ nhân mà trối buộc được hắn sao? Ngươi quá khinh thường hắn, cho dù gia gia không hạ lệnh giết hắn, chỉ sợ bị hạ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.” Cách Lôi Đặc nhìn ánh mắt lo lắng của Ny Á, hiểu được người cháu gái ánh mắt cao hơn đầu này đã động tâm. Nhưng mà chính trị vốn vô tình, hiền lành chỉ là ngụy trang thôi, lợi ích có thể làm cho con người ta không trừ thủ đoạn mà diệt trừ uy hiếp tiềm ẩn.

Ny Á thân thể mềm mại rung lên, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Nàng sao lại không rõ tâm cơ cùng thủ đoạn của đương kim đệ hạ kinh khủng đến cỡ nào? Nói cho cùng Không Tước gia tộc cũng chỉ là công cụ trong tay đệ hạ, quyền thế thông thiên căn bản cũng chỉ là đệ hạ duy trì mà thôi.

Phong Dực nghỉ ngơi trên đài trong tiểu viện, trên đỉnh đầu là mạn thiên tinh thần, bên cạnh là ấm ngọc ôn hương.

Một Dương Vân Vũ Dương đại tướng quân ngông cuồng tự cao tự đại, hiện tại là đang mang về mặt khuất nhục khó chịu đấm bóp đùi cho Phong Dực,

An Kỳ Nhi ngồi bên cạnh cũng không biết sao, còn tiểu Lệ Phù sớm bị Phong Dục giữ.

“Nhẹ thôi nhẹ thôi, ngươi định mưu hại thiếu gia ngươi a.” Phong Dục quả trách hết lên.

“Mạnh chút mạnh chút, lực đạo thể này đập con muỗi cũng không chết.” Trong chốc lát, Phong Dục lại nói.

“Ngươi ... ta mặc kệ.” Dương Vân Vũ đứng bật dậy, trợn mắt hung hăng nhìn Phong Dục.

Phong Dục dù bận vẫn ung dung ngồi dậy, cười cười nói: “Vũ nha đầu, ngươi hiện tại là thị tỳ của ta, ngươi nói không làm là không làm có tin hay không ta đánh mông ngươi.”

“Ngươi ... ngươi dám?” Dương Vân Vũ trong lòng hồi hận giống như nước sông cuộn cuộn, liên tục không dứt, vì sao lúc trước muốn lấy chính mình làm tiền đặt cược, lúc này hồi hận cũng không còn kịp rồi.

“Không dám?” Phong Dục cười hắc hắc, ở lúc Dương Vân Vũ cảm giác không ổn, trong đầu vừa nổi lên ý nghĩ muốn chạy trốn thì cảm giác như chính mình thân bất do kỷ* bị một đạo bạch quang cuốn lên.

(*:Thân thể không làm theo ý muốn)

“Ba, ba, ba.” Dương Vân Vũ chỉ cảm thấy mặt mình đang hướng đến một cái khuỷ tay cường tráng, ngay sau đó cái mông liền bị tập kích, từng đợt cảm giác vừa đau vừa tê truyền đến.

Hắn thật sự đánh mông mình? Dương Vân Vũ mới ý thức lại được, toàn bộ giấc mộng cao ngạo của mình ngay bây giờ liền lập tức sụp đổ. Chính mình hiện giờ là thị tỳ của người khác, còn nói cái gì chấn hưng Lôi Băng gia tộc, lại có mặt mũi nào nói mình chính là người của Lôi Băng gia tộc.

Sau khi đánh được vài cái, Phong Dục cảm thấy thật đã ghiền, Dương Vân Vũ là cửu tinh đại chiến sư, thân thể thật là mềm mại co giãn, cái mông thì đầy đủ rắn chắc, cứ sau một cái đánh thì cảm giác truyền đến bàn tay thật thích, làm cho “Cậu Nhỏ” của hắn cũng có xu hướng bật dậy. Bất quá Dương Vân Vũ bắt đầu còn kêu vài tiếng, sau lại một tiếng cũng không thấy. Phong Dục liền đem nàng đỡ dậy, lại thấy mặt nàng đầy nước mắt.

“Phong mục sư, ngươi thật quá đáng.” An Kỳ Nhi kéo Dương Vân Vũ qua, bắt mẫn nói.

“Hiện tại nàng là thị tỳ của ta, An Kỳ Nhi đạo sư, ngươi không cảm thấy mình quản quá nhiều chuyện sao.” Phong Dục thật ra trong lòng cũng có chút áy náy. Nhưng mà chuyện của mình cũng không chấp nhận cho người khác can thiệp vào, huống hồ mục đích của An Kỳ Nhi cũng không rõ ràng chút nào. Lần trước bóng dáng trong ngõ tắt nhỏ kia cùng với hôm nay ở diễn võ trường, cho dù chấp nhận lấy chính mình làm ba năm thị tỳ làm tiền đặt cược cũng dám khẳng định là của một người khiến mình cảm thấy đứng ngồi không yên. Nàng tựa hồ đối với mình có chủ ý. Bất luận là có mục đích gì, điều này cũng làm cho hắn rất không thích.

An Kỳ Nhi sừng sốt, nhìn Phong Dục trong ánh mắt một tia âm lãnh lóe lên rồi biến mất, có chút dăm chiêu.

“Kỳ Nhi, ngươi không cần phải xem vào chuyện của ta, ta Dương Vân Vũ đã nhận làm thị tỳ cho hắn, muốn đánh muốn giết là do hắn.” lần này Dương Vân Vũ vẻ mặt khẳng khái hy sinh khiến cho Phong Dục có chút buồn cười, làm như chính mình có tội ác tày trời sao?

An Kỳ Nhi cũng xuất ra một khối to bằng nắm tay, phát tán hào quang u lam sắc lạnh, chỉ là nhẹ nhàng nhao lên, nó lại biến thành hào quang màu cam ấm áp. Bất quá lại có một tia như có như không ma lực ba động, trừ bỏ hy hữu cùng nỷ lệ ra cũng không có nhiều giá trị thực dụng.

“Đây là tiền đặt cược ta thua ngươi.” An Kỳ Nhi đem Minh Hải ma quặng đưa cho Phong Dục.

Phong Dục tiếp nhận, cầm trong tay gỗ gỗ, tiện tay thu vào không gian giới chỉ.

“Ta còn có một vấn đề muốn hỏi ngươi, hôm nay tại diễn võ trường, vì sao cự tuyệt tiền đặt cược của ta, nếu ngươi đón nhận, như vậy ta hiện tại cũng làm thị tỳ của ngươi.” An Kỳ Nhi suy nghĩ một chút mở miệng hỏi.

Phong Dục cười hắc hắc, nói: “Thu ngươi làm thị tỳ, chỉ sợ ta liền gặp phải một cái đại phiền toái, ta thoạt nhìn ngu như vậy sao?” Vừa nói, Phong Dục ánh mắt như lưỡi dao sắt bén chăm chú nhìn đôi mắt đẹp của An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi cùng Phong Dục ánh mắt chạm nhau, một lúc sao lảng tránh quay đầu, ánh mắt hắn ẩn tàng một loại ma lực không nói nên lời, tựa hồ có thể nhìn thấu nội tâm con người.

“Lời này của ngươi là như thế nào?” An Kỳ Nhi hỏi.

“Ha ha, tất cả mọi người đều là người thông minh, cũng không cần phải rõ ra như vậy. Nói tóm lại, bản thiếu qua cho rằng ngươi chính là một cái đại phiền toái.” Phong Dục nhún nhún vai.

“Vậy còn Vân Vũ? Ngươi thu nàng làm thị tỳ tương đương thu của nàng hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn. Tuy nói Phích Lịch quân đoàn độc lập với hoàng quyền, là tư binh của Vân Vũ. Nhưng ngươi cho là Kim Ưng đế quốc hoàng đế sẽ cho phép hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn nằm trong tay một ngoại nhân sao? Huống chi ngươi lại hiển lộ ra là một người phi phạm tài hoa về binh trận, Kim Ưng đế quốc hoàng đế tuyệt sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nàng cũng sẽ làm cho ngươi rước lấy đại phiền toái?” An Kỳ Nhi đối chọi gay gắt nói.

“Không sai, tangay từ đầu đã rõ ràng. Nhưng phiền toái ngoài sáng bản thiếu gia không sợ, nhưng có phiền toái mà không biết phiền toái là cái gì, bản thiếu gia nghĩ cũng không muốn trêu chọc vào.” Phong Dực cười lạnh nói.

“Ngươi rất thông minh, thông minh gần như yêu quái.” An Kỳ Nhi cũng nhàn nhạt cười. Tiền đặt cược như nàng, nếu là người khác, chỉ sợ sớm đã chạy theo như vịt, làm sao lo lắng được sâu xa như vậy.

Dương Vân Vũ cũng không ngu ngốc, nhìn một chút An Kỳ Nhi, lại nhìn một chút Phong Dực, hiểu được cái gì, nàng giữ chặt tay An Kỳ Nhi nói: “Kỳ Nhi, chẳng lẽ ngươi có phiền toái?”

An Kỳ Nhi gật đầu, nhưng không nói rõ cụ thể.

“Ngươi nói ra nghe một chút, có lẽ bản thiếu gia sẽ cho ngươi một cơ hội trở thành thị tỳ của ta.” Phong Dực hắc hắc cười nói.

Dương Vân Vũ tức giận trừng mắt nhìn Phong Dực: “Ngươi cho ngươi là cái hương hương bưng a (Đ: bó tay lun không biết là cái gì =.=. B: là ý nói nó thuộc loại luôn dương dương tự đắc, anh khí luôn tràn đầy đó mà), nhiều người khóc lóc muốn làm thị tỳ của ngươi. Nói thật hay, cho người khác ân huệ, ngươi điền hình cái loại được tiện nghi còn khoe mẽ.

An Kỳ Nhi than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: “Ta có nỗi khổ, thứ cho ta không thể nói rõ.”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, nếu ngươi trở thành thị tỳ của ta, thì địch nhân của ta tốt cùng là ai?” Phong Dực hỏi.

An Kỳ Nhi nao nao, một lúc lâu mới khẽ mở môi anh đào: “Nam Trạch Thần Nữ.”

“Nam Trạch Thần Nữ? Ha ha ha, tốt, ta đồng ý, từ bây giờ ngươi chính là thị tỳ của ta.” Phong Dực ánh mắt chột lóe, ha ha cười nói.

“Ngươi biết Nam Trạch Thần Nữ? Thực lực của nàng sâu không lường được, hơn nữa nắm trong tay cả các tộc Nam Trạch.” An Kỳ Nhi nói.

“Nam Trạch Thần Nữ đại danh鼎鼎, bản thiếu gia đương nhiên biết.” Phong Dực cười cười. Lúc trước Phi nhi chính là ở trong tay Nam Trạch Thần Nữ trộm được đồ lan viên cổ Long Tộc chi mộ, còn đùa giỡn nàng một phen, cùng nàng xem như có điểm “giao tình”.

An Kỳ Nhi trầm mặc một phen, nói: “Ta đồng ý làm thị tỳ ngươi ba năm, ba năm sau đi hay ở tùy ta.”

“Không thành vấn đề.” Phong Dực cười nói.

Phong Dực an bài một phòng cấp cho An Kỳ Nhi cùng Dương Vân Vũ nghỉ ngơi. Hắn vừa về phòng liền thiết hạ một cái cấm chế.

Phong Dực ngồi xếp bằng trên giường, ý niệm tiến vào mi tâm ý thức hải bên trong, xem xét một chút Định Thần Châu cùng với U Minh Tà Nhận, cũng không có cái gì dị thường. Mà cấm chế Mặc Nhất Tâm hạ trong ý thức hải của hắn vẫn cứ một mảnh tối đen như cũ.

Mặc Nhất Tâm, bí mật trong hồ Thủy Nguyệt Động Thiên, Thông Thiên Thảo, này rốt cuộc là chuyện gì a. Phong Dực thì thảo nhớ kỹ, theo bản năng, Định Thần Châu tản mát ra khí tức thanh mang mệnh môn dung hợp tinh thần lực trong ý thức hải của hắn. Đột nhiên, thanh mang này va chạm một chút với mảnh đất hắc sắc trong ý thức hải. Phong Dực chỉ cảm thấy trong óc chấn động, mà cấm chế trên mảnh đất hắc sắc lại mơ hồ có chút buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Mặc Tâm Tông Ma Pháp Trận Phổ

Phong Dực hoảng sợ, trong ý thức hải xảy ra vấn đề cũng không phải giỡn làm hắn rất nhanh liền phản ứng lại. Cấm chế được Mặc Nhất Tâm bày ra trong ý thức hải của hắn lúc tia thanh mang đánh sâu vào tựa hồ buông lỏng. Nói cách khác, hiện giờ hắn có khả năng phá tan đệ nhất trọng cấm chế.

Bất quá ý thức hải không thể so với nơi khác, nơi này bị tổn thương liền tương đương với linh hồn bị tổn thương. Nhẹ thì suy nghĩ hỗn loạn, nặng thì trở thành đần độn, cũng chính là thực vật.

Phong Dực do dự một chút liền hạ quyết định đánh sâu vào đệ nhất trọng cấm chế. Lúc trước Mặc Nhất Tâm ở não của hắn bày ra lục trọng cấm chế, cũng đặt ra một loại hủy diệt, chính là trong vòng mười năm không thể đột phá tầng thứ năm thì sẽ tự bạo nổ mà hủy diệt hắn. Có thể hiểu được, lục trọng cấm chế tự nhiên là tầng trên so với tầng dưới càng gian nan. Nếu đến đệ nhất trọng cũng không dám đánh sâu vào thì bất quá cũng chỉ sống được mười năm mà thôi, không bằng liều mạng một phen.

Sau khi đã hạ quyết tâm, Phong Dực liền triệu tập toàn bộ tinh thần lực trong ý thức hải dung hợp với thanh mang tràn tới bên trong Định Thần Châu. Bắt đầu đối với đệ nhất trọng cấm chế tiến hành dò xét chuẩn công kích.

Liên tục mấy lần công kích, cấm chế kia đều chỉ là có chút run rẩy.

Trong lòng Phong Dực đột nhiên nhảy dựng, tinh thần lực biến thành chùy hướng tới đệ nhất trọng cấm chế đột nhiên chui qua.

Phong Dực chỉ cảm thấy bên tai một mảng âm thanh ong ong vang lên. Da đầu từng đợt tê dại. Nhưng hẳn lúc này đã không có lựa chọn nào khác, điên cuồng hướng tới đệ nhất trọng cấm chế mãnh liệt tấn công.

Khi Phong Dực tiêu hao hết hai phần ba tinh thần lực là lúc đệ nhất trọng cấm chế lung lay sắp đổ, tựa hồ chỉ cần tăng thêm một chút lực liền có khả năng đột phá.

Nhưng mà đương lúc Phong Dực dốc toàn lực điều động tinh thần lực thì đệ nhất trọng cấm chế dao động càng lúc càng lợi hại. Khiến Phong Dực như thế nào cũng không phá được mà tinh thần lực của hắn đã khô kiệt.

“Đáng chết.” Phong Dực trong lòng kinh hãi. Lão yêu bà Mặc Nhất Tâm thế nhưng lại cho hắn một đao, cấm chế này tựa hồ chỉ cần thêm một chút lực liền đột phá thế nhưng đến bây giờ vẫn như cũ không có đột phá.

Mà ngay tại thời khắc nguy cấp, x Định Thần Châu trong mi khiêu của mi khiêu đột nhiên thanh mang đại thịnh, U Minh Tà Nhận bên trong cũng truyền đến một cỗ lực lượng khổng lồ cùng thanh mang giao nhau tập chung một chỗ trợ giúp Phong Dực.

Phong Dực còn không kịp thở một hơi, lại phát hiện Định Thần Châu cùng U Minh Tà Nhận truyền đến lực lượng công phá nhất trọng cấm chế thế nhưng còn kém một chút lực.

“Chủ nhân, Huyết Vô Nhai trợ ngươi.”

“Thiếu gia, Thất Thất trợ ngươi.”

Lúc này, một cỗ âm hàn cùng một cỗ tinh thần lực thuần túy rót vào hướng tới đệ nhất trọng cấm chế công tới.

Oanh. Một tiếng nổ thật lớn, Phong Dực chỉ cảm thấy ý thức trống rỗng, chỉ để lại một ý niệm cuối cùng trong đầu: “Xong rồi.”

Lúc này, ngồi xếp bằng trên giường Phong Dực thân thể cứng đờ, tựa hồ thành một bức tượng điêu khắc mãi mãi không thay đổi.

Cũng không biết qua bao lâu, hai tròng mắt Phong Dực bỗng nhiên hé ra, hai đạo tử mang nhân nhật từ đồng tử như thủy tinh châu của hắn hiện lên, thân thể hắn bắt đầu chậm rãi biến hóa.

“Hô.” Phong Dực phun ra một ngụm trọc khí. Sau đó, liền ngã ra trên giường, trong lòng thầm kêu may mắn. Nếu không phải lúc tối hậu, Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất đem toàn bộ tinh thần lực rót vào hỗ trợ thì hậu quả thật nguy hiểm.

Phong Dực nhắm hai mắt lại, ý niệm chìm vào trong ý thức hải, chỉ cảm thấy ý thức hải so với trước kia mở rộng một nửa, tinh thần lực cũng cường hân hơn rất nhiều, hơn nữa trong óc có thêm một ít tin tức.

“Mặc Tâm tông pháp trận phổ.” Phong Dực một phen sững sốt. Ma pháp trận đồ? Cái này ở trên ma pháp quyền trục có khắc họa pháp trận làm cho ma pháp trận đồ nhanh chóng phóng ra ma pháp? Chính hắn có thể trở thành ma pháp quyền trục sư nhất lưu của Thần Phong đại lục. Xác xuất thành công hoàng kim quyền trục là cái mà ma pháp quyền trục sư khó có thể vọng tới. Nhưng đang lúc Phong Dực cẩn thận đọc xong lúc sau, về mặt ngay từ đầu không cho là đúng nổi lên khiếp sợ.

Hắn rốt cục biết đây chính là một quyển sách quý.

Căn cứ trên Mặc Tâm tông ma pháp trận phổ, bất luận lục địa, trong nước, không trung đều có thể bố trí ma pháp trận, lấy các loại tiểu năng lượng thạch có khả năng thúc dục ma pháp trận vô cùng to lớn (phần này hơi tối nghĩa nên dịch theo cách hiểu) chỉ cần người có năng lực kết hợp nhiều loại năng lượng tinh thạch với nhau thì có thể tùy tiện dời non lấp biển.(di sơn đảo hải)

Phong Dực bị chấn kinh rồi, so với bản Mặc Tâm tông ma pháp trận phổ này ghi lại thì ma pháp quyền mà hắn chế tạo ngay cả da lông cũng không bằng, chính mình còn từng dương dương tự đắc.

Phong Dực sau khi mừng như điên qua đi liền tỉnh táo lại. Bởi vì trên Mặc Tâm tông ma pháp trận phổ có nhắc tới năng lượng tinh thạch đại bộ phận đều chưa nghe thấy. Trong đó, Thái Hồng ma tinh thạch số lượng dùng nhiều nhất, năng lượng tinh thạch bình thường nhất, mà cái gì Xích Diễm ma tinh, Thanh Phong ma tinh, Đại Địa ma tinh, vân vân ... căn bản không ai hay biết. Thần Phong đại lục tựa hồ chưa nghe nói qua cái loại năng lượng tinh thạch này.

Không biết có thể hay không nhanh tăng trưởng thực lực ma pháp trận trong mười năm sẽ đột phá đệ ngũ trọng cấm chế. Phong Dực nói thầm trong lòng, bắt đầu dùng ý niệm tìm kiếm, cuối cùng dừng lại ở một cái ma pháp trận tên là Cửu Thiên Luyện Thần trận. Loại ma pháp trận này dùng để luyện tinh thần lực, mà muốn trừng phá cấm chế Mặc Nhất Tâm bày ra thì phải dùng tinh thần lực công kích.

“Minh Hải ma quặng.” Đang lúc Phong Dực nhìn lại loại năng lượng thạch cần dùng liền phát hiện Cửu Thiên Luyện Thần trận chỉ cần duy nhất một loại

năng lượng tinh thạch đó chính là Minh Hải ma quặng. Bố trí lần đầu cần một trăm khối thượng phẩm Minh Hải ma quặng, căn cứ sự lớn hay nhỏ của ma quặng mà có thể duy trì được từ ba mươi ngày đến một trăm ngày.

Cửu Thiên Luyện Thần trận này chính là một loại nhu cầu cấp bách của mình. Đáng tiếc Minh Hải ma quặng lại tại các tộc nhân của Thần Phong đại lục, tuy rất có giá trị thực dụng, nhưng lại quá hy hữu. Có lẽ nên đi hỏi An Kỳ Nhi một chút còn hay không. Bằng không chỉ có thể tự mình đến Minh Hải đáy biển làm thợ mỏ.

Chỉ là Minh Hải lại ở vào nơi biển rộng mờ mịt âm khí tụ tập, nối liền U Minh địa ngục, so với Thần Phong đại lục Từ Vong tuyệt địa còn muốn khủng bố hơn.

“Ài, vui mừng sụp đổ, Minh Hải ai biết ở đâu?” Phong Dực thở dài một tiếng, hơi có chút tiếc nuối.

Phong Dực đem Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất đều gọi ra, hai người hiện tại đều tinh thần ủ rũ, không có ba năm ngày thì không thể khôi phục.

“Biết Minh Hải không?” Phong Dực hỏi.

Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất đều chau mày, đang cố gắng suy nghĩ.

“Bẩm chủ nhân, Minh Hải có nghe qua, tựa hồ cũng biết ở đâu nhưng nghĩ không ra.” Huyết Vô Nhai hồi đáp.

“Thiếu gia, Thất Thất cảm giác được chính mình cũng biết, nhưng cũng nghĩ không ra.” Sơ Thất Thất sau một lúc lâu cố gắng liền buông tha nói.

Phong Dực sờ sờ cằm, ha ha cười một tiếng. Không nhớ rõ cũng không sao, nói không chừng có một ngày có thể nhớ ra. Hắn trải qua nhiều chuyện như thế vẫn duy trì tâm tính lạc quan cứng cỏi. Nếu tạm thời không biết được vậy không thêm nghĩ nữa.

Kim Ưng đế đô hoàng cung, Lăng Sương tao nhã đem một khối thịt bò non bỏ vào miệng. Sau đó cầm lấy khăn ở một bên lau khô miệng.

“Lăng Sương, có ngon không?” Ưng Dương ngồi một bên lên tiếng cười hỏi.

“Đầu bếp của bộ hạ tài nấu nướng phi phạm, Lăng Sương chưa bao giờ nếm qua thịt bò nào ngon như vậy. Thập phần cảm tạ bộ hạ thịnh tình chiêu đãi.” Lăng Sương gật đầu tán dương nói.

Ngồi đối diện với Lăng Sương, Ưng Hùng vội vàng nói: “Lăng Sương, chờ ngươi cùng bốn hoàng tử thành thân, ngươi muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.”

Lăng Sương cũng không nhìn Ưng Hùng, thần nhiên nói: “Đa tạ ý tốt của lục hoàng tử, bốn cung cũng không ngu ngốc như ngươi chỉ nghĩ đến ăn.”

Ưng Hùng khuôn mặt tươi cười lập tức đình trệ, bên trên Ưng Dương đối với đứa con thứ sáu này cũng mười phần thất vọng. Chẳng lẽ Thanh Long đế quốc trường công chúa là vì ăn ngon mới cùng ngươi thành thân sao? Bất quá bị Lăng Sương trước mặt chính mình mắng con mình ngu ngốc hắn trong lòng cũng là thập phần không thoải mái.

“Ha ha, Lăng Sương nếu thích ta liền đem này đầu bếp tặng cho ngươi được không?” Ưng Dương bất động thanh sắc cười nói.

“Tạ ơn hảo ý của bộ hạ, sao dám đoạt người của bộ hạ.” Lăng Sương thần nhiên nói.

“Đừng xem nhau như người xa lạ, đều là người nhà cả, không phải sao?” Ưng Dương hiền lành cười, ánh mắt nhìn Lăng Sương cũng hiện lên nét ôn hòa.

“Lăng Sương cũng không có cái phúc khí trở thành người một nhà của bộ hạ.” Lăng Sương lạnh nhạt nói.

Ưng Dương biểu tình lập tức bị kiềm hãm. Lăng Sương ý tứ thật rõ ràng, nàng không nghĩ cùng Kim Ưng đế quốc thông gia, vậy nàng vì cái gì tới đây báỉ phóng. Đây không phải là đùa giỡn hấn sao?

“Lăng Sương, Thiên Lang đế quốc tựa hồ đối với Thanh Long đế quốc các ngươi rất không an phận a.” Ưng Dương mỉm cười, trong giọng nói ẩn chứa uy hiếp.

“Đa tạ bộ hạ quan tâm, Thanh Long đế quốc cũng không phải dễ ăn hiếp, ai nếu dám động tới Thanh Long đế quốc, vậy Thanh Long đế quốc cũng nhất định sẽ không dễ hấn dễ chịu.” Lăng Sương nụ cười ngưng tụ lại, ánh mắt lợi hại cùng Ưng Dương không chút nào yếu thế nhìn nhau.

“Ha ha ha, tốt, quả thật có chí khí.” Ưng Dương đột nhiên cười lớn. Bất quá trong tiếng cười rõ ràng thập phần tức giận.

“Ngươi thật không biết xấu hổ.” Ưng Hùng đập bàn đứng lên, cảm tức nhìn Lăng Sương.

“Gia hỏa mất dạy, ngồi xuống cho ta.” Ưng Dương trợn mắt lên nhìn nhi tử, sau đó đối với Lăng Sương bình tĩnh nói: “Sắc trời đã tối, lão nhân ta tinh thần cũng không tốt, Lăng Sương công chúa, ta cũng không thể tiễn ngươi.” Lăng Sương nhún nhát cười làm một cái lễ tiết, cùng đội hộ vệ đi ra đại điện.

“Phụ hoàng, tiện nhân kia quá kiêu ngạo. Nếu nàng không nghe lời, không bằng để nhi tử lĩnh một đội binh mã đem nàng tiêu diệt.” Ưng Hùng giận dữ.

“Diệt nàng là chuyện sớm hay muộn, bất quá không để nàng tại Kim Ưng đế quốc chúng ta gặp chuyện không may, không chỉ không thể động tới nàng mà còn muốn phái binh đem nàng hộ tống trở về Thanh Long đế quốc, hừ hừ, nàng không biết tốt xấu, chúng ta đây cùng Thiên Lang đế quốc kết minh,

cộng đồng đem Thanh Long để quốc xâm chiếm hết.” Ứng Dương thanh âm lạnh lùng nói.

Ứng Hùng biểu tình không cam lòng nhưng không thể tránh được.

“Hùng nhi, ta cảnh cáo ngươi, nếu làm rối loạn kế hoạch của phụ hoàng, ta liền cắt chân ngươi.” Ứng Dương biết cái này đưa con là cái loại gì, trước tiên cảnh cáo nói.

“Đã biết, phụ hoàng.” Ứng Hùng hồi đáp, có nghe vào được hay không cũng chỉ có hấn chính mình biết.

Lăng Sương nhìn Kim Ứng đế quốc hoàng cung, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh. Uy hiếp bản cung sao? Nếu đã mặt đối mặt, bản cung chẳng lẽ không có hậu chiêu sao? Ai chết vào tay ai còn chưa biết được đâu?

“Thị về trường, lại đây một chuyến.” Lăng Sương quát.

Thị về trường vội vàng chạy tới, Lăng Sương đem một tờ giấy giao cho hấn, uy nghiêm của trường công chúa không thu liễm nữa, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngày mai chú ý hành tung của cái tên Ứng Hùng kia, sau đó dựa theo mệnh lệnh ghi lại ở trên mà hành sự, không được sai lầm.”

“Dạ, trường công chúa điện hạ.” Thị vội tiếp nhận tờ giấy ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Quỷ Thủ Thần Tượng

Hai ngày nay, cả Kim Ứng đế quốc mọi người đều thảo luận về trận đấu giữa Phong Dực và Dương Vân Vũ. Tất cả những người đặt cược Dương Vân Vũ thắng đều thua tới mức tức giận đỏ mặt, dậm chân liên hồi, mà những người còn lại đầu cơ đặt cược Phong Dực thắng khóe miệng đều cười như nắc nẻ.

Nói tóm lại, chỉ sau có một đêm, Phong Dực trở thành một danh nhân tại Kim Ứng đế quốc, hơn nữa, không bao lâu, danh khí đó lấy để đô làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán. Chỉ sợ rất nhiều quốc gia đều đã nghe được cái tên Phong Dực này.

Mà một đêm thành danh nhưng lúc này Phong Dực đang ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa, cùng các chủ Tụ Bảo Các Diệp Mạn Tô trò chuyện tự nhiên. “Phong mục sư, ngày hôm qua thực làm cho ta mở rộng tầm mắt a. Không nghĩ tới người đối với binh trận lại vận dụng tới cảnh giới như thế, thực sự làm Mạn Tô cảm thán không thôi.” Diệp Mạn Tô hôm nay vận một thân váy dài xanh nhạt, mái tóc để xõa, đôi hoa tai tại hai bên rũ xuống, nếu là người khác sẽ lộ ra một vẻ đẹp hoạt bát ngây thơ, nhưng mặc trên người Diệp Mạn Tô lại lộ vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá, không thể không nói, tựa hồ quần áo, trang sức đều vì nàng mà làm ra vậy, nữ nhân như vậy trên đời cũng không nhiều.

“Chút tài mọn không đáng nhắc tới.” Phong Dực hắc hắc cười, vẻ mặt say mê, nào có nửa phần thần sắc khiêm tốn.

Diệp Mạn Tô không nói gì, chỉ là một đôi mắt đẹp không ngừng nhấp nháy nhìn nhìn Phong Dực.

“Diệp tiểu thư, bốn thiếu gia trên mặt có gì để tìm à?” Phong Dực sờ sờ mặt mình khó hiểu hỏi.

“Mạn Tô đang suy nghĩ, đến tốt cùng Phong mục sư có khuôn mặt nào?, là thánh khiết, tự đại, vô lại hay là tà mị, Mạn Tô thật sự mê hoặc.” Diệp Mạn Tô nâng cằm nói.

“Những điều này đều là nói về ta ư, ha ha, chẳng lẽ Diệp tiểu thư không biết mọi người đều có nhiều mặt sao?” Phong Dực cười nói.

“Thế còn Mạn Tô? Phong mục sư nhìn xem Mạn Tô có những loại nào?” Diệp Mạn Tô hứng thú hỏi.

“Ngươi nha, ân, tao nhã, thần bí, thuần khiết, phong tao.” Phong Dực vẻ mặt làm bộ như tìm kiếm đánh giá Diệp Mạn Tô từ trên xuống dưới một hồi lâu mới mở miệng nói, còn chưa nói xong, một quả chuối tiêu liền bay tới.

Phong Dực cười lớn tiếp được quả chuối, đem vỏ lột ra, lấy lòng tự thân đưa tới đôi môi hồng nhạt của Diệp Mạn Tô.

Diệp Mạn Tô trừng mắt một cái nhìn Phong Dực, mở ra cái miệng nhỏ nhắn cắn một miếng, vẻ phong tình cùng động tác đó, khiến Phong Dực nuốt nước miếng, trước mặt không khỏi hiện ra các hình ảnh không phù hợp với trẻ em.

Sau khi cắn một miếng ăn ngon lành, Diệp Mạn mới để ý thấy biểu tình tà khí của Phong Dực, trong lòng không khỏi nhảy lên. Nhìn một chút quả chuối

trong tay hắn, không khỏi lần đó trong vũ hội, một cây côn có hình dáng như vậy đã áp sát vào giữa hạ thân của nàng, lập tức biết được hắn vì cái gì có biểu tình như thế thảm hại. Nhất thời tức giận kinh thường liếc nhìn hắn, đoạt quả chuối trong tay hắn, trực tiếp nhét vào trong miệng hắn, chỉ còn lại cái vỏ bên ngoài. nhớ tới

Phong Dực ngoác miệng đem quả chuối nuốt hết, sau đó đem vỏ chuối đặt trên bàn trong xe ngựa, một bên nhắm nháp, một bên cười xấu xa nói: “Thật thơm a, quả chuối mà Diệp tiểu thư ném qua quả nhiên hương vị phá lệ ngọt ngào, xem ra phải đem vỏ chuối này lưu lại làm kỷ niệm.”

Khuôn mặt thanh tú của Diệp Mạn Tô nhất thời ửng đỏ, như vậy tính ra chẳng phải mình cùng tên vô lại này gián tiếp tương giao sao.

“Nguyên lai Phong mục sư thích ăn nước miếng của người khác như vậy a.” Diệp Mạn Tô ra vẻ không thèm để ý nói.

“Như vậy cũng không phải, nhưng là nước miếng của Diệp tiểu thư thì bổn thiếu gia cam tâm tình nguyện.” Phong Dực vừa nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng mê người của Diệp Mạn Tô.

“Vậy có muốn ném thử lần nữa hay không?” Diệp Mạn Tô ưỡn bộ ngực cao ngất, cười nói, đem một tia thẹn thùng trong lòng từ từ để xuống.

“Nếu Diệp tiểu thư mời, bổn thiếu gia cung kính không bằng tuân lệnh.” Phong Dực hắc hắc cười, đột nhiên đặt mông tới bên cạnh Diệp Mạn Tô, hai tay ôm eo nhỏ của nàng, cái miệng rộng liền hướng cái miệng nhỏ của nàng áp tới.

Diệp Mạn Tô hai tay để trong ngực Phong Dực, đầu ngả về sau, liền như vậy cùng Phong Dực đối diện trong gang tấc. Nàng hiện tại liền hiểu được, ngàn vạn lần không thể đem Phong Dực cùng với nam nhân khác xếp cùng một loại, người này là da mặt dày cổ kim ít có. Trước giờ, cái khuôn mặt ôn nhu thánh khiết kia chỉ là một loại biểu tượng của hắn mà thôi.

Sâu bên trong đôi con ngươi đen của Phong Dực ẩn ẩn hai luồng hỏa diễm, dục vọng thô thiển từ trong nội tâm hiện ra. Hắn cứ như vậy nhìn hai mắt diễm lệ, ướt át của Diệp Mạn Tô, lóe ra kiên quyết không cần hoài nghi.

Cũng không biết vì cái gì, Diệp Mạn Tô cảm giác được trái tim khẽ run lên một cái, bàn tay nờ nà trong ngực Phong Dực càng lúc càng yếu đuối. Mà đôi môi Phong Dực đã càng ngày càng gần.

Khi hai đôi môi tiếp xúc là lúc Diệp Mạn Tô toàn thân cứng đờ liền lập tức mềm nhũn, chấp nhận buông xuôi nhắm mắt lại. Chỉ cảm thấy cái miệng rộng của Phong Dực nhẹ nhàng tiếp xúc cánh môi của nàng. Nhưng lại khiến nàng cảm giác được một loại cảm giác ôn nhu thương tiếc. Lập tức hắn ngậm lấy đôi môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt mở hàm răng của nàng, trần địa hoàn toàn thất thủ.

Ngay lúc bấy tay Phong Dực theo vòng eo mềm mại mảnh khảnh hướng về bộ ngực cao ngất của nàng thì nàng đột nhiên mở mắt để tay hắn lại.

Phong Dực cũng không để ý, không nhẹ không nặng nhéo một cái tại bộ ngực mười phần co dãn, rồi mới đưa tay rời đi. Đôi môi hai người cũng tách ra.

Diệp Mạn Tô không tự chủ được rên lên một tiếng. Trên chỗ ngực bị niết (định dùng “bóp” cho nó thích nhưng thôi) truyền đến trần trần cảm giác tê dại. Khuê cốt giữa hai chân cũng thấm ướt một mảnh.

Diệp Mạn Tô dựa vào vai Phong Dực trong mê loạn phục hồi một chút thanh tỉnh. Có lẽ nàng cũng có chút cảm giác đối với hắn bằng không vì cái gì nàng không thể ngăn cản mị lực của nam nhân này, chẳng lẽ là vì càn khôn giới chỉ trên ngón tay hắn?

“Quý Thủ Thần Tượng Bì Lỗ đại sư cư ngụ trên ngọn núi này sao?” Phong Dực từ trên cửa xô xe ngựa nhìn lại, thấy được xe ngựa di chuyển trên một cái sơn đạo, liền hỏi.

“Không sai, Bì Lỗ Kim Lạc Bá tuy không phải là một thành viên của Tự Bảo Các chúng ta, bất quá hắn đáp ứng Tự Bảo Các chúng ta một năm rèn tặng ba món đồ vật.” Diệp Mạn Tô nói.

“Như vậy Mạn Tô dẫn ta tới chính là vì cái gì?” Phong Dực hỏi.

Diệp Mạn Tô tất nhiên phát hiện biến hóa trong cách xưng hô của Phong Dực, Diệp tiểu thư biến thành Mạn Tô, mà hắn há mồm ngậm miệng là bổn thiếu gia cũng biến thành ta. Chỉ là nghe được câu hỏi của hắn nàng lại trầm mặc.

“Ha ha, núi này phong cảnh thật không tệ. Không biết còn có một ngọn núi nào như vậy hay không.” Phong Dực cuối đầu nhìn Diệp Mạn Tô một chút, không có tiếp tục hỏi nữa, mà cười dời đi đề tài. Tất cả mọi người đều là người thông minh, có vài thứ không cần phải quá minh bạch, Diệp Mạn Tô dẫn hắn đi gặp Quý Thủ Thần Tượng Bì Lỗ Kim Lạc Bá có mục đích của nàng. Mà ngẫu nhiên trên xe ngựa quan hệ hai người có chút biến hóa vì diệu, nàng hiển nhiên sẽ không lừa mình, nhưng là nghĩ có nên hay không nên nói cho mình sự thật, cho nên mới trầm mặc, lúc này nói sang chuyện khác tự nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất.

“Đúng vậy, nơi này cách đế đô hơi xa một chút, phụ cận lại không có người, có rất ít người đến đây.” Diệp Mạn Tô nói.

Xe ngựa dừng lại giữa sườn núi. Phía trước không thể đi bằng xe ngựa.

Hai người xuống xe ngựa, chỉ thấy Diệp Mạn Tô rút ra một cái ống nhỏ thổi lên. Chỉ thấy một con thần ưng màu vàng thật lớn kêu một tiếng dài từ trong tầng mây lao xuống. Ánh mắt Phong Dực có chút cổ quái, bởi vì hắn nghĩ tới Dạ Xoa tộc trên sa mạc có khả năng ngự thú, còn có Dạ Xoa công chúa mỹ lệ Tất Ly, cũng không biết nàng có hiểu ý tứ mà chính mình muốn biểu đạt hay không.

“Đây là Thần Ưng Vương trên núi Thần Ưng, được ta thuần hóa làm tọa kỵ trên không, chính vì tại để đồ rất dễ làm người khác chú ý nên bình thường không gọi nó.”

Diệp Mạn Tô giải thích. Liền phi thân lên lưng Thần Ưng Vương, Phong Dực tự nhiên cũng theo sát sau đó.

Thần Ưng Vương phóng lên cao, trong nháy mắt bay tới đỉnh ngọn núi. Núi này kỳ thật cũng không tính là cao, chỉ là bên ngoài sườn núi đã lộ ra rừng rậm, liếc mắt nhìn lại cũng thấy không rõ ràng lắm.

Thần Ưng Vương xoay vài vòng tại đỉnh núi, đột nhiên một đầu đâm xuống. Đợi tới khi cách mặt đất còn hơn mười thước, Phong Dực chỉ cảm thấy cảnh sắc biến đổi, nào còn cái gì rừng rậm. Phía dưới là một mảnh đất tu chỉnh trống trải, mặt trên có một cái sân, hai con sơn khuyển bên ngoài viện lười biếng phơi nắng, mà trong viện có hơn mười hộ vệ, nghĩ đến chắc là bảo vệ Quý Thủ Thần Tượng, mà trên không nghĩ đến chắc là bố trí một cái chương nhân pháp. Để cho người khác trên không cũng không biết huyền cơ nơi này.

“Tham kiến Các chủ.” Hơn mười danh hộ vệ lao tới, cung kính hành lễ đối với Diệp Mạn Tô từ trên lưng Thần Ưng Vương nhảy xuống. Phong Dực đơn giản đảo qua, liền phát hiện mười danh hộ vệ này cao nhất đạt tới ngũ tinh thánh chiến sư cảnh giới. Tụ Bảo Các thật là cao thủ nhiều như mây a.

“Bỉ Lỗ đại sư đâu?” Diệp Mạn Tô hỏi.

“Bắt các chủ, Bỉ Lỗ đại sư đang bế quan rèn một thanh kiếm, đã một tháng, hẳn phân phó không được quá nhiều hẳn.” Tên hộ vệ thực lực cao nhất hồi đáp, đối với sự tồn tại của Phong Dực làm như không thấy.

Diệp Mạn Tô gật đầu. nói: “Các người làm việc của mình đi.”

“Xem ra không thể gặp được ngay, chúng ta có phải hay không trở về?” Phong Dực nói.

“Không vội, chúng ta đi dạo xung quanh đi.” Diệp Mạn Tô nói.

Phong Dực rất tự nhiên ôm thắt lưng Diệp Mạn Tô, hướng tới bên phải trong rừng đi đến. Mà gần như ánh mắt của tất cả hộ vệ đều nhìn một cảnh này, tròn mắt tựa hồ trọn tròng muốn lòi ra.

“Lão, ...lão đại, ta không phải hoa mắt chứ, cái tên mục sư kia đang ôm thắt lưng của các chủ.” Trong đó một người hộ vệ lắp bắp đối với đầu lĩnh thực lực cao nhất nói.

Con người của đầu lĩnh kia cũng không nhúc nhích, trong miệng chửi bậy nói: “Con mẹ nó, lão tử còn tưởng mình hoa mắt đây, tên mục sư này thật sự cường đại a. Nhớ rõ lần trước một tên thánh ma pháp sư đối với Các chủ bất kính, ngày thứ hai tứ chi liền bị chặt gãy giắt tại đại môn Ma pháp sư công hội.”

Diệp Mạn Tô mềm mại dựa vào trong lòng Phong Dực, đi tới một dòng suối nhỏ trong rừng. Hai bên dòng suối đầy hoa dại xinh đẹp nhiều màu sắc sinh trưởng.

“Thượng nguồn của con suối này ở trên đỉnh núi, mát mẽ, ngọt lành, có thể dưỡng nhan, làm đẹp.” Diệp Mạn Tô ngồi xổm xuống bên cạnh, nâng nước suối đưa lên môi uống một ngụm khẽ cười nói.

“Thần kỳ như vậy? Chẳng lẽ thượng nguồn có thiên tài địa bảo sinh trưởng?” Phong Dực cũng ném ném, đích xác rất ngon.

Diệp Mạn Tô kinh ngạc liếc mắt nhìn Phong Dực, nói: “Người đoán thật chuẩn, thượng nguồn dòng suối có một cây hàn ngọc thảo sinh trưởng, là linh dược khó gặp.”

“Hàn ngọc thảo? Khó trách.” Phong Dực nhún vai, cũng không thực để ý, linh dược Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo còn ở tại không gian của hắn, loại linh dược hàn ngọc thảo bình thường này hẳn thật không để vào mắt, đối với hắn cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Âm Ảnh Ma Pháp Trận

“Nếu là người hiểu biết thì Hàn Ngọc Thảo kỳ thật có một đặc tính cực tốt. Ngâm nó trong Lý Thủy Hà rồi cho các Đoán Tạo Sư dùng làm lạnh vật kiện trong quá trình rèn thì có thể tăng xác suất thành công.” Diệp Mạn Tô nói tiếp.

“Haha, không trách được tại sao Bì Lỗ Đại Sư lại chọn nơi này để ẩn cư.” Phong Dực cũng rõ ràng Bì Lỗ Đại Sư khẳng định sẽ dẫn nước suối này vào trong đoàn tạo thất.

Lúc này, mấy con Thái Diệp* đến trên đầu Diệp Mạn Tô bay múa trông rất sống động, tựa hồ như trở thành chính như đồ trang sức của nàng, làm cho nàng đã đẹp nay còn xinh hơn.(, thêm vào tí) *: con bướm nhiều màu sắc.

Nhìn thấy trước mắt một màn như vậy, trong đầu Phong Dực liền hiện lên một đạo thân ảnh đã lâu hần không gặp. Hình ảnh Liễn Yêu Vân dẫn điệp khỏi vũ* vẫn như ngày nào nhưng giờ nàng đã là Kim Các Chủ Kim Phượng.

(*: Dẫn theo một đàn bướm rồi nhảy múa đó , kinh hồn)

“Phong Dực, người không cảm thấy đang đứng bên một mỹ nữ như ta mà lại cảm tưởng về nữ nhân khác thì thật không lẽ độ chút nào sao?” Đây là lần thứ hai trong hôm nay Diệp Mạn Tô sử dụng nhất chiêu Nhị Chi Thiện Thần Công*, đôi mắt long lanh đầy tức giận nhìn hần.

(*: ai có người yêu rồi mà lại chưa bị véo thì hơi lạ a.)

“Hắc hắc, có sao?” Phong Dực nhún vai đáp. Đích xác là hần đang nhớ về nữ nhân khác, một người là Tất Li, còn người khác nữa là Liễu Yên Vân. Thật không ngờ trực giác của nữ nhân này là chính xác đến vậy.

“Lần sau người không được viện lý lẽ này nữa. Nếu người muốn nữ nhân thì hôm nay quay về Đé Đô đi.” Diệp Mạn Tô buông nhuyển nhục bên hông của Phong Dực ra, rồi nhẹ nhàng vuốt ve nơi nàng vừa “Yêu” qua.

“Không thành vấn đề, hôm nay chỉ nghĩ đến người.” Phong Dực nắm lấy đôi ngọc thủ mềm mại không xương của Diệp Mạn Tô, ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay nàng.

Hai người ngồi xuống một tảng đá bên dòng suối, Diệp Mạn Tô đem đôi giày cởi ra, rồi đặt đôi chân trắng nõn như ngọc ngâm từ từ dưới dòng nước mát lạnh. Đôi chân nàng trắng mịn như làn da của một tiểu hài tử, ngũ chỉ chặt không có một tia khe hở, quả thật là cực phẩm trong cực phẩm.

“Đẹp lắm sao?” Diệp Mạn Tô thấy con mắt Phong Dực như dán chặt vào mắt mình trong lòng khỏi khỏi mừng thầm, cười khanh khách hỏi.

“Đẹp lắm” Phong Dực gật đầu lia lịa, tựa hồ như chỉ gật đầu theo bản năng.

“So với Lăng Sương Phổ Lạp Đức thì thế nào?” Diệp Mạn Tô không chút để ý hỏi han.

“hắc hắc, Không phân cao thấp. Còn địa phương khác thì không biết ra sao?” Phong Dực cười dâm nói. Ánh mắt gian tà tăng cường nhìn vào đôi song nhũ cao ngất của Diệp Mạn Tô, của nàng dường như còn muốn lớn hơn cả Lăng Sương.

“Muốn nhìn sao?” Diệp Mạn Tô quyến rũ cười hỏi. Hai tay kéo vụng áo trước ngực xuống làm lộ một mảng da thịt trắng muốt như tuyết. (Ôi, chảy hết cả nước dãi.)

Phong Dực điên cuồng nuốt nước miếng, trong đầu suy nghĩ, Chẳng lẽ Diệp Mạn Tô lại muốn dă chiến a. Nghĩ lại nàng chậm rãi đem xiêm y cởi ra rất ư là kích thích.

Diệp Mạn Tô lấy tay kéo chiếc áo kín lại, cấp cho Phong Dực một cái nhìn rõ ràng, dịu dàng nói: “ người cứ mơ mộng đẹp đi.”

Phong Dực tự vả vào miệng mình một cái, trong lòng tiếc nuối, biết ngay là không có chuyện tốt như thế này a.

“Người biết Vạn Bảo Tông không?” đôi chân như ngọc của Diệp Mạn Tô đang khôu khôu trong nước, đột nhiên nàng hỏi.

“Lần trước mua Si Tình Liên tại Tự Bảo Các của các người chẳng phải là vật mà Tông Chủ Vạn Bảo Tông đưa cho thế tử hần sao?” Phong Dực nhíu mày đáp, không biết tại sao đột nhiên Diệp Mạn Tô lại nhắc đến chuyện này.

“Kỳ thật, Vạn Bảo Tông cũng là một nhánh của Luyện Kim Thuật, do một người sáng lập trong đó sáng lập ra Tông Đan này. Năm đó khi đại kiếp bùng xuống, Vạn Bảo Tông cũng bị cuốn vào vòng xoáy ấy, cả tông phái chỉ còn Tiểu nữ nhi của Vạn Bảo Tông Tông Chủ may mắn sống sót. Cũng từ đó bắt đầu một truyền thừa ẩn thế của tông phái, mà Tự Bảo Các chính là do nàng sáng lập nên.” Diệp Mạn Tô thờ dài một tiếng, chậm rãi nói.

“Mặc dù ma pháp trận bên trong Si Tình Liên bị hủy, nhưng cũng được xem là vật truyền thừa của Vạn Bảo Tông, tại sao các người lại bán nó đi?” Phong Dực trong lòng cũng có chút giật mình, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài.

“Bởi vì nó chỉ đại diện cho Vạn Bảo Tông trong dĩ vãng. Còn bây giờ trong lịch sử của Thần Phong Đại Lục, ta sẽ làm cho Vạn Bảo Tông đổi mới, phát triển nên cũng không cần nó nữa.” Diệp Mạn Tô thần nhiên nói.

“Bây giờ, người là người duy nhất của Vạn Bảo Tông?”

“Đúng vậy. Vì thành công ta có thể trả giá hết thảy. Cho nên lúc đầu ta tiếp nhận sự giúp đỡ của một người, bởi vậy bây giờ Vạn Bảo Tông nắm giữ rất nhiều bí pháp cao cấp Luyện Kim Thuật, còn hơn cả lúc Vạn Bảo Tông cường thịnh nhất trong dĩ vãng. Nhưng bây giờ hần lại trở mặt, muốn mình là người phát hiệu lệnh hành sự.” Diệp Mạn Tô cắn chặt môi dưới, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

“Nhưng ngươi không cam lòng. Ngươi nghĩ lúc nào tông phái phát triển đến một mức độ cường đại nhất định thì đem hấn hoàn toàn lật đổ. Có đúng không?” Phong Dực liền nói tiếp đoạn sau thay Diệp Mạn Tô.

Diệp Mạn Tô ngồi trên tảng đá, tay phải nàng xuất hiện một tầng kim sắc quang mang, cây cỏ hoa lá trong phương viên mấy chục thước quang suối nước nhanh chóng héo úa, nàng gần từng chữ: “Không sai, ta muốn diệt trừ hết những ai ngăn cản ta.”.

Phong Dực ngồi bên cạnh nhìn ánh mắt Diệp Mạn Tô biến hóa, nhanh chóng vươn đại thủ vuốt ve tóc nàng an ủi.

Diệp Mạn Tô toàn thân chấn động, con mắt mang theo lệ khí chăm chú nhìn Phong Dực. Nhưng Phong Dực cũng chỉ nhìn nàng mỉm cười, nói: “Đây chỉ là một mặt khác của ngươi, dã tâm, tối tăm, tàn nhẫn. Nhưng nó tịnh không hề ảnh hưởng đến hình tượng của ngươi trong lòng ta.” (tán gái dẻo quá.)

Lệ Khí trong ánh mắt Diệp Mạn Tô dần tan hết, trở nên nhu hòa, nàng nhẹ giọng thở dài một tiếng, đem đầu mình dựa trên vai Phong Dực.

Một lúc sau, Diệp Mạn Tô định cầm giày lên đi vào chân thì liền bị Phong Dực đoạt trước, hấn cười nói: “Để ta giúp nàng”.

Diệp Mạn Tô nhìn Phong Dực đỡ lấy chân mình, lấy vạt áo lau khô những giọt nước trên chân. Sau đó hấn chăm chú nhìn như đang thưởng thức một báu vật trân quý nhất trên đời. Một tia ngửa ngửa tê tê như dòng điện truyền từ bàn chân vào trong lòng, làm nàng không khỏi nhón nhào. Nàng biết như vậy có chút thái quá, nhưng lại không thể không chế, chỉ có thể để cho tim mình đập rộn ràng, trên má xuất hiện một tầng mây ửng hồng.

“Thật đẹp.” Phong Dực thốt lên. Tuy hấn không có yêu thích chân, nhưng trước mặt là một đôi chân tuyệt mỹ không chút tỳ vết như một tác phẩm đôi chân ngọc chuẩn bị được công khai, cũng không khỏi khiến cho tâm hồn lay động.

Thưởng thức một hồi lâu, Phong Dực liền đi giày vào cho nàng.

Chẳng qua là, Mục quang của Diệp Mạn Tô dừng tại trên cái hắc bạch lưỡng sắc giới chỉ ở ngón trỏ trên tay tay của

Phong Dực, đích xác là Càn Khôn Giới. Hai mắt nàng đột nhiên cảm thấy đau nhức. Hắc bạch lưỡng sắc tựa hồ như hóa thành hai luồng hắc bạch hòa điểm tiêu đốt con mắt nàng.

Phong Dực tất nhiên phát hiện ra Diệp Mạn Tô tâm thần nhất động, nhưng hấn cũng chẳng biểu hiện gì bên ngoài.

Hai người trở lại viện phòng của Bi Lỗ Đại Sư, thì thủ lĩnh hộ vệ báo cáo Bi Lỗ Đại Sư đột nhiên xuất quan, đang chờ bọn họ.

“Tham kiến Các Chủ.” Trong đại sảnh, Bi Lỗ Kim Lạc Bá cung kính hành lễ. Râu tóc của hấn tất cả tựa hồ đã chuyển sang màu hoa râm, nhưng trên mặt lại không có một nếp nhăn nào. Bước đi như Long hành hộ bộ, tinh thần sáng khoái, thực lực cũng là Cửu Tinh Thánh Chiến Sư, một chân bước vào cảnh giới Chiến Thân như Hoàng Đế Kim Ưng Đế Quốc Ưng Dương.

“Miễn lễ. Bi Lỗ Đại Sư, chuyện ta phân phó người sắp xếp thỏa đáng chưa?” Diệp Mạn Tô nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm Các Chủ, tất cả đã xong xuôi, thỉnh Các Chủ đi theo ta.”

Bi Lỗ Đại Sư nói xong liền xoay người đi đến nội đường. Phong Dực cùng Diệp Mạn Tô cũng theo sát đi sau.

Bi Lỗ Kim Lạc Bá nhấn vào mấy cái chốt mở, trên mặt đất liền xuất hiện một cái thông đạo đi xuống, hai bên Ma Pháp Đăng chiếu sáng, một cái cầu thang nổi thẳng xuống dưới lòng đất sâu thẳm.

Ba người đi xuống bậc thang, đi đến một cái mật thất thật lớn, thoát như qua như là khoét hết bụng núi tạo nên. Bên trong hiện lên muôn màu rực rỡ của binh khí, áo giáp... lại còn một số đồ vật thiên kỳ bách quái*. Nhưng bắt mắt nhất là một lỗ hồng chính giữa trên thạch bích dẫn dòng thanh tuyến chảy xuống một cái thủy đầm. Nếu Phong Dực đoán không sai, thì đây chính là Lý Thủy Hà mà Diệp Mạn Tô đã nói đến. Mà bên cạnh chính là một cái Đoán tạo lô cực đại được làm bằng sắt, bên trong còn mơ hồ cảm nhận được hỏa tương hồng sắc sền sệt lưu động.

(*: vô cùng kì quái.)

“Vị huynh đệ qua bên này ngồi chờ một chút. Ta mang Các chủ vào mật thất kia nhìn chút đồ vật.” Bi Lỗ về mặt ôn hòa nói với Phong Dực.

“Xin cứ tự nhiên.” Phong Dực nhún nhún vai, hấn phát hiện từ lúc xuống dưới này Diệp Mạn Tô không hề liếc hấn lấy một cái.

Diệp Mạn Tô cùng Bi Lỗ đi vào trong mật thất, cả cái thạch bích chỉ còn lại một mình Phong Dực. Hấn nhìn xung quanh thì chỉ có một chiếc ghế kỳ quái duy nhất cạnh Đoán tạo lô có thể ngồi, chắc là chỗ Bi Lỗ ngồi nghỉ ngơi.

Phong Dực nhẹ giọng thở dài, hấn tin tưởng vào trực giác của mình. Huống hồ Diệp Mạn Tô biểu hiện cũng không có hoàn mỹ. Có lẽ trong lòng nàng cũng có nguyên nhân rối loạn, bằng không bên dòng suối cũng sẽ không nói với mình những điều đó. Mà lúc xuống thạch bích này thủy chung vẫn không hề liếc nhìn mình. Đây không phải là cơ sở để mà hấn có đề phòng sao?

“Vô Nhai, người nhìn chiếc ghế này có gì đặc biệt không?” Phong Dực đi đến bên cạnh, lấy tay sờ sờ vào chiếc ghế, dùng ý niệm hỏi Huyết Vô Nhai.

“Chủ nhân, Ta nhìn không ra.”

“Thiếu gia, Thất Thất biết. Chiếc ghế này dùng Diệt Quang Thạch, Tà Kim Mộc để tạo ra. Mà dùng hai loại tài liệu này để làm đồ vật, nếu như khắc thêm một cái Âm Ảnh Ma Pháp Trận thì có khả năng chế trụ được cả lực lượng của Thần.” Sơ Thất Thất đáp.

Phong Dực cười haha, Chế trụ lực lượng của thần. Chẳng lẽ không phải là cố ý chuẩn bị cho mình sao, Thần Mộc Sư ngay lập tức biến thành Phế Tài Mộc Sư. Nói như vậy, Diệp Mạn Tô thật sự có chủ ý trên người mình rồi. Cũng không biết tại sao, trong lòng Phong Dực mơ hồ cảm giác đau như bị kim châm. Mà ở trong một gian mật thất khác, Diệp Mạn Tô cùng Bì Lỗ đang nhìn chăm chú trên một bức tường trong suốt, trên đó hiện lên tất cả tình hình trong thạch bích.

“Hắn cười cái gì? Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra?” Bì Lỗ kinh ngạc nói.

“Có lẽ vậy.” Diệp Mạn Tô nhàn nhạt đáp. Nhưng bàn tay giấu trong ống tay áo của nàng thì đang nắm chặt lại.

“Các Chủ, người có muốn khởi động phần thứ hai của kế hoạch?” Bì Lỗ hỏi.

“không cần, Cứ quan sát đã.” Ánh mắt Diệp Mạn Tô nhìn chăm chăm vào Phong Dực.

Mà chính lúc này, Phong Dực như thì thào nói cái gì rồi đột nhiên ngồi xuống cái ghế.

Chờ đúng lúc này, Bì Lỗ liền bóp nát viên cầu màu đen trong tay, chỉ thấy hắc quang quanh chiếc ghế chọt lóe lên. Hắn vui mừng: “Các Chủ, Thành.”

Mà lúc này, Phong Dực chỉ cảm thấy toàn thân thánh lực vận chuyển hơi chậm lại, rồi tiếp tục dừng lại.

“haha, đúng là có khả năng chế trụ cả lực lượng Thần thánh.” Phong Dực chỉ cảm thấy toàn thân không thể nhúc nhích, cuối cùng lại nở nụ cười. Có khả năng chế trụ lực lượng Thần Thánh, ngay cả ma lực cũng không thể đi ra.

Diệp Mạn Tô cùng Bì Lỗ xuất hiện trước mặt Phong Dực, ánh mắt nàng cực kỳ phức tạp gắt gao nhìn vào Càn Khôn Giới Chi trên ngón tay hắn.

“Phong Dực, người có phải hay không rất thất vọng?” Diệp Mạn Tô ngẩng đầu lên, chậm rãi hỏi.

“Không Sai. Ta rất thất vọng.”

Trái tim Diệp Mạn Tô đau như bị dao cứa, ngay cả hô hấp nàng cũng cảm thấy khó khăn. Nàng có thể lãnh nhận đối đãi với bất luận kẻ nào, duy chỉ có Phong Dực là không thể.

“Bì Lỗ Đại Sư, Giải trừ Âm Ảnh Ma Pháp Trận.” Diệp Mạn Tô gần từng tiếng một. Nội tâm cô chấp của nàng theo từng chữ một mà sụp đổ hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Cảm Xúc Mãnh Liệt Cùng Chuyện Cũ.

Bì Lỗ khuôn mặt kinh hãi, thất thanh nói: “Các Chủ!”

“Giải trừ Âm Ảnh Ma Pháp trận ngay lập tức.” Diệp Mạn Tô quay lại nhìn Bì Lỗ Kim Lạc Bá, ánh mắt tóe lên chút hàn quang

“Vâng, Các Chủ.” Bì Lỗ không biết tại sao Diệp Mạn Tô lại đột nhiên thay đổi kế hoạch. Nhưng hắn biết chỉ cần làm trái lời nàng thì ngay lập tức hậu quả liền nhận lấy khiến hắn nghĩ đến đã thấy Đám chiến kinh tâm*.

(*: Run như cây sậy.)

“Không cần phí tâm. Bản thiếu gia tự mình đến.” Phong Dực mở miệng, rồi hắn đứng dậy khỏi ghế như không có gì, khiến cho Diệp Mạn Tô cùng Bì Lỗ Kim Lạc Bá trợn mắt há mồm.

Một hồi sau, Diệp Mạn Tô mới bình tĩnh lại, liền bảo Bì Lỗ Kim Lạc Bá ra khỏi thạch bích, liền chỉ còn hai người mặt đối mặt.

“Ta cứ nghĩ rằng đã nhìn thấu thực lực của ngươi. Nhưng bây giờ mới biết hóa ra là đã coi thường ngươi.” Diệp Mạn Tô dời ánh mắt đi, thản nhiên nói.

“Không phải là người xem thường ta, mà là đã đánh giá thấp Lão Pháp Khắc.” Phong Dực thờ dãi đáp.

Nghe được cái tên Lão Pháp Khắc này, tâm thần Diệp Mạn Tô đột nhiên chấn động, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

“Nếu như ta đoán không sai, ban đầu, Lão Pháp Khắc đã trợ giúp người Vạn Bảo Tông. Chỉ có điều ta không rõ, chắc chuyện đó cũng đã xảy ra mấy trăm năm trước. Vậy Diệp Mạn Tô, ta hỏi ngươi một chút, rốt cục năm nay ngươi đã bao nhiêu tuổi?” Phong Dực đột nhiên nở nụ cười.

“Ta chính là một lão vu bà đã mấy trăm tuổi.” Diệp Mạn Tô cắn chặt môi dưới trơ mắt nhìn Phong Dực. Chẳng lẽ hắn để ý đến tuổi mình sao?

Kỳ thật Phong Dực cũng chẳng để ý gì đến tuổi của nàng. Trên Thần Phong Đại Lục này cũng có một ít chủng tộc tuổi thọ lâu dài. Tỷ như Long Tộc, Tinh Linh tộc... cho dù mấy trăm tuổi cũng chỉ tương đương với thiếu niên loài người thôi. Huống hồ Phong Dực cũng không biết bao nhiêu lần luân hồi, chỉ sợ cũng đã hơn ngàn tuổi. Chẳng qua hắn ngạc nhiên là Diệp Mạn Tô chỉ là loài người, tại sao mấy trăm tuổi rồi mà vẫn bảo dưỡng được như thiếu nữ mười tám.

“Ngươi là truyền nhân của Lão Pháp Khắc, chẳng lẽ không biết Linh Hồn Trọng Sinh thuật?”

Phong Dực lắc đầu, Lão Pháp Khắc chỉ dạy hắn mỗi Càn Khôn Chuyển Hoán Thuật.

“Linh Hồn Trọng Sinh Thuật Lão Pháp Khắc dạy ta có thể dùng tất cả chín lần, năm mươi năm dùng một lần, mỗi lần sau khi trọng sinh đều dùng năng lượng bốn nguyên của linh hồn để đắp nặn một cái trạng thái linh hồn mới, sau năm mươi năm sử dụng công pháp đặc thù thì mới tiến vào trạng thái linh hồn mới đó. Thân thể có thể tái tạo, chỉ tiếc là có duy nhất một cái khuyết điểm, cho dù ngươi có thực lực như thế nào nhưng sau khi sử dụng Linh Hồn Trọng Sinh thuật đều trở về cảnh giới Thánh giai sơ cấp. Bây giờ ta đã sử dụng bảy lần.” Diệp Mạn Tô chậm rãi nói.

Phong Dực ngạc nhiên há hốc mồm, hắn không nghĩ rằng trên thế gian này lại có phép thuật thần kỳ đến như vậy. Nhân loại sống lâu nhất cũng chỉ trên dưới một trăm tuổi, cho dù là thần cấp thì cũng chỉ đến hai trăm tuổi là “hết đất”. Chín lần linh hồn trọng sinh liền có thể gia tăng 450 năm tuổi, cũng là gần sống được đến 700 tuổi, có khả năng so sánh với siêu cấp cao thủ của Thần Ma lưỡng tộc.

“Kỳ thật, ngươi nghĩ trong tay ta là Càn Khôn Giới đúng không? Chỉ cần nó là có thể ra lệnh cho Vạn Bảo Tông làm bất cứ chuyện gì?” Phong Dực nói.

“Không sai.” Diệp Mạn Tô gật đầu.

“Vậy sao bước cuối cùng ngươi lại thay đổi chủ ý?”

“Bởi vì... tâm của ta đã không còn do ta khống chế. Trước kia, ta rất khinh thường những nữ tử si tình, vì một người đàn ông mà mất hết lý trí. Không ngờ ta cũng có ngày như vậy.” Diệp Mạn Tô than khẽ. Trong đôi mắt nàng hiện lên vẻ bất đắc dĩ cùng bối rối.

Phong Dực tiến đến cầm nhẹ chiếc cảm của Diệp Mạn Tô nhẹ nhàng nói: “Bản thiếu gia sẽ cho ngươi biết, ngươi không hề chọn sai.”

“Nếu là ta vẫn duy trì kế hoạch cướp lấy Càn Khôn Giới của ngươi?” Diệp Mạn Tô thờ dãi hỏi.

“Thì ta sẽ giết ngươi, đơn giản thế thôi.” Phong Dực nắm

chắc bàn tay đang căng thẳng của Diệp Mạn Tô, nụ cười hắn chợt trở nên lạnh lẽo.

Trái tim Diệp Mạn Tô khẽ run lên, nàng biết Phong Dực nói được thì sẽ làm được, nhưng trong lòng xuất hiện một tia không cam lòng làm nàng phản bác lại: “Thực lực của ta cao hơn ngươi, ngươi giết được ta sao?”

“Hiện tại không giết được không có nghĩa là sau này không giết được. Huống hồ, Bản thiếu gia có trong tay Càn Khôn Giới, nếu như ta đoán không có sai, thì chắc chắn Lão Pháp Khắc đã hạ trong linh hồn ngươi một đạo ấn ký đặc thù, chỉ cần ta dùng Càn Khôn Giới ra lệnh thì cho dù là tự tử người cũng không thể từ chối.” Phong Dực buông tay ra cười nói.

“Không sai, Ngươi có tư cách ra lệnh cho ta làm bất cứ chuyện gì. Ta nên gọi ngươi là Chủ nhân hay là Thiếu gia?” Diệp Mạn Tô mặt không biến sắc nhàn nhạt đáp.

“Nếu như ngươi muốn gọi ta là Thân ái, tình lang hay Phong Ca Ca đều có thể được.” Phong Dực cười thâm nói.

Trong đôi mắt Diệp Mạn Tô hiện lên vẻ bối rối, ý hắn là biến mình trở thành Tình lang chứ không phải là thị tỳ.

“Mạn Tô, ta biết ngươi không cam lòng phải hạ mình, ngươi phải hiểu được, ta với ngươi ở cạnh nhau là do hấp dẫn khác giới. Làm nữ nhân của ta đi.” Phong Dực vỗ về khuôn mặt mềm như lụa của Diệp Mạn Tô, trong con mắt tán mát ra sự chân thành cùng nhu tình.

Đôi mắt Diệp Mạn Tô nhất thời được bao phủ bởi một lớp sương mù, nàng ra sức gạt đầu, hai tay ôm chặt lấy cổ Phong Dực ép đôi môi nàng lên cái miệng “thối tha” của hắn.

Cô nam quả nữ, tình triều nhất động tựa hồ như nắng hạn gặp mưa rào, củi khô gặp hỏa diễm, cháy bùng bùng không dứt.

Diệp Mạn Tô ôm chặt lấy cổ Phong Dực như chìm đắm vào đó, đôi môi hung hăng mút lấy cái lưỡi của Phong Dực như muốn nuốt mất luôn nó. Thân thể mềm mại của nàng cọ sát vào thân thể cường tráng của hắn, áp lực trong mấy trăm năm qua tựa hồ nháy mắt phóng ra như nước lũ.

Phong Dực bị hành động của Diệp Mạn Tô làm cho cứng “ngắc”, Đồng thời cảm thấy vô cùng kích thích, đặc biệt là hương thơm tự nhiên trên cơ thể nàng phát ra làm hắn thoải mái không nói nên lời.

“Phong Dực... giúp ta.” Diệp Mạn Tô chỉ thấy toàn thân như muốn bốc cháy, đôi song nhũ nở to, thân thể tê tê dại dại, xuân thủy không ngừng trào dưới hạ phúc. Chỉ trừ là bản năng liều mạng “nút lười” Phong Dực, nàng hoàn toàn không biết bước tiếp theo phải làm thế nào, đó không phải là nàng không hiểu chuyện tình nam nữ, trái lại, nàng biết rất rõ. Cho dù chưa ăn thịt heo bao giờ thì cũng biết heo chạy thế nào. Bất quá chỉ là đang trong tình cảnh như thế này, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Chỉ biết là nàng muốn, nhưng lại không biết nên làm như thế nào?

Phong Dực nhao vung tay lên một phát, một cái lều từ trong không gian hiện ra, hắn bế ngang Diệp Mạn Tô lên nhét vào trong trướng bông mềm mại trên mặt giường làm bằng vải gấm, sau đó găm nhẹ một tiếng liền nhào vào.

Xiêm y bay toát loạn, trong nháy mắt hai người đã hoàn toàn lỏa thể quấn quýt lấy nhau.

Phong Dực tuyệt đối không nghĩ đến Diệp Mạn Tô lại miễn cảm như vậy, hắn hưng hăng ngậm lấy đầu nhũ của nàng mà mút lấy mút để, cả người nàng cong lên tựa như thủy triều, da thịt trắng mịn được phủ lên một tầng mây hồng, cái eo thấp phần eo dần uốn éo như một con rắn. Mùi vị *** thơm tho nồng đậm từ trong lều phát tán ra bên ngoài.

Hỏa dục trong cơ thể Phong Dực đã không còn đè nén được, hắn liền tách đôi chân ngọc của Diệp Mạn Tô ra hướng đến huyết động thần bí mà “Đâm” đến.

Sau vài lần hoa nở, Trong lều tràn ngập mùi vị *** mỹ, Diệp Mạn Tô toàn thân không còn một tia khí lực, hoàn toàn xụi lơ, dựa trên ngực của Phong Dực mà gấp gáp thở.

(Haiz. Dịch đoạn này tốn huyết quá. Ta hok quen dịch sắc. Chỉ thích đọc thôi.)

“Phong Dực, hiện tại ta đã biết vì sao nhiều người lại say mê chuyện nam nữ đến vậy. Cảm giác thật chân thực.” Diệp Mạn Tô toàn thân tan mát ra mùi vị kiều mỹ, đủ để toàn cô nương trong thiên hạ cảm thấy hồ thẹn. “Công việc” này không chỉ làm cho sinh lý được giải tỏa, mà tinh thần tựa hồ cũng thăng thiên. Hôm nay, mọi khúc mắc, trống trải, muộn phiền trong lòng nàng tựa hồ như được quét sạch.

(haiz. Ta cũng say mê a.)

“Còn muốn sao?” Phong Dực cười cười vỗ cái mông trắng như tuyết của Diệp Mạn Tô một cái.

“Chán ghét. Hôm nay đã ba lần rồi. Cũng không biết người khác có nhìn ra được hay không?” Diệp Mạn Tô liếc mắt nhìn Phong Dực nói.

...

“Nói cho ta một chút về Vạn Bảo Tông đi?” Phong Dực nói.

Tại ba trăm năm trước, Vạn Bảo Tông được truyền đến tay Diệp Mạn Tô. Khi đó, trong thực tế thì Vạn Bảo Tông đã không xứng để xưng là tông môn, cả môn phái chỉ có hơn mười người, ẩn cư tại một sơn cốc u tĩnh, cảm giác cũng thanh tịnh, an nhàn.

Lúc Diệp Mạn Tô hai mươi tuổi, sơn cốc này bị một đệ tử môn phái nhỏ phát hiện. Bởi vì sơn cốc này có Điều Ngự Hương Hoa, cùng linh dược không ít. Môn phái họ liền muốn Vạn Bảo Tông chấp tay dâng chôn ngoại thể đào nguyên này cho bọn họ. Vạn Bảo Tông tất nhiên là không chịu, thế là trong một đêm, Vạn Bảo Tông một lần nữa bị huyết tẩy, hơn mười người mà chỉ có một mình Diệp Mạn Tô chạy thoát.

Tuyệt học của Vạn Bảo Tông đa số là đã thất truyền, bằng không cũng sẽ không bị một cái nho nhỏ môn phái huyết tẩy như thế. Lúc ấy Diệp Mạn Tô cảm thấy như trời đất sụp đổ, nàng mất hết can đảm để sống tiếp liền muốn đi gấp liệt tở liệt tông. Mà đúng lúc này, Lão Pháp Khắc xuất hiện cứu nàng một mạng, còn hứa hẹn sẽ dạy nàng các loại đỉnh cấp pháp thuật cùng luyện kim thuật, cũng trợ giúp Vạn Bảo Tông phát triển cường đại. Bất quá sau này khi nhìn thấy Càn Khôn Giới Giải* thì liền nhận nghe sai sự.

(*: người mang Càn Khôn Giới.)

Diệp Mạn Tô không chút do dự mà đồng ý. Năm năm trôi qua, nàng đích thân trở lại sơn cốc họ đem môn phái kia toàn diệt, hơn ba trăm mạng người không một ai may mắn thoát khỏi. Mà nàng lại một lần nữa lấy Sơn cốc kia làm nơi trú ngụ của Vạn Bảo Tông.

Trải qua hơn một trăm năm phát triển, Vạn Bảo Tông ngầm phát triển cường đại. tại hơn hai trăm năm trước liền bắt tay kiến tạo thế lực trên Thần Phong Đại lục là Tụ Bảo Các. Mà các quốc gia khác trên đại lục đều có thế lực của Vạn Bảo Tông. Có thể nói Vạn Bảo Tông hôm nay thế lực thập phần to lớn, lớn đến mức có thể làm cho một quốc gia sụp đổ. Bất quá tất cả đều được âm thầm tiến hành, nàng bày ra rất nhiều quân cờ cùng quân cờ, trong đó có nhiều lúc chạm mặt cũng không hề nhận ra, càng không nói đến những người khác.

Thế lực của Diệp Mạn Tô ngày càng lớn thì nàng lại càng không cam lòng. Nàng biết, một khi người mang Càn Khôn Giới xuất hiện thì cố gắng mấy trăm năm qua của nàng cũng đổ xuống sông xuống biển.

Đương nhiên lần đầu gặp Phong Dực trong Tụ Bảo Các tay mang Càn Khôn Giới Chỉ đã khiến trong lòng nàng kinh thiên hải lãng*. Trong lòng giấu dựa vẫn không có đỉnh chỉ. Cùng lúc đó, nàng không thể khống chế mà bị Phong Dực hấp dẫn. Cuối cùng đã tâm của nàng cũng chiến thắng tình cảm, nàng quyết định nghĩ ra cách chế trụ Phong Dực rồi cướp đi Càn Khôn Giới. Chỉ cần Càn Khôn Giới rơi vào tay nàng thì sẽ không tính là vi phạm, cũng sẽ không bị linh hồn ấn ký mà Lão Pháp Khắc hạ trong người mình cản trở.

(*: Kinh hãi không ngừng.)

Chỉ là trên thế gian này, tình cảm không phải là một thứ mà con người ta có thể phán đoán. Ngay vào thời khắc cuối cùng, đã tâm lớn như biển của Diệp Mạn Tô cũng tan rã. Hết thấy chuẩn bị phát sinh đều thay đổi, Để cho Phong Dực, nàng cùng cả Thần Phong Đại Lục tất cả quỹ tích đều hoàn toàn bị phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Linh Hồn Ngọc Bài.

Phong Dực nghe Diệp Mạn Tô giải thích xong, trong lòng không nhịn được thở dài một hơi, đối với sự từng trải của Diệp Mạn Tô cũng có chút thương cảm, phải trợ mắt nhìn người thân của mình, từng người một chết đi, chỉ còn lại một mình mình lưu lại trần thế, nỗi thống khổ đó nếu chưa từng trải qua thì thật khó mà hiểu được. Huống hồ, Diệp Mạn Tô lại còn là một nữ nhân, trên mình phải mang trọng trách đem Vạn Bảo tông phát triển hưng thịnh thì quả thật không dễ dàng gì.

"Việc này ta chưa bao giờ nói qua với người khác, bây giờ nói hết với chàng, ta cảm thấy thật dễ chịu hơn nhiều." Diệp Mạn Tô nằm gọn trong lòng ngực của Phong Dực, vuốt ve thân thể trắng kiện của hắn lâm lâm nói, cảm giác đó quả thật rất tốt.

"Những năm qua nàng đã phải chịu khổ nhiều rồi, bây giờ thì không phải như vậy nữa, vì nàng đã có ta, ta sẽ bảo vệ nàng." Phong Dực yêu thương hôn nhẹ lên trán của Diệp Mạn Tô một cái, quả quyết hứa hẹn nói.

"Ân!" Diệp Mạn Tô gật đầu, mặc kệ thực lực Phong Dực hiện tại không có bằng nàng, nhưng nàng vẫn tin tưởng, vô luận chuyện gì phát sinh, Phong Dực nhất định sẽ bảo hộ nàng thật tốt.

"Mạn Tô, ta cảm thấy có một số việc phải nói cho nàng biết, ta thật không muốn lừa dối nàng." Phong Dực đột nhiên nói.

Diệp Mạn Tô từ trong giọng nói của Phong Dực nhận thấy hắn có vẻ rất nghiêm túc, chắc hẳn là có sự tình quan trọng, liền chăm chú lắng nghe.

"Kỳ thực, ta cũng không phải là nhân loại, mà là Ma tộc." Phong Dực thẳng thắn thành khẩn nói, trong cơ thể ma khí vận chuyển, lưỡng đạo tử vân trên trán tức khắc phát ra quang mang.

"Thập nhị dư tử ma!" May là Diệp Mạn Tô đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không khỏi thất kinh. Duỗi tay ra vuốt tử vân trên trán phong Dực, bất quá nàng rất nhanh nghĩ tới điều gì, cả kinh nói: "Nhưng như thế nào trên người chàng lại đồng thời tồn tại cả Quang Minh thánh lực cùng Hắc Ám ma lực, đây là hai loại lực lượng tương khắc a, tựa như là nước với lửa vậy, làm sao có thể chứ?"

Phong Dực cười hắc hắc, nói: "Cái này...trên đời này thật là không có chuyện gì là không thể a."

Diệp Mạn Tô rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhớ tới lão Pháp Khắc, không khỏi giật mình, nếu hắn đúng là đồ đệ của lão bát tử ấy, như vậy có chuyện gì là không thể làm đây?

"Ta học chính là Càn Khôn chuyển hoá thuật của lão Pháp Khắc. Quang Minh thánh lực cùng Hắc Ám ma lực trong từng lúc có thể tùy tâm sở dục chuyển hoá, bằng không ta làm sao có thể duy trì thân phận mục sư được?" Phong Dực cười nói.

"Nguyên lai ta đã yêu một tên đại ma đầu, chàng có phải đã dùng một loại ma pháp mị hoặc nào đó để câu dẫn ta hay không?" cánh tay nhỏ nhắn của Diệp Mạn Tô nắm lấy bàn tay của Phong Dực đang tác quái trên núm vú của nàng nhấc lên, cười khanh khách nói.

Phong Dực hít sâu một hơi. Ma trào lộ ra, dụng lực đạo, niết mạnh một cái vào hạt anh đào tròn trĩnh, đồ mọng ngọt trên đỉnh song nhũ bạo mẫn, khiến Diệp Mạn Tô không nhịn được khẽ rên rì một tiếng, ôn nhu như nước, mị nhãn nóng bỏng nhìn chăm chăm Phong Dực, nàng mới vừa được Phong Dực khai phá, hiện tại thân thể chính là siêu cấp nấn cảm, đối với chuyện nam nữ rốt cuộc không còn một chút định lực chống lại. Nếu không phải Phong Dực thương tiếc nàng không chịu được chinh chiến thêm nữa, nhất định hảo hảo dạy bảo nàng một phen.

Diệp Mạn Tô thật vất vả mới không chế được dục vọng trào lên, đột nhiên lại nhớ tới việc gì đó, nói: "Phong Dực, nghe nói Ma tộc có Thiên Ma Vương hiện thế, chàng có biết chuyện này hay không?"

"Chắc hẳn chỉ là lời đồn mà thôi. Thủ hạ của ta tại Ma tộc cho tới bây giờ vẫn chưa có truyền tới tin tức nào như vậy." Phong Dực nói, trong lòng có chút kỳ quái, không có lẽ làm sao có khối, chẳng lẽ Ma tộc thật có chuyện như vậy? Xem ra qua một khoảng thời gian nữa, hẳn nhất định tìm cơ hội trở về một chuyến.

"Là sao? Có lẽ chỉ là đồn đãi sao?." Diệp Mạn Tô nói, thuộc hạ trong tổ chức tình báo của nàng cũng chỉ là nghe phong phanh mà thôi.

"Mạn Tô, lão Pháp Khắc dạy nàng linh hồn trọng sinh thuật, vậy nàng có khả năng đem u linh cùng với tự nhiên thể trọng tổ thân thể hay không?" Phong Dực nhớ tới Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Diệp Mạn Tô lắc đầu, nói: "Điều kiện tiên của Linh hồn trọng sinh thuật chính là phải sử dụng chính bản thân mình, bất quá nếu có thể luyện chế được Linh hồn ngọc bài thì có khả năng đem năng lượng cùng thân thể hợp nhất, hơn nữa khí lực hoàn toàn thu liễm, nhưng đó chỉ là che mắt, trên thực tế năng lượng vẫn tồn tại."

"Linh hồn ngọc bài? Mạn Tô nàng có biện pháp luyện chế ra hay không?" Phong Dực hai mắt lóe sáng vội vang hỏi, chỉ cần có thể đem khí tức che dấu, như vậy Huyết Vô Nhai cùng Sơ Thất Thất hai người bọn họ liền có thể nhìn thấy ánh mặt trời, không cần phải trốn tránh nữa? Mà bọn họ nếu có thể quang minh chính đại xuất hiện, đối với Phong Dực chính là một nguồn trợ lực lớn.

"Nguyên liệu để luyện chế Linh hồn ngọc bài quả thực rất khó tìm. Trong đó đặc biệt là một con Phệ Thiên Nghi Đế cùng Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo căn bản là không thể không có, Phệ Thiên Nghi Đế cực kì thưa thớt. Mà Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo từng xuất hiện tại chân núi Vạn Ứng Sơn, ta cũng từng phái người đi qua, bất quá bởi vì thân tộc Kinh Thiên Môn xuất hiện, người của ta không dám vọng động." Diệp mạn tô nói.

Phong Dực sững sờ một chút. Nói như vậy, nha đầu khuất Nguyệt kia dĩ nhiên là đệ tử thân tộc Kinh Thiên Môn. Bất quá khi hắn nghe nói tên của hai loại nguyên liệu khuyết thiếu kia, trong lòng máy động, hai loại này hắn đều có, thì thể Phệ Thiên Nghi Đế còn đang cất trong không gian Tầm Ti giáp. Chất lỏng của Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo cũng không cần nói. Lấy một chút chất lỏng thật quá đơn giản, bất quá có trùng hợp như thế sao?

Phong Dực rất nhanh bình tĩnh trở lại, xét từ quan hệ của Diệp Mạn Tô cùng hắn lúc này, nếu nàng muốn hắn đưa ra hai loại đồ vật này, nhất định hắn sẽ không do dự mà đưa cho nàng. Mà đối với sự thông minh của nàng nhất định sẽ không sử dụng loại thủ đoạn ngu ngốc như vậy đối với hắn. Nếu đã lựa chọn tin tưởng nàng. Vậy vẫn là tín nhiệm.

"Mạn Tô, hai loại nguyên liệu nàng nói có phải chính là chúng?" Phong Dực cười nói, ý niệm khẽ động, thi thể của Phệ Thiên Nghi Đế cùng với Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo tức thì hiện ra trước mắt.

Diệp Mạn Tô kinh hô một tiếng, đột nhiên cười khanh khách nói: "Đại ma đầu, nguyên lai thần bí nhân kia là chàng a, người của Kinh Thiên Môn nhất định muốn có đồ vật này, khoảng thời gian trước họ đã phái người đi khắp thiên hạ để tìm chàng đó."

"Hắc hắc, đây chính là vận số của mỗi người, Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo đã định phải là của ta, người thấy ta nói có đúng không, tiểu tử kia." Phong Dực cười vỗ vỗ lá cây Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo nói.

Lá cây ngũ sắc lưu ly của Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo thoáng cái đựng đưa, tựa như đang gặt đầu.

"Quả thật là tiên thảo sản sinh dược linh (linh hồn của dược vật), không ngờ hiểu được tiếng người a." trên vầng trán Diệp Mạn Tô hiện lên một tia kinh ngạc, nói tiếp: "Đã có hai thứ nguyên liệu then chốt này, chỉ cần thời gian một buổi tối ta liền có thể luyện chế cho chàng Linh hồn ngọc bài rồi."

"Vậy thì tốt quá." Phong Dực mặt mày rạng rỡ.

"Phong Dực, thi thể Phệ Thiên Nghi Đế này đối với chàng còn có tác dụng gì sao? Nếu như vô dụng thì cho ta được rồi, toàn thân trên dưới của nó đều là nguyên liệu tốt a." Diệp Mạn Tô tự nhiên thành thạo nói, trực tiếp đưa ra ý muốn có Phệ Thiên Nghi Đế của mình, hiện tại đối với nàng mà nói, chuyện đó là đương nhiên.

"Ta giữ lại cũng vô dụng, nếu như Mạn Tô của ta đã muốn, vậy nàng cứ cầm luôn đi." Phong Dực cười nói.

"Hi hi, cảm ơn chàng, Phong Dực." Diệp Mạn Tô như tiểu cô nương đạt được một cái lễ vật, hưng phấn hôn từ trên trán Phong Dực xuống.

"Kêu Dực ca ca." Phong Dực cười xấu xa nói.

Diệp Mạn Tô nghe vậy liếc mắt bất mãn nhìn Phong Dực. Cắn cắn môi dưới, mềm mại đáng yêu mở miệng: "Dực ca ca."

Ánh mắt kia, bộ dáng kia. Biểu tình kia. Đôi môi đỏ mọng khẽ mở kia, làm cho phong Dực Dực không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng lớn, thiếu chút nữa không thể khống chế được mà đem nàng loan diên phượng đảo một hồi, đúng là dụ hoặc chết người mà.

Đương lúc Phong Dực đang ở bên Diệp Mạn Tô, thì Bì Lỗ xuất hiện, chỉ là nhất đại danh sư Bì Lỗ Kim Lạc Bá này tức khắc ngậy ngốc đứng tròn chân tại chỗ.

Khuôn mặt thanh tú của Diệp Mạn Tô tựa như mùa xuân, từ trong lòng tản ra khí tức kiều diễm, đôi mắt đẹp kiều mỵ nhấp nháy ngập tràn xuân sắc, linh hoạt nói không nên lời, Bì Lỗ đại sư bác đại tinh thâm tự nhiên không khó đoán được chuyện gì xảy ra, lại thêm một điểm quan trọng nữa là hai người hiện tại dựa đầu vào nhau, mà Diệp Mạn Tô để nửa thân trần? Điều này có nghĩa là Phong Dực trở thành kẻ làm chủ, còn Diệp Mạn Tô chính là kẻ phụ thuộc.

"Vạn Bảo Tông xem ra muốn đổi họ." Bì Lỗ đại sư trầm nghĩ trong lòng nói. Bất quá cũng không có biểu lộ tâm tình ra ngoài mặt, chỉ hướng Phong Dực nhìn với ánh mắt sùng kính. Chuyện tình cảm của Diệp Mạn Tô không tới phiên hắn có thể quản, bất quá từ hai mươi năm trước sau khi qui thuận Vạn Bảo tông, hắn đối với nàng có hiểu biết sâu sắc, thực lực của nàng thâm sâu khó dò, hơn nữa đối với nam nhân trước sau như một chẳng để vào mắt,

hôm nay Phong Dực có thể làm cho nàng thuận theo giống như một tiểu nữ nhân bình thường, chỉ riêng điểm này thôi đã khiến hấn đối với Phong Dực này sinh cảm giác kính phục liên miên không dứt .

"Bì Lỗ đại sư. Đi đến phòng nguyên liệu đem Gấm Hồn Cát, Cửu Âm Thảo, Hoàn Dương Ngọc tới phòng luyện chế riêng của ta " Diệp Mạn Tô mở miệng nói.

"Vâng, Các chủ." Bì Lỗ đại sư cung kính tuân mệnh, lập tức tới phòng nguyên liệu lấy đồ mang đi, nhưng nguyên liệu mà Diệp Mạn Tô vừa nói chính là đỉnh cấp tài liệu, rất hiếm có, thật không biết Các chủ muốn luyện chế bảo bối gì. Nếu là có thể cho mình ở một bên xem thì tốt rồi.

"Phong Dực, ta đi luyện chế cho ngươi linh hồn ngọc bài, đêm nay chàng ở lại chỗ này đi , bất quá chậm nhất buổi trưa ngày mai, linh hồn ngọc bài là có thể luyện chế được rồi." Diệp Mạn Tô hướng Phong Dực nói.

"Kỳ thực cũng không phải vội vã như vậy, nàng vừa rồi mới chinh chiến một hồi như vậy, nên nghỉ ngơi đi đã." Phong Dực vỗ về khuôn mặt thanh tú của Diệp Mạn Tô cười thương tiếc nói.

"Đừng lo. Thực sự đã không đau,hơn nữa linh hồn ngọc bài này không luyện chế tốt . Ta cũng ngủ không yên." ngọc thủ Diệp Mạn Tô che ở trên bàn tay to Phong Dực, si ngốc nói, nàng nói xong, tức khắc đã biến thành loại nữ tử si tình mà nàng vốn coi thường, trong mắt cũng chỉ có người nam nhân trước mắt này. Hấn là tất cả những gì trọng yếu nhất của mình.

Cùng nhau ăn xong bữa cơm giản đơn và ngọt ngào, Diệp Mạn Tô tiến nhập phòng luyện chế riêng của nàng. Mà Phong Dực thì ở lại trong sân cùng với hơn mười người hộ vệ nọ nói chuyện phiếm trên trời dưới đất(chém gió ấy). Đối với hấn mà nói, vô luận người là đây tớ tiểu thương, hay quan lại quý tộc, chỉ cần người là người, hấn đều sẽ đối xử với người công bình. Những hộ vệ này vốn đối với Phong Dực rất kính nể, kiêng kỵ. Bất quá một hồi sau, bọn họ đã bị hấn cảm hóa mà cùng nói chuyện cùng hấn.

Nói hết chuyện này tới chuyện khác, khắp các văn thoại tại Thần Phong đại lục . Những hộ vệ này cũng đều là những kẻ từng trải nhiều chuyện, muốn chuyện cổ quái gì cũng đều thông thạo.

"Tại phía đông nam của Thần Phong đại lục có một ngọn núi cao vạn trượng nên gọi là Vạn Trượng Sơn. Chỗ ấy đỉnh núi này nối tiếp đỉnh núi kia, nhìn không thấy tận cùng." Một gã hộ vệ hào hứng kể.

"Tai dài, con mẹ nó người đừng có ngồi đó mà phun nước bọt, cái chuyện đó có ai không biết, sao có thể gọi là kỳ văn (chuyện lạ) gì được?" Hộ vệ đầu lĩnh vỗ vào đầu tên hộ vệ gọi là Tai Dài một cái nói.

"Lão đại, đừng nóng vội nha, nghe nói ở chân Vạn Trượng Sơn có một thôn trang, những người sống tại đó đều là thợ săn. Vào một ngày nọ có một người thợ săn đang đuổi theo một con dê núi ở đỉnh của Vạn Trượng Sơn, khi hấn chạy tới một dãy núi sau cùng thì hấn phát hiện đã không còn nhìn thấy ngọn núi nào ở phía trước nữa, mà chỉ thấy một mảnh rừng rậm đen ngòm, mênh mông, rộng lớn, nhìn không thấy bờ. Rừng rậm nọ hết sức kỳ quái, mỗi một thân cây đều vừa to vừa dài, tới vài người ôm không xuể, người thợ săn đó biết được ma xui qui khiến thế nào hấn lại tới được tận cùng của Vạn Trượng Sơn, liền cảm thấy hứng phấn không thôi. Giữa lúc hấn muốn hạ sơn, thì mảnh rừng rậm kia chợt ba động, mà mà trong mắt hấn hiện lên một con mắt đen ngòm, lớn tới mức nhìn không thấy hết, ước chừng phải lớn bằng cả Kim Ưng đế quốc vậy." Tên hộ vệ này nhiệt tình kể, nước miếng văng lung tung, chỉ là hấn còn chưa nói xong, những hộ vệ khác đã cười ồ lên, mắng hấn dẫu có nói khoác cũng đừng nên quá trốn như thế, rồi cũng chỉ coi như gió thoảng qua tai mà thôi, không chút để ý.

"Tuy rằng ta cũng không phải rất tin , nhưng là tên thợ săn nọ chính miệng nói cho ta biết, ban đầu hấn cũng không biết đó là một con mắt, mãi đến khi con mắt đó chớp chớp hấn mới nhận ra, mà mảnh rừng rậm mênh mông vô bờ hấn nhìn thấy ban đầu lại chính là lông trên thân thể của một con quái thú cự đại." Tên hộ vệ kia cũng không có để ý mà nói tiếp.

"Sau đó thì sao? Quái thú nọ không ăn hấn? Mà hấn như thế nào trở về?" Phong Dực hỏi.

"Tại trong mắt quái thú kia, hấn ngay cả một con kiến cũng không bằng, ăn hấn làm gì, khi đó trong lòng hấn lo sợ nên co cẳng bỏ chạy, nhưng tìm không được đường về nhà, tại vạn trượng sơn vòng vo năm mười năm, tên thợ săn đó mới về được đến nhà, khi đó hấn đã hơn tám mươi tuổi. Ta là mười năm trước du lịch tới đó, lão thợ săn này chính mồm kể lại, mà thôn dân cũng chứng thực hấn xác thực mất tích năm mươi năm." hộ vệ này nói.

"Ha ha, nói không chừng là lão thợ săn này đi đến đại lục du lãng, hoặc cũng có thể hấn quả thật bị vây trên Vạn Trượng Sơn năm mươi năm, nhưng là lí do của hấn chỉ là dùng để lừa dối thoái thác mọi người." Hộ vệ đầu lĩnh nói.

"Bất quá lão thợ săn đó miêu tả rất cụ thể sống động, có mắt, có mũi như thật. Lúc đó ta đều tin là thật, bất quá sau này ngẫm lại cũng cảm thấy quá hoang đường . Dù sao là thuận miệng nói một chút, tin hay không thì tùy, không tin thì coi như là chuyện cười đi." hộ vệ này cười nói.

Lúc bóng đêm dần dần bao phủ, hơn hai mươi gã hộ vệ ngoại trừ hai tên lưu lại phòng thủ đều là về phòng ngủ, mà Phong Dực thì lại một mình ngồi ở trong sân nhìn lên bầu trời sao.

Đối với câu chuyện hoang đường vừa rồi, Phong Dực cũng là cười mà cho qua, bất quá chuyện lạ này cho hấn một loại cảm giác thập phần quái dị, cụ thể cũng không thể nói rõ quái dị ở đâu.

Lúc tảng sáng , Diệp Mạn Tô từ trong phòng luyện chế đi ra, thoạt nhìn nàng thập phần uể oải, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra vẻ hưng phấn.

"Phong Dực, chàng nhìn xem đây là cái gì." Thân thể Diệp Mạn Tô chợt lóe lên xuất hiện ở trước mắt Phong Dực, xuất ra hai khối ngọc bài khắc đầy kim văn lưu động ném cho hấn.

"Đây chính là Linh hồn ngọc bài sao?" Phong Dực tiếp nhận, dò xét cảm thụ một chút, nhưng vô luận như thế nào cũng không cảm thụ được bất cứ khí tức gì trên đó.

"Linh hồn ngọc bài bản thân có tác dụng thu liễm khí tức, cho nên cảm ứng không được." Diệp Mạn Tô cười nói.

Phong Dực ý niệm khẽ động. Huyết Vô Nhai cùng với Sơ Thất Thất hiện ra tại trước mặt.

"Thử nhìn linh hồn ngọc bài này xem." Phong Dực không nói hai lời, cầm trong tay hai khối linh hồn ngọc bài đánh vào trong hai cơ thể hai người. Chỉ thấy được linh hồn ngọc bài nọ tại trong nháy mắt bắt đầu hòa tan, đường viền kim văn nọ bắt đầu lưu động theo thân thể hai người lan tràn. Phong Dực chỉ cảm thấy khí tức hai người lập tức thu liễm không còn thấy bóng dáng tăm hơi, từ đầu ngón chân bắt đầu, thân thể hai người dần dần thực thể hóa.

Một lát qua đi, Phong Dực nhìn thấy Huyết Vô Nhai cùng với Sơ Thất Thất, than thở linh hồn ngọc bài này thật thần kỳ.

Hôm nay Huyết Vô Nhai biến thành một cái đại hán khôi ngô, vận một chiếc áo choàng huyết hồng sắc, sát khí mười phần. Mà Sơ Thất Thất thì lại thành một thiếu nữ xinh xắn lạnh lợi, một thân xiêm y xanh biếc, dường như tự tập hết thiên hạ linh khí cho bản thân thân.

Huyết Vô Nhai cùng với Sơ Thất Thất vẫn hầy còn hưng phấn mà tìm tòi trên người mình, trái phải tìm tòi một lúc, ngân bạch sắc đã nổi lên chân trời phía Đông đột nhiên nổ tung thành một đóa ma pháp hỏa diễm thập phần mỹ lệ, rồi hợp thành một cái trường cung đồ án kỳ lạ

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Giải Cứu Đoạt Bảo.

Nhìn thấy đồ án Ma Pháp Hỏa Diễm, về mặt Phong Dực lập tức biến đổi, thân hình bay lên không trung chột biến mất, một tiếng nhàn nhạt từ phương xa truyền đến: "Mạn tô, ta đi trước một bước."

Diệp Mạn Tô há miệng thờ đốc, nhú mày, do dự một chút, liền triệu hồi ra Thần Ưng Vương, hướng về phía Ma Pháp Hoà Diễm mà bay đi.

Tập Nhĩ tuyệt không nghĩ đến ở chỗ này lại bị Quân Đoàn Trưởng Đăng Ma Quân Đoàn của Thần tộc nhìn thấu thân phận. Nguyên bản chỉ cần không có ý để lộ ra khí tức Huyết Tinh Linh trên người, hẳn tự tin không có người nào có thể nhận ra hắn.

Bất quá đêm qua thực lực của hắn chuẩn bị đột phá cực hạn, hẳn liền rời xa để đồ đến vùng đồi núi hoang vu này đào một cái hầm ngầm, bố trí một cái Cừu Trọng Cẩm Chế để che giấu khí tức. Sau khi làm đủ hết thảy công phu mới bắt đầu tiến hành đột phá. Hắn biết, đang tiến hành đột phá là lúc bản nguyên khí tức ắt phải lộ ra, nhưng hắn cũng không phải thực lo lắng. Cùng lúc có Cẩm Chế bảo hộ, về phương diện Cẩm Nhất Tiểu vẫn tiếp tục truy tung hắn cũng không có khả năng tại xung quanh kim ung đế quốc.

Nhưng người tính cũng không bằng trời tính, ngay tại thời điểm Tập Nhĩ tiến hành đột phá đến bước cuối cùng, Cừu Trọng Cẩm Chế lại bị nghiền nát ngay lập tức biến mất. Ngay lúc đó Cẩm Nhất Tiểu mang theo tiểu đội Ngân Bạch mặt nạ phát ra tiếng cười chói tai liền xuất hiện trước mặt của hắn.

Nếu như Cẩm Nhất Tiểu vẫn là Ngũ Cấp Diệu Nhật Chi Thần, Tập Nhĩ tự tin có thể cùng hắn liều mạng. Nhưng thực lực Cẩm Nhất Tiểu biểu hiện ra ngoài đã đạt đến cảnh giới Lục Cấp Vũ Trụ Chi Thần, lại còn lấy ra thần khí của thần tộc trong truyền thuyết Thiên Thần Chi Tráo. Hơn nữa Tập Nhĩ đang trong thời điểm đột phá khẩn cấp, miễn cưỡng mới có thể chế trụ một thời gian, nhất thời bị Cẩm Nhất Tiểu công kích không hề có lực hoàn thủ. Rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là phóng xuất ra Ma Pháp Hỏa Diễm cầu cứu, đây là hắn cùng với Phong Dực hẹn ước, một khi xuất hiện trường cung đồ án này, đại biểu cho tình hình vạn phần nguy cấp, nguy hiểm đến tính mạng.

"Tập Nhĩ, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn giao ra Bồ Thiên Thạch, sau đó tự trói tay chân cùng ta trở lại thần tộc tiếp thu thẩm lý và phán quyết, như thế sẽ ban cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng. Bằng không, ta sẽ làm cho ngươi hóa thành u linh trọn đời nhận lấy sự thiêu đốt của Hỏa Diễm Địa Ngục." Nhìn thấy Tập Nhĩ có vọng tưởng phá tan Thiên Thần Chi Tráo, Cẩm Nhất Tiểu lạnh lùng nói. Thiên Thần Chi Tráo này là thần tộc chí bảo, luôn được cung phụng tại bên trong Thần Điện, nếu không đến lúc nguy cấp sẽ không được vận dụng. Lúc này Thần Vương để cho hắn lấy ra để đối phó với Tập Nhĩ, có thể thấy được là hắn vạn phần quyết tâm muốn đem Tập Nhĩ bắt sống ép hỏi ra nơi hạ lạc của Bồ Thiên Thạch.

Thiên Thần Chi Tráo này một khi sử dụng thì phóng xuất một vòng hào quang bao phủ lấy đối thủ, làm cho đối thủ trở thành cá trong chậu. Lại có thể thúc dục ma pháp trận trong đó để phóng xuất ra mười tám loại thánh cấp ma pháp tiến hành công kích. Phóng nhãn toàn bộ Thần Phong Đại Lục cũng không có kiện bảo vật có thể sánh được với nó.

Nếu không phải Cẩm Nhất Tiểu muốn bắt sống Tập Nhĩ, thì chỉ sợ Tập Nhĩ đã chết hơn một trăm lần.

"Ha ha, Bỏ Thiên Thạch thì không có, còn muốn liều mạng thì có một cái, ngươi có bản lĩnh thì lấy đi." Tạt Nhĩ lúc này là đã khôi phục hình thái Huyết Tinh Linh, một đầu huyết phiêu phiêu, huyết đồng tán ra một vòng diên cuồng cùng khinh thường, trong tay Huyết Sắc Trường Cung thỉnh thoảng lại khai cung chống đỡ, tựa hồ như ma pháp công kích vĩnh viễn không đình chỉ.

Cầm Nhất Tiểu không có trả lời, hắn liền đem Thiên Thần Chi Tráo chuyển từ thủy hệ ma pháp công kích nhu hòa đổi thành hỏa hệ ma pháp cuồng bạo công kích. Một con Hỏa Long Tể Hồng cuồng bạo gào thét hướng Tạt Nhĩ phóng đến. Kỳ thực Cầm Nhất Tiểu hiện tại cũng đang đau đầu, tính tình Tạt Nhĩ nọ cứng đầu như đá hắn sớm đã biết, gia hỏa này căn bản không đem sinh tử để ý, Thập Bát trọng Thần Phạt trong Thần Phạt Lao Ngục hắn cũng chống được đệ bát trọng, trên đời bất luận cực hình như thế nào dành cho hắn chắc chắn cũng vô dụng. Mà hắn hiện tại sở dĩ vẫn đang dây dưa, là bởi vì tại lúc bắt đầu đã phóng xuất ra cái Ma Pháp Hỏa Diễm cầu cứu. Việc này nói rõ người nọ cùng với Tạt Nhĩ có một mối quan hệ cực kì mật thiết với nhau, nếu dùng hắn để uy hiếp Tạt Nhĩ, nói không chừng lại có được hiệu quả không tưởng.

Mà lúc này ở trên một ngọn núi cao phía xa, Phong Dực cùng Diệp Mạn Tô đứng ở dưới một cái cây đại thụ, xem trận chiến.

"Là Thần Tộc, xem ra thực lực ít nhất ... Là đã Lục Cấp Vũ Trụ Chi Thần, kiện bảo bối giữa không trung nọ hẳn là thần khí đỉnh cấp trong truyền thuyết Thần Tộc Thiên Thần Chi Tráo, Dực ca ca, chàng muốn cứu Huyết Tinh Linh kia." Ánh mắt Diệp Mạn Tô cực chuẩn. Thần Tộc luôn luôn cường đại, vững vàng ép các quốc gia nhân loại thành một khối. Hơn nữa ngay cả Thần Tộc chỉ bảo Thiên Thần Chi Tráo đều đã lấy ra. Xung quanh cũng không ít cao thủ bị Ma Pháp Hỏa Diễm hấp dẫn đến xem náo nhiệt, nhưng đều thức thời đứng ở ngoại vi trận chiến, không dám tiếp cận quá gần, chỉ sợ khiến cho hiểu lầm lại dẫn đến tai họa bất ngờ.

"Tạt Nhĩ là huynh đệ của ta, không thể không cứu, Mạn Tô, trong lúc ta động thủ, nàng đừng hiện thân, nếu không chỉ sợ rước họa vào thân." Phong Dực thần nhiên nói.

"Chàng đã không sợ thì ta còn sợ gì, cùng lắm là bại lộ thế lực Vạn Bảo Tông thôi." Diệp Mạn Tô nhìn Phong Dực kiên định nói, chuyện của hắn chính là chuyện của nàng, nàng sao có thể bỏ mặc được chứ.

Phong Dực trong lòng cũng có chút cảm động, bất quá hắn lắc đầu nói: "Nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ, ta động thủ trước rồi nói sau. Nếu là tình huống không ổn nàng lại động thủ tiếp, nếu có thể không bại lộ thì tốt nhất đừng bại lộ".

"Ân, Mạn Tô biết" Diệp Mạn Tô cũng không dám dài dòng, gật đầu đáp.

Cầm Nhất Tiểu thấy dưới Thiên Thần Chi Tráo Tạt Nhĩ chật vật không chịu nổi. Lại nhìn bốn phía, xa xa những người tới xem náo nhiệt cũng không ít, bất quá đồng bọn của Tạt Nhĩ lại chậm chạp không hiện thân, lẽ nào sau khi chứng kiến thực lực của mình cùng với Thiên Thần chi tráo nên còn e ngại sao?

Suy nghĩ trong lòng của Cầm Nhất Tiểu, Tạt Nhĩ tự nhiên hiểu rõ, chỉ là hắn không thể ngờ tên Thần tộc này ngay cả Thiên Thần chi tráo cũng xuất ra, bất quá hắn lại thập phần tin tưởng Phong Dực, nếu như ngay cả xuất hiện cũng không dám thì tuyệt không phải là Phong Dực.

"Xem ra bằng hữu của ngươi sẽ không tới, cũng được, hiện tại bất ngời trước." Cầm Nhất Tiểu lạnh lùng nói, nghĩ đến đồng bọn của Tạt Nhĩ ở phía sau thấy được thực lực của hắn lại thêm Thiên Thần Chi Tráo, nên không dám lộ diện, nếu đã như vậy, cũng không cần phải để ý tới chúng làm gì.

Nhưng là ngay lúc Cầm Nhất Tiểu đang đắc ý, đem toàn bộ tinh thần vận chuyển ma pháp trong Thiên Thần Chi Tráo, thì đột nhiên hắn cảm giác không gian tựa hồ trong nháy mắt dừng lại, nhất thời trong lòng nhảy dựng lên, một thân ảnh từ trong hư vô xuất hiện.

"Hừ" một tiếng, không gian hình bị một đao hắc mang xuyên thấu, tựa như chia làm hai tầng.

Đồng thời hầu như nét mặt của tất cả những người đang đứng ở xa xem trận chiến đều lộ vẻ hoảng sợ, chỉ thấy từ ngân sắc viên nguyệt (hình cầu màu bạc ấy) nọ, ngay lúc đó một thân ảnh đen tuyền đột ngột xuất hiện, sáu đôi ma cánh màu đen thật lớn tựa như muốn đem Ngân nguyệt che lấp, ma khí nồng hậu bạo phát bao trùm khắp một vùng không gian nơi này, xa xa một vài người thực lực yếu đang xem náo nhiệt chợt thấy lồng ngực đau nhói, trên thực tế đã bị ma lực tác dụng toàn thân nhện nhện, ói ra một ngụm máu tươi.

"Ma tộc!"

"Thập nhị dực từ ma!"

Rất nhiều người không dám tin tưởng mà kinh hô, ai cũng nghĩ không ra nơi này không ngờ gặp phải cao thủ Ma tộc cấp bậc Ma vương.

Toàn thân Cầm Nhất Tiểu cũng là căng thẳng, cảm giác trên trán mồ hôi lạnh túa ra, ngay sau đó được mặt nạ ngân sắc hấp thu, vừa rồi nếu không phải trực giác của hắn tốt, đã bị tên Ma tộc này đã thương. Hắn có thể cảm giác được, ma khí trên người tên Ma tộc này so với Thập nhị dực Từ Ma bình thường còn muốn nồng hậu hơn, mới có thể vô thanh vô tức công kích, uy hiếp hắn.

"Niêm Hoa chi!" Phong Dực vỗ sáu đôi ma cánh một cái, nhất thời cát bụi bay mù mịt, mới vừa rồi hắn sử ra hai chiêu Niêm Hoa chỉ đắc ý nhất, lại thêm kết hợp với ma khí trong sát na tựa như tia chớp bắn tới phía Cầm Nhất Tiểu.

Cầm Nhất Tiểu hạ giọng quát một tiếng, toàn thân phát ra bạch mang chói mắt, không gian quanh mình hắn bắt đầu vận vạo, không gian ma khí một lần gặp vận vạo thì biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng đúng lúc này Cầm Nhất Tiểu đột nhiên cảm thấy hai chân của mình có chút cứng ngắc không di chuyển được, vội cúi đầu xuống nhìn liền thấy một đôi khô trảo tựa như móc sắt đang bám chặt vào chân mình.

"Vong linh? Muốn chết?" Cầm Nhất Tiểu rung chân lên, tức thì đôi khô trảo kia bị hấn chấn nổ nát bấy.

Nhưng là vong linh liên tục từ trong đất chui ra không ngừng, có u linh, có cương thi, các chủng tộc đều có, đều là ngũ cấp lục cấp trung cấp vong linh, không bao lâu thì hợp thành một đại quân hàng trăm hàng ngàn con vong linh, tựa như thủy triều phóng mạnh về phía Cầm Nhất Tiểu.

"Ma tộc lòng lang dạ sói, đã xâm nhập vào lãnh địa của đế quốc nhân loại, lại không chịu biết mình, ra đây gây sự?" Cầm Nhất Tiểu giờ trường kiếm trong tay rung lên, một bên vẽ ra một vòng quang mang chém giết vong linh. Một bên lớn tiếng nói.

"Ma tộc kiêu ngạo xông vào lãnh thổ của chúng ta như tiến vào chôn không người, mọi người hiện tại liên kết lại, bắt tên ma đầu này có đi mà không có về. "có người đi đầu lớn tiếng kêu lên.

Hơn mười đạo thân ảnh từ đằng xa bay vút đến, muốn cùng Cầm Nhất Tiểu cùng nhau đối phó Phong Dực. Diệp Mạn Tô âm thầm sốt ruột, chiều hướng hiện tại đối với Phong Dực thật phần bất lợi.

"Không nên xen vào việc của người khác, bằng không giết không tha." Phong Dực ngậm vận khí lực đem âm thanh truyền ra bốn phía nói, mà cùng lúc đó, vô số dây leo lục sắc bắt đầu sinh trưởng, mang theo lục quang hắc ám hướng tới những đạo thân ảnh nọ quần lay.

Phong Dực biết, trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng, bằng không sẽ đưa tới càng ngày càng nhiều cao thủ, hẳn dù có lợi hại cũng thể thể một mình chống lại đông đảo cao thủ như thế.

Sáu đôi ma cánh của Phong Dực chấn động, hóa thành một đạo hắc mang bắn tới phía Nhất Tiểu.

Thực lực cả hai đều đồng dạng thuộc hạng siêu cấp cao thủ, tự nhiên là bất phân thắng bại. Nhất thời trời long đất lở, nhật nguyệt biến sắc. Huyết Vô Nhai lại triệu hoán ra trung cấp vong linh tại trong nháy mắt bị khí tức hai người khi giao thủ phát ra cuồng bạo giết hết quá nửa, Phương viên mười dặm trong vòng không có một ngọn cỏ, không ai có thể thấy rõ xảy ra chuyện gì.

Trong vòng mấy chiêu, Cầm Nhất Tiểu cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, đã bị ma khí xâm nhập vào trong lục phủ ngũ tạng, khí tức toàn thân ngưng trệ, hấn hoảng hốt vội thu hồi Thiên Thần chi trảo để phòng ngự, Tập Nhĩ vốn như cá trong chậu, chìm trong lòng, lập tức như khói chạy ra xa.

"Rống" một tiếng, một con kim long cùng một con kim phượng từ trong hư không xuất hiện, âm âm hướng về phía Cầm Nhất Tiểu.

Thiên Thần chi trảo xoay tròn trên đỉnh đầu của Cầm Nhất Tiểu, phát ra ánh sáng thánh khiết như một màn chắn cứng chắc bao phủ lấy hấn, ngăn chặn công kích của Kim Long cùng Kim Phượng.

Cầm Nhất Tiểu chỉ cảm thấy Thiên Thần chi trảo cũng hấn đồng thời bị chấn động mãnh liệt, trong lòng không khỏi hoảng hốt, chẳng ngờ lực công kích của Kim Long cùng Kim Phượng này lại cường đại như thế. Lúc này hấn đột nhiên nhớ đến lời đồn đại về ngũ điệp kim tinh thảo, nghe nói thần thủ thủ hộ của nó không phải chính là Kim Long cùng Kim Phượng này sao? Nghe nói là bị một người thần bí đoạt được, hiện tại xem ra người thần bí đó chính là tên Thập nhị dực từ ma này a.

"Cầm Long thủ", Phong Dực nhắm đúng thời điểm này, hét lớn một tiếng một bàn tay đen ngòm xuất ra một trảo khí thể như hủy thiên diệt địa đánh tới.

"Oanh" một tiếng Thiên thần chi trảo liền bị chấn động mãnh liệt, bởi Thiên thần chi trảo là do Thần vương ban cho Cầm Nhất Tiểu để tăng khả năng thành công khi truy bắt Tập Nhĩ, bởi vậy hấn chỉ là dùng một tia tinh thần lực khống chế Thiên thần chi trảo, mà cũng không có dùng linh hồn cùng vận tự khống chế, nên hấn chỉ có thể phát huy ba bốn thành sức mạnh của nó, hơn nữa sự liên hệ với Thiên thần chi trảo cũng không bền vững.

Quả nhiên sau khi Thiên thần chi trảo rung động mãnh liệt một hồi liền cùng Cầm Nhất Tiểu mất đi liên hệ, lá chắn ánh sáng phòng ngự lập tức tiêu thất, mà bàn tay đen ngòm cũng biến thành bàn tay to lớn bình thường đánh một chưởng vào lồng ngực Cầm Nhất Tiểu.

Phong Dực chính là thập phần vui vẻ, nhân lúc Cầm Nhất Tiểu cùng Thiên thần chi trảo mất đi liên hệ trong nháy mắt dùng ma khí bao vây đem nó thu vào trong không gian giới chỉ. Lúc này Tập Nhĩ đã chạy thoát, mà hôm nay hấn bị Cầm Nhất Tiểu dùng Thiên thần chi trảo đã thương, bây giờ không đi còn chờ tới khi nào?

Ngay lúc Phong Dực thu hồi ma cánh, Diệp Mạn Tô ở đằng xa cũng là thở phào nhẹ nhõm. Thực lực của Phong Dực có chút nằm ngoài dự liệu của nàng, đặc biệt hai chiêu võ học tuyệt thế kinh người kia, càng khiến uy lực của Thập nhị dực từ ma phát huy tới mức cực đại. Hơn nữa u linh Huyết Vô Nhai cùng tự nhiên thể Sơ Thất Thất phát ra sức mạnh cũng là vượt xa so với dự kiến của nàng, thực lực của Huyết Vô Nhai còn chưa đạt đến Thánh chiến sư, nhưng nguồn sinh lực của hấn lại có thể không ngừng triệu hồi trung cấp vong linh, còn Sơ Thất Thất này lại có thể đem thực vật biến hóa để công kích đối phương, thật khiến cho người ta sợ hãi không thôi. Nói như thế có nghĩa, mặc dù thực lực của nàng có thể hơn Phong Dực, nhưng là nếu thật sự quyết chiến thì ai thắng ai thua cũng là khó đoán biết được. Nghĩ tới đây, Diệp Mạn Tô liền dừng lại, rồi lặng lẽ rời đi.

Cầm Nhất Tiểu hai tay che ngực, một tia máu tươi từ vết thương trên mặt nạ ngân sắc chảy xuống, hiện tại hấn tức giận đến run người nhưng là lại bất lực không thể làm gì. Chỉ bảo của thần tốc Thiên thần chi trảo bị mất trong tay hấn, đồng thời hấn cũng bị tên ma tộc này gây thương tích, Tập Nhĩ sớm đã biến mất không còn tung tích, nhiệm vụ của hấn lần này đã thất bại hoàn toàn.

Phía trước hơn một trăm cao thủ xuất hiện, hơn mười người khi này tham gia chiến đấu lúc này vẫn còn chưa hết hoảng sợ, đang cố chờ đợi viện binh thì lại cảm nhận được ma khí phát ra từ bốn phía cùng một mảnh hỗn độn trên mặt đất, trong lòng không khỏi kinh hãi, tên này thật sự chỉ là Thập nhị dực từ ma thôi sao? Theo như những thông tin mà họ biết, Thập nhị dực từ ma tuy rằng lợi hại, nhưng so với thần tộc lục cấp vũ trụ chi thần, một thần một ma, vốn là thực lực tương đương, dĩ nhiên sẽ phát sinh tình huống quyết chiến giữa hai cường giả, trước mắt lục cấp vũ trụ chi thần bị trọng thương, ngay

cả chí bảo của thần tộc Thiên thần chi tráo cũng bị người ta đoạt được, thật là nằm ngoài dự đoán của hầu hết những người tại đây, cũng may là bọn họ không có tham gia chiến đấu, bằng không hiện tại tựa không có khả năng còn đứng ở đây suy nghĩ miên man.

Mà đúng lúc này, một thân ảnh xuất hiện trước mặt Cẩm Nhất Tiểu, người này mái tóc xanh thẫm dài tới tận thắt lưng, vận một thân áo bào trắng, ngũ quan tinh xảo. Sau đó lại có hai thân ảnh nữa xuất hiện, một người là nam tử trung niên tướng mạo bình thường, còn một người là thanh niên tuấn đạt, không ngờ lại chính là Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác, hai người đại biểu cho hai trong bốn gia tộc lãnh đời Thanh Mộc gia tộc và Băng Phong Cốc.

“Cẩm Nhất Tiểu ngươi để mất chí bảo của thần tộc Thiên thần chi tráo, phạm phải tội lớn, ngươi đã biết tội chưa?” Công chúa thần tộc Thanh Linh từ người xung quanh đã biết tất cả sự tình từ đầu đến đuôi, biết được Cẩm Nhất Tiểu để mất Thiên thần chi tráo, vẻ mặt lo lắng hăng giọng nói.

“Hừ, ta sẽ hướng Thần vương thỉnh tội, không đến phiên công chúa điện hạ hỏi đến.” Cẩm Nhất Tiểu thanh âm băng lãnh trả lời, không hề có chút tôn kính.

“Ngươi...” Thanh Linh cắn răng nói, hẳn cùng một số người phản đối nàng, nếu như không vì để ý những người xung quanh, hiện tại nàng có thể thay mặt phụ hoàng giáo huấn hẳn một chút cũng không phải là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Bí Mật Của Cẩm Nhất Tiểu.

Đây là hai nhân vật cực kỳ quan trọng trong thần tộc. Thanh Mộc Trường Phong tiến lên nói trước: “Các hạ chắc là Quân Đoàn Trưởng Đăng Ma Quân Đoàn Cẩm Nhất Tiểu nổi danh thiên hạ? Tại hạ là Thanh Mộc Trường Phong, còn vị này là Băng Phong Cốc Khoa Tác. Nơi này không tiện nói chuyện, không bằng tìm một nơi mọi người ngồi xuống từ từ nói chuyện, xem có nên hay không tìm phương pháp bổ cứu.

Thanh Linh lãnh mặt đáp ứng, còn Cẩm Nhất Tiểu hừ lạnh gật đầu đồng ý.

Bốn người nhanh chóng bay vút đi, mà đám cao thủ chạy đến xem náo nhiệt cũng vội vã tốp ba tốp năm chạy đi. Mảnh đất hoang vu này nhanh chóng trống trơn, chỉ còn gió lạnh ô ô thổi qua.

Một trạch viện bí mật tại Kim Ưng Đế Đô, bốn người đại diện cho những thế lực đứng đầu Đại Lục ngồi lại với nhau.

Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác tiếp đãi Công Chúa Thần Tộc Thanh Linh Công Chúa nguyên bản là để thảo luận về vấn đề Ma Tộc Thiên Ma Vương. Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác thì nghiêng về phía chuyện này chỉ là tin đồn, nhưng Thanh Linh Công Chúa lại thập phần khẳng định chuyện này là thật. Thế nên ba người liên liên thủ bố trí một cái cấm chế mạnh mẽ, vì vậy không có chạy tới trước tiên. Mãi đến khi thương lượng ổn rồi, để sau mấy ngày nữa đến Ma Tộc chi địa dò xét thêm một lần nữa. Sau khi triệt hồi cấm chế mới phát hiện ra, nếu không thêm ba người gia nhập trận chiến thì Phong Dực đừng mong cứu được Tật Nhĩ, chính hắn cũng chỉ có thể chặt vật mà chạy trốn.

“Cẩm Nhất Tiểu, người nói cho rõ ràng, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Tâm trạng Thanh Linh lúc này ổn định rồi nhàn nhạt hỏi.

“Xảy ra chuyện gì không phải Công Chúa Điện Hạ cũng rõ ràng sao? Ta muốn bắt sống tên đồng bọn cùng tên Huyết Tinh Linh Tật Nhĩ để ép hắn nói ra tin tức của Bồ Thiên Thạch, ai ngờ lật thuyền trong mương. Công Chúa nếu muốn ném đá xuống giếng thì phải nhanh chóng a.” Cẩm Nhất Tiểu cười lạnh nói.

Bồ Thiên Thạch bị trộm? Thanh Mộc Trường Phong Cùng Khoa Tác nhìn nhau một cái, Bồ Thiên Thạch của Thần Tộc từ trước đến giờ rất thần bí, Ngay cả trong mắt Thần Vương thì nó còn trọng yếu hơn cả Thiên Thần Chi Tráo. Thế mà bây giờ lại bị một cái Huyết Tinh Linh ăn trộm, xem ra phải báo cáo về gia tộc một chút tin tức. Nói không chừng hai vị Thái Thượng Trưởng Lão còn tồn tại trong gia tộc biết một ít bí mật.

Đột nhiên Cẩm Nhất Tiểu đau đớn mạnh mẽ kêu lên một tiếng. Trên người đậm hắc ma khí lóe lên rồi tức khắc bị hắn trấn áp mạnh mẽ.

“Ma Khí thật là lợi hại, dĩ nhiên có thể Truy Tâm Phụ Cốt*, chỉ sợ không có một năm rưỡi thì dùng hòng khai trừ hoàn toàn.” Hai mắt Khoa Tác toát ra hàn vụ nhàn nhạt, rồi thất thanh nói. Hàn Yên Phá Chương Mục của Băng Phong Cốc đúng là tuyệt kỹ kinh hải. Lại có thể bằng mắt thường nhìn ra được ma khí trong người Cẩm Nhất Tiểu.

Cẩm Nhất Tiểu trầm mặc, bởi vì hắn biết Khoa Tác nói hoàn toàn chính xác.

Cái tên Thập Nhị Dực Tử Ma kia thật cổ quái, ma khí cùng với ma khí bình thường hoàn toàn bất đồng. Ma khí hắn gieo trong cơ thể mình thập phần quý dị, không chỉ có hết sức sền sệt mà còn mỗi khắc đều mãnh liệt cố gắng chui vào trong tâm mạch cốt tủy của mình.

“Có biện pháp nào để nhanh chóng khu trừ hết không?” Thanh Linh hỏi, tuy rằng đối với Cầm Nhất Tiểu nàng chẳng hề có chút hảo cảm nào, nhưng dù sao đều là Thân Tộc. Vạn nhất nếu cùng khai chiến với Ma Tộc thì Đẳng Ma Quân Đoàn chính là quân đoàn tiên phong, Mà hần là Quân đoàn trưởng, nhược bị ma khí quần thân thì cực kỳ ảnh hưởng đến sĩ khí quân đoàn.

Thanh Mộc Trường Phong suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Ta biết một Thần Mộc Sư, có lẽ hần có biện pháp?”

...

Lúc Phong Dực trở về Không Tước Phủ Đệ thì trời đã muốn sáng.

Ny Á cùng Tiểu Lệ Phù đứng trong sân nhìn Thập bát Long Vệ đứng yên bất động như mười tám cái đầu gỗ, thỉnh thoảng lại rỉ tai nhau vài câu cười hi hi.

“Mộc Sư ca ca, người đã về rồi.” Tiểu Lệ Phù sắc mặt hơn hờ nhìn Phong Dực đang đi đến, chạy lại cười nói.

Phong Dực để Lệ Phù tùy ý bắm lấy cổ mình như một con gấu túi*, cười nói: “Như thế nào? Rốt cuộc còn nhớ đến Mộc Sư ca ca hả, tưởng mấy ngày hôm nay ngươi đi theo chất nữ của người chơi đến điên rồi a.”

“Ta mới không có.” Tiểu Lệ Phù bĩu môi đáp.

(*: gấu túi hay còn gọi là gấu koala, ai mà hok tượng tượng ra thì search google nhé.)

Thập Bát Long Vệ thấy Phong Dực đi vào vẫn như không, ánh mắt vẫn nhìn thẳng sừng sững, đây là quy định, bất luận có nguyên nhân đặc thù gì, cho dù trời có sập xuống vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ. Ny Á không chút đếm xỉa đến Phong Dực, mở miệng hỏi: “Phong Dực, người đi đâu cả đêm hôm qua?”

“Haha, cùng Các Chủ Tự Bảo Các uống vài chén, rồi lại đi xem một cuộc đại náo nhiệt thôi.” Phong Dực cười nói, ánh mắt hần mang theo tiểu vị nhìn thẳng vào Ny Á.

Trong lòng Ny Á mãnh liệt nhảy lên hai cái, có chút không chịu đựng nổi, liền không cùng hần đùa giỡn nữa, nhẹ giọng nói: “Vùng ngoại ô để đồ xuất hiện Thập Nhị Dực Tử Ma giao chiến cùng cao thủ Thân Tộc. Vì chuyện này mà cả đế đô đều ồn ào, sáng sớm gia gia ta liền phải đi vào hoàng cung để thương nghị.”

“Có đúng không? Ma Tộc như thế cũng quá kiêu ngạo. Cùng Thân Tộc tranh đấu cũng đã chạm đến đế quốc loài người.” Phong Dực nhàn nhạt cười nói.

Sắc mặt Ny Á có chút không tốt lắm, đối với sự viếng thăm bất chợt của hai cao thủ Thân Tộc cùng Ma Tộc, nàng lại không hề thu phong thanh một chút gì, mà nàng lại chính là người phụ trách tổ chức tình báo Ân Sát, thật là thất trách. Mà theo như lời Phong Dực thì Ma Tộc thực kiêu ngạo, làm sao không phải đem Thân Tộc vào vũng bùn này. Ma Tộc không để loài người trong mắt cũng dễ hiểu, dù sao bọn chúng cũng muốn làm cho loài người tan biến theo mây để thỏa mãn cừu hận của bọn chúng, nhưng ngay cả Thân Tộc không nói một tiếng cùng Ma Tộc động thủ trong lãnh thổ của loài người thì đúng là cũng không để bọn họ trong mắt.

Một lúc sau, Ny Á mới khẽ than: “Thập Nhị Dực Tử Ma nọ rõ ràng không

phải là một trong ba Đại Ma Vương của Ma Tộc, hần là một vị cao thủ mới tiến giai. Bây giờ lại chiếm được Thân Tộc chỉ bảo Thiên Thần Chi Tráo, thật đúng là mang khí thế của Ma Tộc đại đại tăng. Nghe nói Ma Tộc Thiên Ma Vương xuất thế, tin đồn này tất vị đã không phải là thật, đến lúc đó Ma Tộc nhất thống, Thần Phong Đại Lục lại dấy lên một phen tình phong huyết vũ.”

Sắc mặt Phong Dực có chút quái dị, chẳng lẽ Thiên Ma Vương xuất thế thì lại phải dấy lên một phen tình phong huyết vũ sao? Tại sao mọi người ai cũng nghĩ như vậy? Thanh Mộc Trường Phong cũng thế, bây giờ đến ngay cả Ny Á cũng không khác. Rốt cuộc đây chỉ là tư duy theo quán tính hay bản tính trời sinh của Ma Tộc là thích chinh phạt quyết định?

...

Trong lúc đang suy nghĩ thì một hộ vệ của Không Tước phủ đệ cất ngang: “Phong Mộc Sư, bên ngoài có một người tự xưng là Thanh Mộc Trường Phong, nói ngài là bằng hữu của hần, muốn gặp ngài.”

Phong Dực nhanh chóng đáp ứng, ôn hòa cười đáp: “Phiên người dẫn hần vào trong biệt viện của ta.” Tên hộ vệ nhanh chóng chạy đi thông báo. Ny Á cũng cười nói: “Phong Dực, người xem bây giờ ngay cả hộ vệ nhà ta cũng đều biến thành hộ vệ của người, ánh mắt mọi người nhìn người cùng với thần linh không khác gì.”

“ha ha, Ny Á người đây là đang hại ta a. Đợi gia gia của người nghe thấy lại không đem ta đuổi khỏi phủ?” phong Dực cười cười đáp.

Ny Á cười khanh khách, nàng tự nhiên hiểu rõ, tuy thực lực của Phong Dực bây giờ đã đạt đến đỉnh phong của đại lục, nhưng bên ngoài hần vẫn ôn hòa khiêm nhường. Một tháng huấn luyện hần đã biến mười tám chiến sĩ cấp thấp có thể chiến thắng được Uyên Ương Trận Thập Bát Phụng Vệ, ngay cả Dương Vân Vũ cũng trở thành thị tỳ của hần, nghe nói lại còn trở thành tiểu nữ nhân mộc sư, lại còn không khiến cho các hộ vệ kính ngưỡng ư? Nhưng Ny Á biết, buổi tối hai người đó vẫn không ngủ chung một phòng.

Không lâu sau, hộ vệ đã dẫn Thanh Mộc Trường Phong đến biệt viện của Phong Dục.

Thấy được diện mạo bình thường của nam nhân này, đồng tử Ny Á cấp tốc

co rút lại. Đây không phải là một trong ba người xuất hiện ở cùng ngoại ô đây sao? Thân phận không rõ ràng.

Nhưng Thần Tộc mang một cái Ngân Sắc Diện cùng chiến đấu với Thập Nhị

Dục Tử Ma thì nàng biết, người đó chính là Quân Đoàn Trưởng Đăng Ma Quân Đoàn, mà lúc sau một cô gái có mái tóc dài màu xanh là công chúa Thần Tộc xuất hiện nàng cũng biết. Có thể đứng ngang hàng cùng công chúa Thần Tộc thì thân phận chắc chắn cũng không tầm thường. Mà người này lại đến tìm Phong Dục, cái này đáng giá phải cân nhắc lại.

Giới thiệu đơn giản một chút rồi Phong Dục mang Thanh Mộc Trường Phong vào trong phòng mình, vung tay lên bày ra một cái cấm chế.

“Thanh Mộc huynh, không biết đến tìm tiểu đệ có chuyện gì a?” Phong Dục cười hỏi.

“Phong Dục lão đệ, vi huynh cũng không dài dòng, chuyện sáng nay ở ngoại ô chắc người cũng rõ ràng?”

“Có biết một phần.”

Thanh Mộc Trường Phong trầm ngâm một chút rồi nói: “Cùng đánh nhau với Thập Nhị Dục Tử Ma nọ chính là Quân Đoàn Trưởng Đăng Ma Quân Đoàn Cẩm Nhất Tiểu, hẳn bị ma đầu kia gây thương tích, ma khí cực kỳ cổ quái, dây dưa mãi không tan, Phong lão đệ là Thần mục sư hẳn có cách chữa trị, không biết có thể cấp cho vi huynh một cái nhân tình?”

Phong Dục trong lòng cười lớn, bị Bản thiếu gia ta đã thương, bay giờ lại gọi bản thiếu gia đến chữa trị, thật sự là quá buồn cười. Bất quá ngoài mặt hẳn cũng không để hiển lộ cái gì, cười nói: “Thanh Mộc huynh đã tự mình nhờ vả thì tiểu đệ cũng không từ chối. Không biết lúc nào thì chúng ta đi?”

Thanh Mộc Trường Phong vẻ mặt đầy cảm kích, xem ra Phong lão đệ vẫn không ngờ bán mấy phần nhân tình, bằng vào cánh giới của hắn hẳn có địa vị cao trong thần điện. Tuy có chung chữ “Thần” nhưng trong thực tế thì Thần Điện cùng Thần Tộc không hề hòa hợp, thỉnh thoảng còn xảy ra tranh chấp, không ngờ Phong lão đệ có thể đồng ý ngay khi mình vừa mở miệng, thật đúng là không thể tính được giá trị món nhân tình này.

“Nếu Phong lão đệ hiện tại có thời gian, ta liền đi ngay.” Thanh Mộc Trường Phong nói, Trong lòng nghĩ làm sao để trả lại món nhân tình này cho hắn.

“Không thành vấn đề.” Phong Dục vui vẻ đáp ứng, vung tay thu hồi cấm chế rồi cùng đi ra ngoài với Thanh Mộc Trường Phong, cùng Ny Á nói một hai câu rồi liền rời đi.

Ny Á giả vờ lơ đãng làm thủ thế mấy cái, mấy người hạ nhân đang quét dọn trong sân liền cùng nhau rời đi ngay lập tức.

Lúc này hai bên đường hoặc người đi đường hoặc thương nhân ở các dịch quán đều nhanh chóng truyền tin hiệu nhắc nhở hướng đi của xe ngựa mà không phải là cử người theo sau xe ngựa, nên người bị theo dõi rất khó phát hiện ra. Cũng chỉ những loại siêu cấp gia tộc như Không Tước gia tộc này mới có thể làm được như vậy. Sau khi xe ngựa đi vòng vào vài ba con phố thì thám tử của Không Tước gia tộc mới cảm thấy không đúng, phía sau liền phát ra một người cố ý đụng phải xe ngựa thì mới ngạc nhiên phát hiện ra, dĩ nhiên hai nam nhân bây giờ đã biến thành hai nữ nhân thiên kiều bá mị, trong lúc nhất thời không khỏi há hốc mồm.

Mà lúc này, Phong Dục đi theo Thanh Mộc Trường Phong đã vào trong sân nhỏ của một cái tiểu viện bí mật. Hắn đang âm thầm đánh giá ba người trước mặt, Băng Phong Cốc Khoa Tác, Thần Tộc công chúa Thanh Linh cùng Ngân Diện Cẩm Nhất Tiểu. Mà ba người này cũng có vẻ như đang đánh giá Thần mục sư có chút trẻ tuổi này.

“Ta gọi là Khoa Tác, nghe tiểu muội Khoa Lâm nói người đã từng cứu nàng một mạng, đại ân của Phong mục sư Băng Phong Cốc tax in ghi lòng tạc dạ.” Khoa Tác bước lên nói trước.

“haha, Chỉ là một cái nhắc tay thôi mà, không cần quan tâm.” Phong Dục ôn hòa cười đáp.

“Thanh Linh.” Công chúa Thanh Linh khẽ gật đầu với Phong Dục, coi như là bắt chuyện qua.

“Cẩm Nhất Tiểu.” Cẩm Nhất Tiểu so với bộ dạng của Thanh Linh thì giống nhau như đúc, không hổ đều là Thần Tộc.

Khóe môi Phong Dục khẽ nhếch lên một cái mỉm cười, gật đầu xem như đáp lễ. Nhưng ý niệm âm u lại hiện lên trong lòng, muốn khu trừ ma khí thì dễ như trở bàn tay, bất quá có nên hay không động tay động chân một chút? Người này cũng đã khiến cho Tạt Nhị mấy lần suýt bỏ mạng.

Phong Dục ngồi vào một cái bàn bên cạnh, đối diện với Cẩm Nhất Tiểu.

“Cầm quân đoàn trưởng, phiền người đem cái bao tay trên tay trái bỏ ra, rồi đem ống tay áo kéo lên.” Phong Dục ngồi xuống rồi nói.

“Người là Mục Sư, không phải là dùng Quang Minh ma pháp để khu trừ ma khí sao? Cần gì phải làm điều dư thừa.” Cẩm Nhất Tiểu thân nhiên ngồi im bất động, trong giọng nói còn mang theo vẻ hoài nghi.

“Ta tự nhiên có dụng ý cùng phương pháp của ta. Nếu như ngươi không đồng thì ngươi đi thỉnh cao nhân khác đi.” Phong Dực nhủ mi lại, thiếu gia ta là được mời đến khu trừ ma khí cho ngươi, chính là không phải khóc lóc cầu xin đến giúp ngươi, ngươi lại ra vẻ như thế với bản thiếu gia, bản thiếu gia trở về cũng không có gì làm lạ.

Thấy Phong Dực chuẩn bị phui tay rồi đi, Thanh Mộc Trường Phong vội vàng nói: “Phong lão đệ đừng vội, Cẩm quân đoàn trưởng chỉ là nói thế thôi.” Hần thừa biết trong lòng Cẩm Nhất Tiểu có ý khác, ngươi còn nói như vậy làm gì? Thật vất vả cho ta mời Thần mục sư đến chữa bệnh cho ngươi, ngươi còn không chịu phối hợp.

Cẩm Nhất Tiểu trầm mặc một hồi rồi đứng dậy đáp: “Phong mục sư, một mình ngươi cùng ta tiến vào phòng trong.”

Phong Dực nhượng mầy, nhìn thấy nhân thân của Thanh Mộc Trường Phong, không tình nguyện gật đầu đồng ý đi theo Cẩm Nhất Tiểu vào phòng trong.

“Thanh Linh công chúa, tính tình của Cẩm quân đoàn trưởng luôn luôn thế hả?” Thanh Mộc Trường Phong có chút mờ mịt hỏi.

“Hắn luôn cổ quái như vậy, không biết tốt xấu, các người đừng để ý.”

...

Trong phòng, Nhất Tiểu ngồi đối diện với Phong Dực, đem cái bao tay màu bạc cởi ra để lộ ra một bàn tay thon dài tinh tế mà lại trắng như tuyết.

Phong Dực nhất thời ngẩn ra, trong lòng thâm nghĩ, một nam nhân mà lại có bàn tay như vậy, không trách được tại sao lại đeo bao tay cả ngày, không dám để lộ ra trước mặt mọi người. Chỉ sợ nữ nhân mà nhìn thấy bàn tay thế này thì chắc chắn phải điên cuồng.

Thấy được sắc mặt Phong Dực có chút khác thường, Cẩm Nhất Tiểu liền hừ lạnh một tiếng.

Phong Dực nhún nhún vai, một điểm bạch quang trên ngón trở hiện lên, hướng về cổ tay mảnh khảnh như nữ nhân của Cẩm Nhất Tiểu.

Ngón tay Phong Dực gõ gõ lên bàn như đánh đàn dương cầm, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên rất cổ quái, tựa hồ như không tin nên đối chiều thêm vài lần nữa, kết quả hoàn toàn giống nhau.

“Thế nào?” Cẩm Nhất Tiểu hỏi.

Phong Dực vừa buông tay ra, Cẩm Nhất Tiểu nhanh chóng kéo ống áo xuống rồi đem bao tay vào, hắn đáp: “Luồng ma khí này cực kỳ xảo quyết, đều tập trung trước ngực ngươi, bởi vậy mà tâm mạch đương nhiên chịu tấn công, mà ma khí còn phân ra hai luồng để xâm nhập vào cốt tủy cùng huyết dịch của ngươi. Nếu như khu trừ chậm, thì cho dù một năm rưỡi sau ngươi có khu trừ thành công thì thực lực của người cũng bị tụt xuống một cảnh giới.”

Lúc này Cẩm Nhất Tiểu mới chính thức tin tưởng Phong Dực, hắn chỉ cần chạm vào cổ tay mình có một chút thế nhưng lại biết tường tận tình huống, loại kỹ xảo này đúng là chưa từng thấy. Ngay cả Hàn Yên Phá Chương Mục của Băng Phong Cốc cũng chỉ nhìn thấy mặt ngoài của ma khí này.

“Không biết Phong mục sư có thể hay không... khu trừ?” Cẩm Nhất Tiểu lo lắng hỏi.

“Có Thể.”

“Cần bao nhiêu thời gian?” Cẩm Nhất Tiểu trong lòng có chút buông lỏng hỏi tiếp.

“Năm ngày.” Phong Dực vươn một bàn tay ra thoải mái đáp.

“Vậy thỉnh Phong mục sư mau mau động thủ khu trừ, Cẩm Nhất Tiểu vô cùng cảm kích, về sau nếu có khó khăn cần hỗ trợ, Cẩm Nhất Tiểu tuyệt đối không ngồi yên.” Cẩm Nhất Tiểu thần nhiên nói, ngữ khí cũng không còn cao ngạo như lúc đầu, ít nhất còn biết chính mình còn nợ người khác một cái ân tình.

Phong Dực trên mặt lộ vẻ khó khăn, cười gượng hai tiếng nói: “Khu trừ hay không đều do Cẩm quân đoàn trưởng tự mình quyết định.”

“Lời này là có ý gì?” Cẩm Nhất Tiểu kỳ quái hỏi.

“Bởi vì khu trừ ma khí cần xích thân lửa thể.”

Cẩm Nhất Tiểu tức khắc đứng dậy, một chương đánh lên trên bàn, cái bàn này lập tức thành một đồng bột phần bay lá tả, một đôi mâu tử lợi hại sau ngân sắc mặt nạ như muốn giết người nhìn chằm chằm Phong Dực.

Mà lúc này, nghe được động tĩnh bên trong, ba người Thanh Mộc Trường Phong lác mình tiến vào, đã thấy Cẩm Nhất Tiểu cùng Phong Dực giương cung bạt kiếm.

“Muốn khu trừ ma khí hay không đều do ngươi quyết định. Bản thiếu gia chẳng qua chỉ là cấp mặt mũi cho Thanh Mộc lão huynh mới đến đây. Cho người ba ngày suy nghĩ, qua ba ngày thì cho dù là thần tiên cầu xin bản thiếu gia cũng coi như không biết. Tự ngươi chậm rãi khu trừ.” Phong Dực lạnh giọng đi ra ngoài.

Thấy Phong Dực đi ra ngoài, Thanh Mộc Trường Phong nhanh chóng đuổi theo: “Rốt cuộc là thế nào? Có thể khu trừ hay không?” ở ngoại biện, Thanh

Mộc Trường Phong nhanh chóng hỏi. Hắn cũng có chút mờ mịt không hiểu chuyện gì đã xảy ra giữa hai người.

“Có thể khu trừ. Vốn là tiểu đệ đã cấp cho Thanh Mộc huynh mặt mũi, không tiếc một thân công lực cùng một số dược liệu trân quý để giúp Cẩm quân đoàn trưởng khu trừ ma khí, trong năm ngày có thể thành công. Bất quá, hắn không biết tốt xấu cũng không sao.” Phong Dực nhàn nhạt nói.

“Hắn không đồng ý?” Thanh Mộc Trường Phong cau mày, Cẩm Nhất Tiểu kia cũng không có lý do gì để từ chối a. “Đúng vậy, đơn giản chỉ là lúc khu trừ ma khí chỉ cần hắn thân thể trần truồng, thế mà hắn dĩ nhiên lại nổi trận lôi đình.” Phong Dực vẻ mặt khó chịu nói, nhưng trong lòng hắn sớm đã cười đến đau cả bụng.

“Đều là nam nhân sợ cái gì?” Thanh Mộc Trường Phong mang một bụng chất đầy oán khí, ****, lão tử phí công mất sức, chịu cái nhân tình, mà Cẩm Nhất Tiểu người lại làm bộ làm tịch, Lão tử mặc kệ người.

“Có lẽ trong người có bệnh khó nói, không tiện cho mọi người biết?” Phong Dực nhún nhún vai nói.

“Việc này đều tại ta, Phong lão đệ đừng để trong lòng.” Thanh Mộc Trường Phong tỏ vẻ xin lỗi.

“Thanh Mộc huynh, ta và người vừa gặp đã hợp ý, tình như huynh đệ, người nói như thế chẳng lẽ xem ta là người ngoài.” Phong Dực vẻ mặt tình thâm ý trọng, nhưng trong lòng thầm cười trộm, ta và Thanh Mộc Phi Nhi tiểu thư nhà người đã đính ước, đến lúc đó người chính là cậu cả, tự nhiên không phải là người ngoài.

“Hào, ta đây cũng không nói nhiều. Hôm nào cùng nhau uống rượu.” Thanh Mộc Trường Phong vui vẻ vỗ vai Phong Dực nói.

Phong Dực đi rồi, Thanh Mộc Trường Phong đem tình huống vừa rồi nói lại có

Thanh Linh công chúa, nàng liền nổi đóa lên, vốn đã không vừa mắt gì Cẩm Nhất Tiểu, hiện tại tính thế khản trước, không ngờ hắn còn không lo lắng đại cục, nàng phần nộ nói: “Không phải chỉ là cơi quần áo thôi sao? Nam nhân trước mặt nam nhân trần truồng thì còn sợ cái gì? Hay là như Phong Mộc Sư nói hắn có bệnh khó nói, không tiện nói ra?”

Cẩm Nhất Tiểu không hề để ý đến Thanh Linh công chúa, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất.

Đi đến địa phương cùng đánh nhau với tên Thập nhị dực tử ma vào lúc sáng sớm kia, Cẩm Nhất Tiểu im lặng nhìn xung quanh.

“Phong Dực.” Cẩm Nhất Tiểu đột nhiên thì thào nhớ rõ cái tên này, tay phải nắm chặt, nhất thời kích động tung một chưởng tạo nên một cái hố sâu trên mặt đất.

Cẩm Nhất Tiểu dám khẳng định rằng, Tên mục sư chết tiệt ấy đã biết bí mật lớn nhất của mình. Bằng không hắn cũng sẽ không đưa ra cái yêu cầu cổ quái ấy, lửa thể để khu trừ ma khí.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Đạo Thần.

Phong Dực biết bí mật của Cẩm Nhất Tiểu không? Nghi vấn thật lớn! Lúc ngón tay của Phong Dực đặt lên cổ tay Cẩm Nhất Tiểu liền thông qua mạch tượng biết được giới tính thật của nàng.

Về phần theo lời hắn nói muốn xích lửa thân thể khu trừ ma khí chẳng qua là để chinh nàng. Hắn muốn thu hồi căn nguyên ma khí của mình cũng chỉ là một chuyện đơn giản mà thôi, căn bản là không cần cơi sạch quần áo, nhiều lắm là sờ sờ tay một chút mà thôi.

Về phần Cẩm Nhất Tiểu có nguyện ý hay không Phong Dực không quan tâm. Không muốn, không thành vấn đề, người liên chính mình tự tổn một năm tuổi đi, về sau còn bị giam xuống một cảnh giới. Nguyên ý, cũng không thành vấn đề, chỉ chiếm chút tiện nghi ăn đậu hũ của người, không muốn làm trò quỷ trên thân thể người miễn sau này phải gặp phiền toái.

“Thiếu gia, người nhanh lên một chút đem Thất Thất thả ra, Thất Thất muốn ra ngoài chơi đùa.” Đi không xa, thanh âm mềm mại của Sơ Thất Thất bên tai Phong Dực vang lên.

Hiện tại có Linh Hồn Ngọc Bài che dấu, Phong Dực cũng không sợ Sơ Thất Thất bị bại lộ, chẳng qua Huyết Vô Nhai hiện tại cũng không tiện xuất hiện, nếu muốn ra hắn cũng phải cần thay đổi hình dạng một phen bằng không khó bảo toàn không có người hoài nghi thân phận của mình.

Phong Dục tìm một địa phương không người đem Sơ Thất Thất từ trong không gian ra, Sơ Thất Thất vận một thân xiêm y xanh biếc có vẻ thập phần hưng phấn. Hai bên búi tóc của nàng ghim cái lá sen thoạt nhìn rất hoạt bát đáng yêu, hai con mắt chuyển động không ngừng, linh tính mười phần tuyệt đối có thể khiến cho kẻ nào vừa thấy liền tâm sinh yêu thích.

“Thất Thất ra mắt thiếu gia.” Sơ Thất Thất hi hi cười hướng Phong Dục thi lễ. Kỳ thật, sau khi ra khỏi Từ Vong Tuyệt Địa nàng cũng đã biết thiếu gia không phải là mẫu thân, chẳng qua nàng tâm lý ngày càng thành thực, không chỉ không nói thẳng ra, ngược lại một lòng một dạ làm thị tỳ của Phong Dục.

Phong Dục cười vỗ vỗ đầu Sơ Thất Thất, mang theo nàng đi đến trung tâm thương nghiệp nơi tối phồn hoa của đế đô.

Đi trên đường, Sơ Thất Thất một mạch ngạc nhiên, đánh giá, thỉnh thoảng cảm một vài thứ mà nàng cho rằng là ly kỳ cổ quái kêu: “Thiếu gia, người xem người xem, Thất Thất muốn.”

Dọc theo đường đi, rất nhiều người kinh ngạc với thị tỳ này. Bất quá, nhìn thấy nàng bộ dáng thiên chân khả ái, cũng không sinh ra tâm tư gì khác. Nếu như bọn họ có một người thị tỳ hoạt bát đáng yêu như vậy nói không chừng cũng đồng dạng đối với nàng dung túng cưng chiều như thế.

Sơ Thất Thất hưng phấn mà mua một đồng đồ vật lớn. Chẳng qua, đối với đồ ăn vặt thom ngào ngọt cực kỳ mê người ven đường, nàng chỉ có thể nuốt nước miếng. Thân thể nàng là tinh khiết tự nhiên, có khả năng hấp thụ tinh hoa thiên nhiên để nuôi dưỡng linh hồn, đối với ngũ cốc hoa màu, gia cầm gia súc căn bản là không thể tiêu hóa bởi vì nàng không có hệ tiêu hóa.

“Phong mục sư.” Đang lúc hai người đi dạo càng lúc càng cao hứng thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thanh thúy.

Phong Dục quay đầu lại, liền thấy được Mạnh Hồ gia tộc Hư thị huynh muội cùng nhị hoàng tử Ứng Định ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa, nhìn hẩn với vẻ mặt khác nhau.

“Ha ha, nguyên lai là Hư huynh cùng Hư tiểu thư, các người chuẩn bị trở về gia tộc sao?” Phong Dục cười nói, trực tiếp không thèm để ý tới Nhị hoàng tử Ứng Định.

“Phong mục sư đại thắng Dương Vân Vũ tướng quân, tại hạ còn chưa kịp chúc mừng đâu, chẳng qua trong nhà có việc gấp, nên huynh muội tại hạ phải mau chóng trở về.” Hư Thần xuống xe ngựa, một bên tiến lên vừa cười vừa nói.

“Không cần khách khí, nếu trong nhà có việc gấp thì tất nhiên là nên vội vàng.” Phong Dục cười ha ha, cũng không có tâm tình cùng hẩn giao tiếp.

Mà lúc này, Hư Lâm cũng đi theo chạy tới, một đôi mắt đẹp trong suốt như mặt nước nhìn Phong Dục, bao hàm tình cảm thập phần phức tạp. Chỉ là, lần này từ biệt, về sau chắc là không có khả năng gặp lại.

Phong Dục bị ánh mắt nha đầu này làm cho thập phần không tự nhiên, ánh mắt u oán như vậy biến thành giống như chính mình từ bỏ nàng.

“Phong mục sư, người phải bảo trọng.” Hư Lâm nước mắt đọng tại hốc mắt không dám chảy xuống, lại hiện lên vẻ mặt sáng lạn tươi cười, không hổ là tiểu thư đại gia tộc, lời này nghe ra làm cho lòng người thật nặng nề.

“Ách, người cũng phải bảo trọng.” Phong Dục khi luyện thập bát Long Vệ được hưởng thụ đặc thù phục vụ của người ta, tuy nói đối với nàng không có cảm giác gì, nhưng cũng không thể mặt lạnh đối đãi với nàng.

Trên xe ngựa Ứng Định với một đôi âm độc ánh mắt quét mắt nhìn Phong Dục, sau đó dừng lại trên người Sơ Thất Thất bên cạnh, cẩn thận xem xét, nhất thời nổi lên thần thái kinh ngạc. Một vị tiểu la liê thể này, nếu có thể làm ấm giường cho mình thật là tốt biết bao a. Ứng Định trong lòng một bên ý dâm, một bên mừng Phong Dục thật là có điểm phúc.

“Hai người các người còn làm nhảm cái gì, có muốn trở về hay không?” Ứng Định thấy được biểu muội Hư Lâm cùng Phong Dục liếc mắt đưa tình, trong lòng nổi lên lửa nóng, không khỏi lớn tiếng quát.

Hư Lâm cắn cắn môi dưới, đột nhiên quyết tâm, tiến lên ôm cổ Phong Dục, một đôi môi đỏ mọng ấn lên môi hắn, dừng lại vài giây, cuối cùng mới từ trong đám người vây xem ồn ào chạy lên xe ngựa.

Phong Dục cười khổ, không thể nhẫn tâm né tránh, trong lòng nghĩ, thôi thôi, dù sao về sau sẽ không gặp lại, liền thỏa mãn nàng một chút.

“Thiếu gia, người có muốn hay không đuổi theo đem nàng thu về.” Sơ Thất Thất hi hi cười nói.

“Ha ha, Thất Thất, thiếu gia ta cùng nha đầu kia không phải người cùng đường.” Phong Dục nhún nhún vai cười nói. Kỳ thật có phải cùng đường hai không cũng không trọng yếu, quan trọng là cảm giác, liên tỷ như về gia tộc của Phi nhi, cho dù người nhà của nàng tất cả cản trở, chính mình cũng không thể không đoạt lấy nàng. (...). Hắn nói cảm tình phong phú một chút, bác ái một chút, cũng không phải là cái gì oanh oanh yến yến.

Phong Dục dẫn Thất Thất tiếp tục đi dạo. Sắc trời bắt đầu từ từ dần tối.

Kim Ưng đế đô rất lớn, Phong Dục đang đi vào một cái ngã tư đường u tĩnh chuẩn bị giải sầu thì hẩn thấy Mộ Tinh Oánh cùng một người mỹ phụ phong vận ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Mỹ phụ một thân tố sắc trường bào đang từ ngã tư đường từ từ đi tới, hơn mười người nam nữ thực lực cao cường phân tán ở bốn phía, hẳn là để bảo vệ bọn họ.

“Sư phụ, người lần này trở đế đô có phải vì việc thập nhị dực Từ Ma?” Mộ Tinh Oánh hỏi.

“Không sai, đợi lát nữa tiến cung đi gặp hoàng đế một chút, thập nhị dục Tử Ma thể nhưng xâm nhập Kim Ưng đế quốc, cũng đã thương Thần tộc cướp đi Thần tộc chỉ bảo Thiên Thần Chi Tráo. Thần Vương khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, huống chi lúc này Ma Tộc lại có đồn đại Thiên Ma Vương hiện thế, Thần Phong đại lục chỉ sợ nổi lên sóng gió.” Mỹ phụ này chính là Kim Ưng đế quốc đệ nhất đại tông Như Ý Tông tông chủ Khắc Lạp Tư, mười năm trước đã đạt tới Phong hệ cửu tinh Thánh Ma Pháp sư, có người nói hiện giờ nàng đã tiến nhập Pháp Thần chi cảnh, bất quá cũng không có người nào chứng thực.

“Sư phụ, người nghĩ lời đồn đại Thiên Ma Vương hiện thế đến tốt cùng có phải thật hay không?” Mộ Tinh Oánh hỏi.

“Có thể là thật cũng có thể là giả, vô luận thật hay giả, chúng ta đều lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ là thần ma lưỡng tộc giao chiến, lại lấy nhân loại các nước ở giữa làm nơi khai chiến, đến lúc đó thương vong nhiều nhất vẫn là nhân loại.” Khắc Lạp Tư thở dài nói.

“Sư phụ, nhân loại các nước chúng ta cùng Thần tộc có ước định, một khi Thần Ma lưỡng tộc khai chiến, các nước lớn của nhân loại đều phải xuất binh cùng Thần tộc hợp tác cộng kháng Ma tộc, ở đâu khai chiến còn không phải giống nhau sao?” Mộ Tinh Oánh nói.

“Tinh Oánh, ngươi còn nhìn không hiểu sao? Thần tộc đây là bất nhân loại làm vật hy sinh, hưởng hồ chiến tranh lại khai hòa trên lãnh thổ nhân loại, đến lúc đó ngàn dặm chất đầy thi thể, vạn lý hoang vu, loài người muốn gây dựng lại thành trấn phải tốn bao nhiêu tài nguyên? Khôi phục dân cư phải tốn bao nhiêu tiền? Đơn giản mà nói, Ma tộc khai chiến là vì đoạt lấy tài nguyên thuận tiện đào thải nhược binh, mà Thần tộc thì lợi dụng chiến tranh để tiêu hao lực lượng nhân loại, Thần Ma lưỡng tộc đều có lợi, duy chỉ có nhân loại là chịu thiệt.” Khắc Lạp Tư hừ lạnh một tiếng, nhiều năm nghiên cứu như vậy, nàng đã sớm rõ ràng ý đồ của Thần Ma lưỡng tộc.

Mộ Tinh Oánh ngẩn ra, trái lại không có như sư phụ nghĩ sâu xa như vậy, nguyên lai mỗi hai trăm năm sinh ra Thần Ma đại chiến lại có nguyên nhân như vậy.

Đang lúc ấy thì, Mộ Tinh Oánh khoé mắt dư quang đột nhiên thấy được một thân ảnh quen thuộc, không khỏi chăm chú nhìn lại, phát hiện Phong Dục đang hướng nàng gật đầu ý chào.

“Người mục sư này rất mạnh, vì sư thế nhưng cũng không nhìn thấu, là bằng hữu của ngươi sao?” Khắc Lạp Tư kinh dị hỏi. Nhìn xem kia mục sư nhấc tay nhấc chân đều phong lưu tiêu sái, nhưng thật ra rất xứng đôi với đệ tử của mình. Nàng biết Mộ Tinh Oánh là người cơ khổ, còn chưa chân chính lấy chồng liền thành quả phụ, nếu như nàng thực sự có ý trung nhân, chính mình làm sư phụ cũng muốn cường thế một phen vì nàng mà tranh thủ hạnh phúc.

“Từng gặp qua vài lần, hần thỉnh thoảng tới chỗ Như Trần Cư của đệ tử.” Mộ Tinh Oánh nói.

“Tinh Oánh, ta xem tên mục sư này không tồi.” Khắc Lạp Tư cười nói.

“Sư phụ a...” ngay tại Mộ Tinh Oánh có chút đỏ mặt muốn nói sư phụ không cần đoán lung tung thì, không khí bên trong đột nhiên trống rỗng bắn ra một đạo hàn quang, đánh thẳng đến cổ Khắc Lạp Tư.

Nhanh, dùng nhanh như tia chớp cũng không thể hình dung được, loại tốc độ này vượt xa đỉnh phong, thậm chí Khắc Lạp Tư cũng không kịp phóng thích phòng hộ ma pháp, hàn mang kia đã chạm vào da thịt trên cổ Khắc Lạp Tư.

“Lược” một tiếng, bởi vì cực nhanh đến độ làm cho sóng âm siêu tầng chấn động, mười đệ tử Như Ý tông ngoại vi cảnh giới cùng Mộ Tinh Oánh trong phút chốc cảm thấy màng tai một trận đau nhức, bị cái này sóng âm chấn đến đầu váng hoa mắt.

Hàn mang xuyên qua cổ Khắc Lạp Tư, nhưng mà không như dự liệu là có tiếng kêu cùng với máu tươi phun ra tung tóe, Khắc Lạp Tư thân ảnh chậm rãi tan biến, trong chớp mắt xuất hiện tại địa phương xa hơn mười thước, lúc này trên người của nàng có một vòng bảo hộ thanh sắc Phong hệ ma pháp, một cây ma kỹ hoa lệ xuất hiện trong tay, mà cổ của nàng mở hồ hiện ra vết máu đỏ tươi, hiển nhiên đã bị cắt qua làn da.

“Cuồng phong loạn vũ.” Khắc Lạp Tư quát một tiếng, vô số đạo thanh sắc mạng nhận bao phủ bốn phía.

Trong không khí một hồi ba động, một cái thân ảnh nhàn nhạt cấp tốc thối lui khỏi phạm vi bao phủ của Phong nhận, chủy thủ trong tay không hề sáng bóng hướng tới Mộ Tinh Oánh đang che lỗ tai.

Khắc Lạp Tư khoé mắt, đây là một đạo tặc đã đạt tới Đạo Thần cảnh giới, mà Mộ Tinh Oánh mới cận cửu tinh Đại Chiến Sư cảnh giới như thế nào có thể tránh thoát một kích trí mạng của Đạo Thần, mà nàng lúc này muốn cứu cũng không kịp.

Tại đây thì, một mặt thánh quang thuần đột nhiên trống rỗng chắn trước mặt Mộ Tinh Oánh, chủy thủ đâm tới lập tức tiêu tan, thành công ngăn chặn một kích trí mạng của Đạo Thần.

Đạo thần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên huyền ra một thân ảnh khác hướng về phía ngực Mộ Tinh Oánh, quyết tâm muốn giết nàng.

Một tiếng hừ lạnh khác cơ hồ đồng thời vang lên, hai ngón tay thon dài trong hư không xuất hiện. “Ca” một tiếng kẹp lấy chủy thủ. Lúc này chủy thủ cách bộ ngực cao ngất của Mộ Tinh Oánh gần một tấc.

Chương 154: Truy Tung

Nhị ảnh mới cô đọng lại thành thật, hoàng y rách nát, chòm râu loạn thất bát tao khiến con nít nhìn thấy phải sợ hãi, hần kinh hãi nhìn chăm chăm hai ngón tay kẹp lấy chủy thủ của mình. Lập tức ánh mắt dời về chủ nhân hai ngón tay, không ngờ là một mục sư trẻ tuổi, nhàn nhạt mỉm cười, hai mắt híp lại.

Khắc Lạp Tư cùng với mười đệ tử Như Ý tông tất cả cũng sợ ngây người, thậm chí quên luôn công kích với tên đạo tặc này, đang kinh ngạc nhìn Phong Dục, trong đầu có cùng một ý niệm đó là hoài nghi chính mình có phải điên rồi hay không? Thế nhưng nhìn thấy một tên mục sư dùng hay ngón tay kẹp lấy chủy thủ của một gã đạo tặc Đạo Thần cảnh giới, cho dù là cảnh giới ngang nhau Chiến Thần cũng không có khả năng làm ra được cái loại cử chỉ kinh thiên thể này.

Hai ngón tay kẹp lấy chủy thủ của Phong Dục đột nhiên chấn động, tên Đạo Thần đột nhiên cảm thấy chủy thủ đột nhiên truyền đến một trận lực lượng quỷ dị, đến nỗi làm cho cả cánh tay chính mình một trận tê dại, dưới sự kinh hãi, hần tay trái ném ra vài miếng sắt tinh tiêu bắn về phía Phong Dục, mạnh mẽ đem chủy thủ rút ra, cả người người như tiêu tán trong không khí biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phong Dục nhú mày, hai ngón tay nóng rất đau đớn. Bất quá, có thể kẹp lấy chủy thủ của một gã Đạo thần, xem ra Niêm Hoa Chi của mình luyện được coi như cũng không tệ.

“Thiếu gia, người có sao không?” Sơ Thất Thất nhảy tới, con người linh động hướng Phong Dục chớp chớp.

“Không việc gì.” Phong Dục cười cười sờ đầu Sơ Thất Thất, trong lòng buồn lòng, tên Đạo thần kia trên người bị dính phấn hoa đặc biệt do Sơ Thất Thất bào chế, cho dù cọ rửa mười lần mùi hương vẫn như cũ không phai, bất quá người bình thường không ngửi được mùi này.

Lúc này, Khắc Lạp Tư đi qua đến, gắng trấn tĩnh Mộ Tinh Oánh, hướng về Phong Dục cảm kích nói: “Đa tạ vị mục sư tiên sinh này viện thủ (ra tay trợ giúp), nếu không, đệ tử này của ta khó tránh tại vạ.”

“Không cần khách khí, ta cùng với Mộ tiểu thư cũng coi như có chút giao tình, như thế nào có thể nhìn nàng bị loại độc thủ này, di, Mộ tỷ tỷ là đệ tử của người, vậy người chính là Như Ý tông Khắc Lạp Tư tông chủ?” Phong Dục nói.

“Đúng vậy.” Khắc Lạp Tư tại trước mặt Phong Dục cũng không ra vẻ tông chủ chút nào, dù sao, thế giới này lấy thực lực vi tôn, thực lực của Phong Dục rõ ràng cao hơn nàng, tất nhiên là được nàng tôn trọng.

“Khắc Lạp Tư tông chủ, tên đạo tặc vừa rồi người có biết không?” Phong Dục hỏi, vừa rồi hần liền chú ý được đang lúc tên đạo tặc kia hiện ra thân ảnh, Khắc Lạp Tư có chút cảm xúc kinh ngạc cùng phức tạp.

Khắc Lạp Tư chưa xót gật đầu: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta tìm một chỗ rồi nói sau.”

Đoàn người đi vào học phủ Mộ Tinh Oánh mở Như Trần Cư. Nhắm nháp hương trà vị tươi mát, Khắc Lạp Tư giảng thuật lại một đoạn chuyện cũ của Như Ý tông.

Tại ba mươi năm trước, Như Ý tông có tám vị đệ tử chân truyền, Khắc Lạp Tư cũng là một trong số đó, tuy nói thiên phú Phong hệ ma pháp của nàng tuyệt hảo, nhưng tám vị đệ tử chân truyền, người nào không phải là nhân vật kinh tài tuyệt diễm? Khắc Lạp Tư đứng vị trí chót nhất trong tám vị đệ tử chân truyền, nói cách khác, nàng căn bản không có khả năng là nhân tuyển kế nhiệm vị trí tông chủ.

Lúc ấy, tám vị đệ tử chân truyền có hai vị là người có khả năng kế nhiệm vị trí tông chủ nhất, bài vị đệ nhất là nhị tinh thánh chiến sư Đạt Bố, đệ nhị là nhất tinh thánh đạo sư Tần Tiềm, mà lúc đó, Khắc Lạp Tư cũng chỉ là cảnh giới thất tinh đại ma pháp sư.

Khắc Lạp Tư cùng nhị sư huynh Tần Tiềm tình đầu ý hợp, đã sớm bí mật thề non hẹn biển, nàng đương nhiên hy vọng tình lang cuối cùng giành lấy vòng nguyệt quế, thống lĩnh cả Như Ý tông.

Chỉ tiếc trời không chiều lòng người, phụ thân của Khắc Lạp Tư – tam trưởng lão của Như Ý tông lại ủng hộ đại sư huynh Đạt Bố, cũng công khai hứa hẹn đem Khắc Lạp Tư gả cho Đạt Bố làm thê tử. Tuyệt vọng, Khắc Lạp Tư đưa ra ý muốn cùng Tần Tiềm bỏ trốn, nhưng Tần Tiềm cự tuyệt, hần nói hần thế nào cũng phải tranh giành vị trí tông chủ này, sau đó phong quang cưới nàng.

Trong một đoạn thời gian kế tiếp, Tần Tiềm lập nhiều công lớn, ngay lúc đó Như Ý tông tông chủ cùng Trưởng Lão viện đều từ từ có khuynh hướng lập hần làm người kế nhiệm vị trí tông chủ. Ngay lúc hai người tràn đầy vui sướng là lúc trời giáng tại hoa. Đại gia tộc của Tần Tiềm một trăm hai mươi người trong một đêm bị tàn sát không còn một ai sống sót. Theo dấu vết truy tung Tần Tiềm truy tra ra được hung thủ đứng sau chính là đại sư huynh Đạt Bố. Cuồng nộ, màn đêm buông xuống, Tần Tiềm trong âm trà của Đạt Bố đầu độc, sau khi Đạt Bố trúng độc đem hần thiên đao vạn quả.

Chuyện xưa nói tới đây tựa hồ xong rồi, Khắc Lạp Tư đưa tay cầm chén trà nhỏ, chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Sư phụ, Tàn Tiềm kia là Đạo thần hôm nay ám sát chúng ta phải không? Nhưng hắn vì cái gì hận người như thế?” Mộ Tinh Oánh hỏi.

Khắc Lạp Tư lấy lại tinh thần, thờ dài một tiếng nói: “Tàn Tiềm quý gồi trước mặt tông chủ tạ tội, Trưởng Lão viện quyết định lấy tông quy đem hắn xử tử. Nhưng mà, đêm trước khi hành hình, cha ta cũng chính là tam trưởng lão Như Ý tông đến nhà giam của tông môn thăm Tàn Tiềm, tới lúc này chân tướng mới rõ ràng. Phía sau màn hết thấy đều là do phụ thân ta, đây là sau này ta mới biết được. Mà vào đêm đó, Tàn Tiềm phá cấm chế đột nhiên thoát khỏi nhà giam, giết chết phụ thân ta đang dương dương đắc ý không hề phòng bị, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị đem ta giết chết, sự tình bại lộ, Tàn Tiềm lần trốn ra tông môn. Hắn cho rằng ta phản bội hắn, cho rằng ta cũng tham dự vào trong đó, tất nhiên là hận ta tận xương tủy. Sau lại thần xui quỷ khiến ta làm tông chủ Như Ý tông, vì thế hắn lại càng khẳng định suy đoán lúc đó, ai, sự tình qua ba mươi năm, hắn vẫn không có quên mối thù diệt môn.”

Phong Dực kỳ thật có chút không biết rõ, vì cái gì Khắc Lạp Tư lại được làm tông chủ.

“Tàn Tiềm nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, ta bị hắn giết chết cũng không sao, chỉ sợ hắn hạ thủ đối với Tinh Oánh. Cho nên ta có cái yêu cầu hơi quá đáng, hy vọng Phong mục sư có thể bảo vệ nàng một thời gian ngắn.” Khắc Lạp Tư nhìn Phong Dực nói.

“Nguyên lai là vậy.” Phong Dực gật đầu đáp ứng. Cho dù người không cầu, bốn thiếu gia cũng phải bảo vệ tốt nàng a, người đệ tử này của người lại là một quân cờ trọng yếu của bốn thiếu gia.

Tàn Tiềm như một loại quỷ ảnh đứng trong bóng tối của một căn phòng bỏ hoang. Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra trên đời này còn có người có thể dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy chuỗi thủ của nhị tinh Đạo thần hắn. Càng khủng bố hơn chính là, người này vẫn là một người thể chất cùng ma pháp sư giống nhau doanh nhục mục sư, khiến hắn bị đá kích lớn.

“Khắc Lạp Tư, lần này trước hết bỏ qua cho người, chờ ta đem đệ tử người coi trọng từng bước giết sạch, té vong hồn một nhà già trẻ chết không nhắm mắt của ta, lại đem người giết chết.” Tàn Tiềm khoe miệng co quắp, chồm rầu lộn xộn từng đợt lay động. Trong bóng tối, một đôi con ngươi phiếm hồng kinh khủng tràn đầy lệ khí.

Tàn Tiềm cùng với bóng ma dung làm một thể, bắt đầu ngồi xếp bằng xuống tiến hành khôi phục, cho dù có người đứng bên cạnh, cũng không phát hiện ra nơi này trong góc có người tồn tại, đạo tặc, vốn là vương giả trong bóng đêm, hướng chỉ là một người đạo tặc đạt đến Đạo thần cảnh giới.

Mặt trời ngả về tây, bầu trời bắt đầu phủ thêm một tầng hoàng hôn.

Tàn Tiềm bỗng nhiên nhắm mắt, nhạy cảm nhận thấy có người hướng về nơi phòng ốc nơi hắn ẩn thân đi tới. Trực giác nói cho hắn biết nguy hiểm đang tới gần, bởi vậy hắn đem hơi thở ẩn nấp càng thêm thâm trầm. Bởi vì hắn tin chỉ cần hắn bất động, không ai có khả năng nhận ra được sự hiện hữu của hắn.

“Xoạt xoạt” đó là tiếng giày dẫm gãy nhánh cây phát ra, người đến tựa hồ chỉ là một người bình thường. Nhưng Tàn Tiềm lại cảm giác nguy hiểm ngày càng tới gần. Thân thể trong bóng đêm căng thẳng như săn báo.

“Chi nha” một tiếng, cửa phòng rách nát bị đẩy ra, một mảnh vạt áo trắng noãn bị gió đêm thổi lơ đãng bay tới.

“Là hắn, tên mục sư không phải người.” Tàn Tiềm rất nhanh ý thức được thân phận người đến, hơn nữa là vì chính mình mà tới, chỉ là hắn trầm suy ngàn nghĩ cũng không giải đáp được, tên mục sư này truy ra hắn như thế nào. Nói về thủ đoạn truy truy cùng phản truy tung của đạo tặc mà nói, mặc dù không bằng thợ săn, nhưng tuyệt đối mạnh hơn các loại chức nghiệp khác.

Phong Dực búng tay một cái, một đoàn quang mang nhu hòa liền trôi nổi giữa không trung, đem gian phòng tro bụi mạng nhện này bao trùm hết thấy. Hắn nhìn mọi nơi một chút, không có một bóng người. Hơn nữa, bên trong gian phòng, tro bụi thật dày phân bố đều đều, căn bản không có một tia dấu hiệu có người đến.

Phong Dực vung tay lên, quang minh pháp lực đem tro bụi trên cái ghế đã gãy một chân thổi bay đi, còn hắn thì đặt mộng ngồi lên. Nếu như lúc này có người đi qua nơi này, nhìn thấy cảnh này, tám chín phần là hồn phi phách tán.

Một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, gần nửa canh giờ trôi qua. Phong Dực không chút ý nghĩ muốn rời đi, còn từ trong không gian xuất ra một bình trà tự rót tự uống, bộ dáng vui mừng tự đắc.

Cũng nghĩ không ra Tàn Tiềm kia còn thật không hổ là tặc đạo thần, nửa điểm hơi thở cũng không lộ ra, kiên nhẫn ẩn nấp.

“Ai, được rồi, thiếu gia ta thừa nhận kiên nhẫn không bằng người, ra đi.” Phong Dực đem bình trà trên tay ném xuống, thờ dài nói.

Nhưng là bên trong gian phòng vẫn lặng yên không một tiếng động, quỷ ảnh cũng không thấy một cái.

“Tàn Tiềm, ta biết người ngồi tại trong góc bên trái, tất cả mọi người đều là người thông minh, tội gì phải khiến cho bốn thiếu gia mời người hiện thân chứ?” Phong Dực thần nhiên nói.

Tàn Tiềm thấy được Phong Dực biết chính xác phương vị mình ẩn thân, biết rằng sớm đã bại lộ, liền chậm rãi hiện ra thân.

“Xem ra tiện nhân kia cái gì đều nói cho người, nàng sai người tới giết ta?” Tàn Tiềm thanh âm so với bộ dạng của hắn còn muốn già hơn, trải qua bộ dạng tang thương.

“Nàng nói cho ta biết, bắt quá lời nói một phía của nàng ta cũng không tin, còn việc nàng bảo ta tới giết người? Người cho rằng nàng có tư cách ra lệnh cho bốn thiếu gia sao?” Phong Dực thần nhiên nói.

“Vậy vì sao người tìm ta?” Tần Tiềm lãnh thanh hỏi, đối với Phong Dực vẫn thập phần cảnh giới.

“Chỉ là muốn nhận thức vị tiền bối như người một chút, bốn thiếu gia cũng không nghĩ xen vào chuyện người khác, thuận tiện muốn mời tiền bối đáp ứng tại hạ một việc.” Phong Dực hắc hắc cười nói.

“Chuyện gì?” Tần Tiềm cảnh giác nói.

“Người muốn giết lão tình nhân của người bốn thiếu gia mặc kệ, bắt quá đệ tử nàng Mộ Tinh Oánh là người bốn thiếu gia bảo vệ.” Phong Dực nói, ý tứ thập phần rõ ràng. Trừ Mộ Tinh Oánh ra, người giết bất luận kẻ nào bốn thiếu gia sẽ không can thiệp.

Vừa nghe được “lão tình nhân” ba chữ, Tần Tiềm tựa hồ như bị lửa đốt, lệ khí mùi phẫn, con người hung tợn chăm chú nhìn Phong Dực.

“Phản ứng lớn như vậy làm gì. Chẳng lẽ người đối với nàng nhớ mãi không quên, quên đi, chuyện này liên quan gì tới bốn thiếu gia chứ. Bốn thiếu gia chỉ cần biết người đáp ứng hay không đáp ứng.” Phong Dực rung đùi đắc ý nói, bộ dạng giống như ác bá khi dễ dân chúng.

“Muốn lão phu đáp ứng, tiếp lão phu ba chiêu rồi nói.” Tần Tiềm mất lộ hung quang, hắn còn không tin, thế nào cũng phải thử lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Nguyên Ý Cười Ta Sao?

Âm thanh của Tần Tiềm vừa dứt. Phong Dực liền đứng dậy khẽ nhún nhún vai, Hai ngón tay trước ngực liền xuất hiện một đạo bạch quang chói lóa, nhẹ nhàng đưa lên trên trán kẹp một cái, như vẽ tùy ý nhưng lại mang theo khí thế lôi đình vạn quân. Trong không trung liên tục phát ra âm thanh bạo phá.

Mà lúc này, Tiềm Tần vừa vận phun ra một câu cuối cùng, nơi đó thân ảnh hắn vẫn chân thật, nhưng đột nhiên bên cạnh Phong Dực một đạo hư ảnh liền hiện lên. Mà đạo thân ảnh chân thật ấy lại từ từ trở nên nhàn nhạt, cho đến lúc biến mất không còn gì.

“Không có khả năng, Không có khả năng. Tại sao người có thể đoán được huyền ảnh Phân Thân Thuật của ta, mà tại khoảng cách gần như thế này lại có thể dùng ngón tay tiếp một kích toàn lực của ta?” Tiềm Tần kinh hồn bạt vía thất thanh nói. Nếu như nói lần đầu hắn dùng hai ngón tay kẹp chặt chủy thủ của mình là do mình bất cẩn cùng hắn có vận khí tốt. Nhưng lần này chính mình tinh lực vạn phần tập trung, hơn nữa... còn sử dụng hai chiêu đắc ý nhất là huyền ảnh Phân Thân Thuật, tại chỗ lưu lại một đạo thân ảnh cực kỳ chân thật, có thể nói huyền ảnh này có thể làm ra mọi động tác về mặt, thậm chí là nói chuyện, mà thân ảnh thật cũng đã ẩn nấp kín đáo. Một chiêu còn lại là kỹ năng Cấp cuối của Đạo Thần ám sát Âm Ảnh Thứ, ra chiêu vô thanh vô thức, một khi đâm trúng còn có bốn chiêu sau xuất ra liên tục, Nhất Thứ Nhất thiếu Nhất dịch Nhất kích Nhất phá*, không sợ người không chết. Nhưng Phong Dực chỉ vịn vịn dùng hai đầu ngón tay đã đỡ một chiêu trí mệnh của hắn. Có thể nói đã kích này đối với hắn là quá lớn, điều này làm cho mấy chục năm điên cuồng tu luyện đạt đến Đạo Thần cảnh giới của hắn chịu một đả kích trầm trọng, còn nói gì đến chuyện báo thù rửa hận. Mà tin ngưỡng của hắn lung lay cũng là lúc ý chí của hắn sụp đổ.

(* : đây là năm chiêu liên hoàn trong Âm Ảnh Thứ của Tần Tiềm. Đâm, móc, xia, vỗ, phá. Ta chỉ hiểu sơ sơ thế thôi :D. Ai biết cụ thể thì pm !)

“Lúc này mới một chiêu, còn hai chiêu nữa đâu, có muốn tiếp tục nữa không?” Phong Dực chấp tay sau lưng nhàn nhạt nói, dường như vừa mới tiếp chiêu chẳng qua chỉ là tiện tay một loại, nhưng trong lòng hắn khổ như thế nào thì chỉ có hắn biết, Tần Tiềm là Nhị tinh Đạo Thần cảnh giới, bản sự ẩn giấu của hắn lại có thể dễ dàng bị hóa giải như vậy sao? Đáp án tự nhiên là không thể? Nương theo chủy thủ một đạo kinh tại toàn thân hắn lan tỏa như chu võng phát tán tứ chi hắn như mạnh hơn gấp trăm lần. Nếu không phải thể chất ma tộc vốn cường hãn, lại được năng lượng bản nguyên của Mặc Nhất Tâm cải tạo lại thân thể, chỉ sợ bây giờ lực phủ ngũ tạng của hắn đã bị chấn nát thành thịt bằm. Cho dù như vậy, bây giờ hắn cũng không tuyệt đối dễ chịu, nhưng nếu Tần Tiềm một kích này không được mà cố gắng công kích thêm một lần nữa thì chỉ sợ Phong Dực bắt gà không được còn lại mất thêm năm gạo.

Sơ dĩ ở khoảng cách gần như thế mà Phong Dực lại có thể phát hiện được động tác của Tần Tiềm là công thuộc về mùi hương mà Thất Thất để lại trên người hắn. Trong đầu Phong Dực ý niệm vòng vo một chút rồi nhanh như điện xẹt chớp mắt, Phong Dực liền đem năng lượng toàn thân tụ lại trên hai đầu ngón tay còn dung hợp lực lượng của Huyết Vô Nhại, Thất Thất cùng Kim Phượng Kim Long thần thú thủ hộ Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo, dùng Niêm Hoa Chi liệu mạng một phen, do đó phá hủy hoàn toàn lòng tin của Tần Tiềm. Hắn hiểu được, không gì có thể hiệu quả hơn là đánh vào tự tin của một cao thủ đầy tự phụ, hiện tại hiệu quả quả là tuyệt hảo.

Tần Tiềm mặt như “Chó nhà có tang” lác đác, lần đầu tiên hắn đối với một người sinh ra kính ngưỡng như núi cao, không hề có ý niệm vượt qua trong lòng hắn. Hắn nghĩ chênh lệch của mình với vị Mục sư thần bí này như là trẻ con so đầu với người lớn, đầu nữa thì hắn cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Mà kinh đạo nằm trong tứ chi của Phong Dực bây giờ mới bị hấn chậm rãi hóa giải. Mà Tần Tiềm buông tha cho việc so chiêu cũng hợp ý hấn, hấn cười nói: “Kỳ thật Tần tiên bối không cần nản chí, bản thiếu gia chỉ là may mắn thôi.”

“Người không cần phải làm nhục lão phu, lão phu đáp ứng yêu cầu của người, không đụng đến một đầu ngón tay với nữ tử ấy. Mời rời đi.” Tần Tiềm cười thê lương nói, hấn có cảm giác như đã mất hết can đảm.

“Vậy Bản thiếu gia liền đi.” Phong Dực cười lớn xoay người bước đi. Đột nhiên còn quay lại nói: “Tần tiên bối, nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm bản thiếu gia. Tin tưởng người muốn tìm ta thì không khó.”

Nói xong, Phong Dực vung tay lên, đoàn bạch quang nhu hòa giữa không trung liền thu vào nội thể, mà một giây sau hấn liền biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Tiềm đứng nguyên tại chỗ giật mình im lặng thật lâu rồi cũng yên lặng biến mất.

Một trận gió nhẹ thổi qua, căn nhà vốn có chút cũ nát liền đột nhiên đổ ầm ầm, thành một đống bụi. Có thể thấy một kích của Tần Tiềm có uy lực như thế nào.

“Chủ nhân, sao không nhân cơ hội này thu phục luôn Tần Tiềm, có thể thêm cho người một cái đại trợ lực?” sau khi thay đổi hình dạng Huyết Vô Nhai đi theo sau Phong Dực, thoát nhìn qua chỉ như một nam nhân trung niên bình thường không có gì đặc biệt, ai biết được đây lại là một Vượn giả viễn cổ cự long của Huyết Long bộ tộc.

“Vô Nhai, chúng ta đều xem thường ngạo khí của một vị Đạo Thần. Mặc dù tự tin của hấn hoàn toàn bị ta áp chế, nhưng nếu như ta nói lên để hấn quy thuận ta thì hiệu quả lại có thể hoàn toàn ngược lại.” Phong Dực nhàn nhạt nói.

“Vậy để cho hấn đến tìm chủ nhân là mục đích gì? Chắc là chủ nhân cũng không chỉ có ý nghĩ là kết giao với hấn?” Huyết Vô Nhai ở với Phong Dực cũng một thời gian không ngắn nên có chút hiểu rõ hấn.

“haha, đến lúc đó rồi người sẽ biết.” Phong Dực thần bí cười đáp.

Cách Lôi Đặc cau mày đi lại trong thư phòng, Thập nhị dực tử ma cùng Thần Tộc Quân Đoàn Trưởng Đẳng Ma Quân Đoàn Cẩm Nhất Tiểu đại chiến ở vùng ngoại ô, tin tức ấy khiến cho cả đế đô chấn động.

Cao thủ Ma Tộc xâm nhập vào hóm vạn dặm quốc gia loài người mà không ai hay biết, không có một cao thủ nào phát hiện? Ngay cả Thần Tộc phái Cẩm Nhất Tiểu vào cũng không một tiếng chào hỏi? Đúng là không để loài người trong mắt. Ngay cả Công chúa Thần Tộc xuất hiện sau trận đại chiến ấy cũng khẳng định chuyện nọ.

“Gia gia, người tìm ta?” Ny Á đẩy cửa vào hỏi.

“Ny Á, không phải người nói một trong hai người xuất hiện cùng công chúa thần tộc quen biết Phong Dực sao? Người đi thỉnh cầu Phong Mục sư đáp ứng một chút chuyện liên hệ cùng Công chúa Thần Tộc. Không quản vì sao bọn họ lại dừng lại, Kim Ưng Đế Quốc chúng ta không thể đứng vào thế bị động.” Cách Lôi Đặc trầm giọng nói.

“Vâng, gia gia.” Ny Á phát hiện Cách Lôi Đặc cũng không có nói nàng rời đi, mà vẻ mặt hấn nghiêm trọng, không biết đang suy nghĩ vấn đề gì.

Một lúc sau, Cách Lôi Đặc mở miệng nói: “Ny Á, người nói xem Đế Quốc có thể sử dụng Phong Dực hay không?”

Ny Á trong lòng mãnh liệt nhảy dựng lên, khuôn mặt đang cười chợt biến đổi có chút tái nhợt, chuyện nàng lo lắng cuối cùng cũng xảy ra. Thực lực kinh người của Phong Dực vẫn tiếp tục biểu hiện, kiến thức binh trận tài hoa kinh tài tuyệt đỉnh của hấn vẫn kiến cho gia gia cùng Bộ hạ nghi kỵ.

“Gia gia.” Ny Á vừa mở miệng ra định nói cái gì đó thì Cách Lôi Đặc vung tay lên, nói: “Quên đi, không cần trả lời. Người đi tìm Phong Dực đi.”

Ny Á cắn chặt môi dưới, xoay người quay lưng bước đi.

Cách Lôi Đặc lặng thinh thở dài. Nếu Đế quốc có thể sử dụng Phong Dực thì quá tốt, đáng tiếc hấn lại là người của Thần Điện. Mượn sức người này chắc chắn không dễ dàng, nếu dễ như thế chỉ có ảnh hưởng đến đại nghiệp của đế quốc, nên chỉ có thể là loại bỏ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cách Lôi Đặc lại có chút mơ hồ bất an. Một người có thực lực như thế thì chắc chắn có địa vị không nhỏ trong thần điện. Tuy rằng Thần Điện đã không màng đến thế sự, sức mạnh cũng đã ẩn dấu đi ít nhiều, Nhưng nếu tức giận thật sự thì cũng có thể khiến cho Kim Ưng Đế Quốc xuống dốc. Hơn nữa, cái khiến cho Cách Lôi Đặc lo lắng không phải là Thần Điện, mà là Phong Dực, một Thần mục sư trẻ tuổi mà hấn không thể nhìn thấu hết tất cả các bí mật. Nếu hấn không chết, chỉ sợ hậu quả khó có thể dự liệu được.

Trong khi Ny Á đến tiểu viện của Phong Dực tìm hấn thì hấn lại đang còn bận chơi trò “Long Hồ quần ầu” cùng Lăng Sương tại Thanh Long dịch quán.

Đôi chân ngọc của Lăng Sương ép chặt vào hông Phong Dực, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng như một đám mây khi chiều buông, con mắt khép hờ nhận lấy sự “Hành hạ” khi thì ôn nhu triền miên, khi thì như Cuồng phong bạo vũ của Phong Dực.

Bỗng nhiên, thân thể mềm mại của Lăng Sương chợt cong lên, cổ họng ngọt ngào thét lên một tiếng chói tai, hai tay hai chân hung hăng ép chặt Phong

Dực vào ngực mình, vuốt cốc bí ẩn giữa hai chân giắt giắt như vận luật, nhìn nàng thì chắc chắn ** đã lên đến đỉnh. Thật lâu sau, cả người nàng mới xụi lơ nằm trên ngực Phong Dực thờ dài ra một hơi, khuôn mặt kiêu diễm như một con mèo nhỏ.

“Phong Dực, ngày mai ta phải trở về Thanh Long đế quốc.” Lăng Suong nhẹ giọng nói.

“Àn. Không phải nói là còn vài ngày nữa sao?”

“Sau trận đại chiến của Thập nhị dực tử ma cùng Thần tộc Quân đoàn trưởng Đãng Ma quân đoàn Cầm Nhất Tiểu ở vùng ngoại ô Kim Ứng đế quốc, khiến cho thế cục biến đổi khôn lường, ta phải trở về tọa trấn.”

Phong Dực cũng đoán được là do nguyên nhân này, nên hắn cũng chỉ gật gật đầu, không nói gì thêm. Mọi quan hệ của hắn cùng Lăng Suong rất khó dùng hai chữ tình cảm để hình dung, cuối cùng có thể đi đến bước cuối cùng kia hay không thì cũng không xác định được. Lăng Suong có cá tính rất mạnh, có dã tâm cùng thủ đoạn, tuyệt đối sẽ không dựa vào nam nhân nào mà sống. Mà chính mình cũng biết nên chịu trách nhiệm những gì mình làm. Cũng không thể miễn cưỡng nàng đi theo mình, có lẽ hai người tách ra mới là phương thức tốt nhất. Nếu một ngày kia hai người gặp lại thì có thể như tình nhân triền miên một loại thì cũng không tệ.

“Thời gian chúng ta ở bên nhau không còn nhiều, Phong Dực, ngươi không nghĩ nên đến thêm một lần nữa sao?” Con người Lăng Suong lần nữa lại trong suốt như nước, ánh mắt nhìn quỳn rũ Phong Dực. cả người nàng uốn éo vận vận như yêu xà. Cảm giác được “cái thăng nhỏ hư hồng” trong mình lần nữa lại trở dậy khiến nàng không khỏi cười lên thích thú. (híc)

“Đương nhiên.” Phong Dực hung hăng nói. Eo gấu lại một lần nữa đi về phía trước va chạm, “Đại chiến Rô Bốt (Phần 2)” lại tiếp tục mở màn. Mà khi

“Phim” gần hết thì trời cũng đã sáng tinh mơ.

Lúc Lăng Suong rời đi, Kim Ứng đế quốc phái ra một đội Kỵ binh tinh nhuệ hộ tống, nhanh chóng rời khỏi đế đô.

Theo lý mà nói thì chuyện Trường công chúa Thanh Long đế quốc công chúa Lăng Suong Phò Lạp Đức báii phòng Kim Ứng đế quốc cũng không như mọi người tưởng là Lục hoàng tử Kim Ứng đế quốc Ứng Hùng đính hôn. Cái này vốn nên là đề tài mà người dân đế đô đàm tiếu nhiều nhất ở các trà lâu, nhưng trên thực tế thì nó chỉ như hòn đá rơi xuống biển rộng, chỉ tạo nên được gợn sóng nhỏ rồi nhanh chóng trở nên bình lặng. Hiện giờ mọi người đàm luận nhiều nhất là chuyện Thập nhị dực tử ma đại chiến Thần Tộc Cầm Nhất Tiểu. Có người thì đồng ý chửi Thần Tộc cùng Ma Tộc vô sỉ, có người thì chỉ cười qua một cái, mà càng nhiều người lại theo kiểu bảo sao hay vậy, hoặc lại “Ném đá vào mặt hồ đang dậy sóng”. Nếu người không biết chuyện này hoặc không thể nói ra một chút thì người chính là đồ lạc hậu. Nói tóm lại, lời đồn đại lấy tốc độ của hỏa tiễn đã bắt đầu lan tràn trên cả Thần Phong Đại Lục.

Nếu nói ai còn vì chuyện Lăng Suong không theo lễ thường mà còn canh cánh trong lòng, thì chắc chắn là Lục hoàng tử Ứng Hùng.

“Tôn Tam, mọi chuyện đều đã an bài tốt cả chứ?” Ứng Hùng khuôn mặt âm trầm nói, đồ kỹ nữ Lăng Suong ấy dám chơi hắn một vỏ, khiến mặt mũi của hắn mất sạch sành sanh, việc này không thể nào dễ dàng quên như thế được.

“Lục Điện Hạ yên tâm, Tôn Tam ta làm việc tuyệt đối cẩn thận.” Một thanh niên có bộ dạng đúng là đáng khinh, vỗ ngực đầy hào khí nói.

“Vậy là tốt rồi, Bản điện hạ đợi tin tức tốt của ngươi.” Khóe miệng Ứng Hùng lộ ra một tia cười nhàn nhạt, tựa hồ như thấy được ả đàn bà ấy quỳ gối cầu xin trước mặt mình, hơn nữa mình còn muốn làm gì thì làm.

...

Phong Dực nhìn khuôn mặt có chút lo lắng của Ny Á, trong lòng hắn cảm thấy rất kì quái, không phải nàng nói tìm mình có chuyện sao? Sao lại ra ngoài đây ngay người bụng chén trà.

“Nha đầu, hoàn hồn.” Phong Dực cười cười, cánh tay quơ quơ trước mặt Ny Á.

Ny Á sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Phong Dực. Hắn cười hắc hắc nói: “Về mặt ngoại dường như là muốn ăn thịt người ấy.”

“Ta xinh đẹp không?” Ny Á đột nhiên hỏi.

“Xinh đẹp.” Phong Dực gật gật đầu, nha đầu kia đúng là một mỹ nhân bại hoại. Người nào nói nàng không xinh đẹp thì đúng là ánh mắt của hắn có vấn đề.

“Người có thích không?” Ny Á lại hỏi tiếp.

“Thích, bất quá...”

“Đáng người ta có được không?” Ny Á không để cho Phong Dực có cơ hội nói lại hỏi.

Lần thứ hai trong đầu Phong Dực lại nổi lên một màn kinh diễm trong ôn tuyền ở Thủy Nguyệt Động Thiên, đáng người dĩ nhiên là không che đậy, meo meo của nàng mặc dù không lớn như của Hư Lâm, nhưng lại cực kỳ cân xứng, đặc biệt là hai hạt anh đào đỏ tươi trên song nhũ, quả là tuyệt vời,...

“Khụ Khụ” Phong Dực lắc đầu, chính mình đang nghĩ đi đâu vậy, càng nghĩ càng thấy không đúng. Bất quá, nha đầu Ny Á này ngày hôm nay lại càng

không đúng, luôn luôn lắng tránh chủ đề chính, mấy hôm trước chỉ mới đùa giỡn một chút nàng ta đã thẹn quá hóa giận.

“Rốt cuộc là có được hay không?” Trên mặt Ny Á bay lên hai làn mây hồng. Nàng là hoàng hoa khuê nữ, muốn hỏi vấn đề này đúng là cần dũng khí rất lớn.

“Được.” Phong Dực thành thật gật đầu.

“Vậy Ngươi có nguyện ý cưới ta không?” Ny Á lấy hết dũng khí mở miệng hỏi.

“Gi?” Phong Dực há to miệng ngạc nhiên, thiếu chút nữa cũng nuốt luôn chén trà đang uống.

“Ta hỏi ngươi là có nguyện ý lấy ta hay không?” Ny Á đứng lên, gằn từng chữ, ánh mắt hiện lên thần sắc kỳ vọng nồng đậm nhìn Phong Dực.

Phong Dực không đầu không đuôi nhìn Ny Á một lúc lâu, đột nhiên nghĩ đến thân phận của nàng liền sáng tỏ. Hắn than khẽ khuôn mặt trở nên nghiêm nghị, suy nghĩ một chút rồi nói: “Kim Ưng đế quốc không phải là nơi ta hướng tới.”

Nói xong câu ấy, Phong Dực liền im lặng không nói thêm gì, mà khuôn mặt của Ny Á vốn đang đỏ bừng chợt trở nên tái nhợt.

“Đúng vậy a. Ny Á ta có tài sắc gì mà có thể khiến Phong Dực người dừng chân.” Nước mắt Ny Á liền chảy xuống, xoay người chạy xa.

Khóe miệng Phong Dực chợt hiện lên một tia cười lạnh, xem ra Ưng Dương cùng Cách Lôi Đặc định hướng đến mình động thủ.

Đang lúc Phong Dực đang suy nghĩ xem nên ứng phó như thế nào thì Ny Á lại chạy trở về, nước mắt trên mặt đã không còn, khuôn mặt có chút lạnh băng mở miệng nói: “Gia gia ta muốn ngươi giúp một việc, ngươi có thể dẫn kiến một chút nam nhân lần trước đến bãi phỏng ngươi không?”

“Nga, vậy ngươi khiến chính hắn đến mà nói.” Phong Dực nhàn nhạt nói. Lão cáo già này muốn động đến Bàn thiếu gia, xem ngươi có đảm lượng này hay không.

“Ngươi, tốt, ta sẽ truyền đạt.” Ny Á dậm chân, oán hận rời đi.

Phong Dực lắc đầu khẽ than, nha đầu này bị chính mình làm tổn thương a, chẳng qua không như vậy lại có thể làm thế nào? Đừng nói là Cái Kim Ưng đế quốc nhỏ này không lọt vào mắt mình, cho dù có có thể, Ưng Dương cùng Cách Lôi Đặc có thể hoàn toàn tin nhiệm mình ư? Ny Á thân là người phụ trách bộ phận tình báo Ân Sát của Không Tước gia tộc chắc không thể không biết điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Vô Sĩ Cũng Là Một Cảnh Giới.

Phía Nam Ma tộc Hóa Cốt Thành, là thành trấn lớn nhất biên chùy, trước vẫn được gọi là hoàng tích, nhưng không còn loạn như ban đầu. Thịnh thoàng lại có binh lính võ trang hạng nặng của Ma tộc tuần hành tại các đường cái, trước kia trong thành những Đại gia tộc của Ma tộc lúc nào cũng không ngừng phê bình, nhưng hiện tại không còn hống hách giống như trước đây, bởi vậy trật tự Hóa Cốt Thành đã tương đối yên lặng.

Kể từ ba năm trước một chi quân đội tự xưng dưới trướng Dạ Ma Vương quốc thập tam thái tử Phong Dực tiếp quản Hóa Cốt Thành, liền bắt đầu đột kích, phân hóa các thế lực bản địa trong thành, đến bây giờ cái chi quân đội từ hai nghìn sĩ binh đó đã phát triển thành đại quân năm vạn lính, hoàn toàn nắm Hóa Cốt Thành trong tay.

Ma tộc vốn là chủng tộc có cấp bậc sâm nghiêm, Ma tộc cấp thấp đứng trước Ma tộc cấp cao chỉ có thể mặc cho người vuốt ve, muốn người chết người liền không sống được, muốn người sinh sống người không thể chết được.

Chính là từ khi quân đội thập tam Hoàng Tử hoàn toàn nắm trong tay Hóa Cốt Thành, giai cấp trên mặc dù vẫn sâm nghiêm, nhưng không còn cái hình ảnh tàn nhẫn như vậy, tối thiểu Ma tộc cấp cao không dám chèn ép Ma tộc cấp thấp, mà chuyện tình Ma tộc cấp thấp bị ức hiếp phải tụ tập vây sát Ma tộc cấp cao cũng không có phát sinh từ lâu rồi.

Bởi vậy Hóa Cốt Thành dân cư Ma tộc càng ngày càng nhiều, rất nhiều địa phương khác có Ma tộc cấp thấp đều nhao nhao xin gia nhập Hóa Cốt Thành. Bởi vậy mà Tra Lý, Mạc Tà cùng Bối Tắt, Ngũ Tư huynh đệ nắm quân đội trong tay luôn được cung cấp cuộn cuộn các dòng tân binh mới mẻ.

Trong vài năm ngắn ngủi có được thành tích như vậy, Tra Lý, Mạc Tà, Bối Tắt, Ngũ Tư huynh đệ cảm giác làm đầy tớ của Phong Dực là lựa chọn không sai.

Bất quá lúc này bốn người này lại ngồi vây quanh trong phủ thành chủ, ánh mắt đều thập phần ngưng trọng.

“Theo tình hình hiện tại, xem ra tin tức Huyết Ma Vương quốc có Thiên Ma Vương hiện thế hẳn là không giả. Ma tộc lúc này đã rối loạn, chúng ta phải nghĩ biện pháp thông chi cho Phong Dực thiếu gia mới phải.” Tra Lý khẩn cấp, nhũn mày nói.

“Thông tri ? Thông tri như thế nào. Tình báo của ta hoàn toàn bị Dạ Ma Vương cho thay thế, ngoài ra trong phủ còn có một vị Thập Lục Dực Kim Ma đây, mắt đang nhìn chăm chăm vào chúng ta, chúng ta ngay cả Hóa Cốt Thành cũng không thể đi ra.” Mạc Tà cười khô nói, nguyên bản gia tộc của hắn lấy việc bán tin tình báo là chủ yếu. Hắn cũng có mạng lưới tình báo của chính mình, chính là lão già Dạ Ma Vương lại trực tiếp cắt đứt rồi thay thế, trong khoảng thời gian này đều do Dạ Ma Vương lấy danh nghĩa hắn gửi cho Phong Dực tin tình báo giả.”

“Ta xem vũng nước Ma tộc này càng ngày càng sâu, Dạ Ma Vương sợ dĩ không cho Phong Dực biết tình huống, khẳng định sợ hắn trở về có nguy hiểm, bất quá tình huống thế này lại không thể không thông tri Phong thiếu gia, nói không chừng hắn có biện pháp có thể nghịch chuyển Can Khôn.” Bối Tắt nói.

“Ta đồng ý, không có Phong Thiếu Gia chúng ta đều giống như rắn mất đầu.” Ngũ Từ tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy thì, hiện tại phải phái ai đi tìm Phong Thiếu Gia? Chúng ta mặc dù bồi dưỡng một chút nhân thủ, nhưng toàn bộ đều bị theo dõi.” Mạc Tà thở dài một hơi nói.

“Đúng vậy, xem ra chỉ có thể chờ Phong Thiếu Gia chính mình tự trở về.” Tra Lý bất đắc dĩ nói, nhưng song mục lại hướng về phía ba người nháy mắt một cái, lấy tay dính một chút nước trà, lơ đãng viết lên bàn hai chữ.

“Bi nhĩ !” Mạc Tà ba người nhất tề cả kinh, nhưng mấy năm nay luôn ăn ý phối hợp thành ngầm hiểu, lại làm cho bọn họ đều bất động thanh sắc, thì ra là vậy, bắt đầu thờ vãn than dài đứng lên.

Bi Nhĩ là người hầu thân cận nhất của Phong Dực, lần trước đại vương tử Cuồng Ma Vương Mễ Lạc trả thù thì mất tích, Phong Thiếu gia từng vì chuyện này mà nổi trận lôi đình. Tức giận mà chuyển đổi giới tính Mễ Lạc trực tiếp thành thái giám.

Bi Nhĩ kỳ thật cũng chưa chết, khi rơi vào dòng nước sông chảy xiết sau đó lại được một vị Thập Tứ Dực Ngân Ma lãnh đội cứu. Tại một tuần trước khi Tra Lý tuần phủ thì gặp nhau, Bi Nhĩ dĩ nhiên mất đi thân phận bề ngoài Ma tộc, biến hóa thành một Bát Dực Lục Ma. Bi Nhĩ cũng biết tình hình Hóa Cốt Thành, nên Tra Lý trước hết không muốn bắt luận kẻ nào biết hắn còn sống.

Bất quá lúc này Tra Lý cũng bất chấp nhiều như vậy, lấy tai chỉ vào nước trà rồi đem sự tình trải qua nói một lần.

Ba người Mạc Tà mừng rỡ, khi đó ai cũng đều cho rằng Bi Nhĩ đã chết, hiện tại đột nhiên xuất hiện chỉ sợ ai cũng không nghĩ ra. Đồng nghĩa với việc không có ai giám thị hắn, để cho hắn đi báo tin cho Phong Dực chính là tốt nhất.

Đã ba ngày, Cách Lôi Đặc cũng thật sự trầm được khí, dĩ nhiên chưa từng tìm Phong Dực, cũng không biết là ngại mặt mũi hay còn cái gì khác.

Tiểu Lệ Phù suốt ngày quán quít lấy Phong Dực đang ngồi trên nóc nhà nhìn trời chiều.

“Trời chiều thật đẹp a, đáng tiếc lại luôn ngắn ngủi.” Lệ Phù ôm lấy cánh tay Phong Dực. Đột nhiên phát ra một câu cảm thán không phù hợp với niên kỷ của nàng.

“Trời chiều sở dĩ mỹ lệ bởi vì nó tồn tại ngắn ngủi, Lệ Phù nhà ta hôm nay như thế nào trở nên thương cảm vậy nhỉ?” Phong Dực cười hỏi.

Lệ Phù ôm thật chặt lấy hai tay của Phong Dực, đem cái đầu tựa vào bờ vai của Phong Dực, lẩm bẩm nói: “Mục sư ca ca, nếu như, nếu như người phát hiện Lệ Phù thay đổi, người có còn tiếp tục thích Lệ Phù không?”

“Tại sao lại ? Vô luận Lệ Phù nhà ta có thay đổi như thế nào vẫn đều là muội muội mà ta thương yêu nhất.” Phong Dực nhẹ giọng cười nói, nhưng lại đang nhìn trời chiều từ từ chìm vào đường chân trời lại hiện lên một tia âm u nhân nhạt. Từ lúc Thần Ứng Thành bị đồ sát đến nay, mặc dù trong khoảng thời gian này ở đế đô nàng dần dần khôi phục hoạt bát và ngây thơ như trước kia, nhưng Phong Dực lại phát hiện đây chỉ là vẻ mặt bên ngoài, một chút âm u của bóng ma đã mọc rễ này vẫn ở trong lòng của nàng, có lẽ trong khoảng thời gian này chính mình có chút xem nhẹ nàng, trải qua đại kinh biến nên tính cách của nàng đã bắt đầu thay đổi.

“Có thật không Mục sư ca ca? Người thật tốt.” Lệ Phù rất cao hứng nói.

“Đương nhiên.” Phong Dực khẳng định nói.

“Mục sư ca ca, vậy nếu người muốn rời khỏi đế đô nhưng không cho bỏ lại Lệ Phù nha, Lệ Phù không muốn ở lại địa phương mà không có Mục sư ca ca.” Lệ Phù đột nhiên buồn bã nói.

Phong Dực ngẩn ra. Chẳng lẽ nàng cũng đã nhận ra cái gì ?

“Lệ Phù, nơi này cũng là nhà của người mà. Mà Mục sư ca ca một ngày nào đó muốn rời khỏi đây.” Phong Dực vươn tay vuốt sợi tóc của Lệ Phù nói.

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ, dù sao Mục sư ca ca muốn đi thì nhất định phải mang theo ta, nếu không, nếu không.” Lệ Phù có chút kích động nói, nhưng

nàng thủy chung không nói được thành lời.

“Hào, Mục sư ca ca đáp ứng người.” Phong Dực đành phải trả lời như vậy, hần nghĩ mang theo Lệ Phù đi, Không Tước gia tộc khẳng định sẽ không buông tha, bất quá cũng không cấp bách, đến lúc đó cùng lắm là trốn đi chứ sao.

Lệ Phù lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, vẫn nhắc nhở nói : “Không cho đổi ý, không cho đổi ý.”

Mà lúc này, trời chiều hoàn toàn nhập vào đường chân trời, màn đêm đã buông xuống.

Lệ Phù cùng với một đám con cháu để đô ước hẹn nhau đi ra ngoài du ngoạn chợ đêm, Phong Dực cũng có chút không yên tâm lắm, liền cho Tiểu Ảnh lặng lẽ đi theo.

Mà ngay lúc Phong Dực đi tới phòng mình thì cước bộ của hần có chút hơi chậm lại , khoe miệng đột nhiên hiện lên vẻ tươi cười. Hần đẩy cửa ra, liền thấy được một người thân mặc ngân sắc trường bào, thân ảnh mang mặt nạ màu bạc đứng đối diện hần bên cửa sổ.

“Người đã đến rồi, uống trà không ?” Phong Dực cười hỏi , tựa hồ không chút kỳ quái vì sao Cầm Nhất Tiểu lại xuất hiện ở trong phòng của hần.

“Khỏi đi, ta tới là muốn mời người giúp ta khu trừ ma khí trong cơ thể.” Cầm nhất tiểu xoay người gọn gàng dứt khoát nói. Thanh âm xác thực thanh thúy dễ nghe, hiển nhiên giọng nói trước kia đều là nguy trang.

Phong Dực trực tiếp ngồi xuống rót một chén trà, khẽ cười một cái nói: “Cứ chỉ sáng suốt , bất quá hiện tại thời gian miễn phí đã qua, để bản thiếu gia khu trừ ma khí phải thu hoạch chút phí tổn thích hợp.”

Đôi mắt Cầm Nhất Tiểu xuyên thấu qua mặt nạ nhìn Phong Dực chăm chăm, sát cơ trong mắt không hề che dấu chút nào.

“Ha ha , đừng hù dọa ta, bản thiếu gia nhất gan không chịu nỗi hù dọa.” Phong Dực ha ha cười nói, người khác sợ nàng là thần tộc quân đoàn trưởng, nhưng trong mắt hần, nàng chỉ là một con rối , trong cơ thể nàng Phụ cốt ma khí cũng chính là kiệt tác của chính mình.

“Người muốn bao nhiêu ?” Cầm Nhất Tiểu trong lòng cảm giác được vô cùng khuất nghẹn, trước bị Thập Nhị Dục Tử Ma đã thương, tiếp theo lại phải nhìn sắc mặt của tên mục sư chết tiệt này mà hành sự, vốn thân thể băng thanh ngọc khiết cho hần nhìn cũng đã lỗ ló, hần hiện tại còn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, không chỉ không có giác ngộ đã chiếm tiện nghi, ngược lại còn muốn giờ công phu sư tử ngoạm.

Nếu như Phong Dực biết Cầm Nhất Tiểu nghĩ như vậy chỉ sợ sẽ cười nhạt một tiếng. “Nhìn thân thể người mà cũng là chiếm đại tiện nghi? Người tự phụ thân thể được như vậy sao? Nếu như một tên lang băm à nhằm lang y muốn trị bệnh cho một nữ bệnh nhân, nhìn qua thân thể của nàng, kết quả không thu được tiền thuốc men ngược lại còn phải cấp trở lại sao? Mịa người đừng có ảo như vậy chứ.”

“Thần tộc các người thừa thãi cực phẩm ma tinh thạch, bản thiếu gia cũng không như sư tử ngoạm, lấy một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch đi.” Phong Dực thần nhiên nói.

“Một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch? Người đùa giỡn với ta hả ?” Cầm Nhất Tiểu cắn răng nói, trong gian phòng độ ẩm nhất thời xuống đến nỗi đóng băng, không khí lộ ra áp lực khiến người khác không thở nổi.

“Như thế nào đây? Cái giá tiền này thập phần công đạo nha, chẳng lẽ một năm thời gian của người và hơn một cái cảnh giới chênh lệch thực lực còn không có giá trị bằng một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch ?” Phong Dực khoa trương nói, bộ dáng như đang quảng cáo cho nhãn hiệu nào đó.

Đương nhiên, một năm thời gian cùng với một cái cảnh giới thực lực chênh lệch đương nhiên không chỉ một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch có thể sánh bằng, nhưng ba ngày trước hần đều nói miễn phí, hiện tại lại muốn một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch, tự nhiên làm cho nàng cảm thấy bất an trong lòng, có một loại cảm giác bị lừa bịp tổng tiền. Nàng cũng không ngầm lại, ai biết nàng không nắm giữ cơ hội làm chứ?

Đương nhiên Phong Dực chính là đạo đức giả, từ hướng phương diện khác chứng thực thuyết hần được tiện nghi rồi lại khoe mẽ. Đã thương người ta, kết quả còn để cho người ta cầu tới người để cho trị liệu, trị liệu thì cũng trị liệu đi, còn muốn phải thân thể tràn trề trị liệu, đến sau cùng lại còn muốn thu hoạch một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch cho trị liệu phí, có lẽ hần cũng chưa ngẫm lại mình đã đạt đến cảnh giới vô sỉ nào rồi.

“Tốt, một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch.”

“Thành giao, trước tiên giao năm trăm khối cực phẩm ma tinh thạch đặt cọc, sau đó thời gian trị liệu do người tự quyết định, lần trị liệu cuối cùng giao nốt năm trăm khối.” Phong Dực đánh một cái rắm to này khiến dung nhan Cầm Nhất Tiểu xuất hiện mấy nếp nhăn, hận đến nghiến răng ken két .

Cầm Nhất Tiểu vung tay lên, một đồng tinh thạch lóe lóe tỏa sáng liền xuất hiện dưới chân Phong Dực, âm thanh lạnh lùng nói : “ Chiều nay bắt đầu trị liệu, nếu không có kết quả , thì người hần tự đoán lấy kết quả của mình đi.”

“Không có hiệu quả, thiếu gia ta tự mình chặt đầu xuống cho người làm ghế ngồi .” Phong Dực tay phải quơ đồng ma tinh thạch vào không gian giới chỉ, mặt mày hớn hờ nói.

“Còn có, chuyện của ta người nếu dám nói lung tung với người khác, ta sẽ rút đầu lưỡi của người.” Cầm Nhất Tiểu suy nghĩ một chút uy hiếp nói.

Chương 157: Hương Diễm Trị Liệu.

Bên trong một kim trường tại nơi đóng quân của Phích Lịch quân đoàn, Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi đang lơ đãng trong một bồn nước lớn, hơi nước bốc lên dày đặc không gian dưới sự chiếu sáng của ma pháp đăng làm khung cảnh thập phần mộng ảo, thân thể của hai mỹ nữ ẩn hiện trong làn hơi nước mờ ảo khiến cho người ta cảm thấy dụ hoặc vô cùng.

"Điềm Tâm, ngày mai đoàn đại biểu của Thanh Long đế quốc học viện sẽ lên đường trở về rồi à, người thực sự muốn ở lại đây sao." Dương Văn Vũ đang thả lỏng cơ thể ngâm mình trong nước đột nhiên mở miệng hỏi.

"Ta hiện tại cùng với người đều là thị tỳ của Phong Dực, tự nhiên là phải lưu lại rồi." An Kỳ Nhi than nhẹ một tiếng nói.

"Người cho rằng Phong Dực thật sự có thể bảo vệ được người?" Dương Văn Vũ hỏi.

"Không biết, nhưng nói thật, cảm giác được hắt che chở làm ta cảm thấy rất an tâm." An Kỳ Nhi nhẹ nhàng nói.

"Điềm Tâm, người sẽ không yêu hấn chứ?" Dương Văn Vũ giọng nói quái lạ hỏi.

"Người nghĩ đi đâu vậy? Ta sao có thể thích hấn chứ!" An Kỳ Nhi liếc Dương Văn Vũ một cái, bình thản nói nhưng nội tâm của nàng lại bị xao động một phen, nàng thập phần minh bạch, mình chấp nhận làm thị tỳ cho hấn cũng bởi trong thâm tâm không hề bài xích Phong Dực, hơn nữa là còn có một chút tình cảm phức tạp. Nàng rất khó phân biệt được chính mình đến tột cùng có phải đang đùa với lửa hay không, đối với một nữ tử trong sáng, Phong Dực có một sức hút kì lạ khiến mọi nữ nhân đến gần hấn đều nảy sinh hảo cảm. Khi đã nảy sinh tình cảm rồi thì nữ nhân lại lặng lẽ tiếp nhận nó, bởi đáp nó trong ý thức của bản thân, thật sự khó có thể thoát ra được.

Dương Văn Vũ nhìn An Kỳ Nhi đang trầm tư, nàng cũng không nói gì thêm. Chuyện đã đến nước này, đều là do vận mệnh sắp đặt, nàng cũng không một chút hối hận cho số phận phải làm thị tỳ của mình. Ngược lại nàng còn có một chút khao khát chờ mong về cuộc sống sau này cùng Phong Dực.

Lúc hai nàng đang có chút suy nghĩ đến thất thần, thủ lĩnh thập bát Phurong vệ đi đến, nói: "Bẩm tướng quân, có Phong mục sư tới." Đối với thập bát Phurong vệ mà nói, không biết nên bày tỏ thái độ thế nào đối với Phong Dực cho phải, giờ thì chủ tướng của mình cũng là thị tỳ của người ta, vậy chúng ta ... thuộc tầng lớp nào đây?

"A! Hấn tới" Dương Văn Vũ đột nhiên thấy chân tay luống cuống, đã trể thế này, hấn tới đây làm gì? Lễ nào nói hấn muốn mình", dù sao thị tỳ đều phải chấp nhận vô điều kiện các đòi hỏi của chủ nhân, mà hầu hạ "giác ngủ" được coi là chuyện cơ bản nhất đích.

"Hấn đến một mình sao?" An Kỳ Nhi mở miệng hỏi.

"Còn có một người nữa, bắt quả hấn trùm một bộ áo choàng, không thấy rõ diện mục." Thủ lĩnh phurong vệ nói.

Dương Văn Vũ thờ dãi một hơi, nếu vậy chắc hấn không muốn làm điều mình vừa nghĩ rồi, nàng phân phó: "Đưa bọn họ đến gian ngoài chờ một chút, ta lập tức đi ra."

Cùng đi với Phong Dực, tự nhiên là đoàn trưởng Đăng Ma quân đoàn Cầm Nhất Tiểu.

"Người dẫn ta tới đây để khu trừ ma khí?" Cầm Nhất Tiểu nghi hoặc hỏi.

"Không sai, có ý kiến gì không?" Phong Dực điềm nhiên hỏi.

"Vì sao lại phải ở chỗ này?" Cầm Nhất Tiểu hiển nhiên có chút bất mãn, nàng vốn định kiếm một chỗ không người qua lại, dù sao có vài điều nàng cũng không thể để cho người khác biết.

"Vì sao không thể ở chỗ này?" Phong Dực chất vấn.

Cầm Nhất Tiểu hừ lạnh một tiếng không thèm trả lời, người đang nắm thóp trong tay, ta không thể không theo được.

"Tại quân doanh huyết khí ngưng trọng, sát khí rung trời, chúng ta có thể che giấu một chút ma khí toát ra, ai biết tên thập nhị dực tử ma nọ có đúng hay không nấp ở một góc nào đó trong đề đô này, hấn đối với ma khí chắc chắn thập phần mẫn cảm, người sẽ không hy vọng đang khu trừ ma khí tự nhiên bị đá đít một cái chứ." Phong Dực thấy rõ Cầm Nhất Tiểu không nói gì, mỉm cười giải thích, đương nhiên sự thực cũng không phải như miệng hấn ba hoa, hấn lựa chọn cái quân doanh này chỉ có một mục đích, để cho người khác nhìn thấy mà thôi.

Phong Dực cùng với Cẩm Nhất Tiểu đi từ Không Tước phủ đệ ra có rất nhiều người nhìn thấy, tuy rằng nàng đã trùm một kiện áo choàng, nhưng khí tức thần tộc trên người nàng không khó để một số cao thủ phát hiện. Nói cách khác hiện tại Cách Lôi Đặc cùng với Hoàng Đế Ứng Dương hẳn đã biết rõ thân phận của nàng rồi. Các phe đều kiêng kỵ thân phận mục sư thần điện của mình, nay lại thêm quan hệ thần bí với thần tộc, thử hỏi ai cơ to như mình đây. Tin tưởng sẽ làm cho mấy người đó phải hảo hảo suy nghĩ lại một lần nữa.

Hiện tại mình lưu lại nơi đóng quân của Phích Lịch quân đoàn cả đêm không về, tự nhiên sẽ khiến mấy kẻ giàu trí tưởng tượng lại một đêm thao thức rồi, có thể nói công phu đánh vào tâm lý của đối thủ luôn là thứ kì công được Phong Dực yêu thích nhất.

Cẩm Nhất Tiểu mặc dù biết những điều Phong Dực nói không hẳn đã là thật, nhưng cũng không nói gì, hẳn chỉ cần giúp mình khu trừ cái Cốt Ma khí chết tiệt này đi là được.

Không bao lâu, Dương Vân Vũ cùng với An Kỳ Nhi từ trong trường ra đón hai người, khắp người hai nàng đều tỏa hương thơm nhẹ nhàng, có bảy phần thanh tao, ba phần quyến rũ.

"Phong Dực, người ..." Dương Vân Vũ định nói gì đó, bất giác thấy Phong Dực mày kiếm giương lên, đột nhiên nhìn chằm chằm nàng.

"Thiếu, thiếu gia" Dương Vân Vũ lập tức ý thức được thân phận, ủy khuất mà kêu lên.

"An Kỳ Nhi ra mắt thiếu gia", so với Dương Vân Vũ, An Kỳ Nhi ngược lại tự nhiên hơn nhiều, năng lực thích ứng của nàng với thân phận mới rõ ràng thể hiện sự từng trải hơn Dương Vân Vũ rất nhiều.

Phong Dực ngồi dựa vào ghế, hai chân duỗi ra, mấy ngón chân ngoáy ngoáy rồi giả bộ ngáp một cái, giọng nói uể oải nói: "Vũ nha đầu, Kỳ nha đầu, thiếu gia ta đang rất mệt mỏi, còn không mau qua đây giúp thiếu gia xoa bóp."

Dương Vân Vũ cùng với An Kỳ Nhi đồng dạng liếc nhau, cả hai đều thấy sùng sốt.

Điều này không ngờ còn có thể xảy ra đối với bọn họ, những mỹ nữ có lai lịch thập phần cao quý, bây giờ phải làm công việc của một thị tỳ, thật có chút không quen.

"Vâng, thiếu gia." An Kỳ Nhi đi tới phía sau Phong Dực, mười ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, mềm mại nắn bóp.

"Không sai, rất thoải mái, rất chuyên nghiệp a, ừ, chỗ đó, mạnh lên tí nữa, ừm ừm..." Phong Dực vừa khen vừa rên rĩ mấy tiếng dâm đãng khiến An Kỳ Nhi cảm thấy hơi tê dại, nhưng cũng không có trả lời, tiếp tục xoa bóp.

Mà Dương Vân Vũ lại không tình nguyện đi tới, mang theo một tia tức giận, một tia khuất nhục, còn có một tia ý tứ bất minh, nàng nín thở ngồi xuống trước mặt Phong Dực, bắt đầu xoa bóp chân hắn.

"Móa, ngươi muốn mưu sát bản thiếu gia hả, đừng có bóp mạnh vậy chứ, bóp kiểu đó tảng đá cũng nát thành cám chứ đừng nói thân thể mảnh cảm của ta." Phong Dực mở mắt ra quát.

"Ngươi" Dương Vân Vũ cắn môi dưới, hai tay giảm bớt lực đạo, nàng chưa bao giờ phải hầu hạ người nào, vốn là tướng lĩnh của Phích Lịch quân đoàn nhiều năm, lực đạo tự nhiên không nhỏ.

"Có phải ngươi có thành kiến với bản thiếu gia đúng không? Lực đạo này giết một con kiến cũng không chết, sao giúp ta lưu thông khí huyết được chứ?" Phong Dực liếc mắt nói với Dương Vân Vũ đang cực lực nhẫn nại, giọng cổ tởm lạnh lùng để che đi tiếng cười sắp phụt ra của hắn.

"Ngươi đúng đó, ta cái gì cũng không giỏi, cái gì cũng ầu ơ, ngươi hài lòng rồi chứ." Dương Vân Vũ đứng dậy, hướng về phía Phong Dực hét lên, sau đó quay đầu chạy ra khỏi kim trường, trong một sát na, tựa hồ có hai giọt nước mắt rơi lên mặt Phong Dực.

Phong Dực cũng không tức giận, từ tốn lau hai giọt nước trong suốt, lầu bầu nói: "Nha đầu kia tính tình thật đúng là ngu, không mạnh cũng không nhẹ, lại hướng bản thiếu gia hôn gió một cái."

"Thiếu gia, Vân Vũ nàng .."

"Được rồi, đừng nói nữa, ngươi đi tìm nàng đi, nói với nàng kim trường này thiếu gia ta trưng dụng buổi tối này, bảo nàng không được cho phép bất kì kẻ nào tiếp cận." Phong Dực khoát khoát tay nói.

"Vâng, thiếu gia." An Kỳ Nhi hướng người hành lễ rồi sau đó ra khỏi kim trường. Đợi đến khi bên trong kim trường chỉ còn hai người, Phong Dực nhìn lại Cẩm Nhất Tiểu, cười nói: "Đoàn trưởng, đến lúc khu trừ ma khí rồi."

Bên trong trường, Phong Dực nhìn thấy một bồn tắm lớn, xung quanh vùng vãi nội y mỏng manh kêu gọi vô cùng, không khỏi nuốt nước miếng "ừc" một cái, hình dung ra cảnh hai nàng cùng nhau tắm rửa, lẽ nào các nàng thực sự là hoa bách hợp trong truyền thuyết?

Phong Dực thiết hạ cằm chế, cười nói: "Được rồi, Nhất Tiểu đoàn trưởng, ngươi có thể cởi áo ra rồi."

Cẩm Nhất Tiểu thân thể cứng đờ, hít sâu một hơi, đưa lưng về phía Phong Dực lặng lẽ đem áo choàng, lộ ra ngân bạch trường bào. Ngay sau đó, nàng đem hai bao tay ngân sắc bỏ ra, ngọc thủ tinh tế hướng về thất lưng trước bụng, khe khẽ kéo ra, ngân sắc trường bào từ từ được trút bỏ toàn bộ.

Phong Dực nhìn nàng làm từng động tác mà tim nhảy khỏi lồng ngực mấy lần, con mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào cái áo lót hồng nhạt cùng với tiết khố, dĩ nhiên vẫn chưa được cởi xuống, nhưng cũng đã lộ ra làn da trắng ngần không chút mỡ thừa.

Đặc biệt vòng eo thon chưa hết một vòng tay người ôm lấy, tinh tế đến từng centimet, nhưng lúc nàng hơi cử động lại dẻo dai đến kinh người, từng đợt nhấp nhô làm người ta muốn giữ chặt lấy. Hắn tin tưởng, cực phẩm vòng hai này khi ở trên giường tuyệt đối có thể làm ra các loại động tác đòi hỏi độ khó cực cao, có thể tạo được thế nổi tiếng "thiên nữ tán hoa", chính là thế trong họa đồ có độ khó cao nhất mà cao thủ phòng the luôn luôn sùng bái.

Phong Dực liếm lưỡi mấy lần, cổ hít sâu một hơi để bình ổn tinh thần của mình cũng như "tiểu đệ" mới ngóc đầu dậy của hắn, hắn rõ ràng thấy thân thể Cẩm Nhất Tiểu đang run lên, da thịt trắng như tuyết bây giờ như xoa lên một tầng sơn hồng.

Áo lót cùng nội khố chậm rãi được cởi ra. Phong Dực cũng không cấp bách, đối với hắn mà nói, nửa kín nửa hở so với hoàn toàn lỏa lồ còn muốn mê hoặc hơn nhiều lắm.

Cẩm Nhất Tiểu trong lòng vừa mâu thuẫn vừa thấy bất đắc dĩ, đừng nói nàng có thể dễ dàng phô bày vẻ đẹp mỹ lệ của mình cho người nam nhân trước mặt, thật sự ngoài phụ mẫu cùng với mấy bà vú ở ngoài, căn bản là không còn ai biết tướng mạo của nàng, mà nàng xuất hiện trong mắt thế nhân dưới thân phận nam tử, là một nam tử thần bí khó lường, đây hẳn thủ đoạn độc ác với danh phận thần tộc Đăng Ma quân đoàn quân đoàn trưởng.

Nhưng bây giờ, nàng lại ở trước mặt một người nam nhân xích lỏa, sự thật này thật khó tiếp nhận, hiện tại nàng còn cảm giác được ánh mắt nóng rực kia như đang sờ soạng trên cơ thể nàng, không chịu bỏ sót một tấc da thịt nào, hành động vô si vậy mà mắt hắn lại có vẻ quan tâm chăm chú như đang làm một sự tình chính đại không bằng.

Nàng phải mất ba ngày mới quyết định làm chuyện này, đối với nàng mà nói, thời gian cùng với thực lực mới là chuyện quan trọng nhất, để bảo lưu phần thực lực này, nàng tình nguyện chịu một chút hy sinh. Nhưng sự thực không như ảo tưởng, chân chính hành động, nàng mới biết được có bao nhiêu khó khăn.

"Người nếu muốn dừng lại cũng không sao. Dù sao tiền đặt cọc cũng không có trở về, lại tiết kiệm cho ta một phen khí lực, trọng yếu nhất là cũng đã được miễn nhân rồi. ", Phong Dực thần nhiên nói như chuyện này không liên quan đến hắn. Cẩm Nhất Tiểu thấy bộ dáng hắn như thế thì hận không dùng một cước làm hắn tuyệt căn cho rồi, con người cũng có thể vô si như thế sao.

Chỉ hận một nỗi hắn là kẻ duy nhất có thể giúp mình, khiến nàng cắn răng cắn lợi mà cam chịu. Phong Dực đương nhiên nhìn thấu tâm tư nàng, thực sự hắn đâu chỉ đơn giản chiếm tiện nghi không đâu, trọng yếu nhất là trong quá trình khu trừ ma khí, hắn có thể động tay chân lên cơ thể nàng, nếu như có thể khống chế thần tộc Đăng Ma quân đoàn, lợi ích thật lớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Hương Diễm Trị Liệu

Phong Dực biết mình khích tướng thành công rồi. Nếu nàng đã đi đến bước này, há có thể do dự nữa sao?

"Không nên coi hắn là nam nhân, không nên suy nghĩ nhiều quá, cứ coi như mình đang lỏa thể trước một con vật vô tri vô giác đi?" Cẩm Nhất Tiểu đang tự thôi miên mình như thế.

Nếu Phong thiếu gia biết được suy nghĩ ác độc trong đầu nàng có lẽ lúc này phải tức hộc máu rồi, thiên địa ơi, không lẽ con đã tha hóa đến mức độ đó rồi sao.

Cẩm Nhất Tiểu thoáng buông lỏng tinh thần, thân thể mềm mại đột nhiên bùng lên một đoàn năng lượng ba động, khiến thân ảnh của nàng trở nên vận vẹo, thoát nhìn có vài phần quỷ dị.

Bỗng nhiên, năng lượng nổ tung, hình thành một dòng khí xoáy nhỏ lấy vị trí nàng đang đứng làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng phát tán nhanh ra ngoài.

Phong Dực vẫn điềm nhiên không một chút dao động, chỉ là hai mắt như có thần đột nhiên sáng quắc, chăm chú nhìn kỹ thân ảnh đang từ từ hiện ra dưới dòng khí lưu mãnh liệt.

Năng lượng dần dần tán đi, thân ảnh nàng cũng dần trở nên rõ ràng, áo lót cùng với tiết khố màu hồng sớm đã bị năng lượng vừa rồi bạo hủy, thân thể ngọc ngà như không bao giờ có thể vương bụi hồng trần đã hoàn toàn lộ ra trước mặt Phong Dực.

Tám lung ong kết hợp vòng eo thon nhỏ cùng với hạ đồn vĩnh cao tạo nên một đường cong vô cùng hoàn mỹ, làn da nàng mịn màng trắng như tuyết. Bộ

ngực nhấp nhô theo từng hơi thở đang run rẩy của nàng khiến Phong Dực không khỏi nuốt nước miếng "ực" một cái, song phong nhô cao đã tạo nên một thung lũng sâu thẳm hồ hững khiến bất kì nam nhân nào cũng muốn dùng cái gì đó để khóa lấp thung lũng ấy ((.))(.)). Điểm xuyết thêm sự duyên dáng của núi đôi là hai nụ hoa phớt hồng nhỏ bé như đang tìm người vun xới chờ ngày nở rộ. Lướt qua vòng eo thon nhỏ chưa trọn một cánh tay người ôm, ánh mắt Phong Dực dừng lại trên hạ đồn chắc nịch vênh cao, có thể nhìn thấy một vực sâu, một hang động huyền bí chờ các mạo hiểm gia khám phá, nhìn xuống dưới một chút là đôi ngọc thoắt (chân ngọc) thẳng tắp cực kỳ cân xứng. Qua ánh mắt tao nhã của Phong Dực, có thể hình dung được đây tuyệt đối là một trong những vật hoàn mỹ nhất của tạo hóa.

Phong Dực kinh ngạc vô cùng, cái gì mới là hoàn hảo, cái gì mới là nghệ thuật, há chẳng phải là giai nhân trước mắt ta đó sao? Nếu như nói mới vừa rồi Cẩm Nhất Tiểu còn mang chiếc áo lót và tiết khó hồng nhạt là cực hạn của mê hoặc, thì khi nàng khóa thân thì đã đột phá đến cảnh giới siêu việt của tình dục rồi. Cảm giác giống như đang được chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất nhất trên đời, không ai không dâng lên ham muốn chiếm đoạt mạnh mẽ, tuyệt đối không thể để cho bất kì một kẻ nào khác có được cơ hội thưởng thức.

Một lúc lâu, Phong Dực mới hồi phục thần trí, trong lòng không khỏi cảm thán, tự xưng là đã giám định và thưởng thức qua vô số thân thể mỹ nhân, hẳn không muốn thừa nhận cũng không được, Cẩm Nhất Tiểu chỉ dựa vào đường cong cơ thể này đã chinh phục tâm linh hắn, làm hắn sản sinh ra ý nghĩ muốn đem nàng sở hữu, muốn nàng thực sự là nữ nhân của hắn.

Hồng nhan họa thủy! Phong Dực âm thầm phát giác, đã trải qua vô số lần luân hồi mới tạo nên Phong thiếu gia với một tinh thần vô cùng cứng cỏi mạnh mẽ, vậy mà thiếu chút nữa đã chìm vào mê thất, xem ra định lực của mình vẫn còn thấp quá rồi.

"Lại đây" . Phong Dực thần nhiên nói, tâm tính khôi phục, ngữ khí cũng không mấy may có một tia ba động.

Cẩm Nhất Tiểu chậm rãi xoay người, cũng không hề khản trương, thân thể nàng bây giờ giống như một nữ vương quyền uy đầy kiêu ngạo, phảng phất không phải Phong Dực đang chiêm tiền nghi của nàng, mà là nàng đang sùng bái Phong Dực, đúng vậy, chính là loại cảm giác này.

Phong Dực biểu tình bình thản, nhưng đôi mắt hắn lại như chứa một ngọn hỏa diễm nóng cháy đang ra sức xâm lược lên cơ thể trà cưỡi, tuyệt không bỏ qua một centinet nào. Theo bờ vai thon dài đi xuống, lướt qua vòng eo tinh xảo, hắn đã nhìn thấy phong cảnh Tuyệt Phong thánh khiết của vùng bình nguyên tơ lụa mượt mà, một chút bất ngờ xuất hiện trong mắt, vốn tưởng rằng hắn sẽ nhìn thấy giải đất tam giác thảo nguyên rậm rạp cây cỏ, nhưng lại không có một cây cỏ nào, một khe rãnh hoàn toàn nhẵn nhụi!

Phong Dực trong lòng thầm than, sao lại nghịch thiên như thế chứ, cực phẩm vật này sợ là toàn bộ Thần Phong Đại Lục cũng không tìm ra mấy người, nếu không có sự tự chủ siêu phàm, sợ rằng hắn đã sụp đổ từ lâu rồi. Tuy rằng không biết tướng mạo của nàng như thế nào, nhưng tư thái nữ nhân như vậy, tướng mạo chắc chắn không hề thua kém. Để tránh cho yêu nghiệt đi ra ngoài gieo rắc tai ương cho sinh linh vô tội, bốn thiếu gia quyết định sẽ hy sinh thân mình để thu thập nàng vậy !

"Phong Dực, có thể bắt đầu rồi chứ?" Cẩm Nhất Tiểu thần nhiên nói.

"Người trước hết tháo mặt nạ xuống." Phong Dực trong lòng khẽ động, nói.

"Không được." Cẩm Nhất Tiểu kiên quyết nói, nàng ngay cả xiêm y đã lột sạch sẽ rồi, vậy mà liên quan đến chiếc mặt nạ, nàng lại phản ứng vô cùng gay gắt.

"Khi bản thiếu gia khu trừ ma khí thì trên người người không thể có bất cứ đồ vật nào cả, bao gồm cả mặt nạ." Phong Dực đặt móng ngồi xuống chiếc giường lớn mềm mại của Dương Vân Vũ, thần nhiên nói.

Cẩm Nhất Tiểu oán hận cắn răng, ngọc thủ chậm rãi hướng về phía mặt nạ, nhưng trước mặt nàng lại hiện ra một hình ảnh mờ lung, một quá khứ đã bị nàng cực lực bỏ quên lần thứ hai lại hiện ra.

"Doanh Nhi, từ khi con mang chiếc mặt nạ, sẽ không còn cái tên Bán Chi Doanh nữa, mà kêu là Cẩm Nhất Tiểu, con cũng không cần ở lại nơi này nữa, có thể ra ngoài khám phá thế giới rồi." Một nữ tử tướng mạo mỹ lệ, phía sau có sáu cặp cánh trắng, chính là thần tộc mỹ phụ Điều Ngọc Trắc, nhưng nàng lúc này mang theo một nỗi u buồn mà nói với một tiểu cô nương khá ái.

"Vì sao?" . Tiểu cô nương hỏi.

"Không vì sao cả, con chỉ cần nhớ như thế là được rồi?" Mỹ phụ vuốt ve mái tóc tiểu cô nương, thờ dãi nói.

"Mẫu thân, ta biết rồi". Tiểu cô nương luôn khát vọng được ngắm nhìn thế giới bên ngoài, cầm lấy mặt nạ đeo lên mặt không chút do dự.

"Doanh Nhi, không, Nhất Tiểu, người phải nhớ kỹ, vô luận tình huống nào cũng không thể tháo chiếc mặt nạ này ra, trừ phi có một ngày người gặp được nam tử mà người yêu thương. Mỹ phụ ngồi xuống, kéo tiểu cô nương vào trong lòng lâm lâm nói, hai giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống vai tiểu cô nương ấy.

Cẩm Nhất Tiểu trên tay toát ra một đạo ngân quang, mặt nạ "ca" một tiếng tự động thoát ly, rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh leng keng của kim loại.

Khuôn mặt khả ái, ngũ quan tinh tế, chỉ là ánh mắt đẹp đẽ của mỹ nhân lúc này lóe ra mấy phần mê võng mấy phần thống khổ, còn có mấy phần cừu hận.

"Rất đẹp!" Phong Dực nhẹ nhàng cười, nhưng trong thâm tâm lại giật nảy một cái, không ngờ nàng lại có vài phần giống với thần tộc công chủ Thanh Linh, bất quá ý niệm của nàng lại quá nhiều sát khí.

"Hiện tại, được-rồi-chứ?" Cầm Nhất Tiểu nhìn chăm chăm Phong Dực, mang theo tia sát ý băng lãnh.

"Có thể." Phong Dực gật đầu, đột nhiên lại nói: "Kỳ thực ngươi rất xinh xắn, vì sao mỗi ngày đều phải khổ sở mang mặt nạ, rồi lại giả trang là nam nhân?"

"Ngươi bớt nói lời thừa đi." Cầm Nhất Tiểu lạnh lùng nói, đối với việc Phong Dực vô cùng trấn định khi nhìn thấy thân thể nàng, cảm giác nhục nhã trong lòng cũng vì vậy mà tự nhiên phai nhạt đi một chút.

"Uhm, không nhiều lời vô ích nữa, ngươi ngồi lên giường đi. Thân thể cùng với ý niệm hoàn toàn thả lỏng, tiến vào trạng thái không linh." Phong Dực nhún nhún vai nói.

"Trạng thái không linh? Đây không phải là mặc cho ngươi muốn làm gì thì làm sao?" Cầm Nhất Tiểu trừng mắt nhìn Phong Dực nói.

"Ngươi không muốn hai chúng ta đều bị phản phệ trở thành ngu ngốc chứ, nếu không muốn như thế có thể lựa chọn rời đi ngay bây giờ." Phong Dực cực kỳ vô si mà phát ngôn.

Cầm Nhất Tiểu cắn răng, rồi nhanh chóng đi về hướng giường lớn, chuyện tới nước này ta còn có lựa chọn hay sao chứ?

Phong Dực nhìn Cầm Nhất Tiểu khi di chuyển mà bộ ngực cao ngất không ngừng rung lên, tà hỏa trong lòng một lần nữa trở dậy, thật đúng là con mẹ nó quá tà môn rồi.

Cầm Nhất Tiểu đưa lưng về phía Phong Dực ngồi xếp bằng hạ, trầm giọng nói: "Nếu ngươi dám vô lễ với ta, ta sẽ cho ngươi sống những ngày tháng hối hận nhất trong cuộc đời."

"Đương nhiên, đạo đức nghề nghiệp của bản thiếu gia đều được mọi người kiểm định và công nhận từ lâu rồi.", Phong Dực điềm đạm đáp, không hiểu sao Cầm Nhất Tiểu nhìn về mặt đứng đắn của hắn mà lòng càng thêm lo lắng.

Cầm Nhất Tiểu đem thân thể cùng với ý niệm hoàn toàn thả lỏng, tiến nhập trạng thái không linh, cũng chính là đem cả người sa vào giấc ngủ say, vô luận là thân thể hay ý thức.

Phong Dực ngồi phía sau nàng, bàn tay to trực tiếp áp lên tấm lưng mảnh mai, cảm giác như đang vuốt ve tơ lụa thượng hạng vậy, hắn khẽ run người, cảm giác này thật không tồi. Hắn dùng năng lượng Quang Minh dạo qua một vòng trong cơ thể nàng, biết nàng đã tiến nhập vào trạng thái không linh rồi.

"Có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu si, bản thiếu gia dù tính vi cũng không mất trí đâu?" Phong Dực tự mình lẩm bẩm một câu rồi nhẹ giọng nở nụ cười, bàn tay tà ác đang áp vào lưng Cầm Nhất Tiểu khe khẽ vuốt ve, từ từ trượt về phía bụng, rồi lần la mò lên đôi thánh khiết ngọc nữ. Ngón tay hắn nhích từng chút một, khi chạm đến vùng đồi núi sần chắc một cái làm hắn như bị giật điện, hít một hơi sâu rồi nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp lấy nhũ hoa màu hồng kéo một cái.

Phong Dực rút nhanh tay về, nuốt một ngụm nước bọt, hô hấp không khỏi có chút gấp. "Hự" Phong Dực thiếu chút nữa kêu lên hai tiếng "gâu gâu", nếu mà lần lá thêm một chút nữa hắn cũng không chắc giọng mình có biến thành tiếng chó sói tru hay không nữa... Nên dừng lại đúng lúc a! Tuy nói hắn không chính nhân quân tử, làm việc có lúc cũng không từ thủ đoạn, nhưng chung quy mọi việc hắn làm từ trước đến nay đều phải có nguyên tắc.

Tần trừ tạp niệm, Phong Dực dễ dàng đem ma khí trong cơ thể nàng đẩy ra một phần năm, sau đó bắt đầu dùng tinh thần xâm nhập vào ý thức hải của nàng, lưu lại căn nguyên năng lượng của mình trong đó, rồi nhanh chóng rút đi. Tuy Cầm Nhất Tiểu đã tiến nhập vào trạng thái không linh, nhưng ý thức hải là trung tâm của linh hồn, nếu như động tác quá lớn e rằng sẽ khiến nàng tỉnh lại. Đến lúc đó thì thiệt nhiều hơn lợi rồi.

Phong Dực đứng dậy, không dám nhìn vào thân thể có thể khiến cho nam nhân thiên hạ thần hồn điên đảo kia nữa, mà là bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo hắn nên đi đến nơi nào? Hay là dứt khoát đem nơi này đập phá tan nát rồi chạy về lãnh địa Ma tộc?

Suy tư một lát, Phong Dực quyết định tạm thời lưu lại, dù sao bí mật của Khổng Tước gia tộc hắn còn chưa rõ ràng, người thần bí đó là ai? Thông thiên thảo còn có công dụng nào khác? Xem ra bên trong còn một bí mật vô cùng khủng bố, khi không thể biết rõ ràng bí mật ấy, hắn vô cùng không an tâm.

Phong Dực đột nhiên nghĩ đến Lệ Phù, nha đầu kia đi chơi với đám con cháu quý tộc, không biết bây giờ thế nào?

Ý niệm khẽ động, hắn liền dùng thần thức kiểm tra từ phía tiểu ảnh được phái đi theo Lệ Phù, nhanh chóng nhìn thấy Lệ Phù đang thì thầm cái gì đó vào tai một tiểu mập mập rồi ly khai đội ngũ quý tử nhà giàu, mà tiểu mập mập nét mặt vui mừng lộ rõ, không lâu sau đó cũng ly khai khỏi đám bạn quý tộc.

Phong Dực biết tiểu mập mập này, đại khái mười lăm mười sáu tuổi, tổ phụ là nhất đẳng công tước, vị thế gia tộc ở Kim Ưng đế quốc cũng không kém, có hơn mười người làm quan trong triều. Tiểu mập mập đừng xem còn nhỏ nhưng lại thập phần háo sắc, đến bây giờ đã gây tai họa cho không ít thiếu nữ rồi, trong đó nhỏ nhất có nữ đồng tám tuổi, bất quá sau đó lại không bị quở trách, tính khí càng thêm ngang ngược.

Tiểu ảnh bám sát sau Lệ Phù, nha đầu này đang đi về hướng một ngõ hẻm lạnh, Phong Dực trong lòng sốt ruột, không biết có nên phái tiểu ảnh phệ luôn tên tiểu mập mập kia không nữa.

Lệ Phù dừng lại trong hẻm nhỏ, có thể thấy rõ nha đầu luôn luôn ngây thơ hoạt bát lúc này có biểu tình thập phần âm lãnh, đặc biệt đôi mắt đẹp đã tràn ngập lệ khí, khóe miệng cười quỷ dị, cảnh tượng này làm Phong Dực chấn kinh.

Chương 160: Bạch Phát Bà Bà.

Hoàng cung Kim Ưng đế quốc, hoàng đế Ung Dương về mặt âm u ngồi ở điện thủ, phía dưới gia chủ Khổng Tước gia tộc Cách Lôi Đặc và thần bí Trữ trưởng lão đang hàn huyên to nhỏ.

"Cách Lôi Đặc, ngươi xác định như vậy?" Ung Dương trầm giọng hỏi.

"Bầm bệ hạ, thần khẳng định mười phần, người cùng với Phong Dực đi ra khỏi bản phủ chính là quân đoàn trưởng thần tộc Cẩm Nhất Tiểu, xem ra quan hệ của hai người này không tệ." Cách Lôi Đặc hồi đáp.

Ung Dương về mặt âm trầm bất định, hần dự định xuất ra một khối Thiên Diễn ngọc thạch để thỉnh Lam lão hỗ trợ loại bỏ Phong Dực, dù Thần điện có hoài nghi đến bản thân, hần cũng có thể chống chế được, Thần điện nếu động thủ, các quốc gia khác sẽ nghĩ thần điện muốn leo lên trên đầu bọn họ lần thứ hai, tuyệt đối sẽ không mặc kệ điều đó. Nhưng hiện tại Phong Dực lại cùng thần tộc có quan hệ cũng là rất phiền toái. Thần tộc với nhân loại tuy nói là công thủ đồng minh, nhưng trước giờ luôn đề đầu nhân loại, đối với nhân loại luôn có cảm giác ưu việt hơn, luôn tỏ ra cao cao tại thượng, hơn nữa thực lực thật sự so với nhiều quốc gia nhân loại mạnh hơn rất nhiều, quốc chủ bất kỳ quốc gia nào đều đối với thần tộc có vài phần kiêng kỵ.

"Như vậy, ngoài ra hai người đi cùng Phong Dực thân phận điều tra ra không?" Ung Dương ám chỉ chính là Thanh Mộc Trường Phong cùng với Khoa Tác.

"Hồi bệ hạ, hai người kia thân phận thập phần thần bí, còn không tra rõ ràng là thuộc về thế lực phương nào?" Cách Lôi Đặc hồi đáp.

Ngay vào lúc này, cái lỗ tai Trữ trưởng lão hơi động một chút, đột nhiên thân hình chợt lóe tiêu thất ở trong điện, bất quá Ung Dương cùng với Cách Lôi Đặc cũng không kinh hãi, dường như đây là chuyện thường xảy ra.

Không bao lâu, Trữ trưởng lão quay trở lại trong điện, thần tình có chút trầm trọng.

"Trữ trưởng lão, có chuyện gì xảy ra vậy?" Ung Dương hỏi.

"Bầm bệ hạ, thân phận hai người kia đã tra ra." Trữ trưởng lão nói.

"Là thuộc về thế lực nào?" Ung Dương nhìn biểu tình của Trữ trưởng lão liền đoán được địa vị hai người kia khá lớn.

"Một là trưởng tử của đương đại gia chủ Thanh Mộc gia tộc Trường Phong, gã còn lại trưởng tử của Băng Phong cốc cốc chủ Khoa Tác." Trữ trưởng lão nói.

Ung Dương cùng Cách Lôi Đặc đồng thời đầu to như cái đầu, tứ đại gia tộc ẩn thế đối với người thường mà nói thì có thể không biết, nhưng đối với bọn hần mà nói lại vô cùng quen tai. Họ đều là gia tộc vạn năm, cũng không như Khổng Tước gia tộc được xưng là đế quốc nhất đại gia tộc, gia tộc thế tục khó có thể bằng được, vạn năm cùng với truyền thừa từ xa xưa đủ để cho bọn họ có hậu thế cường đại, cho dù Ung Dương là đế vương một trong tam đại đế quốc cũng muốn sợ hãi hơn ba phần.

Tình huống bây giờ càng thêm phức tạp, không nghĩ ra bối cảnh của Phong Dực lại cường đại như vậy, vốn dính dáng đến thần tộc cũng được, hiện tại lại thêm một cái Thanh Mộc gia tộc cùng một cái Băng Phong cốc, điều này làm cho ý niệm động thủ trong đầu Ung Dương ném lên chín tầng mây.

"Cách lôi đặc, Phong Dực kêu ngươi tự mình đi tìm hần, vậy ngươi ủy khuất đi một chuyến xem sao. Thái độ tốt một chút, nếu hần cùng thần tộc công chúa với trưởng tử hai đại gia tộc ẩn thế cùng một phe, sẽ làm cho thanh danh đế quốc cùng với lực uy hiếp trở nên rất lớn." Ung Dương hướng Cách Lôi Đặc nói, vừa rồi còn muốn giết Phong Dực, bây giờ lại làm cho Cách Lôi Đặc hạ thấp tư thái đi lấy lòng hần, đây cũng là sắc mặt của chính trị gia, lấy lợi ích làm đầu, chuyện khác đều có thể bỏ qua.

"Vâng bệ hạ !" Biểu tình Cách Lôi Đặc không chút dị thường đáp.

Sau khi Cách Lôi Đặc xin cáo lui rồi đi, Ung Dương hỏi Trữ trưởng lão: "Ngươi nói Cách Lôi Đặc có thể hay không vì vậy mà sinh lòng oán niệm với ta?"

"Bầm bệ hạ, Cách Lôi Đặc lòng dạ thâm sâu, gạt bệ hạ âm thầm bồi dưỡng không ít lực lượng, bệ hạ chinh hần một lần cũng tốt, đỡ cho hần không biết trời cao đất rộng, nói nhảm coi như là hần sinh lòng oán niệm thì sao, nếu hần không nghe theo sai sử bệ hạ lật tay là có thể đưa hần đánh vào vực sâu không đáy, vạn kiếp bất phục." Trữ trưởng lão âm hiểm nói.

"Ha ha, không sai." Ứng Dương cười to nói.

Phong Dực trở lại phủ đệ Khổng Tước gia tộc, thấy lệ phù đang cầm một cái vợt lưới bắt bướm trong hoa viên, thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười thanh thúy như châu.

Phong Dực đứng xa xa nhìn Lệ Phù, dáng vẻ thiên chân vô tà không có chút hoảng hốt, tựa hồ nàng chưa từng thay đổi.

"Mục sư ca ca, mau tới giúp Lệ Phù bắt hồ điệp." Lệ Phù đứng ở trong một rừng trăm đoá hoa bách hợp đua nở, đang cười duyên hướng Phong Dực vẫy tay.

Phong Dực mỉm cười chạy tới, tiếp nhận vợt trong tay Lệ Phù, rung lên trong không trung, thì thấy rõ trong lưới quang mạng thánh khiết nhu hòa hình thành một đoá hoa tươi nộ phồng, hồ điệp bốn phía đủ loại màu sắc lập tức mảnh liệt bay tới, đem trọn cái vợt lưới đây áp hồ điệp, bên ngoài vẫn còn rất nhiều hồ điệp không ngừng bay tới liên tục, rất nhanh liền hình thành một cái đàn hồ điệp rất lớn, vô số hồ điệp phiến rạp ròn cực kỳ tráng lệ.

"Mục sư ca ca, hay là thả chúng nó đi, chúng nó chen chúc cùng một chỗ chắc khó chịu lắm." Lệ Phù sợ hãi than, nói với Phong Dực.

Phong Dực cười cười, thu hồi quang minh thánh lực, những con hồ điệp lập tức tứ tán bay đi, so với tình cảnh vừa rồi càng thêm điểm lệ.

"Như vậy mới là xinh đẹp nhất." Lệ Phù cười nhảy, nụ cười giống như loài hoa bách hợp thuần khiết, thuần khiết không tỳ vết, dường như những âm u trong đáy lòng dưới ánh nắng chiếu xuống từ lâu đã không còn tồn tại.

"Mục sư ca ca, người tới hôm qua đi đâu vậy? Một buổi tối cũng không quay trở về." Lệ Phù lời kéo Phong Dực đến chỗ một cái đình ngồi xuống, sau đó hỏi.

"Àn, đi làm chút sự tình." Phong Dực mỉm cười, đột nhiên nói:" Lệ Phù . Người tới qua cùng các bằng hữu đi chơi phải không, người có biết tôn tử của Nặc Đốn công tước chứ?"

Lệ Phù sắc mặt hơi đỏ, nói : "Muội biết, tối hôm qua hần cũng cùng đi chơi với chúng ta mà."

"Ngày hôm nay lúc ta trở về, nghe nói xảy ra một đại sự, chính là tên mập mập này tối qua bị người ta phế đi tứ chi, đại não bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ còn một hơi tàn, nghe nói nếu trị khỏi sau này cũng là một tên ngu ngốc." Phong Dực thờ ơ nói.

"A, tại sao có thể như vậy? Tối hôm qua thời gian chúng ta cùng nhau chơi đùa hần vẫn còn tốt mà." Lệ Phù há to miệng kinh hô một tiếng, chỉ là trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh nhưng vẫn không tránh được pháp nhãn của Phong Dực.

Phong Dực trầm mặc, hai con mắt đen nhìn Lệ Phù chăm chăm, mang theo mấy phần kỳ vọng.

Lệ Phù vẻ mặt trầm xuống, sau đó mặt cười trở nên tái nhợt, trong mắt tràn ngập hơi nước.

"Mục sư ca ca, đừng ly khai Lệ Phù, Lệ Phù sai rồi, Lệ Phù không nên dối gạt người." Lệ Phù đột nhiên òa khóc, hai tay ôm chặt lấy Phong Dực, rất sợ hần dưới con tức giận mặc kệ bỏ nàng ở lại.

Lệ Phù thất thố làm cho vài tên hộ vệ cùng hạ nhân ở xa xa nhìn qua, Phong Dực không muốn gây chuyện thị phi, ôm lấy Lệ Phù thân hình chợt lóe, liền tới tiểu viện của mình thiết hạ cấm chế.

"Mục sư ca ca, Lệ Phù không phải có ý định lừa gạt người, chỉ là sợ người sau khi biết sẽ chán ghét Lệ Phù, cho nên mới không dám nói cho người biết." Lệ Phù nức nở nói.

"Mục sư ca ca sẽ không chán ghét người. Người nói cho mục sư ca ca biết là từ lúc nào thì trở nên như vậy?" Phong Dực sờ sờ đầu Lệ Phù, ôn nhu nói.

Lệ Phù thần tình thay đổi mấy lần, từ hồn nhiên trở nên âm lãnh, âm lãnh trở nên hung ác tàn nhẫn, giật mình một cái lại khôi phục như cũ, nàng khóc nói: " Từ sau khi đến đế đô, Lệ Phù không khống chế được chính mình, thực sự không khống chế được chính mình, những đồ cận bã đó, bọn chúng đáng chết!" Nói đến câu cuối, trên mặt nàng lại hiện ra vẻ tàn nhẫn, so với hai mắt đang đầm lệ mông lung có vẻ cực kỳ quỷ dị.

"Mỗi lúc trời tối, Lệ Phù đều nằm mơ, mơ thấy phụ thân, mơ thấy Thần Ứng thành." Lệ Phù bắt đầu run run, vẻ mặt biến ảo lần thứ hai, trong con mắt nàng hiện lên một ít huyết tinh, phảng phất trở lại tình trạng khi ở Thần Ứng thành trước đây.

"Sau đó thì sao?" Phong Dực thấy Lệ Phù giống như tiến nhập vào trạng thái thôi miên, liền nhân dịp hỏi .

"Vẫn còn rất nhiều, có một vị bạch phát bà bà, nàng dạy ta chế tác ma pháp khôi lỗi như thế nào. Làm thế nào đối phó với những người mất trí này, bà bà nói, đối phó người xấu tuyệt không được nhẹ tay, muốn để cho bọn họ cảm thụ cảm giác thống khổ khi bị bức hại, muốn để bọn họ sống không bằng chết." Lệ Phù như người mất hồn ni non nói.

"Bà bà?" Phong Dực nhận thấy có cái gì không đúng.

"Bà bà là người tốt, nàng mỗi ngày đều xuất hiện ở trong mộng, dạy Lệ Phù rất nhiều thứ hay." Lệ Phù phảng phất như hồi đáp một cách vô thức.

"Vậy bà bà có hay không nói nàng là ai?" Phong Dực hỏi.

"Nàng . . . " "A, đau đầu quá." Lệ Phù vừa nói được một chữ đột nhiên kêu thảm một tiếng, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Phong Dực trong lòng kinh hãi, nhất chỉ đem Lệ Phù điểm ngắt, sau đó bàn tay hấn đặt tại mi tâm của nàng, tinh thần lực theo đó tiến vào thăm dò, tựa như bị vạn châm đâm phải, đau nhức, tiếp theo bị bắn ngược đi ra.

"Tiền bối, không quản người là ai, không nên làm hại Lệ Phù, bằng không bản thiếu gia phát thệ, nhất định sẽ làm cho người nếm thử tư vị sống không bằng chết." Phong Dực trầm giọng nói.

Rất lâu sau, trên người Lệ Phù không có xuất hiện một tia phản ứng.

Phong Dực nhú mày, đem Lệ Phù ôm trở về phòng, sau đó ngồi ở đầu giường trầm mặc không nói.

Lệ Phù nói có một bạch phát bà bà, mỗi ngày tại trong mộng dạy nàng chế tác khôi lỗi đối phó với người xấu như thế nào, nếu như hấn đoán không có sai, việc này nhất định cùng tia sáng từ lệnh bài ma pháp khôi lỗi trong đại sảnh trước đây có quan hệ, chẳng lẽ trong chùm tia sáng kia có chứa một linh hồn bị phong ấn.

Sau đó Phong Dực thu hồi cảm chế, canh gác trong viện chính là thập bát Long vệ vừa tập luyện trở về, sau khi Phong Dực dạy bọn họ Tam Tài trận, thực lực của bọn họ lại tăng lên một tầng, mỗi ngày đều dựa theo phương pháp huấn luyện mà Phong Dực phân phó tập luyện, hết lần này tới lần khác, trong mắt người khác thoát nhìn thuần túy là phương pháp huấn luyện dày vò người khác nhưng đối với bọn họ lại tạo ra hiệu quả kinh người. Lòng tự tin của bọn họ tăng lên chưa từng có, giống như từ hạt bụi cho tới bây giờ thành một hoán thạch kiên cố, làm cho Phong Dực có chút thỏa mãn.

Lúc này, từ phía sau thập bát Long vệ hiện ra một thân ảnh, chính là Triệu Thiên Dẫn, hấn chứng kiến Phong Dực thì lập tức chạy tới báo cáo tình huống đầu tư chín ngàn vạn kim tệ của mấy ngày nay. Triệu Thiên Dẫn đối với kim tệ trời sinh có thiên phú kinh người, trong một thời gian ngắn hấn đầu tư một loạt hạng mục, đồng thời dùng vốn riêng mở ra một cửa lâu rất phong cách, định lấy Kim Ưng để quốc làm trung tâm sau đó mở rộng ra các vùng lân cận, hôm nay một lần mở lên mười nhà, chín ngàn vạn kim tệ đều sử dụng sạch sẽ.

"Thiếu gia, vẫn có một chuyện muốn hội báo với người." Triệu Thiên Dẫn mỉm cười nói lấp lửng.

"Ra về thần bí cái rắm, mau nói xem nào?" Phong Dực cười mắng.

"Tôi hôm qua gặp một vị lão bằng hữu, tiểu tử này làm việc cho lục hoàng tử Ung Hùng, trong người có chút bản lĩnh nên được lục hoàng tử vô cùng tín nhiệm, đêm qua cùng hấn uống say, tên này uống nhiều quá nên tiết lộ một đại sự, cùng thiếu gia có một chút quan hệ, thiếu gia nhất định sẽ cảm thấy hứng thú." Triệu Thiên Dẫn cười hắc hắc nói.

"Tiểu tử, người còn nói nhiều như vậy nữa, sau này cường độ huấn luyện tăng lên gấp ba so với thập bát Long vệ." Phong Dực trừng mắt, một cước hướng chuẩn vào cái mông của Triệu Thiên Dẫn kêu cái "tách".

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Suy Nghĩ Của Cách Lôi Đặc.

Chứng kiến đảm uy của Phong Dực, Triệu Thiên Dẫn vội vàng thuật lại sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên lai lục hoàng tử Ung Hùng đối với trưởng công chúa mỹ diệu tuyệt luân Lăng Sương của Thanh Long đế quốc vẫn không hết hy vọng, hấn không cam lòng phải chịu chuyện vừa gặp vui mừng rồi lại xôi hồng bóng không, cũng không cam chịu bị Lăng Sương dắt mũi, bởi vậy một tên tâm phúc là mưu sĩ Khắc La bên cạnh hấn mới bày cho tiểu tử này một chủ ý âm hiểm.

Khi hộ tống Lăng Sương về nước có một nghìn kỵ binh Kim Ưng đế quốc hộ tống, tên thống lĩnh sớm đã bị Ung Hùng mua chuộc, mà Khắc La đã tập hợp một đám thổ phi đứng ở biên giới của Kim Ưng đế quốc chờ sẵn, hấn dự định trước tiên hạ "mê huyễn dược tề" vào đồ ăn, cùng với bọn mã tặc nội ứng ngoại hợp đem Lăng Sương cướp đi, dù sao cũng là ở biên cảnh, đến lúc đó mà lôi kéo nhau ra quy trách nhiệm, cũng không có nhiều người nghĩ đến là kiệt tác của lục hoàng tử Ung Hùng.

"Ài? Lục hoàng tử cùng với cái thằng Khắc La gì đó thật đúng là người ngu ngốc a, bọn họ cho rằng tại biên cảnh gặp chuyện không may thì không được trách tội Kim Ưng đế quốc hay sao, có thể nói vô luận Thanh Long đế quốc trưởng công chúa ở nơi nào gặp chuyện không may, Kim Ưng đế quốc cũng phải chịu liên lụy." Phong Dực nháy con mắt phì cười.

"Sao lại thế?" Triệu Thiên Dẫn nghi hoặc hỏi.

"Thanh Long đế quốc, Kim Ung đế quốc cùng với Thiên Lang đế quốc vốn có quan hệ vi diệu, mà lần này kẻ hướng Thanh Long trường công chúa cầu hôn là lục hoàng tử của Kim Ung đế quốc, cũng có hoàng tử của Thiên Lang đế quốc, đây vốn là một hội giao dịch chính trị. Tam đại đế quốc trong đó Kim Ung đế quốc luôn duy trì việc mở rộng lãnh địa, đã uy hiếp lợi ích lưỡng đại đế quốc kia, cho nên một khi Thanh Long đế quốc trường công chúa tại lần báỉ phỏng này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì đúng là một cái cơ để Thanh Long đế quốc cùng với Thiên Lang đế quốc nhân cơ hội liên hợp đối chọi lại Kim Ung đế quốc. Điểm này Ung Dương lão nhân kia chắc hẳn cũng biết, cho nên mới phải nhẫn nhịn như thế, nếu không hẳn đã không phải một nghìn kỵ binh tình nhuệ hộ tống. Ha ha, lão tính không bằng con lão, đúng là gây ông đập lưng ông mà, nếu bản thiếu gia mà biết tự nhiên sẽ dội thêm một thùng dầu trợ hỏa nữa, ài, ngẫm lại cũng thật đáng tiếc." Phong Dục cười to nói.

Cách Lôi Đặc trở lại Không Tước phủ đệ, vừa tiến vào thư phòng khuôn mặt thân sĩ luôn mỉm cười liền biến mất không còn thấy tăm hơi, thay vào đó là nét mặt già nua âm trầm như bị mây đen phủ kín.

"Bang bang" Cách Lôi Đặc giận dữ gạt hết đồng sách trên bàn xuống đất, trong lồng ngực pháp phòng hỗn hển, hai mắt âm tàn quang mang như đang muốn nhắm người kiểm chuyện.

Ny Á đi vào gặp một đồng hồ độn trong thư phòng liền thất kinh, trong tiềm thức của nàng gia gia thật lâu chưa có biểu hiện "xuất chúng" thế này.

"Gia gia, đã xảy ra chuyện gì?" Ny Á dè dặt hỏi.

"Không có việc gì, Phong Dục hồi nãy có tới không?" Cách Lôi Đặc tâm tình đã khôi phục bình thường, nhàn nhạt hỏi.

"Chưa thấy đến." Ny Á hồi đáp, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia buồn bã.

"Người theo ta đi xem chỗ của hắn, mời hắn liên hệ thần tộc công chủ gặp mặt một lần, đế quốc không thể bị động thế này được." Cách Lôi Đặc xoay người, điềm đàm phân phó.

"A, gia gia." Ny Á biểu tình kinh nghi bất định, Phong Dục làm cho gia gia tự mình phải tới cửa cầu người, đối với ông chính là một loại miệt thị, là sự sỉ nhục đệ nhất đại gia tộc gia chủ của Kim Ung đế quốc, nhưng nếu gia gia đã nói vậy, nhớ đến lúc trước đối với Phong Dục không có thái độ như thế, nhất định có nguyên nhân bên trong.

Lúc một gã Long vệ hướng Phong Dục bẩm báo Không Tước gia chủ cùng với Ny Á tiểu thư tới báỉ phỏng thì Phong Dục đang cùng Sơ Thất Thất và Huyết Vô Nhại kiểm tra Lệ Phù, trong lòng hắn đang có chút nôn nóng, nói: "Người đi ra nói với bọn họ ta đang bế quan, không tiện gặp khách."

"Vâng, thiếu gia." Tên Long vệ này thần tình kỳ quái xoay người đi, trong lòng bội phục sát đất, thiếu gia không hô là thiếu gia, rõ ràng là khách của Không Tước gia tộc, hiện tại tự nhiên phản khách vi chủ, đúng thật là ngu mà.

Hắn liền chạy ra sân nói lại với hai người Cách Lôi Đặc, lão nhân gia nét mặt già nua cứng đờ, nhưng lập tức khôi phục bình thường, còn Ny Á hé ra nụ cười hết sức khó coi, nàng nghĩ không ra Phong Dục lại không nề tình như thế, gia gia tự mình qua đây mà hắn dám nói bế quan không tiếp khách, chẳng phải là trịnh trọng hướng gia gia một cái tát hay sao?

Phong Dục trải qua vô số lần Luân Hồi, còn có cái gì nhìn không thấu, ái chính là ái, ghét chính là ghét, không cần phải nhiều lời nguy trang, người Cách Lôi Đặc cùng lão già họ Ung đều muốn mạng bản thiếu gia, thiếu gia vẫn đối với người khách khí, như vậy là tiện nghi cho người rồi.

"Thiếu gia các người có nói hắn lúc nào xuất quan không?" Vốn tưởng rằng Cách Lôi Đặc sẽ làm om xòm lên, không ngờ lão lại ôn hòa nói, tựa hồ không có một chút bức mình nào.

"Chưa nói, xin gia chủ lần sau trở lại đi." Tên Long vệ này thấy rõ Cách Lôi Đặc vẫn giữ vẻ mặt hòa khí, trong lòng thầm nghĩ thiếu gia quả nhiên không nói sai, bị một cái tát gián tiếp vẫn cười đều đều thì không phải bệnh tâm thần cũng chính là nguy quân tử, vẫn là thiếu gia tình minh rồi.

"Vậy lão phu lần sau trở lại", Cách Lôi Đặc liền xoay người rời đi.

Ny Á vội vã đuổi theo, người khác không biết, nhưng nàng vẫn biết gia gia mình đang nộ khí trùng thiên.

Cách Lôi Đặc trong lòng cũng bị đè nén quá nhiều, hắn trước đây hay gượng gạo tán thưởng Phong Dục là anh hùng thiếu niên, bây giờ tán thưởng lại trở thành thống hận. Lại hận mình không thể đập bẹp dí thằng nhãi này, sau lưng tiểu tử này còn có Thần Điện, thần tộc cùng nhị đại gia tộc ẩn thế, dù lão có hận đến tróc xương tróc vẩy cũng chỉ đành nguyền rủa ken kết thôi.

"Oanh", Cách Lôi Đặc đột nhiên vung tay lên, một cổ đầu khí ngũ sắc tuôn ra ào ạt, đem một cây đại thụ nở thành hơn mười đoạn, cũng chỉ có gia chủ Không Tước gia chủ mới có tư cách thi triển đầu khí này, uy lực dĩ nhiên cực lớn.

"Gia gia, người không sao chứ." Ny Á thấy rõ sau một kích hùng hậu lão gia gia lại đứng một chỗ bất động.

"Không có việc gì, không có việc gì." Cách Lôi Đặc xoay người lại, trên mặt rớt cuộc cũng mang theo nụ cười mừng rỡ.

Chương 163: Hợp Tác.

Phong Dực nhìn Tần Tiềm không khỏi chăm chú thêm, có thể từ bên trong Đông Hải long cung trộm ra Bích Hải Long Hồn tửu, bằng vào điều này hẳn coi như nhận được sự kính trọng của Phong Dực . Vì tăng cường cảnh giới cam chịu sự nguy hiểm tánh mạng, loại chấp nhất này cũng không phải người bình thường có thể có được. Có lẽ đây là nguyên nhân trọng yếu hẳn tấn chức lên cảnh giới Đạo Thần. Không có ý chí vươn lên, đừng khi không màng đến sinh tử, tuyệt không có khả năng đạt được thành tựu này.

Phong Dực không khách khí mở ra một vò Bích Hải Long Hồn tửu, một mùi rượu tinh khiết, thơm mát , nhất thời lại bay ra một cỗ hương khí đặc biệt liền khiến cho Phong Dực cùng Tần Tiềm từ từ nhắm hai mắt lại, về mặt mê say, hai lỗ mũi lại không ngừng được kích thích, làm cả hai lộ ra một bộ dạng thèm nhở dãi.

Thật lâu sau, Phong Dực mới than nhẹ một tiếng, mắt nhìn về phía vò rượu, hai mắt nhất thời bắn ra quang mang kinh ngạc nói : “ Bích Hải Long Hồn tửu không hồ là Bích Hải Long Hồn tửu, thì ra là thế “

Tần Tiềm nghe vậy nhìn lại, liền thấy được trong làn Bích Lam tửu thủy có gì đó đang rung động, bên trong hiện ra hình ảnh một con rồng đang giương nanh múa vuốt, kỳ diệu vạn phần.

Phong Dực đem rượu đổ vào hai chén ngọc, hai ngón tay khẽ điểm, trong hai chén rượu đồng thời hiện ra một Long ảnh.

“Tuyệt”. Phong Dực cười ha hả một tiếng, đem chén rượu một hơi uống hết, chỉ cảm thấy thư thái vô cùng, giống như cười một con rồng bay lượn trên trời mà phía dưới lại là biển xanh.

Tần Tiềm cũng uống một ngụm, ngồi rung đùi đắc ý không thôi, may mà không xuất ra cả hai vò, lưu lại một vò thật tốt.

“ Tần tiên bồi rượu này thật tuyệt, ta uống một chén coi như đã nợ người một phần nhân tình, có việc gì người cứ nói đi” Phong Dực cười nhìn Tần Tiềm nói.

“Hào, tiểu tử người thật sáng khoái, ta đây cũng cứ việc nói thẳng, cái...kia, buổi tối hôm đó người dùng một chiêu đó ta đánh bại, ta đã suy nghĩ cả trăm lần nhưng cũng không thể giải đáp được, coi như người có là cửu tinh chiến thần, cũng không thể nào trong một chiêu đánh bại ta được.” Tần Tiềm ánh mắt sáng ngời, nếu cái nghi hoặc này không được giải đáp thì có lẽ thành tựu cả đời này của hắn không thể nào tiến thêm được nữa.

Phong Dực cười hắc hắc, nói : “ Tần tiên bồi không cần nản lòng, kỳ thật ta hôm đó cũng chỉ là nhất thời chiếm tiện nghi mà thôi, bởi vì trên người người đã bị dính một loại phấn hoa mà mùi phấn hoa này nhất thời rất khó tẩy đi, có thể bảo tồn đến mấy tháng, vì vậy mà ấn nhãn thuật của người đối với ta mà nói là không có gì uy hiếp, cho tới việc ta lấy hai ngón tay tiếp người một kích toàn lực hoàn toàn là do thể chất của ta và người thường khác hẳn nhau. Bất quá ta cũng phải toàn lực mới tiếp được một kích kia , thật ra lúc ấy ta cũng không ổn.”

Tần Tiềm bừng tỉnh đại ngộ, cười ha ha đứng lên, giờ thì hắn đã thông suốt, không phải là thực lực hắn không đủ, mà tại tên tiểu tử này quá mức nghịch thiên đi.

“Tiểu tử, vậy người rốt cuộc hiện tại đã đạt tới cảnh giới gì rồi?” Tần Tiềm hỏi

“Ân, đại khái đã đạt tới bát tinh hoặc cửu tinh thần mục sư”. Phong Dực nhún nhún vai nói . Sau khi đạt tới cảnh giới thập nhị dực từ ma, trong cơ thể ma lực chuyển hóa hoàn toàn thành quang minh thánh lực nên cuối cùng nói chung là cửu tinh thần mục sư.

“Khó trách, lão phu thua không oan. Cửu tinh thần mục sư chỉ sợ chỉ có Thần Điện thánh chủ mới có thực lực bậc này.” Tần Tiềm đã gỡ bỏ được hoàn toàn khúc mắc trong lòng.

Phong Dực cười cười , theo hắn biết Thần Điện thánh chủ thực lực hẳn là đã vượt qua cửu tinh thần mục sư, thật sự tới cảnh giới gì hắn cũng không biết, có lẽ tương đương thực lực Thần vương.

“ Tần tiên bồi người cùng Khắc Lạp Tư Đế tông chủ đã hòa hảo sao.” Phong Dực đột nhiên cười hỏi.

“Không sai, buổi tối sau khi bị người đánh bại ta gần như sụp đổ, là nàng tìm được ta giải thích cho ta sự việc trước đây, là ta vẫn trách lầm nàng. Ha hả, con người chính là kỳ quái như vậy đó, lúc trước ta tự cho là mình đúng, như thế nào cũng không chịu tin nàng, nhưng khi ta sụp đổ mới nhận ra chính mình. Nói đến ta còn phải cảm ơn tiểu tử người đó.” Tần Tiềm cười hai tiếng rồi thở dài một hơi.

“Vậy ta phải chúc mừng tiên bồi và Khắc Lạp Tư Đế tông chủ trăm năm hạnh phúc rồi, Tần tiên bồi có hay không tính toán trở lại Như Ý Tông?” Phong Dực cười nói.

Tần Tiềm lắc đầu nói:” Như Ý Tông là nỗi đau trong lòng của ta, vô luận thế nào ta cũng không quay về.”

“Vậy Khắc Lạp Tư Đế tông chủ phải làm sao giờ?” Phong Dực nghi hoặc hỏi.

“Nàng định chờ qua hai năm Như Ý Tông ổn định, liền tìm người tiếp nhận vị trí rồi cùng ta tiêu dao thế gian.” Tần Tiềm trong ánh mắt nổi lên sự ôn nhu, tiếp sau đó tựa cười mà như không cười nhìn Phong Dực nói: “Tiểu tử, ta đây hai năm cũng không biết đi đâu, cảm thấy cuộc sống của ngươi khẳng định rất đặc sắc, không bằng ta ở bên cạnh ngươi xem náo nhiệt a.”

Phong Dực kinh dị nhìn Tần Tiềm, này đây là đạo tặc thần cấp a, nếu có thể ở lại bên cạnh hắn thì hắn cầu còn không được nữa là.

“Tiểu tử, ngươi hoài nghi lão phu ở bên cạnh ngươi là có mục đích xấu sao?” Tần Tiềm nhăn mặt hỏi.

“Làm sao có, Tần tiên bối nếu có thể lưu lại ta tất nhiên là vạn phần hài lòng” Phong Dực cười nói.

“Như vậy là quyết định rồi” Tần Tiềm không cho Phong Dực cơ hội phản bác.

Phong Dực hừ hừ hai tiếng, lưu lại thì lưu lại, thiếu gia ta còn có thể đuổi ngươi sao? Đáy lòng cũng là cười như nở hoa, đạo thần cao thủ a, ngốc tử mới đuổi ngươi đi.

Khi Cách Lôi Đặc gia chủ tìm đến cửa một lần nữa, Phong Dực cũng không kinh ngạc, lão tiểu tử thân là gia chủ Không Tước gia tộc không thể không có chút bốn sự.

Bất quá so với dự đoán của Phong Dực có điểm không khớp chính là Cách Lôi Đặc sau khi ngồi xuống, cũng là cùng hắn tha thiết nói việc nhà, giống như là một người trưởng bối hiền lành vậy, căn bản không đề cập tới việc nhờ hắn dẫn đi gặp công chúa thần tộc nói chuyện. Bất quá nếu hắn không đề cập tới, Phong Dực cũng tự nhiên đề hắn dẫn dắt cuộc trò chuyện, coi như so ai tính nhân nại cao hơn.

Ước chừng trời đã gần tối, Phong Dực nhớ tới buổi tối còn phải vì Cẩm Nhất Tiểu khu trừ ma khí, liền muốn tiễn khách.

“Phong mục sư, khi lần đầu nhìn thấy ngươi ta chỉ biết ngươi không phải là người bình thường.” Đúng lúc này Cách Lôi Đặc đột nhiên nói.

“Nga, gia chủ thật đúng là tuệ nhãn biết nhìn anh hùng a.” Phong Dực hắc hắc cười nói, biết hắn nhin không được, cũng liền nghe một chút xem hắn muốn nói những cái gì.

“Kỳ thật ta lần này tìm đến Phong mục sư, là muốn cùng Phong mục sư nói một việc thập phần trọng yếu.” Cách Lôi Đặc lơ đãng nói

“Chuyện gì?” Phong Dực nhướng mày hỏi.

“Ta muốn cùng Phong mục sư hợp tác” Cách Lôi Đặc phát tay thiết hạ cảm chế rồi nói.

“Hợp tác?” Phong Dực nhướng mày, so với mình dự tính có chút không khớp, xem ra có biến cố xảy ra rồi.

“Đương kim Hoàng Đế Kim Ung đế quốc tàn bạo, bất nhân, mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ nhân từ, nhưng những việc hắn làm khiến mọi người oán trách, quý thần công phẫn, Không Tước gia tộc ta ngàn năm qua bị các đời hoàng đế nắm giữ tính mạng, làm nhiều việc khiến trời xanh phẫn nộ, nhưng lần này Ung Dương lão thất phu kia lại muốn ta tới đối phó ngươi, việc này thật khiến ta không chịu nổi.” Cách Lôi Đặc làm một bộ dạng rất đau lòng, giống như nói ra những lời đại nghịch bất đạo này là chỉ vì Phong Dực.

Phong Dực nghe vậy trong lòng chấn động, Không Tước gia tộc được các hoàng đế Kim Ung đế quốc coi trọng, quyền thế khuynh thiên, rất nhiều người đều hoài nghi vì sao Không Tước gia tộc không làm phản, tại sao các đời hoàng đế lại tin nhiệm Không Tước gia tộc như thế, xem ra trong chuyện này còn có ẩn tình.

“Ha ha thật không? Bỏn thiếu gia cùng gia chủ không thân cũng chẳng quen, gia chủ hậu đãi như thế, thật khiến bỏn thiếu gia cảm động đến rơi lệ a” Phong Dực ha ha cười nói, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, lão gia hỏa này vẫn tìm cách kéo quan hệ a.

“Như thế nào là không quen không biết? Đại ca đã chết của ta cùng Phong mục sư kết nghĩa huynh đệ, mà chất nữ của ta cũng coi ngươi như người thân, quan trọng là Ny Á nha đầu kia một lòng dành hết tình cảm cho ngươi, ta làm sao có thể trơ mắt nhìn Ung Dương lão thất phu kia làm hại ngươi được” Cách Lôi Đặc vẻ mặt giận dữ nói.

Không biết xấu hổ! Thật không biết xấu hổ a! Da mặt lão dày như vậy Phong Dực xem đủ rồi.

“Như thế bỏn thiếu gia phải đa tạ gia chủ rồi, bất quá không biết gia chủ tính toán hợp tác cùng ta như thế nào?” Phong Dực cũng chẳng muốn phí nước miếng cùng hắn liên hồi.

“Ta đem toàn bộ tài nguyên của Không Tước gia tộc cho ngươi sử dụng, mà ngươi liên hợp Thần Điện, Thần tộc, Thanh Mộc gia tộc, Bằng Phong cốc ủng hộ ta, chờ ta giải trừ được thủ đoạn mà Ung Dương nắm giữ tính mạng Không Tước gia tộc, liền phân hán, đến lúc đó Thần Điện, Thần tộc, Thanh Mộc gia tộc, Bằng Phong cốc chỉ cần ra mặt giải thích, nói vậy không ai dám nói Không Tước gia tộc ta phản quốc” Cách Lôi Đặc cười lạnh nói.

“Hắc hắc, ta nói này thân ái gia chủ, ích lợi phân phối rất không cân đối, bỏn thiếu gia ta khó có thể nhận a, ngươi phải biết rằng muốn thuyết phục Thần Điện bảo thủ liên hợp với Thần tộc cùng hai đại gia tộc lãnh đạo, chuyện này cũng không dễ dàng. Hơn nữa theo lời ngươi Không tước gia tộc cho ta sử dụng toàn bộ tài nguyên nhưng ta là người ngoài nên căn bản không rõ lắm, ngươi đây không phải là ký ngân phiếu không sao?” Phong Dực cười tủm tỉm

nhìn Cách Lôi Đặc, nguyên lai lão gia hòa này có chủ ý này a.

“Vậy theo Phong mục sư Không Tước gia tộc ta nên trả đại giới gì đây?” Cách Lôi Đặc trong lòng vui vẻ, Phong Dực yêu cầu đại giới điều này đại biểu có khả năng hợp tác. Mặc kệ hắn đưa ra yêu cầu gì, đều đáp ứng hắn, đợi giải trừ xiềng xích mang trên người Không Tước gia tộc nghìn năm cùng đoạt được toàn bộ Kim Ưng để quốc thu hoạch như vậy mà nói hắn nói điều kiện gì cũng không quá.

“Bồn thiếu gia hỏi trước hai vấn đề, nếu như gia chủ thành tâm trả lời, hết thầy đều có thể nói chuyện, còn không thành tâm, như vậy hợp tác cũng không cần nói lại.” Phong Dực thần nhiên nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng do dự, biết vấn đề mà Phong Dực muốn hỏi nhất định không đơn giản nhưng hắn vẫn gật đầu.

“Lam lão là ai?” Phong Dực khoe miệng lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười hỏi.

Cách Lôi Đặc cả người chấn động, kinh dị nhìn Phong Dực, hắn như thế nào biết Lam lão? Đây là bí mật lớn nhất của Không Tước gia tộc cùng Kim Ưng gia tộc, có thể nói số người biết Lam lão tồn tại cũng không quá mười ngón tay.

“Đừng hỏi bồn thiếu gia làm sao mà biết được, ta chỉ muốn đáp án.” Phong Dực thấy Cách Lôi Đặc tựa hồ muốn mở miệng hỏi liền thần nhiên nói.

Cách Lôi Đặc cười khổ một tiếng, suy nghĩ có chút mơ hồ.

Lam lão tồn tại có thể nói là nguyên nhân khiến Không Tước gia tộc trở thành Kim Ưng đế quốc nhất đại gia tộc, nhưng cũng là đầu sỏ làm Không Tước gia tộc bị quản chế bởi Kim Ưng gia tộc.

Căn nguyên sự tình là từ một ngàn năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Bí Ẩn

Hơn ngàn năm trước, Kim Ưng gia tộc chẳng qua chỉ là một tiểu gia tộc sinh sống nhiều đời bên con sông Trường Hà, ở Ba Nhĩ Công Quốc. Khi đó Không Tước gia tộc cũng chẳng xứng đáng để được gọi là gia tộc, cả nhà chỉ có bốn miệng ăn chuyên kinh doanh Thương Thái*. Mà Gia chủ Kim Ưng gia tộc lại thích ăn Thương Thái nên mỗi tháng cũng dâng lên Kim Ưng gia tộc một ít, coi như hai gia tộc cũng có chút quan hệ.

(*: Như món dưa muối của mình đây.)

Cuộc sống cứ bình thường như thế trôi qua, Gia chủ Kim Ưng gia tộc không nghĩ đến một ngày có thể giành được một đế quốc, mà gia đình bốn người kinh doanh Thương Thái ấy cũng chẳng nghĩ lại trở thành một Đại gia tộc quyền khuynh thiên hạ.

Vận mệnh của bọn họ thay đổi vào một đêm mưa to gió lớn, lúc ấy Nam chủ nhân cửa hàng kinh doanh ấy cứu về một lão đầu từ đang trong cơn hấp hối. Không có ai có thể nghĩ đến được lão đầu từ còn sót chút hơi thở ấy lại là một người có bản lĩnh dời núi lấp biển.

Lão đầu này tự xưng là Lam Lão, lão chỉ hiển lộ một chút thần thông mà đã khiến cả nhà bốn người há miệng kêu thần linh, bọn họ vô cùng thành kính quỳ xuống dập đầu vái lạy.

Lam Lão liền hỏi Nam nhân ấy có muốn học một thân bản lĩnh như thế này không? Trở thành một người đứng trên tất cả mọi người, chỉ cần hầu hạ tốt cùng thỏa mãn mọi yêu cầu của lão là được. Nam nhân ấy sống uất ức cả đời liền đồng ý không suy nghĩ gì.

Bất quá, Nam chủ nhân này lại không quyền không thế, trong một thời gian ngắn không thể thỏa mãn hết mọi yêu cầu cực kỳ khát khe của lão, mà Lam Lão nếu muốn đem bốn người bình thường này trong ngày một ngày hai phát triển thành một đại gia tộc không lồ cũng là điều không thể.

Ngay lúc ấy, Nam chủ nhân liền nhớ đến Kim Ưng gia tộc quyền thế huân thiên ở Ba Nhĩ công quốc, việc này đã dẫn đến việc làm cho gia tộc Không Tước hối hận ngàn năm không nguôi, đem Lam Lão giới thiệu cho Gia chủ Kim Ưng gia tộc.

Gia chủ Kim Ưng gia tộc là một người tâm cơ âm trầm, hắn rất nhanh liền ý thức được đây là cơ hội ngàn năm có một. Tất cả lực lượng của gia tộc đều tập trung thỏa mãn yêu cầu của Lam Lão, hơn nữa còn xu nịnh vỗ mông ngựa Lam Lão. Rất nhanh Gia chủ Kim Ưng gia tộc liền chiếm được lòng của Lam Lão, và thay thế luôn địa vị của ân nhân cứu mạng lão.

Sau đó, lực lượng của Kim Ưng gia tộc tựa hồ như sau một đêm liền trở nên mạnh mẽ vô cùng, bọn họ không cần tốn nhiều công sức đã chiếm được Ba

Nhĩ công quốc, thành lập Kim Ưng công quốc.

Từ đây về sau, Kim Ưng công quốc bắt đầu điên cuồng tiến hành khuếch trương lãnh thổ cùng cướp đoạt tài nguyên, trong vòng mười năm trở thành Kim Ưng vương quốc, năm mươi năm sau tiêu diệt luôn Xuất Vân đế quốc lúc đó trở thành Kim Ưng đế quốc. Mà gia đình bốn miệng ăn kia trở thành Không Tước gia tộc vang danh thiên hạ, có công tòng vua, từ nay về sau vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết, gia chủ đầu tiên của Không Tước gia tộc liền sáng khoái đáp ứng điều kiện của Đế Vương đầu tiên của Kim Ưng đế quốc, trọn đời trở thành một trung thần trung trinh như trung khuyển, hưởng vinh quang chỉ dưới một người mà trên vạn người. Vì thế, Kim Ưng hoàng đế mới gia trì lên huyết mạch của Không Tước gia tộc một loại pháp thuật cổ quái học được từ Lam Lão, loại pháp thuật này có thể lưu truyền đến tận đời sau của Không Tước gia tộc, chỉ cần Không Tước gia tộc có nhị tâm, Kim Ưng hoàng đế liền kiến cho bọn họ sống không bằng chết, giết bọn họ đơn giản dễ như ngắt đầu một con kiến. Do vậy, qua các triều đại của Kim Ưng đế quốc đều rất tín nhiệm Không Tước gia tộc, cho dù thế lực có mạnh mẽ đến thế nào, cũng không có khả năng uy hiếp đến hoàng thất, bọn họ cũng chỉ là một con chó, hoàng thất chỉ đâu thì cắn đấy.

Giải thích xong, Cách Lôi Đặc liền thở dài một hơi, không có ai can tâm bị nô nự, không có ai can tâm vận mệnh của mình bị người khác khống chế. So sánh với tự do thì mà nói, thì vinh hoa phú quý hết thảy chỉ như mây khói. Chỉ bất quá người nghèo thường nguyện ý dùng một đời tự do đổi lấy vinh hoa phú quý, đây chỉ là người thường tính, không chiếm được thường thường là tốt nhất.

“Ta rất đồng cảm với Không Tước gia tộc. Bất quá, Lam Lão kia thật sự sống lâu như vậy?” Phong Dực hỏi.

“Không sai, theo như điển tịch ghi lại, hơn một ngàn năm trước Lam Lão đã râu tóc bạc trắng, giờ hơn ngàn năm trôi qua vẫn như vậy. Sự cường đại của hắn thật không thể tượng tưởng được, mỗi lần đứng trước mặt hắn ta tưởng như chỉ cần ánh mắt là đã có thể khiến cho ta hồi phi yên diệt.” Khóe miệng Cách Lôi Đặc co giật một chút, hiển nhiên là đang nghĩ đến tình cảnh đối mặt với Lam Lão.

“Nếu như Lam Lão mạnh như vậy thì còn có người nào dám lật đổ Kim Ưng đế quốc? Chẳng phải là cùng với Lam Lão đối đầu hay sao?” Tay Phong Dực gãi gãi lông mày hỏi.

“Lam Lão sớm đã không còn màng đến chuyện thế tục, đối với hắn mà nói chỉ cần người nào có thể cung cấp đầy đủ yêu cầu của hắn thì ai chấp chương Đế quốc này cũng không quan trọng. Bằng không cho dù ta có một trăm lá gan cũng không dám có ý nghĩ này.”

“Hắn tự mình nói vậy sao?” Phong Dực hỏi lại.

“Thật tình thì không có, nhưng hắn tỏ vẻ không quan chuyện tình của Không Tước gia tộc cùng Kim Ưng Gia Tộc, hơn nữa còn nói cho ta biết những vật phẩm cần thiết để giải trừ pháp thuật cổ quái đó.” Cách Lôi Đặc nói.

Tất cả dựa vào chính mình? Trong lòng Phong Dực thầm hô hai tiếng, nếu Lam Lão có lòng, không phải trực tiếp giải trừ là xong sao? Sau đó để cho Không Tước gia tộc cùng Kim Ưng gia tộc đấu đá là được rồi. Hiện tại là không phải dụ dỗ Không Tước gia tộc cùng Kim Ưng gia tộc tương đấu sao.

“Giải trừ pháp thuật huyết mạch cổ quái của các người có phải là có một loại dược liệu tên là Thông Thiên Thảo Không? Ánh mắt Phong Dực đột nhiên nhất động hỏi.

“Người, cái này người cũng biết?” Cách Lôi Đặc phát hiện ra, hắn lại mọi lần nữa đánh giá thấp tiểu tử này. Ngay cả chuyện tình bí mật như vậy mà hắn cũng biết. Khó có thể là do nha đầu Ny Á nói cho hắn biết, cho dù có yêu Phong Dực đến mấy cũng không thể đem chuyện tồn vong của gia tộc tiết lộ ra ngoài được.

“Haha, ngẫu nhiên biết được.” Phong Dực nhún nhún vai đáp.

Cách Lôi Đặc lại cảm thấy có chút may mắn, hoàn hảo lựa chọn hợp tác cùng hắn. Nếu như hắn đưa tin tức này tiết lộ cho Ưng Dương thì Không Tước gia tộc hoàn toàn xong đời.

Nhưng Phong Dực cảm giác chuyện này có chút quái dị, hắn cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, nhưng nhất thời trong lòng nghĩ không thông. Tỷ như Lam Lão kia tuyệt đối không phải là người lương thiện, đối với hắn mà nói Không Tước gia tộc cùng Kim Ưng gia tộc cũng chỉ là quân cờ trong tay hắn, để cho hai quân cờ đấu đá lẫn nhau chắc chắn là có mục đích khác. Nếu như mục đích của hắn là muốn Không Tước gia tộc bồi dưỡng Thông Thiên Thảo thì chỉ cần một lời nói là được, đâu cần phải phiền toái như vậy. Lời nói của hắn mà Không Tước gia tộc lại dám trái lệnh sao? Đây chính là cái Phong Dực suy nghĩ mãi vẫn không thể nào hiểu được.

“Phong mục sư, vấn đề thứ nhất ta đã trả lời người. Vậy vấn đề thứ hai thì thế nào?” Cách Lôi Đặc cắt đứt trầm tư của Phong Dực hỏi.

“‘Vấn đề thứ hai’ còn chưa nghĩ ra. Haha, đã trễ như thế này ta và Quân đoàn trưởng Đãng Ma quân đoàn Cẩm Nhất Tiểu có chút ước hẹn, đến trễ chỉ sợ khiến hắn sinh khí. Về phần hợp tác giữa chúng ta, bản thiếu gia hết sức lạc quan, chờ ta trở lại rồi tiếp.” Phong Dực nhìn sắc trời tối đen bên ngoài mà không khỏi kinh hô.

“Tự nhiên không thành vấn đề.” Cách Lôi Đặc nghe thấy Phong Dực còn có ước hẹn liền rat ay thu hồi cảm chế, đáp ứng cười một tiếng.

Cách Lôi Đặc vừa đi, trong phòng liền xuất hiện một bóng người, chính là khuôn mặt khiếp sợ của Đạo thần Tàn Tiềm. Hắn tuyệt đối không nghĩ đến lại nghe được tin tức kinh người như thế. Bởi vì theo như lời của Cách Lôi Đặc thì Lam Lão kia thực lực chẳng lẽ đã vượt qua cả Thần tộc Cửu cấp Thiên thần cùng Ma tộc Thập Bát Dực Thiên Ma? Có thể nói Kim Ưng đế quốc căn bản là một tay lão tạo nên, ngay cả Không Tước gia tộc cũng là hắn thổi phồng lên, đây là loại thực lực gì có thể làm được.

“Lão Tàn, người cho rằng lời Cách Lôi Đặc nói là thật hay giả?” Phong Dực hỏi. Kể từ khi Tàn Tiềm quyết định ở bên cạnh hắn, hắn liền không để cho

Phong Dực gọi là tiền bối. Sau đó Phong Dực liền gọi hắn là lão Tàn.

“Mặc dù tin tức này rất khó làm người khác tin tưởng, nhưng ta thấy thần thái lúc nói chuyện của Cách Lôi Đặc hoàn toàn không có vẻ gì là dối trá. Chi sợ chuyện này tám, chín phần là thật.” Tàn Tiềm bình ổn lại một chút rồi nói.

“Lam Lão trong miệng Cách Lôi Đặc nói ra thực lực rất cao, bản thiếu gia biết, Nhưng không biết có cao đến mức như lời của hắn nói hay không?” Phong Dực nhàn nhạt nói. Lúc trước để cho Tiểu Ảnh ẩn nấp trên người Ny Á đến chỗ ẩn thân của Lam Lão một lần, liền bị lão ta dùng Linh Hồn Chi Nhận lại có thể xuyên thấu thông qua Tiểu Ảnh để trực tiếp công kích hắn. Nếu không phải tinh thần lực của hắn mạnh mẽ thì chi sợ hắn đã trở thành một người dờ sống dờ chết.

“Có muốn... hay không đi thử một lần?” Tàn Tiềm kích động nói. Hắn biết hắn đạt đến trình độ như thế này thì ngộ tính đã hoàn toàn khác. Đôi khi phải đối mặt với sinh tử, vật lộn với số mệnh thì mới có thể phá tan bình cảnh để đột phá.

“Không nên dễ dàng mạo hiểm. Lão Tàn, người chăm chú theo dõi Cách Lôi Đặc, con người này lòng dạ âm trầm, cũng không thể để cho hắn đùa bỡn chúng ta.” Phong Dực cẩn thận đáp.

“Không thành vấn đề.” Tàn Tiềm thoải mái đáp ứng. Không nghĩ đến vừa mới đi bên cạnh Phong Dực ngày thứ nhất mà đã gặp chuyện kích thích thế này. Nghĩ đến quyết định của mình thật sáng suốt, ở bên cạnh tiểu tử này nhất định luôn có chuyện nào nhiệt.

Phong Dực vội vã chạy đến quân doanh của Phích Lịch quân đoàn, Cầm Nhất Tiểu đã đến từ sớm, thấy bóng dáng của Phong Dực liền tức giận, khiến cho bàn ghế bên cạnh đều biến thành bột phấn.

“Đừng kích động, thiếu gia ta mặc dù đến muộn nhưng tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến chuyện khu trừ ma khí của ngươi.” Phong Dực oa oa hét lớn.

Nghe nói sẽ không ảnh hưởng đến chuyện khu trừ ma khí, Cầm Nhất Tiểu liền hừ một tiếng thu liễm lại cơn nóng giận rồi đứng dậy.

“Tốt lắm, bắt đầu đi.” Phong Dực thấy vậy lên tiếng.

Cầm Nhất Tiểu không hề chần chừ, liền đem xiêm y cùng mặt nạ của mình hạ xuống, thân thể khiến cho toàn bộ nam nhân điên cuồng dần hiện lên trước mắt Phong Dực.

Mặc dù không phải lần đầu tiên chứng kiến, nhưng Phong Dực vẫn cảm giác kinh ngạc, thân thể mỹ lệ như thế này sao có thể thuộc về người khác được? Dục vọng chiếm đoạt mãnh liệt lần thứ hai xuất hiện trong lòng hắn.

Tuy Cầm Nhất Tiểu có chút không tự nhiên, nhưng so với lần đầu đã khá hơn rất nhiều. Vì không muốn tình cảnh e lệ này ảnh hưởng đến nàng (hắn), nàng nhanh chóng tiến vào cảnh giới không linh kỳ ảo.

Phong Dực chậm chậm tiến tới bên cạnh thân thể của Cầm Nhất Tiểu, ánh mắt có chút si mê chăm chú nhìn vào nàng, đại thủ hắn không nhịn được liền nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan tinh xảo, sau đó đi xuống, giống như đang vuốt ve một kiện trân bảo có một không hai trên thế giới vậy.

Cũng không có chút sỗ sàng, Phong Dực liền thu lại ma trảo cùng một ít Ma khí rồi chăm chú nhìn khuôn mặt giống hệt như công chúa Thanh Linh vậy.

“Hai Người có phải hay không là tỷ muội?” Phong Dực lẩm bẩm nói, trong lòng thầm nghĩ cái này đến cái khác, nếu nàng cùng Công chúa Thanh Linh cao ngạo kia đều là nữ nhân của hắn thì chính là một việc tốt đẹp đến nhường nào.

Phong Dực chuyển người lắc đầu, đem hết những ý nghĩ ấy vứt ra khỏi đầu rồi đi ra khỏi kim trướng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Thiết Tượng Luân Ba.

Lúc nửa đêm tại nơi đóng quân của Phích Lịch quân đoàn một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có một đội tuần tra luân phiên đi lại tra xét, “lược sát, lược sát” thanh âm từ áo giáp kim loại ma sát truyền ra rất xa trong trời đêm.

Bên cạnh kim trướng mới dựng một cái tiểu kim trướng là chỗ ở hiện tại của Dương Văn Vũ, trong số mười tám Phượng Vệ có chín tên Phượng Vệ đang tận chức thủ hộ xung quanh kim trướng.

Nhìn thấy Phong Dực xuất hiện, chín tên Phượng Vệ này đều có chút không được tự nhiên. Phong Dực cũng mặc kệ, chính là cái lỗi tai vừa động, liền

nghe được bên trong kim trướng có tiếng nước cùng tiếng cười “hì hì”.

"Hai nha đầu kia đang tắm rửa?" Trong đầu Phong Dực hiện ra thân hình phía sau động lòng người khi hai người tắm rửa đêm qua, hơn nữa vừa rồi nhìn thân thể kiều mỹ, tuyệt hảo của Cẩm Nhất Tiểu khiến trong lòng hắn không khỏi toát ra một trận tà hỏa, nam nhân từng trải chính là không rời nữ nhân được a.

Phong Dực cười hắc hắc, thần tình kích thích hướng bên trong kim trướng đi vào.

Chín tên Phụng Vệ thủ hộ không khỏi đồng thời cả kinh. Đứng ra phía trước chặn Phong Dực, lại không biết nên làm cái gì, phải biết rằng chủ trướng hiện tại là thị tì của hắn, hắn nghĩ muốn đi vào ai dám ngăn trở, nhưng thân phận này mười tám Phụng Vệ các nàng lại trong lúc nhất thời không tiếp thụ được.

"Như thế nào?" Phong Dực sắc mặt trầm xuống, một cỗ uy nghiêm tự nhiên bộc lộ.

"Phong ..., Phong mục sư, chờ ta đi vào bẩm báo một tiếng." Bên cạnh một gã Phụng Vệ cắn răng nói.

"Bốn thiếu gia muốn gặp thị tì của chính mình còn cần bẩm báo, Dương Văn Vũ không dạy các ngươi nên phải hiểu rõ thân phận của mình như thế nào hay sao?" Phong Dực vung tay lên, chín tên Phụng Vệ này lập tức lão đảo hướng hai bên thối lui, còn Phong Dực liền đi vào kim trướng.

Kim trướng này đồng dạng chia làm ngoại trướng cùng nội trướng, Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi lúc này tự nhiên là đang ở bên trong nội trướng tắm rửa. Hai người hiển nhiên không có phát hiện Phong Dực đã đến, vẫn như cũ hì hì cười đùa không ngừng.

"Oa, Diễm Tâm, nhìn đôi đại nhũ của ngươi này, thật là mê chết người a, khanh khách, hơn nữa cũng thật co dãn nha" Bên trong truyền đến tiếng cười trắng trợn của Dương Văn Vũ cùng âm thanh kinh hãi, xấu hổ của An Kỳ Nhi.

"Cô nàng chết đảm kia, của ngươi không phải cũng lớn như vậy sao, vẫn là mỗi ngày đều dùng dây lưng buộc lại, nếu Phong thiếu gia biết, còn không đau lòng chết a" An Kỳ Nhi cười mắng, cùng Dương Văn Vũ một chỗ, nàng cũng không có nhiều cổ kị như vậy.

"Không buộc lại, thời điểm thao luyện lại thật phiền toái." Dương Văn Vũ hì hì cười nói.

"Ha ha, là sợ binh sĩ phía dưới nhìn, không lòng dạ nào thao luyện sao?" An Kỳ Nhi khanh khách cười không ngừng, đột nhiên tiếng cười dừng lại, thay vào đó chính là một tiếng kêu sợ hãi, sau đó bên trong lại truyền đến tiếng đùa giỡn cùng âm thanh bọt nước văng khắp nơi.

Phong Dực ở ngoại trướng nghe được chính là nước miếng nuốt ừng ực, trước mắt tựa hồ hiện ra một thân hình sống động, tươi mát của mỹ nhân đang tắm rửa.

Tiếng cười huyền ảo thật lâu không dứt, cuối cùng hai người giống như đồng thời mệt mỏi mới an tĩnh lại, đều trở lên trầm mặc, không biết suy nghĩ cái gì.

Ngay tại khi Phong Dực tính toán vọt vào dọa các nàng thì Dương Văn Vũ đột nhiên mở miệng: "Diễm Tâm, ngươi nói nếu là tên vô lại kia muốn ta hầu hạ hắn, nên làm cái gì bây giờ?"

"Tên vô lại? Khanh khách, phải gọi thiếu gia, ngươi hiện tại cả người đều là của hắn, gọi ngươi hầu hạ, vậy ngươi ngoan ngoãn chiều hắn đi." An Kỳ Nhi cười nói.

"Này, điều này sao được? Ta không cam lòng." Dương Văn Vũ nhẹ giọng nói.

"Không cam lòng? Trên đời không phải sự tình gì đều làm người ta cam tâm tình nguyện, trong đời người mười chuyện thì có đến tám chín là không được như ý, nếu không thể phản kháng sao không nhắm mắt hưởng thụ đi?" An Kỳ Nhi thần nhiên nói.

"Nhưng mà, nhưng mà..." Dương Văn Vũ “nhưng mà” nửa ngày cũng không biết “nhưng mà” vì nguyên do gì, nàng biết An Kỳ Nhi nói đúng, trong cuộc đời lại có chuyện gì là hoàn toàn được như ý mình đây? Tỷ như vận mệnh của Lô Bằng gia tộc, hay như Phích Lịch quân đoàn bị cô lập cùng giảm bớt quân số, rồi cả các thế lực chen ép lẫn nhau, lại có chuyện gì là không phải nhẫn nhục chịu đựng.

"Văn Vũ, ngươi phải nên biết, nếu là thiếu gia thật sự coi trọng ngươi, sao không nghĩ là ngươi may mắn, hắn là một nam nhân không thể nắm giữ trong tay, không ai có thể đoán trước hắn sẽ đi đến đâu, trở thành nữ nhân của hắn có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu." An Kỳ Nhi thờ dãi một tiếng nói.

"Vậy ngươi vì sao không làm nữ nhân của hắn?" Dương Văn Vũ tức giận nói.

"Ta, chuyện sau này ai cũng không biết chính xác." An Kỳ Nhi nói, trong giọng nói mang theo một tia rầu rĩ.

Phong Dực nghe đến đó, không biết vì sao, cỗ tà hỏa trong lòng kia đột nhiên vô thanh vô tức biến mất. Chỉ là hai thiếu nữ này không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình nên ủy khuất cầu toàn mà thôi, hắn cau mày nhẹ nhàng lắc đầu, lặng lẽ đi ra.

Mà khi hai thiếu nữ mặc xong y phục đi ra, nghe được Phụng Vệ bên ngoài đồng thời bẩm báo, đồng thời ngẩn ngơ.

Từ ngàn dặm phía nam Tây Bắc hoang dã, tại biên cảnh của Thanh Long đế quốc cùng Tạp La Tạp liên hợp vương quốc là một mảnh thảo nguyên mênh

mông bát ngát, gọi là Phương Hương thảo nguyên, thảo nguyên này là nơi ở của Tinh Linh cùng Ải Nhân bộ lạc, hai bộ tộc này đều là chủng tộc yêu thích hòa bình, bởi vậy không khí nơi này cũng là một mảnh ôn hòa, rất ít xảy ra tranh đấu.

Mọi người đều biết, Ải Nhân giỏi rèn đúc, Tinh Linh giỏi may quần áo. Tuy rằng bộ lạc Tinh Linh cùng Ải Nhân ở nơi này cũng không lớn, nhưng vẫn có không ít thương nhân của các quốc gia tụ tập, kiến lập nhiều phiên chợ, nhằm thu mua áo giáp, binh khí của Ải Nhân cùng quần áo của Tinh Linh.

Cửa hàng thợ rèn Hoàng Kim, một cái cửa hàng có mặt tiền cực kỳ bình thường như bao cửa hàng thợ rèn khác, tại vùng này có danh khí không bình thường, bởi vì lão bản của cửa hàng thợ rèn này là người được cả bộ lạc Ải Nhân công nhận là đệ nhất cao thủ rèn đúc, Mễ Tây.

Lão thợ rèn Ải Nhân khoảng tám mươi tuổi, cửa hàng thợ rèn của hắn có hơn tám mươi Ải Nhân làm công, buôn bán binh khí, áo giáp, kiện kiện đều là tinh phẩm, bởi vậy mỗi ngày đều có rất nhiều người xếp hàng chờ, một khi có lô áo giáp, binh khí xuất ra, lập tức tranh mua, sinh ý thập phần thịnh vượng.

Lúc này, tại một gian lò rèn thật lớn trong cửa hàng, hai mươi mấy cái lò rèn xếp thành một hàng, lửa nóng cháy làm cho cả gian lò rèn này như một cái lò nướng, bên trong nóng rực trần ngập sương mù. Thợ rèn Ải Nhân ở bên trong, một mảnh hán râu quai nón, thân hình cường tráng cao lớn đang một phen vừa xoay vừa đập cự chùy vào thành hình cự kiếm, tên Ải Nhân cao nhất bất quá cũng chỉ cao tới đùi hắn, làm cho hắn giống như hạc trong bầy gà.

"Luân Ba, mau cho vào nước lạnh" bên cạnh một lão nhân Ải Nhân râu trắng dài tới ngực đột nhiên quát to một tiếng.

Tráng hán kia vội vàng thu chùy, liền đem sơ cụ hình dạng cự kiếm ngâm vào bên trong thùng nước lạnh bên cạnh, "xèo xèo" hơi nước nóng hừng hực bốc lên.

"Thu hồi, đặt vào bên trong hỏa lò, dùng Chân Chiến pháp thập tam thức." lão nhân nhìn chăm chú, ở ngay lúc khói nhẹ tản đi lập tức nói.

Tráng hán nhanh nhẹn thu hồi cự kiếm, đặt vào bên trong hỏa lò, một tầng hỏa diễm mãnh liệt bốc lên, tay trái cầm cự kiếm giống như co cứng, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện loại chấn động này cực kì có quy luật, hơn nữa thập phần nhu hòa, thoát nhìn thập phần vui tai vui mắt. Điều này cần đối với cánh tay, mỗi một khối cơ nhục đều không chế tự nhiên.

"Chuyển đình hỏa, dùng Điểm Tinh pháp bát thức" lão nhân nói tiếp.

Tráng hán cánh tay run lên, cự kiếm từ giữa tầng hỏa diễm chuyển lên tầng hỏa diễm cao nhất, đầu tiên là mũi kiếm, ngay sau đó hai bên thân kiếm, thông thuận vô cùng.

"Chuyển đề hỏa, đều đều đoán tạo nửa canh giờ." Lão nhân thở phào nhẹ nhõm, hoàn thành mấy cái trình tự mấu chốt nhất, cái chuôi thượng phẩm cự kiếm này xem như đoán tạo thành công 80%. Hắn dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cự hán này, vui mừng không thôi, thu đồ đệ dị tộc này quả không sai, đủ để chứng minh ánh mắt của chính mình.

Luân Ba mới đến Phương Hương thảo nguyên cũng không lâu, bản thân bị trọng thương, nằm ở một góc chợ, là Mễ Tây phát hiện hắn, cũng cứu hắn một mạng. Luân Ba liền ở lại cửa hàng thợ rèn Hoàng Kim, ngoài với dự kiến của Mễ Tây chính là cự hán trầm mặc ít nói này đối với chú tạo có thiên phú phi phàm, vì yêu quý nên mới nóng lòng liền nhận làm đệ tử, đem một thân sở học dốc lòng truyền thụ. Luân Ba cũng không phụ Mễ Tây ưu ái, tiến bộ thần tốc này khiến các đệ tử khác của Mễ Tây tâm phục khẩu phục, Ải Nhân vốn là ngay thẳng, cũng liền tiếp nhận hắn.

Sau nửa canh giờ, cự kiếm xuất lò, khai nhận chạm khắc vào chuôi kiếm, một thanh thượng phẩm cự kiếm liền thành công sinh ra.

Nhóm Ải Nhân thiết tượng đồng thời đến chúc mừng, đây là đệ nhất binh khí thượng phẩm cự kiếm do Luân Ba đúc ra, cũng là người thứ năm bên trong cửa hàng thợ rèn Hoàng Kim có thể đúc thượng phẩm binh khí.

Luân Ba nhìn nhóm Ải nhân chân thành vì hắn cảm thấy vui sướng, lộ ra vẻ tươi cười hiếm có.

Luân Ba đi ra cửa hàng thợ rèn Hoàng Kim, đi vào một khu chợ từ phường, mua hai vò liệt tửu để ở trên một cái bàn gỗ tự rót tự uống.

Uống hết một vò liệt tửu, Luân Ba trên mặt trầm mặc đột nhiên hiện ra một tia dữ tợn, cừu hận khắc cốt ghi tâm dưới đáy lòng cuộn cuộn nổi lên.

"Không Diệt Tông, Ba Ba Thác ta nếu như không diệt toàn tông ngươi, thề không làm người." Luân Ba nhắm chặt mắt lại, toàn thân đều run nhẹ, đúng vậy, hắn chính là Ba Ba Thác dùng tên giả là Luân Ba, bị Không Diệt Tông ngàn dặm đuổi giết, mấy lần chạy trốn đào mệnh Ba Ba Thác.

"Luân Ba, ngươi không sao chứ, thân thể không thoải mái sao?". Từ phường lão bản là một người trung niên ôn hòa, trong khoảng thời gian này Ba Ba Thác mỗi ngày đều đến mua rượu uống, tất nhiên là quen biết.

"Không có việc gì." Ba Ba Thác mở to mắt, cường chế cừu hận trong lòng cười nói.

"Không có việc gì là tốt, người trẻ tuổi có cái gì làm không được đâu?" Từ phường lão bản cười trở lại quầy.

Nhưng mà vào lúc này, hai gã một thân bạch khiết trường bào nam tử cười ngửa từ xa xa đi tới, Ba Ba Thác đồng tử co rụt lại, ánh mắt cùng hai gã nam tử chạm vào nhau, sau đó dường như không có việc gì tránh đi.

Hai gã nam tử đồng thời sừng sốt, nháy mắt ra dấu, hướng từ phường chạy tới.

"Lão Bó Thập, phiên toái người chuyên cáo Mễ Tây sư phó, nói ta gặp phải một ít phiên toái nên phải đi trước, đại ân của hân ngày sau sẽ báo" Ba Ba Thác đứng dậy, vội vàng nói với lão bản tửu phường, sau đó đột nhiên nghiêng mình từ tửu phường bên trong xông ra ngoài, nhanh như tia chớp.

"Là cái tên nghiệt chủng kia, đuổi theo!" một gã nam tử lạnh lùng nói.

Ba Ba Thác biết nhân mã Không Diệp Tông nếu xuất hiện lúc này, nhất định có cao thủ so với hân cường đại hơn, hân tự nhiên không dám dừng lại, tiêu thất ở chợ.

Hai gã đệ tử Không Diệp Tông thực lực so với Ba Ba Thác yếu nhược hơn, đuổi không kịp, trơ mắt nhìn Ba Ba Thác tiêu thất trước mắt bọn họ.

"Sư huynh, làm sao bây giờ?" một trong hai nam tử hỏi.

"Trước thông tri Đại sư bá, nghiệt chủng này thoát nhìn cùng lão bản tửu phường kia quen biết, khẳng định dừng lại tại chợ này một thời gian không ngắn, chúng ta đi tra điểm dừng chân của hân, không tin tìm không thấy hân." Một nam tử khác âm thanh lạnh lùng nói.

"Là sư huynh" nam tử này hướng không trung phát ra một cái ma pháp tín hiệu, sau đó hân cùng sư huynh hướng tửu phường đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Nhớ Kỹ Tên Của Ta Là Cầm Chỉ Doanh.

Cảm nhận được sự tình nghiêm trọng, Ba Ba Thác có chút không yên tâm về đám thợ rèn Ái Nhân trong cửa hàng rèn Hoàng Kim, liền sử dụng cảm phá thần thạch, thay hình đổi dạng khác với khi tới chợ.

Lúc này ở cửa lớn của cửa hàng rèn Hoàng Kim, bên trong không có một tiếng động, chỉ có một ngọn ma pháp đăng dưới mái hiên hôn ám đang chấp chôn trong gió.

Ba Ba Thác cảm nhận được có chút không ổn, cố nén sự bất an trong lòng, giả dạng làm một loại khách nhân bình thường đến trước cửa lớn của cửa hàng, kêu lên: "Có người không? Lão tử muốn mua binh khí".

Cửa lớn không có đóng chặt, dùng sức một chút liền "chi nha" một tiếng, lộ ra một khe hở.

Ba Ba Thác đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy một cỗ huyết tinh nồng đậm, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt. Hân cố ý "a" nhẹ một tiếng, bởi vì rất có thể người của Không Diệp Tông đang ở một nơi nào đó giám thị hân.

Mùi máu tươi nồng đậm kia là từ phía phòng rèn bay ra. Ngay khi Ba Ba Thác đi vào, hân không khỏi sợ ngây người, chỉ thấy được bên trong này toàn là thi thể của thợ rèn Ái Nhân nằm ngổn ngang, nhất là thi thể của lão thợ rèn Mễ Tây còn bị tứ phân ngũ liệt, tử trạng cực kỳ thảm.

"A, xảy ra chuyện rồi, người đâu. . . !" Ba Ba Thác sợ hãi kêu lên một tiếng rồi tông cửa chạy ra bên ngoài, hân vừa chạy vừa hét lớn, vội vội vàng vàng chẳng thèm chú ý đến ai, lúc này khóe mắt hân đã hoàn toàn ướt át.

Tiếng kêu của Ba Ba Thác đã làm kinh động rất nhiều người, bọn họ tề tụ tại cửa hàng thợ rèn Hoàng Kim, ai nấy đều sợ hãi tới ngây người, bên trong phòng rèn này, Mễ Tây cùng tám mươi tám người thợ rèn khác đều bị sát hại một cách tàn nhẫn, đây là thực sự là một vụ huyết án đã rất lâu rồi không có xảy ra tại Phương Hương thảo nguyên.

"Đại sư bá, người kia có phải là tên nghiệt chủng Ba Ba Thác hay không?" Một nam tử trẻ tuổi đang ẩn nấp ở một góc khuất, cất tiếng hỏi một vị lão giả trung niên đang đứng bên cạnh, hân chính là kẻ vào ban ngày đã cùng sư huynh của mình phát hiện ra Ba Ba Thác.

"Không phải, hân chỉ là một tên Chiến sư bình thường thôi." Vị đại sư bá kia thất vọng mà lắc đầu phủ nhận.

Chỉ trong có một đêm Ba Ba Thác đã chạy cả trăm dặm đường, đến khi mặt trời chậm rãi mọc lên ở phía cuối chân trời trên thảo nguyên, hân mới thống khổ, điên cuồng hét lên một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống, nước mắt tán loạn, toàn bộ thảo nguyên đều vang vọng âm thanh tê hống như cô lang (chó sói) bị thương của hân.

Phong Dực cùng Cách Lôi Đặc đạt thành bước đầu trong hiệp nghị hợp tác, trước tiên hân muốn từ Không Tước gia tộc lấy được một ít khoáng thạch có chứa năng lượng, chủ yếu là dùng để nghiên cứu tìm cách thay thế khoáng thạch năng lượng bên trong ma pháp trận phổ của Mặc Tâm Tông, bởi vì những loại khoáng thạch năng lượng trên đó ghi lại có tới 99% là Phong Dực đều chưa từng nghe nói tới, nếu như không nghiên cứu ra khoáng thạch năng lượng thay thế, thì trước mắt ma pháp trận phổ này đối với hân cũng chỉ như một loại phế liệu mà thôi.

Mà Phong Dực cũng giữ đúng hẹn đưa Cách Lôi Đặc tới giới thiệu gặp mặt với công chúa Thanh Linh của Thần Tộc, Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác, có lẽ thật sự vì suy nghĩ đến quan hệ giữa Thần tộc và nhân loại, Thanh Linh vẫn đồng ý công khai thân phận chính thức làm khách ở Kim Ứng đế quốc, bất quá điều này không có quan hệ với Phong Dực.

Không thể nghi ngờ là tin tức này lại một lần nữa thấp lên lòng nhiệt tình và hiếu kì trong người dân tại Kim Ứng đế quốc. Bởi vì từ xưa đến nay, Thần Tộc ở trong lòng nhân loại bình thường đều là một loại tồn tại cao không thể tưởng.

Đây là đêm cuối cùng Phong Dực giúp Cẩm Nhất Tiểu khu trừ ma khí, hẳn cảm thấy lưu luyến, cẩn thận nhìn ngắm thân thể hoàn mỹ này, khắc sâu hình ảnh đó vào trong trí nhớ, sau khi trục xuất tia ma khí cuối cùng ra khỏi người nàng, hẳn liền xoay người rời khỏi kim trường.

Tối nay mưa dầm kéo dài phối hợp với ánh sáng của ma pháp đăng khiến doanh địa này có vẻ lung linh mờ ảo, cực kỳ mê hoặc.

"Đề đồ dạ vũ kinh khách mộng, nhân sinh xứ xứ thị thiên nhai".

(Đêm mưa ở đề đồ làm kinh động giấc mộng của khách nhân, cả cuộc đời người đều như là xa xăm). Phong Dực tay cầm chén trà nóng, khẽ ngâm một câu thơ chấp ghép, nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, bỗng giật mình tỉnh mộng, cuộc đời này của hắn có phải chỉ như một khách nhân vội vã hay không?

Cẩm Nhất Tiểu không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, nàng đã mặc lại quần áo, mái tóc dài đen nhánh, đứng bên cạnh màn hình trường, khẽ ngâm lại câu thơ "nhân sinh xứ xứ thị thiên nhai" chỉ cảm thấy bên trong vẻ thê lương của nó, dường như còn ẩn chứa sự cơ trí cùng tiêu sái, chỉ trong có mấy chữ ngắn ngủi nhưng đã miêu tả ra tâm cảnh của một lữ tử chốn Thiên Nhai, so với những câu thơ mà nàng nghe người khác ngâm khi trước, ý cảnh lại càng thâm ảo hơn nhiều.

Cẩm Nhất Tiểu đi tới ngồi đối diện với Phong Dực, đây là lần đầu tiên nàng mặc quần áo như vậy ngồi trước mặt người khác, bất quá lại có vấn đề gì nữa đây? Ngay chính tâm thần trong trắng chưa từng có nam nhân nào nhìn thấy của mình còn bị hắn nhìn hết không còn một chỗ nào? Đã có lý do trước đây, thì việc mình mặc quần áo ngồi nói chuyện với hắn cũng chỉ như chuyện tình thuận lý thành chương mà thôi, không hề có chút cảm giác mất tự nhiên.

"Ha ha, Cẩm quân đoàn trưởng, hôm nay vì sao tỉnh lại sớm như vậy?" Phong Dực cười hỏi, đối với việc nàng đột nhiên thanh tỉnh, hoàn toàn không có lấy nửa điểm bất ngờ.

"Nếu không phải sớm tỉnh lại, ta còn không phát hiện được dụng tâm hiểm ác của ngươi đúng không?" Cẩm Nhất Tiểu thần nhiên nói, hiện tại nàng vô cùng nghi ngờ việc phải cởi sạch quần áo cùng mặt nạ khi khu trừ ma khí mà Phong Dực yêu cầu.

"Lời này là có ý gì?" Phong Dực giả ngu hỏi.

"Ta nghĩ trong lòng ngươi đã hiểu rất rõ ràng." Cẩm Nhất Tiểu hừ một tiếng, lại ngoài ý muốn không có xen lẫn nửa phần lãnh ý.

Phong Dực nhún nhún vai, hắc hắc cười nói: "Ta thật không rõ, bất quá ngươi tỉnh lại, hẳn là đã biết ma khí trong cơ thể đã được khu trừ toàn bộ rồi chứ? mặt khác thù lao có phải là nên giao ra rồi hay không?"

Cẩm Nhất Tiểu vung tay lên, mặt khác năm trăm khối cực phẩm ma tinh thạch chất đồng bên người Phong Dực.

Phong Dực cực nhanh đem cực phẩm ma tinh thạch này vào bên trong không gian giới chỉ, giống như là sợ Cẩm Nhất Tiểu đổi ý, thấy vậy Cẩm Nhất Tiểu đang tức giận lại cảm thấy buồn cười. Một một tên Thần mục sư có thực lực cường đại, không ngờ lại quá tham tiền, không có lấy một chút phong phạm của cao thủ, nhưng mà lại khiến nàng cảm thấy được chân thật, sinh động.

"Thần Điện các người nghèo như vậy sao?" Cẩm Nhất Tiểu hỏi thăm khác thường, án theo tính cách bình thường của nàng thì sau khi trả thù lao liền lập tức rời đi, từ nay về sau, cùng tên gia hỏa biết bí mật lớn nhất của mình này cả đời không gặp lại.

"Ha ha, cũng không đến mức, bất quá thật sự kém xa so với Thần tộc các ngươi, Thần tộc các ngươi chiếm cứ những mỏ quặng ma tinh thạch có hàm lượng cùng phẩm chất cao nhất trên Thần Phong đại lục, tất nhiên là không thể hiểu được khó khăn của người bình thường chúng ta rồi." Phong Dực ha ha cười nói, một ngàn khối cực phẩm ma tinh thạch đối với Cẩm Nhất Tiểu mà nói không tính là nhiều, cũng không là tính ít, dù sao rất khó mà có được cực phẩm ma tinh thạch, hơn nữa hắn có thể dùng số khoáng thạch năng lượng mà Không Tước gia tộc mang tới để nghiên cứu ma pháp trận phổ của Mặc Tâm Tông, còn hơn một ngàn khối ma tinh thạch này thì dễ vẽ ma pháp quyền trục cấp Kim Cương, và ma pháp trận đồ Lôi Thần chi nộ hắn tạm cất trong không gian giới chỉ một thời gian.

Cẩm Nhất Tiểu hiển nhiên là rất ít khi nói chuyện cùng người khác. Trong lúc nhất thời lại không biết nên nói những gì, kỳ thật chính nàng cũng không biết, vì cái gì còn muốn ở lại chỗ này? Là không muốn đeo mặt nạ vào rồi rời khỏi kim trường này, hay không muốn lần thứ hai che giấu thân phận nữ tử của mình, hay chỉ muốn là chính mình thêm một thời gian?

Nhìn Cẩm Nhất Tiểu không nói chuyện cũng không có ý rời đi, Phong Dực cũng có chút mê hoặc, chẳng lẽ nàng còn có chuyện gì sao?

"Có phải ngươi cảm thấy hình dáng của ta rất giống Thanh Linh hay không?" Cẩm Nhất Tiểu đột nhiên hỏi.

"Không sai." Phong Dực gật đầu, thật không thể ngờ nàng lại đưa ra vấn đề nghi hoặc của mình.

"Nếu ta nói nàng là tỷ tỷ của ta ngươi có tin không?" Cẩm Nhất Tiểu hỏi.

"Tin, hình dáng hai người rất giống nhau, ta tin là ai nhìn qua đều sẽ có cảm nghĩ như thế ", Phong Dực nói, nhìn trong đôi mắt đẹp của Cẩm Nhất Tiểu thoáng hiện lên vẻ thoải mái, hẳn đột nhiên có chút minh bạch nằng vì cái gì lại nói bí mật thiên động địa này với mình. Lấy góc độ tâm lý mà nói, trong lòng một người có ẩn giấu quá nhiều bí mật là một gánh nặng vô cùng trầm trọng, hơn nữa bí mật này lại không thể nói với ai. Một ngày nào đó có người nào đó biết được bí mật này của nằng, liền giống như một lỗ hồng lộ ra trên dòng sông tràn đầy, lại muốn nói ra hết những bí mật đã làm mình thống khổ, bởi vì dù sao người này cũng đã biết bí mật của mình, để hẳn biết thêm một chút cũng chẳng sao, một khi đem bí mật đó nói ra, nỗi thống khổ từ việc phải che giấu bí mật này sẽ giảm bớt, chính hẳn hiện tại đang đảm đương làm nhân vật để Cẩm Nhất Tiểu phát tiết.

"Đúng vậy, đáng tiếc trừ người ra không có ai nhìn thấy diện mạo thật của ta, nên cũng không có ai nghĩ tới điều đó, Thanh Linh là công chúa Thần tộc, nằng cao cao tại thượng, có được hết thảy, ta nghĩ muốn nhưng lại không thể có được, mà ta chỉ có thể tránh ở góc phòng âm u để ngưỡng mộ nằng." Cẩm Nhất Tiểu nói ra với ngữ khí lạnh nhạt, nhưng trong ánh mắt toát ra sự ghen tị và phẫn hận là không thể nghĩ ngờ.

"Hết thảy chuyện này đều vì mẫu thân của ta là Thiên Sư có cánh cấp thấp nhất, mà cha ta lại là người đứng đầu toàn bộ Thần tộc, Thần vương bệ hạ tôn kính, việc bọn họ yêu nhau vốn dĩ đã là một sai lầm, mà ta sinh ra cũng là một sự sai lầm." Cẩm Nhất Tiểu nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, bên trong hốc mắt lại có lệ quang lóe ra, giống như lại trở về với thời thơ ấu, trong ấn tượng của nằng chỉ có nước mắt âm thầm của mẫu thân cùng tiếng thờ dài của bà vú.

"Hắn tuy là người đứng đầu Thần tộc, thế nhưng lại yếu đuối không dám thừa nhận nữ nhân mà mình đã yêu, không dám thừa nhận có một nữ nhi với một Thần tộc cấp thấp, hẳn thẹn xưng là Thần Vương, cho dù hiện tại hắn có cố gắng bù đắp nhiều ra sao, thì liệu có thể bù đắp được tổn thương trong lòng mẫu thân của khuyết thiếu trong lòng ta?" Nước mắt bên trong hốc mắt của Cẩm Nhất Tiểu lại tiếp tục chảy xuống, trong suốt như thủy tinh, nhưng thật ra khiến Phong Dực một trận đau lòng, nam nhân lại khiến nữ nhi của mình đau lòng mà rơi lệ như vậy thật đáng giận a.

"Mẫu thân buồn bực mà chết, đến chết đều không thấy được mặt hắn, mà ta phải che giấu tung tích, đeo mặt nạ vào mới có thể xuất hiện trước mặt người khác, cho dù hôm nay hắn có cho ta tất cả, cũng không thể nào bù đắp một phần nỗi đau, mất mát ở trong lòng ta." Cẩm Nhất Tiểu bỗng nhiên biến đổi có chút kích động, chén trà trong tay bị bóp thành bụi phấn, nước trà bên trong nhảy mất bị thần lực hong khô.

Phong Dực không có trả lời, nhiệm vụ của hắn chỉ là lắng nghe, cũng chỉ cần lắng nghe.

Thật lâu sau, tâm tình của Cẩm Nhất Tiểu mới bình tĩnh lại, trong lòng cảm thấy một trận thoải mái, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên nằng cảm thấy gông kiềng gia tăng trong lòng được gỡ bỏ dần, ngay cả hô hấp không khí cũng dần trở nên trong lành hơn, Thần lực lưu chuyển trong cơ thể không ngờ lại nhanh hơn hai lần, nằng vừa cẩn thận nhắm nháp cảm giác chưa từng có này, vừa suy nghĩ cái gì đó.

"Phong Dực, người có biết hiện tại ta đang nghĩ gì không?" . Cẩm Nhất Tiểu ngẩng đầu hỏi, biểu tình rõ ràng thanh thoát hơn rất nhiều.

"Sẽ không phải là giết ta đi chứ ?" Phong Dực làm bộ vẻ mặt như rất sợ hãi nói.

Cẩm Nhất Tiểu đột nhiên mỉm cười, như cảnh sắc mùa xuân, sáng lạn khiến bách hoa thất sắc, nằng nhẹ giọng nói: "Cám ơn người, Phong Dực, còn có, nhớ kỹ tên của ta, ta gọi là Cẩm Chi Doanh".

"Cẩm Chi Doanh" Phong Dực mỉm cười nhớ kỹ tên này, bóng người trước mắt đã tiêu thất, nhưng mùi hương vẫn còn đọng lại.

Bất quá Phong Dực đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, tâm lý học còn nói, nếu là nhân vật bị phát tiết không bị hồng thủy nhấn chìm thì có thể sẽ trở thành một loại cảm tình kỳ quái của nằng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Ma Pháp Quyền Trục Cấp Hoàng Kim Xuất Thế.

Hai ngàn kỵ sĩ Đế quốc Kim Ưng hộ tống Thần Tộc công chúa Thanh Linh với phong thái tuyệt thế, dung mạo tuyệt trần đi qua đường lớn của Đế đô dưới sự tung hô của trăm ngàn chúng dân Hoàng thành. Trong lúc đó Phong Dực cùng hai người Dương Văn Vũ và An Kỳ Nhi lặng lẽ đứng đằng sau, từ trên Đỉnh tướng đài nhìn xuống thao luyện trường nơi hai vạn tướng sĩ quân đoàn Phích Lịch đang xếp thành hàng chữ nhất, phía sau bọn Phong Dực là mười tám long vệ đã thoát thai hoá cốt với nhan sắc bén khí sắc lẫm liệt im lìm nhìn thẳng về phía trước.

"Thân phận của bốn thiếu gia có lẽ ai nấy đều biết! Nhưng, để thể hiện sự tôn trọng với mọi người, xin tự giới thiệu, ta là Phong Dực, sau này cứ gọi ta là lão đại!" Phong Dực đứng trên Đỉnh tướng đài, gió to cuốn đến khiến cho quần áo võ phản phật như muốn thổi bay hẳn đi có điều hắn vẫn đứng đó, hiên ngang như cột chống trời, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không ngã xuống. Dưới đài, hai vạn tướng sĩ im thin thít, đối với vị mục sư đã cải tạo mười tám tên chiến sĩ cấp thấp thành cao cấp chiến sĩ, trong lòng bọn họ tràn ngập kính nể cùng ngưỡng mộ. Thậm chí có lời đồn Dương Văn Vũ cũng là thuộc hạ của ngài, điều này đã khiến rất nhiều tướng sĩ vô cùng hưng phấn, vì như thế cũng có nghĩa là bọn họ đều là thuộc hạ của mục sư, nói cách khác, chính họ cũng có khả năng sẽ trở thành một trong mười tám long vệ kia, thậm chí vượt qua cả mười tám thằng nhóc ấy...

Nhìn ánh mắt cháy bỏng hâm mộ cùng khát khao của tướng sĩ dưới trướng, Phong Dực thân nhiên nói: “ Có nhìn thấy mười tám long vệ phía sau ta không, mấy tháng trước bọn họ còn là kẻ yếu hèn bị các người nhạo báng, nhưng hiện tại thì sao, các người chỉ xứng xách giày cho bọn họ. Ta cũng không muốn nói nhiều vô nghĩa, bọn thiếu gia còn muốn chọn thêm một nghìn tướng sĩ để bồi dưỡng trở thành người như mười tám chiến sĩ long vệ cao cấp này. Đây là cơ hội khó có, hi vọng các người nắm bắt cho thật tốt!”

Phía dưới hai vạn tướng sĩ nhất thời xôn xao náo động cả lên, chỉ lấy một ngàn người, thì phải là hai mươi lấy một sao? Cạnh tranh quả rất lớn, có điều cơ hội như vậy thì bất kì ai cũng không muốn dễ dàng buông tha.

“Mười tám Long Vệ, bước ra khỏi hàng.” Phong Dực quát lớn.

Mười tám Long Vệ tức khắc chỉnh tề chạy đến trước mặt Phong Dực, đồng loạt hô lên như sấm: “Mười tám Long Vệ xin đợi quân lệnh của thiếu gia!”

Phong Dực lớn tiếng: “Các người phụ trách tuyển chọn, phải mở to mắt ra mà sàng lọc cho kỹ, bọn thiếu gia chỉ cần những binh sĩ tinh nhuệ nhất, ta đây không cần rác rưởi”.

“Tuân lệnh, thiếu gia!” Mười tám Long Vệ buông trường đao trong tay gấp người cúi chào, những thanh trường đao này là do Phong Dực đặc biệt chế tạo, so với trường kiếm thì xuất sắc gấp mười, còn nếu đặt trong quân thì phải gọi là tuyệt hảo binh khí.

Đem việc tuyển binh giao cho mười tám Long Vệ xong, hấn lại sai Dương Văn Vũ ở lại giám thị. Còn Phong Dực thì rời khỏi doanh địa Phích Lịch quân đoàn, đi tới khu thương mại Linh Lung trong Đế đô.

“Mục sư tiên sinh tôn kính, xin hỏi ngài cần phục vụ gì không ạ!” Vừa đi tới đại sảnh khu thương mại, một thị nữ tiếp khách quần áo hoa lệ liền là lướt đi tới, dùng lễ nghi chuyên nghiệp nhất mỉm cười hỏi.

“Ta muốn tìm đại chương quỹ của các người”. Phong Dực cười cười, ánh mắt đảo qua khuôn ngực có ý lộ ra một khe hở nhỏ đầy hấp dẫn của thị nữ kia, nghĩ thầm khu thương mại Linh Lung này thật cũng biết cách lôi kéo sinh ý đấy chứ.

“Ta đi thông báo, ngài vui lòng chờ một chút”. .” Nàng thị nữ xinh đẹp ngoe nguẩy cái mông tròn trịa đi vào bên trong.

Chỉ lát sau, một lão giả mặc cẩm bào, vẻ mặt đầy hòa khí ý theo thị nữ kia đi ra. Nhìn thấy Phong Dực ánh mắt liền sáng ngời, vội vàng bước tới hai bước khom người hành lễ: “Ra là Phong mục sư đại giá quang lâm, mời ngài vào bên trong nói chuyện.”

Đại chương quỹ trực tiếp dẫn Phong Dực vào phòng làm việc của hấn, cực kỳ lễ nghĩa kính trọng đối với hấn như thể đã khiến những người đang làm việc trong đại sảnh nhìn thấy phải một phen tròn mắt há mồm. Phải biết rằng từ khi khu thương mại Linh Lung thành lập tới nay, vẫn chưa thấy đại chương quỹ sùng kính đối với ai như thế. Không lẽ đại chương quỹ cũng là tín đồ của Thần Điện?

“Thuộc hạ Phi Không bái kiến Phong mục sư!” Đại chương quỹ vừa đi vào phòng liền lập tức thi lễ với Phong Dực. Khu thương mại Linh Lung này thật ra là sản nghiệp của Vạn Bảo Tông. Trước khi Diệp Mạn Tô rời khỏi Kim Ưng, đã sớm đưa tin cho các cử điểm trong Đế đô được biết, bởi vậy lão không đợi nhìn thấy Vạn Bảo Lệnh trên cổ tay Phong Dực cũng quá biết thân phận của hấn.

Phong Dực thân nhiên: “Miễn lễ đi, bọn thiếu gia tới là muốn hỏi Phi chương quỹ nơi này có quyền trực để trống ma pháp cấp Kim Cương hay không?” Thời gian gần đây hấn càng ngày càng cảm thấy được những nguy cơ mơ hồ đang chậm rãi tới gần, chỉ có trời mới biết sắp xảy ra chuyện gì, cho nên nhiều hơn một chút thủ đoạn bảo mệnh thì càng tốt. Cẩm chú ma pháp hệ Lôi, Lôi Thần Chi Nộ, uy lực vốn vô cùng kinh khủng, mà hiện tại, thực lực hấn tăng cao, ma tinh thạch cũng đã đầy đủ, không nghiên cứu về ra quyền trực ma pháp Lôi Thần Chi Nộ thì còn đợi đến lúc nào.

“Quyền trực để trống ma pháp cấp Kim Cương!” Cho dù Phi đại chương quỹ kiến thức rộng rãi cũng không khỏi giật mình hoảng sợ, quyền trực ma pháp cấp Kim Cương đã biết bao nhiêu năm không xuất hiện, chẳng còn ai có thể về loại quyền trực cấp bậc nghịch thiên này, đừng nói là vị mục sư này có thể về chứ?

“Có hay không?” Phong Dực nhướng mày lên.

“Có, quả thật là có, nhưng số lượng chỉ còn năm mươi cái, nếu như cho thuộc hạ vài ngày, thuộc hạ nhất định nghĩ biện pháp tìm từ nơi khác thêm một ít.” Phi đại chương quỹ vội trả lời.

“Trước lấy năm mươi cái đã, cũng tạm đủ, lão mau chóng nghĩ biện pháp kiếm nhiều hơn nữa mang lại cho ta, bọn thiếu gia có việc cần dùng gấp.” Phong Dực hớn hờ.

"Dạ, thiếu gia." Phi đại chương quỹ nghe Phong Dực cứ luôn mồm bọn thiếu gia, liền lập tức nhu thuận cải biến xưng hô, ai bảo Diệp tông chủ nói, nhìn thấy hấn như nhìn thấy tông chủ làm chi! Hấn có quyền tông chủ, thì dù xưng hấn là lão gia Phi đại chương quỹ cũng sẽ không có chút do dự nê hà. Về phần Phong Dực và Diệp tông chủ có quan hệ như thế nào, không đến phiên hạ hấn như hấn để ý phỏng đoán. Ngay sau đó, Phi đại chương quỹ tự mình vào bảo khố mang ra cho Phong Dực năm mươi cái quyền trực để trống ma pháp cấp Kim Cương, rồi lại cung kính cẩn cẩn tiễn hấn rời khỏi khu thương mại Linh Lung.

Phong Dực sợ nghiên cứu quyền trực ma pháp cấp Kim Cương sẽ sinh ra những phản ứng kinh thiên động địa nào đó, bèn đi vào bên trong Thủy Nguyệt Động Thiên, ở đây có tầng Thủy mạc kết giới thập phần cường hấn, có gì thì cũng không đến mức kinh động ngoại giới.

Phong Dực toàn thân trầm trong hồ nước nóng, năm mươi cái quyền trực ma pháp cấp Kim Cương lóe ra hào quang rực rỡ long lanh trôi nổi giữa không

trung, ma pháp đồ trận Lô Thi Thần chi nộ cũng đã hiện ra, phiêu phù ở trước mắt hắn.

“Cấp Kim Cương đúng là cấp Kim Cương, độ phức tạp của trận đồ so với quyền trục ma pháp cấp Hoàng Kim quả thực là một trời một vực, cũng cần Ma Lực cực kỳ kinh người.” Phong Dực trong lòng cảm thán nói. Cấp Kim Cương này không chỉ Ma Lực yêu cầu rất cao mà đòi hỏi không chế Tinh Thần Lực cũng phải cực kỳ tinh diệu, sai một li liền đi một dặm.

Phong Dực cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu trận đồ ma pháp Lô Thi Thần chi nộ, dù đã đem những lộ tuyến ma pháp phức tạp bên trong khắc sâu vào trong đầu, hắn vẫn không dám ra tay khắc họa mà phải tìm cho được loại cảm giác kỳ diệu kia mới có thể động thủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu! Có lẽ là một ngày, lại có lẽ là hai ngày, vốn Phong Dực đang nhìn chăm chăm vào trận đồ ma pháp không nhúc nhích thì thân hình đột nhiên như chớp lóe lên. Một quyền trục đề trống ma pháp cấp Kim Cương trước mặt tự động mở ra, hai tay hắn cầm hai cây bút vẽ, mỗi cây bút vẽ đều có mười khối ma tinh thạch cực phẩm đính ở đằng chuôi.

Phong Dực vung tay, quang hoa nhàn nhạt ở ngòi bút liền ẩn hiện, đâm ngang sỗ thẳng, phạt xéo kéo nghiêng nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, vốn một trận đồ ma pháp Kim Cương cấp có hơn mười vạn tiết tấu chuyển đổi các loại, hoặc cong là lướt hoặc mượt mà, hoặc nhỏ mảnh mai hoặc thô dày, nhìn qua tựa như sức người không thể nào làm được, đây cũng là nguyên nhân khiến quyền trục ma pháp cấp Kim Cương đã nhiều năm rồi không hề xuất hiện.

Ngay lúc Phong Dực tốn một ngày một đêm thời gian mới hoàn thành được gần một nửa trận đồ thì một nét bút cực kỳ nhỏ thoáng lách chút xíu ra khỏi quỹ đạo vận hành. Ngay lập tức quyền trục ma pháp Kim Cương bùng lên một chùm ánh sáng trắng chói chang rồi toàn bộ hóa thành một đồng tro tàn đen thui.

Phong Dực vẫn bình thản, không tỏ vẻ giận dữ cũng như kinh ngạc. Bởi đây là tình huống mà hắn đã dự đoán! Hơn nữa khắc họa quyền trục ma pháp yêu cầu phải bình tâm tĩnh khí, chỉ cần tâm tình hơi dao động một chút thì đối với việc chế tạo quyền trục ma pháp đòi hỏi sự tinh tế là một nhược điểm trí mạng.

Phong Dực khẽ khàng nhắm mắt, điều chỉnh lại trạng thái cơ thể, rồi một lát sau đã tiếp tục vẽ lần thứ hai. Thần thái có vẻ vô cùng chuyên chú tập trung, tựa hồ trời sụp xuống cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Trong lúc Phong Dực ở trung tâm Thủy Nguyệt Động Thiên chế tạo quyền trục ma pháp cấp Kim Cương thì Cẩm Nhất Tiểu vẫn truy lùng Tật Nhi, mà công chúa Thần Tộc cũng đã kết thúc chuyến thăm viếng đế quốc Kim Ưng, cùng với Thanh Mộc Trường Phong và Khoa Tác tiếp tục nhắm Ma Tộc điều tra, lúc rời đi không tìm được Phong Dực, bèn lưu lại một phong thư nhờ Cách Lô Đặc giao cho hắn, đã khiến Cách Lô Đặc hưng phấn như điên một thời gian.

Mà việc tuyển chọn trong quân đoàn Phích Lịch cũng đã chấm dứt, ngoài suy đoán của rất nhiều người, lần lựa quân này không chỉ lấy thực lực cao thấp làm tiêu chuẩn duy nhất chọn lựa, mà kiểm tra toàn bộ, thực lực chỉ là một phương diện nhỏ bên trong. Bọn Long Vệ làm y theo lời của Phong Dực lúc trước mà đưa ra phương châm tuyển: dũng khí, lòng tin cùng với sự kiên trì mới là yếu tố tạo nên một người thành công. Có dũng khí mới không biết sợ, có lòng tin mới bách chiến bách thắng, mà có kiên trì mới có thể phát triển nhiều hơn.

Ngàn người mà mười tám Long Vệ chọn lựa là dựa theo chỉ dẫn của Phong Dực mà làm, khiến không ít quan binh có thực lực trội hơn trong hai vạn tướng sĩ Phích Lịch không được tuyển tở ra bức xúc. Bọn họ liền kháng nghị, thì mười tám Long Vệ mới đem lời Phong Dực thuật lại một lần, lập tức tất cả đều im miệng.

Thủy Nguyệt Động Thiên, một tháng sau. Phong Dực vẫn đang ngâm mình bên trong ôn luyện trị, bởi vì quá mức chuyên tâm khiến hắn tựa như đã dung nhập vào vạn vật xung quanh. Nếu mà có người tiến vào thời khắc này cũng không thể phát hiện là trong hồ có người.

Chỉ thấy hai tay hắn múa lên thoăn thoắt, quang hoa nhàn nhạt không gián đoạn tạo thành từng luồng sáng huyền ảo, dưới ngòi bút của hắn một quyền trục ma pháp cấp Kim Cương gần như đã hoàn thành đến chín phần chỉ còn bộ phận cuối cùng là đang chăm chút bên trong.

Phong Dực vô bi vô hi, tựa hồ hắn không hề biết quyền trục ma pháp cấp Kim Cương, Lô Thi Thần chi nộ sắp thành công vậy.

Chỉ thấy, hai tay Phong Dực đồng thời ngừng lại, hơn mười khối cực phẩm ma pháp tinh thạch trên chuôi bút hóa thành bụi phấn, trước mặt hắn quyền trục ma pháp cấp Kim Cương đang chói lọi hào quang, trong suốt long lanh, bề mặt ẩn hiện từng nét hoa văn hình tia chớp, toàn thể quyền trục ma pháp nhìn có vẻ vô cùng cao quý mỹ lệ, nhưng cũng lộ lộ một luồng uy thế bức nhân.

"Thành!" Phong Dực lâm bầm, tựa như hắn vẫn chưa hoàn toàn từ bên trong loại cảm giác này hồi phục lại.

Thật lâu sau, đôi mắt đen láy của Phong Dực mới khẽ chớp, có vẻ lúc này hắn mới thật sự khôi phục lại cảm giác và nhận biết đối với sự vật xung quanh. Nhìn quyền trục ma pháp Lô Thi Thần chi nộ lơ lửng trước mặt, Phong Dực cũng không biểu lộ vui sướng đường đột, mà ngược lại tỏ ra vô cùng đắm chiêu, bởi vì trong khoảng thời gian khắc họa quyền trục ma pháp cấp Kim Cương vừa rồi, hắn đột nhiên có minh ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Thủ Đoạn Tàn Khốc.

Tiểu mập mập nhanh chóng xuất hiện sau đó, vừa vẫy tay vừa đi về hướng Lệ Phù, khuôn mặt tươi cười lộ rõ vẻ âm thầm.

"Tiểu diễm tâm, ca ca đến đây." Tiểu mập mập thấy được Lệ Phù, từng khối mỡ trên thân thể hần rung lên từng đợt, vừa cười vừa bước nhanh tới. Phải biết rằng Lệ Phù chính là dạng mỹ nữ hần yêu thích nhất, lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì đã mê muội rồi, bất quá lại ngại thể lực Không Tước gia tộc, hần cũng chỉ có thể tự sướng ở nhà thôi, không nghĩ tới đêm nay lại được nàng hẹn hò, sự kiện này còn không kinh hỷ sao được, không ngờ nha đầu thoát nhìn ngày thơ hoạt bát bên trong lại cuồng nhiệt như vậy, xem ra đã không cưỡng nổi về anh tuấn tiêu sái của mình rồi.

"Tới đây? Ta chờ ngươi đã lâu rồi ", thanh âm Lệ Phù không lớn nhưng lại vang vọng trong con hẻm nhỏ, nếu cảm nhận kĩ còn nhận ra sự âm lãnh trong đó.

Tiểu mập mập tuy nói bị tình tròng thương não, nhưng cũng nghe ra cái gì đó không đúng, lại nhìn xung quanh nơi này, chỉ có hai người, gió đêm thổi vào người khiến hần cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

"Lệ Phù, nơi này âm sâm quá, hay là chúng ta đổi sang địa phương khác đi." Tiểu mập mập vừa nói vừa lui lại mấy bước, mà ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

"Vì sao muốn đổi, một nơi vắng vẻ như thế này, thật thích hợp để giết người diệt khẩu a." Thanh âm âm lãnh của Lệ Phù lần thứ hai vang lên.

Tiểu mập mập biết đây là một bẫy, không nói hai lời lập tức quay đầu chạy. Bất quá, hần không chạy được vài bước thì phát hiện đằng trước đã xuất hiện một thân ảnh cao chín thước từ bao giờ.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hần phát hiện thân ảnh kia không phải nhân loại, mà là dùng thạch đầu (đá) làm thành hình dạng người, hai con mắt huyết hồng, thoát nhìn thập phần khủng bố.

Tiểu mập mập kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể chưa kịp di chuyển, đã thấy mình không thể nhúc nhích, rõ ràng đã bị thạch đầu nhân kẹp chặt rồi.

"Không, làm ơn tha cho ta?" Tiểu mập mập nơm nớp lo sợ nói, xưa nay hần không chịu học một nghề nghiệp dòng tộc nào, luôn lấy việc nhìn lên nữ hài tắm rửa là mục đích vĩ đại trong đời, hần lựa chọn cái chức nghiệp đạo tặc, mọi người đều biết. Đạo tặc có giác quan mẫn tiệp cực cao, cần thân hình nhẹ nhàng, mà hần lại béo như vậy, luyện tập đứng lên ngồi xuống đã là cả một vấn đề, hơn nữa không chịu rèn luyện, hết ăn lại ngủ, đến bây giờ mới chỉ đạt đến tam tinh đạo tặc sĩ, hiện tại thấy thạch đầu nhân cổ quái, còn chưa bị dọa đến tè ra quần là may lắm rồi.

Thạch đầu nhân vươn bàn tay to, bóp lấy cổ tiểu mập mập, không tốn chút sức lực đem hần nhấc bổng lên không trung.

Tiểu mập mập lúc đó đã sợ đến hôn mê bất tỉnh rồi. Một thạch đầu nhân khác đã đi tới, bắt lấy một tay của tiểu mập mập, kéo mạnh một cái, liền nghe rõ tiếng răng rắc của xương cốt vang lên. Tiểu mập mập đã bất tỉnh cũng bị con đau truyền đến mà tỉnh lại kêu gào.

Thạch đầu nhân nhanh chóng bẻ nát tứ chi của tiểu mập mập, chắc hẳn phải cảm tạ tổ tiên vô cùng khi "chi" còn lại được thạch đầu nhân bỏ qua (thật thâm mà Y_Y).

Hai thạch đầu nhân ném tiểu mập mập xuống đất, lui ra phía sau vài bước, còn Lệ Phù giống như bóng ma không biết đã đi tới lúc nào, ném ra một quyền trực Quang Minh mà pháp trị liệu. Tạm thời không chế vết thương của hần, sau đó nhìn hần chăm chăm, lấy ngọc thủ tát mạnh một cái lên mặt hần.

Tiểu mập mập yếu ớt tỉnh lại, nhìn thấy Lệ Phù tươi cười mà hần lại như thấy ác quỷ, trong lòng sợ hãi tột đỉnh, xưa nay luôn si mê nụ cười ấy, thế mà nay đã biến thành sứ giả đòi mạng của Diễm vương, ngay lúc này trong lòng hần chỉ có một hy vọng, nàng sẽ giữ lại cho hần một cái mạng hèn nhất này.

"Tha cho ta đi, tha cho ta đi." Tiểu mập mập mấp máy môi cầu xin.

"Tha cho ngươi? Ngươi có bao giờ nghĩ sẽ tha cho những nữ hài từ bị ngươi chà đạp không?" Lệ Phù lạnh lùng nói, đôi mắt diễm trần ngập sát ý điên cuồng.

Tiểu mập mập nghe thế thì chết lặng, cúi đầu không dám nói gì.

Lệ Phù chậm rãi vươn cánh tay nhỏ nhắn, một con côn trùng huyết sắc từ tay nàng nhảy tới mặt tiểu mập mập, sau đó hướng lỗ mũi của hần chui vào.

"Không, không nên. A A A ...!" cả người tiểu mập mập run rẩy, nước mắt nước mũi trào ra vô cùng nhếch nhác, khuôn mặt béo tròn thống khổ liên tục vận vẹo, rất nhanh sau đó ánh mắt của hần xuất hiện một tơ huyết sắc, đáng dấp cực kỳ khủng bố.

Không bao lâu, huyết sắc côn trùng lại từ lỗ mũi hần chui ra, nhảy trở về lòng bàn tay Lệ Phù. Mà tiểu mập mập toàn thân đã vô cùng thâm thâm, chỉ còn lại một hơi thở yếu ớt.

Lệ Phù vung tay lên, hai thạch đầu nhân tức khắc tiêu thất, mà nàng quay lại nhìn tiểu mập mập, dường như đang thưởng thức một tác phẩm tâm đắc của

mình, một lúc lâu mới thản nhiên cười, khí tức âm trầm đã thu lại, một lần nữa khuôn mặt đáng yếu ngây thơ lại hiện ra.

Quan sát từ vị trí tiểu ảnh khiến Phong Dực vô cùng khiếp sợ, nhưng lớn hơn nữa là sự thương xót cho một cô bé đáng yêu hoạt bát. Cho dù có đôi khi hẳn nhận thấy được âm khí trong mắt nàng, hẳn nghĩ đó là vết thương mắt cha vẫn chưa thể phai nhòa trong lòng nàng, ít lâu sau sẽ lành vết thương lòng ấy lại thôi. Nhưng hiện tại hẳn biết mình sai rồi, quá sai rồi, bóng ma đã bao phủ hoàn toàn tâm trí Lệ Phù, bắt đầu làm thay đổi tính cách của nàng, bây giờ thế giới của nàng đã không có Quang Minh, mà tất cả đều là Hắc Ám.

Cho dù tiểu mập mạp có đáng chết thế nào, Phong Dực cũng tuyệt không hy vọng kẻ hạ thủ chính là Lệ Phù, cái này, thật sự là một bi kịch tồi tệ nhất. Mà biểu hiện của nàng, hình như là triệu chứng tinh thần đã xuất hiện phân liệt, trước mặt người khác thì ngây thơ, nhưng sau lưng lại trở nên ác độc. Hơn nữa nàng lại lặng lẽ luyện chế ra thạch đầu nhân khôi lỗi, tính chất còn hơn một đầu điều khôi lỗi trước đó không biết bao nhiêu lần, thiên phú luyện chế ma pháp khôi lỗi của nàng khiến hẳn cảm thấy giật mình, nếu thiên phú ấy bị kẻ xấu lợi dụng, không chừng trong tương lai sẽ tạo nên một trận tai ương đối với đại lục này.

Thấm thoát, bình minh cũng bắt đầu thay thế đêm tối, bầu trời từ từ hiện ra một màu trắng bạc.

Tiếng trống của Phích Lịch quân đoàn dồn dập vang lên, khắp nơi lại truyền đến hình ảnh thao luyện của các chiến sĩ.

Thân thể mềm mại của Cẩm Nhất Tiểu bỗng run lên, đôi mắt mở ra, một kiện xiêm y đang che lên người nàng dẫu đi xuân quang đêm qua. Nàng ngó nghiêng xung quanh, bên trong trường trung chỉ có một mình nàng, mà nàng nhanh chóng nhận ra thân thể của chính mình hoàn hảo, không có bất kì dấu hiệu xâm phạm gì, hơn nữa Cốt ma khí trong cơ thể xác thực đã ít đi rất nhiều, điều này làm cho phần hận của nàng đối với Phong Dực cũng thuyên giảm vài phần, nếu trong vòng năm ngày có thể khu trừ toàn bộ ma khí, hy sinh như vậy xem ra rất đáng giá, dù sao đây cũng là lựa chọn của nàng.

Bất quá, nhớ đến câu nói của mẫu thân mà tâm trạng lại trở nên phiền não. Mà hình dạng của nàng giống với thân tộc công chủ Thanh Linh, mà hẳn cũng gặp qua Thanh Linh, e là hẳn đã có một ít liên tưởng trong đầu rồi. Bất quá, nghĩ đến hẳn sẽ không đi nói lung tung, mà có nói người khác cũng chẳng tin. Chỉ là trong lòng của nàng thấy kì quặc, tại sao bí mật lớn nhất của mình đã bị một nam nhân mà mình khinh thường nhìn thấy, vậy mà nàng lại cảm thấy có chút thoải mái, không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa?

Cẩm Nhất Tiểu khôi phục lại hình dáng ban đầu rồi đi ra khỏi trường, thấy Phong Dực trong tay cầm một chén trà ngồi trước cửa sổ không nhúc nhích, đôi mắt đen đang quan sát bầu trời, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nàng bây giờ mới quan sát kĩ gương mặt hẳn, khuôn mặt diễm đạm, ngũ quan rõ ràng thập phần anh tuấn.

Cẩm Nhất Tiểu ho nhẹ một tiếng, Phong Dực lúc này mới lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn nàng, thản nhiên nói: "Đã dậy rồi à? Dậy rồi thì về đi, nhớ kỹ buổi tối lại qua đây."

"Người" Cẩm Nhất Tiểu nắm chặt trường kiếm có khắc đồ đằng hải vũ trụ, trong lòng cảm giận bất bình, cảm giác giống mình đang bị sỉ nhục vậy.

Bất quá, nàng rất nhanh ý thức được, Phong Dực chỉ khu trừ ma khí cho mình, còn lại không có quan hệ nào khác, không lẽ đây là do mình vọng tưởng sao? Nghĩ tới đây, Cẩm Nhất Tiểu hừ lạnh một tiếng, khoắc hắc sắc áo choàng, bước ra khỏi kim trường.

Cẩm Nhất Tiểu vừa rời đi không lâu, Dương Vân Vũ cùng với An Kỳ Nhi đã xuất hiện trước mặt Phong Dực.

"Áy cha, Vũ tiểu thư, sáng sớm đến đây có việc gì vậy?" . Phong Dực tươi cười hỏi.

"Tỳ nữ nào dám, đến đây đương nhiên để phục vụ thiếu gia rồi?" Dương Vân Vũ nhẹ nhàng đáp, nhưng trong lòng nàng lại tự lẩm bầm thêm một câu khó nghe nữa.

"Nghĩ rõ ràng là tốt rồi, thiếu gia ta cũng không phải hạng người không có tình nghĩa, chỉ là người phải hiểu rõ một điều, thị tỳ tự nhiên phải có hình dạng của thị tỳ, chỉ cần người biểu hiện tốt, thiếu gia ta cũng sẽ không bạc đãi người đâu." Phong Dực cười nói, nhìn một chút An Kỳ Nhi, có lẽ tối hôm qua nàng đã khuyên bảo Dương nha đầu này không ít.

"Được rồi, hiện tại bản thiếu gia đói bụng, nhanh đi chuẩn bị điểm tâm đi." Phong Dực ra mệnh lệnh.

"Thiếu gia, đã sớm chuẩn bị xong rồi", An Kỳ Nhi cười nói, đi ra ngoài một hồi, lúc quay lại đã bưng theo một cái khay lớn.

"Thiếu gia, xin mời dùng một chút", An Kỳ Nhi đem khay đặt lên một cái bàn có hoa văn tinh xảo, sau đó hướng phía Phong Dực nhẹ nhàng nói.

"Không sai, có điểm tiến bộ, nhưng hôm nay thiếu gia không muốn tự mình động thủ à." Phong Dực ha ha cười nói, tất nhiên là muốn hưởng thụ một chút hương vị phục vụ của hai cực phẩm thị tỳ này rồi.

An Kỳ Nhi nhàn nhạt cười, gấp một miếng đưa tới miệng Phong Dực.

Phong Dực cắn một cái, sau đó ra bộ dáng ngử ngử cổ tay An Kỳ Nhi, cười to nói: "Ngon, đồ ăn đã ngon lại có được hương thơm mát của người làm!" (đồ ăn ngon, người càng ngon hơn ^^)

An Kỳ Nhi mặt cười đỏ bừng liếc Phong Dực một cái, dáng vẻ phong tình vạn chủng. Giữa hai người đã có định ước, nàng là thị tỳ, có thể hầu hạ Phong Dực sinh hoạt hàng ngày, nhưng tuyệt không bao gồm cả hầu hạ giấc ngủ, bất quá bị hẳn chiếm chút tiện nghi cũng là điều trong dự tính.

"Vũ nha đầu, nước." Phong đại thiếu gia kêu to.

Dương Vân Vũ cầm thìa nước nóng lên đưa tới miệng Phong Dực, bộ dạng không tình nguyện chút nào.

Phong Dực nhường mầy, nói: "Kỳ nha đầu, người nói cho nàng biết thế nào là hầu hạ đi?"

"Vâng, thiếu gia." An Kỳ Nhi tiếp lấy cái thìa, đưa lên miệng mình thổi thổi, sau đó lại đưa vào miệng Phong Dực.

"Không sai, chính là như vậy, Vũ nha đầu, nhìn rõ rồi chứ ", Phong Dực thân nhiên nói.

Thời gian kế tiếp, Phong Dực hưởng thụ phê đến nỗi quên cả trời đất lẫn thời gian. An Kỳ Nhi hầu hạ tất nhiên là không cần phải nói, vô cùng thông thạo, tựa hồ đây là chuyên môn của nàng vậy, theo lý mà nói nàng tuyệt đối không thể làm qua việc này bao giờ, bất quá Phong Dực cũng không muốn truy cứu quá nhiều. Mà Dương Vân Vũ dưới sự chỉ bảo của An Kỳ Nhi, cũng không còn bộ dáng ủy khuất như lúc trước, cũng dần thành thạo công việc, có vẻ nàng đã chấp nhận thực tế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Bỏ Đá Xuống Giếng.

Việc trị liệu vốn làm cho cảnh giới tinh thần nâng cao, đồng thời cũng sẽ khiến thực lực tăng mạnh. Trong một khoảnh khắc chuyên chú và bùng nổ ngắn ngủi liền rất nhanh thu lấy những biến đổi và lợi ích to lớn, nhưng cũng chính vì thế, quá trình này mới chỉ có thể ngộ mà không thể cầu!

Phong Dực xưa nay vốn tôn thờ những gì thuộc về tự nhiên, nên hắn tự xem thân thể mình như một không gian thu nhỏ, từ đó tùy theo tâm cảnh thay đổi mà hấp thu các nguyên tố vốn có bên ngoài. Tuy vậy hắn vẫn chưa thấu hiểu được linh hồn của tự nhiên, thành ra hiệu quả vẫn không thật toàn vẹn.

Mà trong một tháng ở Thủy Nguyệt Động Thiên chăm chú nghiên cứu và chế tạo quyền trục Ma pháp Kim Cương, thành công có thất bại có, đã vô tình làm cho hắn lĩnh ngộ được một loại cảm giác. Đó là linh hồn và thể xác hoàn toàn hòa nhập vào môi trường xung quanh, cùng với thiên nhiên hợp thành một thể. Trong cảm giác kỳ diệu như vậy, cuối cùng hắn đã thành công nghiên cứu chế tạo ra quyền trục Ma pháp Kim Cương đầu tiên, Lôi Thần Chi Nộ. Và quan trọng nhất, hắn đã nắm được phương pháp luyện thể hòa nhập với tự nhiên, một khi thân thể hắn và thể giới xung quanh là một, thì các loại nguyên tố lúc đó sẽ mặc tình điều động, giúp hắn tiến vào cảnh giới thứ hai của Càn Khôn Chuyển Hoán thuật, mà bắt đầu tìm hiểu đến cảnh giới thứ ba!

Phong Dực thử sử dụng Mặc Nhất Tâm đột phá tầng cấm chế quan trọng thứ hai trong Ý thức hải, mới phát hiện được tuy nó đã rộng rãi hơn nhưng vẫn còn cách khả năng đột phá toàn bộ một đoạn không hề nhỏ. Có điều từ đây hắn cũng đã nhìn thấy chút hi vọng lóe lên, tin chắc rằng sẽ không bao lâu nữa, nhất định hắn sẽ đột phá thành công cấm chế trọng yếu thứ hai này. Không biết đến lúc đó, Mặc Nhất Tâm sẽ mang đến những điều vui mừng lớn lao nào hơn nữa!

Hơn năm mươi cái quyền trục để trống Ma pháp cấp Kim Cương chỉ còn lại năm. Có điều Phong Dực không có ý định tiếp tục thử nghiệm, với số lượng ít ỏi như thế, hắn không nắm chắc mình có thể thành công thêm được cái nữa?! Nếu gắng gượng khác gì lãng phí, tốt hơn hết đi tìm Phi đại chương quỹ xem đã chế tạo thêm nhiều quyền trục để trống Ma pháp cấp Kim Cương nào nữa không rồi hắn tính tiếp!

Lúc Phong Dực ra ngoài Thủy Nguyệt Động Thiên thì cũng đã nửa đêm. Nơi đây một tháng trước cỏ cây xanh rờn, sum xuê tươi tốt, vậy mà nay toàn bộ xơ xác tiêu điều, lá rụng cành khô, khiến cho hắn tự nhiên có cảm giác thương hải tang điền, bước một bước quay lại nhìn thì đã qua trăm năm dâu bể!

Vừa về tới phủ Không Tước, bỗng Tần Tiềm bất chợt như ma mị từ đâu xuất hiện:

"Chà chà, tiểu tử thối này, lại có đột phá sao? Đừng có nói là đã vượt qua cảnh giới Cửu Tinh Thần Mộc Sư nhé!" Lão chăm chăm nhìn Phong Dực đã một tháng bế quan không gặp, trong lòng dấy lên một nỗi niềm đố kỵ lẫn ước ao. Lão có thể cảm nhận được những thay đổi trên người Phong Dực, dù không thật sự rõ ràng, nhưng lại khiến người nhìn vào thêm phần cao thâm mịt mịt, thần bí khó lường!

"Hắc hắc, chỉ còn kém chút xiu thôi! Thế nào rồi lão Tần? Tên cáo già Cách Lôi Đặc gần đây có gây thêm chuyện gì không?" Phong Dực cười nham nhở.

"Con cáo già kia vẫn án binh bất động, có điều Hoàng Đế lão nhi trong cung lại chẳng chịu an phận gì. Lúc tiểu tử ngươi tại doanh trại Phích Lịch Quân tuyển chọn một ngàn người tiến hành huấn luyện đã khiến toàn thành chấn động, thử nghĩ xem, Hoàng Đế lão nhi kia có thể kê cao gối mà ngủ nữa được không?" Tần Tiềm đắc ý. Phong Dực có thể trong một tháng đã khiến cho mười tám tên binh sĩ cấp thấp thoát thai hoán cốt, thì đào tạo một ngàn người kia hắn cũng không có hứa suông. Cứ như vậy thì dù là ai nắm binh quyền trong tay, rồi bỗng nhiên xuất hiện một lực lượng mạnh mẽ có thể uy hiếp mình như thế thì làm sao có thể yên tâm mà sống cho được?

"Vậy bọn họ định làm gì bản thiếu gia?" Phong Dực nheo nheo mắt.

"Lão già đó trước tiên phải người tìm tiểu tử người mượn mười tám Long vệ, âm mưu chia rẽ, có điều sao lại thành công được chứ! Khử khử! Còn những thủ đoạn khác chưa thấy, có lẽ đang âm thầm triển khai cũng nên." Tàn Tiềm cười gian, suy nghĩ một thoáng rồi tiếp: "Nhưng mười ngày trước, có một chuyện nhất định sẽ khiến tiểu tử người hứng thú vô cùng đó!"

"Chuyện gì?" Phong Dực tò mò.

Gã Hoàng Tử thứ sáu Ung Hùng thông đồng với giặc cướp ở biên giới đế quốc, mua chuộc được tên đội trưởng đội kỵ binh hộ tống Đại Công chúa Lăng Suong của đế quốc Thanh Long, định trong ngoài cầu kết mà giết chết nàng!

Nhưng mà Phò Lạp Đức đã sớm có chuẩn bị. Một đường mai phục đánh tới, bắt sống tên trùm cướp cùng gã đội trưởng kia, khiến bọn chúng khai ra Ung Hùng đứng đằng sau. Đế quốc Thanh Long vì thế nổi giận đùng đùng, bỏ cáo khắp thiên hạ, lên án mạnh mẽ Đế quốc Kim Ung. Đòi Đế quốc này phải có câu trả lời thích đáng cho hành động xấu xa này đồng thời nghiêm trị hung thủ, nếu không sẽ quyết tử với nhau trên chiến trường. Ngay sau đó thì Đế quốc Thiên Lang và Liên Hiệp các Tiểu Vương quốc Tập Kỳ Lạp cũng nhất tề lên tiếng ủng hộ, khiến cho Ung Dương lão nhi nổi điên lên chặt đứt hai chân thẳng con hư đốn của lão, treo lủng lẳng lên cửa Nam thành thị chúng ba ngày. Đến bây giờ vẫn còn đấy!" Tàn Tiềm khoát trá cười.

"Hắc hắc, lão già hóa Ung Dương này định chơi trò thần lẩn dút đuôi tìm sống, ném phân thử thuốc cầu an, tránh cho miệng lưỡi thế gian đồn thổi đây. Làm cho kẻ thù không còn cơ nào quang minh chính đại mà tấn công nữa, quả thật rất quyết đoán, đủ tàn nhẫn nha! Nhưng mà tình hình này dù sao cũng không thể cứu vãn nữa rồi, lão cáo già đó buộc phải ở rết tại thủ đô Kim Ung của đế quốc mà tìm cách đối phó cho êm xuôi nhì?" Phong Dực cười thâm trầm.

"Tiểu tử, người định ném đá xuống giếng?" Tàn Tiềm cười cười.

"Này này, thiếu gia ta dù sao cũng là Thần thánh Mục sư nhé, sao có thể làm ra những thủ đoạn bỉ ổi vô liêm sỉ thế được, cái trò bỏ đá xuống giếng này chỉ thích hợp cho bọn giặc cướp a!" Phong Dực đường đường chính khí, nghiêm trang nói.

Đám rìa mép lúm đóm bạc của lão Tàn Tiềm co giật lia lịa, há mồm nhìn Phong Dực, tiểu tử này, hắn có biết liêm sỉ không đây?

"Lão Tàn, lão dường như không nguyên ý à? Lão phải biết nha, việc như vậy thành công sẽ có ảnh hưởng lớn như thế nào không, nên chỉ có người khéo tay khéo chân như lão mới có thể thúc đẩy loại chuyện này tiến triển nhanh chóng thuận lợi được!" Phong Dực vô cùng thiết tha nói, hắn quá biết cách phải làm như thế nào để lão già này động tâm mà!

"Lão đây sợ người quá rồi, Đại tiểu tử, ngài nói đi, làm như thế nào? Lão Tàn ta tình nguyện bái ngài làm tổ sư giặc cướp!" Tàn Tiềm nhin không nổi, phun ra một câu thô thiển học được từ chính Phong Dực!

Hắn vẫn điềm nhiên cười hề hề, rồi ghé tai lão thì thầm mấy câu, sau đó đưa cho lão một quyển trục Ma pháp, rồi đắc ý đi vào phòng trong cái nhìn ngơ ngác đầy hoài nghi của lão Tàn Tiềm.

Rạng sáng hôm sau, cửa Nam đế đô Kim Ung dày đặc bọn lính bát phẩm. Bên phải cổng thành, sừng sững một cái cột cao vút, lủng lẳng nơi đó, một thân hình dong đưa qua lại theo từng cơn gió, kinh rợn ghê người!

Kẻ từng là Hoàng tử thứ sáu của đế quốc, đứng trên vạn người chỉ dưới năm người, Ung Hùng, lúc này đây đã trở thành vật phẩm hi sinh cho chính trị. Ai cũng nói Hoàng quyền vô tình, thì ví dụ này là rõ ràng nhất!

Trong lúc người qua kẻ lại còn đang chỉ trỏ bàn tán xôn xao, thì xung quanh cột cờ chỗ treo Ung Hùng đột nhiên xuất hiện những rung động vô cùng quái dị và tinh vi. Chính là Tiêu Tiềm đang ẩn thân mà khẽ vỗ lên người Ung Hùng lúc này đang nửa tỉnh nửa mê!

"Cứu... cứu ta... " Ung Hùng mấp máy đôi môi nứt nẻ, thều thào.

"Cứu? Dĩ nhiên là lão phu tới cứu người rồi!" Tiêu Tiềm cười hắc hắc, đem cái quyển trục Ma pháp mà Phong Dực cho lão, gắn lên người y rồi lại lấy ra một cái quyển trục khuếch âm nữa đặt vào lòng Ung Hùng!

Bây giờ Ung Hùng đã có vẻ tỉnh táo được một chút, nặng nhọc nhướn mí mắt lên nhưng lại không hề phát hiện ra ai. Lúc này, vầng thái dương ngủ say dưới đường chân trời đã thức dậy, chậm rãi nhô mình lên sưởi ấm cả Đế đô! Không gian tĩnh lặng đột nhiên sôi động náo nhiệt vô cùng. Một ngày mới lại bắt đầu!

Người tụ tập dưới chân cột cờ nơi thành Nam càng lúc càng đông, ai cũng chen lấn muốn được nhìn xem phong thái của vị "Anh Hùng" đó như thế nào.

Ung Hùng hơi nhúc nhích đầu, cố gắng ngẩng mặt lên, ánh mặt trời chói chang buổi sớm mai đã khiến y hoa mắt choáng váng. Đến tận bây giờ y vẫn không thể tin Phụ hoàng lại đối xử tàn nhẫn với mình như vậy, đã chặt đứt hai chân, còn treo lên cho hàng nghìn người đàm tiếu, biến y thành vật phẩm tế thần cho mục đích chính trị của Hoàng gia!

Bỗng nhiên, một cảm giác sáng khoái mát mẻ từ đầu ủa đến, lan tỏa từ trên đầu y ra khắp toàn thân, hệt như đứng dưới một ngọn suối mát lạnh tưới tắm khắp người, khiến cho những cảm giác đau đớn ê ẩm phút chốc vụt bay. Thân thể tàn tạ đó không ngờ lại có dấu hiệu khôi phục. Ung Hùng còn đang ngơ ngác nghĩ, không biết có phải phụ hoàng thương xót, nghĩ đến chút tình cha con mà âm thầm ra tay hay không, thì...

Miệng y chợt ngoác ra thật to, một tiếng rống kinh hoàng không thể kiềm chế lao vụt ra, thông qua quyển trục Ma pháp khuếch đại âm thanh mà chấn

động khắp cả Đế đô.

"Ứng Dương, ngươi là lão già chết bầm, một tên chó má khôn kiếp! Rõ ràng là lão hồ ly ngươi hạ lệnh cướp giết trưởng Công chúa của Đế quốc Thanh Long, nay thất bại lại đổ hết trách nhiệm lên đầu của ta sao? Ngươi ta nói hùm dữ không ăn thịt con, lão già ngươi, ngay cả súc sinh cũng không bằng a...aa..." Tiếng kêu gào thê lương oán hận của Ứng Hùng vang vọng cả Hoàng thành, khiến ai nấy đều ngừng việc đang làm, há mồm nghe y la hét. "Chân tướng" sự việc là đây ư? Về phần Ứng Hùng, lúc này sợ đến chết điếng. "Không, không phải ta nói, không phải ta..." y cố rống lên, nhưng một cỗ lực lượng thần bí nào đó trong cơ thể đã không cho y quyền điều khiển chính âm thanh của mình!

"Ứng Dương, lão là một tên dê tiện bỉ ổi, đánh rắm đổ thừa người khác, trong cung nuôi hàng trăm mỹ nữ son trẻ để dâm dục chơi bời, đã thế còn đầu mảy cuối mắt với Chữ trưởng lão, quan hệ âm muội với Cách Lôi Đặc, Ứng Hùng ta hổ thẹn khi có một lão già làm cha như ngươi!" Loạt âm thanh thứ hai vang lên thiếu điều làm chính y ngất xỉu! "Xong rồi, đời ta xong rồi!" Tiếng than uất nghẹn chìm trong tiếng rít gào!

"Lão già dâm tiện ngươi không chỉ thủ dâm, còn đem cả con dâu cháu dâu ra dâm xuồng, viện cớ hoàng gia mở tiệc mà ngủ với tất cả các phi tần công nương của các đại thần! Chúng ta dù làm hoàng tử nhưng cũng chỉ biết ngâm đắng nuốt cay, lão từ đây sắp chết rồi, còn sợ gì không nói, nói cũng chết, không nói cũng chết, quyết đem bộ mặt dâm dê tiện của lão bày ra cho bàn dân thiên hạ cùng biết! Để cho người người chửi bới lão, hậu thế phán xét lão, đời đời kiếp kiếp phi nhổ lão, ta mới cam tâm!" Ứng Hùng khiếp sợ vô cùng, rốt cuộc hắn đã nhận ra có người đang khống chế âm thanh của hắn.

Toàn thể Đế đô chìm trong tĩnh mịch, không nghe thấy một tiếng chó mèo. Duy chỉ có lời lòi vang vọng rít gào lê thê của Ứng Hùng quanh quẩn bên tai!

"Nghịch tử, quả là nghịch tử, cha chả, (:P) tức chết ta, người đâu, nhanh cắt lưỡi nó, cắt lưỡi nó cho ta!"

Trong hoàng cung, Ứng Dương khuôn mặt già nhăn nhoe xanh xám, gân nổi chẳng chịt. Lão nằm mơ cũng không nghĩ con mình sẽ nói ra những lời này, chửi thẳng vào mặt lão như thế. Ai trên đời này nói cũng chẳng thể khiến người khác tin, đáng này lại là con lão, có muốn nghi ngờ cũng không được nữa rồi, từ nay về sau, danh tiếng của lão thế là tan theo mây khói, so với nước thúi trong cống còn thúi hơn.

Khi Ứng Hùng còn đang la hét ầm ỹ, thì một bóng người thật nhanh lao tới, đầu khí ló lên, âm thanh oang oang đất trời đó đột nhiên tắt ngóm. Nhìn lại mới thấy Ứng Hùng mồm miệng đầy máu, trợn mắt ngất xỉu tự lúc nào!

Dân chúng toàn thành đang nghe đến ngây ngốc say mê, choáng tỉnh, thảm cho rằng lão Hoàng Đế gia gia đã chột dạ nổi điên mà giết người diệt khẩu rồi!

Tin tốt bay gần, tin dữ lan xa, lúc trà dư tửu hậu, chuyện xấu của Hoàng Đế Ứng Dương nhất thời lan tràn với một tốc độ cực nhanh trên khắp đại lục. (Cờ siêu mẫu lộ hàng) Đế thêm phần sinh động, câu chuyện làm quả đó đã được thêm mắm thêm muối đặc sắc vô cùng. Thậm chí có nơi, đã biên diễn thành thơ văn ngâm tụng ca ngợi Hoàng tử vị nghĩa diệt thân, thành đồng dao cho trẻ bi bô chế giễu Hoàng Đế già mất nét tráo trở, vô tình đã khiến hai cha con thành một huyền thoại sống dân gian!

Lúc này, có một kẻ được phong làm Tả sư dâm chột đang lăn lộn cười đến sái hàm trên giường! Cái quyền trục ma pháp điều khiển âm thanh ấy chính là hắn đã từ linh cảm mới ngộ được của linh hồn, mà dùng tinh thần lực họa thành! Đơn giản là làm nên một cái cầu nối tinh thần giữa hai bên, bên nào tinh thần lực mạnh hơn, kẻ đó sẽ giành quyền điều khiển! Ở đây không nghi ngờ gì việc Ứng Hùng phải nhận thiệt thòi rồi, kết quả là hắn nằm khênh trên giường nói gì, thì qua ma pháp tinh thần, thêm vào ma pháp khuếch đại âm thanh, ép gã Hoàng tử xui xẻo kia rấm rập lặp theo!

"Xem ra ta vẫn còn đánh giá thấp những ứng dụng của Ma pháp Tinh thần rồi!" Hưng phấn qua đi, Phong Dực trầm suy nghĩ, từ khi hắn học được Càn Khôn Chuyển Hoán thuật của lão Pháp Khắc, chỉ mãi chuyên chú vào thuật này mà quên đi Tinh thần lực. Bây giờ Càn Khôn Chuyển Hoán thuật đã đi vào quỹ đạo vận hành, chỉ cần kiên trì xung kích, có thể sẽ đột phá được cảnh giới thứ hai. Lúc này, cái hắn cần quan tâm chú ý chính là nghiên cứu và vận dụng Tinh Thần lực!

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 169: Thiên Diễm Ngọc Thạch.

Thời tiết chuyển lạnh, mặt trời không còn nóng bỏng nữa, chiếu tia ấm áp dào dạt lên người tiểu Lệ Phù như con mèo nhỏ "meo meo" nằm phơi nắng trong lòng ngực Phong Dực, ngủ gà ngủ gật, một khắc cũng không nghĩ rời xa khỏi hắn.

"Mục sư ca ca." Lệ Phù đột nhiên nỉ non một tiếng.

"Ân?" Phong Dực cuối đầu, lại phát hiện khuôn mặt Lệ Phù trong lòng ngực hắn cọ cọ, tựa hồ như vừa rồi là nàng nói mơ.

Thời gian trôi qua thật là quá nhanh, trong lòng Phong Dực không khỏi có chút cảm thán. Trước đó, thân mình Lệ Phù vẫn chưa nẩy nở, bộ ngực vẫn là bình bình như một cái sân bay. Hiện tại cũng đã đầy đủ kích thước, đặt trên người mình truyền đến cảm giác cao ngất co dãn mềm mại, nàng đang chậm rãi lớn lên, tuy rằng nàng ở trong mắt mình vẫn giống nhau như trước, nhưng Phong Dực biết, Lệ Phù đã không còn là Lệ Phù ngày xưa, chỉ là nàng tuyệt đối không ở trước mặt mình biểu hiện ra mà thôi.

“Xin đừng rời bỏ Lệ Phù.” Một hồi gió mát thổi tới, thân thể đơn bạc của Lệ Phù co rúm lại, nỉ non nói.

Phong Dực trở mình nhẹ vỗ về khuôn mặt thanh tú của Lệ Phù, nhẹ giọng thở dài nói: “Mục sư ca ca sẽ không rời bỏ muội.”

Lệ Phù tựa hồ an tâm, không lâu lắm liền vang lên tư thanh rất nhỏ.

Ny Á dựa ở cửa viện, nhìn hai người giống như huynh muội, lại giống như người yêu ở cùng một chỗ dựa vào nhau, trong lòng trăm mối cảm xúc. Gia gia Cách Lôi Đặc đáp ứng đem mình gả cho Phong Dực, nhưng nàng như thế nào cũng không cao hứng nổi, tuy rằng từ lúc còn nhỏ nàng đã chuẩn bị tâm lý có thể làm vật phẩm trao đổi vì lợi ích gia tộc, nhưng người thiếu nữ nào lại không mơ mộng, cho dù phải gả cũng phải gả cho người trong lòng mình. Cái cảm giác này thật không dễ chịu, nàng lần đầu tiên đối với gia gia luôn luôn yêu thương mình sinh ra một loại tâm lý kháng cự, có điều nàng hiểu mình không thể kháng cự.

Nói thật, Ny Á rất hâm mộ tiểu cô cô của mình, có thể quang minh chính đại ở bên người Phong Dực, muốn cái gì thì làm cái đó, gia gia cũng không hỏi đến.

“Khụ khụ.” Ny Á ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở Phong Dực rằng mình đã đến, lấy thực lực của hắn đã sớm phát hiện, nhưng hắn làm bộ không biết, thật chán ghét, chẳng lẽ hắn đối với mình một chút cảm giác đều không có?

Phong Dực quay đầu với nàng làm động tác chớ lên tiếng, sau đó ôn nhu đem Lệ Phù bế lên, đi vào phòng nàng đặt nàng ở trên giường.

“Ny Á, tìm ta có việc sao?” Phong Dực đi đến cười hỏi.

“Không có việc gì thì không thể tìm người sao?” Ny Á có chút u oán nói.

“Đương nhiên không phải.” Phong Dực nhún nhún vai, hắn không phải nhìn không ra tình ý của Ny Á, mà là Ny Á chính là đại biểu của toàn bộ gia tộc Không Tước, đừng nhìn Không Tước gia tộc mặt ngoài phong quang, thực tế cũng là năng thủ son dục (vấn đề khó giải quyết), mà hắn đối với Ny Á tuy rằng có chút hảo cảm, nhưng chỉ là tâm tình thương thức bình thường của một nam nhân đối với mỹ nữ, nếu như nói vì nàng mà liều lĩnh thì rất không thật. Hơn nữa, Ny Á cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, cảm tình của nàng đối với chính mình cũng không phải chỉ là đơn thuần, đây là trực giác của Phong Dực.

“Gia gia bảo ta đem thư tín giao cho người.” Ny Á đưa Phong Dực một phong ma pháp thư tín.

Phong Dực mở thư tín ra, như gió lướt nhanh qua, là thư của Thần tộc công chúa, Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác. Trong thư, Thanh Linh đề cập đến muốn hắn đến liên hệ Thần Điện, lúc này đại lục đang gió nổi mây cuồng, nên giảm bớt khoảng cách Thần Điện cùng Thần Tộc để đối phó Ma tộc. Mà Thanh Mộc Trường Phong cùng Khoa Tác có nhắc tới một năm sau tứ đại gia tộc lãnh đời hội tụ, hy vọng hắn có thể đến làm khách, mặt sau còn kèm theo lộ tuyến cùng phương pháp.

Thần Điện? Thiếu gia ta cũng không biết Thần Điện ở đâu, liên hệ cái rắm! Về phần tứ đại gia tộc lãnh đời hội tụ, Phong Dực đúng là thập phần cảm thấy hứng thú, một năm sau cũng muốn đi giúp vui, lại nói thời điểm đó không phải lại nhìn thấy Phi nhi đã trưởng niệm rất nhiều sao? Đến lúc đó cùng gia chủ Thanh Mộc gia tộc nói một tiếng, đem nàng cưới trở về, cũng không đến mức khiến chính mình thất tín với nàng.

Ny Á vốn còn muốn cùng Phong Dực một mình ở chung trong chốc lát, thuận tiện lại thử phản ứng của Phong Dực một lần, nếu gia gia thật sự đem mình gả cho hắn, hắn sẽ đồng ý hay không?

Nhưng lúc này, mười tám Long Vệ lại trở về bẩm báo tình huống tập luyện của một ngàn binh sĩ mới tuyển của Phích Lịch quân đoàn, Ny Á rơi vào đường cùng chỉ có hậm hực quay về.

Một tháng thao luyện, mười tám Long Vệ hoàn toàn dực theo phương pháp lúc trước Phong Dực huấn luyện bọn họ. Bất quá, không có đan dược do Phong Dực dùng Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo luyện chế, hiệu quả tất nhiên là kém không ít. Về phần bình trận, mười tám Long Vệ cũng dựa theo yêu cầu của Phong Dực không có bắt đầu dạy, bởi vì trong một ngàn người này còn không thể xác định có hay không quân cờ do các thế lực khác sắp xếp vào.

Ngay tại thời điểm Phong Dực cùng mười tám Long Vệ hướng doanh trại Phích Lịch quân đoàn đi đến, hoàng đế Ứng Dương về mặt âm tình bất định đi đi lại lại trong đại điện.

Cũng giống như Cách Lôi Đặc không an phận cái nội gián trong hoàng cung, Ứng Dương cũng đồng dạng tại Không Tước gia tộc cài vào nội gián của chính mình, hơn nữa đã vào trung tâm của Không Tước gia tộc. Ngay tại vừa rồi, nội gián này gửi về tình báo nói Cách Lôi Đặc cùng tên mục sư chết tiết kia đạt thành hiệp nghị đối với hoàng thất bất lợi.

“Lão Không Tước chết tiết, nếu không phải Lam lão giao phó, nói vài năm này không thể động vào người, ta nhất định sẽ cho người nếm thử hương vị sống không bằng chết.” Ứng Dương hung tợn nói, gần đây nhất là năm tháng bất lợi với hắn, khắp nơi khó khăn, hiện giờ Kim Ứng đế quốc nguy cơ từ phía, vương vị của hắn cũng không biết có thể ngồi được bao lâu.

“Nếu không thể động vào lão Không Tước người, ta trước hết phê đi tên mục sư chết tiệt.” Ung Dương kim hãm cước bộ, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười âm ngoan. Nguyên bản sau khi biết được quan hệ giữa Phong Dực cùng Thần Tộc cùng hai gia tộc lãnh đời, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hiện tại hắn cũng bất chấp tất cả, hắn dùng Thiên Diễn Ngọc Thạch thỉnh Lam lão xuất thủ, bằng thực lực quý thần khó lường của Lam lão, muốn thần không biết quỷ không hay trừ bỏ Phong Dực cũng không phải là việc khó, đến lúc đó Phong Dực mất tích, còn có thể trách trên người Ung Dương hắn sao?

Ung Dương móc ra một khối đá bình thường vô kỳ, nhỏ một giọt máu tươi lên đó, liền thấy tảng đá này oanh quáng lóe ra, sau một lúc lâu, đột nhiên quang mang đại thịnh, hình ảnh một lão giả râu bạc trắng, mặc một thân lam sắc trường bào xuất hiện bên trong hào quang.

“Tiểu tử, ngươi có chuyện gì muốn lão phu hỗ trợ?” Lam lão nhàn nhạt hỏi, nhãn thần nhìn về phía Ung Dương như nhìn một con kiến.

Đế quốc chi quân Ung Dương hướng về hình ảnh lão giả quỳ xuống, sợ hãi nói: “Thỉnh Lam lão thứ tội tiểu nhân quấy rầy, tiểu nhân thỉnh Lam lão trừ bỏ một người.”

Phong Dực dụng tinh thần ma pháp do tự mình nghĩ ra, thử qua từng người một trong một ngàn binh sĩ, lúc sau loại bỏ trong đó hai trăm người, cuối cùng chỉ còn lại tám trăm người, sáng lập Phi Long doanh. Dùng Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo sớm đã chuẩn bị tốt luyện chế đan dược cho bộ hạ cải thiện khí lực, cường hóa gân cốt, sau đó dẫn dò mười tám Long Vệ đem Uyên Ương trận dạy cho bọn họ.

Đối mặt với ánh mắt trông mong của Dương Vân Vũ cùng An Kỳ Nhi, Phong Dực cũng không giấu diếm, đem Uyên Ương trận hạch tâm tinh chính khí sửa từ trận pháp An Kỳ Nhi nói ra một lần, khiến lưỡng nữ vẫn đều nghi hoặc khó hiểu hiểu ra rất nhiều, đối với Phong Dực càng thêm kính sợ, các nàng cùng Phong Dực chênh lệch quả thật là một trời một vực.

Dương Vân Vũ vội vã hướng dẫn mười tám Phương Vệ tập luyện tân Uyên Ương trận, mà An Kỳ Nhi thì im lặng đứng ở phía sau Phong Dực thay hắn nhẹ nhàng xoa huyết thái dương.

An Kỳ Nhi xoa xoa, đột nhiên có chút thất thần, cảnh tượng biến đổi, đó là một cái điều chân trúc lâu Miêu tộc bình thường.

Một tiểu cô nương 11, 12 tuổi thân mặc miều phục, đội khăn trùm đầu màu xanh đang đứng ở phía sau một lão phụ đầy nếp nhăn vì nàng mà xoa bóp đầu.

“A Huy, người nói thế giới bên ngoài có bộ dạng thế nào?” Tiểu cô nương về mặt khát khao hỏi han.

“Thế giới bên ngoài? Ha ha, thế giới bên ngoài tuy rằng rộng lớn, nhưng mà chương khí mù mịt, lòng người như rắn rết, tiểu Kỳ Nhi, người cũng đừng đề mê hoặc bởi cái thế giới bên ngoài này.” Lão phụ nhắm mắt lại thanh âm khàn khàn nói.

“Thật không?” Tiểu cô nương nghi hoặc hỏi. “Vì cái gì bên ngoài Đất Lạp Đạt thành, thế giới bên trong đó lại phản kích như vậy đâu? Bên ngoài có rất nhiều quốc gia, còn có rất nhiều chủng tộc, phía đông còn có biển rộng mênh mông vô bờ bến, cái đó khẳng định là chơi tốt lắm a.”

“Tỷ tỷ, ô ô, tỷ tỷ.” Một nữ đồng phấn điều ngọc trác, ước chừng 5, 6 tuổi khóc chạy vào, trên người bản tất cả đều là bùn.

“Linh nhi, ai khi dễ muội?” Tiểu cô nương này vừa thấy bộ dạng muội muội, hai mắt nhất hoành, nhưng vẫn có một cổ uy thế.

“Là hồ tử bọn họ, bọn họ không cho muội chơi đùa, còn dùng bùn ném muội.” Nữ đồng nghẹn ngào cáo trạng.

“Đi tìm bọn họ tính sổ, A Huy, người trước hết ngủ một hồi đi, chúng ta sẽ lại đến xoa bóp cho người.” Tiểu cô nương cầm một cây côn, hùng hổ dẫn muội muội đi báo thù.

Tiểu cô nương buh hân nhảy vào bên trong một đám nam hài tử, làm đám nam hài tử này chạy trốn chết.

“Hồ tử, lần sau còn khi dễ muội muội ta, ta liền ném người xuống hố phân, nghe rõ không?” Tiểu cô nương chân dẫm lên ngực một đứa con trai so với nàng còn muốn lớn hơn một, hai tuổi, hung tợn nói, buh hân miều nữ thể hiện trên người nàng không thể nghi ngờ.

“Vâng, vâng, Kỳ Nhi, người tạm tha ta lần này đi.” Nam hài kia liên thanh cầu xin tha thứ.

Đang lúc đám tiểu tử kia mang theo nụ cười lấy lòng quay quanh nữ đồng kêu Linh nhi thì, nữ đồng kia ngẩng đầu, kiêu ngạo như một con Không Tước, ai bảo nàng có một người tỷ tỷ buh hân đâu.

“Ta nói, Kỳ nha đầu, người giúp ra mát xa hay là muốn bóp chết ta.” Đang lúc ấy thì, một thanh âm đùa bỡn khiến An Kỳ Nhi bưng tỉnh lại, nàng bỗng nhiên phát hiện, nguyên bản hai tay đang ở trên huyết thái dương của Phong Dực không biết lúc nào trượt đến cổ hắn ẩn xuống, mà trên mặt chính mình bất tri bất giác ẩm ướt là nước mắt sụt sịt.

“A, thiếu gia, ta, cái kia...” An Kỳ Nhi có chút bối rối, không phải bởi vì Phong Dực, mà là một ít chuyện cũ đã chôn dấu nhiều năm không hề dự liệu tập kích nàng, khiến nàng không biết làm sao.

Phong Dực bất lấy tay An Kỳ Nhi, đem nàng kéo đến trước mặt, vơn tay ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng.

“Rất nhớ Nam Trạch phải không?” Phong Dực nhẹ giọng hỏi.

Nước mặt được An Kỳ Nhi gạt lực nhìn xuống đột nhiên như vỡ òa, khóc lóc gât đầu, nói: “Nhớ, nhớ A Huy, nhớ muội muội, nhưng rốt cuộc lại không trở về được, rốt cuộc không trở về được.”

An Kỳ Nhi cảm xúc có chút không khống chế được, ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đùi Phong Dực khóc đến thiên hôn địa ám, khí chất luôn luôn cao nhả tựa hồ thay đổi thành người khác, hoặc đây mới chân chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Hợp Tác.

Phong Dực nhìn Tần Tiềm không khỏi chăm chú thêm, có thể từ bên trong Đông Hải long cung trộm ra Bích Hải Long Hồn tửu, bằng vào điều này hẳn coi như nhận được sự kính trọng của Phong Dực. Vì tăng cường cảnh giới cam chịu sự nguy hiểm tánh mạng, loại chấp nhất này cũng không phải người bình thường có thể có được. Có lẽ đây là nguyên nhân trọng yếu hẳn tấn chức lên cảnh giới Đạo Thần. Không có ý chí vươn lên, dùng khí không màng đến sinh tử, tuyệt không có khả năng đạt được thành tựu này.

Phong Dực không khách khí mở ra một vò Bích Hải Long Hồn tửu, một mùi rượu tinh khiết, thơm mát, nhất thời lại bay ra một cổ hương khí đặc biệt liền khiến cho Phong Dực cùng Tần Tiềm từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt mê say, hai lỗ mũi lại không ngừng được kích thích, làm cả hai lộ ra một bộ dạng thèm nhỏ dãi.

Thật lâu sau, Phong Dực mới than nhẹ một tiếng, mắt nhìn về phía vò rượu, hai mắt nhất thời bắn ra quang mang kinh ngạc nói: “Bích Hải Long Hồn tửu không hồ là Bích Hải Long Hồn tửu, thì ra là thế.”

Tần Tiềm nghe vậy nhìn lại, liền thấy được trong làn Bích Lam tửu thủy có gì đó đang rung động, bên trong hiện ra hình ảnh một con rồng đang giương nanh múa vuốt, kỳ diệu vạn phần.

Phong Dực đem rượu đổ vào hai chén ngọc, hai ngón tay khẽ điểm, trong hai chén rượu đồng thời hiện ra một Long ảnh.

“Tuyệt”. Phong Dực cười ha hả một tiếng, đem chén rượu một hơi uống hết, chỉ cảm thấy thư thái vô cùng, giống như cười một con rồng bay lượn trên trời mà phía dưới lại là biển xanh.

Tần Tiềm cũng uống một ngụm, ngồi rung đùi đắc ý không thôi, may mà không xuất ra cả hai vò, lưu lại một vò thật tốt.

“Tần tiên bối rượu này thật tuyệt, ta uống một chén coi như đã nợ người một phần nhân tình, có việc gì người cứ nói đi” Phong Dực cười nhìn Tần Tiềm nói.

“Hảo, tiểu tử người thật sáng khoái, ta đây cũng cứ việc nói thẳng, cái...kia, buổi tối hôm đó người dùng một chiêu đó ta đánh bại, ta đã suy nghĩ cả trăm lần nhưng cũng không thể giải đáp được, coi như người có là cửu tinh chiến thần, cũng không thể nào trong một chiêu đánh bại ta được.” Tần Tiềm ánh mắt sáng ngời, nếu cái nghi hoặc này không được giải đáp thì có lẽ thành tựu cả đời này của hắn không thể nào tiến thêm được nữa.

Phong Dực cười hắc hắc, nói: “Tần tiên bối không cần nản lòng, kỳ thật ta hôm đó cũng chỉ là nhất thời chiếm tiện nghi mà thôi, bởi vì trên người người đã bị dính một loại phấn hoa mà mùi phấn hoa này nhất thời rất khó tẩy đi, có thể bảo tồn đến mấy tháng, vì vậy mà ẩn nhẫn thuật của người đối với ta mà nói là không có gì uy hiếp, cho tới việc ta lấy hai ngón tay tiếp người một kích toàn lực hoàn toàn là do thể chất của ta và người thường khác hẳn nhau. Bất quá ta cũng phải toàn lực mới tiếp được một kích kia, thật ra lúc ấy ta cũng không ổn.”

Tần Tiềm bừng tỉnh đại ngộ, cười ha ha đứng lên, giờ thì hắn đã thông suốt, không phải là thực lực hắn không đủ, mà tại tên tiểu tử này quá mức nghịch thiên đi.

“Tiểu tử, vậy người rốt cuộc hiện tại đã đạt tới cảnh giới gì rồi” Tần Tiềm hỏi

“Àn, đại khái đã đạt tới bát tinh hoặc cửu tinh thần mục sư”. Phong Dực nhún nhún vai nói. Sau khi đạt tới cảnh giới thập nhị lực từ ma, trong cơ thể ma lực chuyển hóa hoàn toàn thành quang minh thánh lực nên cuối cùng nói chung là cửu tinh thần mục sư.

“Khó trách, lão phu thua không oan. Cửu tinh thần mục sư chỉ sợ chỉ có Thần Điện thánh chủ mới có thực lực bậc này.” Tần Tiềm đã gỡ bỏ được hoàn toàn khúc mắc trong lòng.

Phong Dực cười cười, theo hắn biết Thần Điện thánh chủ thực lực hẳn là đã vượt qua cửu tinh thần mục sư, thật sự tới cảnh giới gì hắn cũng không biết, có lẽ tương đương thực lực Thần vương.

“Tần tiên bồi người cùng Khắc Lạp Tư Đế tông chủ đã hòa hảo sao.” Phong Dực đột nhiên cười hỏi.

“Không sai, buổi tối sau khi bị người đánh bại ta gần như sụp đổ, là nàng tìm được ta giải thích cho ta sự việc trước đây, là ta vẫn trách lầm nàng. Ha hả, con người chính là kỳ quái như vậy đó, lúc trước ta tự cho là mình đúng, như thế nào cũng không chịu tin nàng, nhưng khi ta sụp đổ mới nhận ra chính mình. Nói đến ta còn phải cảm ơn tiểu tử người đó.” Tần Tiềm cười hai tiếng rồi thở dài một hơi.

“Vậy ta phải chúc mừng tiên bồi và Khắc Lạp Tư Đế tông chủ trăm năm hạnh phúc rồi, Tần tiên bồi có hay không tính toán trở lại Như Ý Tông?” Phong Dực cười nói.

Tần Tiềm lắc đầu nói: “Như Ý Tông là nỗi đau trong lòng của ta, vô luận thế nào ta cũng không quay về.”

“Vậy Khắc Lạp Tư Đế tông chủ phải làm sao giờ?” Phong Dực nghi hoặc hỏi.

“Nàng định chờ qua hai năm Như Ý Tông ổn định, liền tìm người tiếp nhận vị trí rồi cùng ta tiêu dao thế gian.” Tần Tiềm trong ánh mắt nổi lên sự ôn nhu, tiếp sau đó tựa cười mà như không cười nhìn Phong Dực nói: “Tiểu tử, ta đây hai năm cũng không biết đi đâu, cảm thấy cuộc sống của người khẳng định rất đặc sắc, không bằng ta ở bên cạnh người xem náo nhiệt a.” Truyện "Dị Thế Ma Hoàng "

Phong Dực kinh dị nhìn Tần Tiềm, này đây là đạo tặc thần cấp a, nếu có thể ở lại bên cạnh hắn thì hắn cầu còn không được nữa là.

“Tiểu tử, người hoài nghi lão phu ở bên cạnh người là có mục đích xấu sao?” Tần Tiềm nhăn mặt hỏi.

“Làm sao có, Tần tiên bồi nếu có thể lưu lại ta tất nhiên là vạn phần hài lòng” Phong Dực cười nói.

“Như vậy là quyết định rồi “ Tần Tiềm không cho Phong Dực cơ hội phản bác.

Phong Dực hừ hừ hai tiếng, lưu lại thì lưu lại, thiếu gia ta còn có thể đuổi người sao? Đáy lòng cũng là cười như nở hoa, đạo thần cao thủ a, ngốc từ mới đuổi người đi.

Khi Cách Lôi Đặc gia chủ tìm đến cửa một lần nữa, Phong Dực cũng không kinh ngạc, lão tiểu tử thân là gia chủ Không Tước gia tộc không thể không có chút bồn sự.

Bất quá so với dự đoán của Phong Dực có điểm không khớp chính là Cách Lôi Đặc sau khi ngồi xuống, cũng là cùng hắn tha thiết nói việc nhà, giống như là một người trưởng bối hiền lành vậy, căn bản không đề cập tới việc nhờ hắn dẫn đi gặp công chúa thần tộc nói chuyện. Bất quá nếu hắn không đề cập tới, Phong Dực cũng tự nhiên để hắn dẫn dắt cuộc trò chuyện, coi như so ai tính nhẫn nại cao hơn.

Ước chừng trời đã gần tối, Phong Dực nhớ tới buổi tối còn phải vì Cẩm Nhất Tiểu khu trừ ma khí, liền muốn tiễn khách.

“Phong mục sư, khi lần đầu nhìn thấy người ta chỉ biết người không phải là người bình thường.” Đúng lúc này Cách Lôi Đặc đột nhiên nói.

“Nga, gia chủ thật đúng là tuệ nhãn biết nhìn anh hùng a.” Phong Dực hắc hắc cười nói, biết hắn nhìn không được, cũng liền nghe một chút xem hắn muốn nói những cái gì.

“Kỳ thật ta lần này tìm đến Phong mục sư, là muốn cùng Phong mục sư nói một việc thập phần trọng yếu.” Cách Lôi Đặc lơ đãng nói

“Chuyện gì?” Phong Dực nhướng mày hỏi.

“Ta muốn cùng Phong mục sư hợp tác” Cách Lôi Đặc phát tay thiết hạ cảm chế rồi nói.

“Hợp tác?” Phong Dực nhướng mày, so với mình dự tính có chút không khớp, xem ra có biến cố xảy ra rồi.

“Đương kim Hoàng Đế Kim Ưng để quốc tàn bạo, bắt nạt, mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ nhân từ, nhưng những việc hắn làm khiến mọi người oán trách, quý thần công phẫn, Không Tước gia tộc ta ngàn năm qua bị các đời hoàng đế nắm giữ tính mạng, làm nhiều việc khiến trời xanh phẫn nộ, nhưng lần này Ưng Dương lão thất phu kia lại muốn ta tới đối phó người, việc này thật khiến ta không chịu nổi.” Cách Lôi Đặc làm một bộ dạng rất đau lòng, giống như nói ra những lời đại nghịch bất đạo này là chỉ vì Phong Dực. Truyện "Dị Thế Ma Hoàng "

Phong Dực nghe vậy trong lòng chấn động, Không Tước gia tộc được các hoàng đế Kim Ưng để quốc coi trọng, quyền thế khuynh thiên, rất nhiều người đều hoài nghi vì sao Không Tước gia tộc không làm phản, tại sao các đời hoàng đế lại tin nhiệm Không Tước gia tộc như thế, xem ra trong chuyện này còn có ẩn tình.

“Ha hả thật không ? Bôn thiếu gia cùng gia chủ không thân cũng chẳng quen, gia chủ hậu đãi như thế, thật khiến bôn thiếu gia cảm động đến rơi lệ a “ Phong Dực ha hả cười nói, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, lão gia hỏa này vẫn tìm cách kéo quan hệ a.

“Như thế nào là không quen không biết ? Đại ca đã chết của ta cùng Phong mục sư kết nghĩa huynh đệ, mà chất nữ của ta cũng coi người như người thân, quan trọng là Ny Á nha đầu kia một lòng dành hết tình cảm cho người, ta làm sao có thể trơ mắt nhìn Ưng Dương lão thất phu kia làm hại người được” Cách Lôi Đặc vẻ mặt giận dữ nói.

Không biết xấu hổ ! Thật không biết xấu hổ a ! Da mặt lão dày như vậy Phong Dực xem đủ rồi.

“Như thế bọn thiếu gia phải đa tạ gia chủ rồi, bất quá không biết gia chủ tính toán hợp tác cùng ta như thế nào?” Phong Dực cũng chẳng muốn phí nước miếng cùng hắn liền hỏi.

“Ta đem toàn bộ tài nguyên của Khổng Tước gia tộc cho ngươi sử dụng, mà ngươi liên hợp Thần Điện, Thần tộc, Thanh Mộc gia tộc, Băng Phong cốc ủng hộ ta, chờ ta giải trừ được thủ đoạn mà Ưng Dương nắm giữ tính mạng Khổng Tước gia tộc, liền phản hắn, đến lúc đó Thần Điện, Thần tộc, Thanh Mộc gia tộc, Băng Phong cốc chỉ cần ra mặt giải thích, nói vậy không ai dám nói Khổng Tước gia tộc ta phản quốc” Cách Lôi Đặc cười lạnh nói.

“Hắc hắc , ta nói này thân ái gia chủ, ích lợi phân phối rất không cân đối, bọn thiếu gia ta khó có thể nhận a, ngươi phải biết rằng muốn thuyết phục Thần Điện bảo thủ liên hợp với Thần tộc cùng hai đại gia tộc lánh đời, chuyện này cũng không dễ dàng. Hơn nữa theo lời ngươi Khổng tước gia tộc cho ta sử dụng toàn bộ tài nguyên nhưng ta là người ngoài nên cần bản không rõ lắm, ngươi đây không phải là ký ngân phiếu không sao?” Phong Dực cười tủm tỉm nhìn Cách Lôi Đặc, nguyên lai lão gia hỏa này có chủ ý này a. Truyện "Dị Thế Ma Hoàng "

“Vậy theo Phong mục sư Khổng Tước gia tộc ta nên trả đại giới gì đây?” Cách Lôi Đặc trong lòng vui vẻ, Phong Dực yêu cầu đại giới điều này đại biểu có khả năng hợp tác. Mặc kệ hắn đưa ra yêu cầu gì, đều đáp ứng hắn, đợi giải trừ xiềng xích mang trên người Khổng Tước gia tộc nghìn năm cùng đoạt được toàn bộ Kim Ưng đế quốc thu hoạch như vậy mà nói hắn nói điều kiện gì cũng không quá.

“Bọn thiếu gia hỏi trước hai vấn đề, nếu như gia chủ thành tâm trả lời, hết thảy đều có thể nói chuyện, còn không thành tâm, như vậy hợp tác cũng không cần nói lại.” Phong Dực thần nhiên nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng do dự, biết vấn đề mà Phong Dực muốn hỏi nhất định không đơn giản nhưng hắn vẫn gật đầu.

“Lam lão là ai?” Phong Dực khoe miệng lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười hỏi.

Cách Lôi Đặc cả người chấn động, kinh dị nhìn Phong Dực, hắn như thế nào biết Lam lão ? Đây là bí mật lớn nhất của Khổng Tước gia tộc cùng Kim Ưng gia tộc, có thể nói số người biết Lam lão tồn tại cũng không quá mười ngón tay.

"Đừng hỏi bọn thiếu gia làm sao mà biết được, ta chỉ muốn đáp án." Phong Dực thấy Cách Lôi Đặc tựa hồ muốn mở miệng hỏi liền thần nhiên nói.

Cách Lôi Đặc cười khổ một tiếng, suy nghĩ có chút mơ hồ.

Lam lão tồn tại có thể nói là nguyên nhân khiến Khổng Tước gia tộc trở thành Kim Ưng đế quốc nhất đại gia tộc, nhưng cũng là đầu sỏ làm Khổng Tước gia tộc bị quản chế bởi Kim Ưng gia tộc.

Căn nguyên sự tình là từ một ngàn năm về trước.

Cách Lý Lạp Lý thành là một thành nhỏ ở biên cảnh phía nam của Thiên Lang đế quốc, bởi vì tiếp giáp với Hắc Thổ vương quốc cùng với Tập Mạc công quốc, sông Hoài Sa vắt ngang qua đại lục cũng chảy qua đây, xuyên qua Tập Kỳ Lạp liên hợp vương quốc rồi sau đó nhập vào Đông Hải, cho nên giao thông đường thủy thông suốt bốn phương. Mặc dù là thành phố nhỏ nhưng dị thường phồn hoa.

Cách Lý Lạp Lý thành thành chủ Đa Long đại nhân lúc này đang xuân phong đắc ý, hắn vốn là tôn thất đệ tử của Thiên Lang đế quốc, chỉ bất quá cách xa trục hệ huyết thống hoàng tộc tăng tổ phụ tám trăm năm trước. Bất quá ông trời đối với hắn cũng không tệ, thông qua việc không tiếc vốn đối với công chúa Thiên Lung cực kỳ tham tiền lại được đương kim hoàng đế Thiên Lang đế quốc sủng ái bỏ ra rất nhiều kim tệ, cuối cùng hắn cũng được điều đến cái thành nhỏ sung túc, béo bở này đảm nhiệm chức thành chủ. Ngắn ngủi trong vòng nửa năm, chỉ riêng thu nhập từ thuế hắn liền thu hồi đủ vốn, về sau cuộc sống của hắn sẽ là những tháng ngày tươi đẹp.

“Thành chủ đại nhân, Khổng lão gia tử đến, Muốn đại nhân ngài nộp lên tiền thuế năm nay.” Một hộ vệ đi đến nói với Đa Long đang thành thoi uống trà.

“Khổng lão gia tử? Khổng lão gia tử là ai? Hắn dám yêu cầu bọn thành chủ nộp thuế?” Đa Long ngạc nhiên đứng dậy nói.

“Ách, đại nhân ngài không biết?” Tên hộ vệ này vẻ mặt kinh ngạc, bất quá hình như là vì Đa Long không biết Khổng lão gia tử là ai mà kinh ngạc.

“Phanh” một tiếng, Đa Long vỗ bàn, chén trà trên bàn đều nhảy dựng lên, hắn tức giận nói: “Bọn thành chủ không cần biết? Thành Cách Lý Lạp Lý này là lãnh địa của bọn thành chủ, tiền thu thuế cũng là của bọn thành chủ, mau mau trói tên to gan lớn mật kia đem lại đây.” Tên hộ vệ ngơ ngác nhìn thành chủ giống như gặp quỷ.

Đa Long cũng tuyệt không phải là kẻ ngu dốt, lừa gạt qua đi đột nhiên ý thức được có chút không quá thích hợp, tên hộ vệ trước mặt này nguyên bản là hộ vệ bên trong thành chủ phủ, nghe nói làm hơn mười năm, làm sao ngay cả Cách Lý Lạp Lý thành ai là lão đại cũng không biết? Thế mà lại chạy đến bẩm báo có người đến muốn thu tiền thuế.

“Chuyện này rốt cuộc là sao? Ngươi kể lại cho bản thành chủ.” Đa Long chế trụ cảm xúc nói.

“Thành chủ đại nhân chẳng lẽ không biết chín phần tiền thuế của Cách Lý Lạp Lý thành phải nộp lên trên cho Khổng lão gia tử?” Tên hộ vệ bất khả tự nghị (khó tin) hỏi.

“Cái gì? Thúi lắm, tiền thuế của bản thành chủ vì sao phải nộp cho Khổng lão gia tử này?” Đa Long lại không chế không được lửa giận của mình rống lớn nói. Đối với việc thiên tâm vạn khổ mới đến được vị trí thành chủ Cách Lý Lạp Lý thành của hắn mà nói, việc này quả thực là muốn mạng già của hắn.

“Đại nhân, mấy ngàn năm tới nay đều là như vậy a. Từ lúc Thiên Lang đế quốc mới lập quốc, Cách Lý Lạp Lý thành chín thành thu nhập từ thuế nhất

định phải nộp lên Không phủ, đây chính là quy củ do thái tổ lập ra.” Hộ vệ ngơ ngác nói.

“A, đâu có lý nào như vậy.” Đa Long đột nhiên nghĩ ra cái gì chạy vào trong phòng, lấy ra văn kiện hoàng đế bệ hạ ủy nhiệm, lúc ấy rất kích động căn bản không có nhìn kỹ.

“Trời ạ, tại sao lại có thể như vậy?” Đa Long thân thể mềm nhũn, tê liệt ngồi dưới đất, phí tổn trong kế hoạch của hắn đối với Thiên Lung công chúa là rất lớn, bên trong văn kiện, một cái điều lệ không nhìn nổi đích xác có nói chín thành thuế thu từ Cách Lý Lạp Lý thành phải nộp cho Không phủ. Khó trách. Khó trách lúc thành chủ tiền nhiệm giao ra thành chủ đại ấn, vẻ mặt như trút được gánh nặng, còn dùng ánh mắt đáng thương nhìn chính mình, buồn cười là lúc ấy chính mình còn tưởng rằng là hắn ghen tị.

Không lão gia từ một thân mộc mạc trường bào tiếp nhận kim hạp từ trong tay của thành chủ vẻ mặt đang tái nhợt, ha ha chấp tay tạ ơn xong, liền thu vào bên trong không gian giới chỉ, ra khỏi thành chủ phủ. Kim hạp này không có thiết lập bất kỳ cái gì trói buộc thân phận, ai lấy được đều có thể đem tiền lấy đi. Hắn mau chóng đem kim tệ bên trong chuyển vào bên trong kim hạp của tông môn, như vậy công lao của hắn đối với Không phủ có khả năng tích lũy viên mãn, hậu duệ đời sau liền có khả năng gia nhập tông môn nội môn đệ tử, thực sự trở thành gia tộc nhìn xuống chúng sinh.

Không lão gia từ ngồi trên một chiếc xe ngựa mộc mạc, tuy rằng Không gia, tài phú trong tay cũng có chút kinh người, nhưng tông môn lại cấm tiêu xài xa hoa, lại nghe nói bên trong nội môn, tiêu thư cùng thiếu gia rất có khả năng giả lâm đến thành Cách Lý Lạp Lý này nên hắn tự nhiên càng thêm cẩn thận. Vạn nhất làm tức giận tiêu thư thiếu gia khiến từ tôn đời sau không vào được tông môn vậy hắn chính là tội nhân thiên cổ của Không gia.

Đang lúc Không lão gia từ nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên phát hiện phát hiện xe ngựa bắt đầu xóc nảy lên, hắn trong lòng cả kinh, lòng bàn chân nhất điểm, trong tay chém ra một đạo lam sắc đầu khí phá hủy đỉnh xe ngựa, sau đó cả người phóng lên cao. Chỉ là khi thân người còn tại không trung, ngực đột nhiên bị một trận xé rách đau đớn, sau đó rơi xuống như đạn pháo, đập vào phía dưới mặt cỏ làm bùn đất văng khắp nơi.

Không lão gia từ phun ra một ngụm máu tươi, ngẩng đầu, lại phát hiện người phu xe trung thành và tận tâm của chính mình lại biến thành một đại hán râu quai nón hung ác.

“Người, người là ai? Người biết thân phận lão phu?” Không lão gia từ lạnh lùng nói.

“Đương nhiên, là một con chó được Không Diệp Tông nuôi, ta Ba Ba Thác tất nhiên là biết.” Đại hán âm lãnh cười nói.

“Ba Ba Thác! Người chính là ... nghiệt chủng bị Không Diệp Tông đuổi giết.” Không lão gia từ thất kinh kêu lên.

Nụ cười của Ba Ba Thác trở nên vạn vẹo, cự kiếm trong tay xuất ra một đạo duệ kiếm đầu khí hình chữ thập làm Không lão gia từ phân thân đương trường.

Ba Ba Thác gỡ xuống không gian giới chỉ của Không lão gia từ, ở bên trong tìm được một lượng lớn tài liệu, ma tinh thạch, còn có kim hạp chứa ba nghìn vạn kim tệ vừa rồi, hắn tất nhiên không khách khí.

Ngày thứ hai, Cách Lý Lạp Lý thành xảy ra một đại sự khiến tất cả mọi người khiếp sợ, Không phủ tồn tại mấy ngàn năm ở Cách Lý Lạp Lý thành trong một đêm bị người ta huyết tẩy, toàn bộ bao gồm hộ vệ và hạ nhân ở bên trong, sáu trăm người, không ai sống sót, vết máu như suối nước từ phủ chảy ra, đem cả đường cái nhuộm thành đỏ tươi.

Kỷ Nhược Hàm lựa trắng che mặt, cùng tông môn Ngũ trường lão đi vào trong thành Cách Lý Lạp Lý, đang muốn đi tới Không phủ, lại đột nhiên nghe thấy sự tình đêm qua Không phủ bị huyết tẩy. Nhất thời sắc mặt đại biến.

“Nhất định là do tên nghiệt chủng Ba Ba Thác này làm, hắn đang trả thù, trong khoảng thời gian này, cứ điểm ở thế tục của Không Diệp Tông ta liên tiếp bị huyết tẩy, mà đệ tử vây sát tên nghiệt chủng này cũng tốp năm tốp ba mất tích, khẳng định là bị nghiệt chủng kia ép hồi cứ điểm thế tục của Không Diệp Tông sau đó giết người diệt khẩu, thủ đoạn thật ngoan độc a.” Ngũ trường lão tức giận đến sắc mặt xanh mét, hắn nói Ba Ba Thác ngoan độc, nhưng cũng không giấu lại chính mình đối với Ba Ba Thác có bao nhiêu ngoan độc, lợi dụng mẫu thân cùng nữ nhân áp chế hắn, lợi dụng xong liền giết chết nữ nhân của hắn hơn nửa ngày cả hắn cũng muốn giết, chuyện này tính như thế nào đây?

“Ngũ trường lão, cứ điểm thế tục của Không Diệp Tông gần Cách Lý Lạp Lý thành nhất ở đâu?” Kỷ Nhược Hàm vẻ mặt bình thản hỏi, nói thật, lúc trước nàng đã không đồng ý đem sự việc làm đến tuyệt tình như vậy, dù sao con thỏ nóng này cũng sẽ cắn người, nhưng các trường lão trong tông môn không nghe nàng khuyên bảo, thế cho nên đường đường Không Diệp Tông thế nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn Ba Ba Thác huyết tẩy trả thù. Trên người hắn có bảo vật giúp hắn che giấu khí tức, mỗi khi sắp bắt được hắn, lại bị hắn ẩn nấp khí tức đào thoát.

“Hắc Thổ vương quốc vương thành.” Ngũ trường lão đáp.

“Ba Ba Thác nhất định sẽ tiếp tục trả thù, nếu như hắn biết được cứ điểm thế tục của Không Diệp Tông ta, nói vậy mục tiêu kế tiếp của hắn chính là cứ điểm Hắc Thổ vương quốc, chúng ta ra lệnh cho đệ tử đuổi giết hắn lập tức hướng tới Hắc Thổ vương quốc vương thành bọc đánh, nhất định phải giết chết được hắn.”

Kỷ Nhược Hàm thân nhiên nói, nàng tuy rằng có chút đồng tình với Ba Ba Thác, nhưng hắn đã làm trên dưới Không Diệp Tông tức giận, hắn phải chết.

“Lam lão muốn gặp bốn thiếu gia?” Phong Dực nhìn chằm chằm Cách Lôi Đặc ở phía trước, cái lão yêu quái kia như thế nào đột nhiên muốn gặp hắn?

“Không sai, đích thật là Lam lão yêu cầu.” Cách Lôi Đặc cũng có chút nghi hoặc, Lam lão như thế nào biết Phong Dực, nhưng lại cho tới bây giờ không có đề cập qua.

Phong Dực sờ sờ mó râu mới dài ra ở cằm, cười hắc hắc, lão yêu quái nói lúc này muốn gặp mình, chính mình lại cảm thấy không dễ chịu a.

“Không đi, gần đây bọn thiếu gia có chuyện gấp. Nếu như Lam lão có tâm muốn gặp bọn thiếu gia, như vậy hắn có thể trực tiếp đến gặp bọn thiếu gia.” Lời nói của Phong Dực khiến Cách Lôi Đặc một trận bực mình, lúc trước tiểu tử này cũng đối xử với hắn như vậy.

“Phong mục sư, tính tình Lam lão có đôi khi không thật tốt, sợ gây bất lợi đối với Phong mục sư ngài a.” Cách Lôi Đặc quang co lòng vòng khuyên nhủ. Dù sao, Lam lão này bất luận là đối với Không Tước gia tộc hay là hoàng tộc Kim Ưng gia tộc đều tồn tại như một loại thiên thần, một lời định sinh tử.

“Không có việc gì, gia chủ không cần lo lắng, bọn thiếu gia vào cái đáy hồ kia sống hay chết đều không có ai biết, bên ngoài này, bọn thiếu gia tự tin nắm chắc có thể chạy trốn.” Phong Dực hắc hắc cười nói.

Cách Lôi Đặc một trận không nói gì. Làm gì có người nào đem việc chạy trốn nói thành hợp tình hợp lý như vậy. Hắn cũng không phải lo lắng cho tính mạng của Phong Dực, mà là lo lắng sau khi hắn chết sẽ cắt đứt với Thần tộc, Thanh Mộc gia tộc cùng với Băng Phong gia tộc.

Cách Lôi Đặc đi rồi, vẻ mặt cười hi hi Phong Dực liền trở nên nghiêm túc, hắn đối với nguy hiểm vốn có trực giác kinh người, hiện tại hắn nhận thấy được có một mối nguy hiểm to lớn đang bao phủ lấy hắn, Lam lão kia có thể một tay tạo ra một đế quốc cùng với một gia tộc cường đại, thực lực này không cần phải nói nhất định là cực kỳ khủng bố. Nhưng mà nghe nói Lam lão này từ lúc Kim Ưng đế quốc mới đầu lập quốc liền ở cái đáy hồ kia chưa từng đi ra, điều này làm cho Phong Dực có cảm giác bất khả tư nghị, nếu như không phải hắn đang bế quan, thì có khả năng hắn cũng không thể tùy tiện đi ra khỏi đáy hồ.

“Lão Tàn, ngài cho rằng việc này có cái gì kỳ quái không?” Phong Dực đột nhiên đối với không khí hỏi.

Thân ảnh nhàn nhạt của Tàn Tiềm từ trong không khí hiện ra, nói: “Kỳ quái khẳng định là có, ta hoài nghi cùng Ưng Dương có quan hệ, tối hôm qua ta lên vào hoàng cung, nghe được hắn cùng một vị lão già được hắn tự xưng là Chữ trưởng lão nói chuyện, đề cập đến ngài thì là một loại tựa như ngài phải chết không thể nghi ngờ, bất quá ta không dám lại gần quá mức, vị Chữ trưởng lão kia tuy rằng không mặc ma bào, nhưng lão Tàn ta khẳng định thực lực của hắn đạt tới năm sao Pháp Thần chi cảnh.”

Năm sao pháp thần chi cảnh! Không nghĩ tới hoàng cung còn có cao thủ bậc này. Ưng Dương lão tiểu tử đó nghĩ đưa chính mình vào chỗ chết cũng không có gì kỳ quái, thế nhưng hắn có thể thỉnh động Lam lão kia xuất thủ, việc này nói lên vị trí của Kim Ưng gia tộc so với Không Tước gia tộc cao hơn nhiều lắm. Buồn cười chính là Cách Lôi Đặc vẫn còn nghĩ đến nuôi trồng Thông Thiên Thảo có thể giải trừ pháp thuật trong huyết mạch của bọn họ, có lẽ cái này cũng là âm mưu của Lam lão, tuy rằng không biết âm mưu của hắn rốt cuộc là cái gì.

Vô luận như thế nào, tình cảnh trước mắt này, xem ra cần tiến hành bố trí một chút sự tình, Ưng Dương ngài không cho thiếu gia ta sống khá giả, thiếu gia ta nhất định cũng sẽ không để cho ngài thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Lam Lão Xuất Hiện.

Nơi trận doanh của quân đoàn Phích Lịch, Phong Dực đứng nhìn thành quả của đợt huấn luyện tám trăm Phi Long mấy ngày qua. Những người được chọn từ bên trong hai vạn tướng sĩ này là lực lượng tinh nhuệ của Phi Long doanh, đều là kẻ có nghị lực lớn, có thể chịu khổ nhọc vất vả, thể chất bọn họ được linh khí của Ngũ Diệp Kim Tinh Thảo cải tạo, cùng với tuyệt thế binh trận phụ trợ, đã bắt đầu có dáng dấp tinh binh như Phong Dực dự đoán.

Hắn hướng về mười tám Long Vệ gật gật đầu: “Huấn luyện rất tốt, có điều cần phải gia tăng cường độ thêm một ít.”

“Vâng, thiếu gia.” Mười tám Long Vệ kích động gật đầu, có thể được thiếu gia khen ngợi, đó cũng là một loại vinh quang.

Phong Dực trở lại bên trong chủ trường, ngồi vào chiếc ghế dựa, ngón tay gõ vào mặt bàn theo tiết tấu, khép hờ mắt lại giống như đang suy tư về một vấn đề trọng yếu.

Không bao lâu sau, Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi cũng tiến đến chủ trường. Vừa vào, thì An Kỳ Nhi liền tự động đến phía sau Phong Dực mà bóp vai cho hắn, quả nhiên là một thị tì vô cùng tận tụy. Mà kỳ thật từ sau lần nức nở khóc lóc trên đùi Phong Dực, nàng ta đối với hắn đã bắt đầu có vẻ thân cận hơn nhiều.

Phong Dực đột nhiên ngắt nạt lên: “Ta có khả năng phải rời khỏi Đế đô, phòng chừng sẽ có nhiều xung đột với hoàng đế Ưng Dương, các ngài có nguyện ý đi cùng bọn thiếu gia hay không? Không muốn thì nói, ta tuyệt không miễn cưỡng.”

Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn nhau, rồi trầm mặc hẳn.

"Thiếu gia, tiểu tỷ sẽ cùng đi với người." An Kỳ Nhi nói trước tiên, nằng nề đi làm thị tỷ Phong Dực cùng là vì ước nguyện ban đầu muốn được hấn che chở, tất nhiên là hấn đi tới đâu nàng ta theo tới đó.

"Nô tỳ cũng đi với thiếu gia." Dương Văn Vũ lập tức nói theo, có điều nét mặt có chút mất mát, vinh quang của gia tộc Lôi Bằng chỉ sợ vĩnh viễn không thể tái hiện trong tay mình rồi.

"Vì sao? Người nếu như lựa chọn lưu lại, bốn thiếu gia sẽ giải trừ quan hệ chủ tớ với người, người tiếp tục là chủ tướng của quân đoàn Phích Lịch như cũ đó?" Phong Dực nhíu mày, ngạc nhiên.

"Ta có quan hệ với thiếu gia ra sao, chỉ sợ toàn bộ thủ đô Đế quốc đều đã biết, ngài nói ngài sẽ xung đột với bộ hạ, ta lưu lại sẽ có kết cục tốt sao không?" Dương Văn Vũ rầu rĩ đầy tức giận.

"Hắc hắc, ra là như thế!" Phong Dực nở nụ cười

Dương Văn Vũ trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hỏi: "Tướng sĩ còn lại của quân đoàn Phích Lịch thì làm sao đây?"

Phong Dực lắc đầu: "Hai vạn tướng sĩ kia ta chỉ mang đi Phi Long doanh, những người khác nếu dẫn đi chỉ là đưa bọn họ vào con đường chết. Nếu như chịu lưu lại, lão gia hòa Ưng Dương kia còn không được sao lại gây khó dễ chứ."

Dương Văn Vũ yên lặng gật đầu, nhưng bi thương trong lòng làm sao cũng không xóa bỏ hết! Gia tộc Lôi Bằng được coi là công thần khai quốc của Đế quốc Kim Ưng, tuy hiện giờ đã xuống dốc, nhưng nghìn năm cầm rể tại Đế quốc này, lòng trung thành không nói cũng biết. Giờ cứ như thế vứt bỏ Đế quốc mà đi, thì gia tộc Lôi Bằng xem như vĩnh viễn không còn tồn tại."

Phong Dực hỏi: "Vũ nha đầu, có bản đồ Đế đô hay không?"

"Có." Dương Văn Vũ cố trấn an tâm tình, rồi từ một hốc tối bên trong giá sách lấy ra một tấm bản đồ ma pháp Đế đô Kim Ưng khởi động lên. Tấm bản đồ ma pháp này liền tỏa ra một vòng ánh sáng màu lam nhàn nhạt, rồi từ trong không trung hiện lên hình ảnh lập thể của một Đế đô thu nhỏ vô cùng sống động.

Phong Dực nhìn chăm chú vào bản đồ thật lâu, đột nhiên cười một tiếng lạnh lùng, khiến Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi từ đáy lòng cũng cảm thấy giá buốt, ngay cả răng đều như tê cứng đi.

Ưng Dương buồn bực nhìn văn kiện tố cáo Ưng Hùng ở cửa Nam đế đô đã tạo nên một phen tai tiếng kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu. Khiến cho các quốc gia đồng loạt lên tiếng khiển trách cùng yêu cầu lão đối việc này phải đưa ra văn kiện giải thích hợp lý! Làm cho lão cảm thấy đế quốc Kim Ưng lúc này như đang bị đám hổ đói chằm chặp rình mò vây khốn, lên trời không có đường, xuống đất không có cửa.

"Đáng giận, dám coi thường Đế quốc Kim Ưng ta sao? Mấy cái công quốc, vương quốc nhỏ nhoi thế mà cũng ra mặt khiêu khích, cười nhạo sao? Đã muốn tìm chết thì Ưng Dương trẫm sẽ thành toàn các ngươi!" Kẻ đứng đầu Đế quốc Kim Ưng bóp chặt bàn tay, văn kiện tức khắc đã biến thành bụi phấn.

Chừ trưởng lão nhàn nhạt khuyên: "Bộ hạ không cần tức giận, mấy tiểu công quốc, tiểu vương quốc kia tất nhiên là không có gan khiêu khích Đế quốc Kim Ưng chúng ta, nhất định phía sau bọn họ có bóng dáng của Đế quốc Thanh Long, Đế quốc Thiên Lang và Liên Hiệp các Tiểu Vương quốc Tệp Kỳ Lạp gặt đây rồi. Có điều nếu như lúc này động chiến tranh với bọn họ sẽ bị dân chúng oán trách, chỉ bằng tạm thời chúng ta nên nhẫn nại, chờ cho sự kiện này hoàn toàn bình ổn xuống, rồi sẽ tìm một cái cớ mà hạ thủ dần với bọn họ."

Ưng Dương hít một hơi thật sâu, nén giận: "Chừ trưởng lão nói đúng, hiện tại trẫm phải phải nhẫn nại."

Chừ trưởng lão đột nhiên hỏi: "Bộ hạ mười ngày trước từng nói sẽ dùng Thiên Diễn Ngọc Thạch thỉnh Lam lão xuất thủ trừ bỏ Phong Dực, vì sao hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì? Nếu Lam lão ra tay, giết chết Phong Dực còn đơn giản hơn giết chết một con kiến mà?"

Ưng Dương tỏ vẻ không biết, lão trong lòng cũng có suy nghĩ đó, nhưng mà lão nào dám nói thêm cái gì, chỉ cau có: "Lam lão có tính toán của Lam lão, ngài ấy nếu đáp ứng rồi thì nhất định sẽ làm được, bây giờ cứ cho Phong Dực giãy giữa một hai ngày đi."

Thật ra Phong Dực hiện tại cũng rất kỳ quái khó hiểu, Đế đô Kim Ưng sống yên gió lặng thế này, không hề phát sinh điều gì dị thường, quả là vô lý!? Có điều hấn lại lấy thế làm vui vẻ, không phải hấn càng có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị thật đầy đủ hay sao?

Một ngày, Phong Dực đang ngồi ở Như Trần Cư, cảm cái không gian giới chỉ kỳ lạ cất một vạn gốc Thông Thiên Thảo mà Mộ Tinh Oánh đưa, điều khiến ý niệm tiến vào, liền giật nảy cả mình.

Rõ ràng là bên trong không gian giới chỉ không có bất kì không khí gì. Nhưng lại có đầy đủ tinh khí tự nhiên. Thực vật như nhìn ngọc này gieo trồng chính tề trên một loại đất màu hồng nhạt, cao tầm nửa thước. Theo lời Mộ Tinh Oánh, Thông Thiên Thảo này phải cao đến một thước mới xem như thành thực. Chất dinh dưỡng nuôi lớn Thông Thiên Thảo lại là tinh khí thuần âm hoặc thuần dương, nếu tinh khí không đủ thì Thông Thiên Thảo cũng sẽ chậm rãi mà héo rũ đi.

Mộ Tinh Oánh ở trong Học phủ mở ra Như Trần Cư này, mục đích chủ yếu là thu thập tinh khí của những đệ tử đồng nam đồng nữ, lấy nó làm chất dinh

đường nuôi sống cho một vạn gốc Thông Thiên Thảo.

"Ân Thần giao nhiệm vụ, chuyện bồi dưỡng một vạn gốc Thông Thiên Thảo này không cần người phụ trách nữa." Phong Dực lạnh nhạt nói, chẳng để ý gì cả mà thu lại cái nhãn không gian này vào trong người.

"Vâng, thưa thượng tôn." Mộ Tinh Oánh cung kính.

"Người có biết cao thủ Thần cấp nào tu luyện công pháp Huyền Âm hoặc Huyền Dương hay không?" Phong Dực hỏi, bởi vì lần trước Mộ Tinh Oánh có nói, phương pháp thức dục Thông Thiên Thảo nhanh nhất đó là thu thập tinh khí của Thần cấp cao thủ tu luyện công pháp Huyền Âm hoặc Huyền Dương.

Mộ Tinh Oánh cung kính: "Hồi bẩm thượng tôn, thuộc hạ không biết. Có điều loại cao thủ tu luyện công pháp Huyền Âm hoặc Huyền Dương hẳn chỉ ở tứ đại gia tộc ẩn thế kia mới còn khả năng tồn tại."

Phong Dực gật đầu, đêm chiều rời khỏi Như Trần Cư. Lúc hắn đi ra trời đã phủ hoàng hôn, đủ loại đệ tử của Học phủ tụ tập đi dạo ở các cửa hàng, vô cùng náo nhiệt.

Phong Dực đang lững thững từng bước, đột nhiên, U Minh Tà Nhận bên trong huyết Mi tâm lâu nay không có điều gì khác thường đích đột nhiên chấn động vù vù, dồn dập liên hồi khiến cho toàn thân Phong Dực khẩn trương cực độ. Hiển nhiên đây là những tiếng cảnh báo U Minh Tà Nhận, thực lực của hắn càng ngày càng cao nên trước giờ U Minh Tà Nhận chưa từng có cảnh báo nào. Một khi nó đã lên tiếng, đại biểu cho thực lực đối phương đã có thể uy hiếp nghiêm trọng đến sinh tử của hắn, nói cách khác thực lực kẻ đó mạnh hơn hắn hẳn rồi.

Phong Dực cứ tỏ vẻ điềm nhiên, tiếp tục đi đến phía trước, cảm thấy nguy cơ trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Trời đã hoàn toàn tối sầm xuống, trước hoàng cung những ngọn đèn lửa sáng bừng lên, từng đội binh lính cảnh giới tuần tra xen kẽ liên tục. Phong Dực lúc này dừng lại ngay tại cổng lớn của hoàng cung, đối với bộ đánh như hổ rình mồi của bọn hộ vệ hoàng thành làm như không thấy, khẽ nép mình cười rồi chậm rãi xoay người.

"Lam lão, ngưỡng mộ đại danh ngài đã lâu, nếu như đến rồi thì xin mời hiện thân đi." Phong Dực đột nhiên vận lực nói lớn lên, sóng âm ồ ồ tản ra xung quanh, khiến một đội hộ vệ vừa muốn tiến đến quát tháo ra lệnh cho hắn rời đi hét lên thê thảm, bịt chặt lỗ tai lăn lộn trên mặt đất, đao kiếm trong tay rơi cả xuống đất.

Mà sâu trong hoàng cung, Ứng Dương đang đứng khoải ở trên mình một phi tử mới mười sáu tuổi xinh đẹp trắng trẻo, cả người giật bắn một cái, hạ thân bị một tiếng rống của Phong Dực làm cho lập tức mềm nhũn. Chưa hết, nội dung mà lão nghe được cùng với hai chữ Lam lão đủ khiến vị bệ hạ này phải cảm giác tức giận đẽ xuống, nhanh chóng mặc áo quần, rồi mang theo một đội Cẩm vệ hoàng cung đi dò xét tình hình.

Khi Phong Dực cất tiếng rống to, một thân hình già nua bất chợt xuất hiện giữa không trung. Nhìn hắn từ trên cao, với một thân áo bào xanh nhạt, râu tóc bạc trắng, vẻ mặt già nua cực kỳ cao ngạo, tựa hồ cả thiên hạ này không có gì đáng để lão đặt vào mắt.

Lão già đó chỉ nhìn lướt nhìn sơ qua, mà Phong Dực đã toát cả mồ hôi lạnh. Hắn cảm thấy dường như bản thân cao thấp thế nào đều bị Lam lão nhìn thấu suốt, cảm giác này có chút gì đó giống như cảm giác Mặc Nhất Tâm ở trong Thủy Nguyệt Động Thiên từng mang lại, nói cách khác Lam lão và Mặc Nhất Tâm chính là những cao thủ cùng cấp bậc.

Phong Dực vốn tin tưởng rằng đánh không lại thì chạy trốn hẳn là không thành vấn đề, nhưng hiện tại trong lòng hắn đã bắt đầu lo lắng, tình huống này xem ra không ổn rồi, Lam lão này mang lại cho hắn cảm giác thật sự cao thâm khó lường.

Lam lão cứ như vậy nhìn xuống, ánh mắt lóe những tia sáng kỳ dị, rồi đột nhiên duỗi tay, không khí chung quanh tức khắc bị kiềm hãm, thời gian không gian liền như bị lão làm cho dừng lại vậy.

"Ồi trời!" Phong Dực sắc mặt tái nhợt, ngực như bị búa tạ đánh vào, lực phủ ngũ tạng đều như bị một bàn tay to lớn bóp chặt. Hắn hét thảm một tiếng, thánh khí toàn thân đang ào ạt phát ra ngoài, lập tức co rút lại, toàn bộ không gian bị cấm chế xuất hiện từng cái khe, hắn rất nhanh phá rộng định thoát ra.

"Ha ha, người chỉ là một con kiến hôi có chút mạnh mẽ thôi." thanh âm già nua của Lam lão từ bốn phương tám hướng vang lên.

Phong Dực tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, hắn và Lam lão này căn bản không thể đánh đồng. Chỉ giống như một đứa trẻ sơ sinh so sánh với một thanh niên trẻ khỏe vậy. Chạy trốn là ý nghĩ duy nhất của hắn lúc này, bởi vậy hắn không chút do dự ném ra một cái quyền trực ma pháp quần độn.

"Con kiến nhỏ còn muốn chạy sao?" Lam lão cười lớn rồi vung tay lên, mấy cái khe không gian vừa mới mở ra đã mạnh mẽ khép lại, ngay sau đó, trên người lão áo bào pháp phối, thân quang trong mắt đại thịnh, Phong Dực không sao tự chủ được rời khỏi mặt đất, từ từ bay đến trước mặt hắn.

"Tốt, khí lực tốt, tinh khí tốt, huyết mạch quá tốt, lại còn có U Minh Tà Nhận của U Minh Tà Quân với Thanh Phong Định Thần Châu của Thanh Phong tiên tử nữa sao?! Ha ha ha, thật là đi mò gót sắt tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tốn công!" Lam lão nhìn Phong Dực, liền giống như nhìn thấy một cái tuyệt thế bảo bối, trong mắt nồng cháy tham lam và cuồng nhiệt bùng bùng.

Chương 172: Trừu Tinh Hoán Huyết.

Phong Dực lúc này giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nắm chặt, công lực toàn thân hắn hoàn toàn bị phong bế, trở thành một con cá nằm trên thớt chờ bị băm thịt, muốn vùng vẫy nhưng lực bất tòng tâm.

Càng nguy hiểm thì càng cần phải tỉnh táo. Về điểm này thì Phong Dực mười phần rõ ràng. Càng bình tĩnh thì ngay tại thời điểm nguy cấp nhất mới có thể cứu mình một mạng.

Từ tinh quang nơi ánh mắt, Phong Dực có thể cảm thấy rõ ràng là Lam lão đang mừng như điên. Lão quái vật ít nhất cả ngàn năm tuổi này, thực lực vốn đã thông thiên, nhưng nhìn vẻ thất thố hiện tại, cũng đã chứng minh trên người hắn có thứ mà lão cực kỳ thèm muốn, cực kỳ khát khao chiếm lấy. Đây hẳn là điểm cốt yếu để hắn có trông cậy vào.

Trong đầu Phong Dực vừa lóe lên suy nghĩ đó, thì đột nhiên trước mắt tối sầm. Toàn thân liền bị cuốn vào một cái thông đạo tối đen như mực, chớp nhoáng đã cùng với Lam lão biến mất tại không trung của Đế đô.

Khi Phong Dực hoàn hồn thì phát hiện ra hắn đã ở một căn phòng kín mít sáng ngời rộng lớn. Chính giữa căn phòng này có một cái đỉnh vàng đang mở nắp, bên trong chứa đầy một chất lỏng màu đen đang sôi sục. Mà Lam lão thì đang trầm mình trong đó chỉ lộ ra mỗi cái đầu, đôi mắt dài và hẹp nhìn chăm chăm vào hắn vô cùng kích động và hưng phấn, khiến cho Phong Dực dựng cả tóc gáy.

“Lão quái vật này tốc độ quá kinh khủng, nhanh như vậy mà đã cởi sạch quần áo chui vào trong đỉnh rồi sao?” Phong Dực đang trầm kinh ngạc thì lại phát hiện một Lam lão khác mặc áo bào màu xanh nhạt từ phía sau đi tới, đứng bên cạnh cái đỉnh vàng rồi cũng dùng ánh mắt như Lam lão kia mà nhìn hắn.

“Song bào thai sao?” Phong Dực không khỏi kinh hoàng thốt lên.

“Ha ha, đây là phân thân của lão phu, chỉ có được ba thành thực lực so với lão phu mà thôi.” Bên trong cái đỉnh vàng, Lam lão cười sáng khoái.

“Phân thân!” Phong Dực giật thót trong lòng. Không phải khôi lỗi mà là phân thân, là một tồn tại khác của chính lão cùng với bản thể ư? Công pháp này chỉ có trong truyền thuyết của viễn cổ ma thần, không ngờ hắn lại được tận mắt nhìn thấy nơi đây.

“Lam lão! Vì sao ngài lại bắt cóc bốn thiếu gia? Chúng ta không phải xưa nay vô oán vô cừu hay sao?”

Phong Dực trong đầu liên tục nghĩ cách đối phó, ngoài miệng thì nói bậy nói bạ một phen.

“Hắc hắc! Tiểu tử, ngươi có thể trở thành một nấc thang giúp lão phu một bước lên trời, thì cũng đủ lấy đó làm may mắn và vinh dự rồi!” Lam lão cười to. Sau đó bèn nhắm mắt, còn phân thân kia lại đi đến bên người Phong Dực, nhắc bổng hắn lên như nhắc một con gà, đi tới sát vách rồi ẩn nhẹ lên tường. Lập tức bức tường liền mở ra, bên trong lại có một gian phòng kín khác.

Phong Dực tuy thân hình không thể nhúc nhích, nhưng trông mắt hắn lại xoay tít đảo tròn mà đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Đây có vẻ như là một gian mật thất dùng để cất giấu các loại dược thảo và khoáng thạch.

“Lam lão quái, muốn giết bốn thiếu gia thì ít nhất ngươi cũng cho ta được chết minh bạch và thống khoái chứ? Nói đi, rốt cuộc lão quái ngươi muốn làm gì ta đây?” Phong Dực la lên.

“Hắc hắc! Lão phu trước hết sẽ dùng đại pháp Trừu tinh Hoán huyết đem tinh khí cùng với máu huyết của ngươi hút lấy, tẩm bổ cho lão phu cái đã! Sau đó mới đem cái thân xác không có ý thức không có linh hồn của ngươi mà luyện chế thành một khối Ma Thần khôi lỗi uy lực cự đại. Thằng nhóc ngươi, đã coi như là được hưởng phúc trường sinh bất tử rồi đó, hắc hắc hắc!” Lam lão cười vô cùng mãn ý. Bởi lão không hề tưởng tượng được, ngay tại lúc khẩn yếu quan đầu dốc toàn lực được ăn cả ngã về không lại là lúc thượng thiên đưa tới cho lão một phần đại lễ! Trời già thực là đối với lão không tệ nha.

Trừu tinh Hoán huyết Đại pháp! Phong Dực toát mồ hôi lạnh toàn thân, hắn đã biết chủ ý của Lam lão định làm gì rồi.

Lam lão lướt nhanh như quỷ mị trên mật thất, vẽ ra một cái trận đồ ma pháp kì lạ. Sau đó, lão tiếp tục đem hơn mười loại đá năng lượng khảm vào bên ngoài ma pháp trận, rồi vung tay lên. Trước mặt lão bỗng nhiên xuất hiện một cái hộp ngọc tỏa ra những ánh sáng màu xanh nhàn nhạt yếu ớt. Về mặt lão cũng trình trọng hẳn lên.

“Tiểu tử kia, phải biết là ngươi có bao nhiêu may mắn rồi chứ!? Khối nội đan của Thanh Vân thú này chính là một tuyệt thế bảo vật đó nghe! Lão phu rơi vào hoàn cảnh như thế cũng là vì thứ này, vốn nó còn có nhiều tác dụng hơn nữa, nhưng hiện tại chỉ đành lẳng phí thôi.” Lam lão thở dài tiếc nuối. Nói xong, lão liền mở nắp hộp ngọc ra, bên trong, một viên tinh thạch bằng nắm tay tỏa ra dị hương nồng đậm, trôi lơ lửng trong không khí.

Nội đan của Thanh Vân thú? Phong Dực nghe mà trong lòng khiếp sợ. Trong quyển sách ma pháp trận Mặc Tâm Tông mà Mặc Nhất Tâm lưu lại cho hắn có nói qua, Thanh Vân là Thần thú tung hoành cửu thiên. Viên nội đan này không chỉ là loại tinh hạch có năng lượng khổng lồ tối tinh thuần trên thế gian, mà còn là linh đan diệu dược khiến cho con người có thể thoát thai hoá cốt, và là trung tâm năng lượng thạch để khởi động Viên cổ Thần trận bên trong ma pháp trận phổ Mặc Tâm Tông.

Lão nói xong khẽ búng ngón tay, viên tinh hạch kia liền được khảm vào trận nhãn của ma pháp trận. Cả tòa ma pháp trận tức khắc bùng lên những luồng hào quang chói lọi và rực rỡ

“Hắc hắc! Lão phu trước tiên sẽ dùng thiên thứ chín trong Luyện Hồn đại pháp đem Tinh, Khí, Thần của ngươi tăng lên một cấp độ, rồi sau đó mới thi triển Trừu tinh Hoán huyết đại pháp. Khi đó cũng chính là lúc ta thoát khỏi trời buộc khôn kiếp kia mà dục hòa trùng sinh! Ha ha! À! Có điều phải đem thân thể ngươi luyện thành Ma Thần khôi lỗi đã. Hà, còn phải tốn một chút thời gian đem lực lượng của tên tiểu tử yếu ớt này cải tạo một phen mới được! Ngươi cứ yên tâm, lão phu chờ đợi ngàn năm, cũng không vội trong lúc nhất thời này đâu.” Lão nói cho Phong Dực nghe mà tựa hồ đang tự lẩm bẩm cho riêng mình vậy.

Phong Dực trong lòng cười khổ không thôi, hắn cũng không nghĩ tới kiếp này số mạng hắn lại đen tối như vậy. Tinh khí huyết dịch thì bị người ta cướp đoạt, đã thế thân thể lại còn bị luyện thành một con rối vô hồn vô ý thức. Nhưng mà đến bây giờ, hắn vẫn không có bất cứ phản kháng gì, bởi hiện tại ngay cả một ngón tay, hắn cũng không tài nào nhúc nhích được. Thậm chí toàn bộ ý thức hải cũng bị một loại năng lượng kỳ lạ phong ấn trời buộc.

Lão khoát tay, toàn bộ thân thể Phong Dực liền lơ lửng bay tới ma pháp trận kia, ngay trên khối nội đan Thanh Vân thú ở trung ương trận nhãn.

“Cửu trọng cửu thiên Luyện Hồn trận, khai!” Lão hét lớn một tiếng, từ song chướng vài điểm sáng xanh nhạt bắn nhanh về phía ma pháp trận, lúc chạm vào vầng hào quang của ma pháp trận liền tăng vọt ba thước, tạo thành một mối liên lạc ma pháp đầy phức tạp nối tiếp với nhau.

“A” Phong Dực bỗng cảm giác được linh hồn ý thức của mình bị một cỗ lực lượng khổng lồ mạnh mẽ hút ra. Rất nhiều loại năng lượng kỳ lạ không kiêng nể xót thương gì dùng mãnh thô bạo tiến sâu đánh mạnh vào bên trong linh hồn, loại thống khổ này quả thực làm cho hắn đau đớn tê dại đến tận cùng.

Mỗi lần những luồng năng lượng kia chấn cho linh hồn ý thức của hắn tan tành thành từng mảnh nhỏ là mỗi lần nội đan Thanh Vân thú bên dưới tràn ra một cỗ năng lượng nhẹ êm như gió, đem linh hồn ý thức tổn hại thâm của hắn chữa trị lại hoàn toàn.

“Tiểu tử, ngươi cứ chậm rãi hưởng thụ đi, hắc hắc. Một tuần sau, chắc chắn Tinh, Khí, Thần của ngươi đã có thể tăng lên một cấp độ mới rồi đó, hắc hắc hắc. Một cấp độ mà thế giới này vĩnh viễn cũng không có khả năng cảm nhận được đâu.” Lão lại cười lớn rồi xoay người rời khỏi mặt thất.

Trong lúc Phong Dực chịu đựng đủ sự hành hạ kinh hoàng ở mặt thất dưới đáy hồ thì đế quốc Kim Ưng cũng loạn cả lên. Đầu tiên, ba thương hội lớn nhất của Đế quốc đột nhiên đồng thời tuyên bố là do tài chính khó có thể duy trì nên bọn họ đành phải giải tán. Toàn bộ đế quốc chấn động khôn lường, lòng dân hoang mang, vật giá nhất thời tăng cao, kinh tế toàn bộ Đế quốc suy thoái. Cùng lúc đó, tại Đế đô Kim Ưng lại liên tục xảy ra các cuộc bạo loạn, bởi vì hàng loạt các trung tâm buôn bán đóng cửa làm cho vô số người thất nghiệp. Người dân không có công ăn việc làm bắt đầu kéo đến các cơ quan hành chính của Đế đô hò hét la ó rồi dẫn đến xung đột đổ máu. Đế đô Kim Ưng lâm vào đại loạn.

Trong doanh trại quân đoàn Phích Lịch, Dương Văn Vũ và An Kỳ Nhi sắc mặt nghiêm túc ngồi đối diện nhau.

“Thiếu gia đã bị một lão già thần bí bắt đi mất, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?” Dương Văn Vũ hỏi.

“Yên tâm đi, thiếu gia sẽ không có việc gì đâu. Cứ nhìn Đế đô mà xem, đúng như người dự đoán, đã loạn cả lên, cho nên chúng ta cứ kiên trì làm theo kế hoạch mà thiếu gia đã định ra là được.” An Kỳ Nhi tự an ủi.

Dương Văn Vũ gật đầu, mở ra bản đồ ma pháp, mà ra một loạt mệnh lệnh.

Thời gian như bóng câu bên cửa, một tuần đã rất nhanh trôi qua, Đế đô ngày càng hỗn loạn. Doanh trại của binh lính thủ thành thì bị những kẻ bí ẩn tập kích, khiến toàn quân bị diệt, mà cấm vệ quân Hoàng thành lại chỉ biết ru rú núp sau bức tường thành dày cộm.

Ưng Dương vô cùng buồn bực, Đế đô và những thành thị xung quanh trị an rối loạn. Quân đội đóng ngoài thành dù đã nhận được lệnh của lão nhưng không biết vì sao lại ịch không chịu dẫn quân vào thành trấn áp, làm cho tình thế bây giờ đã không thể nào khống chế được.

Phong Dực bây giờ chỉ có thể cố gắng chống đỡ. Với hắn bây giờ, đã hoàn toàn đem những thống khổ đau đớn không có trong hiểu biết của loài người mà quên đi. Tâm thần co lại chỉ bảo vệ chặt chẽ một tia ý niệm của chính mình, một tia ý niệm nhỏ bé rồi phát triển lớn mạnh, đến từ vô hình mà bắt đầu hữu hình.

Trong hỗn độn mờ mịt, Phong Dực bỗng nhiên cảm thấy sự vây khốn từ những năng lượng kỳ lạ kia đối với ý thức của hắn đột nhiên tiêu thất, tựa như sợi dây trời buộc bị đứt tung, trả lại tự do cho hắn vậy. Linh hồn ý niệm của Phong Dực bất ngờ trở về, những thống khổ kinh hoàng ban đầu đột nhiên biến mất. Hắn bỗng nhiên phát hiện thân thể của mình so với trước kia đã siêu việt hơn mười lần, thậm chí còn cảm giác được quỹ tích vận động của những nguyên tử vô cùng nhỏ bé đang trùng kích linh hồn hiện tại. Những chuyện này trước kia dù nằm mơ thì hắn cũng không thể tưởng tượng ra được.

Cửu thiên cửu trọng Luyện Hồn ma pháp trận đột ngột bắt đầu ngừng vận chuyển. Mà một nửa viên Thanh Vân nội đan còn sót lại phía dưới Phong Dực đột nhiên trôi lên, trực tiếp chui vào mi tâm hắn, cùng Định Thần Châu xoay tròn kết hợp cùng một chỗ.

Bỗng nhiên, Phong Dực cảm giác được một lượng ma khí khổng lồ cuộn cuộn tuôn trào khắp nơi trong cơ thể, ngừng lại ở ngực một chút, rồi đột ngột theo kinh mạch xộc thẳng về não bộ của hắn tựa Hoàng Hà vỡ đê. Chỉ nghe ba ba ba vài tiếng giòn vang, trong đầu Phong Dực buốt nhức, có vẻ như một chướng ngại vô hình nào đó đã bị xé toạt ra. Tức thì, toàn thân ma khí bắt đầu sôi trào, mỗi một lần sôi trào là mỗi một lần đậm đặc hơn rất nhiều.

“A a a..!” Phong Dực không thể không điên cuồng mà hét lên một tiếng, toàn thân cơ nhục bành trướng, áo quần rã thành bụi phấn. Trên trán hắn, hai đạo ma văn màu tím nháy mắt đã biến thành màu bạc lấp lánh. Sau lưng, mười bốn cái cánh to lớn xòe vụt ra, trên lớp lông vũ đen bóng chói lọi những vệt hoa văn sáng trắng.

Phong Dực kinh hãi, không nghĩ được nhanh như vậy mà hắn đã đột phá đến cảnh giới Ngân Ma mười bốn cánh. Nghe nói, vị Thần Vương trong truyền thuyết kia cũng chỉ là thất cấp Hồng Hoang Chi Thần, như vậy cảnh giới của hắn chẳng phải tương đương với Thần Vương sao? Mà lúc này Phong Dực lại phát hiện, biến hóa trong cơ thể vẫn chưa dừng lại, tinh thần lực đã biến đổi và bắt đầu tự động trùng kích cái cảm chế thứ hai mà Mặc Nhất Tâm bố trí trong ý thức hải của hắn, có vẻ như không bao lâu nữa cảm chế này sẽ bị nghiền nát vậy.

Chỉ là Phong Dực còn chưa kịp tìm hiểu về cảm chế thứ hai mà Mặc Nhất Tâm lưu lại cho hắn là cái gì, thì đã phát hiện, ma khí và tinh thần lực đã một lần nữa bị cô năng lượng khổng lồ kia phong bế lại.

“Không sai. Ha ha. Rất không sai!” Lam lão chợt hiện thân, khuôn mặt già nua cười rộ, mắt tỏa sáng nhìn Phong Dực, đầy vui mừng và kích động.

“Lam lão, Tinh, Khí, Thần của bốn thiếu gia có vẻ đã tăng lên một tầng a. Mà ta thì chưa kịp hưởng thụ được một lần. Bản thiếu gia biết, mình sắp phải chết rồi, hay là lão cho ta thử một chút đi, khỏi cho ta chết mà không nhắm mắt.” Phong Dực hắc hắc cười, hắn rất muốn biết rốt cuộc Mặc Nhất Tâm đã lưu lại cái gì, nói không chừng có thể dựa vào đó mà thoát thân. Lúc này dù chỉ là một phần vạn cơ hội hắn cũng không muốn buông tha.

“Vậy ngươi cứ chết không nhắm mắt đi. Ha ha, hiện tại nên hảo hảo luyện thân thể của ngươi một chút được rồi. Ừ, xem ra linh dược cả đời trên quý này rốt cuộc cũng hữu dụng a.” Lam lão không hề để ý tới thỉnh cầu của Phong Dực, vừa nói vừa bắt đầu lựa chọn dược liệu trong mật thất.

Sau một canh giờ, ở một mật thất khác, trong kim đỉnh, Phong Dực bị bó như đòn chả ném vào trong nồi nước thuốc đang sôi sùng sục.

“Hà hà, thật con mẹ nó thoải mái quá đi, lâu rồi không tắm nha, lạnh thế này mà tắm nước ấm thì thật là thoải mái.”

Phong Dực nhắm mắt thờ dài khoan khoái, trong cơ thể hắn vốn dung hợp Tâm linh Hồn hỏa, nào có sợ nấu luộc gì.

Lam lão đối với biểu hiện của Phong Dực vô cùng kỳ quái, quét mắt nhìn toàn thân hắn, cũng không phát hiện có chỗ nào khác lạ mới cười to: “Ngươi cứ tha hồ ba hoa đi. Với thân thể này của ngươi thì đúng là chưa thấm tháp gì. Nhưng mà chờ khi dược lực thẩm thấu vào trong cơ thể thì ngươi sẽ rõ ràng, thoải mái như thế này chỉ là giai đoạn thôi! Càng về sau sẽ càng thoải mái hơn a.”

Quả thật, lúc Lam lão nói xong, Phong Dực phát hiện một cảm giác kỳ lạ vô cùng đã từ từ xâm nhập vào trong cơ thể hắn. Đường như gân mạch cơ thể bị xé tét ra rồi được hình thành lại vậy.

Ba ngày sau, làn da cơ thịt của Phong Dực lúc này đã bị xé ra nổi lại hơn cả trăm ngàn lần, nhưng đó cũng chỉ mới bắt đầu, kế tiếp là xương cốt, rồi đến lục phủ ngũ tạng, cuối cùng cả đại não.

Nửa tháng tiếp theo, Phong Dực lần thứ hai trải qua những hành hạ vô cùng thống khổ mà người thường khó có thể hình dung được. Lúc này bên trong kim đỉnh nước thuốc đen kịt đậm đặc đã trong veo. Dược lực đã hoàn toàn bị Phong Dực hấp thu.

“Tốt lắm tiểu tử, sứ mệnh của ngươi coi như đã hoàn thành. Hãy đem hết thầy những gì tốt nhất của ngươi dâng lên đi!” Lam lão nhắc thân thể trần trụi của Phong Dực trong kim đỉnh lên, lão hưng phấn đến nỗi lời nói đã có chút run rẩy.

“Nào nào, để thiếu gia ta nhìn xem uy lực trừu tượng huyết đại pháp của lão ra sao nào!” Phong Dực ngẩng cao đầu trào phúng, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng. Lúc này mỗi tác trên thân thể hắn đều rắn lại như kim cương hoàn hảo căng tràn sức sống trái ngược hoàn toàn với Lam lão già nua khốn khổ.

“Có dừng khí a, ha ha ha, cũng chỉ có nhân tài như ngươi mới xứng để lão phu dùng trừu tượng huyết đại pháp. Tinh thần huyết dịch của những người khác, chỉ khiến lão phu cảm thấy dơ bẩn nhơ nhuốc.” Lam lão cười sảng sặc.

Rồi đột nhiên, con ngươi Lam lão đột nhiên xoáy tít, linh hồn Phong Dực run lên bần bật, nhưng không tự chủ được mà bị hai vòng xoáy trong hốc mắt này hút vào.

Cùng lúc đó, máu tươi từ lỗ chân lông Phong Dực thẩm thấu ra. Trên đầu hắn từng tia máu vụn vụn như ngàn vạn con sâu đỏ rực, từ người Phong Dực gió mạnh nổi lên, ào tới trên người Lam lão, mà thân mình Lam lão lúc này lại biến thành trong suốt. Máu huyết của Phong Dực ở bên trong cơ thể trong suốt của hắn tự động tuần hoàn như một mạng lưới đầy ma quái.

Nếu có người khác ở đây, chỉ sợ bị cảnh tượng cực kỳ khủng bố mà quỷ dị này dọa cho hồn phi phách tán.

Phong Dực chờ đợi, ý niệm từng chút từng chút một tiêu tán dần. Trong đầu hắn bắt đầu diễn ra toàn bộ sự việc sau khi tiến vào thế giới này. Vốn tưởng rằng, hắn cũng sẽ giống như những lần trước đó, linh hồn sẽ uất ức mà trọng sinh. Nhưng hắn không hề nghĩ tới, chỉ vài năm ngắn ngủi lại này sinh nhiều chuyện như vậy. Hắn gần như đã nghĩ đến, hay là mình rốt cuộc cũng chọn dung nhập vào thế giới này, trở thành một phần tử của thế giới này. Nhưng đến bây giờ hắn lại phát hiện tất cả chỉ là ảo giác, vốn vẹn chỉ là ảo giác mà thôi. Và hắn đột nhiên có cảm giác, có lẽ thế giới này là lần luân hồi cuối cùng của hắn. Nếu hắn chết, sẽ không còn “hắn” nữa.

“Con mẹ nó! Lão tử lần này chết thật rồi!”

Đúng lúc một tia hồi niệm cuối cùng chìm vào bóng tối, thì cũng là lúc Phong Dực buông ra một câu thô tục như vậy.

Đúng lúc đó dị biến xảy ra, Lam lão sắp sửa hoàn toàn biến thành huyết nhân thì đột nhiên chấn động kịch liệt, trong miệng lão phát ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết: “Không có khả năng... Không có khả năng...”

Còn Phong Dực chỉ cảm thấy tia ý thức cuối cùng sắp bị chôn vùi đó chợt nhanh chóng thức tỉnh. Toàn bộ lực lượng linh hồn cùng ý niệm đều như ngược thời gian mà quay về bên trong cơ thể hần và huyết dịch tuần hoàn sắp hình thành bên trong cơ thể trong suốt của Lam lão cũng dần mờ nhạt hẳn đi.

Khiến Phong Dực mừng như điên là lúc hần phát hiện ngoại trừ linh hồn và ý niệm của hần, còn có một cỗ tinh thần lực lớn đến mức hần không cách nào hình dung, đã trùng nhập vào bên trong ý thức hải của hần. Phong Dực căn bản không thể thừa nhận một cỗ tinh thần lực khổng lồ như vậy. Ngay khi hần nghĩ đến ý thức hải của mình sắp nổ tung thì một cỗ năng lượng quen thuộc đột nhiên đem cỗ tinh thần lực đó hấp thu hoàn toàn rồi quay về ẩn nấp ở địa phương nào đó trong ý thức hải.

Lúc này, trong một mật thất khác, Lam lão đang ngâm mình bên trong dược thủy sôi sục đột nhiên mở bừng mắt, phun ra một ngụm máu đen, vẻ mặt tràn đầy khó tin.

“Lão Vu bà chết tiết khốn kiếp, sắp chết rồi còn tính kể lão phu sao...” Lam lão bị phẫn hết lớn một tiếng, cánh tay khô như nhánh cây từ bên trong dược thủy nâng lên, vài đạo lam quang hướng về thạch bích kết thành một kết giới màu lam óng ánh.

Mà ngay tại lúc kết giới hình thành, Phong Dực bắt đầu hung hăng công kích vách tường mật thất, đánh một hồi lâu vẫn không có kết quả, hần mới hậm hực dừng lại.

“Mặc Nhất Tâm, thiếu gia ta lại thiếu người một mạng, mặc dù bà chỉ vì chính mình.” Phong Dực nhỏ giọng nói, đến bây giờ, hần mới cảm thấy mưu tính sâu xa của Mặc Nhất Tâm có bao nhiêu khủng bố. Thì ra bà ta đã có thể tính đến chuyện Lam lão nhất định sẽ nhìn trúng khí lực và huyết mạch của mình, mà bên trong đệ nhị trọng cấm chế cố ý lưu lại một cái Trần hần, Nhấp phách Tinh thần ma pháp trận. Ngay tại lúc Lam lão định thôn phệ linh hồn và ý niệm của mình thì cũng là lúc Tinh thần ma pháp trận này đồng thời khởi động, cản trở cho Lam lão một kích trí mệnh. Khiến không chỉ Trừu tinh Hoán huyết đại pháp thất bại, mà còn làm cho ba thành tinh thần lực của phân thân vừa tiến vào liền bị tinh thần ma pháp trận ngăn chặn nuốt mất, bằng không ý thức hải của Phong Dực đã sớm nổ tung.

Căn cứ lời nói Mặc Nhất Tâm lưu lại trong đệ nhị cấm chế lúc bị phá, Lam lão hiện tại bị thương rất nặng, căn bản không có năng lực chống cự, Phong Dực nếu có thể nhân cơ hội đó mà giết chết lão là tốt nhất. Chứ để hai ngày sau với thực lực của lão thì sẽ có khả năng khôi phục lại như cũ, sẽ dễ dàng giết chết Phong Dực. Còn nếu như Lam lão không chết, Phong Dực chỉ có thể trong hai ngày bỏ chạy càng xa càng tốt... Hần nghĩ vậy bèn theo thông đạo chui ra ngoài.

Tại một hồ nước phẳng lặng cách Đế đô không xa đột nhiên nghe bùm một tiếng nước bắn tung tóe, một thân ảnh mờ trắng từ bên dưới phóng vọt lên trời.

“Lão Ưng Dương chết tiết, hai ngày là quả đủ làm thịt lão rồi. Xem thiếu gia ta hành hạ lão như thế nào.” Phong Dực phiêu phù trên không trung, nhìn Đế đô nguy nga ở xa xa cười lạnh nói.

Lúc này, ở Đế đô đã trải qua mười ba ngày náo động, cuối cùng gia tộc Không Tước đã phái một cánh quân tiến vào chiếm giữ Đế đô, bình ổn dân loạn. Có điều, lúc này đế đô Kim Ưng phồn hoa sung túc đã không còn như xưa, nơi nơi đều là tường sập ngói bể, trên đường người qua lại cũng vô cùng thưa thớt ít ỏi, không còn tí nào là hình ảnh kinh đô của một quốc gia.

Ưng Dương về mặt âm độc đứng ở trên ngọn tháp cao nhất hoàng cung, nhìn khắp Đế đô hỗn loạn hoang tàn, nghiêng rằng: “Truyền lệnh của trẫm tới Cách Lôi Đặc, điều đại quân bao vây doanh trại quân đoàn Phích Lịch, kẻ nào phản kháng lập tức giết chết không tha.”

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Vạn Bảo Lệnh.

Phong Dực một mình đến một quán rượu tên là Vi Thiên Đường ngồi xuống, ban ngày chỉ lác đác có mấy người, so với tiếng động lớn thường có vào ban đêm của quán thì thật phần bất đồng.

Nhìn qua tấm màn che cửa sổ thủy tinh, có thể chứng kiến trên đường người đi vội vã, không khó đoán sau đó hẳn có một trận mưa xối xả đổ xuống.

"Tiên sinh, xin hỏi muốn dùng gì?" Một nữ bồi bàn thanh lệ lượn lờ đi tới Phong Dực hỏi.

"Một ly băng hỏa lưỡng trọng thiên.", Phong Dực nhìn ngoài cửa sổ, cũng không quay đầu lại nói.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, tựa hồ toàn bộ đế đô đều bị rung chuyển, ngay sau đó từng đạo thiểm điện phát phá thương khung, thoáng chốc, mưa lớn đã đổ xuống đánh lên trên cửa sổ thủy tinh, khắp nơi bây giờ đã bao phủ lên một tầng nước.

"Tiên sinh, băng hỏa lưỡng trọng thiên của người đây." Một thanh âm mềm mại thanh thúy vang lên phía sau Phong Dực.

"Cứ để đó." Phong Dực có chút không yên lòng nói, đột nhiên ý thức được cái gì, đột ngột quay đầu, thì thấy rõ Diệp Mạn Tô thiên kiều bá mị đang mỉm cười nhìn hắn.

"Mạn Tô, làm sao nàng biết ta ở chỗ này?" Phong Dực cười hỏi.

Diệp Mạn Tô ngồi đối diện với Phong Dực, nhẹ giọng cười nói: "Ta nào biết người ở chỗ này a, vốn đang ở Tụ Bảo các đợi người mấy ngày cũng không đến gặp người ta, nên qua quán rượu này mua say vậy."

Phong Dực cười hắc hắc, duỗi tay nắm lấy ngọc thủ của Diệp Mạn Tô, nói: "Vậy tối nay hảo hảo bồi thường cho nàng một lần, thế nào?"

Diệp Mạn Tô liếc mắt nhìn Phong Dực, không cùng hắn trêu đùa, nhẹ nhàng hỏi: "Nhìn chàng tâm tình không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phong Dực nhìn bốn phía, phát tay bỏ trí một cảm chế nhỏ, lúc này mới đem mấy chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay nói với nàng.

Kỳ thực lấy năng lực của Diệp Mạn Tô tại Kim Ưng đế quốc, có một số việc không thể qua mắt nàng, ví như chuyện Phong Dực cùng với Cầm Nhất Tiểu tới hôm qua ở chung một chỗ nàng đương nhiên biết.

"Khách khách, chàng đúng là bi ối, đã thương người ta còn muốn người ta cầu cạnh trị liệu." Diệp Mạn Tô cười duyên nói.

"Đó là chút chi phí thôi, ai bảo dám khi dễ người của ta." Phong Dực cười sang sảng nói.

"Tên huyết tinh linh đó cũng không đến tìm chàng sao?", Diệp Mạn Tô hỏi.

"Hắn đương nhiên rất thông minh, biết rõ đoàn người thần tộc đó đang ở đế đô, đại gì mà xuất hiện chứ?", Phong Dực nói.

Diệp Mạn Tô gật đầu, nói: "Vậy cũng đúng, Cầm Nhất Tiểu lúc đó có thể phát hiện chỗ ở của hắn, nhất định có biện pháp có thể dò thám khí tức trên thân hắn."

Phong Dực nhú mi, đột nhiên hỏi: "Mạn Tô, làm sao nàng đối với Tạp Nhĩ lại quan tâm như thế?"

Diệp Mạn Tô nhìn vào mắt Phong Dực, bình thản nói: "Kỳ thực ta đối với huyết tinh linh cũng thực không có hứng thú, ta cảm thấy hứng thú chính là hắn vì sao trộm được bảo bối Bồ Thiên Thạch của Thần tộc."

Phong Dực thấy nàng thẳng thắn thành khẩn như vậy cảm thấy hết sức hài lòng, làm nữ nhân của hắn nên như vậy, vô luận có mục đích gì cũng nên hảo nói ra.

"Nàng đối với Bồ Thiên Thạch hiểu rõ không?" Phong Dực hỏi.

"Ân, Bồ Thiên Thạch còn gọi là Thần Nguyệt Thạch, có người nói thời xa xưa chúng thần tranh chấp, kết quả đem bầu trời phá thủng một lỗ. Lỗ thủng này làm cho thiên ngoại quái thú từ không gian khác chui vào, tàn phá toàn bộ thế giới, trong chúng thần lúc bấy giờ có một vị nữ thần tên là Nguyệt thần, nàng đã ngưng tụ tự nhiên tinh khí cùng với ánh trăng hiền hòa làm Thạch, rồi lại dùng máu của chúng thần rên ra hai khối Bồ Thiên Thạch, một khối dùng bồ thiên, một khối khác lưu lạc ở thần tộc, hiện tại bị gã huyết tinh linh huynh đệ của chàng lấy mất rồi." Diệp Mạn Tô hồi đáp.

"Thần Nguyệt Thạch? Bồ thiên Thạch chính là Thần Nguyệt Thạch?" Phong Dực bỗng nhiên đứng lên, thất thanh kinh hô, hoàn hảo lúc trước hắn đã thiết hạ cấm chế, nếu không dù ở trong góc khuất của quán rượu, hẳn cũng khiến cho người khác chú ý.

"Không sai, truyền thuyết là như vậy, có vấn đề gì sao?" Diệp Mạn Tô thấy rõ Phong Dực biểu tình hốt hoảng mới nghi hoặc hỏi.

Phong Dực nhớ lại lúc ở Thanh Long đế đô, tại hoàng gia đồ thư quán trong tầng hầm nơi Lăng Tuyết từng ở, nàng hiện tại hẳn là vẫn như cũ chưa thức tỉnh lại. Lão Pháp Khắc lưu lại thư đã từng đề cập qua, nếu như tìm được Thần Nguyệt Thạch là có thể trong thời gian ngắn đem Lăng Tuyết đập nặn thành Quang Minh thể. Khi đó thực lực của nàng có thể so với cửu cấp Thiên Thần, một tồn tại đỉnh đỉnh. Trước đây hắn căn bản không biết Bồ Thiên Thạch chính là Thần Nguyệt Thạch, bất quá coi như bây giờ đã biết, hẳn cũng không cần phải cướp đoạt với thần vương Khâm Tu Tư nữa, hiện tại biết Thần Nguyệt Thạch đang trong tay Tạp Nhĩ, vậy hoàn toàn không giống với lúc trước, nếu là từ Tạp Nhĩ mượn dùng một lần, chẳng phải là nói ngày Lăng Tuyết được tái sinh cũng không còn xa nữa hay sao.

"Không có vấn đề gì, chỉ là có chút kinh ngạc, nếu Bồ Thiên Thạch thực sự là Thần Nguyệt Thạch, nói như vậy nó đối với ta cũng có tác dụng rất lớn.",

Phong Dực nói.

Diệp Mạn Tô cũng không hỏi tiếp, cánh tay nhỏ nhắn cầm một ly bằng hòa lưỡng trọng thiên lắc lắc, khe khẽ nhấp một ngụm, thờ dài một hơi nói: "Phong Dực, ta cũng phải ly khai để đồ quay lại Vạn Bảo tông, ở đó có một số việc đang chờ ta xử lý."

Phong Dực trầm mặc một hồi, duỗi tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng nói: "Hãy đi đi, trên đường cẩn thận."

"Người cùng ta trở về có được hay không?" Diệp Mạn Tô kỳ vọng hỏi.

"Bây giờ còn chưa đi được." Phong Dực lắc đầu nói.

Diệp Mạn Tô gật đầu, không có cường cầu, nàng vốn biết Phong Dực nhất định sẽ không cùng nàng trở về, sở dĩ hỏi như vậy cũng là ôm một tia hi vọng mà thôi, nàng vươn ngọc thủ, lòng bàn tay quang mang chọi lóe, một cái kim chúc đã gỉ sét xuất hiện trước mắt, mặt trên có một chữ văn tự cổ đại "Bảo." Nhìn Diệp Mạn Tô biểu tình trình trọng, nghĩ đến có lẽ không phải vật bình thường.

"Đây là Vạn Bảo lệnh của Vạn Bảo tông, có thể ra bất cứ mệnh lệnh nào Vạn Bảo tông cũng tương ứng phục vụ, chẳng chỉ cần nhỏ một giọt máu ở trước mặt cùng nó lập khế ước, thì sẽ biết trong Thần Phong Đại Lục có bao nhiêu lực lượng thuộc về Vạn Bảo tông." Diệp Mạn Tô nói.

Phong Dực chấn động, phần đại lễ này không nhỏ a, nàng như vậy cũng như đem Vạn Bảo tông giao cho mình, nếu chính mình muốn hủy diệt Vạn tông, bằng vào Vạn Bảo lệnh có thể dễ dàng thi hành.

Phong Dực cũng không giả mồm cái lão, nếu Diệp Mạn Tô là nữ nhân của mình, như vậy của nàng thì cũng là của mình, của mình cũng là của nàng, hai người nếu trong lòng có nhau, cũng không cần phải phân chia làm gì. Hắn nhỏ một giọt máu tươi xuống Vạn Bảo lệnh, chỉ thấy được lệnh bài tản mát ra một vòng quang hoa nhàn nhạt, ngay sau đó Phong Dực dùng tinh thần lực của mình cùng với Vạn Bảo lệnh tương liên, mà bên trong lệnh bài đồng thời "bá" một tiếng đánh vào cổ tay của mình, quang hoa chọi lóe, không ngờ như một cái hình xăm in vào da thịt của mình, ngón tay sờ soạn, trơn trượt như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà cùng lúc đó, một vài tin tức thoáng hiện trong đầu hắn, hắn trong nháy mắt biết được thế lực phân bố của Vạn Bảo tông, kỳ thực số lượng nhiều vô cùng, khá rắc rối phức tạp lại liên hệ mật thiết khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ, mà hắn cũng biết ngay cả quán rượu mình đang uống cũng thuộc bộ phận tình báo của tông môn, ngoài ra còn có hơn trăm cứ điểm phân bố rải rác khắp Kim Ưng đế đô, lấy đủ các hình thức khác nhau cùng với Kim Ưng đế đô dung hợp một chỗ. Tài năng kinh doanh mấy trăm năm mới tạo được thế lực như vậy, Diệp Mạn Tô ngày hôm nay đã vượt xa các gia tộc nghìn năm truyền thừa. Những thế lực này nếu liên hợp cùng một chỗ, tuyệt đối là một tồn tại đe dọa với bất kì quốc gia nào.

Diệp Mạn Tô được Phong Dực sưởi ấm lại hoài bão cùng với nhiệt huyết vốn ngủ yên trong lòng nàng từ lâu (mình có thấy cái quái gì đâu nhĩ =. =), lúc này mới đẩy hắn ra, vô vẻ lỏng ngực đang phập phồng vì con tim đang đập mãnh liệt, nàng nhảy lên trên lưng Thần Ưng Vương đã đợi sẵn, bay thẳng đến phía chân trời.

Có thể Phong Dực cả đời cũng sẽ không quên, trong cơn mưa dữ dội điên cuồng, một đôi mắt đẹp nhìn hắn triu mến ấm áp, như Lưu Tinh lướt qua đêm đen tàn nhẫn, rồi lại vụt tắt, dịu dàng tiêu thất ở cuối chân trời.

Lăng Sương đi rồi, Diệp Mạn Tô cũng đi rồi, hai nữ nhân cùng mình có quan hệ thân mật trước sau đã rời đi, làm cho một kẻ chỉ biết hưởng thụ tư vị ôn nhu như Phong Dực có chút mất mát.

Bất quá, Phong Dực cũng không có duy trì tâm cảnh ấy bao lâu, bởi vì hắn đã phát hiện có người đang theo dõi mình, hơn nữa lại là lão bằng hữu.

Phong Dực từ từ rời khỏi quán rượu, sau đó chủ động đi đến một chỗ khá trống trải hẻo lánh rồi dừng lại.

Một cái thân ảnh quý mị ngay lập tức xuất hiện trước mặt Phong Dực cách đó không xa, chính là đạo thần Tàn Tiềm.

"Ha ha, Tàn tiền bối thoát nhìn khí sắc không tệ a." Tựa hồ như hạn hán đã lâu lại gặp cam lộ, Phong Dực cười sang sảng nhìn lão nhân này, chỉ bất quá đầu tóc với râu mép lúc trước bù xù nhìn đã thấy ngu đều bị cắt tỉa gọn gàng, nguyên bản sắc mặt lão già này màu vàng nghệ đã trở nên thập phần hồng nhuận, sự âm trầm lúc trước đã được thay bằng đôi mắt vui vẻ, đầm ấm.

"Ha ha ha, người tiểu tử thú này, người đã sớm phát hiện là ta đi theo sao, cố ý mang ta một thân thương thế đến nơi này rồi lại đá đều lão gia sao?" Tàn Tiềm cười ha ha, trong tiếng cười tràn đầy hào hùng, như cùng hòa vào tâm hồn ngạo khí vạn trượng, thật là chỉ có những tiền bối cao thủ mới có phong phạm này.

"Bản thiếu gia tưởng sẽ làm lão nhân gia mất hứng, bất quá hiện tại xem ra không có hiệu quả rồi, Tàn tiền bối hiện tại cơ thể như đang toả sáng phơi phơi như bước vào mùa xuân thứ hai, một chút thủ đoạn tâm thương căn bản không ảnh hưởng được người rồi, ân, thuận tiện hỏi một câu, Khắc Lập Tư tông chủ có khỏe không, hắc hắc." Phong Dực cười nham hiểm.

Tàn Tiềm mặt già đỏ lên, biết bị tên quý tinh linh này khám phá được rồi, hắn ho khan một tiếng nói: "Cũng không tệ lắm, ờ, ừm. . ngày hôm nay ta tới tìm tiểu tử nhà ngươi để uống chút rượu."

"Tàn tiền bối mời uống rượu, bản thiếu gia tất nhiên là tùy thời phụng bồi." Phong Dực cười nói.

Tàn Tiềm cũng không có dẫn Phong Dực đi cái gì tửu quán, mà là tại ngoại ô đế đô tìm một chỗ thanh sơn lục thủy ngồi xuống, vung tay lên, hai vỏ rượu bằng ngọc lam sắc cùng với vài cái đĩa chứa đồ nhậu hiện ra trước mặt.

"Ta khát, đừng là Hải Long hồn tử sao?" Phong Dực chứng kiến vò rượu đặc biệt này, không khỏi kinh hô một tiếng nói.

"Tiểu tử ngươi có điểm nhãn lực đó, đây chính là Hải Long hồn tử của Đông Hải long cung." Tần Tiềm dương dương tự đắc nói.

"Tần tiên bối, có người nói Hải Long hồn tử này là do một vạn năm trước Đông Hải Long Vương pha chế ra, chỉ có hơn trăm vò, đến hiện tại hẳn là càng ít hơn, dù là bản thân lão Long Vương uống còn thấy tiếc, sẽ không hào phóng tặng người nấy vò này chứ?" Phong Dực hỏi.

"Đương nhiên là đồ ăn trộm rồi, trước đây vì để cho đột phá đến đạo thần cảnh giới, ta hao hết thiên tân vạn khổ tìm được Đông Hải long cung, tìm ba năm thời gian mới đem được hai vò Hải Long hồn tử đi ra, vì thế thiếu chút nữa chết, bất quá lại làm cho ta thuận lợi đột phá tới đạo thần cảnh giới!" Tần Tiềm nói đến đây không khỏi đắc ý, trên đời này có thể từ Đông Hải long cung trộm ra đồ vật này có thể có người thứ hai sao?

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Đánh Đâu Thắng Đó.

Doanh trại Phích Lịch quân đoàn được kiến lập ở trên một khe núi, có ba đạo phòng tuyến, mười tám tòa lầu cao trăm mét để quan sát, được cho là dễ thủ khó công.

Lúc này dưới chân núi có mười vạn đại quân của Khổng Tước gia tộc đang bao vây xung quanh doanh trại của Phích Lịch quân đoàn, Cách Lôi Đặc tự mình nắm giữ án soái, đang theo dõi thế trận phòng thủ của Phích Lịch quân đoàn ở xa.

Nói thật, đây là một chuyện vô tích sự, Cách Lôi Đặc rất không muốn nhận, tuy nói Phong Dực bị Lam lão bắt đi, nhưng ai biết hẳn có thể còn sống đi ra hay không, hẳn tất nhiên là không muốn đối địch với một người có bối cảnh vô cùng cường đại như Phong Dực. Bất quá lấy hơn ngàn tánh mạng của Khổng Tước gia tộc đều nằm ở trong tay Ung Dương, hẳn không muốn chấp nhận cũng không được.

"Người đâu, mau kêu Dương Văn Vũ đầu hàng, bản tướng lấy danh dự bảo đảm an toàn tính mạng cho hơn hai ngàn tướng sĩ của Phích Lịch quân đoàn." Cách Lôi Đặc nhàn nhạt đối thoại hạ đạo.

Rất nhanh, một gã sĩ tốt mang ma tinh thạch khuyếch đại âm thanh dựa theo ý của Cách Lôi Đặc hô lớn lên, nhưng mà đáp lại hẳn cũng vẫn một mảnh tiêu điều, yên tĩnh.

Sau ba lần hô như vậy, sắc mặt Cách Lôi Đặc thay đổi. Hắn than nhẹ, vung tay lên, nói: "Tấn công, bất cứ ai phản kháng trăm trước tấu sau."

Kèn tiến công được thổi lên, Dương Văn Vũ tọa trấn trong kim trướng của doanh địa về mặt căng thẳng, nàng biết là điều này cũng sẽ đến, nàng bình tĩnh hạ lệnh toàn quân tướng sĩ liều chết chống cự, chiến tới một binh một tốt cũng tuyệt không đầu hàng.

Chiến đấu thảm liệt liên như vậy khai hỏa, phía trước là ma pháp doanh phía sau hung lệ ma pháp công kích, vô số băng tạc, hỏa cầu, phong nhận (mũi tên gió) phô thiên cái địa oanh kích doanh trại của Phích Lịch quân đoàn.

Tất cả các ma pháp doanh của Phích Lịch quân đoàn đều mở ra kết giới, ngăn cản thế tấn công của đối phương, đồng thời cũng có người phụ trách dùng ma pháp công kích. Chỉ là nhân số của đối phương hơn hẳn bọn họ tới năm lần, không quá non nửa canh giờ, ma pháp doanh của Phích Lịch quân đoàn tựa như đã kiệt sức, kết giới phòng hộ lung lay muốn đổ. Không thể không rút thêm nhân thủ để phòng hộ, làm cho ma pháp công kích linh tinh tán loạn, căn bản không thể tạo ra sự uy hiếp gì đối với quân đội của Khổng Tước gia tộc.

Đạo phòng tuyến thứ nhất rất nhanh báo nguy, đối mặt khí thế như hồng thủy trùng tiến vào của đại quân, tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn ở dưới tử thương thảm trọng, không thể không lui về phía đạo phòng tuyến thứ hai.

Dương Văn Vũ nắm chặt nắm tay, đứng trên đỉnh núi quan sát một hồi chiến đấu thảm liệt này, đôi môi hồng phấn trắng bệch, bị cắn tới rỉ ra những tia máu.

Lúc này, Phi Long doanh lưu lại, thủ ở phía sau, mười tám Long Vệ uốn ngực đứng thẳng tắp, nhìn tám trăm binh sĩ Phi Long doanh xếp hàng chỉnh tề, đầu lĩnh là Long Vệ đội trưởng lớn tiếng nói: "Các huynh đệ, đã đến lúc chúng ta thể hiện giá trị, các ngươi có còn nhớ những gì thiếu gia đã dạy chúng ta hay không?."

"Dũng khí, tin tưởng, kiên trì, không buông tha, không vứt bỏ." Tám trăm binh sĩ Phi Long doanh điên cuồng hét lớn lên.

"Tốt lắm, đây là một nhiệm vụ cửu tử nhất sinh, các ngươi có nhìn thấy ma pháp công kích của địch quân bên kia không, nhiệm vụ của chúng ta đó là nhẹ

nhàng tiến lại từ phía sau, đột nhập vào phần giữa đội hình của địch, làm thiệt toàn bộ Ma pháp sư của bọn chúng." Long Vệ đội trưởng mở ra một bản đồ tác chiến, vẽ một vòng tròn nói ra kế hoạch của mình.

Tám trăm binh sĩ Phi Long doanh đều trầm mặc, nhưng chiến ý trên người của bọn họ lại như một loại liệt hỏa hung mãnh đang thiêu đốt, không thể không nói, đây là một lần hành động vĩ đại, nếu bọn họ thật sự đạt thành mục tiêu, uy danh của Phi Long doanh sẽ vang vọng toàn bộ Thần Phong Đại Lục, tuy rằng rất có thể bọn họ sẽ chẳng ai còn sống để có thể hưởng thụ sự vinh quang này, nhưng thân là một binh sĩ, còn cái gì so sánh được với loại nhiệm vụ giống như kì tích đó, nghĩ đến đây nhiệt huyết trong người bọn họ nhất thời sôi trào cả lên.

Cách Lôi Đặc lặng lẽ nhìn một màn tấn công, tàn sát này, vẻ mặt bình tĩnh tựa như mọi việc đều đã nắm chắc trong tay. Đối với đánh trận, Cách Lôi Đặc là hoàn toàn có vốn đề kiêu ngạo, chính là bởi vì có quân thần như hắn tồn tại, Kim Ưng đế quốc mới có thể phát triển nhanh chóng như thế, không có quốc gia nào có gan ngăn trở.

Năm đó, Tổ tiên của Lôi Bằng gia tộc tuy nói cùng tổ tiên Không Tước gia tộc là hai cái kinh thiên trụ (cột chống trời) của đế quốc, nhưng đó đã là quá khứ của ngàn năm trước, hiện tại Lôi Bằng gia tộc chỉ còn lại có một nữ nhân là Dương Văn Vũ, một thân nữ tử, tuy nói tài năng của nàng vượt trội, nhưng đầu sao vẫn còn có chỗ thiếu hụt bẩm sinh so với nam nhân, hai vạn tướng sĩ của Phích Lịch quân đoàn có thể xem như là tinh nhuệ, nhưng so với bách chiến chi sư (tướng đánh trăm trận) như hắn vẫn là kém hẳn một cấp bậc, hơn nữa trên tình thế nhân số không thuận lợi lúc này, thắng bại là chuyện không có gì thay đổi được.

Ngay lúc Cách Lôi Đặc đang tự phụ suy nghĩ, đột nhiên một tên thân binh bên cạnh hét lớn: "Nguyên soái, người xem kia . . ."

Cách Lôi Đặc nhìn theo hướng tên thân binh chỉ, liền thấy một hình tam giác màu đen như đầu mũi tên đang đột phá vào trung ương trận thế của đại quân, giống như một cỗ hắc sắc cương thiết hồng lưu, thế nhưng lại tựa như tiến vào chỗ không người, hắn căn bản không thể tin mấy ngàn tướng sĩ lại không cản nổi bọn họ.

"Mục đích của bọn họ là ma pháp doanh, truyền lệnh xuống, đem năm nghìn tướng sĩ Ngũ Kim doanh trấn áp, theo lệnh bốn soái tiêu diệt chúng." Cách Lôi Đặc liếc mắt một cái liền nhận ra mục đích của đội ngũ khoảng ngàn người này, lập tức hạ đạt mệnh lệnh nói.

"Xem ra đây chính là Phi Long doanh do Phong Dực tân luyện ra, bốn soái nhưng thật ra muốn xem xem, rốt cuộc là Uyên Ương đại trận của hắn lợi hại, hay Ngũ Kim sát trận của bốn soái sáng chế ra lợi hại hơn." Cách Lôi Đặc cười lạnh một tiếng nhẹ giọng nói, tuy nói ngay lúc đó mười tám Long Vệ so đầu với mười tám Phụng Vệ đã khiến mọi người chấn kinh, nhưng hắn vẫn một mực tin tưởng, Ngũ Kim sát trận mà hắn đã hoàn thiện đến cực hạn kia hoàn toàn vượt trội hơn hẳn Uyên Ương đại trận mới sáng lập này, hơn nữa tướng sĩ Ngũ Kim doanh đều là binh lính tinh nhuệ mà hắn đã tốn công huấn luyện nhiều năm qua, mà còn là năm nghìn đấu với một ngàn, dù thế nào cũng là thắng.

Nhưng mà ngay khi năm nghìn tướng sĩ Ngũ Kim doanh trận tiến lên triển khai thế trận, mang theo một cỗ khí thế trước nay chưa từng có muốn ngạnh kháng với binh sĩ Phi Long doanh, thì đột nhiên mười tám Long vệ lại ra lệnh cho tướng sĩ Phi Long doanh biến trận, ba binh sĩ tạo thành một tổ, tam tổ hình thành một đại tổ, tam đại tổ hình thành một trận thế tam giác đồng dạng.

Cách Lôi Đặc đang neho mắt theo dõi trận thế từ xa, trận thế này hoàn toàn xa lạ đối với hắn, nhưng hiểu biết của hắn đối với binh trận vô cùng tinh thâm, liếc mắt một cái liền hiểu ra chỗ tinh diệu của trận pháp.

Binh trận hai bên thỉnh linh va chạm, kết quả lại làm mọi người chấn động, năm nghìn tướng sĩ của ngũ kim doanh cứng rắn như nham thạch, nhưng lại trong nháy mắt tách ra, nhanh đến mức làm khiến mọi người không sao tin nổi.

Ba nghìn tên Ma pháp sư ở phía sau Ngũ Kim doanh đang toàn lực công kích Phích Lịch quân đoàn, bọn họ căn bản không lo lắng cho an nguy của mình, bởi vì bọn họ tuyệt đối tin tưởng tướng sĩ Ngũ Kim doanh của Cách Lôi Đặc, trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ cho thấy Ngũ Kim Sát Trận của Cách Lôi Đặc đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không ai có thể công phá.

Nhưng trong nháy mắt khi mấy ngàn binh sĩ của Ngũ Kim doanh tách ra, Phi Long doanh liền thẳng tiến vào bên trong ma pháp doanh, tiếng kêu thảm thiết tức khắc vang lên liên tiếp.

Mọi người đều biết, năng lực cận chiến của Ma Pháp Sư cơ hồ bằng không, cho dù một gã tiểu binh đều có thể ở bên trong cận chiến giết chết bọn họ.

"Ma nò cung thủ, vây sát cho ta." Cách Lôi Đặc sắc mặt hoảng sợ kêu to, thân vệ bên người của hắn chưa từng thấy qua vẻ mặt của chủ soái như vậy, trong lúc nhất thời ngay cả truyền lệnh đều chậm nửa nhịp.

Mấy trăm danh binh sĩ Phi Long doanh chém giết đám ma pháp sư này tựa như giết gà, mà khác mấy trăm binh sĩ Phi Long doanh còn lại thì vây quanh ma pháp doanh, dùng sinh mệnh để kéo dài thời gian cho đồng đội chém giết toàn bộ ma pháp sư.

Vô số hoa quang lóe ra của ma nò từ bốn phương tám hướng bắn lại đây, binh sĩ Phi Long doanh bên ngoài bắt đầu thương vong một lượng lớn.

"Các huynh đệ, tranh thủ nhanh chóng chém giết toàn bộ". Mười tám Long Vệ , ngược của một vài gã bên trong bị tiễn xuyên qua, cười lớn quát.

Lần lượt từng binh sĩ Phi Long doanh ngã xuống dưới ma nò, bọn họ không thể né tránh, chỉ có thể ngạnh kháng, bởi vì bọn họ vừa trốn, địch quân bên ngoài sẽ nhân cơ hội tiến vào, đến lúc đó nhiệm vụ không thể hoàn thành, bọn họ chết không nhắm mắt.

Kỳ thật nếu như Cách Lôi Đặc sớm dùng ma nò lập tức bắn chết binh sĩ Phi Long doanh khi họ tiến vào, hiển nhiên binh sĩ Phi Long doanh rất khó có thể tấn công vào tới ma pháp doanh, nhưng bởi sự tự phụ của hắn đã khiến tình hình xuất hiện biến hóa đáng sợ.

"Phi Long doanh, không hổ là binh sĩ của thiếu gia luyện ra." Trên đỉnh núi Dương Văn Vũ lẩm bẩm nói, nàng biết, toàn bộ tám trăm binh sĩ Phi Long doanh cùng Thập bát Long vệ này sẽ bị diệt, nhưng đổi lại ma pháp sư của quân địch cũng sẽ chẳng còn lại được mấy người, đây chính là sự trợ giúp to lớn đối với Phích Lịch quân đoàn, không có ma pháp công kích cường đại này, bọn họ sẽ càng cảm cực được lâu hơn.

Ba nghìn ma pháp sư bên trong đại quân của Khổng Tước gia tộc rất nhanh đã bị chém giết không còn bao nhiêu, nhưng mà tám trăm binh sĩ Phi Long doanh cũng chỉ còn sót lại vài người.

"Các huynh đệ, giết a, giết một người là huê, giết hai người lời gấp đôi, giết ba người lời gấp ba!!!!!!!" Long Vệ đội trưởng mang theo hai mũi tên cắm trên lưng, hơn chục vết thương đang rỉ máu, điên cuồng hét lớn, mang theo mấy tên huynh đệ còn sót lại "nghĩa vô phản cố địa!" (* một đi không trở lại) tấn công đội ma pháp cùng nó đang vây quanh.

Lúc này tại giữa mảnh đất đã la liệt tử thi, ngoại trừ hơn mười binh sĩ của Phi Long doanh thì không còn ai khác, khiến cho ma cung thủ của Khổng Tước quân đoàn có thể bắn không kiêng kỵ, khi bọn họ nhìn thấy những tử sĩ của Phi Long doanh đều không hề sợ chết, điên cuồng lao tới tấn công, thì tự đáy lòng dâng lên một cỗ hàn khí, nếu hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn đều cường hãn như vậy, thì e là hơn mười vạn tướng sĩ Khổng Tước quân đoàn đã vui thấy nơi này rồi.

"Suru suru" hơn một ngàn ma tiễn như bầy châu chấu chi chít, đông nghịt bay về phía những tử sĩ của Phi Long doanh vẫn đang liều mạng công kích.

Dương Văn Vũ không đành lòng nhắm hai mắt lại, mà mười tám Phụng vệ bên cạnh nàng cũng đều rơi nước mắt, ngoài ra còn có hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn cũng vậy, tất cả bọn họ đều bị sự dũng cảm hy sinh của tướng sĩ Phi Long doanh cảm động.

Ngay khi hơn mười tử sĩ Phi Long doanh kia sắp bị bắn thành con nhím thì không gian đột nhiên bị kiềm hãm, hơn ngàn ma tiễn đang lao tới bị ngừng lại trong không trung, rồi đột nhiên chúng quay trở lại với tốc độ nhanh hơn gấp nhiều lần, khiến tất cả mọi người đều phải trợn mắt lên nhìn.

Một lượt ma tiễn đầu tiên trở về xuyên thủng áo giáp của ma cung thủ, tiếng kêu thảm thiết tức khắc kinh thiên động địa, hơn mười đội binh sĩ cứ như thế mà ngã xuống, khiến đầy trời bụi mù.

Một mục sư trẻ tuổi tuổi lãng xuất hiện giữa không trung, khuôn mặt lộ vẻ tức giận, khiến tất cả mọi người không tự chủ được lui về phía sau vài bước.

"Phong Dực, hắc, hắc đã trở lại" Cách Lôi Đặc trong lòng chấn động, hắc nếu đã trở lại, như vậy nói cách khác Lam lão cũng không làm gì đối với hắc? Nói không chừng hiện tại địa vị của hắc trong lòng Lam Lão không phải là nhỏ, lúc này mới thả hắc ra, chứ không thì với lực lượng kinh thiên động địa, qui khốc thần sâu của Lam lão, sao hắc có thể không bị chút thương tổn nào mà trốn ra được, hơn nữa công lực có vẻ còn tăng lên không ít.

"Truyền lệnh xuống, thu binh." Cách Lôi Đặc âm thanh có chút buồn buồn nói, sự buồn bực trong lòng hắc có thể hiểu được, tướng sĩ của hắc tổn thương thảm trọng, ba nghìn Ma Pháp Sư bị đồ sát sạch sẽ, nhưng hiện tại lại chỉ có thể đánh rớt rồi nuốt luôn vào bụng, bởi vậy hắc đem toàn bộ oán hận đều chuyển dời đến trên người của Ung Dương.

"Thiếu. ..., thiếu gia" gần năm mươi sáu binh sĩ của Phi Long doanh may mắn còn sống kinh hi hét lên, bên trong có tám gã là một trong mười tám Long Vệ, nói cách khác có mười tên Long Vệ chết trận, sự xuất hiện của Phong Dực đối với bọn họ giống như thiên thần, lại nghĩ đến huynh đệ chết đi, một đám không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Phong Dực thi triển Thần Dũ thuật chữa trị cho những binh sĩ còn sống này, vết thương của bọn họ tức khắc khôi phục, hắc nhìn những khuôn mặt còn đầy vết máu loang lổ, nghiêm mặt nói: "Các ngươi đều là hảo hán, không có làm mất mặt bản thiếu gia, đại thù này ta sẽ báo thay cho các ngươi".

Phong Dực lắc mình một cái đi tới trước mặt Cách Lôi Đặc, thần sắc Cách Lôi Đặc thoát nhìn cực kỳ bình thản, kỳ thật trong lòng đã có vài phần không yên.

"Chuyện lần này là do Ung Dương sai khiến, cho nên bốn thiếu gia không trách ngươi, muốn báo thù tự nhiên sẽ tìm lão gia hỏa đó." Phong Dực nhàn nhạt nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi dò: "Lam lão hắc...?"

"Lam lão cùng bốn thiếu gia mới quen đã thân, đã thành anh em kết nghĩa, hắc đối năng lực làm việc của Ung Dương cực kỳ bất mãn, cho nên kế tiếp khi bốn thiếu gia sẽ đối phó Ung Dương, Lam lão tuyệt đối không nhúng tay vào". Phong Dực nhàn nhạt cười nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng mừng như điên, đối với lời nói này của Phong Dực không hề nghi ngờ. Đương nhiên hắc tin không phải là Lam lão, cũng tuyệt đối không thể tưởng được Lam Lão giống như vị thần trong lòng hắc lại là người co đầu rút cổ, trốn trong kết giới để trị thương.

"Bốn thiếu gia chuẩn bị đối phó với Ung Dương, gia chủ cần phải giúp đỡ một phần, đến lúc đó bốn thiếu gia ở trước mặt Lam lão nói một ít lời hay, tin tưởng ưu đãi tuyệt không thể thiếu Khổng Tước gia tộc các ngươi" Phong Dực ha hả cười nói.

"Lão phu cũng nghĩ như vậy, chỉ là..." Cách Lôi Đặc nói tới đó đột nhiên ngừng lại.

"Gia chủ không cần lo lắng, bốn thiếu gia chỉ muốn nhờ ngươi ngăn trở các lộ đại quân tiến về để đồ phá hỏng chuyện tốt của ta một chút thôi, việc này đối với gia chủ mà nói không phải là chuyện gì khó khăn." Phong Dực cười nói.

"Nếu là việc này thì tất nhiên là lão phu đáp ứng rồi." Cách Lôi Đặc gật đầu đáp ứng.

Phong Dực hắc hắc cười âm hiểm rồi lắc mình đi vào doanh địa của Phích Lịch quân đoàn, khiến cho tướng sĩ tung hô vang trời một trận, dù sao vừa nãy hần nhẹ nhàng dùng 1 tay ngăn trở ma nô, lại bắn chết mấy ngàn địch quân trong thời gian chưa đầy 1 khắc, khả năng tới cấp độ như vậy bọn họ không sao tưởng tượng nổi, nên vô cùng kính sợ đối với hần.

"Thiếu gia" Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi mắt đẹp rung rung, vốn là hai nữ nhân kiên cường, nhưng lúc này tựa như tìm được bờ vai để nương tựa lại trở nên yếu đuối.

"Đừng khóc, nắm bắt cơ hội, mau đi điểm binh, bây giờ chúng ta đi tìm lão hổ đàn Ưng Dương để báo thù thôi." Phong Dực ôm hai nàng một chút, lau đi nước mắt trên khóe mắt của bọn họ, rồi nói.

Bởi vì mười vạn đại quân của Khổng Tước gia tộc công kích đại doanh của Phích Lịch quân đoàn, trong đó thành, nhà nhà đóng cửa cài then, trên đường phố ngay cả một con chuột tìm khắp cũng không thấy.

"Bệ hạ, trận chiến bên kia đã ngừng lại rồi, Cách Lôi Đặc Nguyên soái hần là đã thành công công phá được doanh địa của Phích Lịch quân đoàn." Chử trưởng lão vuốt chòm râu trắng của mình, nói.

"Ha ha ha, tốt lắm, ta tự hỏi bản thân đã đối đãi với nữ nhi của Lôi Bằng gia tộc kia không tệ, lại không thể tưởng được nàng ăn cây táo, rào cây sung, công nhiên cầu kết ngoại nhân, đến lúc đó luận tội của nàng, rồi đem đây làm quân kỷ, tin tưởng các tướng sĩ chắc chắn rất thích ý kiến trên, về phần An Kỳ Nhi kia là người của Thanh Long đế quốc, không nên xử trí, bất quá bất tiểu tử vẫn luôn nhớ thương nàng, vậy cứ ban cho hần làm thiếp cũng tốt." Ưng Dương cười to nói.

Chử trưởng lão nhú nhú mày, hiển nhiên là bất mãn với cách xử trí của Ưng Dương hoàng đế, nhưng là hần vẫn im lặng không nói gì.

Ngay khi Ưng Dương vẫn còn đang mê man nghĩ ngợi dâm ý, đột nhiên một gã cầm vệ vội vàng chạy vào bên trong cung điện, âm thanh hoảng sợ nói: "Bẩm bệ hạ, Phích Lịch quân đoàn đột nhập đế đô, đang huyết tẩy các đại nha môn, có hơn vạn người đã tới gần hoàng cung".

"Cái gì?" Ưng Dương cùng Chử trưởng lão đồng thời sợ hãi kêu lên một tiếng, Phích Lịch quân đoàn như thế nào khả năng tiến vào đế đô. Bọn họ không phải bị mười vạn đại quân của Khổng Tước gia tộc bao vây tiêu diệt sao? Như vậy kẻ bị tiêu diệt có phải là Khổng Tước gia tộc hay không?

Mà đúng lúc này, "ầm" một tiếng nổ rung trời chuyển đất, nóc nhà chỗ Ưng Dương đang đứng "oanh" một tiếng liền bị chấn nát.

Ưng Dương cùng Chử trưởng lão từ bên trong đất đá bay vọt lên cao, liền thấy được Phong Dực vận một thân bạch y của mục sư đang nhìn chăm chăm bọn họ mà cười hi hi, trên người hần có một tầng cấm chế phòng hộ tỏa ra bạch quang thánh khiết, nhu hòa, dưới công kích do ma nô của cấm vệ quân tạo ra tầng khí bảo hộ này không mấy may dao động chút nào.

"Bệ hạ tôn kính, chúng ta gặp mặt, lại nhìn thấy khuôn mặt của Chử trưởng lão, không biết vì sao tâm tình của bốn thiếu gia vô cùng thoải mái." Phong Dực cười hắc hắc, hần ý bên trong nụ cười lại khiến hai người sợ run cả người.

"Lam lão tha cho ngươi, điều này sao có thể xảy ra?" Ưng Dương thất thanh kêu lên, rõ ràng hần đã dùng Thiên Diễn ngọc thạch mời Lam Lão ra tay giết Phong Dực, sao Lam Lão có thể thả hần ra? Chẳng lẽ là do Lam Lão đã quyết định buông tha cho Khổng Tước gia tộc cùng tên tiểu tử này ư? Nghĩ đến khả năng này, tâm tình hần càng thêm nặng trĩu.

"Đúng vậy, chính là giống như ngươi đang nghĩ đó, Ưng Dương..., ngày chết của ngươi đã đến!" Phong Dực cười to nói.

Ưng Dương nét mặt già nua vận vẹo một hồi, cất giọng the thé nói: "Ngươi cho là ngươi có thể giết chúng ta, cho dù ngươi là cứu tinh Thần mục sư, hôm nay cũng mơ tưởng còn sống rời khỏi nơi đây".

Phong Dực xoay quanh, nhìn thấy năm lão già tóc bạc vô thanh vô tức xuất hiện từ lúc nào, bên trong bọn họ có Chiến sĩ, có Ma Pháp Sư, còn có một gã thợ săn, thấp nhất cũng là nhất tinh thần cấp chức nghiệp, cao nhất là Chử trưởng lão ngũ tinh Pháp Thần.

"Chỉ bằng vài tên phế vật này? Ngươi cũng quá xem thường bốn thiếu gia, hiện tại bốn thiếu gia tâm tình rất không tốt, hậu quả sẽ nghiêm trọng".

Phong Dực hắc hắc cười nói, đột nhiên thân hình bạo thiểm, vài đạo bạch quang thánh khiết như linh xà bay múa, thoát nhìn thập phần hoa lệ, nhưng không thiếu vài phần uy thế.

Chỉ là khi thánh quang tới người, Chử trưởng lão mới phát hiện mình đã quá sai lầm, thánh quang này lại có thể phá khí tráo phòng hộ của bọn họ tựa như cát đậu hũ, giống như một loại phụ cốt chi thư truy đuổi bọn họ, bọn họ lên trời liền đuổi lên trời, bọn họ liền đuổi theo xuống đất.

Mấy tiếng vang lên, thánh quang đột nhiên tiêu thất không thấy đâu, mà cùng lúc đó, mấy người đều cảm thấy thân thể phát lạnh, xiêm y trên người bị hóa thành bụi phấn rơi xuống, lộ ra thân hình gầy còm kia. Lúc này bọn họ mới biết tên mục sư trẻ tuổi trước mặt đã vượt qua cảnh giới Thần mục sư, có lẽ thực lực đã ngang với Thần cấp Thần vương rồi".

Nhưng mà bọn họ không biết chính là cảnh giới của Phong Dực tuy là Thập tứ dực Ngân ma, nhưng mà tinh thần lực của hần sớm đã không cùng cấp bậc đồng dạng, hơn nữa thân thể hần đầu tiên là bị Mặc Nhất Tâm dùng căn nguyên lực lượng cải tạo, lại bị Lam lão dùng hi thể linh dược cải tạo thêm lần nữa, có thể nói cho dù hần đấu với bất cấp Hồn Độn chi thần, hần là cũng kém không bao nhiêu. Nếu hần lại hấp thu tam thành tinh Thần lực của Lam Lão, nói không chừng có thể ngang hàng với Cửu cấp Thiên thần và Thập bát dực Thiên Ma, trở thành kẻ mạnh nhất tồn tại trên đời, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trên thế giới này trừ bỏ Mặc Nhất Tâm cùng Lam thì không còn ai có lực lượng biến thái như bọn họ tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Mỹ Nhân Kế.

Khi đó, một vị Thánh Cấp đỉnh phong cùng sáu vị Thần cấp xích lửa thân hình, vẻ mặt hoảng sợ bàng hoàng, hoàn toàn chết sững, một cử động nhỏ cũng không dám, bởi vì bọn họ đều biết, chỉ cần bọn họ có động tác, lập tức sẽ đối mặt với cuồng phong bão táp công kích.

Mà ở lúc này, tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn đã bắt đầu tiến công hoàng cung, chỉ là cấm vệ quân hoàng cung đều là tinh nhuệ trăm người chọn một, hơn nữa trang bị cũng là cao nhất cấp, chỉ với hơn 1 vạn tướng sĩ mà muốn đánh hạ hoàng cung không thể nghĩ ngờ là nắm mơ, nói mộng.

Nhìn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn đã xuất hiện từng mảng thương vong lớn, Phong Dực cấp cho lưỡng nữ Dương Vân Vũ và An Kỳ Nhi quyền chỉ huy, đề các nàng lập tức dẫn Phích Lịch quân đoàn lui lại, triệt để lui binh càng nhanh càng tốt.

Ngay lập tức tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn như thủy triều rút khỏi, Phong Dực đột nhiên nở nụ cười, cười đến đáy lòng bảy người Ứng Dương phát lạnh.

"Bỏn thiếu gia cũng không giết các ngươi, bất quá cũng sẽ không cho các ngươi sống tốt." chỉ riêng khí thế đã ngăn chặn không cho bảy người nhúc nhích. Sau đó khi bảy người sợ hãi liếc mắt nhìn nhau, Phong Dực từ trong người xuất ra một ma pháp quyền trục long lạnh.

"Ma pháp quyền trục cấp Kim cương" bảy người Ứng Dương không dám tin vào mắt mình nữa, Ma pháp quyền trục cấp Kim Cương mấy vạn năm qua không có xuất hiện nhưng lại lần nữa hiện thế, chỉ là mục tiêu lại là bọn họ cùng với toàn bộ hoàng cung.

"Các ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh, đây chính là một ma pháp quyền trục cấp Kim Cương còn lại duy nhất trên đời. . . Lôi Thần chi nô, ha ha, chậm rãi hưởng thụ đi." Phong Dực học theo ngữ khí của Lam lão, phát hiện đúng là thập phần sáng khoái, khó trách lão yêu quái kia hờ một tí liền dùng khẩu khí này.

Phong Dực ném ma pháp quyền trục cấp Kim Cương đang cầm trong tay đi, vốn là ánh nắng mặt trời đang chói chang tức khắc hóa thành một mảnh âm trầm, mây đen lơ lửng ở trên bầu trời hoàng cung, khí tức hủy diệt trời đất uy áp làm con người ta không thở nổi.

Bỗng nhiên, từng đạo tia chớp dừng mảnh như cự蟒 bỏ xuống dưới, cung điện sụp xuống, thảo mộc bay tán loạn, giống như ngày tận thế đang đến gần.

Đó mới chỉ là bắt đầu, tia chớp càng lúc càng dày đặc, không ngừng oanh kích xuống hoàng cung. Con người giống như đám kiến toán loạn bị tia chớp phách thành chấy đen. Lửa lớn bắt đầu lan ra toàn bộ hoàng cung.

Vô số con dân đế đô ngơ ngác nhìn về hoàng cung từ cửa sổ, thiên uy khủng bố làm cho bọn họ hoàn toàn chết lặng.

Phong Dực ở xa xa nhìn một màn giống như diệt thế này, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, hẳn biết, cả tòa hoàng cung sẽ hóa thành một mảnh phế tích nhưng mà Chử trưởng lão loại cao thủ bậc này có lẽ có thể bảo trụ một tánh mạng. Hẳn nguyên bản thực do dự, rốt cuộc muốn hay không đem Ứng Dương chém tận giết tuyệt, suy nghĩ một phen lúc sau quyết định lưu một mạng của hắn. Lam lão có thể đến phò trợ Kim Ưng gia tộc, có thể phò trợ một Ngân Tước gia tộc, khiến Kim Ưng hoàng tộc nguyên khí đại thương vẫn tiếp tục chấp chương Kim Ưng đế quốc đương nhiên liền rất tốt, cùng lúc, Không Tước gia tộc nhất định sẽ tiếp tục minh tranh ám đấu. Còn các quốc gia khác càng sẽ từng bước xâm chiếm Kim Ưng đế quốc đang tổn thương nguyên khí. Không thể nghĩ ngờ là điều mà Phong Dực muốn nhìn thấy nhất.

Lôi Thần chi nô ước chừng duy trì một khắc thời gian mới dừng lại, mây đen tán đi, nhật dương lại lần nữa chiếu khắp thiên hạ, chẳng qua toàn bộ Kim Ưng hoàng cung chỉ còn là 1 đồng đồ nát, 1 mảnh địa ngục, thi son huyết hải.

Ngoài Đế đô, Dương Văn Vũ cùng mười tám Phụng Vệ, An Kỳ Nhi, Triệu Thiên Dẫn, năm mươi sáu danh Phi Long doanh sĩ binh đứng ở 1 phương mà đứng sau còn lại hơn một vạn Phích Lịch quân đoàn tướng sĩ được Dương Văn Vũ trọng thưởng kim tệ.

"Các ngươi đi Nguyệt Nha trấn trước, thiếu gia ta lập tức sẽ chạy tới." Phong Dực đứng trước toàn quân nói

"Là, thiếu gia." Dương Văn Vũ đám người tề thanh đáp, quay lại nhìn đế đô một mảnh đồng hồ hỗn độn, giục ngựa đoạn tuyệt mà đi, từ nay về sau, Kim Ưng hai chữ hoàn toàn hủy diệt khỏi cuộc sống của bọn họ, khi bọn họ còn sống chỉ thuộc về một người tên là Phong Dực.

Nơi Không Tước đại quân tạm thời đóng quân, Cách Lôi Đặc nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Phong Dực, cười khò hai tiếng nói: "Phong mục sư, lão phu thật là không biết Lệ Phù bị Ny Á mang theo trốn đi, Phong mục sư đợi một đoạn thời gian, lão phu sẽ phái người đi tìm."

Phong Dực hừ lạnh một tiếng:" ngươi có thời gian tìm, thiếu gia ta không có thời gian đợi". Lam lão cho hắn cảm giác quá mức khủng bố, hiện tại đã qua một ngày, nói không chừng lúc này hắn liền chạy ra muốn lấy mạng chính mình. Bất quá hắn đáp ứng với Lệ Phù, lúc đi phải mang theo năng, hắn cũng không muốn nuốt lời, nếu không không biết tiểu nha đầu kia sẽ thương tâm thành bộ dáng gì nữa.

Một canh giờ sau, vẫn không có tin tức của Lệ Phù truyền đến. Khiến Phong Dực thần sắc cũng đại biến. Hắn ở đáy hồ lưu lại huyền ảnh Ma Nghi Tiểu Ảnh giám thị chỗ Lam lão đang chữa trị, vừa rồi hắn thông qua Tiểu Ảnh quan sát Lam lão, phát hiện cảm chế tăng lam sắc kia đã bắt đầu xuất hiện dao động.

Phong Dực không có chân chờ nữa, hắn biết còn chân chờ rất có khả năng sẽ không thể rời khỏi Kim Ứng đế đô, đối với Lệ Phù, chỉ có thể nhờ Vạn bảo Tông mạng năng đi.

Phong Dực rất nhanh đi tới 50 dặm phía ngoài Nguyệt Nha trấn, mà lúc này thông qua Tiểu Ảnh cảm giác được cảm chế nhốt Lam lão bên trong mật thất đã xuất hiện dao động càng ngày càng mãnh liệt. Hắn lập tức lệnh cho Tiểu Ảnh rút khỏi, dẫn theo Dương Văn Vũ với hơn mười người bay đi.

"Không, lão phu không cam lòng, lão phu không cam lòng." Lam lão hung tợn gào lên, tam thành Tinh Thần Lực tổn thất, khiến cho giấc mộng của hắn hoàn toàn đoạn tuyệt, hắn căn bản không thể chấp nhận chuyện này.

Mà đúng lúc này, ý niệm Lam lão vừa động, nhìn đến đế đô khắp ngõ ngách bên trong, Ny Á cùng Lệ Phù đang cùng nhau từ bóng râm bên trong đi ra.

"Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể dùng hạ sách." Lam lão cực kỳ thống khổ hạ quyết định, đuổi tay ra, Ny Á đang an ủi Lệ Phù đột nhiên hét lên một tiếng, bỗng dung tiêu thất trong hư không, lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của Lệ Phù ở tại chỗ.

Phong Dực dẫn theo gần trăm người một đường đi về phía Tây, xuyên qua Lạc Nhật Sâm Lâm, lại theo Hoài Sa hà nghịch lưu mà lên, rất nhanh liền đến Tập Mạc công quốc, một nơi có phong cảnh mê người.

Một đường lại đây, Phong Dực đều dùng phương pháp tinh luyện nhất huấn luyện thuộc hạ, trừ bỏ An Kỳ Nhi ở ngoài, liền ngay cả Dương Văn Vũ cùng Triệu Thiên Dẫn cũng gia nhập vào bên trong. An Kỳ Nhi trong lòng có chút oán, nhưng cũng chẳng trách Phong Dực, năng chỉ đáp ứng làm thị của Phong Dực ba năm, khi ba năm qua rồi là có thể khôi phục tự do, Phong Dực lại như thế nào chịu đem bí ẩn huấn luyện phương pháp cho nàng biết.

Lạc Nhật Sâm Lâm kỳ thật chính là một địa phương phi thường tốt để huấn luyện, nơi này phần đông là trung cấp ma thú cùng một ít cao cấp ma thú. Ma thú cấp bậc từ A cấp tới S cấp. E, F cấp là hạ cấp ma thú, C, D cấp là trung cấp ma thú, A, B cấp là cao cấp ma thú, S cấp là siêu cấp ma thú, cao cấp ma thú cùng S cấp ma thú chia làm thượng trung hạ tam giai, lúc trước ở Ma Tộc trấn, làm cho Phong Dực khổ sở là một đầu S cấp thượng giai Cự Phong

Đám người Dương Văn Vũ liền ở bên trong Lạc Nhật Sâm Lâm giết vô số đầu ma thú, thực lực tăng lên nhanh chóng khiến ngay cả Triệu Thiên Dẫn cũng đều đạt tới nhất tinh Đại Chiến Sư cảnh giới, mà hắn đối với kiếm thuật cũng có thiên phú, Phong Dực dạy hắn, hắn đều có thể học một biết mười. Hiện tại cho dù ngũ tinh, lục tinh Đại Chiến Sư đều không nhất định là đối thủ của hắn.

Đoàn người Phong Dực ở Tập Mạc công quốc thủ đô Tập Mạc thành dừng chân, nếu lại đi về phía trước đó là biên cảnh Thiên Lang đế quốc, dựa theo dấu hiệu Tập Nhĩ lưu lại, hắn đại khái ở tại Thiên Lang đế quốc, Tập Mạc công quốc cùng Hắc Thổ vương quốc giao nhau ở biên cảnh. Cùng Tập Nhĩ gặp lại, Phong Dực tính toán hỏi hắn mượn Bồ Thiên Thạch, đi Thanh Long đế quốc trước đem Lăng Tuyết Phổ Lạp Đức theo, nhìn xem có hay không khả năng đem năng ở trong thời gian ngắn trọng tổ Quang Minh thể, nếu Lăng Tuyết Phổ Lạp Đức trọng tổ Quang Minh thể thành công, thực lực có thể so với Cửu Cấp Thiên Thần, chỉ là loại thực lực này uy hiếp, chỉ sợ ngay cả Thần Vương cũng phải nom nớp lo sợ. Nếu có thể đến lúc đó trợ giúp Lăng Tuyết báo thù, nếu không có Thần Vương Khâm Tu Tư mệnh mẽ dùng thần lực quán đỉnh, Lăng Tuyết cũng sẽ không sớm hưởng tiêu ngọc vẫn, nếu không có lão Pháp Khắc, chỉ sợ sớm hôn phi phách tán.

"Thiếu gia, ta vừa mới ở này Tập Mạc thành dạo qua một vòng, hiện có một đám người rất kỳ quái, bọn họ hẳn là là địa phương khác tới, y bảo kiểu dáng đều khác không nhiều, vẻ mặt cũng đều cao ngạo giống nhau, nhìn mọi người như thể người khác đều thấp hơn một bậc." Mỗi khi đến một địa phương nhất định phải dạo một vòng Triệu Thiên Dẫn chạy vào đại viện tử, nói với Phong Dực đang chỉ điểm binh pháp cho Dương Văn Vũ.

"Thật không? Bọn họ thực lực thế nào?" Phong Dực hỏi.

"Ách, này ta nhìn không ra, so với ta khẳng định cao hơn không chỉ một bậc." Triệu Thiên Dẫn cười gượng hai tiếng nói.

"Xem ra phụ cận có chuyện hay để xem rồi, Vũ nha đầu, cho ngươi một nhiệm vụ mang theo mười tám Phượng Vệ đi bắt một người bên trong bọn họ đem về đây, có thể thành công hay không?" Phong Dực cười hỏi.

"Có thể thành công, thiếu gia." Dương Văn Vũ vội vàng đứng lên đáp. Nàng có thể rõ ràng cảm thấy thực lực của bản thân cùng mười tám Phượng Vệ tăng lên, Phong Dực dạy binh trận so với Uyên Ương Trận cao minh hơn không ít. Kôm kia, mà hợp hạ uy lực đã muốn sơ hiển, mà ở Lạc Nhật Sâm Lâm cùng đối kháng đều là ma thú, hiện tại có thể đối phó nhân loại cao thủ, năng tất nhiên là có chút khản trương.

Lãnh Thanh rời đi đồng môn sư huynh đệ một người đi ra tìm uống rượu, ở tông môn bên trong lâu như vậy, bên ngoài phồn hoa thế giới khiến hắn vui đến quên cả trời đất, hắn có chút hy vọng không cần nhanh như vậy hoàn thành nhiệm vụ, nói như vậy hắn liền có thể ở bên ngoài nán lại thêm một đoạn thời gian.

Đột nhiên, một thân thể mềm mại đụng vào hắn, một tiếng duyên dáng thanh vang khởi, khuôn mặt động lòng người. Có đôi khi, cảm tình chính là như vậy kỳ quái đó, Lãnh Thanh không phải chưa thấy qua nữ nhân quyến rũ, nhưng trong nháy mắt khi hắn nhìn người thiếu nữ xa lạ, hắn liền đột nhiên phát hiện chính mình tim đập dắc kịch liệt.

"Vị cô nương này, người không sao chứ." Lãnh Thanh vội vàng hỏi.

"Chân của ta." Đây cô nương mang theo một chút nước nở nói.

"A, để ta xem xem, ách, giỡn một chút, ta trước đưa người đi y quán." Lãnh Thanh lời nói vừa mới ra khỏi miệng liền thấy cô nương kia giận dữ biểu tình không khỏi lập tức sửa lời, hần bên ngoài đạo lung tung cũng biết có chút địa phương, chân con gái là không thể cấp nam nhân tùy tiện nhìn, tùy tiện chạm.

"Người, người đưa ta về nhà cũng được." Cô nương nhẹ nhàng ôn nhu nói

"Hảo, hảo" Lãnh Thanh lập tức hưng phấn đáp, nếu như có thể biết nhà cô nương ở phương nào, về sau cũng có thể lấy có đăng môn báỉ phòng, về phần tông môn nhiệm vụ, có nhiều như vậy sư huynh đệ, thiếu chính mình một cái cũng không sao nhỉ? , hôn nhân đại sự cả đời không thể không chú ý. Hần vội vàng thuê một chiếc xe ngựa, tự mình điều khiển đem cô nương đưa về nhà, nhưng lại không thấy được trên mặt cô gái nét mỉm cười nho nhỏ.

Phượng Hi Nhi là mười tám Phượng Vệ thủ lĩnh, nhưng là thật không ngờ này thoát nhìn gia hỏa này dễ dàng như vậy mắc mưu, mỹ nhân kế quả nhiên dùng được, chẳng lẽ nói chính mình thật sự bộ dạng rất đẹp, Triều Thiên Duẫn tên kia cũng không phải đánh chính mình chủ ý sao? Nghĩ đến đây nàng trong lòng không khỏi mừng khắp khỏi. Nữ nhân a, hư vinh tâm ai không có một chút a.< gặp Dg là vào love hotel luôn >

Lãnh Thanh theo Phượng Hi Nhi chỉ dẫn, điều khiển xe ngựa rẽ trái rồi rẽ phải, càng chạy hần liền càng kỳ quái, bốn phía như thế nào càng ngày càng hoang vắng. Không giống như là có người ở bộ dáng a. Hần trong lòng khởi cảnh giác chi tâm, giữ chặt dây cương ngừng lại.

"Cô nương, người có phải hay không chỉ làm đường?" Lãnh Thanh vén rèm lên hỏi. ôn nhu cô nương cũng là kiều cười một tiếng, trong tay hàn quang chột lóe hướng tới cổ của hần đâm tới.

Lãnh Thanh là Không Diệp Tông trung tâm đệ tử, hai mươi tuổi liền đạt tới nhất tinh Thánh Chiến Sư cảnh giới. Đối với hần kiếm quang căn bản không để ở trong lòng, ngược lại cười lớn lắc mình, vung tay lên sờ soạng khuôn mặt bóng loáng đó 1 phen.

Phượng Hi Nhi không cẩn thận bị chiếm tiện nghi, nổi giận lao ra khỏi xe ngựa, lớn tiếng nói: "Các người đều chết hết rồi sao, còn không ra?"

mười bảy danh Phượng Vệ hiện ra thân hình, đem Lãnh Thanh bao quanh vây quanh.

Lãnh Thanh liếc mắt một cái đảo qua, hiện nơi này Phượng Hi Nhi thực lực cao nhất, hần là là lục tinh Đại Chiến Sư cảnh giới, ẩn nấp đắc hảo, chính mình hoàn toàn nhìn không ra, bất quá lúc ấy hần trong lòng bị sắc đẹp mê hoặc, làm sao nghĩ đến mỹ nhân kế a.

"Ha ha, mười tám vị tiểu mỹ nhân, ta cùng các người không cừu không oán, một là không đưa bốn các người, hai là không vứt bỏ các người, tại sao muốn vây quanh ta a?" Lãnh Thanh tự nghĩ tài cao lớn mật, tiếp tục miệng ba hoa treu đùa. "Bây trận, thiếu gia giao đãi, nhất định phải đem hần bắt sống." Phượng Hi Nhi mất phương bên trong lóe ra một tia hàn ý, tiến vào trạng thái chiến đấu.

"Cô nương, ta đối với người một khối tình si, người cũng không thể như vậy đối ta a." Lãnh Thanh hét lớn.

Mười tám Phượng Vệ trận hình co rút lại, Lãnh Thanh thoải mái tự nhiên về mặt tức khắc biến đổi ngưng trọng hần lên, hần cảm thấy cự đại nguy hiểm, một loại có thể uy hiếp đến hần sinh mệnh nguy hiểm.

"Công kích." Phượng Hi Nhi lớn tiếng mệnh lệnh. Mười tám đạo kiếm quang giao nhau, hướng tới Lãnh Thanh công kích.

Lãnh Thanh thân hình như tia chớp bắn khai, nhưng hần thân mình vẫn đứng ở giữa, vài đạo kiếm quang đâm thẳng trên người là tối trọng yếu vài cái địa phương, trong đó còn có hạ thân.< sắp thêm 1 em ĐPBB- DG>

Hần tức khắc hô hấp bị kiềm hãm, mạnh mẽ xoay thân mình, không rõ kiếm quang như thế nào truy tung đến chính mình chém tới

Mấy mươi lần công kích qua đi, Lãnh Thanh trán đã toát ra mồ hôi lạnh. Trên người xiêm y bị cắt khai mấy đạo lỗ hổng. Hần có chút không rõ, rốt cuộc là cái gì quý dị binh trận như thế lợi hại, hần mỗi lần công kích đều tựa hồ đánh vào không khí, mà mỗi lần né tránh lại có thể bị đối phương tìm được dễ dàng nhanh chóng khiến hần lâm vào tiến thoái lưỡng nan

"Dừng lại! Ta đầu hàng!" Lãnh Thanh đột nhiên lớn tiếng kêu, cầm trong tay trường kiếm ném xuống đất giơ lên hai tay, hai mắt u oán nhìn Phượng Hi Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Quang Minh Phổ Chiếu.

Lãnh Thanh bị ma pháp dây thừng đặc chế trói lại áp giải đến trước mặt Phong Dực, biểu tình không có chút gì sợ hãi, ngược lại là vẻ mặt tìm tòi, nghiên cứu đánh giá một thân trang phục mục sư của Phong Dực.

Phong Dực cũng nhìn từ trên xuống dưới Lãnh Thanh, gia hỏa này thoát nhìn chính là cái loại con cháu quý tộc bất cần đời, dũng khí mười phần, thực lực cũng không kém, xuất thân hẳn là không đơn giản.

"Bồn thiếu gia không nghĩ phải dùng Suru Hồn Thuật, đem lai lịch, xuất thân, mục đích của ngươi từng cái ra, ngươi hảo ta hảo mọi người đều hảo phải không?" Phong Dực mở miệng nhân nhật cười nói.

Lãnh Thanh sắc mặt hơi đổi, lúc Phong Dực nói chuyện hiện ra một cổ khí thế khiến hắn cảm thấy hoảng sợ, người trẻ tuổi trước mắt này thoát nhìn độ tuổi cũng không sai biệt lắm với hắn nhưng tuyệt đối cùng tông chủ là một loại tồn tại khủng bố.

"Tại hạ Lãnh Thanh, hai mươi lăm tuổi, đến từ Không Diệp Tông..." Lãnh Thanh thức thời đem hết thấy đều nói ra, biểu đạt đó là cấp độ phân minh, ăn khớp nghiêm cần.

Không Diệp Tông! Ba Ba Thác? Phong Dực lúc nghe được hai từ mấu chốt này là lúc tâm thần chấn động, tứ đại ẩn cư gia tộc đã xuất hiện ba nhà, mà Ba Ba Thác thế nhưng lại có thân phận như thế, thật là khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

"Không Diệp Tông các ngươi thật đúng là uổng cho danh xưng một trong tứ đại ẩn cư gia tộc, lợi dụng xong liền muốn giết người diệt khẩu, chỉ có tà môn tà phái mới làm." Phong Dực nghe được tin tức của Ba Ba Thác, dĩ nhiên việc này làm hắn cảm thấy thập phần phiền nộ.

"Ta cũng cho rằng như vậy." Lãnh Thanh nhún nhún vai nói.

"Lời này nếu như bị sư trưởng của ngươi biết được, chỉ sợ ngươi sau này sẽ sống không khá giả đó." Phong Dực cười nói, đối với gia hỏa này thế nhưng thật ra có vài phần hảo cảm.

"Không sao cả, vốn cuộc sống của ta cũng không tốt lắm." Lãnh Thanh cười nói, hắn bất cần đời khiến tông môn sư trưởng đau đầu không thôi, nếu không phải hắn có thiên phú tu luyện không tệ, chỉ sợ sớm bị đuổi ra khỏi tông môn.

"Lãnh huynh, vậy trước ủy khuất ngươi một đoạn thời gian, nếu những gì ngươi nói là thật, tất nhiên là sẽ không làm tổn thương ngươi một sợi lông, nếu là lừa bồn thiếu gia, hắc hắc" Phong Dực thần nhiên nói, nhưng lúc sau lại cười lạnh hai tiếng, khiến trong lòng Lãnh Thanh cảm thấy ớn lạnh không thôi.

Hắc Thổ vương quốc nổi danh chính là do khắp cả quốc gia đều là đất đen phì nhiêu, được so sánh là một trong những quốc gia giàu có nhất.

Đặc Luân Tư tâm thần bất định, ở trong thư phòng lịch sự, tao nhã thông thả bước đi, hắn ở mặt ngoài là đại quý tộc của Hắc Thổ vương quốc, kỳ thật cũng là một cái cứ điểm bên trong thế tục của Không Diệp Tông. Hắn sớm biết được tin tức, có cừu nhân của Không Diệp Tông sẽ tìm tới cửa, hơn nữa đã có vài cái cứ điểm khác của Không Diệp Tông bị huyết tẩy.

Tuy nói Không Diệp Tông tiêu thư Kì Nhược Hàm cùng ngũ trưởng lão đều ở trong phủ trấn thủ, ngoài ra còn có đệ tử Không Diệp Tông mai phục ở chung quanh, nhưng hắn vẫn như cũ mỗi ngày ăn không ngon, ngủ không yên. Theo lý mà nói, trận thế như vậy phải khiến hắn nên an tâm mới đúng, Không Diệp Tông là một trong tứ đại ẩn cư gia tộc. Thế lực này hắn biết đã thập phần dọa người, nhưng không biết vì sao, hắn chính là tâm thần không yên.

Mỗi khi Đặc Luân Tư tâm thần bất định là lúc nhất định có đại sự phát sinh, hơn mười năm qua đã có nhiều lần nghiệm chứng qua nên trực giác của hắn rất chuẩn xác.

Đã đến nửa đêm, Đặc Luân Tư đáy lòng càng thêm hoảng loạn.

"Có thích khách, có thích khách" đúng lúc này, hộ vệ bên ngoài la lên khiến tay của hắn căng thẳng, một góc thư bàn bị hắn dùng lực vịn đứt.

Lúc này Kì Nhược Hàm cùng ngũ trưởng lão cũng vọt ra, nhìn thân hình bay vút trong bóng đêm kia cùng Ba Ba Thác giống nhau như đúc, hai bên liếc nhau, phát ra tín hiệu vậy công, liền hướng tới bóng đen kia đuổi theo.

Đặc Luân Tư xuất hiện ở bên trong hoa viên, nhìn bầu trời đêm không có ánh trăng, thần kinh lại vẫn như cũ không có thả lỏng, ngược lại mí mắt trái phải đều bắt đầu kinh hoàng dựng lên.

"Điều hổ ly sơn!" Đặc Luân Tư đột nhiên linh quang chợt lóe, cùng lúc tay phải vừa mới giờ lên ma pháp hỏa diễm, một đạo kim quang giống như từ trong hư không chém ra, cả cánh tay phải tức khắc bay lên, máu tươi văng khắp nơi.

Trong bóng đêm, mồ hôi lạnh của Đặc Luân Tư ứa ra nhìn đại hán râu quai nón xuất hiện ở trước mặt mình, gian nan hỏi: "Ba Ba Thác?"

"Đúng vậy, đúng là lão tử, cho nên, ngươi ngủ yên đi." Ba Ba Thác nghe răng cười một tiếng, cự kiếm trong tay vung lên, đầu của Đặc Luân Tư liền bay lên không trung mười thước cao, mồ mả cho việc giết chóc.

Đúng lúc Ba Ba Thác đang tận hưởng giết chóc, chợt thấy trên không trung bạo xuất một trận điểm hỏa mãnh liệt, hân hân bầu một tiếng: "Đáng chết!" Không nghĩ tới phụ cận còn có đệ tử Không Diệp Tông không đi truy bắt hắn, hắn không dám dừng lại lâu, phi thân hướng không trung bắn nhanh mà đi.

"Trốn đi đâu?" Sáu gã Không Diệp Tông đệ tử hướng tới vây kín Ba Ba Thác.

"Chặn ta thì chết!" Ba Ba Thác điên cuồng hét lên một tiếng, cự kiếm trong tay nhanh như chớp chém ra một vòng kim sắc kiếm quang dài mười trượng.

Sáu gã Không Diệp Tông đệ tử, có hai gã nhất tinh Thánh Chiến Sư trong nháy mắt bị kim sắc kiếm quang trăm thành hai đoạn, căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì. Bốn gã đệ tử còn lại ngơ ngác nhìn Ba Ba Thác tiêu thất trong bầu trời đêm, trong lòng đều dâng lên cảm giác sợ hãi, cái loại cảm giác tử vong đè nặng này bọn hắn trước đó chưa từng gặp.

"Chiến Thần, Ba Ba Thác không ngờ lại đạt tới Chiến Thần chi cảnh." Một gã Không Diệp Tông đệ tử lẩm bẩm nói.

Mà khi Kì Nhược Hàm cùng ngũ trưởng lão trở về là lúc nhìn phủ đệ Đặc Luân Tư máu chảy thành sông, đều tức giận đến thất khiếu bốc khói, một lần nữa lại bị Ba Ba Thác đùa giỡn, bị quay như đồ thể thì người chết cũng phải tức giận từ bên trong quan tài nhảy ra.

"Phát ra tông môn tín hiệu, khiến cho toàn bộ đệ tử nhìn thấy tín hiệu này tiến hành tìm tòi trải rộng trong phạm vi trăm dặm Ba Ba Thác đào thoát, nếu như lần này không đem Ba Ba Thác bắt được, những đệ tử Không Diệp Tông đi ra lần này toàn bộ hồi tông môn lĩnh phạt đi." Ngũ trưởng lão tức giận muốn học máu, gào thét ra mệnh lệnh.

"Là, ngũ trưởng lão." tên đệ tử tiếp lệnh sắc mặt tái nhợt, hắn làm sao không biết hình đường của Không Diệp Tông là tồn tại có bao nhiêu khủng bố, vô luận ai vào hình đường, không chết cũng phải lột da.

Hoàng cung của Hắc Thổ vương quốc, bên trong một cái hầm cất rượu lạnh lẽo, Ba Ba Thác tựa vào một cái thùng rượu lớn, đầy người máu tươi, có của chính hắn nhưng càng nhiều là của người khác. Không Diệp Tông không hổ là một trong tứ đại ẩn cư gia tộc, thế lực siêu việt sự tưởng tượng của hắn, hắn đang chạy trốn trên đường thì bị một vị nhị tinh Thổ Hệ Pháp Thần danh chấn Đại Lục của Hắc Thổ vương quốc chặn lại, lúc sau bị mười mấy tên đệ tử của Không Diệp Tông chạy tới vây công, thật vất vả mới đào thoát được, nhưng vẫn bị một ít thương tích, hành tung cũng đã bại lộ. Tuy nói ẩn thân ở hầm rượu của Hoàng cung Hắc Thổ vương quốc xem như thập phần bí ẩn nhưng hắn biết sớm hay muộn sẽ bị phát hiện, đến lúc đó cửu tinh Chiến Thần tu luyện Thủy Hệ Đấu Khí ngũ trưởng lão kia cùng với vài tên Thần Cấp cao thủ khác của Không Diệp Tông liên thủ, thì hy vọng đào thoát của mình cơ bản là đoạn tuyệt.

"Cũng được, Ba Ba Thác ta cho dù chết cũng muốn kéo theo vài cái đệ tử, lấy chúng an ủi Lệ Na linh thiêng trên trời." Ba Ba Thác khẽ cắn môi đứng lên, hắn quyết định chủ động xuất kích, giết một cái tính một cái, bằng không bị vây quanh trong hầm ngầm với Không Diệp Tông Thần Cấp cao thủ tham gia, chính mình sợ là kéo theo không được vài cái đệ tử a.

Ba Ba Thác ra khỏi hoàng cung, cũng bắt đầu Không Diệp Tông đệ tử đi một mình tiến hành liệp sát. Đợi đến lúc trời sáng, đã có hơn mười tên Không Diệp Tông đệ tử ngã xuống trên tay hắn, hắn cũng bối vì thế mà liên tiếp bại lộ, bị Không Diệp Tông đệ tử thu nhỏ vòng vây, sau khi cùng hai gã Thần Cấp cao thủ đại chiến, thương thế tăng thêm liền phải trốn vào bên trong một cửa hàng bán xiêm y.

Lão bản cửa hàng là một trung niên nam nhân hơn bốn mươi tuổi, khi hắn nhìn thấy Ba Ba Thác cả người máu tươi xuất hiện ở trước mặt, thế nhưng hắn không có sợ hãi mà kêu lớn lên, biểu tình trấn định kia khiến Ba Ba Thác trong lúc nhất thời nghĩ đến chính mình có hay không rơi vào bên trong bẫy rập của Không Diệp Tông.

Nhưng mà khi một thanh niên quen thuộc đã lâu từ sau cửa đi ra, Ba Ba Thác tức khắc kinh ngạc đến ngây người, lộ ra vẻ mừng như điên.

Mà lúc này, cửa hàng đã bị Không Diệp Tông vây quanh kín kẽ đến mức một con ruồi cũng không lọt, ngũ trưởng lão cùng Kì Nhược Hàm cũng ở trong đội ngũ.

"Sư đệ, người xác định hắn ở bên trong?" Ngũ trưởng lão hỏi một lão giả. Chính là vị năm sao Chiến Thần đã làm bị thương Ba Ba Thác, sư đệ của Ngũ trưởng lão.

"Đúng vậy, Ba Ba Thác ở bên trong, hắn sau khi tiến vào bị ta cùng vài vị sư đệ hạ cấm chế, hắn chấp cánh cũng khó bay." lão giả này khẳng định gật đầu nói.

"Các đệ tử tiến hành công kích, đem cửa hàng này san bằng cho ta." Ngũ trưởng lão sắc mặt dữ tợn ra lệnh.

Kì Nhược Hàm đôi mi thanh tú hơi hơi nhíu lại, ngăn cản nói: "Ngũ trưởng lão, bên trong cửa hàng này có người thường, không bằng do ta đi vào khuyên bảo, tin tưởng Ba Ba Thác sẽ không thương tổn người vô tội."

Ở trong mắt ngũ trưởng lão vài tên bình dân tính là cái gì, nhưng Kì Nhược Hàm dù sao cũng là nhi nữ của tông chủ. Hắn như thế nào cũng phải cấp cho vài phần mặt mũi, hơn nữa biết thực lực của nàng, liền cũng tùy ý cho nàng đi.

Mà khi Kì Nhược Hàm đẩy cửa của cửa hàng đi vào bên trong phòng lập tức phát hiện một gã thanh niên rất tuấn tú mặc bạch phục cùng hai nữ tử thiên kiều bá mị uống rượu, liếc mắt đưa tình, điều này làm cho nàng tức khắc ngăn ra, nghĩ đến bên mình có phải hay không tính sai địa phương, nhưng nàng rất nhanh liền nghĩ đến, nếu là người bình thường khi cửa hàng bị người ta vây quanh, sao có thể thoải mái tự nhiên như thế, giống như không có việc gì mà tiếp tục uống rượu mua vui?

Phong Dực ngẩng đầu, đánh giá Kỳ Nhược Hàm mới bước vào, có thể nói là một tuyệt sắc Hóa Hệ ma pháp sư, nàng chính là Không Diệp Tông Đại tiểu thư mà Ba Ba Thác nói ư? Bộ dạng thật ra khá tốt, pháp trượng trong tay nàng là thần khí Viêm Long pháp trượng trong truyền thuyết có thể tăng phúc Hóa Hệ ma pháp 50% uy lực, nhìn thật khiến cho người ta phát thèm a.

Mà Kỳ Nhược Hàm cũng đang đánh giá Phong Dực, hần mặc chính là mục sư bảo bình thường, nhìn không ra trong Thần Điện hần có chức vị gì, nhưng khí chất này tuyệt đối không có khả năng là một vị mục sư cấp thấp trong thế tục, hần thoát nhìn cũng không có sợ hãi, lại kiêu ngạo nhìn quét nàng, đặc biệt là các bộ phận mẫn cảm trên cơ thể thiếu nữ hần càng không có buông tha, điều này khiến cho trong đáy lòng nàng dâng lên một cơn lửa giận cùng buồn bực, thân là Không Diệp Tông đại tỷ, khi nào có người dám dùng ánh mắt như thế nhìn nàng?

"Không Diệp Tông Đại tiểu thư Kỳ Nhược Hàm đứng không, không biết đến cửa hàng cửa hàng của bốn thiếu gia có gì phải làm sao?" Phong Dực đột nhiên nở nụ cười, há mồm uống chén rượu mà An Kỳ Nhi để bên môi hần, tư thái kiêu ngạo kia giống như căn bản không để Kỳ Nhược Hàm vào mắt.

"Nếu biết thân phận của ta, lại như thế nào không biết ta vì sao mà đến?" Kỳ Nhược Hàm đề nén lửa giận của chính mình xuống, Thần Điện tuy nói cùng Không Diệp Tông nước sông không phạm nước giếng, nhưng Thần Điện đại giáo chủ cùng phụ thân nàng có vài phần giao tình, ở tình huống không biết rõ thân phận của mục sư trẻ tuổi trước mặt, nàng không nghĩ cùng Thần Điện trở mặt.

Phong Dực vẻ mặt nghi hoặc, lắc đầu hỏi: "Kỳ tiểu thư cái này có chút võ đoán, bốn thiếu gia biết thân phận của ngươi liền nhất định phải biết mục đích của ngươi sao? Không biết là bốn thiếu gia rất ngu dốt, hay là Kỳ tiểu thư rất thông minh a."

"Ta không muốn cùng ngươi nói lời vô nghĩa, ta chỉ muốn biết Ba Ba Thác ở đâu?" Kỳ Nhược Hàm thanh âm cao lên, Viêm Long pháp trượng trong tay toát ra một vòng điểm mang nhàn nhạt, tựa hồ cảm ứng được chủ nhân tức giận có chút không an phận đứng lên.

"Ba Ba Đà? Phụ thân ngươi là lạc đà kéo xe, tự nhiên hỏi phụ thân ngươi đi, bốn thiếu gia cũng không phải phụ thân ngươi à! Kỳ quái!" Phong Dực ngạc nhiên hỏi.

"Ngươi làm càn!" Kỳ Nhược Hàm rốt cục nhịn không được yêu kiều quát một tiếng, giờ Viêm Long pháp trượng trong tay lên làm ra tư thế công kích, rõ ràng, nàng biết ba ba ở một ít địa phương trên Thần Phong Đại Lục là lời nói quẻ mùa chỉ phụ thân.

Ánh mắt Phong Dực dần dần băng lãnh, hắc hắc cười lạnh: "Làm càn chỉ sợ là Kỳ tiểu thư a, không oán vô cớ chạy đến nơi này của bốn thiếu gia giương oai, Không Diệp Tông tông chủ không dạy ngươi làm người như thế nào sao?"

Kỳ Nhược Hàm cho dù tu dưỡng tốt cũng nhẫn nại không được, Viêm Long pháp trượng điểm mang đại thịnh, Hóa Hệ ma pháp nguyên tố cuồng bạo làm cho toàn bộ không khí bên trong căn phòng tựa hồ đều bị thiêu cháy.

Chẳng qua khi Kỳ Nhược Hàm ngưng tụ hỏa vồng đan của cao cấp Hóa Hệ ma pháp vào đỉnh trượng của Viêm Long ma trượng, nàng đột nhiên phát giác nguyên tố ma pháp Hóa Hệ đột nhiên vô thanh vô tức tiêu tán, đúng là cảm giác không được bất kỳ nguyên tố ma pháp Hóa Hệ tồn tại, mà cùng lúc đó, toàn bộ căn phòng sáng lên quang mang nhu hòa, mà bàn tay phải của Phong Dực mở ra, một đám Quang Minh hỏa điểm ở lòng bàn tay hần sinh động nhảy lên.

Kỳ Nhược Hàm sắc mặt đại biến, mục sư này thế nhưng lại dùng Quang Minh thánh lực đem toàn bộ ma pháp nguyên tố khác bên trong đại sảnh trực xuất ra ngoài, có thể nói ở trong phòng trừ bỏ Quang Minh ma pháp ra bất kỳ ma pháp gì đều không thể phóng ra.

"Quang Minh phổ chiếu" Kỳ Nhược Hàm nhớ tới một cái Quang Minh ma pháp đặc thù của cửu tinh Thần mục sư, thời thơ ấu nàng đã xem qua Thần Điện đại giáo chủ thi triển qua, nói như vậy, mục sư trẻ tuổi này thế nhưng cũng đạt tới cảnh giới cửu tinh Thần mục sư, địa vị hần ở bên trong Thần Điện chỉ sợ là cực cao, hoặc là có địa vị gần tới Thần Điện đại giáo chủ cũng không chừng.

"Xin hỏi mục sư xưng hô thế nào?" Kỳ Nhược Hàm khôi phục vẻ mặt bình thường hỏi.

"Bốn thiếu gia Phong Dực." Phong Dực nhàn nhạt cười nói.

"Phong mục sư, ta sẽ hướng gia phụ bẩm báo chi tiết sự tình hôm nay, đến lúc đó nhất định sẽ hướng Thần Điện các ngươi đòi một lời giải thích, cáo từ!" Kỳ Nhược Hàm nhìn Phong Dực thật sâu, sau đó xoay người rời đi.

Bên ngoài ngũ trường lão thấy Kỳ Nhược Hàm đi vào lâu như vậy vẫn chưa đi ra, đang muốn vọt vào tìm tòi, cuối cùng phát hiện thời điểm nàng đi ra, sắc mặt thập phần khó coi.

"Nhược Hàm, sao lại thế này?" Ngũ trường lão hỏi.

Kỳ Nhược Hàm ở trước mặt ngũ trường lão nói nhỏ vài tiếng, thần sắc ngũ trường lão liền đại biến. Có lẽ bên trong thế tục đối với Thần Điện ấn tượng đã chậm rãi phai nhạt, trừ bỏ những nơi có giáo đường cùng mục sư, rất nhiều người đều quên thực lực khủng bố của Thần Điện nhưng Không Diệp Tông tông chủ cùng Thần Điện đại giáo chủ có vài phần giao tình, cho nên ngũ trường lão thập phần minh bạch thực lực khủng bố của Thần Điện, Thần Điện đại giáo chủ thực lực sâu không lường được, Không Diệp Tông tông chủ kỳ yển từng ở trước mặt hần chính miệng thừa nhận thực lực không bằng Thần Điện đại giáo chủ, hơn nữa ngũ trường lão vẫn biết Thần Điện có một thần vệ đội thần bí, nhân số không biết, nhưng mà lần trước Thần Điện đại giáo chủ mang theo hai mươi danh thần vệ bên người, thì mỗi người đều là tu luyện Quang Minh Đẩu Khí đạt tới cảnh giới Chiến Thần, hai mươi danh Chiến Thần đối với tứ đại gia tộc lãnh đời mà nói cũng không tính là cái gì, nhưng nếu là mấy trăm, mấy ngàn người như vậy thì thập phần khủng bố.

Chương 176: Nhân Họa Đắc Phúc.

Tại một nơi hoang vu ở Sơn Khâu, Ba Ba Thác đang uống một vò rượu lớn, rượu từ mồm hắn dọc theo râu quai nón chảy xuống quần áo hắn ướt mát một mảnh lớn, nhưng hắn vẫn hồn nhiên như không, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu, nhìn sao trời vùng tây bắc, trong mắt mang theo một chút đau đớn.

"Hận sao?" Phong Dực vô thanh vô tức xuất hiện ở sau Ba Ba Thác, trong tay cũng cầm một vò rượu.

"Hận! Thù này không báo uống một đời làm người của Ba Ba Thác." Hắn lại lần nữa uống một ngụm rượu lớn, gần từng tiếng trong miệng

"Nếu muốn báo thù nhất định phải lấy cừu hận làm mục tiêu trước đã. Tứ đại gia tộc lánh đời, căn cơ vạn năm không phải ta và ngươi có thể tưởng tượng, ngươi nếu như sa vào cừu hận. Vĩnh viễn cũng không báo được thù." Phong Dực vỗ vỗ vai Ba Ba Thác bình tĩnh nói.

Ba ba thác chấn động, một hơi uống cạn phần rượu còn lại trong vò, từ xưa đến nay dù có thân tàn máu chảy cũng không đổ lệ một lần, bây giờ hắn dĩ nhiên rơi lệ đầy mặt, nghẹn ngào không nói nên lời. Trong nháy mắt, hắn nhớ khuôn mặt hiền từ của vị Đại trưởng lão Man tộc nọ, nhớ đến nụ cười của những huynh đệ Man tộc chất phác nhiệt tình, chính là hắn lại phản bội bọn họ, lương tâm của hắn từ nay vĩnh viễn bị dày vò.

Từ lượng kinh người như Ba Ba Thác cũng bị say trong nước mắt, trong miệng không ngừng nói những lời hồ ngôn loạn ngữ (ý là nói linh tinh).

Phong Dực than khẽ, đi xuống Sơn Khâu.

Mà lúc này phía dưới Sơn Khâu đang đốt một đống lửa thật to. Gã tù binh Lỗ Lãnh Thanh lúc này cũng mặt dày mày dạn ngồi cạnh Phụng Hi Nhi - thù lĩnh của thập bát phụng vệ, một bên đang tỉ mỉ nướng một con gà núi, vừa nói các loại tin lạ giật gân để tạo niềm vui cho giai nhân.

"Lãnh huynh, ngươi có phải hay không nên trở về tông môn?" Triệu Thiên Dẫn mắt thấy tên này đang hí hửng cười nói với Phụng Hi Nhi, trong lòng ghen tức nổi lên, tên hỗn đản này cũng dám tranh đoạt lão bà với ta, thật sự là chán sống rồi.

"Hiện tại ta là tù binh của thiếu gia các ngươi, như thế nào có thể trở về tông môn?" Lãnh Thanh cười nói.

"Thiếu gia sẽ giải cấm chế trên người ngươi. Ngươi sẽ không phải làm tù binh nữa." Triệu Thiên Dẫn nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng.

"A? Phải? Ta mặc dù không làm tù binh, nhưng tâm hồn nhỏ bé của ta đã bị Hi nhi bắt làm tù binh. Cho nên ta vẫn tính là một người tù binh rồi." Hắn mặt dày nói.

"Ngươi tên hỗn đản này, dám có chủ ý với Hi nhi sao?", Triệu Thiên Dẫn nổi giận xông lên, nhưng bị một người trong phi long doanh kéo lại.

"Chúng ta là nam chưa vợ, nữ chưa chồng, ta theo đuổi Hi nhi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngươi là ngoại nhân sót ruột lung tung cái gì." Lãnh Thanh hắc hắc cười nói. Hắn phải vất vả lắm mới bắt chuyện được với người đẹp, muốn hắn buông tay đương nhiên là không có cửa rồi.

"Ta, ta là ngoại nhân? Hi nhi. Ngươi nói với hắn chúng ta là quan hệ gì đi?" Triệu Thiên Dẫn hỗn hển nói.

"Triệu Thiên Dẫn, ta với ngươi có quan hệ gì chứ, đừng có nói bậy!" Phụng Hi Nhi thấy chúng tỷ muội ở bên xem náo nhiệt, trong lòng cũng nổi giận.

Triệu Thiên Dẫn nhất thời á khẩu, mà gã Lãnh Thanh đắc ý nở nụ cười dào dạt, cũng không ngờ Phụng Hi Nhi trơ mắt nhìn hắn nói: "Còn có ngươi, ngươi sau này đừng ... quần quít lấy ta, ngươi cùng hắn chính là cá mè một lứa."

Phụng Hi Nhi phát tay rồi đi, hai tên hề liếc nhau một cái, rất có cảm giác anh không ra anh, em không ra em. Đúng là đồng bệnh tương liên.

"Ngươi tại sao lưu lại Lãnh Thanh? Hắn chính là đệ tử Không Diệp Tông a." An Kỳ Nhi xoa bà vai Phong Dực hỏi.

"Không sao, ta thấy tiểu tử này có chút ý tứ." Phong Dực cười nói.

Đột nhiên, tai Phong Dực khẽ động, hắn quay sang An Kỳ Nhi nói: "Tốt lắm, ngươi đi sang chỗ Vũ nha đầu đi

An Kỳ Nhi không có nhiều lời, liền xoa người ra khỏi lều trại.

Một bóng người hiện ra trong lều trại, chính là đạo thần Tàn Tiềm mặt tích đạo nọ.

"Lão Tần. Thế nào?" Phong Dực hỏi.

"Có tin từ người phía đông Sa Hà." Tần Tiềm nói.

"Khó cực cho lão." Phong Dực cười nói.

"Hắc hắc, khó cực một chút không có gì, đã nói tiểu tử ngươi không an phận mà, kim ung đế quốc bị ngươi làm cho long trời lở đất, thật kích thích! Đáng tiếc Không Diệp Tông nọ ta lại không có tao ngộ đón tiếp." Tần Tiềm cười nói. Hắn chính là nghe nói danh tiếng của tứ đại gia tộc lãnh đời, Phong Dực ngay cả từ tiểu thư đến trưởng lão của Không Diệp Tông cũng dám đắc tội, thật là vô cùng trâu bò rồi.

"Đi theo Bốn thiếu gia, không chỉ có Không Diệp Tông, còn tam đại gia tộc kia lão cũng có thể kiến thức một phen." Phong Dực cười nói. Hắn cũng không phải thói phong. Thanh Mộc Trường Phong chính là mời hắn đến nơi tứ đại gia tộc tụ hội, mang vài người theo kiến thức một phen đương nhiên không có vấn đề gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phong Dực đi ra lều trại thì thấy Phi Long doanh cùng thập bát Phurong vệ tất cả bắt đầu một ngày kỷ luyện. Đêm qua say rượu làm Ba Ba Thác thần thanh khí sảng, tại một chỗ đất trống luyện kiếm, tựa hồ đã có sở ngộ.

"Huynh đệ, tiếp ta ba chiêu." Ba Ba Thác thấy được Phong Dực đến, cười lớn lảng không nhảy lên. Cự kiếm nổi lên đầu khí vàng nhạt.

"Tối hảo!" Phong Dực cũng cười to, hắn biết Ba Ba Thác đã khôi phục trạng thái nên cũng cảm thấy cao hứng.

đầu khí của Ba Ba Thác thuộc kim hệ cực kỳ hiếm thấy, lực xuyên phá cực mạnh, đầu khí còn chưa tới người cũng cảm nhận được sự sắc bén kiên quyết.

Phong Dực vung tay lên tạo thành một vòng trắng noãn quang mang, đúng là liễu mạng ngành kháng ba chiêu của Ba Ba Thác.

Ba chiêu qua đi, Phong Dực thần khí ổn định, mà Ba Ba Thác thì sắc mặt tái nhợt thở hổn hển, dù sao cảnh giới vẫn là quá xa.

"Ta nói huynh đệ, ngươi cũng quá biến thái. Đến lúc này Ba Ba Thác vẫn chưa biết rõ thực lực thực sự của Phong Dực. Sau khi đắm chìm vào cừu hận, Ba Ba Thác chưa kịp hỏi chuyện này. Hắn biết thân phận Ma tộc của Phong Dực. Cho nên càng nghĩ không ra, Ma tộc còn có thể trở thành mục sư? Vậy heo mẹ không phải cũng có khả năng trở thành thiên sứ hay sao?"

"Ha hã, nếu không có nguy trang hoàn hảo không biết đã chết bao nhiêu lần rồi." Phong Dực cười nói.

"Vậy bây giờ ngươi tính làm gì?" Ba ba thác hỏi.

"Đi gặp một lão bằng hữu, sau đó có thể đi một chuyến đến Thanh Long đế quốc."

"Đến lúc nào trở về Ma tộc? Ma tộc có khả năng là vùng cấm của nhân loại. Ta thật sự muốn đi một chuyến xem xét."

"Ma tộc là vùng khi ho cò gáy, bất quá có chút địa phương thuận mắt, chờ xong chuyện bên này ta cũng trở về." Phong Dực nói, vài năm ở bên ngoài, thật đúng là muốn trở về nhìn, cũng không biết đám người Tra Lý đem Hóa Cốt thành biến thành cái dạng gì rồi. Bảy người bọn họ huấn luyện ngũ vạn binh lính Ma tộc. Cũng không biết sức chiến đấu thế nào?

Hai ngày sau, Phong Dực dẫn đoàn người đi tới Hắc Thổ vương quốc phía Đông biên cảnh, đến một thôn nhỏ của Hoài Sa Hà tên là Quế Hoa thôn, bởi vì này địa giới thuộc về việc vùng đất không chủ, bởi vậy thôn trang đầy đủ mọi loại người, tôn giáo. Mà Tập Nhĩ thì cái trang trà trộn hơn thế.

Từ Kim Ung đế đô thiếu chút nữa bị Cầm Nhất Tiểu bắt được. Tập Nhĩ sau khi trốn thoát cũng không dám tiết lộ nửa điểm căn cơ. Hắn biết cấm chế của Cầm Nhất Tiểu trên người hắn tất nhiên có khả năng gì đó cấm ứng được hơi thở của hắn, vật kia không bị cấm chế ước thúc.

Tập Nhĩ tại thôn trang mở quán bán binh khí hộ giáp, hắn thoạt nhìn giống như một nhân loại bình thường, cái loại này ném vào đám người sẽ chẳng ai phát hiện. Nhưng ngày ngày có người chết trong thôn, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào dám đi treu chọc Tập Nhĩ, thành ra tất cả người dân trong thôn đối với hắn một mực cung kính. Bởi vì một vị thôn trưởng háo sắc trước đây, một vị nhị tinh thánh chiến sư cũng chết ở trong tay của hắn.

Tại căn nhà Tập Nhĩ đang ở, hắn đang ngồi ở một cái bàn, đối diện Phong Dực nói: "Chuyện ngươi tại Kim Ung đế đô bát nháo ta có nghe nói, Quế Hoa thôn hiện nay mỗi ngày có rất đông người lui tới, chính là nơi có thể nắm bắt tin tức nhanh nhất trên đại lục."

"Ha hã, Tập Nhĩ, xem ra ngươi ở chỗ này thật thoải mái nha." Phong Dực cười nói.

"Thật ra ta còn phải cảm tạ đám thần tộc kia, nếu không phải bọn họ đem ta ném vào Thần Phạt lao ngục chịu bát trọng Phong Lôi kiếp, nếu không phải bọn họ liễu mạng đuổi giết ta, ta cũng sẽ không lĩnh ngộ được Huyền Từ Thiên Lôi Thuật pháp cùng Kim Thạch Cuồng Phong thuật pháp, hiện tại ta không cần vận dụng huyết tinh linh lực cũng có thể tự bảo vệ mình." Tập Nhĩ bình thản nói.

Phong Dực trong lòng cũng là cảm khái, cơ duyên này tuyệt đối có khả năng ảnh hưởng đến con người khi còn sống. Tập Nhĩ nhận muôn vàn khổ nạn, cuối cùng dĩ nhiên lĩnh ngộ Phong Lôi kiếp thuật pháp trong Thần Phạt lao ngục, hắn hiện tại chỉ dựa vào tinh thần lực liền có khả năng liên kết tự nhiên, dẫn động kim thạch cuồng phong cùng Huyền Từ Thiên Lôi, không thể không nói chính thị là một loại thiên đại cơ duyên.

"Tập Nhĩ, ta có chuyện tình muốn mời ngươi bang trợ." Phong Dực hơi do dự một phen nói.

"Chuyện gì? Nếu có thể giúp đỡ ta Tạt Nhĩ nhất định sẽ không chối từ." Tạt Nhĩ vội vàng nói.

"Người trộm được thần tộc Bồ Thiên Thạch với ta rất có tác dụng, không biết có thể hay không cho ta mượn một lúc." Phong Dực thẳng thắn nói.

Tạt Nhĩ nghe vậy sững sốt, lập tức cười khổ một tiếng: "Phong Dực, nếu như trên người của ta thật có Bồ Thiên Thạch, tất nhiên không có vấn đề, vấn đề là bản thân ta từ Thần Phật lao ngục thoát ra, sợ Bồ Thiên Thạch sẽ đưa thần tộc đến đuôi giết nên ta đem nó ném xuống bờ Đại Hải rồi. Cũng không biết bị nước biển đưa tới nơi nào nữa."

Phong Dực nghe vậy thở dài, Tạt Nhĩ không cần phải nói dối hắn, xem ra hắn không có cơ duyên, không có Bồ Thiên Thạch, Lăng Tuyết chưa thể trở lại được, hắn trầm ngâm nói: "Không quan hệ gì, duyên mệnh khó cưỡng cầu, không đoạt được cũng không cần hối tiếc."

"Lời này nói thật hay, Phong Dực. Người đã đến, có thể hay cùng ta trở lại Tinh Linh Tộc một chuyến?" Một chút ân oán thoáng hiện liên trong mắt Tạt Nhĩ, cừu cũng đến lúc phải báo. Nam nhân đỉnh thiên lập địa đã đến lúc xuất đại giới.

"Hào."

Phong Dực không nói hai lời liền đồng ý, hắn biết Tạt Nhĩ trong lòng đau đớn cũng bởi vì một cái truyền thuyết mê tín. Mới ra đời hắn bị chính phụ thân đuôi giết, người mẹ thân sinh ra hắn cũng bởi vì bảo vệ hắn mà chết, đau đớn như thế cừu hận phàm tục không thể so sánh, hắn cũng biết, Tạt Nhĩ chỉ có một bằng hữu là hắn. Phong Dực không đứng ở bên cạnh thì ai đứng ở bên cạnh hắn?

Tạt Nhĩ cũng không nói một câu cảm tạ, nhưng trong ánh mắt âm áp đã nói rõ tất cả.

Tại Quê Hoa thôn còn xảy ra một vấn đề nhỏ, bởi vì đám người Dương Văn Vũ dựng lều trại ở đây đã đưa tới nhiều thôn nhân tò mò. Mà Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi mỹ lệ càng làm chúng nhân điên đảo thêm thường, buổi tối dĩ nhiên có kẻ mộng tưởng đến thâu hương, kết quả bị thập bát phượng vệ cấp cho một trận te tua, khiến dân thôn Quê Hoa mấy trăm người vây công bọn họ. Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi giận dữ. Dùng Hoàng kim cấp ma pháp quyền trục của Phong Dực mở ra, thiếu chút nữa phá nát cả thôn trang. Mà Tạt Nhĩ sau khi biết được giận dữ, dùng Huyền Từ Thiên lôi đem trăm gã bản thành tro bụi. Cũng nhờ thế mà làm vạn người trong thôn im thin thít như gấu ngủ mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Hắc Âm Tinh Linh.

Đoàn người Phong Dực trải qua hơn một ngày lăn lộn vất vả rồi cuộc cũng tới được địa giới của sơn mạch Thiết Nặc Cơ, trong vòng ngàn dặm ở nơi này không có người ở, mảnh thú tung hoành, địa hình hiểm trở như vực sâu không đáy, núi cao vạn thước, khiến bọn họ mất ngủ.

"Phong Dực, tuy rằng Phi Long doanh của người phối hợp lại thì thực lực cường đại, nhưng muốn tới được Tinh Linh thánh địa, phải trải qua muôn vàn hiểm trở, cũng sẽ khiến bọn họ khổ sở nhà." Tạt Nhĩ nói.

Phong Dực gật đầu đồng ý, vừa rồi khi mới tiến vào sơn mạch Thiết Nặc Cơ, dáng vẻ đi lại của binh sĩ Phi Long Doanh cũng Thập bát Phượng vệ đều là bộ dáng khô sở, đứng ra bọn họ không nên đi theo mới phải.

Vì vậy Phong Dực liền lệnh cho binh lính Phi Long doanh cùng Thập bát Phượng vệ lưu lại, để Triệu Thiên Doãn dẫn những người có thực lực thấp hơn một chút đóng quân lại, còn như tên Lãnh Thanh của Không Diệp Tông vẫn mặt dày mày dạn bám theo Hi Nhi thì tuy rằng hắn cũng muốn được tận mắt nhìn thấy địa thế của Tinh Linh thánh địa một chút, nhưng đứng trước tiếng gọi của ái tình vĩ đại khiến hắn quyết định lưu lại, có trời mới biết cái tên Triệu Thiên Doãn âm hiểm kia có nhân lúc hắn không có ở đây mà đánh thuốc mê chiếm đoạt Hi Nhi hay không? (hắc hắc cha nội này suy bụng ta ra bụng người, mê gái lại còn kiêu có - lão tử khinh người a)

"Sớm biết thế này, khi đó ta liền mang theo một vài con thú phi hành từ Dạ Xoa tộc theo, như vậy cũng không cần phải chịu khổ cực thế này rồi", Phong Dực lầu bầu nói, coi như là hắn không cần tới thì để cho thù hạ của mình dùng cũng tốt a.

"Phong Dực, ta nhớ trong sơn mạch Thiết Nặc Cơ có một chỗ sinh sống của một loại ma thú cao cấp là Tuyết Vân Đại Bàng. Chúng am hiểu công kích ma pháp băng hệ, tốc độ phi hành mạnh mẽ giống như thiểm điện, hơn nữa sức chịu đựng cũng khá, ở trong Nguyệt Tinh Linh cũng có một đội Tuyết Vân vệ chuyên huấn luyện loại ma thú này", Tạt Nhĩ nghe lời nói của Phong Dực, liền hồ hởi nói, lúc trước thực lực hắn còn yếu đã bị bọn Tuyết Vân vệ này khiến cho hắn chịu nhiều đau khổ, có lần thì bị bọn chúng đuôi bắt, có lần lại suýt chết trong tay bọn chúng, nên hiển nhiên là ấn tượng của hắn với Tuyết Vân Đại Bàng không tốt.

"Được a, không bằng chúng ta liền đi bắt vài con Tuyết Vân Đại Bàng để cưỡi, như vậy tốc độ tới Tinh Linh thánh địa sẽ nhanh hơn nhiều", hai mắt

Phong Dực sáng hẳn lên vội nói.

“Con đường phía trước thì có thể nhờ chúng mà nhanh hơn rất nhiều, nhưng đến khi tới vực sâu Tuyệt Mệnh và vùng đất Khủng Bố thì bọn chúng liền vô dụng, không thể tiến vào được”, Táp Nhĩ nói.

Vực sâu Tuyệt Mệnh và vùng đất Khủng Bố? Vừa nghe liền biết đây hẳn là địa phương vô cùng nguy hiểm, điều này không khỏi làm cho Phong Dực có chút nghi hoặc, liền nói: “Chẳng lẽ Nguyệt Tinh Linh các người chưa bao giờ rời khỏi Tinh Linh thánh địa sao? Coi như là bọn họ không rời khỏi đó, thì khi các tộc trưởng của nhóm Tinh Linh tộc khác muốn vào để hành hương cũng đều phải vượt qua những nơi nguy hiểm như vậy ư?”

“Đương nhiên là không rồi, chỉ có ngoại nhân muốn đột nhập vào mới phải chịu những nguy hiểm trùng trùng đó, Nguyệt Tinh Linh cùng các tộc trưởng Tinh Linh tộc khác tự nhiên sẽ có trận pháp tổng truyền đưa họ tiến vào một cách an toàn”, Táp Nhĩ cười lạnh một tiếng nói, tới hai chữ người ngoài hẳn có ý nhấn mạnh, đối với Tinh Linh tộc mà nói, mà còn là một tên tội nhân có thể gây nguy hiểm tới cả Tinh Linh tộc cùng thế giới.

“Thì ra là thế”, Phong Dực nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đều nói Tinh Linh tộc là một chủng tộc yêu thiên nhiên, yêu hòa bình, lại không nghĩ tới bọn họ sẽ chỉ vì một truyền thuyết mà gây chiến, tâm ngoan thủ lạt (tâm địa độc ác, xảo trá), khiến hẳn cảm thấy có chút khó có thể tin nổi. Sau khi chuẩn bị lần cuối cùng, sáu người Phong Dực, Dương Văn Vũ, An Kỳ Nhi, Táp Nhĩ, Ba Ba Thác, Tần Tiềm liền tiến vào sâu trong sơn mạch Thiết Nặc Cơ.

Táp Nhĩ vừa mới tiến vào trong rừng liền giống như cá gặp nước, đối với các loại ma thú sống ở đây hẳn thuộc rõ như lòng bàn tay, đối với các loại địa hình hiểm trở này hẳn cũng vô cùng rõ ràng. Ở trong rừng núi, Tinh Linh chính là tồn tại như một vị vương giả, lời nói này quả thật không sai, nếu như không có Táp Nhĩ am hiểu địa hình dẫn đường, Phong Dực khẳng định bản thân mình sẽ gặp không ít phiền toái, tuy rằng với thực lực của hẳn cũng không khó đối phó, nhưng sẽ tốn không ít thời gian.

Mấy ngày sau khi tới chân một ngọn núi bọn họ mới dừng lại, phía trước đã không còn đường đi.

“Tuyệt Vân Đại Bàng sống trên đỉnh núi, ban ngày chúng ra ngoài kiếm ăn, tới tối đêm mới trở về”, Táp Nhĩ chỉ vào đỉnh núi nói.

“Nơi này có bao nhiêu Tuyệt Vân Đại Bàng sinh sống”, Phong Dực hỏi.

“Đại khái có khoảng vạn con, lúc hoàng hôn khi chúng trở về liền che phủ bầu trời, vô cùng đồ sộ”, Táp Nhĩ trả lời.

“Vạn con a, Tuyệt Vân Đại Bàng chính là ma thú trung giai cao cấp, nếu bị chúng vây công thì công kích ma pháp không thua gì một đại ma pháp sư”, Dương Văn Vũ kinh hoàng nói, nàng chỉ cần nghĩ tới có cả vạn đại ma pháp sư đồng thời tiến hành công kích liền cảm thấy da đầu tê rần.

“Không sai, Tuyệt Vân Đại Bàng không dễ thuần phục, hơn nữa khả năng công kích cũng rất mạnh, ngay cả cao thủ Thần cấp cũng phải cảm thấy sợ hãi, nhưng là với thực lực của chúng ta muốn bắt mấy con Tuyệt Vân Đại Bàng cũng không phải chuyện gì khó”, Táp Nhĩ thần nhiên nói, bọn họ ngoại trừ... Dương Văn Vũ mới được Phong Dực xách lên Nhất tinh Thánh Chiến sư ra, còn lại đều là cao thủ Thần cấp, chỉ có An Kỳ Nhi thần bí làm hẳn nhìn không thấu, nhưng từ đầu đến cuối đi phía sau bọn họ đều là thoải mái nhàn nhã có thừa, hiển nhiên thực lực không thấp, ít nhất sẽ không dưới Dương Văn Vũ, không muốn nói là hơn hẳn nàng.

“Tuyệt Vân Đại Bàng ban ngày đi kiếm ăn, như vậy trứng của chúng không phải để mặc cho chúng ta ăn trộm sao?”, Phong Dực đột nhiên hỏi.

“Tuyệt Vân Đại Bàng đẻ trứng theo mùa, hiện tại không phải là mùa đẻ trứng của chúng, tới mùa đẻ trứng thì đại bàng mẹ sẽ ở lại để ấp trứng, chỉ có đại bàng bố ra ngoài kiếm ăn thôi”, Táp Nhĩ trả lời.

Bây giờ mới là giữa trưa phải chờ tới cuối giờ ngo Tuyệt Vân Đại Bàng mới đi kiếm ăn về, do vậy nhóm người Phong Dực liền tạm nghỉ chân ở đây, nghe Táp Nhĩ về tình hình của vực sâu Tuyệt Mệnh và vùng núi Khủng Bố.

Vực sâu Tuyệt Mệnh là một khe sâu, dài và hẹp, phía trên là một dải hỗn độn, không cách nào có thể phi hành được, một khi đã bay vào trong đám mây mù hỗn độn đó thì không thể nào tìm được phương hướng thoát ra, cho nên chỉ có cách là đi xuống đáy vực sâu, rồi đi bộ qua. Ở trong vực sâu này tràn ngập chướng khí âm độc, nếu người bình thường hít phải liền trúng độc mà bỏ mạng. Cách ở trong vực sâu Tuyệt Mệnh còn có loài măng xà độc sinh sống, đây là một loại ma thú thượng giai bậc cao, là một đôi oan gia đối đầu trời sinh với Tuyệt Vân Đại Bàng, bất quá số lượng măng xà độc này ở vực sâu Tuyệt Mệnh chính là ngàn vạn con, cho dù là tất cả Tuyệt Vân Đại Bàng có xông vào nơi này cũng đều vô phương quay về.

Nhưng là ở trong cái vực sâu này, độc khí cùng măng xà độc vẫn chưa phải là nguy hiểm nhất, mà nguy hiểm nhất chính là một loại thực vật tên là Vô ảnh phê hồn đằng, loại thực vật quái dị như thế ở trong thế giới tối tăm của vực sâu Tuyệt Mệnh, không một tiếng động, nhẹ nhàng bỏ lại gần rồi bất chợt bắt lấy con mồi, hút lấy tinh thần lực cùng linh hồn của chúng, trong đó cũng bao gồm cả măng xà độc. Nhưng là loại Vô ảnh phê hồn đằng này cũng không có nhiều, đã từng có một tộc trưởng Tinh Linh bắt được một cây như vậy, chỉ cần rời khỏi vực sâu Tuyệt Mệnh chúng liền trở thành một loại có màu đỏ máu trong suốt.

Mà nguy hiểm hơn vực sâu Tuyệt Mệnh chính là vùng đất Khủng Bố, tương truyền là một hang động trong lòng đất do Hắc Ám tinh linh kiến tạo từ thời viễn cổ, sau đó ở đây đã từng xảy ra đại chiến Thần Ma, khiến Hắc Ám tinh linh bị tuyệt chủng, rồi bị lũ u linh quái vật chiếm cứ làm chỗ sinh sống, vui chơi.

Đối với vực sâu Tuyệt Mệnh này Phong Dực thật sự có chút sợ hãi, nhưng là có lão đại của Tử vong tuyệt địa là Huyết Vô Nhại đi cùng cũng liền cảm thấy an tâm hơn.

Sau khi nghe Táp Nhĩ giảng giải về những hiểm địa mà mọi người sẽ phải vượt qua, sáu người Phong Dực liền leo lên đỉnh núi để tìm kiếm sào huyệt của Tuyệt Vân Đại Bàng.

Lên đến nơi liền nhìn thấy sào huyết của Tuyết Vân Đại Bàng đúng là to lớn đồ sộ, hang động này chính là do bọn chúng dùng mỏ cùng lợi trào cứng rắn của mình đào ra ở trên đỉnh núi. Từng hang ghép lại, mỗi sào huyết thoát nhìn đều vô cùng sâu thẳm. Sáu người Phong Dực tiến vào bên trong dò xét một chút, liền phát hiện ra trong này không ngờ lại sạch sẽ, hơn nữa còn có mấy món ăn ngon tuyệt vời, hương thơm nhàn nhạt tựa như mùi thơm của Tuyết Hàn Mai, khiến mấy người bọn họ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Đang lúc mọi người chuẩn bị ra khỏi hang thì Phong Dực đột nhiên trầm giọng nói: “Đừng ra vội, có một đội Tinh Linh đang đi về phía bên này”.

“Tinh linh? Chẳng lẽ bọn họ cũng tới để bắt Tuyết Vân Đại Bàng?”, Dương Văn Vũ nói.

“Không có khả năng, Nguyệt Tinh Linh cũng có một đội Tuyết Vân vệ, hàng năm cũng có Tuyết Vân Đại Bàng ấp trứng, không cần phải tới nơi này bắt Tuyết Vân đại bàng”, Tập Nhĩ nhún mày, cũng là vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Không cần để ý nhiều như vậy, trước tiên tìm chỗ ẩn thân, sau đó xem rõ mục đích của bọn họ đã rồi tính sau.” Phong Dực nói.

Sáu người liền trốn ở trong một cái sào huyết của Tuyết Vân đại bàng. Phong Dực nhắm mắt cảm ứng, khi mới lên tới nơi này, hắn đã lặng lẽ thả ra Huyền Ảnh ma nhãn, hiện tại liền để nó bám theo đám Tinh Linh kia.

“Tập Nhĩ Nguyệt Tinh Linh các ngươi có phải là một thân mặc Tinh Linh giáp màu đen, mắt đen, tóc đen?” Phong Dực đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Tập Nhĩ liền biến đổi, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ đám người đó là Hắc Ám tinh linh? Nhưng là Hắc Ám tinh linh không phải đã tuyệt chủng trong cuộc đại chiến Thần Ma rồi sao?”

Hắc Ám tinh linh cũng từng là một nhóm trong Nguyệt Tinh Linh tộc, bọn họ đã tách khỏi bộ tộc Tinh Linh, rồi bị ma thần ma lực ăn mòn, khiến màu tóc cùng màu mắt chuyển thành màu đen (mịa thằng tác giả này bị bệnh a, không lẽ nó cũng dân châu Á đều là bị xâm thực hết??), tự nhiên là linh khí cũng đều bị ăn mòn thành màu đen, bọn chúng biết sử dụng công kích ma pháp và tiên kỹ.

Lúc này đội Hắc Ám tinh linh đang dừng lại, bọn chúng có cả thầy mười năm người, cả nam và nữ đều mang trên mình một cây cung lớn màu đen, lưng đeo loan đao màu đen, ngoài màu tóc cùng con mắt đen, áo giáp đen ra thì còn lại đều giống như tộc nhân Tinh Linh bình thường (fuck mẹ nó, đen hết thế này còn gì mà trừ này trừ nợ nữa, tác giả bệnh hoạn vãi chưởng, sao k trừ...hắc điều nữa nhỉ?), có vẻ như bọn họ đều bảo hộ xung quanh một thiếu nữ, tại giữa trăn thiếu nữ này có một cái ký hiệu hình đầu lâu, khí chất ôn nhuận như nước, không hề giống với vẻ tà ác như trong lời đồn.

Phong Dực đem ý niệm ký thác lên mình Huyền Ảnh Ma nhãn, liền thấy được đám Hắc Ám tinh linh này đang trú ở dưới một tán cây, hoàn toàn hòa mình trong bóng tối, nếu nhìn từ bên ngoài vào thật không thể phát hiện ra điều gì dị thường cả. (đen quá mà)

“Công chúa, hang động phía trước chính là sào huyết của Tuyết Vân Đại Bàng, nếu như lời nói của A Bô trước lúc chết không sai thì con Đại Bàng Vương không bỏ kia...chính là...ở nơi này”, một tên Hắc Ám tinh linh trung niên lên tiếng.

“Tuyết Vân Đại Bàng Vương?” Lỗ tai Phong Dực liền dựng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Thần Thú.

Tuyết Vân đại bàng vốn là ma thú trung giai cao cấp, nếu như Tuyết Vân đại bàng vương thật sự tồn tại, đó chẳng phải là ma thú siêu cấp sao?

“Nếu Tuyết Vân đại bàng vương thật sự ở bên trong hang động, chúng ta hãy dựa theo kế hoạch đã định tiến hành bắt giữ, Tuyết Vân đại bàng vương có năng lực xé rách không gian, đến lúc đó Hắc Ám Tinh Linh chúng ta có thể đi tới vùng đất Khủng Bố để hoàn thành nhiệm vụ mà tổ tiên trăm vạn năm qua vẫn chưa hoàn thành, Hắc Ám Tinh Linh chúng ta một lần nữa xuất hiện trước thế nhân, đoạt lại địa vị mà chúng ta nên có.” Thanh âm của thiếu nữ thanh thúy như châu như ngọc, thấp phàn dễ nghe, trong giọng nói của nàng mang theo hưng phấn cùng khát khao.

“Không sai, chẳng qua không thể có bất kỳ sai lầm nào, nếu không toàn quân chúng ta bị diệt cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng xảy ra.” Một nữ Hắc Ám Tinh Linh vô cùng phong vận khác nói.

Kế tiếp, cả nhóm Hắc Ám Tinh Linh liền lâm vào im lặng, tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

Phong Dực thu hồi ý niệm, năm người Tập Nhĩ đều nghi hoặc nhìn hắn.

“Theo lời như lời Tập Nhĩ, mục đích của Hắc Ám Tinh Linh là Tuyết Vân đại bàng vương ẩn thân bên trong vách núi.” Phong Dực nói.

“Tuyệt Vân đại bàng vương? Vách núi này tựa hồ chưa hề nghe nói qua có cái gì Tuyệt Vân đại bàng vương tồn tại.” Táp Nhĩ nói.

“Ha ha, ta cảm giác được đội Hắc Ám Tinh Linh này hẳn là có phát hiện ra điều gì đó, chúng ta tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, nhìn xem hành động của bọn họ rồi nói.” Phong Dực nở nụ cười, tính toán kế sách đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau).

Sắc trời đã gần hoàng hôn, đội Hắc Ám Tinh Linh vẫn như cũ không hề động tĩnh. “Thiếu gia, nếu không đi, Tuyệt Vân đại bàng trở về chúng ta có thể gặp phiền toái.” An Kỳ Nhi lên tiếng nói.

Phong Dực nhìn Táp Nhĩ, hỏi: “Tuyệt Vân đại bàng đại khái còn bao lâu nữa nói trở về?”

Táp Nhĩ nhìn về phía chân trời bị nắng chiều nhuộm thành một mảng hỏa hồng, trầm giọng nói: “Sẽ không quá nửa canh giờ.”

Phong Dực nhíu nhíu mày, thần nhiên nói: “Chờ một chút, toàn bộ Tuyệt Vân đại bàng nếu như về tổ, đội Hắc Ám Tinh Linh cũng không có cơ hội tiếp cận vách núi này, bọn họ hẳn là đang đợi, đợi một cơ hội để hành động.”

Ngay khi Phong Dực vừa mới nói xong, ý niệm từ Tiểu Ảnh liền truyền tới, đội Hắc Ám Tinh Linh kia đã nhanh chóng xuất hiện, bắt qua bọn họ thế nhưng không phải hướng về vách đá này vọt tới mà là đi ngược lại.

Phong Dực trong lòng cả kinh, dự đoán sai lầm, có lẽ cửa vào hẳn là không ở trên vách đá, hẳn lập tức đem ý niệm đặt trên người Tiểu Ảnh, vô thanh vô tức ở phía sau theo dõi đội Hắc Ám Tinh Linh.

“Mau nhìn, cửa vào ở chỗ này.” công chúa Hắc Ám Tinh Linh kêu lên, chỉ thấy cách đó không xa, ở một chỗ bên trong thủy đàm bị một tia ánh mặt trời chiếu vào hiện lên ngũ sắc rực rỡ, nước trong thủy đàm nhanh chóng giảm đi.

“Chú ý, tia ánh mặt trời này chỉ duy trì được một khắc, sau đó nước bên trong thủy đàm sẽ lại dâng lên, đến lúc đó, cửa vào bên dưới cũng theo đó bị đóng kín.” Một Hắc Ám Tinh Linh hơi lớn tuổi nhắc nhở.

Ở bên trong sào huyệt của Tuyệt Vân đại bàng trên đỉnh núi, Phong Dực đột nhiên mở mắt, nói: “Đi.” Thanh âm vang vọng bên trong sào huyệt, thân ảnh hắn đột nhiên tiêu thất, năm người Táp Nhĩ vội vàng đi theo.

Thời điểm bọn hắn đuổi tới, đội Hắc Ám Tinh Linh đã nhảy xuống, mà lúc này, tia ánh sáng đột ngột kia sắp tiêu tán.

“Đi xuống.” Phong Dực cũng không nghĩ để lỡ mất cơ hội, dẫn đầu nhảy xuống.

Dưới đáy thủy đàm là một động khẩu tối như mực, không lộ ra một tia sáng nào giống như thông đạo đi xuống địa ngục.

Sáu người vừa mới nhảy xuống, tia ánh sáng mặt trời liền biến mất, cùng lúc đó, động khẩu dưới đáy hồ đột nhiên khép lại, hóa thành bùn nước cùng tảng đá như đáy hồ nước bình thường, mà nước trong hồ cũng dâng lên, dần dần lên tới đỉnh chớp, khôi phục nguyên dạng.

Đây là một cái thông đạo sâu thẳm, hai bên là ngọn đèn có vẻ hôn ám. Phong Dực xem xét một chút, không phải ma pháp đăng, cũng không phải ngọn đèn bình thường, bởi vì bên trong cây đèn loang lổ ri sét chỉ có một cái tim đèn, không có bất kỳ cái gì khác, phẳng phát như là chỉ một cái tim đèn như vậy liền có thể thiêu đốt hàng tỉ năm, vĩnh viễn sẽ không tắt.

“Thôi như vậy đều không tắt, lão Tàn ta sống nhiều năm nhưng cũng chưa từng thấy qua đồ vật nào như thế.” Tàn Tiềm vẻ mặt kinh ngạc nhẹ giọng nói, hẳn là một tên đạo tặc, đã đi qua rất nhiều di tích xưa để tìm bảo vật, lại chưa từng gặp qua vật gì kỳ quái như vậy.

“Trong truyền thuyết có một loại Long Tu Thảo có khả năng thiêu đốt vạn năm mà không thành tro bụi, không biết tim đèn nơi này có phải là Long Tu Thảo hay không? Bất quá, Long Tu Thảo là ký sinh, đã diệt sạch trên Thiên Diễn cổ thụ.” Táp Nhĩ đột nhiên nói.

Vừa nghe đến Thiên Diễn cổ thụ, mí mắt Phong Dực liền nhảy dựng, Thiên Diễn cổ thụ chỉ có thể tồn tại Từ Vong Tuyệt Địa, bên trong kết giới kia nơi Sơ Thất Thất ở.

“Trước đừng quan nhiều như vậy, đuổi kịp đội Hắc Ám Tinh Linh kia rồi nói sau.” Phong Dực nói.

Thông đạo rất dài, sùnsùnsùnsù từ dưới lên trên, có lẽ là đi xuyên qua trong lòng hang động. Người thiết kế cơ quan ra vào này cũng thật lợi hại, có thể lợi dụng nguyên lý chiếu xạ ánh mặt trời dẫn động cơ quan mở ra đóng lại, bất quá hẳn vì sao phải thiết kế như thế? Tựa hồ mục đích chính là muốn người hữu duyên phát hiện tiến vào đây, Phong Dực mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái.

Đội Hắc Ám Tinh Linh họ đã sớm xâm nhập, bọn họ căn bản không phát hiện có người phía sau theo đuôi bọn họ, lúc này bọn họ đã đi vào chỗ cuối thông đạo, tiến vào bên trong một hang đá hình tròn.

“Thánh Liên Lộ tể sư, Tuyệt Vân đại bàng vương có phải ở phía sau hang đá này không?” Hắc Ám Tinh Linh thiếu nữ được xưng là công chúa hỏi một người Hắc Ám Tinh Linh nữ tể sư thân thể đường cong kinh người, ý vị mườì phần.

“Công chúa, căn cứ theo lời A Bò, phía sau hang đá là vách núi bị đào rỗng, Tuyệt Vân đại bàng vương ở trong đó.” Thánh Liên Lộ thần sắc ngưng trọng hồi đáp.

“Mọi người đã chuẩn bị tốt hay chưa?” công chúa Hắc Âm Tinh Linh đem cây cung lớn màu đen như mực trên lưng nắm trong tay, về mặt khăn trương lên thu hồi, trở nên trầm ổn.

“Chuẩn bị tốt.” còn lại mười bốn Hắc Âm Tinh Linh cùng kêu lên, đều đem đại cung chuẩn bị tốt nắm trong tay.

“Pháp Ni Á thúc thúc, khởi động cơ quan.” công chúa Hắc Âm Tinh Linh nói với Hắc Âm Tinh Linh lớn tuổi kia.

Hắc Âm Tinh Linh này gật đầu, bước đến trung ương hang đá, một cước đạp lên một khối đá gồ lên bên trong, toàn bộ hang đá tức khắc chấn động, một mặt vách tường hang đá toàn bộ chìm xuống dưới, khí tức cuồng bạo lan ra bốn phía, mơ hồ truyền đến như lời minh gào thét khiến về mặt đội Hắc Âm Tinh Linh này đều biến sắc.

“Không tốt, siêu cấp thượng giai ma thú không có khí tức cường đại như vậy, không đứng theo như lời A Bô, ta thấy chúng ta trước tiên nên lui ra ngoài bàn bạc kỹ hơn.” Pháp Ni Á lớn tiếng nói.

“Công chúa, Pháp Ni Á nói đúng, cái này căn bản chúng ta không có khả năng chống lại, lui đi.” Thánh Liên Lộ cũng sắc mặt tái nhợt khuyên nhủ, khí tức này đã khiến khí huyết của nàng nhộn nhạo không thể khống chế, thậm chí ký niệm kiên định lại có dấu hiệu dao động, điều này thật sự khủng bố, mà còn lại vài chiến sĩ thực lực hơi thấp không chịu nổi, lúc này nếu như không lui, đối mặt với một cái khủng bố như vậy, bọn họ toàn quân bị diệt không thể nghi ngờ.

Hắc Âm Tinh Linh công chúa cắn răng, vung tay lên: “Lui.”

Mười lăm tên Hắc Âm Tinh Linh hóa thành từng đạo hắc quang cấp tốc lui về phía sau, mà lúc này một mặt vách tường hang đá đã hoàn toàn đình trệ.

Một đoàn khí băng hàn đột nhiên phóng nhanh tới, độ ẩm bốn phía tức khắc giảm xuống, giống như đến cực bắc Băng Hàn Chi Địa, thông đạo trong phút chốc bị băng phong, hàn khí phát tác nhắm thẳng cốt tủy chui vào.

“Ma Thần tiền, phá.” Hắc Âm Tinh Linh công chúa cắn răng kêu quát một tiếng, hướng về phía bị ngăn cản, hắc cung được kéo căng đột nhiên bắn ra, một đạo siêu cấp hắc mang hóa thành một cái khô lâu rít gào hướng về tầng băng kia đánh tới.

“Oanh” một tiếng, băng vụn văng khắp nơi, nhưng chỉ phá được một tầng mỏng ở ngoài của lớp băng dày, căn bản không có gây ra tổn hại gì.

“Băng thật cứng!” Mười lăm tên Hắc Âm Tinh Linh đồng thời trầm nghĩ, mỗi người về mặt đều khiếp sợ, ngay cả Ma Thần tiền đều không thể phá được tầng băng này, thật sự có bao nhiêu cứng rắn?

“Công chúa, để chúng ta lên.” Pháp Ni Á quát lớn một tiếng, trên tay tràn ra một đạo hắc mang, ở giữa không trung hình thành một hình bán nguyệt. Mà cùng lúc đó, Thánh Liên Lộ cũng đồng dạng chém ra một đạo hắc mang hình bán nguyệt, cùng cái kia ngưng tụ thành một cái viên cầu hắc sắc, bỗng nhiên đánh về tầng băng dày phía trước.

Chỉ thấy sắc khắc viên cầu rót vào bên trong tầng băng, bỗng nén lại thành nắm tay, sau đó ngay lập tức bạo khai, liền thấy vô số vết rạn trên tầng băng dày này, rốt cuộc “oanh” một tiếng, sụp đổ thành một đống băng vụn.

“Đi!” Pháp Ni Á quát to một tiếng, hần cùng Thánh Liên Lộ cùng đánh ra một chiêu tên là Ma Nguyệt Phá, đã hao phí của hần gần một nửa ma linh khí.

“Đi được sao?” Đột nhiên một tiếng cuồng tiếu vang lên, sóng âm chấn động, cửa ra thế nhưng trải rộng không gian vết nứt, bất cứ cái gì gặp phải liền sẽ bị không gian lực chấn thành mảnh nhỏ.

Bọn người Hắc Âm Tinh Linh nghe vậy liền nhìn lại, liền thấy được một cái đầu chim cự đại xuất hiện tại vách tường hang đá sụp đổ, thanh âm đúng là từ cái mỏ dài lông lánh như ngọc truyền đến, một đôi mắt lớn như đầu người hiện lên về trào phúng.

Ma thú có thể nói? Đội Hắc Âm Tinh Linh ý nghĩ tức khắc xoay chuyển.

“Ngươi không phải Tuyệt Vân đại bàng vương, ngươi ... ngươi là thần thú?” Hắc Âm Tinh Linh công chúa run giọng nói.

“Ngươi cũng có vài phần kiến thức, bắt qua ta thật ra là đại bàng nhân, là Liệt Không bàng vương.” Liệt Không bàng vương thân nhiên nói, bên trong cái mỏ dài truyền ra thanh âm uy nghiêm, làm người ta cảm thấy có vài phần buồn cười.

Nghe được Liệt Không bàng vương thừa nhận hần là Thần Thú, bọn người Hắc Âm Tinh Linh nhất thời như mộng. Thần Thú a, là tọa kỵ của viễn cổ đại thần trong truyền thuyết, thực lực vượt qua Cửu Cấp Thiên Thần hiện nay, bọn họ nào còn có khí lực phản kháng, là hành hạ hay là giết còn không phải để mặc người ta sao.

“Nói như vậy, A Bô là ngươi có ý thả đi, mục đích là dẫn chúng ta tới đây?” công chúa Hắc Âm Tinh Linh cũng là băng tuyết thông minh, rất nhanh liền nghĩ đến chỗ trọng yếu.

“Ngươi rất thông minh.” Liệt Không bàng vương khen.

“Kỳ thật ngươi là bị cầm chế nhốt ở bên trong này, ngươi cần chúng ta trợ giúp nên mới đưa chúng ta tới, cho nên ngươi sẽ không giết chúng ta phải không?” công chúa Hắc Âm Tinh Linh ánh mắt lóe ra tiếp tục nói.

“Ha ha ha, người thật sự rất thông minh, ta đem bọn người đưa tới quả thật là cần bọn người trợ giúp, nhưng là cần các người cống hiến sinh mạng của các người.” Liệt Không Bằng vương cười nói.

Hắc Âm Tinh Linh tức khắc sắc mặt đại biến, cảnh giác nhìn chằm chằm Liệt Không Bằng vương, một đám sắc mặt tái nhợt, áp lực của hai chữ Thần Thú đối với bọn họ thật sự quá lớn.

“Đừng nghĩ phản kháng, tuy rằng ta bị cấm chế, nhưng ở bên trong hang động này lại không bị hạn chế, cho nên các người nên ngoan ngoãn nghe lời, đặc biệt là nữ oa này, dĩ nhiên lại là ma linh thể cực tinh khiết, không thể tưởng tượng được ta bị Mặc Nhất Tâm xử nữ nhân kia cầm tù gần ngàn năm, thể nhưng còn có vận khí tốt như thế.” Liệt Không Bằng vương gắt gao nhìn chằm chằm Hắc Âm Tinh Linh công chúa, hưng phấn cười to.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Đại Thúc Phục Ma Pháp Trận

“Bảo vệ công chúa!” Pháp Ny Á quát lên một tiếng lớn, cùng Thánh Liên Lộ tâm ý tương thông lại lần nữa thi triển Ma Nguyệt Phá đánh về phía Liệt Không Bằng Vương, hẳn biết thần thú bị cấm chế này quyết tâm muốn lấy mạng bọn họ. Bọn họ không sợ chết, chỉ sợ công chúa sẽ cùng chết với bọn họ, công chúa lại là ma linh thể, là hy vọng duy nhất của Hắc Âm Tinh Linh nhất mạch a.

“Muốn chạy, đâu có dễ dàng như vậy.” Liệt Không Bằng Vương cười to, cái khe giữa trán vận vào một khe, công kích của Ma Nguyệt Phá tức khắc toàn bộ bị hút vào bên trong không gian của cái khe, tiêu thất vô ảnh vô tung.

Mà lúc này, mười hai hộ vệ Hắc Âm Tinh Linh còn lại của công chúa Hắc Âm Tinh Linh đang cường công cái khe không gian đã ngăn lại đường đi của bọn họ.

“Hắc ma vệ, ma linh bạo phá, hỗ trợ công chúa thoát vậy.” Một Hắc Âm Tinh Linh bên trong lớn tiếng nói, trên người tràn ra hắc quang nhàn nhạt, mà mười một Hắc Âm Tinh Linh còn lại cũng đều về mặt kiên định, trên người nổi lên hắc mang.

“Còn muốn tự bạo, đừng khi thật tốt a. Bất quá ta còn cần ma tinh linh huyết của các người, cho nên các người vẫn cứ từ từ, đợi một chút tiền các người cùng nhau xuống địa ngục.” Liệt Không Bằng Vương cuồng tiếu, hai con mắt cự đại bắn ra một trận hoa quang, mười hai Hắc Âm Tinh Linh đang muốn liều mạng tức khắc không thể động đậy, ma linh khí đang điên cuồng khởi động cũng bị đóng băng.

Mà đúng lúc này, Liệt Không Bằng Vương đột nhiên bị kiềm hãm, lập tức ô đầu bỗng nhiên co rút lại, một đạo thủy dung hắc sắc quang mạng thô to trùng kích cọ sát qua da đầu hắc, mãnh liệt đánh vào cấm chế, cấm chế nổi lên một trận hơi hơi gợn sóng sau đó khôi phục lại bình thường.

“Ma Quang Diệu Thiên! Không thể tưởng tượng được người còn biết được kỹ năng của Ma Thần? Nhưng thật ra nha đầu người còn thiếu chút tay nghề.” Liệt Không Bằng Vương lại một lần nữa nhô đầu ra, chỉ thấy trên đỉnh đầu, ba cái quan vũ lóe ra hào quang bảo thạch bị đứt tận gốc.

Công chúa Hắc Âm Tinh Linh khuôn mặt tái nhợt, tâm như tro tàn, ngay cả tuyệt chiêu cuối cùng cũng không thể thương tổn được Liệt Không Bằng Vương này, không thể làm gì khác hơn là chờ chết.

Liệt Không Bằng Vương ý niệm vừa động, Hắc Âm Tinh Linh còn lại không thể nhúc nhích. Ánh mắt hắc trực tiếp chăm chú vào trên người công chúa Hắc Âm Tinh Linh, một ma linh thể tinh khiết, đủ để có thể khiến hắc mao hiểm dùng trừu tượng huyết đại pháp. Đến lúc đó, cấm chế Mặc Nhất Tâm liền đối với hắc không còn tác dụng gì. Tuy rằng không có nội đan Thanh Vân thú, trừu tượng huyết danh bất phàm kỳ thực (ngược câu “danh phàm kỳ thực”), hiệu quả như thế nào hắc cũng không biết, nhưng vì thoát vây đáng để hắc mao hiểm một phen.

Lúc này, thân thể Hắc Âm Tinh Linh công chúa từ từ trôi nổi lên, ánh mắt trong suốt biến thành có chút mê mông, da thịt bình thường bỗng trở nên đỏ bừng như máu (ác em này không đen thì phải, hắc hắc, bất quá còn 1 chỗ...^^)

Cái mỏ nhọn dài của Liệt Không Bằng Vương mở ra, từng dòng máu trên người công chúa Hắc Âm Tinh Linh bắn nhanh vào bên trong miệng của hắc.

Ngay lúc này, cái đầu chim cự đại của Liệt Không Bằng Vương chấn động mãnh liệt. Trên cấm chế, vài đạo hàn quang đột ngột từ ngoài đánh vào trên người hắc, trừu tượng huyết đại pháp bị mãnh liệt cắt đứt, toàn bộ máu một lần nữa quay trở lại bên trong cơ thể Hắc Âm Tinh Linh công chúa.

Liệt Không Bằng Vương trong lòng hoảng hốt, thất thanh kêu lên: “Ai? Ai đang thao túng cấm chế nơi này?”

“Hắc hắc, đương nhiên là bốn thiếu gia.” Một thanh âm đùa cợt vang lên, theo sự tiêu thất của không gian thông đạo cấm chế áp chế Liệt Không Bằng Vương tiêu thất hiện ra vài thân ảnh, đi đầu là một thân trang phục mực sẫm khiết bạch tuần mỹ thanh niên đang cười cười đi đến.

Ánh mắt Phong Dực dừng lại một chút trên người Hắc Ám Tinh Linh công chúa đang nằm xụi lơ trên mặt đất, lập tức đi đến phía trước điều đầu cự đại Liệt Không Bằng Vương, vươn tay gõ gõ vài cái trên cái mỏ dài óng ánh như ngọc thạch, gật đầu nói: “Chất liệu thật tốt, dùng để chế tạo binh khí cực kỳ thích hợp.” Nói xong lại giựt vài cái lông chim của Liệt Không Bằng Vương, hắc hắc cười nói: “Lông chim này lại rất là đẹp, phòng ngự lại tốt, rất tốt để chế tạo xiêm y.”

Liệt Không Bằng Vương như một con chim nhỏ mới mọc lông mao, bị Phong Dực trái gỗ phải đánh, căn bản không thể phản kháng, giống như hấn đối với đội Hắc Ám Tinh Linh trước mặt.

“Mặc Nhất Tâm là gì của ngươi? Vì sao có thể thao túng đại trận do nàng bày ra?” Liệt Không Bằng Vương nhỏ giọng hỏi, lúc này ngươi là dao thót, ta là cá thịt, hấn bị cầm chế ngân năm, ăn nhiều đau khổ nên đối với đại trận này tồn tại một loại sợ hãi, cứ như vậy đối với Phong Dực là người có thể không chế sinh mạng của hấn cũng vừa kính vừa sợ.

“Nàng là gì của ta ngươi không cần quản. Hắc hắc, ngươi là một con chim nhỏ thể nhưng lại biết trừu tượng huyết đại pháp, là tọa kỵ của Lam lão có phải không?” Con ngươi Phong Dực nheo lại thành một cái khe nhỏ, cửu nhân gặp nhau tất nhiên là nên rất tức giận.

“Đã từng, nhưng hiện tại không phải, từ giờ trở đi, ngươi là chủ nhân mới của ta.” Liệt Không Bằng Vương xu nịnh nói, mới vừa rồi là thú thần lẳng lẳng uy phong hiện tại trở thành một con chó cầu xin khoan dung, vì mạng sống, ngay cả tôn nghiêm của thú thần cũng vứt bỏ.

Trở thành chủ nhân của một Thú Thần? Phong Dực nói không động tâm đó là giả, bất quá hiện tại tinh thần lực của hấn có thể áp chế nó? Thần Thú dù sao cũng là siêu việt Cửu Cấp Thiên Thần tồn tại trong truyền thuyết, hấn chưa tưởng tượng đến cấp độ tồn tại này, căn bản hấn không thể biết được Thần Thú cấp độ này có bản lĩnh gì, sợ là một khi giải trừ đại trận này, Liệt Không Bằng Vương này sẽ lập tức trở mặt a.

“Chủ nhân, đón nhận tấm lòng của ta đi, ta sẽ làm đầy tớ cho ngươi, thay ngươi bình định hết thủy hỏa ngũ hành.” Liệt Không Bằng Vương thấy được Phong Dực tựa hồ có chút động tâm, lập tức tranh thủ nói.

Vào lúc này, Phong Dực đột nhiên nở nụ cười, đối với đầy tớ, đặc biệt là loại đầy tớ có thực lực khủng bố hấn cũng không nguyện ý mạo hiểm, ký kết linh hồn khế ước, cho dù Liệt Không Bằng Vương không phản lại, thể còn Lam lão thì sao? Đợi khi lão gia hỏa kia tới chẳng phải là dẫn lửa thiêu thân sao? Hấn đánh cuộc không nổi.

“Muốn làm đầy tớ của bốn thiếu gia, ngươi trước xuất ra một chút thành ý, tỷ như ngươi cùng Lam lão là từ đâu tới đây?” Ý nghĩ trong lòng Phong Dực không có biểu hiện ra ngoài, chỉ là giả bộ thử Liệt Không Bằng Vương trong lời nói, hấn thực sự muốn biết, Mặc Nhất Tâm cùng Lam lão rốt cuộc là cao nhân từ nơi nào tới? Ít nhất không phải là người của Thần Phong đại lục, về phần có phải hai đại lục khác ở hải ngoại mệnh mông, cái này cũng không thể biết.

“Chủ nhân, ngươi nếu cùng Mặc Nhất Tâm quen biết, như thế nào không biết chúng ta đến từ nơi nào?” Liệt Không Bằng Vương ánh mắt vừa động hỏi.

“Ha ha, nàng cũng không nói cho bốn thiếu gia.” Phong Dực nhún vai cười nói.

“Ta không thể nói.” Liệt Không Bằng Vương nói.

“Nếu bốn thiếu gia giết ngươi, ngươi cũng không nói?” Phong Dực đe dọa nói.

Liệt Không Bằng Vương vười khổ hai tiếng, lắc đầu nói: “Có giết ta cũng không thể nói a. nếu không ...”

“Nếu không cái gì?” Phong Dực truy vấn, chỉ là Liệt Không Bằng Vương không nói nữa, chỉ không ngừng lắc đầu.

Phong Dực trong lòng kỳ quái, Liệt Không Bằng Vương biểu hiện sợ chết như thế, thể nhưng nói đến vấn đề này lại kín như bưng, thậm chí ngay cả chết cũng không sợ.

Nhiều mây xoay chuyển vài ý nghĩ, Phong Dực đánh ra vài đạo năng lượng về phía các địa phương cấm chế, liền thấy bên trong vách đá vươn ra quang mang nhỏ như sợi tóc, quán quang lên thân hình cự đại của Liệt Không Bằng Vương.

“A, đừng, ta thật sự không thể nói a.” Liệt Không Bằng Vương kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt tinh thần ảm đạm rất nhiều.

Phong Dực vận dụng Mặc Nhất Tâm bố trí một cái Đại Thúc Phục ma pháp đại trận, tra tấn Liệt Không Bằng Vương, nhưng tiểu điều này dù kêu thảm thiết liên tục vẫn không mở miệng, biểu hiện rất cứng cỏi cùng tính cách sợ chết của hấn hoàn toàn bất đồng, điều này làm cho Phong Dực không thể lý giải được.

Mất thấy Liệt Không Bằng Vương thà chết chứ không chịu khuất phục, Phong Dực vung tay lên, hang đá bị đình trệ một lần nữa được nâng lên, đem Liệt Không Bằng Vương ngăn cách ở bên trong. Kỳ thật, hấn cho dù muốn giết cũng giết không được Liệt Không Bằng Vương, nhiều lần cũng khiến hấn chịu chút tra tấn mà thôi. Đại Thúc Phục ma pháp trận nếu muốn phát động năng lượng tiêu diệt Liệt Không Bằng Vương thì thực lực của hấn ít nhất cũng phải đạt tới trình độ Thiên Ma mười tám cánh. Bất quá, đem Liệt Không Bằng Vương phóng xuất thì có thể làm được, nhưng lại không dám mạo hiểm, vì thể Liệt Không Bằng Vương vẫn bị nhốt như cũ.

Cái hang đá này vẫn như cũ nằm bên trong Đại Thúc Phục ma pháp trận, bởi vậy mà sinh tử của đội Hắc Ám Tinh Linh đã nằm bên trong ý niệm của Phong Dực.

“Hắc Ám Tinh Linh?” Phong Dực đi đến ngồi xổm xuống trước mặt công chúa Hắc Ám Tinh Linh, tay phải nâng cằm nàng lên, khoảng cách rất gần để

quan sát khuôn mặt khuynh thế này, tuy đã nhìn quen mỹ nữ tuyệt sắc nhưng hắn có một chút cảm khái, đồ vật đẹp luôn làm cho con người ta cảm thấy vui mất vui tại.

“Đúng vậy.” Hắc Âm Tinh Linh công chúa nhìn chăm chăm con người đen nhánh của Phong Dực. Tóc đen, mắt đen, cùng với khóe miệng ý cười như có như không không khiến trong lòng nàng nổi lên ít nhiều cảm giác sợ sệt, ngược lại còn cảm thấy một loại cảm giác thân cận khó hiểu.

“Tên của ngươi?” Phong Dực hỏi.

“Tô Phi.” Hắc Âm Tinh Linh công chúa nhẹ giọng nói.

“Tên rất đẹp, người còn đẹp hơn, có nguyện ý làm thị tỳ cho bổn thiếu gia không?” Phong Dực buông tay nắm cằm của Tô Phi ra, ở trên khuôn mặt của nàng sờ loạn một phen.

“Lớn mật, không được vũ nhục công chúa của chúng ta.” Cả đám Hắc Âm Tinh Linh cả giận kêu lên, nếu như có thể động chỉ sợ đã sớm xông tới, muốn đem Phong Dực người tiết độc công chúa của bọn họ băm thây vạn đoạn.

Ánh mắt của Tô Phi bên trong không có ít nhiều tức giận, chỉ liếc một cái về phía Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi đứng phía sau Phong Dực, nhẹ giọng nói: “Liên giống như các nàng sao?”

“Không sai.” Phong Dực nở nụ cười, sáng lạn như ánh mặt trời, nhưng trong mắt đám Hắc Âm Tinh Linh thì so với ác ma còn đáng sợ hơn.

“Nếu như ta không đồng ý thì sao?” Tô Phi hỏi.

“Cái này cũng không sao cả, bất quá bổn thiếu gia từ trước đến nay chưa bao giờ cứu người cùng chính mình không có quan hệ, về sau các ngươi cùng tiểu điều kia làm bạn đi, hẳn chắc sẽ thập phần vui sướng khi có người làm bạn.” Phong Dực ha ha cười nói.

“Vô sỉ... đê tiện.” đám Hắc Âm Tinh Linh còn lại nghiêng răng nghiêng lợi nói, đặc biệt là Pháp Ni Á cùng với Thánh Liên Lộ, ánh mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Phong Dực lơ đãng, tựa hồ vẫn thực coi đây là vinh quang, vô sỉ? Đó là tất yếu. Đê tiện? Cũng không thể thiếu.

“Ngươi là người của Thần Điện, sao dám thu Hắc Âm Tinh Linh làm thị tỳ, đại chủ giáo của các ngươi nếu biết được ngươi nhất định sẽ rơi vào Thần Điện xét xử.” Tô Phi thản nhiên nói.

“Chuyện này ngươi không cần phải xen vào. Bổn thiếu gia dám thu nhận ngươi tự nhiên sẽ không sợ sự xét xử của Thần Điện.” Phong Dực hắc hắc cười nói.

“Ta đáp ứng, bất quá Hắc Âm Tinh Linh chúng ta có quy củ, ngươi phải hôn môi ta mới chân chính trở thành chủ nhân của ta.” Tô Phi nói xong, khuôn mặt có chút đỏ lên, ngữ khí cũng có chút thẹn thùng.

Phong Dực quý dị nhìn chăm chăm Tô Phi, đột nhiên cười to ba tiếng, hai tay nâng khuôn mặt Tô Phi, trong lúc ánh mắt nàng có chút hoảng loạn, cái miệng rộng của hắn chụp lên đôi môi hồng kiêu diễm ướt át của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Huyết Ma Châu.

Môi Tô Phi ướt át mềm mại như tơ như lụa, mang theo một hương khí thanh thuần dịu ngọt.

Chẳng qua Phong Dực còn chưa kịp thưởng thức cẩn thận thì đã cảm giác được một luồng năng lượng quý dị từ bên trong môi nàng phát ra mạnh mẽ, nhằm thẳng hướng cổ họng, dùng Càn Khôn Chuyển Hoán Thuật bắt đầu biến hoá ngưng kết ra Quang Minh thánh lực.

Phong Dực đứng thẳng người lên, há miệng, lấy tay nhặt từ bên trong ra một viên châu sắc đen tuyền, nhìn Tô Phi, hé hé cười, đối với yêu cầu của Hắc Âm Tinh Linh công chúa đưa ra ngay lúc này, hắn đọc vị ra nàng muốn giở trò dối trá, nhưng quả thực, hắn không hề nghĩ đến cái viên châu kỳ quái này có thể ngưng kết Quang Minh thánh lực.

"Cái quái gì thế này? Quang Minh thánh lực của ngươi tại vì cái quái gì mà không thấy ngưng kết?" Tô Phi kinh hãi nhìn Phong Dực, nàng vốn định lợi dụng chỉ bảo Ma Huyết Châu của bộ tộc Hắc Âm Tinh Linh ngưng kết Quang Minh thánh lực của Phong Dực, coi đây là cứu cánh để người của nàng

thoát thân trở ra, chỉ là không nghĩ đến chuyện Phong Dực căn bản không sợ Ma Huyết Châu.

Phong Dực cẩn thận nhìn sơ sơ Ma Huyết Châu một chút, mơ hồ có thể xuyên thấu qua mặt ngoài tối đen, rồi cảm nhận được một lực lượng âm u mãnh liệt xuất hiện bên trong. Đương nhiên đây là bảo bối đặc biệt có thể khắc chế Quang Minh thánh lực, mới vừa rồi ngay cả Quang Minh thánh lực hùng hậu như thế của chính mình cũng đều bị ngưng kết. Nếu không nhờ căn nguyên năng lượng của mình kỳ thật chính là Hắc Ám ma lực thì cho dù chính mình có ý phòng bị rồi cũng sẽ chịu phần thiệt ít nhiều. Hơn nữa, hắn còn phát hiện ra Ma Huyết Châu đối với chính Hắc Ám ma lực căn nguyên của hắn lại còn có tác dụng thúc đẩy tăng tiến thêm, đã là bảo bối tự tìm tới tay thì ngu gì mà không vui vẻ tiếp nhận.

Mất nhìn thấy Phong Dực lấy mất Ma Huyết Châu cho vào trong, cả bọn Hắc Ám Tinh Linh vốn sắc mặt đã tái lại càng tái mét hơn, cả đám môi run rẩy, cứ giống như Phong Dực cưỡng hiếp chính mẹ bọn chúng vậy.

"Xin người trả lại Ma Huyết Châu cho ta, ta nguyện làm thị tì cho người." Tô Phi cố gắng tự chế áp sự khủng hoảng trong lòng, Ma Huyết Châu tục truyền là máu của Ma Thần ngưng tụ thành, chính là thánh vật của toàn bộ tộc Hắc Ám Tinh Linh, là tín ngưỡng Ma Thần, đối với bộ tộc Hắc Ám Tinh Linh chính là trụ cột về mặt tinh thần. Đánh mất Ma Huyết Châu, bộ tộc Hắc Ám Tinh Linh sẽ trở thành những tín đồ bị Ma Thần vứt bỏ chưa cần tới người khác can thiệp, chính mình cũng sẽ tự sụp đổ.

"Hiện tại không chỉ vên vẹn có mình người, toàn bộ bộ tộc Hắc Ám Tinh Linh đều quy thuận bản thiếu gia. Đây là vốn liếng phải trả vì dám ám toán bản thiếu gia" Phong Dực hắc hắc cười nói, từ trong ánh mắt cả bọn người Hắc Ám Tinh Linh, hắn có thể nhìn ra Ma Huyết Châu đối với bộ tộc Hắc Ám Tinh Linh mà nói quan trọng thế nào.

"Đừng mơ hão, người đừng có khinh người quá đáng". Tô Phi run giọng nói.

"Khinh người quá đáng? Ha ha, thế giới này kỳ thật rất công bằng. Chẳng qua công bằng là dựa theo phép tắc mạnh được yếu thua xưa nay mà định ra, vô nghĩa, bản thiếu gia không nói nhiều, cho các người một phút suy nghĩ. Qua một phút, các người có hai con đường mà chọn. Thứ nhất, quy thuận bản thiếu gia, thứ nhì, chính là cùng con chim nhỏ kia ở lại trong hang động này. Về phần cái tộc của các người, chắc hẳn mất đi Ma Huyết Châu (mà ta đã thu lấy) thì coi như tự sinh tự diệt đi" Phong Dực thần nhiên nói, bên này mười lăm tên Hắc Ám Tinh Linh đã chụm lại một chỗ tự thương lượng.

Lúc mười lăm tên Hắc Ám Tinh Linh thần sắc khác nhau đang thương lượng cũng là lúc Phong Dực thần sắc thoải mái nói chuyện cùng năm người bọn Tập Nhĩ.

"Tiểu tử, mi tính không thu nhận Liệt Không bàng vương thật hả? Đây chính là Thần Thú a." Tần Tiềm vừa mở miệng đã nói ngay, vừa rồi Liệt Không bàng vương kia đã lên tiếng tự nguyện làm đầy tớ cho Phong Dực, ánh mắt hắn đã đỏ lên, có một Thần Thú như vậy còn không thể quét ngang toàn bộ Thần Phong Đại Lục a.

"Thần Thú ai mà không muốn, nhưng mối nguy hiểm trước mắt thì chúng ta chắc không chịu được, dù sao hắn chạy cũng không thoát, về sau quay lại thu phục cũng không muộn." Phong Dực lắc đầu, nhớ tới thực lực khủng bố của Lam lão kia, sống lưng liền từng đợt phát lạnh, nếu như Liệt Không bàng vương đưa lão yêu quái ấy tới, chắc mất nhiều hơn được.

"Đừng vậy, Thần Thú không phải hạng thực lực như chúng ta có thể điều khiển được. Còn Liệt Không bàng vương lại giao hoạt như thế, sợ không cẩn thận, thả hắn rồi phiền toái đến mình." Ba Ba Thác gật đầu nói.

Một phút trong nháy mắt trôi qua, Phong Dực nhìn tới bọn Hắc Ám Tinh Linh, cười hỏi: "Đã đến giờ, Tô Phi, nói cho bản thiếu gia người chọn đường nào."

Tô Phi thờ dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn Phong Dực, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp lại kiên định: "Người là mục sư, tín ngưỡng là Quang Minh tôn thần, mà chúng ta Hắc Ám Tinh Linh tín ngưỡng là Ma Thần, trời sinh đối lập, thứ chúng ta không thể theo ý, người muốn xử trí như thế nào thì tùy người".

Phong Dực hơi hơi sững sốt, vốn tưởng rằng chắc ăn đám Hắc Ám Tinh Linh rồi, lại không nghĩ đến tín ngưỡng đối lập ở thế giới này căn bản khó giải.

"Mục sư tín ngưỡng không nhất định phải là Quang Minh tôn thần, cũng có khả năng là Hắc Ám Ma Thần" Phong Dực ha ha nở nụ cười.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Phong Dực, một mục sư tại sao lại thốt ra những lời lẽ như vậy? Liên quan tín ngưỡng thì không thể tùy tiện nói loạn hay nói giỡn.

Phong Dực vươn tay, một tia Quang Minh Hoả Diễm khiết bạch thấp thoáng cháy lên ở lòng bàn tay, một lực lượng thánh khiết tức khắc tràn đầy hang đá, nhưng đột nhiên, từ dưới đáy Quang Minh Hoả Diễm đột nhiên bắt đầu hóa thành màu tối đen, rồi nhanh chóng lan tràn lên phía trên. Gần như trong nháy mắt, từ một tia Quang Minh Hoả Diễm thần thánh hoàn toàn biến thành giống như Ma Diễm tối đen đến từ Địa Ngục, lực lượng thánh khiết trong nháy mắt hóa thành lực lượng Hắc Ám, một cảm giác âm lạnh bạo ngược dâng thẳng lên trên cốt tủy.

"Hắc Ám ma lực". Tô Phi kinh ngạc, Quang Minh cùng Hắc Ám không phải tuyệt đối đối lập sao? Một mục sư mang trên người Quang Minh thánh lực như vậy, thế nào lại có khả năng lập tức biến thành Hắc Ám ma lực, hơn nữa Hắc Ám ma lực lại đạt tới độ tinh vi cùng cô đọng ở trình độ cao đáng sợ.

Không chỉ có Tô Phi, ngay cả Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi không biết Phong Dực là ma tộc, cũng bị chấn kinh hoàn toàn, đây quả thật là rất khó tưởng tượng.

"Giờ thì sao?" Phong Dực cười cười hỏi, ngũ quan tuần mỹ chiếu sáng bởi ánh Ma Diễm tối đen trong tay hiện vẻ cực mỹ.

Tô Phi khuôn mặt xinh đẹp thần sắc biến hóa không ngừng, hàm răng cắn cắn môi dưới, quỳ một gối xuống đất, hạ thấp cái đầu cao quý. Phía sau nàng

còn mười bốn tên Hắc Âm Tinh Linh cũng đồng thời quỳ một gối xuống đất, rõ vẻ miễn cưỡng.

Tinh Linh thánh địa, tộc trưởng Nguyệt Tinh Linh Dịch Khắc nhìn bầu trời trong vắt trên đỉnh đầu, ở đằng Tây mơ hồ lộ ra một đạo Huyết Hồng khiến hần tâm thần không yên, hần không khỏi nghĩ tới quang cảnh cái ngày mà Ác Ma xuất thế.

Hần, Nguyệt Thần trưởng cung trong tay đột nhiên run lên.

"Tộc trưởng" đứng lúc này, đại hiền giả Tinh Linh râu bạc trắng tay cầm Nguyệt Thần quyền trượng tượng trưng cho địa vị tiến đến.

"Đại hiền giả, có việc gì vậy?" Dịch Khắc trong nháy mắt xóa đi biểu tình đau đớn.

"Tộc trưởng, ta xem hiện tượng thiên văn ẩn mang Huyết Sát, sợ là Tinh Linh thánh địa có tai họa phát sinh, có lẽ nên điều động thêm Nguyệt Thần vệ tăng cảnh giới?" Đại hiền giả nói.

"Cứ theo lời đại hiền giả mà làm, Huyết Sát quang tựa như đối diện Tinh Linh thánh địa chúng ta, điều động một ngàn Nguyệt Thần vệ đề phòng bất trắc" Dịch Khắc gật đầu nói.

"Tộc trưởng, vẫn có một việc có lẽ nên bẩm báo với ngài, đã phát hiện tung tích Kha Ốc. Hiện tại hần là thủ lĩnh một đám bán Tinh Linh, hơn nữa đã có bằng chứng, quả thật thân thủ Kha Ốc là dựa trên tự nhiên lực." Đại hiền giả nói.

"Đem bắt hần về đây, không nên làm hần bị thương" Dịch Khắc trầm ngâm trong chốc lát, trầm giọng nói.

"Vâng, tộc trưởng" Tinh Linh đại hiền giả đáp, lui ra ngoài.

Từ sau cuộc thần ma đại chiến thời viễn cổ, có một chi phái Hắc Âm Tinh Linh may mắn tránh thoát được kiếp nạn. Đã ẩn nấp phía dưới Hắc Âm tế đàn cách Tinh Linh thánh địa không xa. Phía dưới đó, Hắc Âm Ma Thần dùng Ma Thần lực tạo ra một không gian cự đại, lớn bằng một vương quốc tầm trung ở Thần Phong Đại Lục.

Mà Hắc Âm tế đàn, ban đầu tự nhiên là pháp đàn nơi Hắc Âm Tinh Linh hiến tế Hắc Âm Ma Thần, từ sau cuộc đại chiến thần ma viễn cổ, tế đàn bị phá hủy, phạm vi trăm dặm bên trong bao phủ bởi một năng lượng cuồng bạo. Bởi vậy dù chỉ gần trong gang tấc thế nhưng bộ tộc Nguyệt Tinh Linh căn bản vẫn không phát hiện được bên cạnh vẫn còn có một chi phái Hắc Âm Tinh Linh tồn tại, hiện tại chi Hắc Âm Tinh Linh này đã phát triển được hơn mười vạn dân cư, đã có thể so sánh với dân cư của Tinh Linh vương tộc bộ tộc Nguyệt Tinh Linh.

Phong Dục đoàn người nghe Tô Phi giảng thuật, đều cảm thấy kinh ngạc.

"Tốt, tình huống của các ngươi bản thiếu gia cũng biết không khác mấy, bất quá trước đó ta đã nghe các ngươi nói, sau khi bắt được Tuyệt Vân đại bàng vương rồi lại còn muốn đi hoàn thành cái gì nhiệm vụ pử vùng đất Khủng Bó gì gì do tổ tiên truyền lại?" Phong Dục hỏi.

"Nghe đồn từ thời tổ tiên, khi trước, thời viễn cổ thần ma đại chiến, Ma Thần đại nhân tại nơi nào đó ở vùng đất Khủng Bó còn lưu một bộ Ma Thần áo giáp, có được năng lực hủy thiên diệt địa. Nếu như để Hắc Âm Tinh Linh chúng ta lấy được, thì không bao giờ sợ bị lộ ra (*tộc này đang trốn chui trốn lủi chắc), hơn nữa có thể bằng vào Ma Thần giáp mà thống nhất Tinh Linh Tộc, từ nay về sau, Hắc Âm Tinh Linh mới là vương tộc của toàn bộ Tinh Linh Tộc." Tô Phi nói, đôi mắt mỹ miều khi đề cập đến bộ Ma Thần giáp thì xuất hiện một thần thái mơ màng, hiển nhiên lấy được bộ Ma Thần giáp đó là toàn bộ mục tiêu chí cao vô thượng của Hắc Âm Tinh Linh. Tuy nhiên, rất nhanh nàng liền thở dài một hơi nói: "vùng đất Khủng Bó càng xuống dưới, ma thú quái thú càng đáng sợ, hơn nữa phía dưới là không gian trải rộng hỗn loạn (loạn lưu), chỉ có Tuyệt Vân đại bàng vương trong truyền thuyết có thể tự do bay lượn ở bên trong không gian loạn lưu mới có thể xuyên qua an toàn."

Phong Dục vừa nghe thấy viễn cổ Ma Thần lưu lại một bộ Ma Thần giáp, trong thâm tâm lòng tham trời dấy, nếu như hần có thể lấy được, thì chẳng phải là..., bất quá hần cũng chẳng nghĩ gì nhiều, động tâm thì động tâm, trước mắt mục tiêu là Tinh Linh thánh địa, chờ hần đủ thực lực bắt Liệt Không bàng vương hàng phục, rồi lại đi tìm Ma Thần áo giáp cũng chưa muộn.

"Trước mắt đề đó đã, hiện tại đã là ban đêm, để đến Đoạn Nhai tóm mấy chú Tuyệt Vân đại bàng cười thay đi bộ." Phong Dục nói.

"Thiếu..., thiếu gia, ngươi muốn bắt chim cười phi hành thay đi bộ?" Tô Phi hỏi, kêu thiếu gia vẫn có chút không tự nhiên, lập tức từ từ thế công chúa biến mẹ nó thành thị tì, chắc chắn ai cũng không thích ứng được, điểm này Dương Văn Vũ hẳn là nhận thức rõ nhất.

"Đúng vậy" Phong Dục gật đầu.

"Hắc Âm Tinh Linh chúng ta cùng với Tuyệt Vân đại bàng có chút ý hay, là dùng Tuyệt Vân đại bàng cùng loài Địa đế ma tai (một loài cá ma) ở vùng đất Khủng Bó tạp giao thành loài, chúng ta gọi là Tai Bàng, so với Tuyệt Vân đại bàng bay càng cao càng nhanh, hơn nữa thân dựa theo Tuyệt Vân đại bàng thì là Thủy Hệ ma pháp lại có cả khí lực và khả năng công kích mạnh mẽ của Địa Đế Ma Tai." Tô Phi nói.

Tổ hợp giữa cá với chim, điểm ấy Phong Dục hiểu rõ, chẳng qua một loại là ngư một loại là điều, không thể tưởng được thế mà cũng có thể giao phối?

"Này, mau để bản thiếu gia mở mang kiến thức một chút" Phong Dục hiểu kỳ nói.

"Không mang theo trên người, bởi vì bốn phía Nguyệt Tinh Linh hoạt động thường xuyên, sợ bộ tộc Hắc Âm Tinh Linh bại lộ." Tô Phi đáp, sự cẩn trọng của Hắc Âm Tinh Linh chắc đã ăn vào tận trong máu huyết cốt tủy, chỉ là không thể tưởng được đồng thời lực lượng Hắc Âm cùng Quang Minh lại ở cùng trong tay mục sư, do đó mà phải bù cả toàn bộ tộc Hắc Âm Tinh Linh. Bất quá nàng cũng biết, về phương diện khác mà nói cũng có thể xem đây

là cơ hội của bộ tộc Hắc Âm Tinh Linh, nếu Phong Dực có thể dẫn dắt bọn họ xuất đầu, thì vậy cũng đáng giá. Không ai có thể hiểu thấu được cảm giác của Hắc Âm Tinh Linh khi phải sinh hoạt trầm vụn nằm qua bên trong âm ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Tuyệt Mệnh Thâm Uyên

Nếu như từ trên trời cao ngần dặm nhìn xuống Thiết Nặc Cơ Sơn Mạch sẽ ngạc nhiên phát hiện toàn bộ Thiết Nặc Cơ Sơn Mạch giống như một con cự long ngoằn ngoèo nhấp nhô, tọa lạc ở trung tâm của Thần Phong đại lục, rất nhiều địa phương mây khói bao phủ, căn bản nhìn không thấy rõ ràng.

Mà ở một mảnh sơn mạch hỗn độn được mây mù bao phủ, một đoàn người tựa như đàn kiến đang hướng về phía sơn mạch tiến đến.

“Phía trước chính là vực sâu Tuyệt Mệnh, đây là Di Lạc Diệp Thảo, ngâm trong miệng sẽ không bị không khí kịch độc trong thâm uyên xâm hại. Về phần Độc Linh Mãng, khí tức Huyết Ma Châu phát ra có thể làm cho chúng nó không dám tới gần, điều duy nhất phải chú ý đó là Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng, một khi bị nó quán lên, nó có thể trong nháy mắt hút khô linh hồn cùng tinh thần lực của ngươi.” Sau khi được Tô Phi báo, Thánh Liên Lộ không tình nguyện lấy ra một gói to lá cây hình tam giác màu nâu, đối với mọi người giải thích.

“Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng tuy rằng rất thừa thớt, nhưng nếu gặp phải thì đó là uy hiếp trí mạng, chúng ta lúc đến vốn có mười tám người, trong đó có hai người bị chết ở địa uyên, một người chết bởi Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng này.” Tô Phi thần sắc có chút ảm đạm, bởi vì không như Nguyệt Tinh Linh có truyền tống trận, Hắc Âm Tinh Linh mỗi lần ra đi đều phải trải qua Vùng đất Khủng Bốc cùng vực sâu Tuyệt Mệnh, cơ hồ mỗi lần đều có tộc nhân bởi vậy mà mất mạng.

Phong Dực tiếp nhận Di Lạc Diệp Thảo, đưa lên mũi ngửi thử, bỗng nhiên cảm giác một trận thảo hương nhàn nhạt thông qua lỗ mũi thẳng vào tâm phế, cùng lúc đó hẳn lại có cảm giác thân thanh khí sáng, tựa hồ hết thảy dơ bẩn bên trong không khí đều được một phen gột rửa, không khỏi kêu lên “Đồ tốt.”

Càng đi về phía trước chính là một cái vực sâu không thấy đáy, trên không chính là một mảnh hỗn độn.

Đoàn người Phong Dực miệng ngâm Di Lạc Diệp Thảo, bắt đầu xuống dưới vực sâu Tuyệt Mệnh. Dọc theo vực sâu đi xuống toàn bộ là độ dốc thẳng đứng, chỉ có thể bám vào một ít nhám thạch nhô ra, cõ đại cùng với thân cây ngang dọc đi xuống. Bất quá điều này đối với đoàn người Phong Dực mà nói thật sự không có vấn đề gì, ngay cả thực lực hơi yếu một chút như Dương Vân Vũ đều có thể làm được thoải mái.

Cái khe này rất sâu, chừng mấy ngàn thước, nhưng kỳ quái là ngoại trừ không khí kịch độc mang màu sắc rực rỡ bên ngoài thì tia sáng không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Ngay tại đoàn người thật cẩn thận đi được phân nửa là lúc Sơ Thất Thất trong một khoảng thời gian này không có hiện thân đột nhiên nói: “Thiếu gia, phía dưới ít nhất có vài gốc Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng, cẩn thận a.”

Thân hình Phong Dực đột nhiên dừng lại giữa không trung, hô một câu: “Dừng.”

Tất cả mọi người sửng sốt, hoặc bắt lấy thân cây, hoặc bắt lấy cỏ dại, bám vào vách đá giống như thần lân, tất cả đều quay đầu nhìn Phong Dực.

Phong Dực hướng mắt nhìn xuống dưới, dùng tinh thần lực dò xét mọi nơi, nhưng trừ bỏ một tia năng lượng có chút quái dị như có như không thì hẳn không cảm thấy gì khác. Thế gian có một số sinh vật đích xác là kỳ lạ, ví dụ như lấy Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng mà nói, chỉ có ở vực sâu Tuyệt Mệnh này mới là khủng bố nhất, bởi vì chỗ này vô thanh, vô tức, vô hình, mặc dù thực lực Phong Dực đến cấp độ như vậy cũng không nhìn thấu.

“Làm sao vậy?” Tô Phi hỏi.

“Phía dưới có Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng, mọi người chuẩn bị tinh thần.” Phong Dực nghiêm mặt nói, Sơ Thất Thất là tự nhiên thể tinh thuần, đối với thực vật có cảm ứng tuyệt đối.

Mọi người trong lòng rung động, đều suy nghĩ muốn cất lực cảm ứng nhưng không thu hoạch được gì, nếu như có thể dễ dàng phát hiện Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng như vậy nó cũng sẽ không khiến Tinh Linh tộc thần sắc thay đổi.

“Thất Thất, ngươi đem vị trí Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng nói cho ta biết.” Phong Dực dùng ý niệm đối với Sơ Thất Thất bên trong không gian nói.

“Thiếu gia, ngươi dùng huyết mạch của Thất Thất đặt ở trên mắt, liền có thể nhìn thấy Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng.” Sơ Thất Thất nói.

Phong Dực còn chưa kịp nói gì liền cảm thấy lòng bàn tay chợt lạnh, có thêm hai giọt chất lỏng óng ánh trong suốt, mang theo một cỗ hương hoa sen nhàn nhạt thơm ngát.

“Cám ơn, Thất Thất.” Phong Dực đem hai giọt huyết mật của Thất Thất đặt trên hai mắt, chỉ cảm thấy hai mắt một trận hơi hơi đau đớn, tầm mắt có thể nhìn được tức khắc có một ít biến hóa không đồng nhất, tuy rằng không phải so với trước kia càng rõ ràng hơn hay nhìn xa hơn, nhưng có thể nhìn thấu kết cấu cơ thể bên trong của mỗi gốc thực vật.

Lúc Phong Dực vận đủ thị lực hướng xuống nhìn đến là lúc trước mắt xuất hiện một mảnh trong suốt nhàn nhạt hồng sắc đăng hình thực vật, đang theo gió lắc lư, thoát nhìn thập phần mỹ lệ, không nghĩ ngờ gì nữa đây chính là Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng, không thể tưởng tượng được, ở lối vào của vựa sâu có hơn ba mươi gốc. Như vậy, bất kỳ cái gì từ bên ngoài muốn tiến vào vựa sâu trước tiên sẽ lọt vào công kích của đám Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng này, có phải đám Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng này có sản sinh ý thức hay không? Biết chỗ này có thể săn bắt được càng nhiều thực vật?

“Tô Phi, các người từ vực sâu Tuyệt Mệnh đi ra có bị Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng vây công hay không?” Phong Dực hỏi.

Tô Phi cũng là người tuyệt đỉnh thông minh. Nghe vậy thần sắc biến đổi, lắc đầu nói: “Chỗ chúng ta bị Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng tấn công là ở đoạn giữa vực sâu Tuyệt Mệnh, hơn nữa chỉ có một cây, chẳng lẽ phía dưới có rất nhiều Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng tồn tại?”

Phong Dực gật đầu, lại phát hiện đám Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng này tựa hồ phát hiện tung tích của đám người Phong Dực, thế nên đều nhao nhao hướng về phía bọn họ tiến đến.

Phong Dực nhú nhú mày, đột nhiên lắc mình một cái rơi xuống, song thủ thành trào, đuổi ra nắm lấy, hai gốc Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng bị hắn nắm lấy trong lòng bàn tay đang liêu mạng gãy dựa, đem dây leo quấn quanh cổ tay Phong Dực, nghĩ muốn hút tinh thần lực của hắn nhưng căn bản chỉ là phí công. Năng lượng toàn thân của Phong Dực kiên cố như một cái rào chắn, Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng căn bản không thể chạm vào tinh thần lực của Phong Dực chứ đừng nói là hút đi.

Mà lúc Phong Dực đang nghiên cứu hai gốc Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng trên tay là lúc tất cả Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng còn lại đều quấn quanh lên hắn, đem hắn buộc thành như một cái bánh chưng, nhưng hắn lại không để ý.

“Đồ vô dụng.” Phong Dực cho ra một cái đáp án như vậy, năng lượng trên người bỗng nhiên bạo phát, toàn bộ Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng đều đứt thành từng đoạn rơi xuống, loại thực vật khủng bố này cũng chỉ có ở bên trong vực sâu Tuyệt Mệnh mới phát huy tác dụng, uy hiếp trí mạng của nó chính là vô ảnh vô hình. Bất quá lúc mà nó không còn sự uy hiếp thì trong mắt Phong Dực nó cùng với các loại thực vật bình thường không có gì khác nhau.

Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng từ vong là lúc hình thể hiện ra trở thành từng đoạn huyết sắc dây leo cơ hồ trong suốt rơi xuống vực sâu như mưa. Đoàn người Tô Phi sắc mặt trắng bệch, nhiều mảnh Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng như vậy, đích thực lời nói của Phong Dực lúc này là thật, ít nhất có hơn ba mươi gốc Vô Ảnh Phệ Hồn Đăng tồn tại. Nếu như không có Phong Dực, lúc bọn họ bỗng nhiên gặp phải, toàn quân bị diệt cũng là có khả năng, nghĩ đến đây không khỏi bối vì ý nghĩ của mình mà sợ ngây người, đồng thời đối với năng lượng của Phong Dực cũng có ấn tượng trực quan.

“Tốt lắm, toàn bộ đã chết sạch, tiếp tục đi xuống dưới đi.” Phong Dực nói xong một mình một ngựa đi xuống dưới.

Không bao lâu, đoàn người đã đến đáy vực sâu. Dưới đáy, không khí kịch độc thập phần nồng đậm, một đoàn lại một đoàn như những áng mây, lúc lướt qua bên người, từng đợt cảm giác âm lãnh đối diện nhào tới, như một loại vô hình âm linh từ trong thân thể xuyên thấu mà qua.

“Đó là cái gì?” Dương Vân Vũ kinh hô một tiếng, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, một đôi hồng sắc ánh mắt lớn bằng hạt đậu xanh chợt lóe, thập phần quỷ dị.

“Đó là mắt của Độc Linh Mãng, thoát nhìn thập phần đáng sợ, nhưng thực tế cũng là thứ mà chúng ta có thể ăn được, ăn thường xuyên có thể thanh tâm sáng mắt, bách độc bất xâm.” An Kỳ Nhi hồi đáp, nghe ngữ khí của nàng khi nói chuyện, tựa hồ đã từng ăn qua mắt của Độc Linh Mãng.

Phong Dực nhìn An Kỳ Nhi mỉm cười, Nam Trạch ở trong mắt thế nhân là nơi rất thần bí, khi đó man hoang chưa khai hóa, nhưng các tộc Nam Trạch mỗi người đều giỏi dùng độc, kỹ nhân đệ tử tầng tầng lớp lớp. Mà An Kỳ Nhi cùng Nam Trạch Thần Nữ có cừu oán, hiển nhiên không thoát khỏi quan hệ với Nam Trạch, hơn nữa thâm tàng bất lộ, ngay cả chính mình cũng không biết chân thật thực lực của nàng. Nói nàng không có đầu khí, nhưng một đôi bàn tay trắng như phấn có thể tiếp miêu sát dã thú, nói nàng không có ma pháp, thế nhưng có thể cách vài trăm thước lấy đầu một người. Ngay lúc vừa hạ xuống vực sâu Tuyệt Mệnh này, hắn cũng từng nhìn thấy nàng dùng một cái bọc thu thập không khí kịch độc nơi này.

Dương Vân Vũ co đầu rút cổ, nhẹ giọng hỏi: “Người không phải là thực sự ăn nó rồi đấy chứ?”

“Àn, nhớ rõ thật lâu trước kia có ném qua.” An Kỳ Nhi gật đầu cười nói.

“Khoác lác, Độc Linh Mãng toàn thân trên dưới đều là kịch độc, kịch độc chứa trong mắt của nó không thua gì nọc độc trong răng của nó.” Tô Phi nhẹ nhàng bước đến, hừ nhẹ một tiếng nói.

“Hắc Ám Tinh Linh đi ra thế giới này chưa đủ lâu, chắc là không biết có một câu gọi là éch ngồi đáy giếng phải không?” An Kỳ Nhi thần nhiên nói, từ ngữ cực kỳ sắc bén.

Con người đen nhánh của Tô Phi đột nhiên nhú lại, tựa như hai thanh lợi kiếm đâm thẳng vào An Kỳ Nhi.

Mà An Kỳ Nhi lạnh nhạt nhìn lại Tô Phi, ánh mắt lưỡng nữ trong không trung kịch liệt bắn ra tia lửa.

“Như thế nào, xem thiếu gia ta không tồn tại phải không?” Phong Dực nhìn lưỡng nữ một cái, vì sao nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp luôn luôn không thể chung sống hòa bình được nhỉ?

Lưỡng nữ đồng thời hừ lạnh một tiếng, quay ánh mắt sang một bên, ai cũng không phục ai.

“Thiếu gia, ta cho rằng Kỳ Nhi sẽ không khoác lác đâu, nàng không phải người như vậy.” Dương Vân Vũ nói.

“Tốt lắm, hiện tại không phải là lúc tranh luận, chúng ta cần phải đi tiếp.” Phong Dực mi đầu nhú lại nói, hần tin tưởng An Kỳ Nhi nói thật, người bị Nam Trạch Thần Nữ chú ý chung quy không phải là hạng người đơn giản, chẳng qua An Kỳ Nhi bình thường đều rất bề bộn, có vẻ có chút thần bí, hôm nay tựa hồ đột nhiên cao hứng lên, cũng không thể hiểu được là vì sao.

“Thiếu gia, cho ta đi đầu đi, Huyết ma châu kia cũng không cần lấy ra nữa.” An Kỳ Nhi ngẩng đầu lên nói.

“Ngươi xác định?” Phong Dực ha hả cười.

“Xác định.” An Kỳ Nhi kiên định nói, ánh mắt toát ra vẻ tự tin cường đại, cùng vẻ cao nhã của nàng kết hợp cùng một chỗ, có một loại phong tình đặc biệt.

“Vậy bốn thiếu gia liền đáp ứng ngươi.” Phong Dực cười nói, kỳ thật thông qua vực sâu Tuyệt Mệnh này không chỉ có phương pháp dùng khí tức tán ra của Huyết Ma châu, chính mình cũng có thể dùng thực lực cường đại để bảo vệ đoàn người an toàn thông qua. Bất quá, An Kỳ Nhi có phương pháp khác, vậy cứ tùy vào nàng. Huống hồ, nếu An Kỳ Nhi có thể dẫn dắt bọn họ thoát khỏi công kích của Độc Linh Mãng, đối với Hắc Âm Tinh Linh tộc bất đắc dĩ bị hấn thu phục cũng là một cái uy hiếp.

An Kỳ Nhi một mình một người đi đầu, trên người mơ hồ có một tia năng lượng tán dạt ra, không phải đầu khí, không phải ma pháp, lại mang theo một cỗ khí phách lãng nhiên cuồng bạo.

“Dừng tay, không nên vọng tưởng dùng khí thế áp chế Độc Linh Mãng, làm như vậy sẽ khiến chúng nó càng thêm cuồng bạo.” Tô Phi giống như đã biết được ý định của An Kỳ Nhi kinh thanh kêu lên.

Nhưng mà ngay sau đó, phát sinh sự tình khiến Tô Phi cùng toàn bộ Hắc Âm Tinh Linh khiếp sợ, chỉ chít Độc Linh Mãng phía trước không có tảo bạo lên như bọn họ dự đoán, ngược lại ngay từ đầu tựa như cùng chịu một loại sợ hãi, khắp nơi tán loạn liền lập tức an tĩnh lại, vốn đầu xà ngẩng cao phun ra cái lưỡi đỏ tươi hạ sát xuống đất, tựa hồ đang tham bái quốc vương của chúng.

“Đây, đây là chuyện gì xảy ra?” Bọn người Tô Phi cùng Hắc Âm Tinh Linh đối với Độc Linh Mãng ở vực sâu Tuyệt Mệnh giao tiếp cũng không phải là một hồi hai hồi, chưa từng thấy qua Độc Linh Mãng sẽ bị khuất bị dưới khí thế áp bách, nhưng tình huống hiện tại đã phá vỡ quan điểm của bọn họ.

Đi đến gần, độc khí không hề che đi tầm mắt, toàn cảnh đồ sộ hiện ra, chỉ thấy thông đạo của vực sâu không hề rộng, bên trên nam thạch ở hai bên, vô số Độc Linh Mãng chen chúc cùng một chỗ, hạ thấp đầu, có bộ dạng giống như vui vẻ xếp hàng đưa tiễn.

Đoàn người run như cây sậy đi ở bên trong đám Độc Linh Mãng, một đám người bày ra phòng hộ cấm chế, sợ vô số Độc Linh Mãng này chút nữa liền phóng lại sẽ gặm bọn họ đến mảnh vụn cũng không còn.

Bất quá chuyện mọi người lo lắng cũng không có phát sinh, An Kỳ Nhi như một nữ vương cao quý đi ở phía trước, mà đám Độc Linh Mãng này chính là con dân thành tín nhất của nàng. Tuy điều này có chút hoang đường, nhưng tất cả đều cho mọi người cảm giác quả thật giống như vậy.

Vực sâu Tuyệt Mệnh rất dài, có hơn mười nơi Độc Linh Mãng như vậy, chỗ này chỉ là nơi đầu tiên mà thôi, chỉ chít Độc Linh Mãng ước chừng có thể xếp thành hàng dài mấy ngàn thước, số lượng căn bản không thể đếm được.

An Kỳ Nhi có thể ngự xà, chỉ dựa vào một loại năng lượng kỳ quái liền có thể khống chế vô số Độc Linh Mãng này, nếu như nàng không chế đám Độc Linh Mãng này đi công kích bất kỳ đế quốc nào của Thần Phong đại lục thì đối với với thủ đồ của đế quốc đó sẽ gặp phải tai nạn ngập đầu.

Đi qua nơi đầu tiên Độc Linh Mãng tụ tập, mọi người bao gồm cả Phong Dực ánh mắt nhìn An Kỳ Nhi đã không giống trước kia, cường giả vĩnh viễn đều được mọi người tôn trọng.

“Có lẽ ngươi nói đúng, ngươi không có khoác lác, đích xác Hắc Âm Tinh Linh chúng ta đứng là éch ngồi đáy giếng.” Tô Phi đi đến trước mặt An Kỳ Nhi nói, có thể nhìn thẳng vào việc chính mình không có bốn sự bằng người khác, đây là ưu điểm của nàng.

“Vừa rồi ngữ khí của ta cũng không tốt lắm, thật có lỗi.” An Kỳ Nhi nhàn nhạt cười nói.

Hai nữ nhân không lâu trước đây vẫn đối chọi gây găt, thế nhưng rất nhanh liền thân nhau, cùng Dương Vân Vũ hình thành một khối, mà thân phận tam nữ hiện tại đều là thị tỷ của Phong Dực.

Phong Dực mặc dù sống rất nhiều kiếp, tự nhận đối với nữ nhân cũng có hiểu biết nhất định, đương nhiên vẹn vẹn chỉ là nhất định, hần có khi có chút không thể lý giải được cảm tình của nữ nhân, cũng như nữ nhân có rất nhiều thời điểm cũng không thể lý giải được cảm tình của nam nhân. Đương nhiên khí thế kịch độc, Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng, Độc Linh Mãng ở bên trong tuyệt mệnh thâm uyên đối với đoàn người Phong Dực không có hiệu quả, cả vực sâu đối với bọn họ không hề có uy hiếp trí mạng. Bọn họ bước chậm rãi như đang đi trên sân vắng xuyên qua bên trong thâm uyên, nhưng cũng đừng tưởng rằng ai cũng dễ dàng làm được điều này.

Bên trong vực sâu Tuyệt Mệnh có ba loại uy hiếp trí mạng, bất kỳ ai dù tuyệt đỉnh cao thủ cũng đều thập phần kiêng kỵ. Khí thể kịch độc nên không có Di Lạc Diệp Thảo hóa giải, cao thủ thần cấp cũng không dám xông vào, Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng, nếu không có Phong Dực có thể nhìn thấy vài chục gốc ở lối vào thì chừng đó cũng đủ để lấy đi cái mạng già của cao thủ thần cấp, mà hàng ngàn hàng vạn Độc Linh Mãng, nếu không có ngự xạ thuật của An Kỳ Nhi, không có Ma Huyết Châu, không có phương pháp đặc thù của Táp Nhĩ, muốn đi qua so với lên trời còn khó hơn.

Mà đang lúc đoàn người Phong Dực thuận lợi thông qua trăm dặm của tuyệt mệnh thâm uyên, ở lối vào tuyệt mệnh thâm uyên lại xuất hiện hai Tinh Linh, xem quần áo đặc thù của bọn họ rõ ràng là bộ tộc Nguyệt Tinh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Linh Hồn Phân Liệt. .

Đây là hai nam trung niên của Nguyệt Tinh Linh, một người đeo trên người một cây đại cung ngân sắc, bọn họ đang ngồi trên mặt đất, thần sắc ngạc nhiên nhìn chăm chăm từng đoạn Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng huyết hồng gần như trong suốt.

“Có người vào vực sâu Tuyệt Mệnh, là tuyệt đỉnh cao thủ.” Một người Nguyệt Tinh Linh trầm giọng nói.

“Không sai, Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng này là do tộc ta thiên tâm vạn khổ mới nuôi dưỡng ra được, so với Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng ở vực sâu Tuyệt Mệnh càng có tính công kích hơn, nhìn xem nơi này đầy tàn đoạn, hiển nhiên là bị người ta trong vòng một chiêu đánh nát, người này thập phần đáng sợ, chúng ta phải mau chóng báo về trong tộc.” Một Nguyệt Tinh Linh khác vẻ mặt khiếp sợ một lúc sau cho ra kết luận này. Tuy rằng Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng ở ngoài vực sâu Tuyệt Mệnh cũng không tính là đáng sợ, nhưng bên trong đó thì tuyệt đối là một loài tồn tại khủng bố, cho dù Nguyệt Tinh Linh tộc trưởng Dịch Khắc cũng tuyệt không có khả năng ở bên trong nơi này một chừng chần chờ hơn chục gốc Vô Ảnh Phệ Hồn Đẳng.

Ở điểm cuối của vực sâu Tuyệt Mệnh, một động khẩu cự đại xuất hiện trước mắt đoàn người Phong Dực. Động khẩu có hai tòa tượng đá đồ nát, nhìn không ra rõ cuộc là thần thánh phương nào, mà chỗ đó là cửa vào của vực sâu Tuyệt Mệnh.

Vùng đất Khủng bố là thế giới dưới lòng đất do Muội Nho tộc kiến tạo, viễn cổ thần ma đại chiến là lúc Muội Nho tộc bị diệt tuyệt, mà thế giới trong lòng đất bị vong linh chiếm cứ, hơn nữa rất nhiều địa phương xuất hiện sụp đổ, liền thông địa mạch, một số địa phương sâu vô tận, nghe nói là nơi quái thú khủng bố ẩn tàng trong lòng đất ngàn vạn năm thường xuyên lui tới. Còn có một số nơi sụp đổ, không gian hỗn loạn, tạo thành lực lượng làm không gian xe rách có thể dễ dàng tiêu diệt cao thủ thần cấp, mà trong truyền thuyết của Hắc Âm Tinh Linh, Ma Thần Khải Giáp nằm bên trong không gian loạn lưu ở một nơi nào đó của Vùng đất Khủng bố. Vì vậy, sau khi bọn họ có được tin tức về Tuyệt Vân đại bàng vương, có năng lực xuyên qua không gian loạn lưu, liền tập hợp nhân mã, ngay cả công chúa cũng đều tự mình xuất động, hồng bất được Tuyệt Vân đại bàng vương, sử dụng nó để xuyên qua không gian loạn lưu của Vùng đất Khủng bố, tìm ra Ma Thần Khải Giáp có thể thay đổi vận mệnh bộ tộc Hắc Âm Tinh Linh.

Phong Dực nhìn động khẩu tối như mực, ngưng thần tìm kiếm, chỉ cảm thấy từng cổ âm phong sắc nhân từ bên trong huyết động nhẹ nhàng truyền ra, tựa như vô số oan hồn đang thể lương gầm rú.

“Khí tức từ vong thật nồng đậm, so với Từ Vong Tuyệt Địa cũng không kém bao nhiêu.” Thanh âm Huyết Vô Nhại vang lên bên tai Phong Dực, mang theo hưng phấn nhẹ nhàng, dù sao hắn cũng là vong linh, chỉ có từ địa mới là địa phương làm hắn cả thấy thoải mái nhất, cũng có thể phát huy toàn bộ uy lực của hắn.

Phong Dực một mình một ngựa đi đầu nhảy vào cửa vào của vùng đất Khủng bố, nghênh đón hắn là hơn chục vong linh cấp thấp hai ba rít gào đánh tới, lại bị một đạo thánh quang của hắn tinh lọc vô ảnh vô tung.

Ngay sau đó, đoàn người Táp Nhĩ cũng nhảy xuống, đều kinh ngạc mà thật lâu không nói nên lời nhìn thế giới trong lòng đất có thể xưng là nguy nga tráng lệ này.

Thế giới trong lòng đất cao tám trăm thước, liếc mắt nhìn qua, vô số kinh thiên trụ tiếp thiên dựng lên, từng mảnh kiến trúc kỳ lạ, tan hoang đứng vững trong phạm vi tầm mắt, nguy nga đồ sộ. Phong Dực cùng với những người chưa từng đến vùng đất Khủng bố đều nghĩ nơi này bất quá chỉ là một ít mê cung huyết động nối tiếp thế giới, tuyệt không thể tưởng được nó lại giống như thành thị trên mặt đất, có đường phố, có kiến trúc, từ những kiến trúc tan hoang này có thể thấy được quy mô của thế giới trong lòng đất này thập phần to lớn, văn minh viễn cổ Muội Nho cũng không chút nào kém hơn nền văn minh của nhân loại trên Thần Phong đại lục.

“Nơi này lớn như vậy, chúng ta nên đi như thế nào?” Phong Dực hỏi.

Tô Phi lấy ra một cái bản đồ, đúng là bản đồ của vùng đất Khủng bố này, từ những đánh dấu trên đó cho thấy diện tích của nó lớn đến nỗi khiến Phong Dực cảm thấy thập phần kinh ngạc, hơn nữa, có một vài địa phương vẫn tỏ nét mờ, hiển nhiên là những địa phương mà Hắc Âm Tinh Linh còn chưa thăm dò rõ ràng.

“Chúng ta đi theo con đường này, trên đường này đa số là một ít vong linh sơ cấp, uy hiếp không lớn.” Tô Phi chỉ vào một cái lộ tuyến ngoằn ngoèo nói.

“Không sai, tuyến đường này đích xác không có vong linh cao cấp, bất quá có rất nhiều nơi sụp đổ nối liền với lòng đất vô tận, nói không chừng sẽ gặp phải quái thú khủng bố đến từ lòng đất.” Tập Nhĩ gật đầu nói.

Tô Phi kinh ngạc nhìn Tập Nhĩ. Tập Nhĩ nhìn qua là mặc trang phục nhân loại bình thường, nàng căn bản không biết hắn là một Tinh Linh, một người Huyết Tinh Linh bị toàn bộ Tinh Linh tộc đuổi giết hơn trăm năm, bởi vậy nàng thập phần kỳ quái, một người bên trong đội ngũ luôn trầm mặc ít lời lại đối với địa hình của vùng đất Khủng bố quen thuộc như vậy.

“Chỗ sụp đổ tuy rằng nối liền với lòng đất, nhưng tỷ lệ xuất hiện quái thú trong lòng đất cũng không lớn, so với những mối nguy hiểm thật lớn của các lộ tuyến khác, thì điểm nguy hiểm này căn bản không đáng nhắc tới.” Tô Phi nói.

Phong Dực nhìn về phía Tập Nhĩ, thấy được hắn nhẹ nhàng gật đầu, liền vung tay lên, nói: “Được, vậy cứ theo lộ tuyến này đi, Tô Phi dẫn đường.” Dực theo dự tính, nếu hết thấy đều thuận lời như trong lời nói, đoán người Phong Dực sau một tháng sẽ đi đến cửa ra của vùng đất Khủng bố, rời khỏi đó, như vậy cách thánh địa Tinh Linh chỉ còn vẹn một ngọn núi.

Tại Đế đô của Kim Ưng đế quốc, sau khi bị Phong Dực quấy phá qua đi, tuy nói là khôi phục trật tự bình thường, nhưng tiêu điều đi rất nhiều. Sự tình Kim Ưng đế đô làm khiếp sợ toàn bộ Thần Phong đại lục, hiện giờ Phong Dực xem như đã chân chính nổi danh, chỉ với một chiêu ma pháp cấp Kim cương là Lôi Thần chi nộ hủy diệt đi hoàng cung Kim Ưng liền đủ để cho thế nhân điên cuồng.

Không Tước gia tộc, tại tiểu viện nơi lúc trước Phong Dực ở, Lệ Phù đang ngơ ngác ngồi trên mộc thai, nhìn về không trung phượng xa, miệng không ngừng thì thào: “Mục sư ca ca, người đã đáp ứng Lệ Phù, nhất định sẽ mang Lệ Phù cùng đi, vì cái gì làm trái đi lời hứa hẹn, vì cái gì.”

Kỳ thật Phong Dực trước khi đi đã nhờ Không Tước gia chủ Cách Lôi Đặc chuyển cáo Lệ Phù, nói hắn qua một đoạn thời gian sẽ phái người tới đón nàng, chẳng qua bởi vì Ny Á tại một ngày nọ đột nhiên tiêu thất, khiến tâm tình Cách Lôi Đặc không yên, nào còn tâm tư nghĩ tới việc nhỏ này, nhưng hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được, chính việc nhỏ này lại tạo cho Phong Dực với Lệ Phù một sự hiểu lầm to lớn.

Cách Lôi Đặc thập phần nôn nóng, thường ngày một tia hòa khí nơi khoe miệng tiêu thất đi đâu mất, đi đi lại lại bước đi thong thả như một con mãnh hổ bị nhốt trong thư phòng.

“Là Lam lão, chẳng lẽ thật sự là Lam lão bắt Ny Á?” Cách Lôi Đặc vỗ bàn, trong khoảng thời gian này, hắn đi cầu kiến Lam lão, nhưng đáy hồ căn bản không phản ứng, ngược lại sáng lên hào quang lam sắc cảm chế, nhớ tới Lam lão tựa hồ đối với Ny Á có chút ưu ái, Cách Lôi Đặc trong lòng nổi lên hàn ý nhàn nhạt.

“Bầm gia chủ, Ny Á tiểu thư đã trở lại.” Một gã hộ vệ kích động chạy vào bẩm báo.

Đã trở về! Cách Lôi Đặc tinh thần rung lên, vội vã ra khỏi thư phòng.

Ny Á tóc rối tung ngồi trên ghế, thần sắc đờ đẫn, đối với một đám thị tỳ vây quanh nàng xem như không thấy.

Mà lúc một trong các thị tỳ thường xuyên hầu hạ nàng, có ý định thay tiểu thư sửa soạn lại một chút nhan sắc, tay của nàng vừa chạm lướt qua Ny Á, Ny Á thần sắc đờ đẫn tức khắc đột biến, giống như một con hổ điên hét lớn một tiếng, một đôi ngọc thủ gắt gao đè chặt trên cổ thị tỳ, dùng sức siết mạnh, liền nghe “ca sát” một tiếng, thị tỳ trừng lớn hai mắt dần dần mất đi thần thái, lúc Ny Á rút tay về, thây thể thẳng tắp ngã xuống phía sau.

Chúng thị nữ lặng im vài giây sau đó kêu lên một tiếng sợ hãi chạy trốn tứ phía.

Lúc Cách Lôi Đặc vội vã chạy vào phòng, nhìn cháu gái ngơ ngác ngồi trên ghế, thần sắc lại một lần nữa đờ đẫn, miệng há hốc, thật lâu nói không ra lời.

“Ny Á, Ny Á...” Cách Lôi Đặc kêu tên Ny Á, thanh âm có chút run rẩy.

Ny Á ngẩng đầu, ánh mắt đại ra nhìn về phía Cách Lôi Đặc, bên trong ánh mắt nàng không còn linh động như trước, giống như một người mất đi linh hồn. Hiện tại nàng chỉ là một cái xác không hồn.

“Ny Á, ta là gia gia, là gia gia a.” Cách Lôi Đặc chưa từ bỏ ý định kêu lên, đây chính là cháu gái hắn thương yêu nhất, cũng là cánh tay trái, bờ vai phải hắn không thể thiếu.

“Gia gia.” Ny Á ngơ ngác lặp lại mấy lần, ánh mắt đại ra đột nhiên mãnh liệt dao động lên, tựa hồ như người rơi xuống nước đang thống khổ dẫy dụa.

Cách Lôi Đặc thấy được Ny Á có phản ứng, lập tức bước tới hai bước, tiếp tục nói: “Đừng vậy, ta là gia gia của ngươi, ngươi là cháu gái của ta Ny Á.”

Bên trong ánh mắt Ny Á gầy gù càng thêm kịch liệt, lúc thì âm áp, lúc thì tàn bạo âm lãnh, lúc lại đại ra không hề có cảm tình.

“Ny Á, mau trở lại, gia gia ngay tại bên cạnh ngươi.” Cách Lôi Đặc tiến lên, hai tay đặt trên vai Ny Á, bên trong ánh mắt lo lắng kèm theo một phần mừng rỡ, hắn có thể thấy được Ny Á đang gầy gù, hơn nữa tựa hồ sắp thành công.

“Ngươi một con kiến hôi cũng vọng tưởng muốn phá âm mưu của lão phu. Muốn chết !” Đột nhiên, vẻ mặt Ny Á biến đổi, miệng phát ra âm thanh mà Cách Lôi Đặc vô cùng quen thuộc cùng kính sợ.

“Lam . . . Lam lão.” Cách Lôi Đặc như sét đánh, từ từ lui về phía sau hai bước, hần đã đoán đúng, Ny Á đúng là bị Lam lão bắt, tựa hồ vẫn đang chiếm cứ thân thể nàng, bắt quá xem ra hần là chưa thành công.

“Con kiến, chết đi.” Đúng lúc này, Ny Á trên mặt âm trầm hét lớn một tiếng, trên tay một đạo lam quang trong nháy mắt lướt qua.

Mà Cách Lôi Đặc lông tóc dựng đứng, nghĩ muốn trốn nhưng lại phát hiện không thể nào trốn, chỉ là cảm giác được cổ họng mình chợt lạnh, miệng hần mở rộng nghĩ muốn nói cái gì lại không nói được nên lời, máu tươi từ trong cổ họng mãnh liệt phun ra, dính đầy trên đầu và mặt Ny Á.

Ny Á hừ lạnh một tiếng, đột nhiên sắc mặt đại biến, ngay sau đó toàn bộ thân thể chấn động, một cỗ ý niệm điên cuồng từ sâu trong ý thức hải tuôn ra.

Lúc này, đúng là Lam lão chiếm cứ thân thể Ny Á, sau khi tổn thất tam thành tinh thần lực do trừu tượng hoá huyết thất bại, hần biết con đường tịnh tiến của hần đã hoàn toàn bị phá hỏng.

Điên cuồng, hần quyết định đánh bạc một phen. Ny Á từ lúc mới sinh ra đã bị hần nhìn trúng, thể chất của nàng thập phần thích hợp làm vật dẫn cho hần, chỉ là cách thân thể hoàn mỹ của hần kém quá xa, thêm một điều nữa là Lam lão hần như thể nào cũng xem là một trang hần tử, dưới khổ mạng bản sắc đàn ông, tuyệt không nghĩ biến thành đàn bà.

Nhưng trong lúc tuyệt vọng, Lam lão cũng bất chấp nhiều như vậy, hần bắt Ny Á, tính toán mãnh mẽ đoạt đi thân thể của nàng để dử dụng, chẳng qua người tính không bằng trời tính, hần tuyệt không thể tưởng tượng được linh hồn của Ny Á lại cứng cỏi như vậy, như thế nào cũng không thể xóa đi ấn ký kia, đến cuối cùng khiến linh hồn hần cùng Ny Á quấn quanh cùng nhau, linh hồn phân liệt, đối với linh hồn Ny Á và bản thân hần đều sinh ra vết thương thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Quang Minh Phổ Chiếu

Lãnh Thanh bị ma pháp dây thừng đặc chế trói lại áp giải đến trước mặt Phong Dực, biểu tình không có chút gì sợ hãi, ngược lại là vẻ mặt tìm tòi, nghiền cứu đánh giá một thân trang phục mục sư của Phong Dực.

Phong Dực cũng nhìn từ trên xuống dưới Lãnh Thanh, gia hỏa này thoát nhìn chính là cái loại con cháu quý tộc bất cần đời, dùng khí mùi phần, thực lực cũng không kém, xuất thân hẳn là không đơn giản.

"Bốn thiếu gia không nghĩ phải dùng Suru Hồn Thuật, đem lai lịch, xuất thân, mục đích của ngươi từng cái ra, ngươi hảo ta hảo mọi người đều hảo phải không?" Phong Dực mở miệng nhàn nhạt cười nói.

Lãnh Thanh sắc mặt hơi đổi, lúc Phong Dực nói chuyện hiện ra một cỗ khí thế khiến hần cảm thấy hoảng sợ, người trẻ tuổi trước mắt này thoát nhìn độ tuổi cũng không sai biệt lắm với hần nhưng tuyệt đối cùng tông chủ là một loại tồn tại khủng bố.

"Tại hạ Lãnh Thanh, hai mươi lăm tuổi, đến từ Không Diệt Tông..." Lãnh Thanh thức thời đem hết thầy đều nói ra, biểu đạt đó là cấp độ phân minh, ăn khớp nghiêm cẩn.

Không Diệt Tông! Ba Ba Thác? Phong Dực lúc nghe được hai từ mấu chốt này là lúc tâm thần chấn động, tứ đại ân cư gia tộc đã xuất hiện ba nhà, mà Ba Ba Thác thể nhưng lại có thân phận như thế, thật là khiến hần cảm thấy ngoài ý muốn.

"Không Diệt Tông các ngươi thật đúng là ủng hộ danh xưng một trong tứ đại ân cư gia tộc, lợi dụng xong liền muốn giết người diệt khẩu, chỉ có tà môn tà phái mới làm." Phong Dực nghe được tin tức của Ba Ba Thác, dĩ nhiên việc này làm hần cảm thấy thập phần phần nộ.

"Ta cũng cho rằng như vậy." Lãnh Thanh nhún nhún vai nói.

"Lời này nếu như bị sư trưởng của ngươi biết được, chỉ sợ ngươi sau này sẽ sống không khá giả đó." Phong Dực cười nói, đối với gia hỏa này thể nhưng thật ra có vài phần hảo cảm.

"Không sao cả, vốn cuộc sống của ta cũng không tốt lắm." Lãnh Thanh cười nói, hần bất cần đời khiến tông môn sư trưởng đau đầu không thôi, nếu không phải hần có thiên phú tu luyện không tệ, chỉ sợ sớm bị đuổi ra khỏi tông môn.

"Lãnh huynh, vậy trước ủy khuất ngươi một đoạn thời gian, nếu những gì ngươi nói là thật, tất nhiên là sẽ không làm tổn thương ngươi một sợi lông, nếu là lừa bốn thiếu gia, hắc hắc" Phong Dực thân nhiên nói, nhưng lúc sau lại cười lạnh hai tiếng, khiến trong lòng Lãnh Thanh cảm thấy ớn lạnh không thôi.

Hắc Thổ vương quốc nổi danh chính là do khắp cả quốc gia đều là đất đen phì nhiêu, được so sánh là một trong những quốc gia giàu có nhất.

Đặc Luân Tư tâm thần bất định, ở trong thư phòng lịch sự, tao nhã thông thả bước đi, hần ở mặt ngoài là đại quý tộc của Hắc Thổ vương quốc, kỳ thật cũng là một cái cứ điểm bên trong thế tục của Không Diệp Tông. Hần sớm biết được tin tức, có cừu nhân của Không Diệp Tông sẽ tìm tới cửa, hơn nữa đã có vài cái cứ điểm khác của Không Diệp Tông bị huyết tẩy.

Tuy nói Không Diệp Tông tiểu thư Kì Nhược Hàm cùng ngũ trưởng lão đều ở trong phủ trấn thủ, ngoài ra còn có đệ tử Không Diệp Tông mai phục ở chung quanh, nhưng hần vẫn như cũ mỗi ngày ăn không ngon, ngủ không yên. Theo lý mà nói, trận thế như vậy phải khiến hần nên an tâm mới đúng, Không Diệp Tông là một trong tứ đại ẩn cư gia tộc. Thế lực này hần biết đã thập phần dọa người, nhưng không biết vì sao, hần chính là tâm thần không yên.

Mỗi khi Đặc Luân Tư tâm thần bất định là lúc nhất định có đại sự phát sinh, hơn mười năm qua đã có nhiều lần nghiệm chứng qua nên trực giác của hần rất chuẩn xác.

Đã đến nửa đêm, Đặc Luân Tư đáy lòng càng thêm hoảng loạn.

"Có thích khách, có thích khách" đúng lúc này, hộ vệ bên ngoài la lên khiến tay của hần căng thẳng, một góc thư bàn bị hần dùng lực vịn đứt.

Lúc này Kì Nhược Hàm cùng ngũ trưởng lão cũng vọt ra, nhìn thân hình bay vút trong bóng đêm kia cùng Ba Ba Thác giống nhau như đúc, hai bên liếc nhau, phát ra tín hiệu vây công, liền hướng tới bóng đen kia đuổi theo.

Đặc Luân Tư xuất hiện ở bên trong hoa viên, nhìn bầu trời đêm không có ánh trăng, thần kinh lại vẫn như cũ không có thả lỏng, ngược lại mí mắt trái phải đều bắt đầu kinh hoàng dựng lên.

"Điều hồ ly son!" Đặc Luân Tư đột nhiên linh quang chợt lóe, cùng lúc tay phải vừa mới giờ lên ma pháp hóa diễm, một đạo kim quang giống như từ trong hư không chém ra, cả cánh tay phải tức khắc bay lên, máu tươi văng khắp nơi.

Trong bóng đêm, mồ hôi lạnh của Đặc Luân Tư ứa ra nhìn đại hán râu quai nón xuất hiện ở trước mặt mình, gian nan hỏi: "Ba Ba Thác?"

"Đúng vậy, đúng là lão tử, cho nên, người ngủ yên đi." Ba Ba Thác nhẹ răng cười một tiếng, cự kiếm trong tay vung lên, đầu của Đặc Luân Tư liền bay lên không trung mười thước cao, mở màn cho việc giết chóc.

Đúng lúc Ba Ba Thác đang tận hưởng giết chóc, chợt thấy trên không trung bạo xuất một trận diễm hỏa mỹ lệ, hần lâu bầu một tiếng: "Đáng chết!" Không nghĩ tới phụ cận còn có đệ tử Không Diệp Tông không đi truy bắt hần, hần không dám dừng lại lâu, phi thân hướng không trung bắn nhanh mà đi.

"Trốn đi đâu?" Sáu gã Không Diệp Tông đệ tử hướng tới vây kín Ba Ba Thác.

"Chặn ta thì chết!" Ba Ba Thác điên cuồng hét lên một tiếng, cự kiếm trong tay nhanh như chớp chém ra một vòng kim sắc kiếm quang dài mười trượng.

Sáu gã Không Diệp Tông đệ tử, có hai gã nhất tinh Thánh Chiến Sư trong nháy mắt bị kim sắc kiếm quang trăm thành hai đoạn, căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì. Bốn gã đệ tử còn lại ngơ ngác nhìn Ba Ba Thác tiêu thất trong bầu trời đêm, trong lòng đều dâng lên cảm giác sợ hãi, cái loại cảm giác tử vong đè nặng này bọn hần trước đó chưa từng gặp.

"Chiến Thần, Ba Ba Thác không ngờ lại đạt tới Chiến Thần chi cảnh." Một gã Không Diệp Tông đệ tử lâm bẩm nói.

Mà khi Kì Nhược Hàm cùng ngũ trưởng lão trở về là lúc nhìn phủ đệ Đặc Luân Tư máu chảy thành sông, đều tức giận đến thất khiếu bốc khói, một lần nữa lại bị Ba Ba Thác đùa giỡn, bị quay như đê thế thì người chết cũng phải tức giận từ bên trong quan tài nhảy ra.

"Phát ra tông môn tín hiệu, khiến cho toàn bộ đệ tử nhìn thấy tín hiệu này tiến hành tìm tòi trải rộng trong phạm vi trăm dặm Ba Ba Thác đào thoát, nếu như lần này không đem Ba Ba Thác bắt được, những đệ tử Không Diệp Tông đi ra lần này toàn bộ hồi tông môn lĩnh phạt đi." Ngũ trưởng lão tức giận muốn học máu, gào thét ra mệnh lệnh.

"Là, ngũ trưởng lão." tên đệ tử tiếp lệnh sắc mặt tái nhợt, hần làm sao không biết hình đường của Không Diệp Tông là tồn tại có bao nhiêu khủng bố, vô luận ai vào hình đường, không chết cũng phải lột da.

Hoàng cung của Hắc Thổ vương quốc, bên trong một cái hầm cất rượu lạnh lẽo, Ba Ba Thác tựa vào một cái thùng rượu lớn, đầy người máu tươi, có của chính hần nhưng càng nhiều là của người khác. Không Diệp Tông không hồ là một trong tứ đại ẩn cư gia tộc, thế lực siêu việt sự tưởng tượng của hần, hần đang chạy trốn trên đường thì bị một vị nhị tinh Thổ Hệ Pháp Thân danh chấn Đại Lục của Hắc Thổ vương quốc chặn lại, lúc sau bị mười mấy tên đệ tử của Không Diệp Tông chạy tới vây công, thật vất vả mới đào thoát được, nhưng vẫn bị một ít thương tích, hành tung cũng đã bại lộ. Tuy nói ẩn thân ở hầm rượu của Hoàng cung Hắc Thổ vương quốc xem như thập phần bí ẩn nhưng hần biết sớm hay muộn sẽ bị phát hiện, đến lúc đó cửu tinh Chiến Thần tu luyện Thủy Hệ Đầu Khí ngũ trưởng lão kia cùng với vài tên Thần Cấp cao thủ khác của Không Diệp Tông liên thủ, thì hy vọng đào thoát của mình cơ bản là đoạn tuyệt.

"Cũng được, Ba Ba Thác ta cho dù chết cũng muốn kéo theo vài cái đệm lưng, lấy chúng an ủi Lệ Na linh thiêng trên trời." Ba Ba Thác khẽ cắn môi đứng lên, hần quyết định chủ động xuất kích, giết một cái tính một cái, bằng không bị vây quanh trong hầm ngầm với Không Diệp Tông Thần Cấp cao thủ tham gia, chính mình sợ là kéo theo không được vài cái đệm lưng a.

Ba Ba Thác ra khỏi hoàng cung, cũng bắt đầu Không Diệt Tông đệ tử đi một mình tiến hành lập sát. Đợi đến lúc trời sáng, đã có hơn mười tên Không Diệt Tông đệ tử ngã xuống trên tay hắn, hắn cũng bối vì thế mà liên tiếp bại lộ, bị Không Diệt Tông đệ tử thu nhỏ vòng vây, sau khi cùng hai gã Thần Cấp cao thủ đại chiến, thương thế tăng thêm liền phải trốn vào bên trong một cửa hàng bán xiêm y.

Lão bản cửa hàng là một trung niên nam nhân hơn bốn mươi tuổi, khi hắn nhìn thấy Ba Ba Thác cả người máu tươi xuất hiện ở trước mặt, thế nhưng hắn không có sợ hãi mà kêu lớn lên, biểu tình trấn định kia khiến Ba Ba Thác trong lúc nhất thời nghĩ đến chính mình có hay không rơi vào bên trong bẫy rập của Không Diệt Tông.

Nhưng mà khi một thanh niên quen thuộc đã lâu từ sau cửa đi ra, Ba Ba Thác tức khắc kinh ngạc đến ngây người, lộ ra vẻ mừng như điên.

Mà lúc này, cửa hàng đã bị Không Diệt Tông vây quanh kín kẽ đến mức một con ruồi cũng không lọt, ngũ trường lão cùng Kì Nhục Hâm cũng ở trong đội ngũ.

"Sư đệ, người xác định hắn ở bên trong?" Ngũ trường lão hỏi một lão giả. Chính là vị năm sao Chiến Thần đã làm bị thương Ba Ba Thác, sư đệ của Ngũ trường lão.

"Đúng vậy, Ba Ba Thác ở bên trong, hắn sau khi tiến vào bị ta cùng vài vị sư đệ hạ cấm chế, hắn chấp cánh cũng khó bay." lão giả này khẳng định gật đầu nói.

"Các đệ tử tiến hành công kích, đem cửa hàng này san bằng cho ta." Ngũ trường lão sắc mặt dữ tợn ra lệnh.

Kì Nhục Hâm đôi mi thanh tú hơi hơi nhíu lại, ngăn cản nói: "Ngũ trường lão, bên trong cửa hàng này có người thường, không bằng do ta đi vào khuyên bảo, tin tưởng Ba Ba Thác sẽ không thương tổn người vô tội."

Ở trong mắt ngũ trường lão vài tên bình dân tính là cái gì, nhưng Kì Nhục Hâm dù sao cũng là nhi nữ của tông chủ. Hắn như thế nào cũng phải cấp cho vài phần mặt mũi, hơn nữa biết thực lực của nàng, liền cũng tùy ý cho nàng đi.

Mà khi Kì Nhục Hâm đẩy cửa của cửa hàng đi vào bên trong phòng lập tức phát hiện một gã thanh niên rất tuấn tú mặc bạch mục sư bào cùng hai nữ tử thiên kiều bá mị uống rượu, liếc mắt đưa tình, điều này làm cho nàng tức khắc ngăn ra, nghĩ đến bên mình có phải hay không tính sai địa phương, nhưng nàng rất nhanh liền nghĩ đến, nếu là người bình thường khi cửa hàng bị người ta vây quanh, sao có thể thoải mái tự nhiên như thế, giống như không có việc gì mà tiếp tục uống rượu mua vui?

Phong Dực ngẩng đầu, đánh giá Kì Nhục Hâm mới bước vào, có thể nói là một tuyệt sắc Hóa Hệ ma pháp sư, nàng chính là Không Diệt Tông Đại tiểu thư mà Ba Ba Thác nói ư? Bộ dạng thật ra khá tốt, pháp trượng trong tay nàng là thần khí Viêm Long pháp trượng trong truyền thuyết có thể tăng phúc Hóa Hệ ma pháp 50% uy lực, nhìn thật khiến cho người ta phát thèm a.

Mà Kì Nhục Hâm cũng đang đánh giá Phong Dực, hắn mặc chính là mục sư bào bình thường, nhìn không ra trong Thần Điện hắn có chức vị gì, nhưng khí chất này tuyệt đối không có khả năng là một vị mục sư cấp thấp trong thế tục, hắn thoạt nhìn cũng không có sợ hãi, lại kiều ngạo nhìn quét nàng, đặc biệt là các bộ phận mẫn cảm trên cơ thể thiếu nữ hắn càng không có buông tha, điều này khiến cho trong đáy lòng nàng dâng lên một cơn lửa giận cùng buồn bực, thân là Không Diệt Tông đại tỷ, khi nào có người dám dùng ánh mắt như thế nhìn nàng?

"Không Diệt Tông Đại tiểu thư Kì Nhục Hâm đứng không, không biết đến cửa hàng cửa hàng của bổn thiếu gia có gì phải làm sao?" Phong Dực đột nhiên nở nụ cười, há mồm uống chén rượu mà An Kì Nhi để bên môi hắn, tư thái kiều ngạo kia giống như căn bản không để Kì Nhục Hâm vào mắt.

"Nếu biết thân phận của ta, lại như thế nào không biết ta vì sao mà đến?" Kì Nhục Hâm đè nén lửa giận của chính mình xuống, Thần Điện tuy nói cùng Không Diệt Tông nước sông không phạm nước giếng, nhưng Thần Điện đại giáo chủ cùng phụ thân nàng có vài phần giao tình, ở tình huống không biết rõ thân phận của mục sư trẻ tuổi trước mặt, nàng không nghĩ cùng Thần Điện trở mặt.

Phong Dực vẻ mặt nghi hoặc, lắc đầu hỏi: "Kì tiểu thư cái này có chút vô đoán, bổn thiếu gia biết thân phận của người liền nhất định phải biết mục đích của người sao? Không biết là bổn thiếu gia rất ngu dốt, hay là Kì tiểu thư rất thông minh a."

"Ta không muốn cùng người nói lời vô nghĩa, ta chỉ muốn biết Ba Ba Thác ở đâu?" Kì Nhục Hâm thanh âm cao lên, Viêm Long pháp trượng trong tay toát ra một vòng điểm mang nhân nhật, tựa hồ cảm ứng được chủ nhân tức giận có chút không an phận đứng lên.

"Ba Ba Đà? Phụ thân người là lạc đà kéo xe, tự nhiên hỏi phụ thân người đi, bổn thiếu gia cũng không phải phụ thân người à! Kỳ quái!" Phong Dực ngạc nhiên hỏi.

"Người làm càn!" Kì Nhục Hâm rốt cục nhịn không được yêu kiều quát một tiếng, giờ Viêm Long pháp trượng trong tay lên làm ra tư thế công kích, rõ ràng, nàng biết ba ba ở một ít địa phương trên Thần Phong Đại Lục là lời nói quẻ mùa chỉ phụ thân.

Ánh mắt Phong Dực dần dần băng lãnh, hắc hắc cười lạnh: "Làm càn chỉ sợ là Kì tiểu thư a, không oán vô cớ chạy đến nơi này của bổn thiếu gia giương oai, Không Diệt Tông tông chủ không dạy người làm người như thế nào sao?"

Kì Nhục Hâm cho dù tu dưỡng tốt cũng nhẫn nại không được, Viêm Long pháp trượng điểm mang đại thịnh, Hóa Hệ ma pháp nguyên tố cuồng bạo làm cho toàn bộ không khí bên trong căn phòng tựa hồ đều bị thiêu cháy.

Chẳng qua khi Kì Nhục Hâm ngưng tụ hỏa võng đan của cao cấp Hóa Hệ ma pháp vào đỉnh trượng của Viêm Long ma trượng, nàng đột nhiên phát giác nguyên tố ma pháp Hóa Hệ đột nhiên vô thanh vô tức tiêu tán, đúng là cảm giác không được bất kì nguyên tố ma pháp Hóa Hệ tồn tại, mà cùng lúc

đó, toàn bộ căn phòng sáng lên quang mang nhu hòa, mà bàn tay phải của Phong Dực mở ra, một đám Quang Minh hoá điểm ở lòng bàn tay hần sinh động nhảy lên.

Kỉ Nhược Hàm sắc mặt đại biến, mục sư này thế nhưng lại dùng Quang Minh thánh lực đem toàn bộ ma pháp nguyên tố khác bên trong đại sảnh trực xuất ra ngoài, có thể nói ở trong phòng trừ bỏ Quang Minh ma pháp ra bất kì ma pháp gì đều không thể phóng ra.

"Quang Minh phổ chiếu" Kỉ Nhược Hàm nhớ tới một cái Quang Minh ma pháp đặc thù của cửu tinh Thần mục sư, thời thơ ấu nàng đã xem qua Thần Điện đại giáo chủ thi triển qua, nói như vậy, mục sư trẻ tuổi này thế nhưng cũng đạt tới cảnh giới cửu tinh Thần mục sư, địa vị hần ở bên trong Thần Điện chỉ sợ là cực cao, hoặc là có địa vị gần tới Thần Điện đại giáo chủ cũng không chừng.

"Xin hỏi mục sư xưng hô thế nào?" Kỉ Nhược Hàm khôi phục về mặt bình thường hỏi.

"Bốn thiếu gia Phong Dực." Phong Dực nhàn nhạt cười nói.

"Phong mục sư, ta sẽ hướng gia phụ bẩm báo chi tiết sự tình hôm nay, đến lúc đó nhất định sẽ hướng Thần Điện các ngài đòi một lời giải thích, cáo từ!" Kỉ Nhược Hàm nhìn Phong Dực thật sâu, sau đó xoay người rời đi.

Bên ngoài ngũ trường lão thấy Kỉ Nhược Hàm đi vào lâu như vậy vẫn chưa đi ra, đang muốn vọt vào tìm tòi, cuối cùng phát hiện thời điểm nàng đi ra, sắc mặt thập phần khó coi.

"Nhược Hàm, sao lại thế này?" Ngũ trường lão hỏi.

Kỉ Nhược Hàm ở trước mặt ngũ trường lão nói nhỏ vài tiếng thần sắc ngũ trường lão liền đại biến. Có lẽ bên trong thế tục đối với Thần Điện ấn tượng đã chậm rãi phai nhạt, trừ bỏ những nơi có giáo đường cùng mục sư, rất nhiều người đều quên thực lực khủng bố của Thần Điện nhưng Không Diệp Tông tông chủ cùng Thần Điện đại giáo chủ có vài phần giao tình, cho nên ngũ trường lão thập phần minh bạch sự khủng bố của Thần Điện, Thần Điện đại giáo chủ thực lực sâu không lường được, Không Diệp Tông tông chủ kì yển từng ở trước mặt hần chính miệng thừa nhận thực lực không bằng Thần Điện đại giáo chủ, hơn nữa ngũ trường lão vẫn biết Thần Điện có một thần vệ đội thần bí, nhân số không biết, nhưng mà lần trước Thần Điện đại giáo chủ mang theo hai mươi danh thần vệ bên người, thì mỗi người đều là tu luyện Quang Minh Đẩu Khí đạt tới cảnh giới Chiến Thần, hai mươi danh Chiến Thần đối với tứ đại gia tộc lãnh đời mà nói cũng không tính là cái gì, nhưng nếu là mấy trăm, mấy ngàn người như vậy thì thập phần khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Nhân Họa Đặc Phức

Tại một nơi hoang vu ở Sơn Khâu, Ba Ba Thác đang uống một vò rượu lớn, rượu từ mồm hần dọc theo râu quai nón chảy xuống quần áo hần ướt sũng một mảnh lớn, nhưng hần vẫn hồn nhiên như không, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu, nhìn sao trời vùng tây bắc, trong mắt mang theo một chút đau đớn.

"Hận sao?" Phong Dực vô thanh vô tức xuất hiện ở sau Ba Ba Thác, trong tay cũng cầm một vò rượu.

"Hận! Thù này không báo uống một đời làm người của Ba Ba Thác." Hần lại lần nữa uống một ngụm rượu lớn, gần từng tiếng trong miệng

"Nếu muốn báo thù nhất định phải lấy cửu hận làm mục tiêu trước đã. Tứ đại gia tộc lãnh đời, căn cơ vạn năm không phải ta và ngươi có thể tưởng tượng, ngươi nếu như sa vào cửu hận. Vĩnh viễn cũng không báo được thù." Phong Dực vỗ vỗ vai Ba Ba Thác bình tĩnh nói.

Ba ba thác chấn động, một hơi uống cạn phần rượu còn lại trong vò, từ xưa đến nay dù có thân tàn máu chảy cũng không đồ lệ một lần, bấy giờ hần dĩ nhiên rơi lệ đầy mặt, nghẹn ngào không nói nên lời. Trong nháy mắt, hần nhớ khuôn mặt hiền từ của vị Đại trưởng lão Man tộc nọ, nhớ đến nụ cười của những huynh đệ Man tộc chất phác nhiệt tình, chính là hần lại phản bội bọn họ, lương tâm của hần từ nay vĩnh viễn bị dày vò.

Từ lượng kinh người như Ba Ba Thác cũng bị say trong nước mắt, trong miệng không ngừng nói những lời hồ ngôn loạn ngữ (ý là nói linh tinh).

Phong Dực than khẽ, đi xuống Sơn Khâu.

Mà lúc này phía dưới Sơn Khâu đang đốt một đống lửa thật to. Gã tù binh Lỗ Lãnh Thanh lúc này cũng mặt dày mày dạn ngồi cạnh Phượng Hi Nhi - thủ lĩnh của thập bát phượng vệ, một bên đang tỉ mỉ nướng một con gà núi, vừa nói các loại tin lạ giật gân để tạo niềm vui cho giai nhân.

"Lãnh huynh, ngươi có phải hay không nên trở về tông môn?" Triệu Thiên Dẫn mắt thấy tên này đang hí hửng cười nói với Phượng Hi Nhi, trong lòng ghen tức nổi lên, tên hỗn đản này cũng dám tranh đoạt lão bà với ta, thật sự là chán sống rồi.

"Hiện tại ta là tù binh của thiếu gia các ngươi, như thế nào có thể trở về tông môn?" Lãnh Thanh cười nói.

"Thiếu gia sẽ giải cấm chế trên người ngươi. Ngươi sẽ không phải làm tù binh nữa." Triệu Thiên Dẫn nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng.

"A? Phải? Ta mặc dù không làm tù binh, nhưng tâm hồn nhỏ bé của ta đã bị Hi nhi bắt làm tù binh. Cho nên ta vẫn tính là một người tù binh rồi." Hắc mặt dày nói.

"Ngươi tên hỗn đản này, dám có chủ ý với Hi nhi sao?", Triệu Thiên Dẫn nổi giận xông lên, nhưng bị một người trong phi long doanh kéo lại.

"Chúng ta là nam chưa vợ, nữ chưa chồng, ta theo đuổi Hi nhi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngươi là ngoại nhân sót ruột lung tung cái gì." Lãnh Thanh hắc hắc cười nói. Hắc phái vất vả lắm mới bắt chuyện được với người đẹp, muốn hắc buông tay đương nhiên là không có cửa rồi.

"Ta, ta là ngoại nhân? Hi nhi. Ngươi nói với hắc chúng ta là quan hệ gì đi?" Triệu Thiên Dẫn hỏn hển nói.

"Triệu Thiên Dẫn, ta với ngươi có quan hệ gì chứ, đừng có nói bậy!" Phụng Hi nhi thấy chúng tỷ muội ở bên xem náo nhiệt, trong lòng cũng nổi giận.

Triệu Thiên Dẫn nhất thời á khẩu, mà gã Lãnh Thanh đắc ý nở nụ cười dào dạt, cũng không ngờ Phụng Hi Nhi trơ mắt nhìn hắc nói: "Còn có ngươi, ngươi sau này đừng ... quần quít lấy ta, ngươi cùng hắc chính là cá mè một lứa."

Phụng hỉ nhi phát tay rời đi, hai tên hề liếc nhau một cái, rất có cảm giác anh không ra anh, em không ra em. Đúng là đồng bệnh tương liên.

"Ngươi tại sao lưu lại Lãnh Thanh? Hắc chính là đệ tử Không Diệp Tông a." An Kỳ nhi xoa bả vai Phong Dực hỏi.

"Không sao, ta thấy tiểu tử này có chút ý tứ." Phong Dực cười nói.

Đột nhiên, tai Phong Dực khẽ động, hắc quay sang An Kỳ Nhi nói: "Tốt lắm, ngươi đi sang chỗ Vũ nha đầu đi

An Kỳ nhi không có nhiều lời, liền xoay người ra khỏi lều trại.

Một bóng người hiện ra trong lều trại, chính là đạo thần Tàn Tiềm mất tích dạo nọ.

"Lão Tàn. Thế nào?" Phong Dực hỏi.

"Có tin từ người phía đông Sa Hà." Tàn Tiềm nói.

"Khó cực cho lão." Phong Dực cười nói.

"Hắc hắc, khó cực một chút không có gì, đã nói tiểu tử ngươi không an phận mà, kim ung đế quốc bị ngươi làm cho long trời lở đất, thật kích thích! Đáng tiếc Không Diệp Tông nọ ta lại không có tao ngộ đón tiếp." Tàn Tiềm cười nói. Hắc chính là nghe nói danh tiếng của tứ đại gia tộc lãnh đời, Phong Dực ngay cả từ tiểu thư đến trưởng lão của Không Diệp Tông cũng dám đắc tội, thật là vô cùng trâu bò rồi.

"Đi theo Bốn thiếu gia, không chỉ có không Diệp Tông, còn tam đại gia tộc kia lão cũng có thể kiến thức một phen." Phong Dực cười nói. Hắc cũng không phải thổi phồng. Thanh Mộc Trường Phong chính là mời hắc đến nơi tứ đại gia tộc tụ hội, mang vài người theo kiến thức một phen đương nhiên không có vấn đề gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phong Dực đi ra lều trại thì thấy Phi Long doanh cùng thập bát Phụng về tất cả bắt đầu một ngày kỷ luyến. Đêm qua say rượu làm Ba Ba Thác thần thanh khí sảng, tại một chỗ đất trống luyện kiếm, tựa hồ đã có sở ngộ.

"Huynh đệ, tiếp ta ba chiêu." Ba Ba Thác thấy được Phong Dực đến, cười lớn lẳng không nhảy lên. Cự kiếm nổi lên đầu khí vàng nhạt.

"Tới hảo!" Phong Dực cũng cười to, hắc biết Ba Ba Thác đã khôi phục trạng thái nên cũng cảm thấy cao hứng.

đầu khí của Ba Ba Thác thuộc kim hệ cực kỳ hiếm thấy, lực xuyên phá cực mạnh, đầu khí còn chưa tới người cũng cảm nhận được sự sắc bén kiên quyết.

Phong Dực vung tay lên tạo thành một vòng trắng noãn quang mang, đúng là liễu mạng ngạnh kháng ba chiêu của Ba Ba Thác.

Ba chiêu qua đi, Phong Dực thần khí ổn định, mà Ba Ba Thác thì sắc mặt tái nhợt thở hỏn hển, dù sao cánh giới vẫn là quá xa.

"Ta nói huynh đệ, ngươi cũng quá biến thái. Đến lúc này Ba Ba Thác vẫn chưa biết rõ thực lực thực sự của Phong Dực. Sau khi đắm chìm vào cừu hận, Ba Ba Thác chưa kịp hỏi chuyện này. Hắc biết thân phận Ma tộc của Phong Dực. Cho nên càng nghĩ không ra, Ma tộc còn có thể trở thành mục sư? Vậy heo mẹ không phải cũng có khả năng trở thành thiên sứ hay sao?

"Ha hã, nếu không có nguy trang hoàn hảo không biết đã chết bao nhiêu lần rồi." Phong Dực cười nói.

"Vậy bây giờ ngươi tính làm gì?" Ba ba thác hỏi.

"Đi gặp một lão bằng hữu, sau đó có thể đi một chuyến đến Thanh Long để quốc."

"Đến lúc nào trở về Ma tộc? Ma tộc có khả năng là vùng cấm của nhân loại. Ta thật sự muốn đi một chuyến xem xét."

"Ma tộc là vùng khi họ có gáy, bắt quá có chút địa phương thuần mất, chờ xong chuyện bên này ta cũng trở về." Phong Dực nói, vài năm ở bên ngoài, thật đúng là muốn trở về nhìn, cũng không biết đám người Tra Lý đem Hóa Cốt thành biến thành cái dạng gì rồi. Bảy người bọn họ huấn luyện ngũ vạn binh lính Ma tộc. Cũng không biết sức chiến đấu thế nào?

Hai ngày sau, Phong Dực dẫn đoàn người đi tới Hắc Thổ vương quốc phía Đông biên cảnh, đến một thôn nhỏ của Hoài Sa Hà tên là Quê Hoa thôn, bởi vì này địa giới thuộc về việc vùng đất không chủ, bởi vậy thôn trang đầy đủ mọi loại người, tôn giáo. Mà Tập Nhĩ thì cái trang trà trộn hơn thế.

Từ Kim Ung để đồ thiếu chút nữa bị Cẩm Nhất Tiểu bắt được. Tập Nhĩ sau khi trốn thoát cũng không dám tiết lộ nửa điểm căn cơ. Hẳn biết cấm chế của Cẩm Nhất Tiểu trên người hẳn tất nhiên có khả năng gì đó cảm ứng được hơi thở của hắn, vật kia không bị cấm chế ước thúc.

Tập Nhĩ tại thôn trang mở quán bán binh khí hộ giáp, hẳn thoát nhìn giống như một nhân loại bình thường, cái loại này ném vào đám người sẽ chẳng ai phát hiện. Nhưng ngày ngày có người chết trong thôn, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào dám đi trên chóc Tập Nhĩ, thành ra tất cả người dân trong thôn đối với hắn một mực cung kính. Bởi vì một vị thôn trưởng hào sắc trước đây, một vị nhị tinh thánh chiến sư cũng chết ở trong tay của hắn.

Tại căn nhà Tập Nhĩ đang ở, hắn đang ngồi ở một cái bàn, đối diện Phong Dực nói: "Chuyện người tại Kim Ung để đồ bát nháo ta có nghe nói, Quê Hoa thôn hiện nay mỗi ngày có rất đông người lui tới, chính là nơi có thể nắm bắt tin tức nhanh nhất trên đại lục."

"Ha ha, Tập Nhĩ, xem ra ngươi ở chỗ này thật thoải mái nha." Phong Dực cười nói.

"Thật ra ta còn phải cảm tạ đám thần tộc kia, nếu không phải bọn họ đem ta ném vào Thần Phạt lao ngục chịu bát trọng Phong Lôi kiếp, nếu không phải bọn họ liều mạng đuổi giết ta, ta cũng sẽ không lĩnh ngộ được Huyền Từ Thiên Lôi Thuật pháp cùng Kim Thạch Cuồng Phong thuật pháp, hiện tại ta không cần vận dụng huyết tinh linh lực cũng có thể tự bảo vệ mình." Tập Nhĩ bình thần nói.

Phong Dực trong lòng cũng là cảm khái, cơ duyên này tuyệt đối có khả năng ảnh hưởng đến con người khi còn sống. Tập Nhĩ nhận muôn vàn khổ nạn, cuối cùng dĩ nhiên lĩnh ngộ Phong Lôi kiếp thuật pháp trong Thần Phạt lao ngục, hẳn hiện tại chỉ dựa vào tinh thần lực liền có khả năng liên kết tự nhiên, dẫn động kim thạch cuồng phong cùng Huyền Từ Thiên Lôi, không thể không nói chính thị là một loại thiên đại cơ duyên.

"Tập Nhĩ, ta có chuyện tình muốn mời ngươi bang trợ." Phong Dực hơi do dự một phen nói.

"Chuyện gì? Nếu có thể giúp đỡ ta Tập Nhĩ nhất định sẽ không chối từ." Tập Nhĩ vội vàng nói.

"Ngươi trộm được thần tộc bỏ Thiên Thạch với ta rất có tác dụng, không biết có thể hay không cho ta mượn một lúc." Phong Dực thẳng thắn nói.

Tập Nhĩ nghe vậy sững sốt, lập tức cười khổ một tiếng: "Phong Dực, nếu như trên người của ta thật có Bỏ Thiên Thạch, tất nhiên không có vấn đề, vấn đề là bản thân ta từ Thần Phạt lao ngục thoát ra, sợ Bỏ Thiên Thạch sẽ đưa thần tộc đến đuổi giết nên ta đem nó ném xuống bờ Đại Hải rồi. Cũng không biết bị nước biển đưa tới nơi nào nữa."

Phong Dực nghe vậy thở dài, Tập Nhĩ không cần phải nói dối hắn, xem ra hắn không có cơ duyên, không có Bỏ Thiên Thạch, Lăng Tuyết chưa thể trợ lại được, hắn trầm ngâm nói: "Không quan hệ gì, duyên mệnh khó cưỡng cầu, không đoạt được cũng không cần hối tiếc."

"Lời này nói thật hay, Phong Dực. Ngươi đã đến, có thể hay cùng ta trở lại Tinh Linh Tộc một chuyến?" Một chút ân oán thoáng hiện lên trong mắt Tập Nhĩ, cừu cũng đến lúc phải báo. Nam nhân đỉnh thiên lập địa đã đến lúc xuất đại giới.

"Hào."

Phong Dực không nói hai lời liền đồng ý, hẳn biết Tập Nhĩ trong lòng đau đớn cũng bởi vì một cái truyền thuyết mê tín. Mới ra đời hắn bị chính phụ thân đuổi giết, người mẹ thân sinh ra hắn cũng bởi vì bảo vệ hắn mà chết, đau đớn như thế cừu hận phàm tục không thể so sánh, hắn cũng biết, Tập Nhĩ chỉ có một bằng hữu là hắn. Phong Dực không đứng ở bên cạnh thì ai đứng ở bên cạnh hắn?

Tập Nhĩ cũng không nói một câu cảm tạ, nhưng trong ánh mắt ảm áp đã nói rõ tất cả.

Tại Quê Hoa thôn còn xảy ra một vấn đề nhỏ, bởi vì đám người Dương Văn Vũ dựng lều trại ở đây đã đưa tới nhiều thôn nhân tò mò. Mà Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi mỹ lệ càng làm chúng nhân điên đảo thêm thường, buổi tối dĩ nhiên có kẻ mộng tưởng đến thấu hương, kết quả bị thập bát phượng vệ cấp cho một trận te tua, khiến dân thôn Quê Hoa mấy trăm người vây công bọn họ. Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi giận dữ. Dùng Hoàng kim cấp ma pháp quyền trục của Phong Dực mở ra, thiếu chút nữa phá nát cả thôn trang. Mà Tập Nhĩ sau khi biết được giận dữ, dùng Huyền Từ Thiên lôi đem trăm gã bắn thành tro bụi. Cũng nhờ thế mà làm vạn người trong thôn im thin thít như gấu ngủ mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Hắc Âm Tinh Linh

Đoàn người Phong Dực trải qua hơn một ngày lăn lộn vất vả rồi cuộc cũng tới được địa giới của sơn mạch Thiết Nặc Cơ, trong vòng ngàn dặm ở nơi này không có người ở, mảnh thú tung hoành, địa hình hiểm trở như vực sâu không đáy, núi cao vạn thước, khiến bọn họ mất ngủ.

“Phong Dực, tuy rằng Phi Long doanh của người phối hợp lại thì thực lực cường đại, nhưng muốn tới được Tinh Linh thánh địa, phải trải qua muôn vàn hiểm trở, cũng sẽ khiến bọn họ khổ sở nha.” Tập Nhĩ nói.

Phong Dực gật đầu đồng ý, vừa rồi khi mới tiến vào sơn mạch Thiết Nặc Cơ, dáng vẻ đi lại của binh sĩ Phi Long Doanh cũng Thập bát Phụng vệ đều là bộ dáng khổ sở, đứng ra bọn họ không nên đi theo mới phải.

Vì vậy Phong Dực liền lệnh cho binh lính Phi Long doanh cùng Thập bát Phụng vệ lưu lại, để Triệu Thiên Doãn dẫn những người có thực lực thấp hơn một chút đóng quân lại, còn như tên Lãnh Thanh của Không Diệp Tông vẫn mặt dày mày dạn bám theo Hi Nhi thì tuy rằng hắn cũng muốn được tận mắt nhìn thấy địa thế của Tinh Linh thánh địa một chút, nhưng đứng trước tiếng gọi của ái tình vĩ đại khiến hắn quyết định lưu lại, có trời mới biết cái tên Triệu Thiên Doãn âm hiểm kia có nhân lúc hắn không có ở đây mà đánh thuốc mê chiếm đoạt Hi Nhi hay không? (hắc hắc cha nội này suy bụng ta ra bụng người, mê gái lại còn kiêu căng - lão tử khinh người a)

“Sớm biết thế này, khi đó ta liền mang theo một vài con thú phi hành từ Dạ Xoa tộc theo, như vậy cũng không cần phải chịu khổ cực thế này rồi”, Phong Dực lầu bầu nói, coi như là hắn không cần tới thì để cho thú hạ của mình dùng cũng tốt a.

“Phong Dực, ta nhớ trong sơn mạch Thiết Nặc Cơ có một chỗ sinh sống của một loại ma thú cao cấp là Tuyết Vân Đại Bàng. Chúng am hiểu công kích ma pháp băng hệ, tốc độ phi hành mạnh mẽ giống như thiểm điện, hơn nữa sức chịu đựng cũng khá, ở trong Nguyệt Tinh Linh cũng có một đội Tuyết Vân vệ chuyên huấn luyện loại ma thú này”, Tập Nhĩ nghe lời nói của Phong Dực, liền hồ hởi nói, lúc trước thực lực hắn còn yếu đã bị bọn Tuyết Vân vệ này khiến cho hắn chịu nhiều đau khổ, có lần thì bị bọn chúng đuổi bắt, có lần lại suýt chết trong tay bọn chúng, nên hiển nhiên là ấn tượng của hắn với Tuyết Vân Đại Bàng không tốt.

“Được a, không bằng chúng ta liền đi bắt vài con Tuyết Vân Đại Bàng để cưỡi, như vậy tốc độ tới Tinh Linh thánh địa sẽ nhanh hơn nhiều”, hai mắt Phong Dực sáng hẳn lên vội nói.

“Con đường phía trước thì có thể nhờ chúng mà nhanh hơn rất nhiều, nhưng đến khi tới vực sâu Tuyết Mệnh và vùng đất Khủng Bố thì bọn chúng liền vô dụng, không thể tiến vào được”, Tập Nhĩ nói.

Vực sâu Tuyết Mệnh và vùng đất Khủng Bố? Vừa nghe liền biết đây hẳn là địa phương vô cùng nguy hiểm, điều này không khỏi làm cho Phong Dực có chút nghi hoặc, liền nói: “Chẳng lẽ Nguyệt Tinh Linh các người chưa bao giờ rời khỏi Tinh Linh thánh địa sao? Coi như là bọn họ không rời khỏi đó, thì khi các tộc trưởng của nhóm Tinh Linh tộc khác muốn vào để hành hương cũng đều phải vượt qua những nơi nguy hiểm như vậy ư?”

“Đương nhiên là không rồi, chỉ có ngoại nhân muốn đột nhập vào mới phải chịu những nguy hiểm trùng trùng đó, Nguyệt Tinh Linh cùng các tộc trưởng Tinh Linh tộc khác tự nhiên sẽ có trận pháp tổng truyền đưa họ tiến vào một cách an toàn”, Tập Nhĩ cười lạnh một tiếng nói, tới hai chữ người ngoài hẳn có ý nhấn mạnh, đối với Tinh Linh tộc mà nói, mà còn là một tên tội nhân có thể gây nguy hiểm tới cả Tinh Linh tộc cùng thế giới.

“Thì ra là thế”, Phong Dực nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đều nói Tinh Linh tộc là một chủng tộc yêu thiên nhiên, yêu hòa bình, lại không nghĩ tới bọn họ sẽ chỉ vì một truyền thuyết mà gây chiến, tâm ngoan thủ lạt (tâm địa độc ác, xảo trá), khiến hắn cảm thấy có chút khó có thể tin nổi. Sau khi chuẩn bị lần cuối cùng, sáu người Phong Dực, Dương Văn Vũ, An Kỳ Nhi, Tập Nhĩ, Ba Ba Thắc, Tần Tiềm liền tiến vào sâu trong sơn mạch Thiết Nặc Cơ.

Tập Nhĩ vừa mới tiến vào trong rừng liền giống như cá gặp nước, đối với các loại ma thú sống ở đây hắn thuộc rõ như lòng bàn tay, đối với các loại địa hình hiểm trở này hắn cũng vô cùng rõ ràng. Ở trong rừng núi, Tinh Linh chính là tồn tại như một vị vương giả, lời nói này quả thật không sai, nếu như không có Tập Nhĩ am hiểu địa hình dẫn đường, Phong Dực khẳng định bản thân mình sẽ gặp không ít phiền toái, tuy rằng với thực lực của hắn cũng không khó đối phó, nhưng sẽ tốn không ít thời gian.

Mấy ngày sau khi tới chân một ngọn núi bọn họ mới dừng lại, phía trước đã không còn đường đi.

“Tuyết Vân Đại Bàng sống trên đỉnh núi, ban ngày chúng ra ngoài kiếm ăn, tới tối đêm mới trở về”, Tập Nhĩ chỉ vào đỉnh núi nói.

“Nơi này có bao nhiêu Tuyết Vân Đại Bàng sinh sống”, Phong Dực hỏi.

“Đại khái có khoảng vạn con, lúc hoàng hôn khi chúng trở về liền che phủ bầu trời, vô cùng đồ sộ”, Tập Nhĩ trả lời.

“Vạn con a, Tuyết Vân Đại Bàng chính là ma thú trung giai cao cấp, nếu bị chúng vây công thì công kích ma pháp không thua gì một đại ma pháp sư”, Dương Văn Vũ kinh hoàng nói, nàng chỉ cần nghĩ tới có cả vạn đại ma pháp sư đồng thời tiến hành công kích liền cảm thấy da đầu tê rần.

“Không sai, Tuyết Vân Đại Bàng không dễ thuần phục, hơn nữa khả năng công kích cũng rất mạnh, ngay cả cao thủ Thần cấp cũng phải cảm thấy sợ hãi, nhưng là với thực lực của chúng ta muốn bắt mấy con Tuyết Vân Đại Bàng cũng không phải chuyện gì khó”, Tập Nhĩ thần nhiên nói, bọn họ ngoại trừ... Dương Văn Vũ mới được Phong Dực xách lên Nhất tinh Thánh Chiến sư ra, còn lại đều là cao thủ Thần cấp, chỉ có An Kỳ Nhi thần bí làm hắn

nhìn không thấu, nhưng từ đầu đến cuối đi phía sau bọn họ đều là thoải mái nhàn nhã có thừa, hiển nhiên thực lực không thấp, ít nhất sẽ không dưới Dương Văn Vũ, không muốn nói là hơn hẳn nàng.

“Tuyệt Vân Đại Bàng ban ngày đi kiếm ăn, như vậy trứng của chúng không phải để mặc cho chúng ta ăn trộm sao?”, Phong Dực đột nhiên hỏi.

“Tuyệt Vân Đại Bàng đẻ trứng theo mùa, hiện tại không phải là mùa đẻ trứng của chúng, tới mùa đẻ trứng thì đại bàng mẹ sẽ ở lại để ấp trứng, chỉ có đại bàng bố ra ngoài kiếm ăn thôi”, Tập Nhĩ trả lời.

Bây giờ mới là giữa trưa phải chờ tới cuối giờ ngo Tuyệt Vân Đại Bàng mới đi kiếm ăn về, do vậy nhóm người Phong Dực liền tạm nghỉ chân ở đây, nghe Tập Nhĩ về tình hình của vực sâu Tuyệt Mệnh và vùng núi Khủng Bố.

Vực sâu Tuyệt Mệnh là một khe sâu, dài và hẹp, phía trên là một dải hỗn độn, không cách nào có thể phi hành được, một khi đã bay vào trong đám mây mù hỗn độn đó thì không thể nào tìm được phương hướng thoát ra, cho nên chỉ có cách là đi xuống đáy vực sâu, rồi đi bộ qua. Ở trong vực sâu này tràn ngập chướng khí âm độc, nếu người bình thường hít phải liền trúng độc mà bỏ mạng. Mà ở trong vực sâu Tuyệt Mệnh còn có loài mãng xà độc sinh sống, đây là một loại ma thú thượng giai bậc cao, là một đôi oan gia đối đầu trời sinh với Tuyệt Vân Đại Bàng, bất quá số lượng mãng xà độc này ở vực sâu Tuyệt Mệnh chính là ngàn vạn con, cho dù là tất cả Tuyệt Vân Đại Bàng có xông vào nơi này cũng đều vô phương quay về.

Nhưng là ở trong cái vực sâu này, độc khí cùng mãng xà độc vẫn chưa phải là nguy hiểm nhất, mà nguy hiểm nhất chính là một loại thực vật tên là Vô ảnh phệ hồn đằng, loại thực vật quái dị như thế ở trong thế giới tối tăm của vực sâu Tuyệt Mệnh, không một tiếng động, nhẹ nhàng bỏ lại gần rồi bất chợt bắt lấy con mồi, hút lấy tinh thần lực cùng linh hồn của chúng, trong đó cũng bao gồm cả mãng xà độc. Nhưng là loại Vô ảnh phệ hồn đằng này cũng không có nhiều, đã từng có một tộc trưởng Tinh Linh bắt được một cây như vậy, chỉ cần rời khỏi vực sâu Tuyệt Mệnh chúng liền trở thành một loại có màu đỏ máu trong suốt.

Mà nguy hiểm hơn vực sâu Tuyệt Mệnh chính là vùng đất Khủng Bố, tương truyền là một hang động trong lòng đất do Hắc Ám tinh linh kiến tạo từ thời viễn cổ, sau đó ở đây đã từng xảy ra đại chiến Thần Ma, khiến Hắc Ám tinh linh bị tuyệt chủng, rồi bị lũ u linh quái vật chiếm cứ làm chỗ sinh sống, vui chơi.

Đối với vực sâu Tuyệt Mệnh này Phong Dực thật sự có chút sợ hãi, nhưng là có lão đại của Tử vong tuyệt địa là Huyết Vô Nhai đi cùng cũng liền cảm thấy an tâm hơn.

Sau khi nghe Tập Nhĩ giảng giải về những hiểm địa mà mọi người sẽ phải vượt qua, sáu người Phong Dực liền leo lên đỉnh núi để tìm kiếm sào huyệt của Tuyệt Vân Đại Bàng.

Lên đến nơi liền nhìn thấy sào huyệt của Tuyệt Vân Đại Bàng đúng là to lớn đồ sộ, hang động này chính là do bọn chúng dùng mỏ cùng lợi trào cứng rắn của mình đào ra ở trên đỉnh núi. Từng hang ghép lại, mỗi sào huyệt thoát nhìn đều vô cùng sâu thẳm. Sáu người Phong Dực tiến vào bên trong dò xét một chút, liền phát hiện ra trong này không ngờ lại sạch sẽ, hơn nữa còn có mấy món ăn ngon tuyệt vời, hương thơm nhàn nhạt tựa như mùi thơm của Tuyết Hân Mai, khiến mấy người bọn họ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Đang lúc mọi người chuẩn bị ra khỏi hang thì Phong Dực đột nhiên trầm giọng nói: “Đừng ra vội, có một đội Tinh Linh đang đi về phía bên này”.

“Tinh linh? Chẳng lẽ bọn họ cũng tới để bắt Tuyệt Vân Đại Bàng?”, Dương Văn Vũ nói.

“Không có khả năng, Nguyệt Tinh Linh cũng có một đội Tuyệt Vân vệ, hàng năm cũng có Tuyệt Vân Đại Bàng ấp trứng, không cần phải tới nơi này bắt Tuyệt Vân đại bàng”, Tập Nhĩ nhún mày, cũng là vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Không cần để ý nhiều như vậy, trước tiên tìm chỗ ẩn thân, sau đó xem rõ mục đích của bọn họ đã rồi tính sau.” Phong Dực nói.

Sáu người liền trốn ở trong một cái sào huyệt của Tuyệt Vân đại bàng. Phong Dực nhắm mắt cảm ứng, khi mới lên tới nơi này, hắn đã lặng lẽ thả ra Huyền Ảnh ma nhãn, hiện tại liền để nó bám theo đám Tinh Linh kia.

“Tập Nhĩ Nguyệt Tinh Linh các người có phải là một thân mặc Tinh Linh giáp màu đen, mắt đen, tóc đen?” Phong Dực đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Tập Nhĩ liền biến đổi, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ đám người đó là Hắc Ám tinh linh? Nhưng là Hắc Ám tinh linh không phải đã tuyệt chủng trong cuộc đại chiến Thần Ma rồi sao?”

Hắc Ám tinh linh cũng từng là một nhóm trong Nguyệt Tinh Linh tộc, bọn họ đã tách khỏi bộ tộc Tinh Linh, rồi bị ma thần ma lực ăn mòn, khiến màu tóc cùng màu mắt chuyển thành màu đen (***) thăng tác giả này bị bệnh a, không lẽ nó nghĩ nó cùng dân châu Á đều là bị xâm thực hết(?), tự nhiên là linh khí cũng đều bị ăn mòn thành màu đen, bọn chúng biết sử dụng công kích ma pháp và tiên kỹ.

Lúc này đội Hắc Ám tinh linh đang dừng lại, bọn chúng có cả bảy mươi tám người, cả nam và nữ đều mang trên mình một cây cung lớn màu đen, lưng đeo loan đao màu đen, ngoài màu tóc cùng con mắt đen, áo giáp đen ra thì còn lại đều giống như tộc nhân Tinh Linh bình thường (**** mẹ nó, đen hết thế này còn gì mà trừ này trừ nọ nữa, tác giả bệnh hoạn vài chương, sao k trừ...hắc điều nữa nhỉ?), có vẻ như bọn họ đều bảo hộ xung quanh một thiếu nữ, tại giữa trán thiếu nữ này có một cái ký hiệu hình đầu lâu, khí chất ôn nhuận như nước, không hề giống với vẻ tà ác như trong lời đồn.

Phong Dực đem ý niệm ký thác lên mình Huyền Ảnh Ma nhãn, liền thấy được đám Hắc Ám tinh linh này đang trú ở dưới một tán cây, hoàn toàn hòa mình trong bóng tối, nếu nhìn từ bên ngoài vào thật không thể phát hiện ra điều gì dị thường cả. (đen quá mà)

“Công chúa, hang động phía trước chính là sào huyệt của Tuyệt Vân Đại Bàng, nếu như lời nói của A Bố trước lúc chết không sai thì con Đại Bàng Vương khủng bố kia...chính là...ở nơi này”, một tên Hắc Ám tinh linh trung niên lên tiếng.

“Tuyệt Vãn Đại Bàng Vương?” Lỗ tai Phong Dực liền dựng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Huyền Cảnh Kích Tình

“U minh tà quân!” Phong Dực nhìn không được kinh hô, cái gã xuất hiện trong mộng cảnh đó không phải là chủ nhân của U Minh Tà Nhận hay sao?

"U Minh tà quân?" Ánh mắt nam nhân chợt lóe sáng, lộ ra một tia kinh hãi, nhưng lập tức lại biến thành hoang mang. Một lúc lâu, hắn mới lắc đầu nói: "Ta chỉ có thể coi là một phần của U Minh tà quân thôi."

Phong Dực ngạc nhiên, “Một phần? Minh bây giờ rốt cuộc đang ở nơi nào? Sống hay chết?”

"Người đang nằm trong không gian chi trung." Nam nhân thần bí như biết được nghi vấn của hắn, hồi đáp.

Phong Dực đột nhiên nhớ tới những chuyện vừa xảy ra, cả kinh nói: "Người, người là ý thức nằm trong U Minh Tà Nhận?"

"Có thể, mà cũng không phải, mặc kệ nó đi." Nam nhân suy nghĩ một chút rồi nói.

Phong Dực nhú mày, tuy rằng trên người nam nhân này có tà khí của U Minh tà quân, nhưng ngôn ngữ cùng thần thái của hắn lại khác xa U Minh tà quân. U minh tà quân không chỉ có tà khí mà còn có khí phách, luôn luôn ngạo nghễ dù có đối mặt hàng nghìn hàng vạn người vây giết, điều đó làm cho Phong Dực kính nể muôn phần. Mà nam nhân trước mắt này, không có một chút tà khí nào. Thật không biết rốt cuộc là cái gì nữa. Cứ cho là ý thức của U Minh Tà Nhận tự sản sinh thì cũng phải có chút khí thế tà ác của nó a.

Lúc Phong dực còn mải mê suy nghĩ, nam nhân trước mắt bỗng trở nên vụn vụn, một thân tà khí mãnh liệt chợt tỏa ra từ người hắn.

"Người không sao chứ." Phong Dực tiến lên, vươn tay chạm vào vai gã, thật không ngờ lại xuất hiện cảm giác linh hồn câu thông. Một cỗ năng lượng tà ác từ trong cơ thể nam tử thần bí ập ập kéo sang người Phong Dực.

"Oanh" một tiếng, Phong Dực thấy ý thức mình ngày càng mờ mịt.

Một lúc sau, Phong Dực mới cố sức lắc lắc đầu, đột nhiên thân thể trở nên đau nhức, rồi cảm giác đau nhức lại nhanh chóng biến mất. Khi hắn mở mắt, đập vào mắt hắn là từng đám mây bụi khổng lồ đang bốc lên tận trời cao, mùi hương âm lạnh xộc vào mũi hắn. Hắn gắng gượng ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên một bãi đất hoang vu, xa xa có vài cây đại thụ mà hắn không biết tên, không gian phẳng phất chỉ có một màu duy nhất, đó chính là hơi sắc(màu xám tro).

Vừa chuyển mình, Phong Dực liền nhìn thấy Tô Phi nằm cách đó không xa còn đang hôn mê. Khái giáp hắc sắc trên người nàng đều bị rách bươm, da thịt trắng ngần gần như lộ ra hoàn toàn.

Phong Dực đang định đứng lên, đột nhiên mi tâm trở nên nhức nhối. Một cỗ năng lượng tà ác mang theo một ít tin tức bạo phát ra, nó vốn bất đồng với hắc ám ma lực trong cơ thể hắn, hai nguồn năng lượng càng lúc càng bài xích nhau, kinh mạch Phong dực gần như muốn vỡ nát, toàn bộ thân thể tựa hồ cũng muốn nứt ra.

Mà đúng lúc này, Định Thần châu tản mát ra một cỗ khí lưu nhẹ nhàng, kỳ quái chính là, năng lượng tà ác nọ không hề bài xích cỗ khí lưu này, ngược lại trở nên tương liên, mà khí lưu đồng thời cùng quán lấy bốn nguyên ma lực của Phong Dực. Cứ như vậy, hai luồng năng lượng vốn bài xích dần dần trở nên chấp nhận, mặc dù không thể hòa nhập nhưng vẫn miễn cưỡng chung sống hoà bình.

Đồng thời, Phong Dực cũng biết được cái tin tức chui vào trong óc mình tốt cùng là cái gì, chính là chiêu thức công kích của U minh tà quân, ngoại trừ Phệ Thiên Diệt Địa U Ảnh Trảm còn có hai chiêu khác, một chiêu tên là Phệ Thiên Diệt Địa Tà Quân Thử, chiêu kia là Phệ Thiên Diệt Địa Tru Thần Quyền. Nhất trăm nhất thứ nhất quyền đều cần uy lực khởi động cực lớn, trước đây Phong Dực dùng Hắc Ám ma lực thôi động Phệ Thiên Diệt Địa U Ảnh Trảm bất quá là loại nửa nạc nửa mỡ, uy lực không đến một phần mười.

Ba chiêu này nghe giản đơn, nhưng đó là tam đại sát chiêu nhất kích đoạt mạng của U Minh tà quân, được xưng là phệ diệt tam thức.

Phong Dực sau khi minh bạch không khỏi mừng như điên, đứng dậy chạy tới bên người Tô Phi, định cứu tỉnh nàng rồi kiểm chỗ thử nghiệm uy lực của phệ diệt tam thức sau.

"Đây là ..." Phong Dực nhìn Tô Phi hai má ửng đỏ, khí tức nóng cháy xâm lấn thân thể nàng, Tô Phi trong lúc mê man vẫn lộ ra biểu tình vô cùng thống khổ. Khi thì rên rĩ, khi thì luống cuống gào thét, phảng phất như đang bị Khủng Cự Chi Nhân của Mộng Yểm áp chế.

Phong Dực thử sờ trán của nàng, tinh thần lực vừa thăm dò vào, các loại tâm tình tương phản liền điên cuồng bám lấy tinh thần lực của hắn, Phong Dực vội vàng bỏ tay ra.

"Con quái thú kia đã tự bạo, làm sao có thể ảnh hưởng đến cô ấy?" Phong Dực trầm tư, ánh mắt đột nhiên phát hiện trong tay Tô Phi đang nắm chặt cái gì đó.

Phong Dực mở bàn tay nàng ra, phát hiện đó là một khóa hỏa hồng tinh thạch, một mặt vẫn còn đâm vào lòng bàn tay nàng. Tinh thạch tản ra hồng mang quý dị, đây hẳn là đan hạch của Mộng Yểm. Hiển nhiên nó là căn nguyên làm Tô Phi mỗi lúc càng thêm thống khổ. Phong Dực cau mày, không nghĩ tới con súc sinh này chết rồi mà vẫn tác quái, hắn đem năng lượng truyền vào tay Tô Phi, thử thăm dò nguồn năng lượng bên trong nó. Nếu không có biện pháp kịp thời, sợ rằng Tô Phi sẽ hương tiêu ngọc vãn.

Phong Dực nắm lấy hỏa hồng tinh hạch cố sức kéo ra, nhưng nó tựa như kí sinh trên tay Tô Phi, đã hoàn toàn hòa làm một với thân thể nàng.

Tinh hạch của Mộng Yểm hẳn là mang thuộc tính sợ hãi, phải chăng dùng tinh thần lực mới áp chế được nó? Phong Dực vừa nghĩ vậy cũng lập tức hành động.

Tinh thần lực của Phong Dực vừa tiếp xúc với tinh hạch, trong nháy mắt trong đầu hắn hiện lên một thế giới tràn ngập lửa, đây là một thế giới cực nhiệt, trong không khí các màn yên vụ tầng tầng lớp lớp, chỉ có hai từ để hình dung thế giới này: "So hot".

"Nóng, nóng quá!" Tô Phi dốc sức xé rách tinh linh nhuyển khải của mình, bộ ngực căng tròn lồ lộ ra trước mắt Phong Dực.

"Tô Phi." Tinh thần lực của Phong Dực với căn nguyên là Địa Tâm Linh Hồn Hóa cực kì hùng mạnh nhưng cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản nhiệt độ của thế giới hỏa hồng này.

Tô Phi ngẩng đầu, trông thấy Phong Dực, ánh mắt hiện lên vẻ mê loạn, giống như một lữ khách đang ngấp ngoai trên sa mạc nhìn thấy một ốc đảo, lão đảo hướng đến ôm lấy hắn.

Thân thể nóng bỏng của nàng quán lấy Phong Dực như rắn bắt được mồi. Cả bộ ngực sữa dán chặt vào ngực Phong Dực, thập phần co dãn.

Quái, đây là huyền cảnh sao? Vì sao cảm giác này chân thực thế nhỉ? Thậm chí Phong Dực còn ngửi được hương thơm nhè nhẹ trên cơ thể Tô Phi.

"Thiếu gia, cứu ta." Tô Phi ní non trong lòng hắn. Bờ môi thơm tím được cái miệng rộng của Phong Dực ấn vào, ra sức bú mút

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Đánh Đâu Thắng Đó

Doanh trại Phích Lịch quân đoàn được kiến lập ở trên một khe núi, có ba đạo phòng tuyến, mười tám tòa lầu cao trăm mét để quan sát, được cho là dễ thủ khó công.

Lúc này dưới chân núi có mười vạn đại quân của Khổng Tước gia tộc đang bao vây xung quanh doanh trại của Phích Lịch quân đoàn, Cách Lôi Đặc tự mình nắm giữ án soái, đang theo dõi thế trận phòng thủ của Phích Lịch quân đoàn ở xa.

Nói thật, đây là một chuyện vô tích sự, Cách Lôi Đặc rất không muốn nhận, tuy nói Phong Dực bị Lam lão bắt đi, nhưng ai biết hắn có thể còn sống đi ra hay không, hắn tất nhiên là không muốn đối địch với một người có bối cảnh vô cùng cường đại như Phong Dực. Bất quá lấy hơn ngàn tánh mạng của Khổng Tước gia tộc đều nằm ở trong tay Ứng Dương, hắn không muốn chấp nhận cũng không được.

"Người đâu, mau kêu Dương Văn Vũ đâu hàng, bản tướng lấy danh dự bảo đảm an toàn tính mạng cho hơn hai ngàn tướng sĩ của Phích Lịch quân đoàn." Cách Lôi Đặc nhàn nhạt đối thoại hạ đạo.

Rất nhanh, một gã sĩ tốt mang ma tinh thạch khuyếch đại âm thanh dựa theo ý của Cách Lôi Đặc hô lớn lên, nhưng mà đáp lại hắn cũng vẫn một mảnh tiêu điều, yên tĩnh.

Sau ba lần hô như vậy, sắc mặt Cách Lôi Đặc thay đổi. Hắn than nhẹ, vung tay lên, nói: "Tần công, bất cứ ai phản kháng trăm trước tâu sau."

Kèn tiến công được thổi lên, Dương Văn Vũ tọa trấn trong kim trướng của doanh địa về mặt căng thẳng, nàng biết là điều này cũng sẽ đến, nàng bình tĩnh hạ lệnh toàn quân tướng sĩ liều chết chống cự, chiến tới một binh một tốt cũng tuyệt không đầu hàng.

Chiến đấu thảm liệt liền như vậy khai hỏa, phía trước là ma pháp doanh phía sau hung lệ ma pháp công kích, vô số băng tạc, hỏa cầu, phong nhận (mũi

tên gió) phô thiên cái địa oanh kích doanh trại của Phích Lịch quân đoàn.

Tất cả các ma pháp doanh của Phích Lịch quân đoàn đều mở ra kết giới, ngăn cản thế tấn công của đối phương, đồng thời cũng có người phụ trách dùng ma pháp công kích. Chỉ là nhân số của đối phương hơn hẳn bọn họ tới năm lần, không quá non nửa canh giờ, ma pháp doanh của Phích Lịch quân đoàn tựa như đã kiệt sức, kết giới phòng hộ lung lay muốn đổ. Không thể không rút thêm nhân thủ để phòng hộ, làm cho ma pháp công kích linh tinh tán loạn, căn bản không thể tạo ra sự uy hiếp gì đối với quân đội của Không Tước gia tộc.

Đạo phòng tuyến thứ nhất rất nhanh báo nguy, đối mặt khí thế như hồng thủy trùng tiến vào của đại quân, tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn ở dưới tử thương thảm trọng, không thể không lui về phía đạo phòng tuyến thứ hai.

Dương Văn Vũ nắm chặt nắm tay, đứng trên đỉnh núi quan sát một hồi chiến đấu thảm liệt này, đôi môi hồng phấn trắng bệch, bị cắn tới rỉ ra những tia máu.

Lúc này, Phi Long doanh lưu lại, thủ ở phía sau, mười tám Long Vệ uốn ngược đứng thẳng tắp, nhìn tám trăm binh sĩ Phi Long doanh xếp hàng chỉnh tề, đầu lĩnh là Long Vệ đội trưởng lớn tiếng nói: "Các huynh đệ, đã đến lúc chúng ta thể hiện giá trị, các ngươi có còn nhớ những gì thiếu gia đã dạy chúng ta hay không?."

"Dũng khí, tin tưởng, kiên trì, không buông tha, không vứt bỏ." Tám trăm binh sĩ Phi Long doanh điên cuồng hét lớn lên.

"Tốt lắm, đây là một nhiệm vụ cử tử nhất sinh, các ngươi có nhìn thấy ma pháp công kích của địch quân bên kia không, nhiệm vụ của chúng ta đó là nhẹ nhàng tiến lại từ phía sau, đột nhập vào phần giữa đội hình của địch, làm thịt toàn bộ Ma pháp sư của bọn chúng." Long Vệ đội trưởng mở ra một bản đồ tác chiến, vẽ một vòng tròn nói ra kế hoạch của mình.

Tám trăm binh sĩ Phi Long doanh đều trầm mặc, nhưng chiến ý trên người của bọn họ lại như một loại liệt hỏa hung mãnh đang thiêu đốt, không thể không nói, đây là một lần hành động vĩ đại, nếu bọn họ thật sự đạt thành mục tiêu, uy danh của Phi Long doanh sẽ vang vọng toàn bộ Thần Phong Đại Lục, tuy rằng rất có thể bọn họ sẽ chẳng ai còn sống để có thể hưởng thụ sự vinh quang này, nhưng thân là một binh sĩ, còn cái gì so sánh được với loại nhiệm vụ giống như kì tích đó, nghĩ đến đây nhiệt huyết trong người bọn họ nhất thời sôi trào cả lên.

Cách Lôi Đặc lặng lẽ nhìn một màn tấn công, tàn sát này, vẻ mặt bình tĩnh tựa như mọi việc đều đã nắm chắc trong tay. Đối với đánh trận, Cách Lôi Đặc là hoàn toàn có vốn đề kiêu ngạo, chính là bởi vì có quân thần như hắn tồn tại, Kim Ưng đế quốc mới có thể phát triển nhanh chóng như thế, không có quốc gia nào có gan ngăn trở.

Năm đó, Tổ tiên của Lôi Bằng gia tộc tuy nói cùng tổ tiên Không Tước gia tộc là hai cái kinh thiên trụ (cột chống trời) của đế quốc, nhưng đó đã là quá khứ của ngàn năm trước, hiện tại Lôi Bằng gia tộc chỉ còn lại có một nữ nhân là Dương Văn Vũ, một thân nữ tử, tuy nói tài năng của nàng vượt trội, nhưng đầu sao vẫn còn có chỗ thiếu hụt bẩm sinh so với nam nhân, hai vạn tướng sĩ của Phích Lịch quân đoàn có thể xem như là tinh nhuệ, nhưng so với bách chiến chi sư (tướng đánh trăm trận) như hắn vẫn là kém hẳn một cấp bậc, hơn nữa trên tình thế nhân số không thuận lợi lúc này, thắng bại là chuyện không có gì thay đổi được.

Ngay lúc Cách Lôi Đặc đang tự phụ suy nghĩ, đột nhiên một tên thân binh bên cạnh hét lớn: "Nguyên soái, người xem kia . . ."

Cách Lôi Đặc nhìn theo hướng tên thân binh chỉ, liền thấy một hình tam giác màu đen như đầu mũi tên đang đột phá vào trung ương trận thế của đại quân, giống như một cổ hắc sắc cương thiết hồng lưu, thế nhưng lại tựa như tiến vào chỗ không người, hắn căn bản không thể tin mấy ngàn tướng sĩ lại không cản nổi bọn họ.

"Mục đích của bọn họ là ma pháp doanh, truyền lệnh xuống, đem năm nghìn tướng sĩ Ngũ Kim doanh trấn áp, theo lệnh bốn soái tiêu diệt chúng." Cách Lôi Đặc liếc mắt một cái liền nhận ra mục đích của đội ngũ khoảng ngàn người này, lập tức hạ đạt mệnh lệnh nói.

"Xem ra đây chính là Phi Long doanh do Phong Dực tân luyện ra, bốn soái nhưng thật ra muốn xem xem, rốt cuộc là Uyên Ương đại trận của hắn lợi hại, hay Ngũ Kim sát trận của bốn soái sáng chế ra lợi hại hơn." Cách Lôi Đặc cười lạnh một tiếng nhẹ giọng nói, tuy nói ngay lúc đó mười tám Long Vệ so đấu với mười tám Phương Vệ đã khiến mọi người chấn kinh, nhưng hắn vẫn một mực tin tưởng, Ngũ Kim sát trận mà hắn đã hoàn thiện đến cực hạn kia hoàn toàn vượt trội hơn hẳn Uyên Ương đại trận mới sáng lập này, hơn nữa tướng sĩ Ngũ Kim doanh đều là binh lính tinh nhuệ mà hắn đã tốn công huấn luyện nhiều năm qua, mà còn là năm nghìn đấu với một ngàn, dù thế nào cũng là thắng.

Nhưng mà ngay khi năm nghìn tướng sĩ Ngũ Kim doanh trận tiến lên triển khai thế trận, mang theo một cỗ khí thế trước nay chưa từng có muốn ngăn kháng với binh sĩ Phi Long doanh, thì đột nhiên mười tám Long vệ lại ra lệnh cho tướng sĩ Phi Long doanh biến trận, ba binh sĩ tạo thành một tổ, tam tổ hình thành một đại tổ, tam đại tổ hình thành một trận thế tam giác đồng dạng.

Cách Lôi Đặc đang neho mắt theo dõi trận thế từ xa, trận thế này hoàn toàn xa lạ đối với hắn, nhưng hiểu biết của hắn đối với binh trận vô cùng tinh thâm, liếc mắt một cái liền hiểu ra chỗ tinh diệu của trận pháp.

Binh trận hai bên thỉnh linh va chạm, kết quả lại làm mọi người chấn động, năm nghìn tướng sĩ của ngũ kim doanh cứng rắn như nham thạch, nhưng lại trong nháy mắt tách ra, nhanh đến mức làm khiến mọi người không sao tin nổi.

Ba nghìn tên Ma pháp sư ở phía sau Ngũ Kim doanh đang toàn lực công kích Phích Lịch quân đoàn, bọn họ căn bản không lo lắng cho an nguy của mình, bởi vì bọn họ tuyệt đối tin tưởng tướng sĩ Ngũ Kim doanh của Cách Lôi Đặc, trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ cho thấy Ngũ Kim Sát Trận của Cách Lôi Đặc đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không ai có thể công phá.

Nhưng trong nháy mắt khi mấy ngàn binh sĩ của Ngũ Kim doanh tách ra, Phi Long doanh liền thẳng tiến vào bên trong ma pháp doanh, tiếng kêu thảm

thiết tức khắc vang lên liên tiếp.

Mọi người đều biết, năng lực cận chiến của Ma Pháp Sư cơ hồ bằng không, cho dù một gã tiểu binh đều có thể ở bên trong cận chiến giết chết bọn họ.

"Ma nỏ cung thủ, vây sát cho ta." Cách Lôi Đặc sắc mặt hoảng sợ kêu to, thân vệ bên người của hắn chưa từng thấy qua vẻ mặt của chủ soái như vậy, trong lúc nhất thời ngay cả truyền lệnh đều chậm nửa nhịp.

Mấy trăm danh binh sĩ Phi Long doanh chém giết đám ma pháp sư này tựa như giết gà, mà khác mấy trăm binh sĩ Phi Long doanh còn lại thì vây quanh ma pháp doanh, dùng sinh mệnh để kéo dài thời gian cho đồng đội chém giết toàn bộ ma pháp sư.

Vô số hoa quang lóe ra của ma nỏ từ bốn phương tám hướng bắn lại đây, binh sĩ Phi Long doanh bên ngoài bắt đầu thương vong một lượng lớn.

"Các huynh đệ, tranh thủ nhanh chóng chém giết toàn bộ". Mười tám Long Vệ, ngực của một vài gã bên trong bị tiễn xuyên qua, cười lớn quát.

Lần lượt từng binh sĩ Phi Long doanh ngã xuống dưới ma nỏ, bọn họ không thể né tránh, chỉ có thể ngạnh kháng, bởi vì bọn họ vừa trốn, địch quân bên ngoài sẽ nhân cơ hội tiến vào, đến lúc đó nhiệm vụ không thể hoàn thành, bọn họ chết không nhắm mắt.

Kỳ thật nếu như Cách Lôi Đặc sớm dùng ma nỏ lập tức bắn chết binh sĩ Phi Long doanh khi họ tiến vào, hiển nhiên binh sĩ Phi Long doanh rất khó có thể tấn công vào tới ma pháp doanh, nhưng bởi sự tự phụ của hắn đã khiến tình hình xuất hiện biến hóa đáng sợ.

"Phi Long doanh, không hổ là binh sĩ của thiếu gia luyện ra." Trên đỉnh núi Dương Văn Vũ lẩm bẩm nói, nàng biết, toàn bộ tám trăm binh sĩ Phi Long doanh cùng Thập bát Long vệ này sẽ bị diệt, nhưng đối lại ma pháp sư của quân địch cũng sẽ chẳng còn lại được mấy người, đây chính là sự trợ giúp to lớn đối với Phích Lịch quân đoàn, không có ma pháp công kích cường đại này, bọn họ sẽ càng cầm cự được lâu hơn.

Ba nghìn ma pháp sư bên trong đại quân của Không Tước gia tộc rất nhanh đã bị chém giết không còn bao nhiêu, nhưng mà tám trăm binh sĩ Phi Long doanh cũng chỉ còn sót lại vài người.

"Các huynh đệ, giết a, giết một người là huê, giết hai người lời gấp đôi, giết ba người lời gấp ba!!!!!!!" Long Vệ đội trưởng mang theo hai mũi tên cắm trên lưng, hơn chục vết thương đang rỉ máu, điên cuồng hét lớn, mang theo mấy tên huynh đệ còn sót lại "nghĩa vô phản cố địa" (* một đi không trở lại) tấn công đội ma pháp cung nỏ đang vây quanh.

Lúc này tại giữa mảnh đất đã la liệt tử thi, ngoại trừ hơn mười binh sĩ của Phi Long doanh thì không còn ai khác, khiến cho ma cung thủ của Không Tước quân đoàn có thể bắn không kiêng kỵ, khi bọn họ nhìn thấy những tử sĩ của Phi Long doanh đều không hề sợ chết, điên cuồng lao tới tấn công, thì tự đáy lòng dâng lên một cỗ hàn khí, nếu hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn đều cường hãn như vậy, thì e là hơn mười vạn tướng sĩ Không Tước quân đoàn đã vui thấy nơi này rồi.

"Sưu sưu sưu" hơn một ngàn ma tiễn như bầy châu chấu chi chít, đông nghịt bay về phía những tử sĩ của Phi Long doanh vẫn đang liều mạng công kích.

Dương Văn Vũ không đành lòng nhắm hai mắt lại, mà mười tám Phụng vệ bên cạnh nàng cũng đều rơi nước mắt, ngoài ra còn có hai vạn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn cũng vậy, tất cả bọn họ đều bị sự dũng cảm hy sinh của tướng sĩ Phi Long doanh cảm động.

Ngay khi hơn mười tử sĩ Phi Long doanh kia sắp bị bắn thành con nhím thì không gian đột nhiên bị kiềm hãm, hơn ngàn ma tiễn đang lao tới bị ngừng lại trong không trung, rồi đột nhiên chúng quay trở lại với tốc độ nhanh hơn gấp nhiều lần, khiến tất cả mọi người đều phải trợn mắt lên nhìn.

Một lượt ma tiễn đầu tiên trở về xuyên thủng áo giáp của ma cung thủ, tiếng kêu thảm thiết tức khắc kinh thiên động địa, hơn mười đội binh sĩ cứ như thế mà ngã xuống, khiến đầy trời bụi mù.

Một mục sư trẻ tuổi tuổi lần xuất hiện giữa không trung, khuôn mặt lộ vẻ tức giận, khiến tất cả mọi người không tự chủ được lui về phía sau vài bước.

"Phong Dực, hắn, hắn đã trở lại" Cách Lôi Đặc trong lòng chấn động, hắn nếu đã trở lại, như vậy nói cách khác Lam lão cũng không làm gì đối với hắn? Nói không chừng hiện tại địa vị của hắn trong lòng Lam Lão không phải là nhỏ, lúc này mới thả hắn ra, chứ không thì với lực lượng kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu của Lam lão, sao hắn có thể không bị chút thương tổn nào mà trốn ra được, hơn nữa công lực có vẻ còn tăng lên không ít.

"Truyền lệnh xuống, thu binh." Cách Lôi Đặc âm thanh có chút buồn buồn nói, sự buồn bực trong lòng hắn có thể hiểu được, tướng sĩ của hắn tổn thương thảm trọng, ba nghìn Ma Pháp Sư bị đồ sát sạch sẽ, nhưng hiện tại lại chỉ có thể đánh rớt răng rồi nuốt luôn vào bụng, bởi vậy hắn đem toàn bộ oán hận đều chuyển dời đến trên người của Ứng Dương.

"Thiếu..., thiếu gia" gần năm mươi sáu binh sĩ của Phi Long doanh may mắn còn sống kinh hãi hét lên, bên trong có tám gã là một trong mười tám Long Vệ, nói cách khác có mười tên Long Vệ chết trận, sự xuất hiện của Phong Dực đối với bọn họ giống như thiên thần, lại nghĩ đến huynh đệ chết đi, một đám không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Phong Dực thi triển Thần Dũ thuật chữa trị cho những binh sĩ còn sống này, vết thương của bọn họ tức khắc khôi phục, hắn nhìn những khuôn mặt còn đầy vết máu loang lổ, nghiêm mặt nói: "Các ngươi đều là hảo hán, không có làm mất mặt bản thiếu gia, đại thù này ta sẽ báo thay cho các ngươi".

Phong Dực lắc mình một cái đi tới trước mặt Cách Lôi Đặc, thần sắc Cách Lôi Đặc thoát nhìn cực kỳ bình thản, kỳ thật trong lòng đã có vài phần không yên.

"Chuyện lần này là do Ứng Dương sai khiến, cho nên bốn thiếu gia không trách ngươi, muốn báo thù tự nhiên sẽ tìm lão gia hỏa đó." Phong Dực nhàn

nhặt nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi dò: "Lam lão hân...?"

"Lam lão cùng bốn thiếu gia mới quen đã thân, đã thành anh em kết nghĩa, hân đối năng lực làm việc của Ung Dương cực kỳ bất mãn, cho nên kế tiếp khi bốn thiếu gia sẽ đối phó Ung Dương, Lam lão tuyệt đối không nhúng tay vào". Phong Dực nhàn nhạt cười nói.

Cách Lôi Đặc trong lòng mừng như điên, đối với lời nói này của Phong Dực không hề nghi ngờ. Đương nhiên hân tin không phải là Lam lão, cũng tuyệt đối không thể tưởng được Lam Lão giống như vị thần trong lòng hân lại là người co đầu rút cổ, trốn trong kết giới đề trị thương.

"Bốn thiếu gia chuẩn bị đối phó với Ung Dương, gia chủ cần phải giúp đỡ một phần, đến lúc đó bốn thiếu gia ở trước mặt Lam lão nói một ít lời hay, tin tưởng ưu đãi tuyệt không thể thiếu Khổng Tước gia tộc các người" Phong Dực ha hả cười nói.

"Lão phu cũng nghĩ như vậy, chỉ là..." Cách Lôi Đặc nói tới đó đột nhiên ngừng lại.

"Gia chủ không cần lo lắng, bốn thiếu gia chỉ muốn nhờ người ngăn trở các lộ đại quân tiến về đế đô phá hỏng chuyện tốt của ta một chút thôi, việc này đối với gia chủ mà nói không phải là chuyện gì khó khăn." Phong Dực cười nói.

"Nếu là việc này thì tất nhiên là lão phu đáp ứng rồi." Cách Lôi Đặc gật đầu đáp ứng.

Phong Dực hắc hắc cười âm hiểm rồi lách mình đi vào doanh địa của Phích Lịch quân đoàn, khiến cho tướng sĩ tung hô vang trời một trận, dù sao vừa nãy hân nhẹ nhàng dùng 1 tay ngăn trở ma nỏ, lại bắn chết mấy ngàn địch quân trong thời gian chưa đầy 1 khắc, khả năng tới cấp độ như vậy bọn họ không sao tưởng tượng nổi, nên vô cùng sùng kính đối với hân.

"Thiếu gia" Dương Văn Vũ cùng An Kỳ Nhi mắt đẹp rung rung, vốn là hai nữ nhân kiên cường, nhưng lúc này tựa như tìm được bờ vai để nương tựa lại trở nên yếu đuối.

"Đừng khóc, nắm bắt cơ hội, mau đi điểm binh, bây giờ chúng ta đi tìm lão hân dẫn Ung Dương để báo thù thôi." Phong Dực ôm hai nàng một chút, lau đi nước mắt trên khóe mắt của bọn họ, rồi nói.

Bởi vì mười vạn đại quân của Khổng Tước gia tộc công kích đại doanh của Phích Lịch quân đoàn, trong đế đô thành, nhà nhà đóng cửa cài then, trên đường phố ngay cả một con chuột tìm khắp cũng không thấy.

"Bệ hạ, trận chiến bên kia đã ngừng lại rồi, Cách Lôi Đặc Nguyên soái hân là đã thành công công phá được doanh địa của Phích Lịch quân đoàn." Chử trưởng lão vuốt chòm râu trắng của mình, nói.

"Ha ha ha, tốt lắm, ta tự hỏi bản thân đã đối đãi với nữ nhi của Lôi Bằng gia tộc kia không tệ, lại không thể tưởng được nàng ăn cây táo, rào cây sung, công nhiên cầu kết ngoại nhân, đến lúc đó luận tội của nàng, rồi đem đây làm quân kỷ, tin tưởng các tướng sĩ chắc chắn rất thích ý kiến trên, về phần An Kỳ Nhi kia là người của Thanh Long đế quốc, không nên xử trí, bất quá bất tiểu tử vẫn luôn nhớ thương nàng, vậy cứ ban cho hân làm thiếp cũng tốt." Ung Dương cười to nói.

Chử trưởng lão nhú nhú mày, hiển nhiên là bất mãn với cách xử trí của Ung Dương hoàng đế, nhưng là hân vẫn im lặng không nói gì.

Ngay khi Ung Dương vẫn còn đang mê man nghĩ ngợi dâm ý, đột nhiên một gã cầm vệ vội vàng chạy vào bên trong cung điện, âm thanh hoảng sợ nói: "Bẩm bệ hạ, Phích Lịch quân đoàn đột nhập đế đô, đang huyết tẩy các đại nha môn, có hơn vạn người đã tới gần hoàng cung".

"Cái gì?" Ung Dương cùng Chử trưởng lão đồng thời sợ hãi kêu lên một tiếng. Phích Lịch quân đoàn như thế nào khả năng tiến vào đế đô. Bọn họ không phải bị mười vạn đại quân của Khổng Tước gia tộc bao vây tiêu diệt sao? Như vậy kẻ bị tiêu diệt có phải là Khổng Tước gia tộc hay không?

Mà đúng lúc này, "ầm" một tiếng nổ rung trời chuyển đất, nóc nhà chỗ Ung Dương đang đứng "oanh" một tiếng liền bị chấn nát.

Ung Dương cùng Chử trưởng lão từ bên trong đất đá bay vọt lên cao, liền thấy được Phong Dực vận một thân bạch y của mục sư đang nhìn chăm chăm bọn họ mà cười hi hi, trên người hân có một tầng cấm chế phòng hộ tỏa ra bạch quang thánh khiết, nhu hòa, dưới công kích do ma nỏ của cấm vệ quân tạo ra tầng khí bảo hộ này không mấy may dao động chút nào.

"Bệ hạ tôn kính, chúng ta gặp nạn, lại nhìn thấy khuôn mặt của Chử trưởng lão, không biết vì sao tâm tình của bốn thiếu gia vô cùng thoải mái." Phong Dực cười hắc hắc, hân ý bên trong nụ cười lại khiến hai người sợ run cả người.

"Lam lão tha cho người, điều này sao có thể xảy ra?" Ung Dương thất thanh kêu lên, rõ ràng hân đã dùng Thiên Diễn ngọc thạch mời Lam Lão ra tay giết Phong Dực, sao Lam Lão có thể tha hân ra? Chẳng lẽ là do Lam Lão đã quyết định buông tha cho Khổng Tước gia tộc cùng tên tiểu tử này ư? Nghĩ đến khả năng này, tâm tình hân càng thêm nặng trĩu.

"Đúng vậy, chính là giống như người đang nghĩ đó, Ung Dương..., ngày chết của người đã đến!" Phong Dực cười to nói.

Ung Dương nét mặt già nua vận vẹo một hồi, cất giọng the thé nói: "Người cho là người có thể giết chúng ta, cho dù người là cửu tinh Thần mục sư, hôm nay cũng mơ tưởng còn sống rời khỏi nơi đây".

Phong Dực xoay quanh, nhìn thấy năm lão giả tóc bạc vô thanh vô tức xuất hiện từ lúc nào, bên trong bọn họ có Chiến sĩ, có Ma Pháp Sư, còn có một

gã thợ săn, thấp nhất cũng là nhất tinh thần cấp chức nghiệp, cao nhất là Chủ trưởng lão ngũ tinh Pháp Thần .

"Chỉ bằng vài tên phế vật này? Người cũng quá xem thường bốn thiếu gia , hiện tại bốn thiếu gia tâm tình rất không tốt, hậu quả sẽ nghiêm trọng”.

Phong Dực hắc hắc cười nói, đột nhiên thân hình bạo thiểm, vài đạo bạch quang thánh khiết như linh xà bay múa, thoát nhìn thập phần hoa lệ, nhưng không thiếu vài phần uy thế.

Chỉ là khi thánh quang tới người, Chủ trưởng lão mới phát hiện mình đã quá sai lầm, thánh quang này lại có thể phá khí trảo phòng hộ của bọn họ tựa như cát đậu hũ, giống như một loại phụ cốt chi thư truy đuổi bọn họ, bọn họ lên trời liền đuổi lên trời, bọn họ liền đuổi theo xuống đất.

Mấy tiếng vang lên, thánh quang đột nhiên tiêu thất không thấy đâu, mà cùng lúc đó, mấy người đều cảm thấy thân thể phát lạnh, xiêm y trên người bị hóa thành bụi phấn rơi xuống, lộ ra thân hình gầy còm kia. Lúc này bọn họ mới biết tên mục sư trẻ tuổi trước mặt đã vượt qua cảnh giới Thần mục sư, có lẽ thực lực đã ngang với Thần cấp Thần vương rồi”.

Nhưng mà bọn họ không biết chính là cảnh giới của Phong Dực tuy là Thập tứ dực Ngân ma, nhưng mà tinh thần lực của hắn sớm đã không cùng cấp bậc đồng dạng, hơn nữa thân thể hắn đầu tiên là bị Mặc Nhất Tâm dùng căn nguyên lực lượng cải tạo, lại bị Lam lão dùng hi thể linh dược cải tạo thêm lần nữa, có thể nói cho dù hắn đấu với bất cấp Hồn Độn chi thần, hắn là cũng kém không bao nhiêu. Nếu hắn lại hấp thu tam thành tinh Thần lực của Lam Lão, nói không chừng có thể ngang hàng với Cửu cấp Thiên thần và Thập bát dực Thiên Ma, trở thành kẻ mạnh nhất tồn tại trên đời, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trên thế giới này trừ bỏ Mặc Nhất Tâm cùng Lam thì không còn ai có lực lượng biến thái như bọn họ tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Mỹ Nhân Kế

Khi đó, một vị Thánh Cấp đỉnh phong cùng sáu vị Thần cấp xích lửa thân hình, vẻ mặt hoảng sợ bàng hoàng, hoàn toàn chết sững ,một cử động nhỏ cũng không dám, bởi vì bọn họ đều biết, chỉ cần bọn họ có động tác, lập tức sẽ đối mặt với cuồng phong bão táp công kích.

Mà ở lúc này, tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn đã bắt đầu tiến công hoàng cung, chỉ là cấm vệ quân hoàng cung đều là tinh nhuệ trăm người chọn một , hơn nữa trang bị cũng là cao nhất cấp, chỉ với hơn 1 vạn tướng sĩ mà muốn đánh hạ hoàng cung không thể nghi ngờ là năm mơ,nói mộng.

Nhìn tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn đã xuất hiện từng mảng thương vong lớn, Phong Dực cấp cho lưỡng nữ Dương Vân Vũ và An Kỳ Nhi quyền chỉ huy, để các nàng lập tức dẫn Phích Lịch quân đoàn lui lại, triệt để lui binh càng nhanh càng tốt.

Ngay lập tức tướng sĩ Phích Lịch quân đoàn như thủy triều rút khỏi, Phong Dực đột nhiên nở nụ cười , cười đến đáy lòng bảy người Ứng Dương phát lạnh.

"Bốn thiếu gia cũng không giết các người, bắt quá cũng sẽ không cho các người sống tốt." chỉ riêng khí thế đã ngăn chặn không cho bảy người nhúc nhích. Sau đó khi bảy người sợ hãi liếc nhìn nhau, Phong Dực từ trong người xuất ra một ma pháp quyền trục long lạnh.

“Ma pháp quyền trục cấp Kim cương” bảy người Ứng Dương không dám tin vào mắt mình nữa, Ma pháp quyền trục cấp Kim Cương mấy vạn năm qua không có xuất hiện nhưng lại lần nữa hiện thế, chỉ là mục tiêu lại là bọn họ cùng với toàn bộ hoàng cung.

"Các người hẳn là cảm thấy vinh hạnh, đây chính là một ma pháp quyền trục cấp Kim Cương còn lại duy nhất trên đời. . . Lôi Thần chi nô, ha ha, chậm rãi hưởng thụ đi." Phong Dực học theo ngữ khí của Lam lão, phát hiện đúng là thập phần sáng khoái, khó trách lão yêu quái kia hồ một tí liền dùng khẩu khí này .

Phong Dực ném ma pháp quyền trục cấp Kim Cương đang cầm trong tay đi, vốn là ánh nắng mặt trời đang chói chang tức khắc hóa thành một mảnh âm trầm, mây đen ồ ồ trên bầu trời hoàng cung , khí tức hủy diệt trời đất uy áp làm con người ta không thở nổi.

Bỗng nhiên, từng đạo tia chớp dừng mảnh như cự măng bổ xuống dưới, cung điện sụp xuống, thảo mộc bay tán loạn, giống như ngày tận thế đang đến gần.

Đó mới chỉ là bắt đầu, tia chớp càng lúc càng dày đặc, không ngừng oanh kích xuống hoàng cung. Con người giống như đám kiến toản loạn bị tia chớp phách thành cháy đen. Lửa lớn bắt đầu lan ra toàn bộ hoàng cung.

Vô số con dân đế đô ngơ ngác nhìn về hoàng cung từ cửa sổ, thiên uy khủng bố làm cho bọn họ hoàn toàn chết lặng.

Phong Dực ở xa xa nhìn một màn giống như diệt thế này, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, hắn biết, cả tòa hoàng cung sẽ hóa thành một mảnh phế tích nhưng mà Chủ trưởng lão loại cao thủ bậc này có lẽ có thể bảo trụ một tánh mạng. Hắn nguyên bản thực do dự, rốt cuộc muốn hay không đem Ứng Dương chém tận giết tuyệt, suy nghĩ một phen lúc sau quyết định lưu một mạng của hắn. Lam lão có thể đến phò trợ Kim Ưng gia tộc, có thể phò trợ một Ngân Tước gia tộc, khiến Kim Ưng hoàng tộc nguyên khí đại thương vẫn tiếp tục chấp chương Kim Ưng đế quốc đương nhiên liền rất tốt, cùng lúc, Không Tước gia tộc nhất định sẽ tiếp tục minh tranh ám đấu. Còn các quốc gia khác càng sẽ từng bước xâm chiếm Kim Ưng đế quốc đang tồn

thương nguyên khí. Không thể nghỉ ngơi là điều mà Phong Dực muốn nhìn thấy nhất.

Lôi Thần chỉ nộ ước chừng duy trì một khắc thời gian mới dừng lại, mây đen tán đi, nhật dương lại lần nữa chiếu khắp thiên hạ, chẳng qua toàn bộ Kim Ưng hoàng cung chỉ còn là 1 đồng đồ nát, 1 mảnh địa ngục, thi sơn huyết hải.

Ngoài Đế đô, Dương Văn Vũ cùng mười tám Phương Vệ, An Kỳ Nhi, Triệu Thiên Dẫn, năm mươi sáu danh Phi Long doanh sĩ bình đứng ở 1 phương mà đằng sau còn lại hơn một vạn Phích Lịch quân đoàn tướng sĩ được Dương Văn Vũ trọng thưởng kim tệ.

"Các người đi Nguyệt Nha trấn trước, thiếu gia ta lập tức sẽ chạy tới." Phong Dực đứng trước toàn quân nói

"Là, thiếu gia." Dương Văn Vũ đám người tề thanh đáp, quay lại nhìn đế đô một mảnh đồng hồ hỗn loạn, giục ngựa đoạn tuyệt mà đi, từ nay về sau, Kim Ưng hai chữ hoàn toàn hủy diệt khỏi cuộc sống của bọn họ, khi bọn họ còn sống chỉ thuộc về một người tên là Phong Dực.

Nơi Không Tước đại quân tạm thời đóng quân, Cách Lôi Đặc nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Phong Dực, cười khổ hai tiếng nói: "Phong mục sư, lão phu thật là không biết Lệ Phù bị Ny Á mang theo trốn đi, Phong mục sư đợi một đoạn thời gian, lão phu sẽ phái người đi tìm."

Phong Dực hừ lạnh một tiếng: "Người có thời gian tìm, thiếu gia ta không có thời gian đợi". Lam lão cho hắn cảm giác quá mức khủng bố, hiện tại đã qua một ngày, nói không chừng lúc này hắn liền chạy ra muốn lấy mạng chính mình. Bất quá hắn đáp ứng với Lệ Phù, lúc đi phải mang theo nòng, hắn cũng không muốn nuốt lời, nếu không không biết tiểu nha đầu kia sẽ thương tâm thành bộ dáng gì nữa.

Một canh giờ sau, vẫn không có tin tức của Lệ Phù truyền đến. Khiến Phong Dực thần sắc cũng đại biến. Hắn ở đáy hồ lưu lại huyền ảnh Ma Nghi Tiểu Ảnh giám thị chỗ Lam lão đang chữa trị, vừa rồi hắn thông qua Tiểu Ảnh quan sát Lam lão, phát hiện cảm chế tăng lam sắc kia đã bắt đầu xuất hiện dao động.

Phong Dực không có chần chờ nữa, hắn biết còn chần chờ rất có khả năng sẽ không thể rời khỏi Kim Ưng đế đô, đối với Lệ Phù, chỉ có thể nhờ Vạn bảo Tổng mang năng đi.

Phong Dực rất nhanh đi tới 50 dặm phía ngoài Nguyệt Nha trấn, mà lúc này thông qua Tiểu Ảnh cảm giác được cảm chế nhốt Lam lão bên trong mật thất đã xuất hiện dao động càng ngày càng mãnh liệt. Hắn lập tức lệnh cho Tiểu Ảnh rút khỏi, dẫn theo Dương Văn Vũ với hơn mười người bay đi.

"Không, lão phu không cam lòng, lão phu không cam lòng." Lam lão hung tợn gào lên, tam thành Tinh Thần Lực tồn thất, khiến cho giấc mộng của hắn hoàn toàn đoạn tuyệt, hắn căn bản không thể chấp nhận chuyện này.

Mà đúng lúc này, ý niệm Lam lão vừa động, nhìn đến đế đô khắp ngõ ngách bên trong, Ny Á cùng Lệ Phù đang cùng nhau từ bóng râm bên trong đi ra.

"Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể dùng hạ sách." Lam lão cực kỳ thống khổ hạ quyết định, duỗi tay ra, Ny Á đang an ủi Lệ Phù đột nhiên hét lên một tiếng, bỗng dung tiêu thất trong hư không, lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của Lệ Phù ở tại chỗ.

Phong Dực dẫn theo gần trăm người một đường đi về phía Tây, xuyên qua Lạc Nhật Sâm Lâm, lại theo Hoài Sa hà nghịch lưu mà lên, rất nhanh liền đến Tập Mặc công quốc, một nơi có phong cảnh mê người.

Một đường lại đây, Phong Dực đều dùng phương pháp tinh luyện nhất huấn luyện thuộc hạ, trừ bỏ An Kỳ Nhi ở ngoài, liền ngay cả Dương Văn Vũ cùng Triệu Thiên Dẫn cũng gia nhập vào bên trong. An Kỳ Nhi trong lòng có chút u oán, nhưng cũng chẳng trách Phong Dực, nàng chỉ đáp ứng làm thị của Phong Dực ba năm, khi ba năm qua rồi là có thể khôi phục tự do, Phong Dực lại như thế nào chịu đem bí ẩn huấn luyện phương pháp cho nàng biết.

Lạc Nhật Sâm Lâm kỳ thật chính là một địa phương phi thường tốt để huấn luyện, nơi này phần đông là trung cấp ma thú cùng một ít cao cấp ma thú. Ma thú cấp bậc từ A cấp tới S cấp. E, F cấp là hạ cấp ma thú, C, D cấp là trung cấp ma thú, A, B cấp là cao cấp ma thú, S cấp là siêu cấp ma thú, cao cấp ma thú cùng S cấp ma thú chia làm thượng trung hạ tam giai, lúc trước ở Ma Tộc trấn, làm cho Phong Dực khổ sở là một đầu S cấp thượng giai Cự Phong

Đám người Dương Văn Vũ liền ở bên trong Lạc Nhật Sâm Lâm giết vô số đầu ma thú, thực lực tăng lên nhanh chóng khiến ngay cả Triệu Thiên Dẫn cũng đều đạt tới nhất tinh Đại Chiến Sư cảnh giới, mà hắn đối với kiếm thuật cũng có thiên phú, Phong Dực dạy hắn, hắn đều có thể học một biết mười. Hiện tại cho dù ngũ tinh, lục tinh Đại Chiến Sư đều không nhất định là đối thủ của hắn.

Đoàn người Phong Dực ở Tập Mặc công quốc thủ đô Tập Mặc thành dừng chân, nếu lại đi về phía trước đó là biên cảnh Thiên Lang đế quốc, dựa theo dấu hiệu Tập Nhĩ lưu lại, hắn đại khái ở tại Thiên Lang đế quốc, Tập Mặc công quốc cùng Hắc Thổ vương quốc giao nhau ở biên cảnh. Cùng Tập Nhĩ gặp lại, Phong Dực tính toán hỏi hắn mượn Bồ Thiên Thạch, đi Thanh Long đế quốc trước đem Lăng Tuyết Phổ Lạp Đức theo, nhìn xem có hay không khả năng đem nàng ở trong thời gian ngắn trọng tổ Quang Minh thể, nếu Lăng Tuyết Phổ Lạp Đức trọng tổ Quang Minh thể thành công, thực lực có thể so với Cửu Cấp Thiên Thân, chỉ là loại thực lực này uy hiếp, chỉ sợ ngay cả Thần Vương cũng phải nơm nớp lo sợ. Nếu có thể đến lúc đó trợ giúp Lăng Tuyết báo thù, nếu không có Thần Vương Khâm Tu Tư mệnh mẽ dùng thần lực quán đỉnh, Lăng Tuyết cũng sẽ không sớm hương tiêu ngọc vãn, nếu không có Lão Pháp Khắc, chỉ sợ sớm hồn phi phách tán.

"Thiếu gia, ta vừa mới ở này Tập Mặc thành dạo qua một vòng, hiện có một đám người rất kỳ quái, bọn họ hẳn là địa phương khác tới, y bào kiểu dáng đều khác không nhiều, vẻ mặt cũng đều cao ngạo giống nhau, nhìn mọi người như thể người khác đều thấp hơn một bậc." Mỗi khi đến một địa phương nhất định phải dạo một vòng Triệu Thiên Dẫn chạy vào đại viện tử, nói với Phong Dực đang chỉ điểm binh pháp cho Dương Văn Vũ.

"Thật không? Bọn họ thực lực thế nào?" Phong Dực hỏi.

"Ách, này ta nhìn không ra, so với ta khẳng định cao hơn không chỉ một bậc." Triều Thiên Dẫn cười gượng hai tiếng nói.

"Xem ra phụ cận có chuyện hay để xem rồi, Vũ nha đầu, cho người một nhiệm vụ mang theo mười tám Phụng Vệ đi bắt một người bên trong bọn họ đem về đây, có thể thành công hay không?" Phong Dực cười hỏi.

"Có thể thành công, thiếu gia." Dương Văn Vũ vội vàng đứng lên đáp. Nàng có thể rõ ràng cảm thấy thực lực của bản thân cùng mười tám Phụng Vệ tăng lên, Phong Dực dạy binh trận so với Uyên Ương Trận cao minh hơn không ít. Kôm kia, ma hợp hạ uy lực đã muốn sơ hở, mà ở Lạc Nhật Sâm Lâm cùng đối kháng đều là ma thú, hiện tại có thể đối phó nhân loại cao thủ, nàng tất nhiên là có chút khẩn trương.

Lãnh Thanh rời đi đồng môn sư huynh đệ một người đi ra tìm uống rượu, ở tông môn bên trong lâu như vậy, bên ngoài phồn hoa thế giới khiến hắn vui đến quên cả trời đất, hắn có chút hy vọng không cần nhanh như vậy hoàn thành nhiệm vụ, nói như vậy hắn liền có thể ở bên ngoài nán lại thêm một đoạn thời gian.

Đột nhiên, một thân thể mềm mại đụng vào hắn, một tiếng duyên dáng thanh vang khỏi, khuôn mặt động lòng người, . Có đôi khi, cảm tình chính là như vậy kỳ quái đó, Lãnh Thanh không phải chưa thấy qua nữ nhân quyến rũ, nhưng trong nháy mắt khi hắn nhìn người thiếu nữ xa lạ, hắn liền đột nhiên phát hiện chính mình tim đập đắc địch liệt.

"Vị cô nương này, người không sao chứ." Lãnh Thanh vội vàng hỏi.

"Chân của ta." Này cô nương mang theo một chút nước nở nói.

"A, để ta xem xem, ách, giẫm một chút, ta trước đưa người đi y quán." Lãnh Thanh lời nói vừa mới ra khỏi miệng liền thấy cô nương kia giận dữ biểu tình không khỏi lập tức sửa lời, hắn bên ngoài đạo lung tung cũng biết có chút địa phương, chân con gái là không thể cấp nam nhân tùy tiện nhìn, tùy tiện chạm.

"Người, người đưa ta về nhà cũng được." Cô nương nhẹ nhàng ôn nhu nói

"Hào, hào" Lãnh Thanh lập tức hưng phấn đáp, nếu như có thể biết nhà cô nương ở phương nào, về sau cũng có thể lấy có đẳng môn bá tử phong, về phần tông môn nhiệm vụ, có nhiều như vậy sư huynh đệ, thiếu chính mình một cái cũng không sao nhỉ?, hôn nhân đại sự cả đời không thể không chú ý. Hắn vội vàng thuê một chiếc xe ngựa, tự mình điều khiển đem cô nương đưa về nhà, nhưng lại không thấy được trên mặt cô gái nét mỉm cười nho nhỏ.

Phụng Hi Nhi là mười tám Phụng Vệ thủ lĩnh, nhưng là thật không ngờ này thoát nhìn gia hỏa này dễ dàng như vậy mất mư, mỹ nhân kế quả nhiên dùng được, chẳng lẽ nói chính mình thật sự bộ dạng rất đẹp, Triều Thiên Dẫn tên kia cũng không phải đánh chính mình chủ ý sao? Nghĩ đến đây nàng trong lòng không khỏi mừng khắp người. Nữ nhân a, hư vinh tâm ai không có một chút a.< gặp Dg là vào love hotel luôn >

Lãnh Thanh theo Phụng Hi Nhi chỉ dẫn, điều khiển xe ngựa rẽ trái rồi rẽ phải, càng chạy hắn liền càng kỳ quái, bốn phía như thế nào càng ngày càng hoang vắng. Không giống như là có người ở bộ dáng a. Hắn trong lòng khởi cảnh giác chỉ tâm, giữ chặt dây cương ngừng lại.

"Cô nương, người có phải hay không chỉ làm đường?" Lãnh Thanh vén rèm lên hỏi. Ôn nhu cô nương cũng là kiêu cười một tiếng, trong tay hàn quang chợt lóe hướng tới cổ của hắn đâm tới.

Lãnh Thanh là Không Diệp Tông trung tâm đệ tử, hai mươi tuổi liền đạt tới nhất tinh Thánh Chiến Sư cảnh giới. Đối với hắn kiếm quang căn bản không thể ở trong lòng, ngược lại cười lớn lắc mình, vung tay lên sờ soạng khuôn mặt bóng bóng đó 1 phen.

Phụng Hi Nhi không cẩn thận bị chiếm tiện nghi, nổi giận lao ra khỏi xe ngựa, lớn tiếng nói: "Các người đều chết hết rồi sao, còn không ra?"

mười bảy danh Phụng Vệ hiện ra thân hình, đem Lãnh Thanh bao quanh vây quanh.

Lãnh Thanh liếc mắt một cái đảo qua, hiện tại này Phụng Hi Nhi thực lực cao nhất, hắn là là lục tinh Đại Chiến Sư cảnh giới, ẩn nấp đắc hảo, chính mình hoàn toàn nhìn không ra, bất quá lúc ấy hắn trong lòng bị sắc đẹp mê hoặc, làm sao nghĩ đến mỹ nhân kế a.

"Ha ha, mười tám vị tiểu mỹ nhân, ta cùng các người không cừu không oán, một là không đùa bỡn các người, hai là không vứt bỏ các người, tại sao muốn vây quanh ta a?" Lãnh Thanh tự nghĩ tài cao lớn mật, tiếp tục miệng ba hoa trên đùa. "Bây trận, thiếu gia giao đãi, nhất định phải đem hắn bắt sống." Phụng Hi Nhi mất phụng bên trong lóe ra một tia hàn ý, tiến vào trạng thái chiến đấu.

"Cô nương, ta đối với người một khối tình si, người cũng không thể như vậy đối ta a." Lãnh Thanh hét lớn.

Mười tám Phụng Vệ trận hình co rút lại, Lãnh Thanh thoải mái tự nhiên về mặt tức khắc biến đổi ngưng trọng hắn lên, hắn cảm thấy cự đại nguy hiểm, một loại có thể uy hiếp đến hắn sinh mệnh nguy hiểm.

"Công kích." Phụng Hi Nhi lớn tiếng mệnh lệnh. Mười tám đạo kiếm quang giao nhau, hướng tới Lãnh Thanh công kích.

Lãnh Thanh thân hình như tia chớp bắn khai, nhưng thân mình vẫn đứng ở giữa, vài đạo kiếm quang đâm thẳng trên người là tối trọng yếu vài cái địa phương, trong đó còn có hạ thân.< sắp thêm 1 em ĐPBB- DG>

Hắn tức khắc hô hấp bị kiềm hãm, mạnh mẽ xoay thân mình, không rõ kiếm quang như thế nào truy tung đến chính mình chém tới

Mấy mươi lần công kích qua đi, Lãnh Thanh đã toát ra mồ hôi lạnh. Trên người xiêm y bị cắt khai mấy đạo lỗ hổng. Hắn có chút không rõ, rốt cuộc

là cái gì quý dị bình trợn như thế lợi hại, hấn mỗi lần công kích đều tựa hồ đánh vào không khí, mà mỗi lần né tránh lại có thể bị đối phương tìm được dễ dàng nhanh chóng khiến hấn lâm vào tiến thoái lưỡng nan

"Dừng lại! Ta đầu hàng!" Lãnh Thanh đột nhiên lớn tiếng kêu, cầm trong tay trường kiếm ném xuống đất giờ lên hai tay, hai mắt u oán nhìn Phượng Hi Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Địa Đế Quái Thú

"Phụt." Ny Á điên cuồng rút mạnh tiểu kiếm từ ngực Cách Lôi Đặc, máu theo đó phun ra nhuộm đỏ cả tấm thảm, tâm trạng nàng lúc này vừa bị thương vừa điên cuồng, tinh thần lực của Lam lão cũng đang liều mạng giành giật linh hồn nàng, nó trở thành một quả đại pháo phá nát tâm linh yếu ớt của Ny Á.

"Ha ha ha, ta giết gia gia, ta đã giết gia gia rồi." Ny Á cười lên bi thảm, lão đạo giảm lên thi thể Cách Lôi Đặc phóng ra ngoài, mà Cách Lôi Đặc vẫn còn tròn tròn hai mắt, hiển nhiên lão chết không nhắm mắt.

Vừa lúc Ny Á đi ra khỏi phủ đệ Không Tước, bên trong truyền đến tiếng gầm thét của quý ảnh từ Quý Lệ: "Bắt lấy Ny Á, nàng giết gia chủ rồi."

Chúng hộ vệ tất cả đều thoáng ngây người, ai nấy nhìn nhau ngỡ ngàng. Vốn tưởng rằng tiểu thư bị loạn trí là tin nhầm nhứ, không nghĩ tới dĩ nhiên là thực sự, một lúc lâu sau tên hộ vệ đầu lĩnh là người đầu tiên tỉnh táo quát lớn binh sĩ vây bắt Ny Á.

"Ta giết gia gia, ta giết gia gia", Ny Á không hề để ý đến đám hộ vệ đang vây quanh nàng, tiếp tục hướng phía trước vừa đi vừa lẩm bầm, hai dòng nước mắt tuôn ra như suối.

"Chặn cô ta lại." Tên hộ vệ đầu lĩnh hét lớn một tiếng, dẫn chúng hộ vệ nhào tới.

Ny Á giật giật khoeo mắt, đột nhiên cười ha hả, cánh tay nhỏ nhắn khe khẽ chuyển động, một làn sóng âm ba lấy nàng làm trung tâm hướng bốn phía lan ra. Tất cả hộ vệ vừa tiếp xúc với làn sóng này đều bị cắt làm hai đoạn, đến cả một tiếng kêu la cũng không kịp phát ra.

"Là các người, là các người đã giết gia gia, không phải tại ta, không phải tại ta" Ny Á dừng cười lại, rồi lại thì thào ní non như cô an ủi chính mình.

Mà đúng lúc này, phía sau Ny Á xuất hiện một bóng đen quỷ mị, một đạo hắc mang thuần túy trong nháy mắt xuyên thấu cổ nàng. Nhưng Ny Á lại dường như không có chút cảm giác khác lạ nào, quay đầu nhìn bóng đen một cái chằm chọc, rồi thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh lẳng không đi xa.

"Không có khả năng. Điều đó không có khả năng. . ." Bóng đen chậm rãi trở nên rõ ràng. Đó là một thần bí nhân mặc hắc bào phủ toàn bộ cơ thể, bắt quả từ cổ hấn đang chảy ra dòng máu tươi bằng bạc, đó là hộ vệ thân cận của Cách Lôi Đặc Quý Lệ, nhị tinh Chiến Thần, chủ tu hắc ám đầu khí. Hấn đến giờ vẫn không hiểu vì sao một kích vừa rồi rõ ràng xuyên thủng cổ Ny Á, kết quả là lại làm mình bị thương.

Kim Ung đế đô một lần nữa vì cái chết của Cách Lôi Đặc mà loạn cả lên. Cách Lôi Đặc được xưng là quân thần, uy tín chí cao tại Kim Ung Đế quốc. Dưới tay hấn đều là nhân tài đỉnh thiên lập địa, họ đều coi hấn như thần thánh, Cách Lôi Đặc vừa chết tất nhiên là ai cũng không phục ai. Điều này làm nội bộ xảy ra mâu thuẫn trần lan, Kim Ung đế quốc vốn gặp rắc rối lớn về chính trị lại càng thêm bấp bênh, bạo loạn xảy ra khắp nơi làm rung chuyển cả triều đình. Mà Thanh Long đế quốc cùng với Thiên Lang đế quốc lại càng mở to đôi mắt quan sát, tất nhiên là không thiếu các loại thủ đoạn chia rẽ, xâm nhập vào khắp nơi trên lãnh thổ Kim Ung đế quốc.

Đoàn người Phong Dực lúc này đương nhiên chưa biết chuyện gì đang xảy ra, hai mươi ngày ở dưới thâm uyên, dọc theo đường đi bọn họ chỉ gặp phải một số ít vong linh sơ trung cấp, mà dù có cả ngàn vạn con xuất hiện cũng không thể tạo thành uy hiếp với bọn họ.

"Di, công chủ, phía trước là một vùng đất bị sụt lún, còn có mấy cái hố sâu, chúng ta đi từ nãy đến giờ chưa hề gặp một địa phương nào như vậy a." Pháp Ni Á đi đầu kinh dị kêu lên, quay lại nói với Tô Phi.

"Ta nhớ trước đây hình như cũng không có chỗ nào bị sụt lún, có lẽ là mới hình thành, mọi người nên cẩn thận." Tô Phi nói, bất quá trong lòng của nàng không quá để ý, bởi thâm uyên này có đặc tính khủng bố vô cùng, phát sinh một số chuyện cũng chẳng có gì lạ, bất quá cẩn thận một chút cũng là chuyện tốt.

Chỗ bị lún xuống này rộng khoảng chừng ngàn thước, có lẽ bị thiên thạch đập xuống tạo thành các hố to, từ mấy cái hố này vẫn còn bốc lên các tầng yên khí (khói). Da người thường nếu tiếp xúc với đám yên khí này sẽ gặp cảm giác như da thịt bị thiêu đốt, bất quá đối với Phong Dực đã dung hợp Địa Tâm Linh Hồn Hòa thì lại có cảm giác thập phần thư thích, nói không chừng vùng đất sụt lún này có liên quan ít nhiều với Địa Tâm hỏa cũng nên.

Phong Dực trầm ngâm quan sát một hồi, cảm giác như ở đây đang tồn tại thứ gì đó.

"Hừm. . ." Tim Phong Dực đột nhiên đập nhanh, một cỗ ngoại lực làm hấn cảm thấy run sợ khiến toàn thân căng ra.

"Cẩn thận nguy hiểm!" Phong Dực như tia chớp thối lui, đồng thời kêu to cảnh báo mọi người.

Mọi người lập tức phản ứng, nếu Phong Dực đã nói như vậy thì người nào cũng không dám chậm trễ, dùng tốc độ tối đa lùi nhanh về phía sau. Đợi đến khi mọi người thối lui chừng cây số, lại phát hiện vùng đất sụt lún vẫn đang yên tĩnh, yên khí vẫn lơ lửng trên không trung như không có chuyện gì xảy ra.

"Phong Dực, không phải ngươi trông gà hoá cuốc đấy chứ." Tần Tiềm ha hả cười nói.

Phong Dực chân mày cau lại, thần tình vẫn ngưng trọng, xưa nay hắn đối với trực giác của mình đều thập phần tin tưởng, hắn vừa rồi xác thực cảm thụ được mối nguy hiểm thật lớn, cái loại cảm giác mà khiến cho hắn dựng tóc gáy này đây mới là lần thứ hai, lần đầu chính là khi hắn đối mặt cùng cường giả vô địch Lam lão. Chính vì thế mà hắn tin tưởng vùng đất phía trước tuyệt đối không đơn giản. Chỉ là khi đã lùi ra sau khá xa, cảm giác nguy hiểm cũng không còn nữa, hay là lần này trực giác của hắn sai?"Ta đi xem, các ngươi tại đây không nên vọng động." Phong Dực khoát khoát tay nói, như mị ảnh vọt đến gần sát vùng đất, ánh mắt như điện rà soát khắp một lượt. Nhưng thất vọng là không có thu hoạch gì, cảm giác sồn tóc gáy vừa rồi hoàn toàn tiêu thất.

Nếu như có thể tránh đi qua vùng đất sụt lún này, Phong Dực đương nhiên sẽ để mọi người đi đường vòng, chỉ bất quá cái khu vực này lại là thông đạo ngắn với trung ương, nếu là đi đường vòng, lại phải trở về rồi đi tiếp một ngày nữa. Hơn nữa ngoại trừ con đường này, các thông đạo khác đều có khá nhiều vong linh cao cấp cản trở.

"Trở về rất lãng phí thời gian, hơn nữa cũng vô cùng nguy hiểm, chúng ta nên đi qua vùng đất sụt lún này thôi. Ta cho rằng hắn là không có vấn đề gì." Hắc ám tinh linh có khuôn mặt xinh đẹp Thánh Liên Lộ nói.

"Đúng vậy, chúng ta cẩn thận một chút là được." Đạo tặc Tần Tiềm cũng lên tiếng, hắn đã xông pha ở rất nhiều địa phương nguy hiểm, nơi này theo hắn mà nói thì không tính là gì." Đã như vậy, mọi người hãy dùng tốc độ nhanh nhất băng qua, không nên chần chừ dù trên đường có chuyện gì phát sinh." Phong Dực thấy mọi người đều đồng ý trực tiếp đi qua, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Đoạn đường này dù ngắn nhưng chắc chắn chứa đựng nguy cơ tiềm ẩn, đương nhiên ý niệm của Phong Dực là phải chú ý đến nhóm người đi cùng, bảo đảm họ có thể vượt qua vùng đất an toàn.

Tần Tiềm, Tạp Nhĩ, Ba Ba Thác cùng nhóm hắc ám tinh linh Tô Phi, Thánh Liên Lộ, Pháp Ni Á hầu như đồng thời chạy cùng một lúc. Dương Văn Vũ, An Kỳ Nhi cùng vài tên hắc ám tinh linh cũng bám sát đằng sau. Mà phía cuối là ba gã hắc ám tinh linh thực lực yếu nhất, dù vậy tốc độ cũng không chậm hơn quá nhiều.

Khi mà mọi người đã có thể thở phào một hơi, lần thứ hai cảm giác phát lạnh lại xuất hiện trong nội tâm Phong Dực. Hắn còn chưa kịp hét lên cảnh báo mọi người thì đúng lúc này ba gã hắc ám tinh linh đi sau thân thể khựng lại bất động, nhìn kĩ thì phát hiện trên người bọn họ bị vài sợi tơ trong suốt cuốn lấy, trong nháy mắt lôi cả ba xuống đáy cái hố sâu, chỉ còn lại ba thanh âm thể lương tuyệt vọng vang lên quanh quẩn bên tai mọi người.

Tô Phi hét lên một tiếng, là người đầu tiên quay lại định xông vào hố, Phong Dực lắc mình đến chắn trước mặt bọn họ, gần từng chữ: "Tô Phi, ta lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho ngươi mang theo thuộc hạ cấp tốc ly khai nơi này!"

Tô Phi cắn răng, nhìn thoáng qua cái hố, nức nở nói: "Chúng ta đi."

"Đi, nhanh lên một chút." Phong Dực quát lên, quay về phía nhóm người Tần Tiềm hô to một lần nữa.

Mọi người liều mạng hướng phía trước chạy trốn, muốn tránh càng xa khu vực này càng nhanh càng tốt. dù chưa biết hình dáng quái thú nhưng trong truyền thuyết các loài yêu thú ở thâm uyên này cực kỳ khủng bố, một khi gặp gỡ chắc chắn sẽ thập tử vô sinh.

Chỉ là, có lẽ không còn kịp rồi. Một sợi tơ trong suốt dưới lòng đất bắn ra, dường như có mắt mà hướng đám người Phong Dực đang liều mạng chạy trốn phóng theo.

"Hô!" Ba Ba Thác vùng vẫy kiểm về lên một đạo kim sắc đầu khí hình thập tự, xoay người hét lớn chém tới sợi tơ trong suốt, lập tức sợi tơ bị đứt thành hai đoạn, bất ngờ là nó không hề dừng lại mà tiếp tục hướng ngược hắn bắn tới.ue>

Ba Ba Thác phải vấp và cúi thấp người mới tránh khó, mà sợi tơ đó đâm huyệt hắn lại tiếp tục xuyên vào vách nham thạch đằng sau như đâm qua đậu hũ, Ba Ba Thác hít một ngụm hơi lạnh, rốt cuộc đây là quái thú gì đây?

"Thiên thần chúc phúc!" Phong Dực cắt đứt một vài sợi tơ, hai tay đồng thời vẽ một vòng thánh quang lan rộng bao phủ mọi người, trên người ai cũng đồng thời xuất hiện một vòng thánh quang phòng ngự.

Đi mau, cái này không ngăn cản nó lâu được." Phong Dực hét lớn, lắc mình đến bên Dương Văn Vũ cùng với An Kỳ Nhi, mà Tạp Nhĩ, Tần Tiềm cùng với Ba Ba Thác trong nháy mắt đứng về các phía đối lưng với Phong Dực, hình thành một trận thế phòng hộ đơn giản. Sáu người vừa lập trận cũng đồng thời phóng nhanh ra ngoài, sợi tơ khủng bố nọ cuối cùng cũng không đuổi theo họ nữa. Chỉ bất quá Tô Phi cùng đội hắc ám tinh linh của nàng lại gặp nguy cơ trùng trùng, bởi vì dưới lòng đất phóng ra số lượng tơ càng ngày càng nhiều. Cẩn bản tránh cũng không thể tránh, trong nháy mắt chỉ còn lại Tô Phi, Pháp Ni Á cùng với Thánh Liên Lộ, những người còn lại đương nhiên chịu chung số phận với ba gã hắc ám tinh linh kia.

Phong Dực ánh mắt ngưng trọng, thở dài một tiếng, Tô Phi dù thế nào cũng coi như là thị tỳ của hắn, hắn không thể thấy chết mà không cứu được. Nếu là người khác, hắn cũng chẳng liếc mắt lấy một cái, mà đây chính là công chúa của hắc ám tinh linh bộ tộc a, muốn thu phục cả bộ tộc này còn phải nhờ đến nàng.

"Thiếu gia !" Dương Văn Vũ năm người đồng thời kêu lên.

"Các người chờ ở đây, thiếu gia ta không thể trơ mắt nhìn thị tỷ của mình chết được, cái này thật là mất mặt nha, vô luận phát sinh ra chuyện gì các người cũng đừng có đi qua đây là được rồi." Phong Dực ha hả cười nói, huyết sáo dài một tiếng cấp tốc quay lại.

"Thiếu gia. . ." Dương Văn Vũ cùng với An Kỳ Nhi đột nhiên nhận thấy một tia ám áp vô hình trong thâm tâm, mặc dù Phong Dực không phải đang cứu các nàng, nhưng từ đó có thể biết, nếu các nàng cũng gặp nguy hiểm như vậy, hắn cũng không bao giờ chịu bỏ mặc mình.

Mà Táp Nhĩ, Ba Ba Thác, Tần Tiềm cũng nhìn theo bóng lưng cô độc đó mà trầm ngâm suy nghĩ, suốt dọc đường Phong Dực đã dùng hành động của hắn nói cho bọn họ biết, với bằng hữu hắn luôn coi mở, đồng cam cộng khổ, với địch nhân chỉ có đuổi tận giết tuyệt, đây là tính cách ái hận rõ ràng của một kỳ nam tử, có thể trở thành bằng hữu của hắn mà không phải địch nhân, bọn họ cảm thấy vô cùng may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Di Thế Ma Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.